

HOMERI ILIAS

EX OPTIMIS EDITIONIBUS

FIDELITER EXPRESSA.

ACCEDUNT ILLUSTRATIONES AD DIFFICILIORA, TAM IN SENSU QUAM IN RE CRITICA, ENUCLEANDA COMPARATÆ, NECNON INDEX MEMORABILIUM.

STUDIO ET IMPENSIS

JACOBI KENNEDY, S. T. B.

COLLEGII SS. TRINITATIS APUD DUBLINENSES SOC. ET ACAD. REG. HIBERN. E MEMBRIS.

VOLUMEN SECUNDUM.

DUBLINI:

APUD RICARDUM MILLIKEN, ET FIL. ACADEMIÆ BIBLIOPOLAS.

MDCCCXXVII.

pon T.C.D.

R. GRAISBERRY, ACAD. TYPOGR., EXCUDIT.

PRÆFATIO

AD

VOLUMEN SECUNDUM ILIADIS.

IN præfatione Voluminis primi rationes operis instituti quam brevissime exposui. Nil amplius restat observatu dignum nisi quod in textu recensendo et in concinnanda serie notarum diligentiam haud minorem adhibui;—immo fortasse verius affirmaverim me accuratius haud parum in præsentibus operam collocasse. Porro in hoc volumine ad delectum criticum accessit Iliadis expurgatæ exemplar quod dudum prodiit Londini, auctore R. P. Knight, Viro in primis erudito, subacti judicii, sermonisque archaici Græcorum peritissimo. Incidi quoque in paraphrasin* quamdam

* Titulum Græcum præfert: ὁμήρου ἰλιὰς μετὰ παλαιᾶς παραφράσεως ἐξ ἰδιοχείρου τοῦ θεοδώρου γάζη κ. τ. λ. παρὰ νικολάου θησέως τοῦ ἐκ τῆς κύπρου. ἐν φλωρεντίᾳ, ᾳωια. Opus ad exemplar Scholiastarum penitus confectum, cui insunt ideo inepta plurima et exilia. Parum abest quin ad Pseudo-Gazam quemdam retulerim.

Iliadis, perutilem illam ad illustrationem perpetuam†, congestam quippe ex Scholiis ordine certo nexuque dispositis. Hanc, Adolescentes, in plurimis recensui et vestram feci. Valete.

† De utilitate paraphrasium sequentia habet Wolf.: "Denique ne paraphrases qnidem nullo ponendæ sunt loco utpote iisdem factæ seculis, quibus vel optimi Codices facti sunt.—Ad gustum quidem elegantiæ nihil conferunt, at conferunt aliquid ad intellectum verborum, et collectionem variantium, quatenus fidem Codicum serviliter sequuntur etc." Præfat. Edit. Il. 1804, pp. XLVII sq.

ΤΗΣ

ὉΜΗΡΟΥ ἸΛΙΑΔΟΣ

ῬΑΨΩΙΔΙΑ Λʹ.

Ἐπιγραφή.

Λάμβδα ἐνὶ προμάχοισι μίγη βασιλεὺς Ἀγαμέμνων.

ἨΩ͂Σ δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
Ὤρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσι·
Ζεὺς δ' Ἔριδα προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
Ἀργαλέην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν·
Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακήτεϊ νηῒ μελαίνῃ,
Ἥ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε,
Ἠμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
Ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοί ῥ' ἔσχατα νῆας ἐΐσας
Εἴρυσαν, ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν·
Ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ μέγα τε, δεινόν τε,
Ὄρθι', Ἀχαιοῖσι, μέγα δὲ σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ
Καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ', ἠὲ νέεσθαι
Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀτρείδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν
Ἀργείους· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν.
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
Δεύτερον αὖ, θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε,
Τόν ποτέ οἱ Κινύρης δῶκε, ξεινήϊον εἶναι.
Πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὕνεκ' Ἀχαιοὶ
Ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον·

Τοὔνεκά οἱ τὸν δῶκε χαριζόμενος βασιλῆϊ.
Τοῦ δ' ἦτοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο,
Δώδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέροιο·
Κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρὴν
Τρεῖς ἑκάτερθ', ἴρισσιν ἐοικότες, ἅς τε Κρονίων
Ἐν νέφεϊ στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισι βάλετο ξίφος· ἐν δέ οἱ ἧλοι
Χρύσειοι πάμφαινον· ἀτὰρ περὶ κουλεὸν ἦεν
Ἀργύρεον, χρυσέοισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρός.
Ἂν δ' ἕλετ' ἀμφιβρότην, πολυδαίδαλον, ἀσπίδα θοῦριν,
Καλὴν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν,
Ἐν δέ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν ἐείκοσι κασσιτέροιο
Λευκοὶ, ἐν δὲ μέσοισιν ἔην μέλανος κυάνοιο.
Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο
Δεινὸν δερκομένη, περὶ δὲ Δεῖμός τε, Φόβος τέ.
Τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμὼν ἦν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
Κυάνεος ἐλέλικτο δράκων, κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν
Τρεῖς ἀμφιστρεφέες, ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι.
Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο, τετραφάληρον,
Ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ,
Ὀξέα· τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
Λάμπ'· ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
Τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης.
Ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος
Ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ·
Αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
Ῥώοντ'· ἄσβεστος δὲ βοὴ γένετ' ἠῶθι πρό.
Φθὰν δὲ μέγ' ἱππήων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες·
Ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον· ἐν δὲ κυδοιμὸν
Ὦρσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑψόθεν ἧκεν ἐέρσας
Αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὕνεκ' ἔμελλε
Πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἄϊδι προϊάψειν.
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο,
Ἕκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν, καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
Αἰνείαν θ', ὃς Τρωσὶ θεὸς ὣς τίετο δήμῳ,

Τρεῖς τ' Ἀντηνορίδας, Πόλυβον, καὶ Ἀγήνορα δῖον,
Ἠΐθεόν τ' Ἀκάμαντ', ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν·
Ἕκτωρ δ' ἐν πρώτοισι φέρ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην.
Οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστὴρ,
Παμφαίνων, τότε δ' αὖτις ἔδυ νέφεα σκιόεντα·
Ὣς Ἕκτωρ ὁτὲ μέν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,
Ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, κελεύων· πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
Λάμφ' ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
Οἱ δ', ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
Ὄγμον ἐλαύνωσιν, ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν,
Πυρῶν, ἢ κριθῶν, τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει·
Ὣς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
Δήουν, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο·
Ἴσας δ' ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχον· οἱ δὲ, λύκοι ὣς,
Θῦνον· Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορόωσα·
Οἴη γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν·
Οἱ δ' ἄλλοι οὔ σφι πάρεσαν θεοὶ, ἀλλὰ ἕκηλοι
Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι καθείατο· ἧχι ἑκάστῳ
Δώματα καλὰ τέτυκτο κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο·
Πάντες δ' ᾐτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα,
Οὕνεκ' ἄρα Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
Τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατήρ· ὁ δὲ, νόσφι λιασθεὶς,
Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο κυδεϊ γαίων,
Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Χαλκοῦ τε στεροπὴν, ὀλλύντας τ', ὀλλυμένους τε.
Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πίπτε δὲ λαός·
Ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσσατο δεῖπνον
Οὔρεος ἐν βήσσῃσιν, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο χεῖρας
Τάμνων δένδρεα μακρὰ, ἅδος τέ μιν ἵκετο θυμὸν,
Σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ·
Τῆμος σφῇ ἀρετῇ Δαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας,
Κεκλόμενοι ἑτάροισι κατὰ στίχας· ἐκ δ' Ἀγαμέμνων
Πρῶτος ὄρουσ'· ἕλε δ' ἄνδρα Βιήνορα, ποιμένα λαῶν,
Αὐτὸν, ἔπειτα δ' ἑταῖρον, Ὀϊλῆα πλήξιππον·
Ἤτοι ὅγ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος ἀντίος ἔστη·

Τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα μετώπιον ὀξέϊ δουρὶ
Νύξ', οὐδὲ στεφάνη δόρυ οἱ σχέθε χαλκοβάρεια,
'Αλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέου, ἐγκέφαλος δὲ
Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
Καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν 'Αγαμέμνων
Στήθεσι παμφαίνοντας, ἐπεὶ περίδυσε χιτῶνας·
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἶσόν τε καὶ Ἄντιφον ἐξεναρίξων,
Υἷε δύω Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω
Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας· ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευεν,
Ἄντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτός· ὥ ποτ' 'Αχιλλεὺς
Ἴδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισι,
Ποιμαίνοντ' ἐπ' ὄεσσι λαβὼν, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.
Δὴ τότε γ' 'Ατρείδης εὐρυκρείων 'Αγαμέμνων
Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στῆθος βάλε δουρί·
Ἄντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων.
Σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖϊν ἐσύλα τεύχεα καλά,
Γιγνώσκων· καὶ γάρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῇσιν
Εἶδεν, ὅτ' ἐξ Ἴδης ἄγαγε πόδας ὠκὺς 'Αχιλλεύς.
'Ως δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα
'Ρηϊδίως συνέαξε, λαβὼν, κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν,
'Ελθὼν εἰς εὐνὴν, ἁπαλόν τέ σφ' ἦτορ ἀπηύρα·
'Η δ' εἴπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδὸν, οὐ δύναταί σφι
Χραισμεῖν· αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἱκάνει·
Καρπαλίμως δ' ἤϊξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην,
Σπεύδουσ', ἱδρώουσα, κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὁρμῆς·
Ὣς ἄρα τοῖς οὔτις δύνατο χραισμῆσαι ὄλεθρον
Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' 'Αργείοισι φέβοντο.
Αὐτὰρ ὁ Πείσανδρόν τε καὶ 'Ιππόλοχον μενεχάρμην,
Υἱέας 'Αντιμάχοιο δαΐφρονος, ὅς ῥα μάλιστα,
Χρυσὸν 'Αλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα,
Οὐκ εἴασχ' 'Ελένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ·
Τοῦ περ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων 'Αγαμέμνων,
Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους·
'Εκ γάρ σφεας χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα,
Τὼ δὲ κυκηθήτην· ὁ δ' ἐναντίον ὦρτο, λέων ὣς,
'Ατρείδης· τὼ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γουναζέσθην·

Ζώγρει, Ἀτρέος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα·
Πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κεῖται,
Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος·
Τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
Εἰ νῶϊ ζωοὺς πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ὣς τώγε κλαίοντε προσαυδήτην βασιλῆα
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσαν·
Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος υἱέες ἐστὸν,
Ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν,
Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ,
Αὖθι κατακτεῖναι, μηδ' ἐξέμεν ἂψ ἐς Ἀχαιούς·
Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην.
Ἦ, καὶ Πείσανδρον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
Δουρὶ βαλὼν πρὸς στῆθος· ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη.
Ἱππόλοχος δ' ἀπόρουσε, τὸν αὖ χαμαὶ ἐξενάριξε,
Χεῖρας ἀπὸ ξίφεϊ τμήξας, ἀπό τ' αὐχένα κόψας·
Ὅλμον δ' ὣς, ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου.
Τοὺς μὲν ἔασ'· ὁ δ', ὅθι πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες,
Τῇ ῥ' ἐνόρουσ', ἅμα δ' ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.
Πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεκον φεύγοντας ἀνάγκῃ,
Ἱππεῖς δ' ἱππῆας, (ὑπὸ δέ σφισιν ὦρτο κονίη
Ἐκ πεδίου, τὴν ὦρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων,)
Χαλκῷ δηϊόωντες· ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
Αἰὲν ἀποκτείνων ἕπετ', Ἀργείοισι κελεύων.
Ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ,
Πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι
Πρόῤῥιζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ·
Ὣς ἄρ' ὑπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτε κάρηνα
Τρώων φευγόντων, πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι
Κείν' ὄχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας,
Ἡνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας· οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ
Κείατο, γύπεσσι πολὺ φίλτεροι, ἢ ἀλόχοισιν.
Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης,
Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ·
Ἀτρείδης δ' ἕπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων.
Οἱ δὲ παρ' Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο,

Μέσσον καππεδίον παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο,
Ἱέμενοι πόλεως· ὁ δὲ κεκληγὼς ἕπετ' αἰεὶ
Ἀτρείδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκοντο,
Ἔνθ' ἄρα δὴ ἵσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον.
Οἱ δ' ἔτι καμμέσσον πεδίον φοβέοντο, βόες ὥς,
Ἅστε λέων ἐφόβησε, μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ,
Πάσας· τῇ δέ τ' ἰῇ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος·
Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν, κρατεροῖσιν ὀδοῦσι
Πρῶτον· ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει·
Ὣς τοὺς Ἀτρείδης ἔφεπε κρείων Ἀγαμέμνων,
Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· οἱ δὲ φέβοντο·
Πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων
Ἀτρείδεω ὑπὸ χερσί· περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος
Ἵξεσθαι, τότε δή ῥα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσσης,
Οὐρανόθεν καταβάς· ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν.
Ἶριν δ' ὤτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν·
Βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα, τὸν Ἕκτορι μῦθον ἔνισπε·
Ὄφρ' ἂν μέν κεν ὁρᾷ Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
Θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
Τόφρ' ἀναχωρείτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθω
Μάρνασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
Αὐτὰρ ἐπεί κ', ἢ δουρὶ τυπεὶς, ἢ βλήμενος ἰῷ,
Εἰς ἵππους ἅλεται, τότε οἱ κράτος ἐγγυαλίξω
Κτείνειν, εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηται,
Δύῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις·
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν.
Εὗρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἕκτορα δῖον,
Ἑσταότ' ἔν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν·
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Ἕκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διῒ μῆτιν ἀτάλαντε,
Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεΐν τάδε μυθήσασθαι·
Ὄφρ' ἂν μέν κεν ὁρᾷς Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,

Θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
Τόφρ' ὑπόεικε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἄνωχθι
Μάρνασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
Αὐτὰρ ἐπεί κ', ἢ δουρὶ τυπεὶς, ἢ βλήμενος ἰῷ,
Εἰς ἵππους ἅλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλίξει
Κτείνειν, εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηαι,
Δύῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις.
Ἕκτωρ δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε,
Πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντῃ,
Ὀτρύνων μαχέσασθαι· ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας.
Ἀρτύνθη δὲ μάχη· στὰν δ' ἀντίοι· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
Πρῶτος ὄρουσ'· ἔθελε δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἁπάντων.
Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν,
Ἢ αὐτῶν Τρώων, ἠὲ κλειτῶν ἐπικούρων.
Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης, ἠΰς τε, μέγας τε,
Ὃς τράφη ἐν Θρήκῃ ἐριβώλακι, μητέρι μήλων·
Κισσῆς τόν γ' ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα,
Μητροπάτωρ, ὃς τίκτε Θεανὼ καλλιπάρῃον.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἥβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον,
Αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἥν·
Γήμας δ', ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν,
Σὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἵ οἱ ἕποντο.
Τὰς μὲν ἔπειτ' ἐν Περκώτῃ λίπε νῆας ἐΐσας·
Αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν, εἰς Ἴλιον εἰληλούθει·
Ὅς ῥα τότ' Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἀτρείδης μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθε,
Νύξ· ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρείῃ χειρὶ πιθήσας·
Οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα παναίολον, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
Ἀργύρῳ ἀντομένη, μόλιβος ὣς, ἐτράπετ' αἰχμή.
Καὶ τόγε χειρὶ λαβὼν εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων

Ἕλκ' ἐπί οἱ, μεμαὼς, ὥστε λῖς· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
Σπάσσατο· τὸν δ' ἄορι πλῆξ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
Ὣς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον,
Οἰκτρὸς, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, ἀστοῖσιν ἀρήγων,
Κουριδίης, ἧς οὔ τι χάριν ἴδε, πολλὰ δ' ἔδωκε·
Πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη
Αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς, τά οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο.
Δὴ τότε γ' Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων ἐξενάριξε,
Βῆ δὲ φέρων ἀν' ὅμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Κόων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν,
Πρεσβυγενὴς Ἀντηνορίδης, κρατερόν ῥά ἑ πένθος
Ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, κασιγνήτοιο πεσόντος·
Στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρὶ, λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον·
Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν,
Ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή.
Ῥίγησέ τ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Ἀλλ' οὐδ' ὧς ἀπέληγε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
Ἀλλ' ἐπόρουσε Κόωνι, ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος.
Ἤτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον
Ἕλκε ποδὸς μεμαὼς, καὶ ἄϋτει πάντας ἀρίστους·
Τὸν δ' ἕλκοντ' ἀν' ὅμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
Οὔτησε ξυστῷ χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα·
Τοῖο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς.
Ἔνθ' Ἀντήνορος υἷες ὑπ' Ἀτρείδῃ βασιλῆϊ
Πότμον ἀναπλήσαντες, ἔδυν δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν,
Ἔγχεΐ τ', ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν,
Ὄφρα οἱ αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς·
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα,
Ὀξεῖαι ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο.
Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα,
Δριμὺ, τό τε προϊεῖσι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι,
Ἥρης θυγατέρες, πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι·
Ὣς ὀξεῖ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο.
Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλε
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.

Ἤϋσε δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς·
Ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ὑμεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε ποντοπόροισι
Φύλοπιν ἀργαλέην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητίετα Ζεὺς
Εἴασε Τρώεσσι πανημέριον πολεμίζειν.
Ὣς ἔφαθ'· ἡνίοχος δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην·
Ἄφρεον δὲ στήθεα, ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίῃ,
Τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντε.
Ἕκτωρ δ', ὡς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κιόντα,
Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας·
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Οἴχετ' ἀνὴρ ὤριστος, ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκε
Ζεὺς Κρονίδης· ἀλλ' ἰθὺς ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους
Ἰφθίμων Δαναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε.
Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Ὡς δ' ὅτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας
Σεύῃ ἐπ' ἀγροτέρῳ συῒ καπρίῳ, ἠὲ λέοντι·
Ὣς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σεῦε Τρῶας μεγαθύμους
Ἕκτωρ Πριαμίδης, βροτολοιγῷ ἶσος Ἄρηϊ.
Αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει·
Ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ, ὑπεραέϊ ἶσος ἀέλλῃ,
Ἥ τε καθαλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει.
Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν;
Ἀσαῖον μὲν πρῶτα, καὶ Αὐτόνοον, καὶ Ὀπίτην,
Καὶ Δόλοπα Κλυτίδην, καὶ Ὀφέλτιον, ἠδ' Ἀγέλαον,
Αἴσυμνόν τ', Ὦρόν τε, καὶ Ἱππόνοον μενεχάρμην.
Τοὺς ἄρ' ὅγ' ἡγεμόνας Δαναῶν ἕλεν· αὐτὰρ ἔπειτα
Πληθύν· ὡς ὁπότε Ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ
Ἀργέσταο Νότοιο, βαθείῃ λαίλαπι τύπτων,
Πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, ὑψόσε δ' ἄχνη
Σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς·
Ὣς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν.
Ἔνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο,

Καί νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοὶ,
Εἰ μὴ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κέκλετ' Ὀδυσσεύς·
Τυδείδη, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς;
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἔμ' ἵστασο· δὴ γὰρ ἔλεγχος
Ἔσσεται, εἴ κεν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
Ἤτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι. ἀλλὰ μίνυνθα
Ἡμέων ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
Τρωσὶν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος, ἠέπερ ἡμῖν.
Ἦ, καὶ Θυμβραῖον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε.
Δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀντίθεον θεράποντα, Μολίονα, τοῖο ἄνακτος.
Τοὺς μὲν ἔπειτ' εἴασαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν.
Τὼ δ' ἀν' ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον, ὡς ὅτε κάπρω
Ἐν κυσὶ θηρευτῇσι μέγα φρονέοντε πέσητον·
Ὣς ὄλεκον Τρῶας πάλιν ὀρμένω· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἀσπασίως, φεύγοντες, ἀνέπνεον Ἕκτορα δῖον.
Ἔνθ' ἑλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε, δήμου ἀρίστω,
Υἷε δύω Μέροπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων
Ἤιδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκε
Στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τὼ δέ οἱ οὔτι
Πειθέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
Τοὺς μὲν Τυδείδης δουρικλειτὸς Διομήδης,
Θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα·
Ἱππόδαμον δ' Ὀδυσεὺς καὶ Ὑπείροχον ἐξενάριξεν.
Ἔνθα σφι κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων,
Ἐξ Ἴδης καθορῶν· οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.
Ἤτοι Τυδέος υἱὸς, Ἀγάστροφον οὔτασε δουρὶ
Παιονίδην ἥρωα κατ' ἰσχίον· οὐδὲ γὰρ ἵπποι
Ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν· ἀάσσατο δὲ μέγα θυμῷ·
Τοὺς μὲν γὰρ θεράπων ἀπάνευθ' ἔχεν· αὐτὰρ ὁ πεζὸς
Θῦνε διὰ προμάχων, εἵως φίλον ὤλεσε θυμόν.
Ἕκτωρ δ' ὀξὺ νόησε κατὰ στίχας, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
Κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρώων εἵποντο φάλαγγες·
Τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
Αἶψα δ' Ὀδυσσῆα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα·

Νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμος Ἕκτωρ·
Ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε τιτυσκόμενος, κεφαλῆφιν
Ἄκρην κακκόρυθα· πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκὸς,
Οὐδ' ἵκετο χρόα καλόν· ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια
Τρίπτυχος, αὐλῶπις, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἕκτωρ δ' ὦκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ·
Στῆ δὲ γνὺξ ἐριπὼν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
Γαίης· ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
Ὄφρα δὲ Τυδείδης μετὰ δούρατος ὤχετ' ἐρωὴν,
Τῆλε διὰ προμάχων, ὅθι οἱ καταείσατο γαίης·
Τόφρ' Ἕκτωρ ἄμπνυτο, καὶ ἂψ ἐς δίφρον ὀρούσας,
Ἐξέλασ' ἐς πληθὺν, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν.
Δουρὶ δ' ἐπαΐσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον· ἦτέ τοι ἄγχι
Ἦλθε κακόν· νῦν αὖτέ σ' ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ὧι μέλλεις εὔχεσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
Ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
Εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάῤῥοθός ἐστι.
Νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὅν κε κιχείω.
Ἦ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριξεν.
Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο,
Τυδείδῃ ἐπὶ τόξα τιταίνετο, ποιμένι λαῶν,
Στήλῃ κεκλιμένος, ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ,
Ἴλου Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος.
Ἤτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο
Αἴνυτ' ἀπὸ στήθεσφι παναίολον, ἀσπίδα τ' ὤμων,
Καὶ κόρυθα βριαρήν· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνεῖλκε,
Καὶ βάλεν, οὐδ' ἄρα μιν ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρὸς,
Ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός· διὰ δ' ἀμπερὲς ἰὸς
Ἐν γαίῃ κατέπηκτο· ὁ δὲ μάλα ἡδὺ γελάσσας,
Ἐκ λόχου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
Βέβληαι, οὐδ' ἅλιον βέλος ἔκφυγεν· ὡς ὄφελόν τοι,
Νείατον ἐς κενεῶνα βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἑλέσθαι·
Οὕτω κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος,

Οἵτε σε πεφρίκασι, λέονθ' ὡς μηκάδες αἶγες.
Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
Τοξότα, λωβητὴρ, κέρᾳ ἀγλαὲ, παρθενοπῖπα,
Εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης,
Οὐκ ἄν τοι χραίσμησι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί·
Νῦν δέ, μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς, εὔχεαι αὔτως.
Οὐκ ἀλέγω, ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι, ἢ πάϊς ἄφρων·
Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.
Ἦ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ,
Ὀξὺ βέλος πέλεται, και ἀκήριον αἶψα τίθησι·
Τοῦ δὲ γυναικὸς μέν τ' ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαὶ,
Παῖδες δ' ὀρφανικοί· ὁ δέ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων
Πύθεται· οἰωνοὶ δὲ πέρι πλέες, ἠὲ γυναῖκες.
Ὣς φάτο· τοῦ δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
Ἔστη πρόσθ'· ὁ δ' ὄπισθε καθεζόμενος, βέλος ὠκὺ
Ἐκ ποδὸς εἷλκ'· ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή.
Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλε
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
Οἰώθη δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς, οὐδέ τις αὐτῷ
Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας.
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
Ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω; μέγα μὲν κακὸν, αἴ κε φέβωμαι,
Πληθὺν ταρβήσας· τὸ δὲ ῥίγιον, αἴ κεν ἁλῴω
Μοῦνος· τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων.
Ἀλλὰ τίη μοὶ ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Οἶδα γὰρ, ὅττι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο·
Ὃς δέ κ' ἀριστεύησι μάχῃ ἔνι, τόνδε μάλα χρεὼ
Ἑστάμεναι κρατερῶς, ἤτ' ἔβλητ', ἤτ' ἔβαλ' ἄλλον.
Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστάων·
Ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι, μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.
Ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροί τ' αἰζηοὶ
Σεύωνται· ὁ δέ τ' εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο,
Θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσσιν·
Ἀμφὶ δέ τ' ἀΐσσονται· ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
Γίγνεται· οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ, δεινόν περ ἐόντα·

Ὣς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα, Διῒ φίλον, ἐσσεύοντο
Τρῶες· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Δηϊοπίτην
Οὔτασεν, ὦμον ὕπερθεν, ἐπάλμενος ὀξέϊ δουρί·
Αὐτὰρ ἔπειτα Θόωνα, καὶ Ἔννομον ἐξενάριξε·
Χερσιδάμαντα δ' ἔπειτα, καθ' ἵππων ἀΐξαντα,
Δουρὶ, κατὰ πρότμησιν, ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης,
Νύξεν· ὁ δ' ἐν κονίησι πεσὼν, ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Τοὺς μὲν ἔασ', ὁ δ' ἄρ' Ἱππασίδην Χάροπ' οὔτασε δουρὶ,
Αὐτοκασίγνητον εὐηγενέος Σώκοιο.
Τῷ δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος κίεν, ἰσόθεος φώς·
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε, δόλων ἆτ' ἠδὲ πόνοιο,
Σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξεαι Ἱππασίδῃσι,
Τοιώδ' ἄνδρε κατακτείνας, καὶ τεύχε' ἀπούρας·
Ἤ κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃς.
Ὣς εἰπὼν, οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην·
Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο·
Πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χρόα ἔργαθεν· οὐδέ τ' ἔασε
Παλλὰς Ἀθηναίη μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός·
Γνῶ δ' Ὀδυσεὺς, ὅ οἱ οὔτι βέλος κατακαίριον ἦλθεν.
Ἂψ δ' ἀναχωρήσας Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπε·
Ἆ δεῖλ', ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος·
Ἤτοι μέν ῥ' ἔμ' ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν
Ἤματι τῷδ' ἔσσεσθαι· ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα,
Εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ.
Ἦ, καὶ ὁ μὲν φύγαδ' αὖτις ὑποστρέψας ἐβεβήκει·
Τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν
Ὤμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε·
Δούπησε δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσσεύς·
Ὦ Σῶχ', Ἱππάσου υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο,
Φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας·
Ἆ δεῖλ', οὐ μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνοὶ
Ὠμησταὶ ἐρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες·

Αὐτὰρ ἐπεί κε θάνω, κτεριοῦσί με δῖοι Ἀχαιοί.
Ὣς εἰπὼν, Σώκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
Ἔξω τε χροὸς εἷλκε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης·
Αἷμα δέ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν.
Τρῶες δὲ μεγάθυμοι, ἐπεὶ ἴδον αἷμ' Ὀδυσῆος,
Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, αὖε δ' ἑταίρους·
Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτὸς,
Τρὶς δ' ἄϊεν ἰάχοντος Ἀρηΐφιλος Μενέλαος.
Αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα·
Αἶαν Διογενὲς, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
Ἀμφί μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετο φωνὴ,
Τῷ ἰκέλη, ὡς εἴ ἑ βιῴατο μοῦνον ἐόντα
Τρῶες ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
Ἀλλ' ἴομεν καθ' ὅμιλον· ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον.
Δείδω, μή τι πάθῃσιν ἐνὶ Τρώεσσι μονωθεὶς,
Ἐσθλὸς ἐὼν, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς.
Εὗρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διῒ φίλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν
Τρῶες ἕπονθ', ὡσεί τε δαφοινοὶ θῶες ὄρεσφιν
Ἀμφ' ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον, ὅν τ' ἔβαλ' ἀνὴρ
Ἰῷ ἀπὸ νευρῆς· τὸν μέν τ' ἤλυξε πόδεσσι
Φεύγων, ὄφρ' αἷμα λιαρὸν, καὶ γούνατ' ὀρώρῃ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε δαμάσσεται ὠκὺς ὀϊστός,
Ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσιν
Ἐν νέμεϊ σκιερῷ· ἐπί τε λῖν ἤγαγε δαίμων
Σίντην· θῶες μέν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει.
Ὥς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην
Τρῶες ἕπον πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι· αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
Ἀΐσσων ᾧ ἔγχει ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ.
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἠΰτε πύργον,
Στῆ δὲ παρέξ· Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.
Ἤτοι τὸν Μενέλαος ἀρήϊος ἔξαγ' ὁμίλου
Χειρὸς ἔχων, εἵως θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους.
Αἴας δὲ Τρώεσσιν ἐπάλμενος εἷλε Δόρυκλον
Πριαμίδην, νόθον υἱόν· ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὖτα.

Οὖτα δὲ Λύσανδρον, καὶ Πύρασον, ἠδὲ Πυλάρτην.
Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι
Χειμάῤῥους κατ' ὄρεσφιν, ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ,
Πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας
Ἐσφέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει·
Ὣς ἔφεπε κλονέων πεδίον τότε φαίδιμος Αἴας,
Δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας. Οὐδέ πω Ἕκτωρ
Πεύθετ', ἐπεί ῥα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης,
Ὄχθας πὰρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου· τῇ ῥα μάλιστα
Ἀνδρῶν πίπτε κάρηνα, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει,
Νέστορά τ' ἀμφὶ μέγαν, καὶ ἀρήϊον Ἰδομενῆα.
Ἕκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει, μέρμερα ῥέζων
Ἔγχεΐ θ', ἱπποσύνῃ τε· νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας.
Οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοὶ,
Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο,
Παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα, ποιμένα λαῶν,
Ἰῷ τριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον.
Τῷ ῥα περίδδεισαν μένεα πνείοντες Ἀχαιοὶ,
Μή πώς μιν, πολέμοιο μετακλινθέντος, ἕλοιεν.
Αὐτίκα δ' Ἰδομενεὺς προσεφώνεε Νέστορα δῖον·
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Ἄγρει, σῶν ὀχέων ἐπιβήσεο· πὰρ δὲ Μαχάων
Βαινέτω· ἐς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυχας ἵππους·
Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων,
Ἰούς τ' ἐκτάμνειν, ἐπί τ' ἤπια φάρμακα πάσσειν.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Αὐτίκα δ' ὧν ὀχέων ἐπεβήσατο· πὰρ δὲ Μαχάων
Βαῖν', Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἰητῆρος·
Μάστιξε δ' ἵππους, τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Κεβριόνης δὲ Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν,
Ἕκτορι παρβεβαὼς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἕκτορ, νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν,
Ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσηχέος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμὶξ, ἵπποι τε καὶ αὐτοί.
Αἴας δὲ κλονέει Τελαμώνιος· εὖ δέ μιν ἔγνων·

Εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὤμοισιν ἔχει σάκος· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
Κεῖσ' ἵππους τε καὶ ἅρμ' ἰθύνομεν, ἔνθα μάλιστα
Ἱππῆες, πεζοί τε, κακὴν ἔριδα προβαλόντες,
Ἀλλήλους ὀλέκουσι, βοὴ δ' ἄσβεστος ὄρωρεν.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἵμασε καλλίτριχας ἵππους
Μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δὲ, πληγῆς ἀΐοντες,
Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
Στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον,
Ἃς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον,
Αἵ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὁ δὲ ἵετο δῦναι ὅμιλον
Ἀνδρόμεον, ῥῆξαί τε, μετάλμενος· ἐν δὲ κυδοιμὸν
Ἧκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός.
Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν
Ἔγχεΐ τ', ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν·
Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδαο.
Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὦρσε·
Στῆ δὲ ταφὼν, ὄπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἑπταβόειον,
Τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου, θηρὶ ἐοικὼς,
Ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
Ὡς δ' αἴθωνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο
Ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται,
Οἵ τέ μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι,
Πάννυχοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων,
Ἰθύει, ἀλλ' οὔ τι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
Ἀντίοι ἀΐσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
Καιόμεναί τε δεταὶ, τάς τε τρεῖ, ἐσσύμενός περ·
Ἠῶθεν δ' ἀπὸ νόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ.
Ὣς Αἴας τότ' ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ
Ἤϊε, πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας
Νωθὴς, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη,
Κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήϊον. οἱ δέ τε παῖδες
Τύπτουσι ῥοπάλοισι· βίη δέ τε νηπίη αὐτῶν·
Σπουδῇ τ' ἐξήλασσαν, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο φορβῆς·
Ὣς τότ' ἔπειτ' Αἴαντα μέγαν Τελαμώνιον υἱὸν

Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
Νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος, αἰὲν ἕποντο.
Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς,
Αὖτις ὑποστρεφθεὶς, καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
Τρώων ἱπποδάμων· ὁτὲ δὲ τρωπάσκετο φεύγειν·
Πάντας δὲ προέεργε θοὰς ἐπὶ νῆας ὁδεύειν.
Αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν θῦνε μεσηγὺ
Ἱστάμενος· τὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
Ἄλλα μὲν ἐν σάκεϊ μεγάλῳ πάγεν, ὅρμενα πρόσσω.
Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
Ἐν γαίῃ ἵσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησ' Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱὸς,
Εὐρύπυλος, πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσι·
Στῆ ῥα παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλε Φαυσιάδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
Ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἴνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς
Τεύχε' ἀπαινύμενον Ἀπισάονος, αὐτίκα τόξον
Εἷλκεν ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καί μιν βάλε μηρὸν ὀϊστῷ
Δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν.
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων,
Ἤϋσε δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·
Ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Στῆτ' ἐλελιχθέντες, καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ
Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται· οὐδέ ἕ φημι
Φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσηχέος· ἀλλὰ μάλ' ἄντην
Ἵστασθ' ἀμφ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν·
Ὣς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος· οἱ δὲ παρ' αὐτὸν
Πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες,
Δούρατ' ἀνασχόμενοι· τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν Αἴας·
Στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων.
Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.
Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηλήϊαι ἵπποι
Ἱδρῶσαι· ἦγον δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
Τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·

Ἑστήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακήτεϊ νηΐ,
Εἰσορόων πόνον αἰπὺν, ἰωκά τε δακρυόεσσαν.
Αἶψα δ' ἑταῖρον ἑὸν Πατροκλῆα προσέειπε,
Φθεγξάμενος παρὰ νηός· ὁ δὲ κλισίηθεν ἀκούσας,
Ἔκμολεν ἶσος Ἄρηϊ· κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή.
Τὸν πρότερος προσέειπε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός·
Τίπτε με κικλήσκεις, Ἀχιλεῦ, τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο;
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Δῖε Μενοιτιάδη, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
Νῦν ὀΐω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς
Λισσομένους· χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκ ἔτ' ἀνεκτός.
Ἀλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε, Διῒ φίλε, Νέστορ' ἔρειο,
Ὅντινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο·
Ἤτοι μὲν τά γ' ὄπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικε
Τῷ Ἀσκληπιάδῃ, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὄμματα φωτός·
Ἵπποι γάρ με παρήϊξαν, πρόσσω μεμαυῖαι.
Ὣς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ.
Βῆ δὲ θέειν παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Νηληϊάδεω ἀφίκοντο,
Αὐτοὶ μέν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν·
Ἵππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λύε τοῖο γέροντος
Ἐξ ὀχέων· οἱ δ' ἱδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων,
Στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλός· αὐτὰρ ἔπειτα
Ἐς κλισίην ἐλθόντες, ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον.
Τοῖσι δὲ τεῦχε κυκειῶ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη,
Τὴν ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρων, ὅτε πέρσεν Ἀχιλλεὺς,
Θυγατέρ' Ἀρσινόου μεγαλήτορος, ἥν οἱ Ἀχαιοὶ
Ἔξελον, οὕνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἁπάντων·
Ἥ σφωϊν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν
Καλὴν, κυανόπεζαν, ἐΰξοον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῇ
Χάλκειον κάνεον· ἐπὶ δὲ, κρόμυον, ποτῷ ὄψον,
Ἠδὲ μέλι χλωρὸν, παρὰ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν·
Πὰρ δὲ δέπας περικαλλὲς, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραιὸς,
Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον· οὔατα δ' αὐτοῦ
Τέσσαρ' ἔσαν, δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον
Χρύσειαι νεμέθοντο, δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν.

Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης,
Πλεῖον ἐόν· Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν.
Ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνὴ, εἰκυῖα θεῇσιν,
Οἴνῳ Πραμνείῳ, ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν
Κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε·
Πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεί ῥ' ὥπλισσε κυκειῶ.
Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν,
Μύθοισι τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες.
Πάτροκλος δὲ θύρῃσιν ἐφίστατο, ἰσόθεος φώς.
Τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραιὸς ἀπὸ θρόνου ὦρτο φαεινοῦ,
Ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἑλὼν, κατὰ δ' ἑδριάασθαι ἄνωγε.
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἀναίνετο, εἶπέ τε μῦθον·
Οὐχ ἕδος ἐστί, γεραιὲ Διοτρεφές, οὐδέ με πείσεις.
Αἰδοῖος, νεμεσητὸς, ὅ με προέηκε πυθέσθαι
Ὅντινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Γιγνώσκω· ὁρόω δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
Νῦν δὲ, ἔπος ἐρέων, πάλιν ἄγγελος εἶμ' Ἀχιλῆϊ.
Εὖ δὲ σὺ οἶσθα, γεραιὲ Διοτρεφὲς, οἷος ἐκεῖνος
Δεινὸς ἀνήρ· τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Τίπτε τ' ἄρ' ὧδ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται υἷας Ἀχαιῶν,
Ὅσσοι δὴ βελέεσσι βεβλήαται; οὐδέ τι οἶδε,
Πένθεος ὅσσον ὄρωρε κατὰ στρατόν· οἱ γὰρ ἄριστοι
Ἐν νηυσὶ κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.
Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης·
Οὔτασται δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς, ἠδ' Ἀγαμέμνων·
Βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ.
Τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο,
Ἰῷ ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς,
Ἐσθλὸς ἐὼν, Δαναῶν οὐ κήδεται, οὐδ' ἐλεαίρει.
Ἦ μένει, εἰσόκε δὴ νῆες θοαὶ ἄγχι θαλάσσης,
Ἀργείων ἀέκητι, πυρὸς δηΐοιο θέρωνται,
Αὐτοί τε κτεινώμεθ' ἐπισχερώ;—οὐ γὰρ ἐμὴ ἲς
Ἔσθ', οἵη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.
Εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη,
Ὡς ὁπότ' Ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη

Ἀμφὶ βοηλασίῃ, ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἰτυμονῆα,
Ἐσθλὸν Ὑπειροχίδην, ὃς ἐν Ἤλιδι ναιετάασκε,
Ῥύσι' ἐλαυνόμενος· ὁ δ' ἀμύνων ᾗσι βόεσσιν,
Ἔβλητ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι,
Κὰδ δ' ἔπεσε, λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγροιῶται.
Ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἤλιθα πολλὴν,
Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν
Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν,
Ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα,
Πάσας θηλείας, πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν.
Καὶ τὰ μὲν ἠλασάμεσθα Πύλον Νηλήϊον εἴσω,
Ἐννύχιοι, προτὶ ἄστυ· γεγήθει δὲ φρένα Νηλεὺς,
Οὕνεκά μοι τύχε πολλὰ νέῳ πόλεμόνδε κιόντι.
Κήρυκες δὲ λίγαινον ἅμ' Ἠοῖ φαινομένηφι
Τοὺς ἴμεν, οἷσι χρεῖος ὀφείλετ' ἐν Ἤλιδι δίῃ.
Οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
Δαίτρευον· πολέσι γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὄφειλον.—
Ὡς ἡμεῖς παῦροι, κεκακωμένοι, ἐν Πύλῳ ἦμεν.
Ἐλθὼν γὰρ ἐκάκωσε βίη Ἡρακληείη
Τῶν προτέρων ἐτέων, κατὰ δ' ἔκταθεν, ὅσσοι ἄριστοι,
Δώδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονος υἱέες ἦμεν,
Τῶν οἶος λιπόμην· οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο.
Ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες,
Ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο.—
Ἐκ δ' ὁ γέρων ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶϋ μέγ' οἰῶν
Εἵλετο, κρινάμενός τριηκόσι', ἠδὲ νομῆας.
Καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἤλιδι δίῃ,
Τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
Ἐλθόντες μετ' ἄεθλα· περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον
Θεύσεσθαι· τοὺς δ' αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Αὐγείας
Κάσχεθε· τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει, ἀκαχήμενον ἵππων.
Τῶν ὁ γέρων ἐπέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων,
Ἐξέλετ' ἄσπετα πολλά. τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκε
Δαιτρεύειν, μή τίς οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφὶ δὲ ἄστυ
Ἔρδομεν ἱρὰ θεοῖς· οἱ δὲ τρίτῳ ἤματι πάντες

Ἦλθον ὁμῶς αὐτοί τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι
Πανσυδίῃ· μετὰ δέ σφι Μολίονε θωρήσσοντο,
Παῖδ' ἔτ' ἐόντ', οὔπω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς.
Ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη,
Τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ νεάτη Πύλου ἠμαθόεντος·
Τὴν ἀμφεστρατόωντο διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες·
Ἀλλ' ὅτε πᾶν πεδίον μετεκίαθον, ἄμμι δ' Ἀθήνη
Ἄγγελος ἦλθε θέουσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,
Ἔννυχος, οὐδ' ἀέκοντα Πύλον κάτα λαὸν ἄγειρεν,
Ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν· οὐδέ με Νηλεὺς
Εἴα θωρήσσεσθαι, ἀπέκρυψε δέ μοι ἵππους·
Οὐ γάρ πώ τί μ' ἔφη ἴδμεν πολεμήϊα ἔργα·
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἱππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισι,
Καὶ πεζός περ ἐών, ἐπεὶ ὣς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.
Ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς ἅλα βάλλων,
Ἐγγύθεν Ἀρήνης, ὅθι μείναμεν Ἠῶ δῖαν
Ἱππῆες Πυλίων, τὰ δ' ἐπέῤῥεεν ἔθνεα πεζῶν.
Ἔνθεν πανσυδίῃ σὺν τεύχεσι, θωρηχθέντες,
Ἔνδιοι ἱκόμεσθ' ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο.
Ἔνθα Διῒ ῥέξαντες ὑπερμενεῖ ἱερὰ καλὰ,
Ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι βοῦν ἀγελαίην,
Δόρπον ἔπειθ' ἑλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι·
Καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσι ἕκαστος
Ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῖο. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
Ἀμφίσταντο δὴ ἄστυ, διαπραθέειν μεμαῶτες·
Ἀλλά σφι προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἄρηος,
Εὖτε γὰρ Ἠέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης,
Συμφερόμεσθα μάχῃ, Διΐ τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ·
Ἀλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος,
Πρῶτος ἐγὼ ἕλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους,
Μούλιον αἰχμητήν· γαμβρὸς δ' ἦν Αὐγείαο,
Πρεσβυτάτην δὲ θύγατρ' εἶχε ξανθὴν Ἀγαμήδην,
Ἣ τόσα φάρμακα ᾔδη, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.
Τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλον χαλκήρεϊ δουρί·
Ἤριπε δ' ἐν κονίῃσιν· ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας,

Στῆν ῥα μετὰ προμάχοισιν· ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
Ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα,
Ἡγεμόν' ἱππήων, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐνόρουσα, κελαινῇ λαίλαπι ἶσος·
Πεντήκοντα δ' ἕλον δίφρους, δύο δ' ἀμφὶ ἕκαστον
Φῶτες ὀδὰξ ἕλον οὖδας, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
Καί νύ κεν Ἀκτορίωνε Μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα,
Εἰ μὴ σφῶε πατὴρ εὐρυκρείων Ἐνοσίχθων
Ἐκ πολέμου ἐσάωσε, καλύψας ἠέρι πολλῇ.
Ἔνθα Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιξε.
Τόφρα γὰρ οὖν ἑπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο,
Κτείνοντές τ' αὐτοὺς, ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες·
Ὄφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους,
Πέτρης τ' Ὠλενίης καὶ Ἀλεισίου, ἔνθα Κολώνη
Κέκληται· ὅθεν αὖτις ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
Ἔνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἂψ ἀπὸ Βουπρασίοιο Πύλονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους.
Πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διῒ, Νέστορί τ' ἀνδρῶν.
Ὣς ἔον, εἴποτ' ἔην γε, μετ' ἀνδράσιν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Οἶος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται· ἦ τέ μιν οἴω
Πολλὰ μετακλαύσεσθαι, ἐπεί κ' ἀπὸ λαὸς ὄληται.
Ὦ πέπον, ἦ μέν σοί γε Μενοίτιος ὧδ' ἐπέτελλεν
Ἤματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπε·
Νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἐόντες, ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς,
Πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν, ὡς ἐπέτελλε.
Πηλῆος δ' ἱκόμεσθα δόμους εὖ ναιετάοντας,
Λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιΐδα πουλυβότειραν.
Ἐνθάδ' ἔπειθ' ἥρωα Μενοίτιον εὕρομεν ἔνδον,
Ἠδέ σε, πὰρ δ' Ἀχιλῆα· γέρων δ' ἱππηλάτα Πηλεὺς
Πίονα μηρία καῖε βοὸς Διῒ τερπικεραύνῳ
Αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον,
Σπένδων αἴθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσι.
Σφῶϊ μὲν ἀμφὶ βοὸς ἕπετον κρέα, νῶϊ δ' ἔπειτα
Στῆμεν ἐνὶ προθύροισι· ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς,
Ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἑλὼν, κατὰ δ' ἑδριάασθαι ἄνωγε,
Ξείνιά τ' εὖ παρέθηκεν, ἅτε ξείνοις θέμις ἐστίν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
Ἦρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ὔμμ' ἅμ' ἕπεσθαι.
Σφὼ δὲ μάλ' ἠθέλετον, τὼ δ' ἄμφω πόλλ' ἐπέτελλον·
Πηλεὺς μὲν ᾧ παιδὶ γέρων ἐπέτελλ' Ἀχιλῆϊ,
Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
Σοὶ δ' αὖθ' ὧδ' ἐπέτελλε Μενοίτιος, Ἄκτορος υἱός·
Τέκνον ἐμὸν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεὺς,
Πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσι· βίῃ δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων·
Ἀλλ' εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος, ἠδ' ὑποθέσθαι,
Καί οἱ σημαίνειν· ὁ δὲ πείσεται, εἰς ἀγαθόν περ.
Ὣς ἐπέτελλ' ὁ γέρων, σὺ δὲ λήθεαι· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Ταῦτ' εἴποις Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι, αἴ κε πίθηται.
Τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίναις,
Παρειπών; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου
Εἰ δέ τινα φρεσὶ ᾗσι θεοπροπίην ἀλεείνει,
Καί τινά οἱ πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
Ἀλλά σέ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἑπέσθω
Μυρμιδόνων, αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι·
Καί τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι·
Αἴ κέ σε τῷ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο·
Ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ
Ὤσαισθε προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε·
Βῆ δὲ θέειν παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλῆα.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσῆος θείοιο
Ἷξε θέων Πάτροκλος, ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε
Ἤην, τῇ δὴ καί σφι θεῶν ἐτετεύχατο βωμοί·
Ἔνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντιβόλησε,
Διογενὴς Εὐαιμονίδης, κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ,
Σκάζων, ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρὼς
Ὤμων καὶ κεφαλῆς· ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο
Αἷμα μέλαν κελάρυζε· νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
Τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς,
Καί ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἆ δειλοὶ, Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες!
Ὣς ἄρ' ἐμέλλετε, τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης,
Ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῷ;
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, Διοτρεφὲς Εὐρύπυλ' ἥρως,
Ἦ ῥ' ἔτι που σχήσουσι πελώριον Ἕκτορ' Ἀχαιοὶ,
Ἦ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες;
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύπυλος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Οὐκέτι, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἄλκαρ Ἀχαιῶν
Ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέονται.
Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
Ἐν νηυσὶ κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε,
Χερσὶν ὕπο Τρώων· τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰέν.
Ἀλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σάωσον, ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν·
Μηροῦ δ' ἔκταμ' ὀϊστὸν, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν
Νίζ' ὕδατι λιαρῷ ἐπὶ δ' ἤπια φάρμακα πάσσε,
Ἐσθλὰ, τά σε προτὶ φασὶν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,
Ὃν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιότατος Κενταύρων.
Ἰητροὶ μὲν γὰρ Ποδαλείριος, ἠδὲ Μαχάων,
Τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὀΐομαι ἕλκος ἔχοντα,
Χρηΐζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἰητῆρος,
Κεῖσθαι· ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὀξὺν Ἄρηα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός·
Πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα; τί ῥέξομεν, Εὐρύπυλ' ἥρως;
Ἔρχομαι, ὄφρ' Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι μῦθον ἐνίσπω,
Ὃν Νέστωρ ἐπέτελλε Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν·
Ἀλλ' οὐδ' ὧς περ σεῖο μεθήσω τειρομένοιο.
Ἦ, καὶ ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν
Ἐς κλισίην· θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας.
Ἔνθα μιν ἐκτανύσας, ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ
Ὀξὺ βέλος περιπευκές· ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν
Νίζ' ὕδατι λιαρῷ· ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν,
Χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον, ἥ οἱ ἁπάσας
Ἔσχ' ὀδύνας· τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα.

ΤΗΣ

ὉΜΗΡΟΥ ἸΛΙΑΔΟΣ

ῬΑΨΩΙΔΙΑ Μ΄.

Ἐπιγραφή.

Μῦ δὲ, μάχη πρὸς τεῖχος· ὁ δ' ἔνθορε φαίδιμος Ἕκτωρ.

ὯΣ ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς
Ἰᾶτ' Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἱ δὲ μάχοντο
Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδὸν, οὐδ' ἄρ' ἔμελλε
Τάφρος ἔτι σχήσειν Δαναῶν, καὶ τεῖχος ὕπερθεν
Εὐρὺ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὕπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
Ἤλασαν· οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας·
Ὄφρα σφι νῆάς τε θοὰς καὶ ληΐδα πολλὴν
Ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο· θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο
Ἀθανάτων· τὸ καὶ οὔ τι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν.
Ὄφρα μὲν Ἕκτωρ ζωὸς ἔην, καὶ μήνι' Ἀχιλλεὺς
Καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλε,
Τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν·
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνον, ὅσσοι ἄριστοι,
Πολλοὶ δ' Ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δὲ λίποντο,
Πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν,
Δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
Τεῖχος ἀμαλδῦναι, ποταμῶν μένος εἰσαγάγοντες,
Ὅσσοι ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἅλαδε προρέουσι,
Ῥῆσός θ', Ἑπτάπορός τε, Κάρησός τε, Ῥοδίος τε
Γρήνικός τε, καὶ Αἴσηπος, δῖός τε Σκάμανδρος,
Καὶ Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλειαι

Κάππεσον ἐν κονίῃσι, καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν·
Τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἐννῆμαρ δ' ἐς τεῖχος ἵει ῥόον. ὗε δ' ἄρα Ζεὺς
Συνεχὲς, ὄφρα κε θᾶσσον ἁλίπλοα τείχεα θείη.
Αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος ἔχων χείρεσσι τρίαιναν
Ἡγεῖτ'· ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμείλια κύμασι πέμπε
Φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοὶ,
Λεῖα δ' ἐποίησε παρ' ἀγάῤῥοον Ἑλλήσποντον·
Αὖτις δ' ἠϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι κάλυψε,
Τεῖχος ἀμαλδύνας· ποταμοὺς δ' ἔτρεψε νέεσθαι
Κὰρ ῥόον, ᾗπερ πρόσθεν ἵεν καλλίῤῥοον ὕδωρ.
Ὣς ἄρ' ἔμελλον ὄπισθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
Θησέμεναι· τότε δ' ἀμφὶ μάχη τ' ἐνοπή τε δεδήει
Τεῖχος ἐΰδμητον, κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων
Βαλλόμεν', Ἀργεῖοι δὲ Διὸς μάστιγι δαμέντες,
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐελμένοι ἰσχανόωντο,
Ἕκτορα δειδιότες, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο·
Αὐτὰρ ὅγ', ὡς τὸ πρόσθεν, ἐμάρνατο ἶσος ἀέλλῃ.
Ὡς δ', ὅταν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσι,
Κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται, σθένεϊ βλεμεαίνων·
Οἱ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες
Ἀντίοι ἵστανται, καὶ ἀκοντίζουσι θαμειὰς
Αἰχμὰς ἐκ χειρῶν· τοῦ δ' οὔποτε κυδάλιμον κῆρ
Ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται· ἀγηνορίη δέ μιν ἔκτα.
Ταρφέα τε στρέφεται, στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων·
Ὅππῃ τ' ἰθύσῃ, τῇ τ' εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν·
Ὣς Ἕκτωρ ἀν' ὅμιλον ἰὼν εἱλίσσεθ', ἑταίρους
Τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν· οὐδέ οἱ ἵπποι
Τόλμων ὠκύποδες· μάλα δὲ χρεμέτιζον, ἐπ' ἄκρῳ
Χείλει ἐφεσταότες· ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος
Εὐρεῖ', οὔτ' ἄρ' ὑπερθορέειν σχεδὸν, οὔτε περῆσαι
Ῥηϊδίη· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν
Ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν, ὕπερθεν δὲ σκολόπεσσιν
Ὀξέσιν ἠρήρει, τοὺς ἕστασαν υἷες Ἀχαιῶν
Πυκνοὺς καὶ μεγάλους, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν.
Ἔνθ' οὔ κεν ῥέα ἵππος ἐΰτροχον ἅρμα τιταίνων

Ἐσβαίη, πεζοὶ δὲ μενοίνεον, εἰ τελέουσι.
Δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς·
Ἕκτορ τ', ἠδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοί, ἠδ' ἐπικούρων·
Ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ὠκέας ἵππους·
Ἡ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν· σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ
Ὀξέες ἑστᾶσι· προτὶ δ' αὐτοὺς τεῖχος Ἀχαιῶν·
Ἔνθ' οὔπως ἐστὶ καταβήμεναι, οὐδὲ μάχεσθαι
Ἱππεῦσι· στεῖνος γὰρ, ὅθι τρώσεσθαι ὀΐω.
Εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάζει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετ' ἀρήγειν·
Ἦ τ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι,
Νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς.
Εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλίωξις δὲ γένηται
Ἐκ νηῶν, καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ.
Οὐκέτ' ἔπειτ' ὀΐω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι
Ἄψοῤῥον προτὶ ἄστυ, ἑλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
Ἵππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,
Αὐτοὶ δε πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
Ἕκτορι πάντες ἑπώμεθ' ἀολλέες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Οὐ μενέουσ', εἰ δή σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
Ὣς φάτο Πουλυδάμας· ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων·
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε·
Οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἐφ' ἵππων ἠγερέθοντο.
Ἀλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν, ἐπεὶ ἴδον Ἕκτορα δῖον.
Ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος,
Ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ·
Οἱ δὲ διαστάντες, σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
Πένταχα κοσμηθέντες, ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο.
Οἱ μὲν ἅμ' Ἕκτορ' ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαντι,
Οἳ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
Τεῖχος ῥηξάμενοι κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι·
Καί σφιν Κεβριόνης τρίτος εἵπετο· πὰρ δ' ἄρ' ὄχεσφιν
Ἄλλον, Κεβριόναο χερείονα, κάλλιπεν Ἕκτωρ.
Τῶν δ' ἑτέρων Πάρις ἦρχε, καὶ Ἀλκάθοος, καὶ Ἀγήνωρ·
Τῶν δὲ τρίτων Ἕλενος, καὶ Δηΐφοβος θεοειδὴς,

Υἷε δύω Πριάμοιο, τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἥρως,
Ἄσιος Ὑρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
Αἴθωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος·
Τῶν δὲ τετάρτων ἦρχεν ἐῢς πάϊς Ἀγχίσαο,
Αἰνείας· ἅμα τῷγε δύω Ἀντήνορος υἷε,
Ἀρχέλοχός τ', Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
Σαρπηδὼν δ' ἡγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων,
Πρὸς δ' ἕλετο Γλαῦκον, καί ἀρήϊον Ἀστεροπαῖον.
Οἱ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι
Τῶν ἄλλων μετά γ' αὐτόν· ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῇσι βόεσσι,
Βάν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι, οὐδέ τ' ἔφαντο
Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι.
Ἔνθ' ἄλλοι Τρῶες, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
Βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίθοντο·
Ἀλλ' οὐχ Ὑρτακίδης ἔθελ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Αὖθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἡνίοχον θεράποντα·
Ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσι πέλασε νήεσσι θοῇσι,
Νήπιος· οὐδ' ἄρ' ἔμελλε, κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλύξας,
Ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν ἀγαγόμενος, παρὰ νηῶν
Ἂψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·
Πρόσθεν γάρ μιν Μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυψεν
Ἔγχεϊ Ἰδομενῆος ἀγαυοῦ Δευκαλίδαο.
Εἴσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ, τῇ περ Ἀχαιοὶ
Ἐκ πεδίου νίσσοντο σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφι·
Τῇ ῥ' ἵππους τε καὶ ἅρμα διήλασεν, οὐδὲ πύλῃσιν
Εὗρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα·
Ἀλλ' ἀναπεπταμένας ἔχον ἀνέρες, εἴ τιν' ἑταίρων
Ἐκ πολέμου φεύγοντα σαώσειαν μετὰ νῆας.
Τῇ ῥ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Ὀξέα κεκλήγοντες· ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς
Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι·
Νήπιοι· ἐν δὲ πύλῃσι δύ' ἀνέρας εὗρον ἀρίστους,
Υἷας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητάων·
Τὸν μὲν, Πειριθόου υἷα, κρατερὸν Πολυποίτην,
Τὸν δὲ, Λεοντῆα, βροτολοιγῷ ἶσον Ἄρηϊ·

Τὼ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων
Ἔστασαν, ὡς ὅτε τε δρύες οὔρεσιν ὑψικάρηνοι,
Αἵτ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα,
Ῥίζῃσι μεγάλῃσι διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι·
Ὣς ἄρα τὼ χείρεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι,
Μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον, οὐδὲ φέβοντο.
Οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἐΰδμητον, βόας αὔας
Ὑψόσ' ἀνασχόμενοι, ἔκιον μεγάλῳ ἀλαλητῷ,
Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα, καὶ Ἰαμενὸν, καὶ Ὀρέστην,
Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, Θόωνά τε, Οἰνόμαόν τε
Οἱ δ' ἤτοι εἵως μὲν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Ὄρνυον, ἔνδον ἐόντες, ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν·
Αὐτὰρ, ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν
Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε,
Ἐκ δὲ τὼ ἀΐξαντε πυλάων πρόσθε μαχέσθην,
Ἀγροτέροισι σύεσσιν ἐοικότε, τώ τ' ἐν ὄρεσσιν
Ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχαται κολοσυρτὸν ἰόντα,
Δοχμώ τ' ἀΐσσοντε περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην,
Πρυμνὴν ἐκτάμνοντε, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
Γίγνεται, εἰσόκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἕληται·
Ὣς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινὸς,
Ἄντην βαλλομένων· μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο,
Λαοῖσι καθύπερθε πεποιθότες, ἠδὲ βίηφιν·
Οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισιν ἐϋδμήτων ἀπὸ πύργων
Βάλλον, ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν, καὶ κλισιάων,
Νηῶν τ' ὠκυπόρων· νιφάδες δ' ὡς πίπτον ἔραζε,
Ἅς τ' ἄνεμος ζαὴς, νέφεα σκιόεντα δονήσας,
Ταρφειὰς κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Ὣς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον ἠμὲν Ἀχαιῶν,
Ἠδὲ καὶ ἐκ Τρώων· κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀΰτευν
Βαλλόμεναι μυλάκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
Δή ῥα τότ' ᾤμωξέ τε καὶ ὢ πεπλήγετο μηρὼ
Ἄσιος Ὑρτακίδης, καὶ ἀλαστήσας ἔπος ηὔδα·
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοψευδὴς ἐτέτυξο
Πάγχυ μάλ'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωας Ἀχαιοὺς
Σχήσειν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους·

Οἱ δ', ὥς τε σφῆκες μέσον αἰόλοι, ἠὲ μέλισσαι,
Οἰκία ποιήσωνται ὁδῷ ἔπι παιπαλοέσσῃ,
Οὐδ' ἀπολείπουσι κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
Ἄνδρας θηρητῆρας, ἀμύνονται περὶ τέκνων·
Ὣς οἵγ' οὐκ ἐθέλουσι πυλάων, καὶ δύ' ἐόντε,
Χάσσασθαι, πρίν γ' ἠὲ κατακτάμεν', ἠὲ ἁλῶναι.
  Ὣς ἔφατ', οὐδὲ Διὸς πεῖθε φρένα ταῦτ' ἀγορεύων·
Ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
  Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν·
Ἀργαλέον δέ με ταῦτα, θεὸν ὥς, πάντ' ἀγορεῦσαι·
Πάντῃ γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαὲς πῦρ
Λάϊνον· Ἀργεῖοι δὲ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκῃ
Νηῶν ἠμύνοντο· θεοὶ δ' ἀκαχείατο θυμὸν
Πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάῤῥοθοι ἦσαν.
  Σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα·
Ἔνθ' αὖ Πειριθόου υἱὸς, κρατερὸς Πολυποίτης,
Δουρὶ βάλεν Δάμασον, κυνέης διὰ χαλκοπαρῄου·
Οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν· ἀλλὰ διὰ πρὸ
Αἰχμὴ χαλκείη ῥῆξ' ὀστέον· ἐγκέφαλος δὲ
Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα·
Αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὄρμενον ἐξενάριξεν·
Υἱὸν δ' Ἀντιμάχοιο Λεοντεὺς, ὄζος Ἄρηος,
Ἱππόμαχον βάλε δουρὶ, κατὰ ζωστῆρα τυχήσας.
Αὖτις δ' ἐκ κολεοῖο ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ,
Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον, ἐπαΐξας δι' ὁμίλου,
Πλῆξ' αὐτοσχεδίην· ὁ δ' ἄρ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη·
Αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα, καὶ Ἰαμενὸν, καὶ Ὀρέστην,
Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
  Ὄφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα,
Τόφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἕκτορι κοῦροι ἕποντο,
Οἳ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
Τεῖχός τε ῥήξειν, καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας.
Οἵ ῥ' ἔτι μερμήριζον, ἐφεσταότες παρὰ τάφρῳ·
Ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε περησέμεναι μεμαῶσιν,
Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ, λαὸν ἐέργων,
Φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,

Ζωὸν, ἔτ' ἀσπαίροντα· καὶ οὔπω λήθετο χάρμης·
Κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος παρὰ δειρὴν,
Ἰδνωθεὶς ὀπίσω· ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ἧκε χαμᾶζε,
Ἀλγήσας ὀδύνῃσι, μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ·
Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇσ' ἀνέμοιο.
Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν
Κείμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
Δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς.
Ἕκτορ, ἀεὶ μέν πώς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσιν
Ἐσθλὰ φραζομένῳ· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικε,
Δῆμον ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν·
Νῦν δ' αὖτ' ἐξερέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
Μὴ ἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν·
Ὧδε γὰρ ἐκτελέεσθαι ὀΐομαι, εἰ ἐτεόν γε
Τρωσὶν ὅδ' ὄρνις ἦλθε περησέμεναι μεμαῶσιν,
Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ, λαὸν ἐέργων,
Φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον
Ζωὸν, ἄφαρ δ' ἀφέηκε, πάρος φίλα οἰκί' ἱκέσθαι,
Οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἑοῖσιν.
Ὣς ἡμεῖς, εἴπερ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν
Ῥηξόμεθα σθένεϊ μεγάλῳ, εἴξωσι δ' Ἀχαιοὶ,
Οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα·
Πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείψομεν, οὕς κεν Ἀχαιοὶ
Χαλκῷ δῃώσουσιν ἀμυνόμενοι περὶ νηῶν.
Ὧδέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ
Εἰδείη τεράων, καὶ οἱ πειθοίατο λαοί.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκ ἔτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
Οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
Εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
Ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί·
Ὃς κέλεαι Ζηνὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθέσθαι
Βουλέων, ἅς τέ μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσε·
Τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις
Πείθεσθαι· τῶν οὔ τι μετατρέπομ', οὐδ' ἀλεγίζω,

Εἴτ' ἐπὶ δεξί' ἴωσι πρὸς Ἠῶ τ' Ἠέλιόν τε,
Εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.
Ἡμεῖς δὲ μεγάλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλῇ,
Ὃς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
Εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.
Τίπτε σὺ δείδοικας πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα;
Εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε περικτεινώμεθα πάντες
Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δέος ἔστ' ἀπολέσθαι·
Οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος, οὐδὲ μαχήμων.
Εἰ δὲ σὺ δηϊοτῆτος ἀφέξεαι, ἠέ τιν' ἄλλον
Παρφάμενος ἐπέεσσιν ἀποστρέψεις πολέμοιο,
Αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο, τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Ἠχῇ θεσπεσίῃ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
Ὦρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν,
Ἥ ῥ' ἰθὺς νηῶν κονίην φέρεν· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
Θέλγε νόον, Τρωσὶ δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζε·
Τοῦ περ δὴ τεράεσσι πεποιθότες, ἠδὲ βίηφι,
Ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρήτιζον.
Κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις,
Στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ
Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων·
Τὰς οἵ γ' αὖ ἔρυον, ἔλποντο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
Ῥήξειν· οὐ δὲ νύ πω Δαναοὶ χάζοντο κελεύθου·
Ἀλλ' οἵγε ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις,
Βάλλον ἀπ' αὐτάων δηΐους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας.
Ἀμφοτέρω δ' Αἴαντε κελευτιόωντ' ἐπὶ πύργων
Πάντοσε φοιτήτην, μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν·
Ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσι
Νείκεον, ὅντινα πάγχυ μάχης μεθιέντα ἴδοιεν·
Ὦ φίλοι, Ἀργείων ὅστ' ἔξοχος, ὅστε μεσήεις,
Ὅστε χερειότερος· ἐπεὶ οὔπω πάντες ὁμοῖοι
Ἀνέρες ἐν πολέμῳ· νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασι.
Καὶ δ' αὐτοὶ τόδε που γινώσκετε· μή τις ὀπίσσω
Τετράφθω προτὶ νῆας, ὁμοκλητῆρος ἀκούων·
Ἀλλὰ πρόσσω ἵεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε,

Αἴ κε Ζεὺς δώησιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς,
Νεῖκος ἀπωσαμένους, δηΐους προτὶ ἄστυ δίεσθαι.
Ὣς τώγε προβοῶντε μάχην ὤτρυνον Ἀχαιῶν.
Τῶν δ', ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτωσι θαμειαὶ
Ἤματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητιέτα Ζεὺς
Νιφέμεν, ἀνθρώποισι πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα·
Κοιμήσας δ' ἀνέμους χέει ἔμπεδον, ὄφρα καλύψῃ
Ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρώονας ἄκρους,
Καὶ πεδία λωτεῦντα, καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα.
Καί τ' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς κέχυται λιμέσι τε καὶ ἀκταῖς,
Κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται, ἄλλα τε πάντα
Εἴλυται καθύπερθ', ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος·
Ὣς τῶν ἀμφοτέρωσε λίθοι πωτῶντο θαμειαὶ,
Αἱ μὲν ἄρ' ἐς Τρῶας, αἱ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιοὺς,
Βαλλομένων· τὸ δὲ τεῖχος ὕπερ πᾶν δοῦπος ὀρώρει.
Οὐδ' ἄν πω τότε γε Τρῶες καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ
Τείχεος ἐῤῥήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα,
Εἰ μὴ ἄρ' υἱὸν ἑὸν Σαρπηδόνα μητιέτα Ζεὺς
Ὦρσεν ἐπ' Ἀργείοισι, λέονθ' ὣς βουσὶν ἕλιξιν.
Αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' ἐΐσην,
Καλὴν, χαλκείην, ἐξήλατον· ἣν ἄρα χαλκεὺς
Ἤλασεν, ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψε θαμειὰς,
Χρυσείης ῥάβδοισι διηνεκέσι περὶ κύκλον·
Τὴν ἄρ' ὅγε πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τινάσσων,
Βῆ ῥ' ἴμεν, ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ὅς τ' ἐπιδευὴς
Δηρὸν ἔῃ κρειῶν, κέλεται δέ ἑ θυμὸς ἀγήνωρ,
Μήλων πειρήσοντα, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·
Εἴπερ γάρ χ' εὕρῃσι παρ' αὐτόφι βώτορας ἄνδρας
Σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
Οὔ ῥά τ' ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο δίεσθαι,
Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἢ ἥρπαξε μετάλμενος, ἠὲ καὶ αὐτὸς
Ἔβλητ' ἐν πρώτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι.
Ὣς ῥα τότ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκε
Τεῖχος ἐπαΐξαι, διά τε ῥήξασθαι ἐπάλξεις.
Αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη, παῖδ' Ἱππολόχοιο·
Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμήμεσθα μάλιστα

Ἕδρῃ τε, κρέασί τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσιν,
Ἐν Λυκίῃ; πάντες δὲ, θεοὺς ὣς, εἰσορόωσι;
Καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα Ξάνθοιο παρ' ὄχθας,
Καλὸν, φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο;
Τῷ νῦν χρὴ Λυκίοισι μετὰ πρώτοισιν ἐόντας
Ἑστάμεν, ἠδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι·
Ὄφρα τις ὧδ' εἴπῃ Λυκίων πύκα θωρηκτάων·
Οὐ μὰν ἀκληεῖς Λυκίην κατακοιρανέουσιν
Ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουσί τε πίονα μῆλα,
Οἶνόν τ' ἔξαιτον μελιηδέα· ἀλλ' ἄρα καὶ ἶς
Ἐσθλὴ, ἐπεὶ Λυκίοισι μετὰ πρώτοισι μάχονται.
Ὦ πέπον, εἰ μὲν γὰρ, πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντε,
Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε
Ἔσσεσθ', οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην,
Οὔτε κέ σε στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν·
Νῦν δ'—ἔμπης γὰρ Κῆρες ἐφεστᾶσι θανάτοιο
Μυρίαι, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν, οὐδ' ὑπαλύξαι.—
Ἴομεν· ἠέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν.
Ὣς ἔφατ'· οὐδὲ Γλαῦκος ἀπετράπετ', οὐδ' ἀπίθησε·
Τὼ δ' ἰθὺς βήτην Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε·
Τοὺς δὲ ἰδὼν ῥίγησ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς·
Τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν κακότητα φέροντες.
Πάπτηνε δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν, εἴ τιν' ἴδοιτο
Ἡγεμόνων, ὅς τις οἱ ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύναι·
Ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δύω, πολέμου ἀκορήτω,
Ἑσταότας, Τεῦκρόν τε νέον κλισίηθεν ἰόντα
Ἐγγύθεν· ἀλλ' οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν·
Τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν· ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἶκε,
Βαλλομένων σακέων τε καὶ ἱπποκόμων τρυφαλειῶν
Καὶ πυλέων· πᾶσαι γὰρ ἐπῴχατο· τοὶ δὲ κατ' αὐτὰς
Ἱστάμενοι πειρῶντο βίῃ ῥήξαντες ἐσελθεῖν.
Αἶψα δ' ἐπ' Αἴαντα προΐει κήρυκα Θοώτην·
Ἔρχεο, δῖε Θοῶτα, θέων Αἴαντα κάλεσσον,
Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἁπάντων
Εἴη, ἐπεὶ τάχα τῇδε τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος.
Ὧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοὶ, οἳ τὸ πάρος περ

Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
Εἰ δέ σφι καὶ κεῖθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
Ἀλλά περ οἶος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
Καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἑσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κῆρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας·
Βῆ δὲ θέειν παρὰ τεῖχος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
Στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κιὼν, εἶθαρ δὲ προσηύδα·
Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
Ἠνώγει Πετεῶο Διοτρεφέος φίλος υἱὸς
Κεῖσ' ἴμεν, ὄφρα πόνοιο μίνυνθά περ ἀντιάσητον·
Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἁπάντων
Εἴη, ἐπεὶ τάχα κεῖθι τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος.
Ὧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοὶ, οἳ τὸ πάρος περ
Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
Εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
Ἀλλά περ οἶος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
Καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἑσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
Αὐτίκ' Ὀϊλιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Αἶαν, σφῶϊ μὲν αὖθι, σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης,
Ἑσταότες Δαναοὺς ὀτρύνετον ἶφι μάχεσθαι·
Αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι, καὶ ἀντιόω πολέμοιο·
Αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
Καὶ οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος·
Τοῖς δ' ἅμα Πανδίων Τεύκρου φέρε καμπύλα τόξα.
Εὖτε Μενεσθῆος μεγαθύμου πύργον ἵκοντο,
Τείχεος ἐντὸς ἰόντες, ἐπειγομένοισι δ' ἵκοντο·
Οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσοι,
Ἴφθιμοι Λυκίων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὦρτο δ' ἀϋτή.
Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα
Σαρπήδοντος ἑταῖρον, Ἐπικλῆα μεγάθυμον,
Μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλὼν, ὅ ῥα τείχεος ἐντὸς
Κεῖτο μέγας παρ' ἔπαλξιν ὑπέρτατος· οὐδέ κέ μιν ῥέα
Χείρεσσ' ἀμφοτέρῃς ἔχοι ἀνὴρ, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,

Οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὁ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' ἀείρας,
Θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὀστέ' ἄραξε
Πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς,
Κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὀστέα θυμός.
Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον, κρατερὸν παῖδ' Ἱππολόχοιο,
Ἰῷ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο,
Ἧι ῥ' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα· παῦσε δὲ χάρμης.
Ἂψ δ' ἀπὸ τείχεος ἆλτο λαθὼν, ἵνα μή τις Ἀχαιῶν
Βλήμενον ἀθρήσειε, καὶ εὐχετοῷτ' ἐπέεσσι.
Σαρπήδοντι δ' ἄχος γένετο, Γλαύκου ἀπιόντος,
Αὐτίκ' ἐπεί τ' ἐνόησεν· ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης·
Ἀλλ' ὅγε Θεστορίδην Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας
Νύξ, ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὁ δ' ἑσπόμενος πέσε δουρὶ
Πρηνὴς, ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Σαρπηδὼν δ' ἄρ' ἔπαλξιν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν,
Ἕλχ', ἡ δ' ἕσπετο πᾶσα διαμπερές· αὐτὰρ ὕπερθεν
Τεῖχος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον.
Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσανθ', ὁ μὲν ἰῷ
Βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσφι φαεινὸν
Ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ἀλλὰ Ζεὺς Κῆρας ἄμυνε
Παιδὸς ἑοῦ, μὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσι δαμείη·
Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· οὐ δὲ διὰ πρὸ
Ἤλυθεν ἐγχείη, στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα·
Χώρησε δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος· οὐ δ' ὅγε πάμπαν
Χάζετ', ἐπεί οἱ θυμὸς ἐέλπετο κῦδος ἀρέσθαι.
Κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἑλιξάμενος Λυκίοισιν·
Ὦ Λύκιοι, τί δ' ἄρ' ὧδε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς;
Ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ, καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι,
Μούνῳ ῥηξαμένῳ θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτε· πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον·
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν,
Μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα.
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
Τείχεος ἔντοσθεν, μέγα δέ σφισι φαίνετο ἔργον.
Οὔτε γὰρ ἴφθιμοι Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο
Τεῖχος ῥηξάμενοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·

Οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο
Τείχεος ἂψ ὤσασθαι, ἐπεὶ τὰ πρῶτα πέλασθεν.
Ἀλλ' ὥστ' ἀμφ' οὔροισι δύ' ἀνέρε δηριάασθον,
Μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρῃ,
Ὥ τ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἴσης·
Ὣς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξιες· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
Δῄουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
Ἀσπίδας εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα.
Πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χρόα νηλέϊ χαλκῷ,
Ἠμὲν ὅτῳ στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθείη
Μαρναμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς.
Πάντη δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν
Ἐῤῥάδατ' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν·
Ἀλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθὴς,
Ἥ τε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον, ἀμφὶς ἀνέλκει
Ἰσάζουσ', ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται.
Ὣς μὲν τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε,
Πρίν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἕκτορι δῶκε
Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν·
Ἤϋσε δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνώς·
  Ὄρνυσθ', ἱππόδαμοι Τρῶες· ῥήγνυσθε δὲ τεῖχος
Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ.
  Ὣς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' οὔασι πάντες ἄκουον,
Ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες. οἱ μὲν ἔπειτα
Κροσσάων ἐπέβαινον, ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες.
Ἕκτωρ δ' ἁρπάξας λᾶαν φέρεν, ὅς ῥα πυλάων
Ἑστήκει πρόσθε, πρυμνὸς, παχὺς, αὐτὰρ ὕπερθεν
Ὀξὺς ἔην· τὸν δ' οὔ κε δύ' ἀνέρε δήμου ἀρίστω
Ῥηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν,
Οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος·
Τόν οἱ ἐλαφρὸν ἔθηκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω.
Ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἰὸς,
Χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ, ὀλίγον τέ μιν ἄχθος ἐπείγει·
Ὣς Ἕκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν ἀείρας,
Αἵ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα, στιβαρῶς, ἀραρυίας,

Δικλίδας, ὑψηλάς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες
Εἶχον ἐπημοιβοὶ, μία δὲ κληῒς ἐπαρήρει.
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἐρεισάμενος βάλε μέσσας,
Εὖ διαβὰς, ἵνα μή οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη,
Ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσε δὲ λίθος εἴσω
Βριθοσύνῃ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ ὀχῆες
Ἐσχεθέτην, σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη
Λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς· ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἕκτωρ,
Νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια· λάμπε δὲ χαλκῷ
Σμερδαλέῳ, τὸν ἕεστο περὶ χροΐ· δοιὰ δὲ χερσὶ
Δοῦρ' ἔχεν· οὐκ ἄν τίς μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας,
Νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐσᾶλτο πύλας. πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει.
Κέκλετο δὲ Τρώεσσιν ἑλιξάμενος καθ' ὅμιλον,
Τεῖχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίθοντο.
Αὐτίκα δ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτὰς
Ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας· Δαναοὶ δὲ φόβηθεν
Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη.

ΤΗΣ

ὉΜΗΡΟΥ ἸΛΙΑΔΟΣ

ῬΑΨΩΙΔΙΑ Ν΄.

Ἐπιγραφή.

Νῦ δ', ἐπὶ νηυσὶ μάχῃ Δαναοῖς ἤμυνε Ποσειδῶν.

ΖΕΥΣ δ' ἐπεὶ οὖν Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα νηυσὶ πέλασσε,
Τοὺς μὲν ἔα παρὰ τῇσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζὺν

Νωλεμέως· αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινὼ,
Νόσφιν ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν,
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν,
Γλακτοφάγων, ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.
Ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὄσσε φαεινώ·
Οὐ γὰρ ὅγ' ἀθανάτων τιν' ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν
Ἐλθόντ', ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν, ἢ Δαναοῖσιν.
Οὐ δ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κρείων Ἐνοσίχθων·
Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἧστο πτόλεμόν τε μάχην τε
Ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑλήεσσης
Θρηϊκίης· ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
Φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
Ἔνθ' ἄρ' ὅγ' ἐξ ἁλὸς ἕζετ' ἰὼν, ἐλέαιρε δ' Ἀχαιοὺς
Τρωσὶν δαμναμένους, Διῒ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσατο παιπαλόεντος,
Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς· τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
Τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰὼν, τὸ δὲ τέτρατον, ἵκετο τέκμωρ,
Αἰγάς· ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης,
Χρύσεα, μαρμαίροντα τετεύχαται, ἄφθιτα αἰεί·
Ἔνθ' ἐλθὼν, ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω,
Ὠκυπέτα, χρυσέῃσιν ἐθείρῃσι κομόωντε.
Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ· γέντο δ' ἱμάσθλην
Χρυσείην, εὔτυκτον, ἑοῦ δ' ἐπεβήσατο δίφρου·
Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ
Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα·
Γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα διΐστατο. τοὶ δὲ πέτοντο
Ῥίμφα μάλ'· οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων·
Τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὔσκαρθμοι φέρον ἵπποι·
Ἔστι δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης,
Μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης·
Ἔνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Λύσας ἐξ ὀχέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
Ἔδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας,
Ἀῤῥήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν
Νοστήσαντα ἄνακτα· ὁ δ' ἐς στρατὸν ᾤχετ' Ἀχαιῶν.

Τρῶες δὲ φλογὶ ἶσοι, ἀολλέες, ἠὲ θυέλλῃ,
Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἕποντο,
Ἄβρομοι, αὐΐαχοι· ἔλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
Αἱρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφι πάντας Ἀχαιούς.
Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος, ἐννοσίγαιος,
Ἀργείους ὤτρυνε, βαθείης ἐξ ἁλὸς ἐλθὼν,
Εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν.
Αἴαντε πρώτω προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτώ·
Αἴαντε, σφὼ μέν τε σαώσετε λαὸν Ἀχαιῶν,
Ἀλκῆς μνησαμένω, μηδὲ κρυεροῖο φόβοιο·
Ἄλλῃ μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δείδια χεῖρας ἀάπτους
Τρώων, οἳ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ·
Ἕξουσι γὰρ ἅπαντας ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί·
Τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια, μή τι πάθωμεν,
Ἧ ῥ' ὅγ' ὁ λυσσώδης, φλογὶ εἴκελος, ἡγεμονεύει,
Ἕκτωρ, ὃς Διὸς εὔχετ' ἐρισθενέος πάϊς εἶναι.
Σφῶϊν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν,
Αὐτώ θ' ἑστάμεναι κρατερῶς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους·
Τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν
Ὠκυπόρων, εἰ καί μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει.
Ἦ, καὶ σκηπανίῳ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
Ἀμφοτέρω κεκοπὼς πλῆσε μένεος κρατεροῖο,
Γυῖα δὲ θῆκεν ἐλαφρὰ, πόδας, καὶ χεῖρας ὕπερθεν.
Αὐτὸς δ', ὥστ' ἴρηξ ὠκύπτερος ὦρτο πέτεσθαι,
Ὅς ῥά τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος ἀρθεὶς
Ὁρμήσῃ πεδίοιο διώκειν ὄρνεον ἄλλο·
Ὣς ἀπὸ τῶν ἤϊξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Τοῖϊν δ' ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
Αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσέφη Τελαμώνιον υἱόν·
Αἶαν, ἐπεί τις νῶϊ θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι,
Μάντεϊ εἰδόμενος κέλεται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι·—
Οὐδ' ὅγε Κάλχας ἐστὶ, θεοπρόπος οἰωνιστής·
Ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κνημάων
Ῥεῖ' ἔγνων ἀπιόντος· ἀρίγνωτοι δὲ θεοί περ·—
Καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
Μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,

Μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθε.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
Οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄαπτοι
Μαιμῶσι, καί μοι μένος ὤρορε· νέρθε δὲ ποσσὶν
Ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι· μενοινώω δὲ καὶ οἶος
Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
Χάρμῃ γηθόσυνοι, τήν σφι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ.
Τόφρα δὲ τοὺς ὄπιθεν Γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιοὺς,
Οἳ παρὰ νηυσὶ θοῇσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ.
Τῶν ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέῳ καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο,
Καί σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγίνετο, δερκομένοισι
Τρῶας, τοὶ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ.
Τοὺς οἵγ' εἰσορόωντες, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λεῖβον·
Οὐ γὰρ ἔφαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ· ἀλλ' Ἐνοσίχθων
Ῥεῖα μετεισάμενος κρατερὰς ὤτρυνε φάλαγγας·
Τεῦκρον ἐπὶ πρῶτον καὶ Λήϊτον ἦλθε κελεύων,
Πηνέλεών θ' ἥρωα, Θόαντά τε, Δηΐπυρόν τε,
Μηριόνην τε, καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας ἀϋτῆς·
Τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Αἰδὼς, Ἀργεῖοι, κοῦροι νέοι, ὔμμιν ἔγωγε
Μαρναμένοισι πέποιθα σαωσέμεναι νέας ἁμάς·
Εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λευγαλέοιο,
Νῦν δὴ εἴδεται ἦμαρ, ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.
Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι,
Δεινὸν, ὃ οὔποτ' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον,
Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἰέναι νέας· οἳ τοπάρος περ
Φυζακινῇς ἐλάφοισιν ἐοίκεσαν, αἵτε καθ' ὕλην
Θώων, πορδαλίων τε, λύκων τ' ἤϊα πέλονται,
Αὔτως ἠλάσκουσαι, ἀνάλκιδες, οὐδ' ἔπι χάρμη·
Ὣς Τρῶες τὸ πρίν γε μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν
Μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον, οὐδ' ἠβαιόν·
Νῦν δὲ, ἑκὰς πόλιος, κοίλης ἐπὶ νηυσὶ, μάχονται,
Ἡγεμόνος κακότητι, μεθημοσύνῃσί τε λαῶν,
Οἳ, κείνῳ ἐρίσαντες, ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσι
Νηῶν ὠκυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἀν' αὐτάς.

Ἀλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἴτιός ἐστιν
Ἥρως Ἀτρείδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
Οὕνεκ' ἀπητίμησε ποδώκεα Πηλείωνα·
Ἡμέας γ' οὔπως ἐστὶ μεθιέμεναι πολέμοιο,
Ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον· ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν.
Ὑμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ μεθίετε θούριδος ἀλκῆς,
Πάντες ἄριστοι ἐόντες ἀνὰ στρατόν· οὐδ' ἂν ἔγωγε
Ἀνδρὶ μαχεσσαίμην, ὅστις πολέμοιο μεθίει,
Λυγρὸς ἐών· ὑμῖν δὲ νεμεσσῶμαι περὶ κῆρι.
Ὦ πέπονες, τάχα δή τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον
Τῇδε μεθημοσύνῃ· ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε, ἕκαστος,
Αἰδῶ καὶ νέμεσιν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν.
Ἕκτωρ δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴν ἀγαθὸς πολεμίζει
Καρτερός· ἔῤῥηξε δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα.
Ὣς ῥα κελευτιόων Γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἵσταντο φάλαγγες
Καρτεραί, ἃς οὔτ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθὼν,
Οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος· οἱ γὰρ ἄριστοι
Κρινθέντες Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα δῖον ἔμιμνον,
Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ·
Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι
Νευόντων· ὣς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν·
Ἔγχεα δὲ πτύσσοντο θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
Σειόμεν'· οἱ δ' ἰθὺς φρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι.
Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ
Ἀντικρὺ μεμαώς· ὀλοοίτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης,
Ὅντε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάῤῥοος ὤσῃ,
Ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης,
Ὕψι τ' ἀναθρώσκων πέτεται, κτυπέει δέ θ' ὑπ' αὐτοῦ
Ὕλη· ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ὄφρ' ἂν ἵκηται
Ἰσόπεδον, τότε δ' οὔτι κυλίνδεται, ἐσσύμενός περ·
Ὣς Ἕκτωρ εἷως μὲν ἀπείλει, μέχρι θαλάσσης
Ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Κτείνων. ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῇς ἐνέκυρσε φάλαγξι,
Στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθείς· οἱ δ' ἀντίοι υἷες Ἀχαιῶν,

Νύσσοντες ξίφεσί τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν,
Ὦσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη,
Ἤϋσε δὲ διαπρύσιον Τρώεσσι γεγωνώς·
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταὶ,
Παρμένετ᾽· οὔτοι δηρὸν ἐμὲ σχήσουσιν Ἀχαιοὶ,
Καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντές·
Ἀλλ᾽, ὀΐω, χάσσονται ὑπ᾽ ἔγχεος, εἰ ἐτεόν με
Ὦρσε θεῶν ὥριστος, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Δηΐφοβος δ᾽ ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει
Πριαμίδης, πρόσθεν δ᾽ ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ᾽ ἐΐσην,
Κοῦφα ποσὶ προβιβὰς, καὶ ὑπασπίδια προποδίζων.
Μηριόνης δ᾽ αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν, οὐδ᾽ ἀφάμαρτε, κατ᾽ ἀσπίδα πάντοσ᾽ ἐΐσην,
Ταυρείην, τῆς δ᾽ οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
Ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ· Δηΐφοβος δὲ
Ἀσπίδα ταυρείην σχέθ᾽ ἀπὸ ἕο, δεῖσε δὲ θυμῷ
Ἔγχος Μηριόναο δαΐφρονος· αὐτὰρ ὅγ᾽ ἥρως
Ἂψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χώσατο δ᾽ αἰνῶς
Ἀμφότερον, νίκης τε, καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνέαξε.
Βῆ δ᾽ ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Οἰσόμενος δόρυ μακρὸν, ὅ οἱ κλισίηφι λέλειπτο.
Οἱ δ᾽ ἄλλοι μάρναντο, βοὴ δ᾽ ἄσβεστος ὀρώρει.
Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα
Ἴμβριον αἰχμητὴν, πολυΐππου Μέντορος υἱόν·
Ναῖε δὲ Πήδαιον, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν,
Κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε Μηδεσικάστην·
Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
Ἂψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσι·
Ναῖε δὲ πὰρ Πριάμῳ· ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσι.
Τόν ῥ᾽ υἱὸς Τελαμῶνος ὑπ᾽ οὔατος ἔγχεϊ μακρῷ
Νύξ᾽, ἐκ δ᾽ ἔσπασεν ἔγχος· ὁ δ᾽ αὖτ᾽ ἔπεσε, μελίη ὣς,
Ἥτ᾽, ὄρεος κορυφῇ ἕκαθεν περιφαινομένοιο,
Χαλκῷ ταμνομένη, τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσσῃ·
Ὣς πέσεν· ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Τεῦκρος δ᾽ ὡρμήθη, μεμαὼς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι·

Ἕκτωρ δ' ὁρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
Τυτθόν· ὁ δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτου υἷ' Ἀκτορίωνος,
Νισσόμενον πόλεμόνδε, κατὰ στῆθος βάλε δουρί·
Δούπησε δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἕκτωρ δ' ὡρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν
Κρατὸς ἀφαρπάξαι μεγαλήτορος Ἀμφιμάχοιο·
Αἴας δ' ὁρμηθέντος ὀρέξατο δουρὶ φαεινῷ
Ἕκτορος· ἀλλ' οὔ πη χροὸς εἴσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
Σμερδαλέῳ κεκάλυφθ'· ὁ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὖτα,
Ὦσε δέ μιν σθένεϊ μεγάλῳ· ὁ δὲ χάσσατ' ὀπίσσω
Νεκρῶν ἀμφοτέρων· τοὺς δ' ἐξείρυσσαν Ἀχαιοί.
Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Στίχιος, δῖός τε Μενεσθεὺς,
Ἀρχοὶ Ἀθηναίων, κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν·
Ἴμβριον αὖτ' Αἴαντε, μεμαότε θούριδος ἀλκῆς.
Ὥστε δύ' αἶγα λέοντε, κυνῶν ἀπὸ καρχαροδόντων
Ἁρπάξαντε, φέρητον ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνὰ,
Ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῇσιν ἔχοντε·
Ὥς ῥα τὸν ὑψοῦ ἔχοντε δύω Αἴαντε κορυστὰ
Τεύχεα συλήτην· κεφαλὴν δ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
Κόψεν Ὀϊλιάδης, κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο·
Ἧκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἑλιξάμενος δι' ὁμίλου,
Ἕκτορι δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσι.

Καὶ τότε δὴ πέρι κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη,
Υἱωνοῖο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι·
Βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ὀτρυνέων Δαναοὺς, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἔτευχεν.
Ἰδομενεὺς δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν,
Ἐρχόμενος παρ' ἑταίρου, ὅ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
Ἦλθε, κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ·
Τὸν μὲν ἑταῖροι ἔνεικαν, ὁ δ' ἰητροῖς ἐπιτείλας
Ἤϊεν ἐκ κλισίης· ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα
Ἀντιάαν· τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων,
Εἰσάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος υἷϊ Θόαντι,
Ὃς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ·

Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
Οἴχονται, τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον υἷες Ἀχαιῶν;
Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγὸς, ἀντίον ηὔδα·
Ὦ Θόαν, οὔτις ἀνὴρ νῦν γ' αἴτιος, ὅσσον ἔγωγε
Γιγνώσκω· πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν·
Οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνῳ
Εἴκων, ἀνδύεται πόλεμον κακόν· ἀλλά που οὕτω
Μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενέϊ Κρονίωνι,
Νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς.
Ἀλλὰ, Θόαν·—καὶ γὰρ τὸ πάρος μενεδήϊος ἦσθα,
Ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεθιέντα ἴδηαι·—
Τῷ νῦν μήτ' ἀπόληγε, κέλευέ τε φωτὶ ἑκάστῳ·
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Ἰδομενεῦ, μὴ κεῖνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν
Ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο,
Ὅς τις ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίῃσι μάχεσθαι.
Ἀλλ' ἄγε, τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ' ἅμα χρὴ
Σπεύδειν· αἴ κ' ὄφελός τι γενώμεθα καὶ δύ' ἐόντε·
Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν·
Νῶϊ δὲ καί κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθα μάχεσθαι.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἀμπόνον ἀνδρῶν·
Ἰδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίην εὔτυκτον ἵκανε,
Δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροῒ, γέντο δὲ δοῦρε·
Βῆ δ' ἴμεν ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος, ἥν τε Κρονίων
Χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν, ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαί·
Ὣς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος.
Μηριόνης δ' ἄρα οἱ, θεράπων ἐῢς, ἀντεβόλησεν,
Ἐγγὺς ἔτι κλισίης· μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ᾔει
Οἰσόμενος· τόν δὲ προσέφη σθένος Ἰδομενῆος·
Μηριόνη, Μόλου υἱὲ, πόδας ταχὺ, φίλταθ' ἑταίρων,
Τίπτ' ἦλθες πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηϊοτῆτα;
Ἠέ τι βέβληαι, βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή;
Ἠέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες; οὐδέ τοι αὐτὸς
Ἧσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.
Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·

Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε χαλκοχιτώνων
Ἔρχομαι, εἴ τί τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λέλειπται,
Οἰσόμενος· τό νυ γὰρ κατεάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον,
Ἀσπίδα Δηϊφόβοιο βαλὼν ὑπερηνορέοντος·
Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγὸς, ἀντίον ηὔδα·
Δούρατά γ', αἴ κ' ἐθέλησθα, καὶ ἓν, καὶ εἴκοσι δήεις,
Ἑσταότ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
Τρώϊα, τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι· οὐ γὰρ ὀΐω
Ἀνδρῶν δυσμενέων ἑκὰς ἱστάμενος πολεμίζειν.
Τῷ μοι δούρατά τ' ἔστι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
Καὶ κόρυθες, καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες.
Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Καί τοι ἐμοὶ παρά τε κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ
Πόλλ' ἔναρα Τρώων· ἀλλ' οὐ σχεδόν ἐστιν ἑλέσθαι.
Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
Ἀλλὰ μετὰ πρώτοισι μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν
Ἵσταμαι, ὁππότε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο.
Ἄλλον πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Λήθω μαρνάμενος, σὲ δὲ ἴδμεναι αὐτὸν ὀΐω.
Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγὸς, ἀντίον ηὔδα·
Οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι· τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι;
Εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι
Ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν,
Ἔνθ' ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη·—
Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ·
Οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἧσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμὸς,
Ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει·
Ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει,
Κῆρας ὀϊομένῳ· πάταγος δέ τε γίνετ' ὀδόντων·
Τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἂρ τρέπεται χρὼς, οὔτε τι λίην
Ταρβεῖ, ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν,
Ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαῒ λυγρῇ.—
Οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο·
Εἴ περ γάρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἠὲ τυπείης,
Οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὄπισθε πέσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ,
Ἀλλά κεν ἢ στέρνων, ἢ νηδύος ἀντιάσειε,

Πρόσσω ἱεμένοιο, μετὰ προμάχων ὀαριστύν.
Ἀλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὣς,
Ἑσταότες, μή πού τις ὑπερφιάλως νεμεσήσῃ·
Ἀλλὰ σύ γε κλισίηνδε κιὼν ἕλευ ὄβριμον ἔγχος.
Ὣς φάτο· Μηριόνης δὲ, θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
Καρπαλίμως κλισίηθεν ἀνείλετο χάλκεον ἔγχος,
Βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισι,
Τῷ δὲ Φόβος, φίλος υἱὸς, ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς
Ἕσπετο, ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν.
Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μέτα θωρήσσεσθον,
Ἠὲ μετὰ Φλέγυας μεγαλήτορας· οὐδ' ἄρα τώγε
Ἔκλυον ἀμφοτέρων, ἑτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν·
Τοῖοι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς, ἀγοὶ ἀνδρῶν,
Ἤϊσαν ἐς πόλεμον, κεκορυθμένοι αἴθοπι χαλκῷ
Τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπε·
Δευκαλίδη, πῆ τ' ἂρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον;
Ἢ ἐπὶ δεξιόφι παντὸς στρατοῦ, ἦ ἀνὰ μέσσους,
Ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν; ἐπεὶ οὔποθι ἔλπομαι οὕτω
Δεύεσθαι πολέμοιο καρηκομόωντας Ἀχαιούς.
Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγὸς, ἀντίον ηὔδα·
Νηυσὶ μὲν ἐν μέσσῃσιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
Αἴαντές τε δύω, Τεῦκρός θ', ὃς ἄριστος Ἀχαιῶν
Τοξοσύνῃ, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ·
Οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο,
Ἕκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.
Αἰπύ οἱ ἐσσεῖται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
Κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
Νῆας ἐνιπρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων
Ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσιν·
Ἀνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξειε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ὃς θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν,
Χαλκῷ τε ῥηκτὸς, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν·
Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι χωρήσειεν,
Ἔν γ' αὐτοσταδίῃ. ποσὶ δ' οὔπως ἐστὶν ἐρίζειν.
Νῶϊν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε στρατοῦ, ὄφρα τάχιστα

Εἴδομεν, ἠέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν.
Ὣς φάτο· Μηριόνης δὲ, θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
Ἦρχ' ἴμεν, ὄφρ' ἀφίκοντο κατὰ στρατὸν, ῇ μιν ἀνώγει.
Οἱ δ', ὡς Ἰδομενῆα ἴδον, φλογὶ εἴκελον ἀλκὴν,
Αὐτὸν καὶ θεράποντα σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι,
Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν·
Τῶν δ' ὁμὸν ἵστατο νεῖκος, ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν.
Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι
Ἤματι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους,
Οἵ τ' ἄμυδις κονίης μεγάλην ἱστᾶσιν ὀμίχλην·
Ὣς ἄρα τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
Ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ·
Ἔφριξε δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσι
Μακρῇς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας· ὄσσε δ' ἄμερδεν
Αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἀπὸ λαμπομενάων,
Θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακέων τε φαεινῶν,
Ἐρχομένων ἄμυδις· μάλα κε θρασυκάρδιος εἴη,
Ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάχοιτο.
Τὼ δ', ἀμφὶς φρονέοντε, δύω Κρόνου υἷε κραταιὼ
Ἀνδράσιν ἡρώεσσι τετεύχατον ἄλγεα λυγρά.
Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἕκτορι βούλετο νίκην,
Κυδαίνων Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐ δ' ὅγε πάμπαν
Ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιϊκὸν Ἰλιόθι πρό·
Ἀλλὰ Θέτιν κύδαινε καὶ υἱέα καρτερόθυμον.
Ἀργείους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθὼν
Λάθρῃ, ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἁλός· ἤχθετο γάρ ῥα
Τρωσὶν δαμναμένους, Διῒ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
Ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος, ἠδ' ἴα πάτρη,
Ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ᾔδη.
Τῷ ῥα καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεξέμεναι ἀλέεινε,
Λάθρῃ δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατὸν, ἀνδρὶ ἐοικώς.
Τὼ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο
Πεῖραρ, ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν,
Ἄῤῥηκτόν τ' ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
Ἔνθα, μεσαιπόλιός περ ἐὼν, Δαναοῖσι κελεύσας
Ἰδομενεὺς, Τρώεσσι μετάλμενος ἐν φόβον ὦρσε·

Πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα, Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα.
Ὅς ῥα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει·
Ἤτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
Κασσάνδρην, ἀνάεδνον· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
Ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπωσέμεν υἷας Ἀχαιῶν·
Τῷ δ' ὁ γέρων Πρίαμος ὑπό τ' ἔσχετο, καὶ κατένευσε
Δωσέμεναι· ὁ δὲ μάρναθ', ὑποσχεσίῃσι πιθήσας.
Ἰδομενεὺς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα τυχών· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
Χάλκεος, ὃν φορέεσκε· μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξε·
Δούπησε δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο, φώνησέ τε·
Ὀθρυονεῦ, πέρι δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων,
Εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις, ὅσ' ὑπέστης
Δαρδανίδῃ Πριάμῳ· ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἥν.
Καί κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν·
Δοῖμεν δ' Ἀτρείδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
Ἄργεος ἐξαγαγόντες, ὀπυιέμεν· εἴ κε σὺν ἄμμιν
Ἰλίου ἐκπέρσῃς εὖ ναιόμενον πτολίεθρον.
Ἀλλ' ἕπευ, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν
Ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ οὔτοι ἐεδνωταὶ κακοί εἰμεν.
Ὣς εἰπὼν, ποδὸς εἷλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην
Ἥρως Ἰδομενεύς· τῷ δ' Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ,
Πεζὸς πρόσθ' ἵππων· τὼ δὲ πνείοντε κατ' ὤμων
Αἰὲν ἔχ' ἡνίοχος θεράπων· ὁ δὲ ἵετο θυμῷ
Ἰδομενῆα βαλεῖν· ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ
Λαιμὸν ἀνθερεῶνα, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν.
Ἤριπε δ', ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωῒς,
Ἠὲ πίτυς βλωθρὴ, τήν τ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι·
Ὣς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεὶς,
Βεβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης·
Ἐκ δέ οἱ ἡνίοχος πλήγη φρένας, ἃς πάρος εἶχεν·
Οὐδ' ὅγε τόλμησε, δηΐων ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας,
Ἂψ ἵππους στρέψαι· τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
Δουρὶ μέσον περόνησε τυχών· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
Χάλκεος, ὃν φορέεσκε· μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.

Αὐτὰρ ὅγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου·
Ἵππους δ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς,
Ἐξέλασε Τρώων μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
Δηΐφοβος δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθεν Ἰδομενῆος,
Ἀσίου ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
Ἰδομενεύς· κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσ' ἐΐσῃ,
Τὴν ἄρ' ὅγε ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ
Δινωτὴν φορέεσκε, δύω κανόνεσσ' ἀραρυῖαν·
Τῇ ὕπο πᾶς ἐάλη, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος·
Καρφαλέον δέ οἱ ἀσπὶς ἐπιθρέξαντος ἄϋσεν
Ἔγχεος· οὐ δ' ἅλιόν ῥα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν,
Ἀλλ' ἔβαλ' Ἱππασίδην Ὑψήνορα, ποιμένα λαῶν,
Ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων· εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε.
Δηΐφοβος δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας·
Οὐ μὰν αὖτ' ἄτιτος κεῖτ' Ἄσιος· ἀλλά ἑ φημὶ,
Εἰς Ἄϊδός περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο,
Γηθήσειν κατὰ θυμόν· ἐπεί ῥά οἱ ὤπασα πομπόν.
Ὣς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο·
Ἀντιλόχῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
Ἀλλ' οὐδ', ἀχνύμενός περ, ἑοῦ ἀμέλησεν ἑταίρου,
Ἀλλὰ θέων περίβη, καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε.
Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἐρίηρες ἑταῖροι,
Μηκιστεὺς, Ἐχίοιο πάϊς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς φερέτην, βαρέα στενάχοντα.
Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα· ἵετο δ' αἰεὶ
Ἠέ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι,
Ἢ αὐτὸς δουπῆσαι, ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς.
Ἔνθ' Αἰσυήταο Διοτρεφέος φίλον υἱὸν,
Ἥρω' Ἀλκάθοον—γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγχίσαο·
Πρεσβυτάτην δ' ὤπυιε θυγατρῶν Ἱπποδάμειαν,
Τὴν πέρι κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Ἐν μεγάρῳ· πᾶσαν γὰρ ὁμηλικίην ἐκέκαστο
Κάλλεϊ, καὶ ἔργοισιν, ἰδὲ φρεσί· τοὔνεκα καί μιν
Γῆμεν ἀνὴρ ὤριστος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ—
Τὸν τόθ' ὑπ' Ἰδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμασσε,

Θέλξας ὄσσε φαεινὰ, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα.
Οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύνατ', οὔτ' ἀλέασθαι·
Ἀλλ', ὥστε στήλην, ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον,
Ἀτρέμας ἑσταότα, στῆθος μέσον οὔτασε δουρὶ
Ἥρως Ἰδομενεὺς, ῥῆξε δὲ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
Χάλκεον, ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον·
Δὴ τότε γ' αὖον ἄϋσεν, ἐρεικόμενος περὶ δουρί.
Δούπησε δὲ πεσὼν, δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει,
Ἥ ῥά οἱ, ἀσπαίρουσα, καὶ οὐρίαχον πελέμιζεν
Ἔγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
Ἰδομενεὺς δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας·
Δηΐφοβ', ἦ ἄρα δή τι ἐΐσκομεν ἄξιον εἶναι,
Τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι, ἐπεὶ σύ περ εὔχεαι οὕτως;
Δαιμόνι', ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
Ὄφρα ἴδῃ, οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἱκάνω·
Ὃς πρῶτος Μίνωα τέκε, Κρήτῃ ἐπίουρον·
Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα·
Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε, πολέσσ' ἄνδρεσσιν ἄνακτα
Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν,
Σοί τε κακὸν, καὶ πατρὶ, καὶ ἄλλοισι Τρώεσσιν.
Ὣς φάτο· Δηΐφοβος δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,
Ἤ τινά που Τρώων ἑταρίσσαιτο μεγαθύμων,
Ἂψ ἀναχωρήσας· ἢ πειρήσαιτο καὶ οἶος.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Βῆναι ἐπ' Αἰνείαν· τὸν δ' ὕστατον εὗρεν ὁμίλου
Ἑσταότ'· αἰεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιε δίῳ,
Οὕνεκ' ἄρ', ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν, οὔ τι τίεσκεν·
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρὴ
Γαμβρῷ ἀμυνέμεναι, εἴπερ τί σε κῆδος ἱκάνει.
Ἀλλ' ἕπευ, Ἀλκαθόῳ ἐπαμύνομεν, ὅς σε πάρος γε
Γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε, δόμοις ἔνι, τυτθὸν ἐόντα·
Τὸν δέ τοι Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενάριξεν.
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε.
Βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
Ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὥς,

Ἀλλ' ἔμεν', ὡς ὅτε τις σῦς οὔρεσιν ἀλκὶ πεποιθὼς,
Ὅστε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, φρίσσει δέ τε νῶτον ὕπερθεν·
Ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας
Θήγει, ἀλέξασθαι μεμαὼς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας·
Ὣς μένεν Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς, οὐδ' ὑπεχώρει,
Αἰνείαν ἐπιόντα βοῇ θοόν· αὖε δ' ἑταίρους,
Ἀσκάλαφόν τ' ἐσορῶν, Ἀφαρῆά τε, Δηΐπυρόν τε,
Μηριόνην τε, καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας ἀϋτῆς·
Τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Δεῦτε, φίλοι, καί μ' οἴῳ ἀμύνετε· δείδια δ' αἰνῶς
Αἰνείαν ἐπιόντα πόδας ταχὺν, ὅς μοι ἔπεισιν·
Ὃς μάλα καρτερός ἐστι μάχῃ ἔνι φῶτας ἐναίρειν·
Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
Εἰ γὰρ ὁμηλικίῃ γε γενοίμεθα τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
Αἶψά κεν ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος, ἠὲ φεροίμην.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες, ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες,
Πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
Αἰνείας δ' ἑτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἑτάροισι,
Δηΐφοβόν τε, Πάριν τ' ἐσορῶν, καὶ Ἀγήνορα δῖον,
Οἵ οἱ ἅμ' ἡγεμόνες Τρώων ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
Λαοὶ ἕπονθ', ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα
Πιόμεν' ἐκ βοτάνης· γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν·
Ὣς Αἰνείᾳ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγήθει,
Ὡς ἴδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον ἑοῖ αὐτῷ.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἀλκαθόῳ αὐτοσχεδὸν ὡρμήθησαν
Μακροῖσι ξυστοῖσι· περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
Σμερδαλέον κονάβιζε, τιτυσκομένων καθ' ὅμιλον
Ἀλλήλων· δύο δ' ἄνδρες Ἀρήϊοι ἔξοχον ἄλλων,
Αἰνείας τε, καὶ Ἰδομενεὺς, ἀτάλαντοι Ἄρηϊ,
Ἵεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλέϊ χαλκῷ.
Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης
Ὤιχετ', ἐπεί ῥ' ἅλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην·

Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
Ἤφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Ἰδομενεὺς δ' ἐκ μὲν νέκυος δολιχόσκιον ἔγχος
Ἐσπάσατ', οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
Ὤμοιϊν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι,
Οὔτ' ἄρ' ἐπαΐξαι μεθ' ἑὸν βέλος, οὔτ' ἀλέασθαι.
Τῷ ῥα καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ,
Τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
Τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
Δηΐφοβος· δὴ γάρ οἱ ἔχε κότον ἐμμενὲς αἰεί·
Ἀλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἅμαρτεν, ὁ δ' Ἀσκάλαφον βάλε δουρὶ,
Υἱὸν Ἐνυαλίοιο, δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
Ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Οὐδ' ἄρα πώ τι πέπυστο βριήπυος ὄβριμος Ἄρης
Υἷος ἑοῖο πεσόντος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἄκρῳ Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσσιν
Ἧστο, Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος, ἔνθα περ ἄλλοι
Ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν ἐεργόμενοι πολέμοιο.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἀσκαλάφῳ αὐτοσχεδὸν ὡρμήθησαν·
Δηΐφοβος μὲν ἀπ' Ἀσκαλάφου πήληκα φαεινὴν
Ἥρπασε· Μηριόνης δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ
Δουρὶ βραχίονα τύψεν ἐπάλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
Αὐλῶπις τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα.
Μηριόνης δ' ἐξαῦτις ἐπάλμενος, αἰγυπιὸς ὣς,
Ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος·
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο· τὸν δὲ Πολίτης,
Αὐτοκασίγνητος, περὶ μέσσω χεῖρε τιτήνας,
Ἐξῆγε πτολέμοιο δυσηχέος, ὄφρ' ἵκεθ' ἵππους
Ὠκέας, οἵ οἱ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
Ἕστασαν, ἡνίοχόν τε καὶ ἅρματα ποικίλ' ἔχοντες·
Οἳ τόν γε προτὶ ἄστυ φέρον βαρέα στενάχοντα,
Τειρόμενον· κατὰ δ' αἷμα νεουτάτου ἔῤῥεε χειρός.
Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Αἰνείας δ' Ἀφαρῆα Καλητορίδην ἐπορούσας,
Λαιμὸν τύψ', ἐπί οἱ τετραμμένον, ὀξέϊ δουρί·

Ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἑάφθη,
Καὶ κόρυς. ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα, μεταστρεφθέντα δοκεύσας,
Οὔτασ' ἐπαΐξας· ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,
Ἥτ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς, αὐχέν' ἱκάνει·
Τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
Κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσσας.
Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἴνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων,
Παπταίνων· Τρῶες δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
Οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον· οὐ δὲ δύναντο
Εἴσω ἐπιγράψαι τέρενα χρόα νηλέϊ χαλκῷ
Ἀντιλόχου· πέρι γάρ ῥα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Νέστορος υἱὸν ἔρυτο, καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν.
Οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δηΐων ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς
Στρωφᾶτ'· οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
Σειόμενον ἐλέλικτο· τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ᾗσιν,
Ἤ τευ ἀκοντίσσαι, ἠὲ σχεδὸν ὁρμηθῆναι.
Ἀλλ' οὐ λῆθ' Ἀδάμαντα τιτυσκόμενος καθ' ὅμιλον,
Ἀσιάδην, ὅς οἱ οὗτα σάκος μέσον ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἐγγύθεν ὁρμηθείς· ἀμενήνωσε δέ οἱ αἰχμὴν
Κυανοχαῖτα Ποσειδάων, βιότοιο μεγήρας.
Καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μεῖν', ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος,
Ἐν σάκει Ἀντιλόχοιο, τὸ δ' ἥμισυ κεῖτ' ἐπὶ γαίης·
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων·
Μηριόνης δ' ἀπιόντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ
Αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ· ἔνθα μάλιστα
Γίγνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσιν·
Ἔνθα οἱ ἔγχος ἔπηξεν· ὁ δ' ἑσπόμενος, περὶ δουρὶ
Ἤσπαιρ', ὡς ὅτε βοῦς, τόν τ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες
Ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσιν·
Ὣς ὁ τυπεὶς ἤσπαιρε, μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δὴν,
Ὄφρα οἱ ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσατ' ἐγγύθεν ἐλθὼν
Ἥρως Μηριόνης· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
Δηΐπυρον δ' Ἕλενος ξίφεϊ σχεδὸν ἤλασε κόρσην
Θρηϊκίῳ, μεγάλῳ, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν·
Ἡ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα, χαμαὶ πέσε· καί τις Ἀχαιῶν

Μαρναμένων μετὰ ποσσὶ κυλινδομένην ἐκόμισσε·
Τὸν δὲ κάτ᾽ ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
Ἀτρείδην δ᾽ ἄχος εἷλε, βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
Βῆ δ᾽ ἐπαπειλήσας Ἑλένῳ ἥρωϊ ἄνακτι,
Ὀξὺ δόρυ κραδάων· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἄνελκε.
Τὼ δ᾽ ἄρ᾽ ὁμαρτήτην, ὁ μὲν ἔγχεϊ ὀξυόεντι
Ἵετ᾽ ἀκοντίσσαι, ὁ δ᾽ ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ·
Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στῆθος βάλεν ἰῷ
Θώρηκος γύαλον, ἀπὸ δ᾽ ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός·
Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀπὸ πλατέος πτυόφι μεγάλην κατ᾽ ἀλωὴν
Θρώσκωσι κύαμοι μελανόχροες, ἢ ἐρέβινθοι,
Πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ καὶ λικμητῆρος ἐρωῇ·
Ὡς ἀπὸ θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο,
Πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς, ἑκὰς ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός.
Ἀτρείδης δ᾽ ἄρα χεῖρα, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Τὴν βάλεν, ᾗ ῥ᾽ ἔχε τόξον ἐΰξοον· ἐν δ᾽ ἄρα τόξῳ
Ἀντικρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος·
Ἂψ δ᾽ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ᾽ ἀλεείνων,
Χεῖρα παρακρεμάσας· τὸ δ᾽ ἐφέλκετο μείλινον ἔγχος·
Καὶ τὸ μὲν ἐκ χειρὸς ἔρυσε μεγάθυμος Ἀγήνωρ,
Αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Σφενδόνῃ, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.
Πείσανδρος δ᾽ ἰθὺς Μενελάου κυδαλίμοιο
Ἤϊε· τὸν δ᾽ ἄγε Μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοσδε,
Σοὶ, Μενέλαε, δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Οἱ δ᾽ ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν, ἐπ᾽ ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἀτρείδης μὲν ἅμαρτε, παρὰ δέ οἱ ἐτράπετ᾽ ἔγχος·
Πείσανδρος δὲ σάκος Μενελάου κυδαλίμοιο
Οὔτασεν, οὐδὲ διὰ πρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
Ἔσχεθε γὰρ σάκος εὐρὺ, κατεκλάσθη δ᾽ ἐνὶ καυλῷ
Ἔγχος· ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσι χάρη, καὶ ἔελπετο νίκην.
Ἀτρείδης δὲ, ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
Ἆλτ᾽ ἐπὶ Πεισάνδρῳ· ὁ δ᾽ ὑπ᾽ ἀσπίδος εἵλετο καλὴν
Ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ,
Μακρῷ, ἐϋξέστῳ· ἅμα δ᾽ ἀλλήλων ἐφίκοντο.
Ἤτοι ὁ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἱπποδασείης

Ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν· ὁ δὲ προσιόντα, μέτωπον,
Ῥινὸς ὑπὲρ πυμάτης· λάκε δ' ὀστέα, τὼ δέ οἱ ὄσσε
Πὰρ ποσὶν αἱματόεντα χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν·
Ἰδνώθη δὲ πεσών· ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων,
Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
Λείψετέ θην οὕτω γε νέας Δαναῶν ταχυπώλων,
Τρῶες ὑπερφίαλοι, δεινῆς ἀκόρητοι ἀϋτῆς.
Ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς,
Ἣν ἐμὲ λωβήσασθε, κακαὶ κύνες· οὐδέ τι θυμῷ
Ζηνὸς ἐριβρεμέτεω χαλεπὴν ἐδδείσατε μῆνιν
Ξεινίου· ὅστε πότ' ὔμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπήν.
Οἵ μευ κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ
Μὰψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ·
Νῦν αὖτ' ἐν νηυσὶ μενεαίνετε ποντοπόροισι
Πῦρ ὀλοὸν βαλέειν, κτεῖναι δ' ἥρωας Ἀχαιούς·
Ἀλλά ποθι σχήσεσθε, καὶ ἐσσύμενοί περ, Ἄρηος.
Ζεῦ πάτερ, ἦ τέ σέ φασι περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων
Ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν· σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται.
Οἷον δὴ ἄνδρεσσι χαρίζεαι ὑβριστῇσι,
Τρωσὶν, τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται
Φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοιΐου πολέμοιο·
Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου, καὶ φιλότητος,
Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο,
Τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι,
Ἢ πολέμου· Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν.
Ὣς εἰπὼν, τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροὸς αἱματόεντα
Συλήσας, ἑτάροισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων,
Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
Ἔνθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιμένεος βασιλῆος,
Ἁρπαλίων, ὅ ῥα πατρὶ φίλῳ ἕπετο πτολεμίξων
Ἐς Τροίην· οὐδ' αὖτις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν·
Ὅς ῥα τότ' Ἀτρείδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ
Ἐγγύθεν, οὐδὲ διὰ πρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων,
Πάντοσε παπταίνων, μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ·
Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἵει χαλκήρε' ὀϊστόν·

Καί ῥ' ἔβαλε γλουτὸν κατὰ δεξιόν· αὐτὰρ ὀϊστὸς
Ἀντικρὺ διὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρησεν·
Ἑζόμενος δὲ κατ' αὖθι, φίλων ἐν χερσὶν ἑταίρων
Θυμὸν ἀποπνείων, ὥστε σκώληξ, ἐπὶ γαίῃ
Κεῖτο ταθείς· ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
Τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο·
Ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρὴν
Ἀχνύμενοι· μετὰ δέ σφι πατὴρ κίε, δάκρυα λείβων·
Ποινὴ δ' οὔτις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνειῶτος.
Τοῦ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη·
Ξεῖνος γάρ οἱ ἔην πολέσι μετὰ Παφλαγόνεσσι.
Τοῦ ὅγε χωόμενος προΐει χαλκήρε' ὀϊστόν.
Ἦν δέ τις Εὐχήνωρ, Πολυείδου μάντιος υἱὸς,
Ἀφνειός τ', ἀγαθός τε, Κορινθόθι οἰκία ναίων,
Ὅς ῥ' εὖ εἰδὼς Κῆρ' ὀλοὴν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε.
Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολύειδος,
Νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
Ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι·
Τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέην θωὴν ἀλέεινεν Ἀχαιῶν,
Νοῦσόν τε στυγερὴν, ἵνα μὴ πάθῃ ἄλγεα θυμῷ·
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ὦκα δὲ θυμὸς
Ὤιχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλεν.
Ὣς οἱ μὲν μάρναντο, δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
Ἕκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διῒ φίλος, οὐδέ τι ᾔδη,
Ὅττι ῥά οἱ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ δηϊόωντο
Λαοὶ ὑπ' Ἀργείων, τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν
Ἔπλετο· τοῖος γὰρ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
Ὤτρυν' Ἀργείους, πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἄμυνεν·
Ἀλλ' ἔχεν, ᾗ τὰ πρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο,
Ῥηξάμενος Δαναῶν πυκινὰς στίχας ἀσπιστάων.
Ἔνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου,
Θῖν' ἔφ' ἁλὸς πολιῆς εἰρυμέναι· αὐτὰρ ὕπερθε
Τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον· ἔνθα μάλιστα
Ζαχρηεῖς γίγνοντο μάχῃ αὐτοί τε καὶ ἵπποι·
Ἔνθα δὲ Βοιωτοὶ, καὶ Ἰάονες ἑλκεχίτωνες,
Λοκροὶ, καὶ Φθῖοι, καὶ φαιδιμόεντες Ἐπειοὶ,

Σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον· οὐδὲ δύναντο
Ὦσαι ἀπὸ σφείων φλογὶ εἴκελον Ἕκτορα δῖον·
Οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
Ἦρχ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεύς· οἱ δ' ἅμ' ἕποντο
Φείδας τε, Στιχίος τε, Βίας τ' ἐΰς· αὐτὰρ Ἐπειῶν
Φυλείδης τε Μέγης, Ἀμφίων τε, Δρακίος τε.
Πρὸ Φθίων δὲ, Μέδων τε, μενεπτόλεμός τε Ποδάρκης,
Ἤτοι ὁ μὲν, νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο
Ἔσκε, Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
Ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἀπὸ πατρίδος, ἄνδρα κατακτὰς,
Γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·
Αὐτὰρ ὁ, Ἰφίκλοιο πάϊς τοῦ Φυλακίδαο·
Οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
Ναῦφιν ἀμυνόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο.
Αἴας δ' οὐκέτι πάμπαν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱὸς,
Ἵστατ' ἀπ' Αἴαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἠβαιόν.
Ἀλλ' ὥστ' ἐν νειῷ βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον,
Ἶσον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι
Πρυμνοῖσι κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς·
Τὼ μέν τε ζυγὸν οἶον ἐΰξοον ἀμφὶς ἐέργει,
Ἱεμένω κατὰ ὦλκα· τέμει δέ τε τέλσον ἀρούρης·
Ὣς τὼ, παρβεβαῶτε, μάλ' ἕστασαν ἀλλήλοιϊν.
Ἀλλ' ἤτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
Λαοὶ ἕπονθ' ἕταροι, οἵ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο,
Ὁππότε μιν κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούναθ' ἵκοιτο.
Οὐ δ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἕποντο·
Οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ·
Οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἱπποδασείας,
Οὐδ' ἔχον ἀσπίδας εὐκύκλους καὶ μείλινα δοῦρα·
Ἀλλ' ἄρα τόξοισι καὶ ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ
Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο πεποιθότες· οἷσιν ἔπειτα
Ταρφέα βάλλοντες, Τρώων ῥήγνυντο φάλαγγας.
Δή ῥα τόθ' οἱ μὲν πρόσθε, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι,
Μάρναντο Τρωσί τε καὶ Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ·
Οἱ δ' ὄπιθεν βάλλοντες ἐλάνθανον· οὐδέ τι χάρμης
Τρῶες μιμνήσκοντο· συνεκλόνεον γὰρ ὀϊστοί.

Ἔνθα κε λευγαλέως νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων
Τρῶες ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
Εἰ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς.
Ἕκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι.
Οὕνεκά τοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
Τοὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις πέρι ἴδμεναι ἄλλων;
Ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι·
Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα·
Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν·
Ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον εὐρυόπα Ζεὺς
Ἐσθλὸν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι·
Καί τε πόλεις ἐσάωσε, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
Πάντη γάρ σε πέρι στέφανος πολέμοιο δέδηε·
Τρῶες δὲ μεγάθυμοι, ἐπεὶ κατὰ τεῖχος ἔβησαν,
Οἱ μὲν ἀφεστᾶσι σὺν τεύχεσιν, οἱ δὲ μάχονται
Παυρότεροι πλεόνεσσι, κεδασθέντες κατὰ νῆας.
Ἀλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους.
Ἔνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν·
Ἤ κεν ἐνὶ νήεσσι πολυκλήϊσι πέσωμεν,
Αἴ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος, ἤ κεν ἔπειτα
Πὰρ νηῶν ἔλθωμεν ἀπήμονες· ἦ γὰρ ἔγωγε
Δείδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ
Χρεῖος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἆτος πολέμοιο
Μίμνει, ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης σχήσεσθαι ὀΐω.
Ὣς φάτο Πουλυδάμας· ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων·
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε,
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους.
Αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι, καὶ ἀντιόω πολέμοιο·
Αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω.
Ἦ ῥα, καὶ ὡρμήθη, ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικὼς,
Κεκληγὼς, διὰ δὲ Τρώων πέτετ' ἠδ' ἐπικούρων.
Οἱ δ' ἐς Πανθοΐδην ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα
Πάντες ἐπεσσεύοντ', ἐπεὶ Ἕκτορος ἔκλυον αὐδήν.
Αὐτὰρ ὁ Δηΐφοβόν τε, βίην θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,

'Ασιάδην τ' 'Αδάμαντα, καὶ Ἄσιον Ὑρτάκου υἱὸν,
Φοίτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.
Τοὺς δ' εὗρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας οὐδ' ἀνολέθρους.
'Αλλ' οἱ μὲν δὴ, νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσιν 'Αχαιῶν,
Χερσὶν ὑπ' 'Αργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες·
Οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
Τὸν δὲ τάχ' εὗρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυοέσσης
Δῖον 'Αλέξανδρον, Ἑλένης πόσιν ἠϋκόμοιο,
Θαρσύνονθ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
'Αγχοῦ δ' ἱστάμενος προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσσι·
Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτὰ,
Ποῦ τοι Δηΐφοβός τε, βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
'Ασιάδης τ' 'Αδάμας, ἠδ' Ἄσιος Ὑρτάκου υἱός;
Ποῦ δέ τοι 'Οθρυονεύς; νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης
Ἴλιος αἰπεινή· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν 'Αλέξανδρος θεοειδής·
Ἕκτορ· ἐπεί τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι·
Ἄλλοτε δή ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο
Μέλλω· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ.
'Εξ οὗ γὰρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἤγειρας ἑταίρων,
'Εκ τοῦδ' ἐνθάδ' ἐόντες ὁμιλέομεν Δαναοῖσι
Νωλεμέως· ἕταροι δὲ κατέκταθεν, οὓς σὺ μεταλλᾷς.
Οἴω, Δηΐφοβός τε, βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
Οἴχεσθον, μακρῇσι τετυμμένω ἐγχείῃσιν,
'Αμφοτέρω κατὰ χεῖρα· φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων.
Νῦν δ' ἄρχ', ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει·
Ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἑψόμεθ', οὐδέ τί φημι
'Αλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμίς γε πάρεστι·
Πὰρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι καὶ ἐσσύμενον πολεμίζειν·
Ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως.
Βὰν δ' ἴμεν, ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν
'Αμφί τε Κεβριόνην, καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
Φάλκην, 'Ορθαῖόν τε, καὶ ἀντίθεον Πολυφήτην,
Πάλμυν τ', 'Ασκάνιόν τε, Μόρυν θ' υἷ' Ἱπποτίωνος·
Οἵ ῥ' ἐξ 'Ασκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ
Ἠοῖ τῇ προτέρῃ· τότε δὲ Ζεὺς ὦρσε μάχεσθαι.

Οἵ δ' ἴσαν, ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ,
Ἥ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἶσι πέδονδε,
Θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἁλὶ μίσγεται, ἐν δέ τε πολλὰ
Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Κυρτὰ, φαληριόωντα, πρὸ μέν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα·
Ὣς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι,
Χαλκῷ μαρμαίροντες, ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο·
Ἕκτωρ δ' ἡγεῖτο, βροτολοιγῷ ἶσος Ἄρηϊ,
Πριαμίδης· πρὸ ἕθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
Ῥινοῖσι πυκινήν· πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός·
Ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πήληξ.
Πάντη δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾶτο προποδίζων,
Εἴ πώς οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι.
Ἀλλ' οὐ σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Αἴας δὲ πρῶτος προκαλέσσατο, μακρὰ βιβάσθων·
Δαιμόνιε, σχεδὸν ἐλθέ· τίη δειδίσσεαι αὔτως
Ἀργείους; οὔτοι τι μάχης ἀδαήμονές εἰμεν,
Ἀλλὰ Διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμημεν Ἀχαιοί.
Ἦ θήν πού τοι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν
Νῆας· ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
Ἦ κε πολὺ φθαίη εὖ ναιομένη πόλις ὑμὴ
Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε, περθομένη τε.
Σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν ἔμμεναι, ὁππότε φεύγων
Ἀρήσῃ Διΐ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι,
Θάσσονας ἰρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους,
Οἵ σε πόλινδ' οἴσουσι, κονίοντες πεδίοιο.
Ὣς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
Αἰετὸς ὑψιπέτης· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν,
Θάρσυνος οἰωνῷ· ὁ δ' ἀμείβετο φαίδιμος Ἕκτωρ·
Αἶαν ἁμαρτοεπὲς, βουγάϊε, ποῖον ἔειπες;
Αἲ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς πάϊς αἰγιόχοιο
Εἴην ἤματα πάντα, τέκοι δέ με πότνια Ἥρη,
Τιοίμην δ', ὡς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων·
Ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισι
Πᾶσι μάλ'· ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφήσεαι, αἴ κε ταλάσσῃς
Μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρὸν, ὅ τοι χρόα λειριόεντα

Δάψει· ἀτὰρ Τρώων κορέεις κύνας ἠδ' οἰωνοὺς
Δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθεν.
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐπίαχον, οὐδὲ λάθοντο
Ἀλκῆς, ἀλλ' ἔμενον Τρώων ἐπιόντας ἀρίστους.
Ἠχὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγάς.

ΤΗΣ

ὉΜΗΡΟΥ ἸΛΙΑΔΟΣ

ῬΑΨΩΙΔΙΑ Ξ'.

Ἐπιγραφή.

Ξῖ, Κρονίδην λεχέεσσι παρήπαφεν Ὕπνος ἰδ' Ἥρη.

ΝΕ'ΣΤΟΡΑ δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ, πίνοντά περ, ἔμπης,
Ἀλλ' Ἀσκληπιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Φράζεο, δῖε Μαχᾶον, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
Μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴ θαλερῶν αἰζηῶν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἴθοπα οἶνον,
Εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη
Θερμήνῃ, καὶ λούσῃ ἄπο βρότον αἱματόεντα·
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπήν.
Ὣς εἰπὼν, σάκος εἷλε τετυγμένον υἱος ἑοῖο,
Κείμενον ἐν κλισίῃ, Θρασυμήδεος ἱπποδάμοιο,
Χαλκῷ παμφαῖνον· ὁ δ' εἶχ' ἀσπίδα πατρὸς ἑοῖο.

Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
Στῆ δ' ἐκτὸς κλισίης, τάχα δ' εἴσιδεν ἔργον ἀεικὲς,
Τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθε,
Τρῶας ὑπερθύμους· ἐρέριπτο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν.
Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ,
Ὀσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα
Αὔτως, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδ' ἑτέρωσε,
Πρίν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὖρον·
Ὣς ὁ γέρων ὥρμαινε, δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν
Διχθάδι', ἢ μεθ' ὅμιλον ἴοι Δαναῶν ταχυπώλων,
Ἠὲ μετ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Βῆναι ἐπ' Ἀτρείδην· οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον,
Μαρνάμενοι· λάκε δέ σφι περὶ χροῒ χαλκὸς ἀτειρὴς,
Νυσσομένων ξίφεσί τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.
Νέστορι δὲ ξύμβληντο Διοτρεφέες βασιλῆες
Πὰρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ,
Τυδείδης, Ὀδυσεύς τε, καὶ Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων.
Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες
Θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς· τὰς γὰρ πρώτας πεδίονδε
Εἴρυσαν, αὐτὰρ τεῖχος ἐπὶ πρύμνῃσιν ἔδειμαν.
Οὐδὲ γὰρ οὐδ', εὐρύς περ ἐὼν, ἐδυνήσατο πάσας
Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν· στείνοντο δὲ λαοί·
Τῷ ῥα προκρόσσας ἔρυσαν, καὶ πλῆσαν ἁπάσης
Ἠϊόνος στόμα μακρὸν, ὅσον συνεέργαθον ἄκραι.
Τῷ ῥ' οἵγ' ὀψείοντες ἀϋτῆς καὶ πολέμοιο,
Ἔγχει ἐρειδόμενοι κίον ἀθρόοι· ἄχνυτο δέ σφι
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν· ὁ δὲ ξύμβλητο γεραιὸς
Νέστωρ, πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Τὸν καὶ φωνήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Τίπτε, λιπὼν πόλεμον φθισήνορα, δεῦρ' ἀφικάνεις ;
Δείδω, μὴ δή μοι τελέσῃ ἔπος ὄβριμος Ἕκτωρ,
Ὥς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων,
Μὴ πρὶν πὰρ νηῶν προτὶ Ἴλιον ἀπονέεσθαι,
Πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι, κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς.

Κεῖνος τὼς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Ὢ πόποι, ἦ ῥα καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, ὥσπερ Ἀχιλλεὺς,
Οὐδ' ἐθέλουσι μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνησι νέεσσι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Ἦ δὴ ταῦτά γ' ἑτοῖμα τετεύχαται, οὐδέ κεν ἄλλως
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτήναιτο.
Τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν,
Ἄῤῥηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι·
Οἱ δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι μάχην ἀλίαστον ἔχουσι
Νωλεμές· οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης, μάλα περ σκοπιάζων,
Ὁπποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται·
Ὡς ἐπιμὶξ κτείνονται, ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἵκει·
Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
Εἴ τι νόος ῥέξει· πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω
Δύμεναι· οὐ γάρ πως βεβλημένον ἐστὶ μάχεσθαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Νέστορ, ἐπειδὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησι μάχονται,
Τεῖχος δ' οὐκ ἔχραισμε τετυγμένον, οὐδέ τι τάφρος,
Ἧι ἔπι πόλλ' ἔπαθον Δαναοὶ, ἔλποντο δὲ θυμῷ
Ἄῤῥηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι·
Οὕτω που Διῒ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι,
Νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς.
Ἤιδεα μὲν γὰρ, ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν·
Οἶδα δὲ νῦν, ὅτι τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσι
Κυδάνει, ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησεν.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
Νῆας, ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης,
Ἕλκωμεν, πάσας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν·
Ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ
Νὺξ ἀβρότη, ἢν καὶ τῇ ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἔπειτα δέ κεν ἐρυσαίμεθα νῆας ἁπάσας·
Οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακὸν, οὐδ' ἀνὰ νύκτα.
Βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακὸν, ἠὲ ἁλώῃ.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ἀτρείδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;

Οὐλόμεν', αἴθ' ὤφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου
Σημαίνειν, μηδ' ἄμμιν ἀνασσέμεν· οἷσιν ἄρα Ζεὺς
Ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν
Ἀργαλέους πολέμους, ὄφρα φθιόμεσθα ἕκαστος.
Οὕτω δὴ μέμονας Τρώων πόλιν εὐρυάγυιαν
Καλλείψειν, ἧς εἵνεκ' ὀϊζύομεν κακὰ πολλά;
Σίγα, μή τίς τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ
Μῦθον, ὃν οὔ κεν ἀνήρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο,
Ὅστις ἐπίσταιτο ᾗσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν,
Σκηπτοῦχός τ' εἴη, καί οἱ πειθοίατο λαοὶ
Τοσσοίδ', ὅσσοισι σύ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις.
Νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες·
Ὃς κέλεαι, πολέμοιο συνεσταότος καὶ ἀϋτῆς,
Νῆας ἐϋσσέλμους ἅλαδ' ἑλκέμεν, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, ἐπικρατέουσί περ ἔμπης,
Ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιῤῥέπῃ· οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ
Σχήσουσι πόλεμον, νηῶν ἅλαδ' ἑλκομενάων,
Ἀλλ' ἀποπαπτανέουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάρμης.
Ἔνθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται, ὄρχαμε λαῶν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Ὦ Ὀδυσεῦ, μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ
Ἀργαλέῃ· ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀέκοντας ἄνωγα
Νῆας ἐϋσσέλμους ἅλαδ' ἑλκέμεν υἷας Ἀχαιῶν·
Νῦν δ' εἴη, ὃς τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι,
Ἢ νέος, ἠὲ παλαιός· ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Ἐγγὺς ἀνὴρ, οὐ δηθὰ ματεύσομεν, αἴ κ' ἐθέλητε
Πείθεσθαι· καὶ μή τι κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστος,
Οὕνεκα δὴ γενεῆφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν·
Πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι
Τυδέος, ὃν Θήβῃσι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψε.
Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
Ὤικεον δ' ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
Ἄγριος, ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεὺς,
Πατρὸς ἐμοῖο πατήρ· ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν.
Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μεῖνε, πατὴρ δ' ἐμὸς Ἄργεϊ νάσθη,

Πλαγχθείς· ὣς γάρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ἀδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν, ναῖε δὲ δῶμα
Ἀφνειὸν βιότοιο, ἅλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι
Πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφίς·
Πολλὰ δέ οἱ πρόβατ' ἔσκε, κέκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς
Ἐγχείῃ· τὰ δέ μέλλετ' ἀκουέμεν, ὡς ἐτεόν περ.
Τῷ οὐκ ἄν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες,
Μῦθον ἀτιμήσαιτε πεφασμένον, ὅν κ' εὖ εἴπω.
Δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε, καὶ οὐτάμενοί περ, ἀνάγκη·
Ἔνθαδ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτῆτος,
Ἐκ βελέων, μή πού τις ἐφ' ἕλκει ἕλκος ἄρηται·
Ἄλλους δ' ὀτρυνέοντες ἐνήσομεν, οἳ τὸ πάρος περ,
Θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφεστᾶσ', οὐδὲ μάχονται.
  Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο·
Βὰν δ' ἴμεν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
  Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
Ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε, παλαιῷ φωτὶ ἐοικώς·
Δεξιτερὴν δ' ἕλε χεῖρ' Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
  Ἀτρείδη, νῦν δή που Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ
Γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι, φόνον καὶ φῦζαν Ἀχαιῶν
Δερκομένῳ· ἐπεὶ οὔ οἱ ἔνι φρένες οὐδ' ἠβαιαί.
Ἀλλ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ἑ σιφλώσειε·
Σοὶ δ' οὔπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουσιν·
Ἀλλ' ἔτι που Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
Εὐρὺ κονίσουσι πεδίον· σὺ δ' ἐπόψεαι αὐτὸς
Φεύγοντας προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
  Ὣς εἰπὼν, μέγ' ἄϋσεν, ἐπεσσύμενος πεδίοιο.
Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον, ἢ δεκάχιλοι
Ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος·
Τόσσην ἐκ στήθεσφιν ὄπα κρείων Ἐνοσίχθων
Ἧκεν· Ἀχαιοῖσι δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ,
Καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
  Ἥρη δ' εἰσεῖδε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσι,
Στᾶσ', ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου, αὐτίκα δ' ἔγνω
Τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν,

Αὐτοκασίγνητον καὶ δαέρα, χαῖρε δὲ θυμῷ·
Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἴδης
Ἥμενον εἰσεῖδε· στυγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ.
Μερμήριξε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Ὅππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον αἰγιόχοιο.
Ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ,
Ἐλθεῖν εἰς Ἴδην, εὖ ἐντύνασαν ἓ αὐτὴν,
Εἴ πως ἱμείραιτο παραδραθέειν φιλότητι
Ἧι χροιῇ, τῷ δ' ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε
Χεύῃ ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμῃσι.
Βῆ δ' ἴμεν ἐς θάλαμον, τόν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευξεν
Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε
Κληῗδι κρυπτῇ, τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν.
Ἔνθ' ἥγ' εἰσελθοῦσα, θύρας ἐπέθηκε φαεινάς·
Ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος
Λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ,
Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν·
Τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
Ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' ἀϋτμή.
Τῷ ῥ' ἥγε χρόα καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαίτας
Πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινοὺς,
Καλοὺς, ἀμβροσίους, ἐκ κράατος ἀθανάτοιο.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑανὸν ἕσαθ', ὅν οἱ Ἀθήνη
Ἔξυσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά·
Χρυσείης δ' ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο.
Ζώσατο δὲ ζώνην ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν·
Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι,
Τρίγληνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή·
Κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων,
Καλῷ, νηγατέῳ· λευκὸν δ' ἦν, ἠέλιος ὥς.
Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῒ θήκατο κόσμον,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο· καλεσσαμένη δ' Ἀφροδίτην,
Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο, φίλον τέκος, ὅ ττι κεν εἴπω;
Ἠέ κεν ἀρνήσαιο, κοτεσσαμένη τόγε θυμῷ,

Οὔνεκ' ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρώεσσιν ἀρήγεις;
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
Ἥρη, πρέσβα θεὰ, θύγατερ μεγάλοιο Κρόνοιο,
Αὔδα ὅ τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί.
Τὴν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
Δὸς νῦν μοι φιλότητα καὶ ἵμερον, ᾧ τε σὺ πάντας
Δαμνᾷ ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους.
Εἶμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθὺν,
Οἵ με σφοῖσι δόμοισιν ἐῢ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον,
Δεξάμενοι Ῥείης, ὅτε τε Κρόνον εὐρυόπα Ζεὺς
Γαίης νέρθε καθεῖσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Τούς εἶμ' ὀψομένη, καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω·
Ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
Εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
Εἰ κείνω γ', ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ,
Εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι·
Αἰεί κέ σφι φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη·
Οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε, τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι·
Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις.
Ἦ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα,
Ποικίλον· ἔνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο·
Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς,
Πάρφασις, ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων·
Τόν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσὶν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Τῆ, νῦν τοῦτον ἱμάντα τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ,
Ποικίλον, ᾧ ἔνι πάντα τετεύχαται· οὐδέ σέ φημι
Ἄπρηκτόν γε νέεσθαι, ὅ τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.
Ὣς φάτο· μείδησε δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
Μειδήσασα δ' ἔπειτα ἑῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ.
Ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
Ἥρη δ' ἀΐξασα λίπε ῥίον Οὐλύμποιο,
Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα, καὶ Ἠμαθίην ἐρατεινὴν,
Σεύατ' ἐφ' ἱπποπόλων Θρῃκῶν ὄρεα νιφόεντα,

Ἀκροτάτας κορυφάς· οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖϊν.
Ἐξ Ἀθόω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα·
Λῆμνον δ' εἰσαφίκανε, πόλιν θείοιο Θόαντος,
Ἔνθ' Ὕπνῳ ξύμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτοιο,
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ὕπνε, ἄναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων,
Εἰ μὲν δή ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν
Πείθευ· ἐγὼ δέ κέ τοι ἰδέω χάριν ἤματα πάντα·
Κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε φαεινὼ
Αὐτίκ', ἐπεί κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότητι.
Δῶρα δέ τοι δώσω, καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ,
Χρύσεον· Ἥφαιστος δέ κ' ἐμὸς παῖς ἀμφιγυήεις
Τεύξει ἀσκήσας, ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει,
Τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νήδυμος Ὕπνος·
Ἥρη, πρέσβα θεὰ, θύγατερ μεγάλοιο Κρόνοιο,
Ἄλλον μέν κεν ἔγωγε θεῶν αἰειγενετάων
Ῥεῖα κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα
Ὠκεανοῦ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται·
Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίονος ἆσσον ἱκοίμην,
Οὐδὲ κατευνήσαιμ', ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι.
Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτε ἣ ἐπίνυσσεν ἐφετμῇ,
Ἤματι τῷ, ὅτε κεῖνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς
Ἔπλεεν Ἰλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας.
Ἦτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο,
Νήδυμος ἀμφιχυθείς· σὺ δέ οἱ κακὰ μήσαο θυμῷ
Ὄρσασ' ἀργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας·
Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὖ ναιομένην ἀπένεικας,
Νόσφι φίλων πάντων· ὁ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαινε,
Ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεοὺς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
Ζήτει, καί κέ μ' ἄϊστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ,
Εἰ μὴ Νὺξ δμήτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν·
Τὴν ἱκόμην φεύγων· ὁ δ' ἐπαύσατο χωόμενός περ·
Ἅζετο γὰρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἕρδοι.
Νῦν αὖ τοῦτό μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶπις πότνια Ἥρη·

Ὕπνε, τίη δὲ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς;
Ἦ φῂς, ὣς Τρώεσσιν ἀρηγέμεν εὐρυόπα Ζῆν',
Ὡς Ἡρακλῆος πέρι χώσατο, παιδὸς ἑοῖο;
Ἀλλ' ἴθ', ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων
Δώσω ὀπυιέμεναι, καὶ σὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν,
Πασιθέην, ἧς αἰὲν ἐέλδεαι ἤματα πάντα.
  Ὣς φάτο· χήρατο δ' Ὕπνος, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
Ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ,
Χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἕλε χθόνα πουλυβότειραν,
Τῇ δ' ἑτέρῃ ἅλα μαρμαρέην· ἵνα νῶϊν ἅπαντες
Μάρτυροι ὦσ' οἱ ἔνερθε θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες·
Ἦ μὲν ἐμοὶ δώσειν Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων,
Πασιθέην, ἧς τ' αὐτὸς ἐέλδομαι ἤματα πάντα.
  Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Ὤμνυε δ', ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας,
Τοὺς ὑποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται.
Αὐτὰρ, ἐπεί ῥ' ὄμοσέ τε, τελεύτησέ τε τὸν ὅρκον,
Τὼ βήτην, Λήμνου τε καὶ Ἴμβρου ἄστυ λιπόντε,
Ἠέρα ἑσσαμένω, ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον·
Ἴδην δ' ἱκέσθην πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
Λεκτόν, ὅθι πρῶτον λιπέτην ἅλα· τὼ δ' ἐπὶ χέρσου
Βήτην· ἀκροτάτη δὲ ποδῶν ὕπο σείετο ὕλη.
Ἔνθ' Ὕπνος μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὄσσε ἰδέσθαι,
Εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, ἣ τότ' ἐν Ἴδῃ
Μακροτάτη πεφυυῖα δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν·
Ἔνθ' ἧστ' ὄζοισι πεπυκασμένος εἰλατίνοισιν,
Ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἥν τ' ἐν ὄρεσσι
Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.
  Ἥρη δὲ κραιπνῶς προσεβήσετο Γάργαρον ἄκρον
Ἴδης ὑψηλῆς· ἴδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεύς.
Ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρος πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν,
Οἷον ὅτε πρώτιστον ἐμισγέσθην φιλότητι,
Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας.
Στῆ δ' αὐτῆς προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
  Ἥρη, πῇ μεμαυῖα κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνεις;
Ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἅρματα, τῶν κ' ἐπιβαίης.

Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
Ἔρχομαι ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
Ὠκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθὺν,
Οἵ με σφοῖσι δόμοισιν ἐῢ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον·
Τοὺς εἶμ' ὀψομένη, καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
Ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
Εὐνῆς καὶ φιλότητος· ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
Ἵπποι δ' ἐν πρυμνωρείῃ πολυπίδακος Ἴδης
Ἑστᾶσ', οἵ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν.
Νῦν δέ σευ εἵνεκα δεῦρο κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνω,
Μή πώς μοι μετέπειτα χολώσεαι, αἴ κε σιωπῇ
Οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἥρη, κεῖσε μέν ἐστι καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι·
Νῶϊ δ', ἄγ', ἐν φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε.
Οὐ γάρ πώποτέ μ' ὧδε θεᾶς ἔρος, οὐδὲ γυναικὸς,
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν,
Οὐδ' ὁπότ' ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο,
Ἣ τέκε Πειρίθοον, θεόφι μήστωρ' ἀτάλαντον·
Οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλισφύρου Ἀκρισιώνης,
Ἣ τέκε Περσῆα, πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν.
Οὐδ' ὅτε Φοίνικος κούρης τηλεκλειτοῖο,
Ἣ τέκε μοι Μίνω τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν·
Οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης, οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
Ἥ ῥ' Ἡρακλῆα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
Ἡ δὲ Διώνυσον Σεμέλη τέκε, χάρμα βροτοῖσιν·
Οὐδ' ὅτε Δήμητρος, καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης·
Οὐδ' ὁπότε Λητοῦς ἐρικυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς·
Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκύς ἵμερος αἱρεῖ.
Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Εἰ νῦν ἐν φιλότητι λιλαίεαι εὐνηθῆναι
Ἴδης ἐν κορυφῇσι· τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα·
Πῶς κ' ἔοι, εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰειγενετάων
Εὕδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν
Πεφράδοι; οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην,

Ἐξ εὐνῆς ἀνστᾶσα· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη.
Ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Ἔστιν τοι θάλαμος, τόν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν
Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν·
Ἔνθ' ἴομεν κείοντες, ἐπεί νύ τοι εὔαδεν εὐνή.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἥρη, μήτε θεῶν τόγε δείδιθι, μήτε τίν' ἀνδρῶν,
Ὄψεσθαι· τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω
Χρύσεον· οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἠέλιός περ,
Οὗ τε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι.
Ἦ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἣν παράκοιτιν·
Τοῖσι δ' ὑπὸ Χθὼν δῖα φύε νεοθηλέα ποίην,
Λωτόν θ' ἑρσήεντα, ἰδὲ κρόκον, ἠδ' ὑάκινθον
Πυκνὸν καὶ μαλακόν· ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔεργε.
Τῷ ἔνι λεξάσθην, ἐπὶ δὲ νεφέλην ἕσσαντο
Καλὴν, χρυσείην, στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι.
Ὣς ὁ μὲν ἀτρέμας εὗδε πατὴρ ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ,
Ὕπνῳ καὶ φιλότητι δαμείς· ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν.
Βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νήδυμος Ὕπνος,
Ἀγγελίην ἐρέων γαιηόχῳ Ἐννοσιγαίῳ.
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Πρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδάων, ἐπάμυνε,
Καί σφιν κῦδος ὄπαζε, μίνυνθά περ, ὄφρ' ἔτι εὕδει
Ζεύς· ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμα κάλυψα·
Ἥρη δ' ἐν φιλότητι παρήπαφεν εὐνηθῆναι.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν ᾤχετ' ἐπὶ κλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων·
Τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν.
Αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα προθορὼν ἐκέλευσεν·
Ἀργεῖοι, καὶ δ' αὖτε μεθίεμεν Ἕκτορι νίκην
Πριαμίδῃ, ἵνα νῆας ἕλῃ, καὶ κῦδος ἄρηται;
Ἀλλ' ὁ μὲν οὕτω φησὶ, καὶ εὔχεται, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι μένει κεχολωμένος ἦτορ·
Κείνου δ' οὔτι λίην ποθὴ ἔσσεται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι
Ἡμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
Ἀσπίδας, ὅσσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ ἠδὲ μέγισται,

Ἑσσάμενοι, κεφαλὰς δὲ παναίθησι κορύθεσσι
Κρύψαντες, χερσί τε τὰ μακρόταθ' ἔγχε' ἑλόντες,
Ἴομεν· αὐτὰρ ἐγὼ ἡγήσομαι, οὐδέ τί φημι
Ἕκτορα Πριαμίδην μενέειν, μάλα περ μεμαῶτα.
Ὃς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχῃ δ' ὀλίγον σάκος ὤμῳ,
Χείρονι φωτὶ δότω, ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
Τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, οὐτάμενοί περ,
Τυδείδης, Ὀδυσεύς τε, καὶ Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων·
Οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, ἀρήϊα τεύχε' ἄμειβον.
Ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρεια δὲ χείρονι δόσκεν.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἕσσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκὸν,
Βάν ῥ' ἴμεν· ἦρχε δ' ἄρα σφι Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,
Εἴκελον ἀστεροπῇ· τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι
Ἐν δαῒ λευγαλέῃ, ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἄνδρας.
Τρῶας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκόσμεε φαίδιμος Ἕκτωρ.
Δή ῥα τότ' αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τανύσσαν
Κυανοχαῖτα Ποσειδάων, καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ·
Ἤτοι ὁ μὲν Τρώεσσιν, ὁ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.
Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε
Ἀργείων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
Οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοάᾳ ποτὶ χέρσον,
Ποντόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ Βορέω ἀλεγεινῇ·
Οὔτε πυρὸς τόσσος γε ποτὶ βρόμος αἰθομένοιο,
Οὔρεος ἐν βήσσῃς, ὅτε τ' ὤρετο καιέμεν ὕλην·
Οὔτ' ἄνεμος τόσσον γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν
Ἠπύει, ὅστε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων·
Ὅσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωνὴ,
Δεινὸν ἀϋσάντων, ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἔγχει, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ, οὐδ' ἀφάμαρτε,
Τῇ ῥα δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην,
Ἤτοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου ἀργυροήλου·
Τώ οἱ ῥυσάσθην τέρενα χρόα· χώσατο δ' Ἕκτωρ,
Ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός·

Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων.
Τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
Χερμαδίῳ, τά ῥα πολλὰ, θοάων ἔχματα νηῶν,
Πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο· τῶν ἓν ἀείρας,
Στῆθος βεβλήκει ὑπὲρ ἄντυγος, ἀγχόθι δειρῆς·
Στρόμβον δ' ὣς, ἔσσευε βαλὼν, περὶ δ' ἔδραμε πάντη.
Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ ῥιπῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπῃ δρῦς
Πρόῤῥιζος, δεινὴ δὲ θεείου γίγνεται ὀδμὴ
Ἐξ αὐτῆς· τὸν δ' οὔπερ ἔχει θράσος, ὅς κεν ἴδηται,
Ἐγγὺς ἐών· χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλοιο κεραυνός·
Ὣς ἔπεσ' Ἕκτορος ὦκα χαμαὶ μένος ἐν κονίῃσι·
Χειρὸς δ' ἔκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπὶς ἑάφθη,
Καὶ κόρυς, ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον υἷες Ἀχαιῶν,
Ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, ἀκόντιζον δὲ θαμειὰς
Αἰχμάς· ἀλλ' οὔτις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν
Οὐτάσαι, οὐδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰρ περίβησαν ἄριστοι,
Πουλυδάμας τε, καὶ Αἰνείας, καὶ δῖος Ἀγήνωρ,
Σαρπηδών τ' ἀρχὸς Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων·
Τῶν δ' ἄλλων οὔτις εὖ ἀκήδεσεν, ἀλλὰ πάροιθεν
Ἀσπίδας εὐκύκλους σχέθον αὐτοῦ· τὸν δ' ἄρ' ἑταῖροι
Χερσὶν ἀείραντες φέρον ἐκ πόνου, ὄφρ' ἵκεθ' ἵππους
Ὠκέας, οἵ οἱ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
Ἕστασαν, ἡνίοχόν τε καὶ ἅρματα ποικίλ' ἔχοντες·
Οἳ τόν γε προτὶ ἄστυ φέρον βαρέα στενάχοντα.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο,
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
Ἔνθα μιν ἐξ ἵππων πέλασαν χθονὶ, κὰδ δέ οἱ ὕδωρ
Χεῦαν· ὁ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν.
Ἑζόμενος δ' ἐπὶ γοῦνα, κελαινεφὲς αἷμ' ἀπέμεσσεν.
Αὖτις δ' ἐξοπίσω πλῆτο χθονὶ, τὼ δέ οἱ ὄσσε
Νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα· βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα.
Ἀργεῖοι δ', ὡς οὖν ἴδον Ἕκτορα νόσφι κιόντα,
Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
Ἔνθα πολὺ πρώτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
Σάτνιον οὔτασε δουρὶ, μετάλμενος, ὀξυόεντι,

Ἠνοπίδην, ὃν ἄρα νύμφη τέκε Νηῒς ἀμύμων
Ἤνοπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας Σατνιόεντος.
Τὸν μὲν Ὀϊλιάδης δουρικλυτὸς, ἐγγύθεν ἐλθὼν,
Οὔτασε καλλαπάρην· ὁ δ' ἀνετράπετ'· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην·
Τῷ δ' ἐπὶ Πουλυδάμας ἐγχέσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ
Πανθοΐδης· βάλε δὲ Προθοήνορα δεξιὸν ὦμον,
Υἱὸν Ἀρηϊλύκοιο· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
Ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ·
Πουλυδάμας δ' ἔκπαγλον ἐπηύξατο, μακρὸν ἀΰσας·
Οὐ μὰν αὖτ' οἴω μεγαθύμου Πανθοΐδαο
Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς ἅλιον πηδῆσαι ἄκοντα,
Ἀλλά τις Ἀργείων κόμισε χροΐ· καί μιν ὀΐω
Αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Ὣς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο·
Αἴαντι δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε,
Τῷ Τελαμωνιάδῃ· τοῦ γὰρ πέσεν ἄγχι μάλιστα.
Καρπαλίμως δ' ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Πουλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν,
Λικριφὶς ἀΐξας· κόμισε δ' Ἀντήνορος υἱὸς,
Ἀρχέλοχος· τῷ γάρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὄλεθρον·
Τόν ῥ' ἔβαλε, κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ,
Νείατον ἀστράγαλον· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε.
Τοῦ δὲ πολὺ προτέρη κεφαλὴ, στόμα τε, ῥῖνές τε
Οὔδεϊ πλῆντ', ἤπερ κνῆμαι καὶ γοῦνα πεσόντος.
Αἴας δ' αὖτε γέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδάμαντι·
Φράζεο, Πουλυδάμα, καί μοι νημερτὲς ἐνισπε·
Ἦ ῥ' οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι
Ἄξιος· οὐ μέν μοι κακὸς εἴδεται, οὐδὲ κακῶν ἔξ·
Ἀλλὰ κασίγνητος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο,
Ἢ πάϊς· αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐῴκει.
Ἦ ῥ', εὖ γιγνώσκων· Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν.
Ἔνθ' Ἀκάμας Πρόμαχον Βοιώτιον οὔτασε δουρὶ,
Ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαώς· ὁ δ' ὕφελκε ποδοῖϊν.
Τῷ δ' Ἀκάμας ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας·
Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι,

Οὔ θην οἴοισί γε πόνος τ' ἔσεται καὶ ὀϊζὺς
Ἡμῖν, ἀλλά ποθ' ὧδε κατακτανέεσθε καὶ ὔμμες.
Φράζεσθ' ὡς ὑμῖν Πρόμαχος δεδμημένος εὕδει
Ἔγχει ἐμῷ, ἵνα μή τι κασιγνήτοιό γε ποινὴ
Δηρὸν ἔῃ ἄτιτος· τῷ καί κέ τις εὔχεται ἀνὴρ
Γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα λιπέσθαι.
Ὣς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο·
Πηνέλεῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
Ὁρμήθη δ' Ἀκάμαντος· ὁ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωὴν
Πηνελέοιο ἄνακτος· ὁ δ' οὔτασεν Ἰλιονῆα,
Υἱὸν Φόρβαντος πολυμήλου, τόν ῥα μάλιστα
Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὄπασσε·
Τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μοῦνον τέκεν Ἰλιονῆα.
Τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος οὖτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα,
Ἐκ δ' ὦσε γλήνην· δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διὰ πρὸ,
Καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν· ὁ δ' ἕζετο χεῖρε πετάσσας
Ἄμφω· Πηνέλεως δὲ, ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ,
Αὐχένα μέσσον ἔλασσεν· ἀπήραξε δὲ χαμᾶζε,
Αὐτῇ σὺν πήληκι, κάρη· ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος
Ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ· ὁ δὲ φῆ, κώδειαν ἀνασχὼν,
Πέφραδέ τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
Εἰπέμεναί μοι, Τρῶες, ἀγαυοῦ Ἰλιονῆος
Πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν.
Οὐδὲ γὰρ ἡ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγηνορίδαο,
Ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, ὁππότε κεν δὴ
Ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κοῦροι Ἀχαιῶν.
Ὣς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλε.
Πάπτηνε δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν
Ἤρατ', ἐπεί ῥ' ἔκλινε μάχην κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
Αἴας ῥα πρῶτος Τελαμώνιος Ὕρτιον οὖτα
Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων·
Φάλκην δ' Ἀντίλοχος, καὶ Μέρμερον ἐξενάριξε·
Μηριόνης δὲ Μόρυν τε, καὶ Ἱπποτίωνα κατέκτα·
Τεῦκρος δὲ Προθόωνά τ' ἐνήρατο, καὶ Περιφήτην·

Ἀτρείδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ὑπερήνορα, ποιμένα λαῶν,
Οὖτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσε,
Δηώσας· ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν
Ἔσσυτ' ἐπειγομένη, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
Πλείστους δ' Αἴας εἷλεν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός·
Οὐ γάρ οἵ τις ὁμοῖος ἐπισπέσθαι ποσὶν ἦεν,
Ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὦρσεν.

ΤΗΣ

ὉΜΗΡΟΥ ἸΛΙΑΔΟΣ

ῬΑΨΩΙΔΙΑ Ο΄.

Ἐπιγραφή.

Οὖ, Κρονίδης κεχόλωτο Ποσειδάωνι, καὶ Ἥρῃ.

ΑΥΤΑΡ, ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Δαναῶν ὑπὸ χερσὶν,
Οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν ἐρητύοντο μένοντες,
Χλωροὶ ὑπὸ δείους, πεφοβημένοι. ἔγρετο δὲ Ζεὺς
Ἴδης ἐν κορυφῇσι παρὰ χρυσοθρόνου Ἥρης·
Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας, ἴδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
Τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθεν
Ἀργείους· μετὰ δέ σφι Ποσειδάωνα ἄνακτα.
Ἕκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἴδε κείμενον, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Εἵαθ'. ὁ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι, κῆρ ἀπινύσσων,
Αἷμ' ἐμέων· ἐπεὶ οὔ μιν ἀφαυρότατος βάλ' Ἀχαιῶν.

Τὸν δὲ ἰδὼν ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Δεινὰ δ᾽ ὑπόδρα ἰδὼν Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Ἦ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἥρη,
Ἕκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς.
Οὐ μὰν οἶδ᾽, εἰ αὖτε κακοῤῥαφίης ἀλεγεινῆς
Πρώτη ἐπαύρηαι, καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω.
Ἦ οὐ μέμνῃ, ὅτε τ᾽ ἐκρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῖϊν
Ἄκμονας ἧκα δύω, περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἴηλα
Χρύσεον, ἄῤῥηκτον; σὺ δ᾽ ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν
Ἐκρέμω· ἠλάστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον·
Λῦσαι δ᾽ οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν· ὃν δὲ λάβοιμι,
Ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ᾽ ἂν ἵκηται
Γῆν ὀλιγηπελέων· ἐμὲ δ᾽ οὐδ᾽ ὡς θυμὸν ἀνίει
Ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο,
Τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθοῦσα Θυέλλας,
Πέμψας ἐπ᾽ ἀτρύγετον πόντον, κακὰ μητιόωσα,
Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ᾽ εὖ ναιομένην ἀπένεικας.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ῥυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὖτις
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον, καὶ πολλά περ ἀθλήσαντα·
Τῶν σ᾽ αὖτις μνήσω, ἵν᾽ ἀπολλήξῃς ἀπατάων·
Ὄφρα ἴδῃς, ἤν τοι χραίσμῃ φιλότης τε καὶ εὐνὴ,
Ἣν ἐμίγης ἐλθοῦσα θεῶν ἄπο, καί μ᾽ ἀπάτησας.
Ὣς φάτο· ῥίγησε δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
Καί μιν φωνήσασ᾽ ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε,
Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος
Ὅρκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι·
Σή θ᾽ ἱερὴ κεφαλὴ, καὶ νωΐτερον λέχος αὐτῶν
Κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγώ ποτε μὰψ ὀμόσαιμι·
Μὴ δι᾽ ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Πημαίνει Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα, τοῖσι δ᾽ ἀρήγει.
Ἀλλά που αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει·
Τειρομένους δ᾽ ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἐλέησεν Ἀχαιούς.
Αὐτάρ τοι καὶ κείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην,
Τῇ ἴμεν, ᾗ κεν δὴ σὺ, Κελαινεφὲς, ἡγεμονεύεις.
Ὣς φάτο· μείδησε δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,

Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Εἰ μὲν δή σύ γ' ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
Ἶσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζοις,
Τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ,
Αἶψα μεταστρέψειε νόον, μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ.
Ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις,
Ἔρχεο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, καὶ δεῦρο κάλεσσον
Ἶριν τ' ἐλθέμεναι, καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον,
Ὄφρ' ἡ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Ἔλθῃ, καὶ εἴπῃσι Ποσειδάωνι ἄνακτι,
Παυσάμενον πολέμοιο, τὰ ἃ πρὸς δώμαθ' ἱκέσθαι·
Ἕκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,
Αὖτις δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάθῃ δ' ὀδυνάων,
Αἳ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Αὖτις ἀποστρέψῃσιν, ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας·
Φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσι
Πηλείδεω Ἀχιλῆος· ὁ δ' ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον,
Πάτροκλον, τὸν δὲ κτενεῖ ἔγχεϊ φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἰλίου προπάροιθε, πολεῖς ὀλέσαντ' αἰζηοὺς
Τοὺς ἄλλους, μετὰ δ', υἱὸν ἐμὸν Σαρπηδόνα δῖον.
Τοῦ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ Ἕκτορα δῖος Ἀχιλλεύς·
Ἐκ τοῦδ' ἄν τοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν
Αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερὲς, εἰσόκ' Ἀχαιοὶ
Ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν, Ἀθηναίης διὰ βουλάς·
Τὸ πρὶν δ' οὔτ' ἄρ' ἐγὼ παύω χόλον, οὔτε τιν' ἄλλων
Ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἐάσω,
Πρίν γε τὸ Πηλείδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ·
Ὥς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι
Ἤματι τῷ, ὅτ' ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἥψατο γούνων,
Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὄλυμπον.
Ὡς δ' ὅταν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος, ὅστ' ἐπὶ πολλὴν
Γαῖαν ἐληλουθὼς, φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ,
Ἔνθ' εἴην, ἢ ἔνθα, μενοινήσειέ τε πολλά·
Ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο πότνια Ἥρη.

Ἵκετο δ' αἰπὺν Ὄλυμπον· ὁμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθεν
Ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ· οἱ δὲ ἰδόντες,
Πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν.
Ἡ δ' ἄλλους μὲν ἔασε, Θέμιστι δὲ καλλιπαρῄῳ
Δέκτο δέπας, πρώτη γὰρ ἐναντίη ἦλθε θέουσα,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἥρη, τίπτε βέβηκας, ἀτυζομένη δὲ ἔοικας;
Ἦ μάλα δή σε φόβησε Κρόνου παῖς, ὅς τοι ἀκοίτης;
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
Μή με, θεὰ Θέμι, ταῦτα διείρεο· οἶσθα καὶ αὐτὴ
Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.
Ἀλλὰ σύ γ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἔνι δαιτὸς ἐΐσης.
Ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεαι ἀθανάτοισιν,
Οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται· οὐδέ τι φημὶ
Πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, οὔτε βροτοῖσιν,
Οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἔτι νῦν δαίνυται εὔφρων.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσα καθέζετο πότνια Ἥρη.
Ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί· ἡ δὲ γέλασσε
Χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν
Ἰάνθη· πᾶσι δὲ νεμεσσηθεῖσα μετηύδα·
Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες!
Ἦ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν, ἆσσον ἰόντες,
Ἢ ἔπει, ἠὲ βίῃ· ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει,
Οὐδ' ὄθεται· φησὶ γὰρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι
Κάρτεΐ τε σθένεΐ τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
Τῷ ἔχεθ', ὅ ττι κεν ὔμμι κακὸν πέμπῃσιν ἑκάστῳ.
Ἤδη γὰρ νῦν ἔλπομ' Ἄρηΐ γε πῆμα τετύχθαι·
Υἱὸς γάρ οἱ ὄλωλε μάχῃ ἔνι, φίλτατος ἀνδρῶν,
Ἀσκάλαφος, τὸν φησὶν ὃν ἔμμεναι ὄβριμος Ἄρης.
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ Ἄρης θαλερὼ πεπλήγετο μηρὼ
Χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δὲ προσηύδα·
Μὴ νῦν μοι νεμεσήσετ', Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Τίσασθαι φόνον υἷος, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Εἴπερ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγέντι κεραυνῷ
Κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσιν.
Ὣς φάτο· καί ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε

Ζευγνύμεν· αὐτὸς δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανόωντα.
Ἔνθα κ' ἔτι μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος
Πὰρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη·
Εἰ μὴ Ἀθήνη, πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσιν,
Ὦρτο δὶ ἐκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον, ἔνθα θάασσε·
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἵλετο, καὶ σάκος ὤμων,
Ἔγχος δ' ἔστησε στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ἑλοῦσα
Χάλκεον· ἣ δ' ἐπέεσι καθάπτετο θοῦρον Ἄρηα·
Μαινόμενε, φρένας ἠλὲ, διέφθορας! ἦ νύ τοι αὔτως
Οὔατ' ἀκουέμεν ἐστὶ, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς;
Οὐκ ἀΐεις, ἅτε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη;
Ἣ δὴ νῦν πὰρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουθεν.
Ἦ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ,
Ἂψ ἴμεν Οὔλυμπόνδε καὶ ἀχνύμενός περ ἀνάγκῃ,
Αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι;
Αὐτίκα γὰρ Τρῶας μὲν ὑπερθύμους καὶ Ἀχαιοὺς
Λείψει, ὁ δ' ἡμέας εἶσι κυδοιμήσων ἐς Ὄλυμπον·
Μάρψει δ' ἑξείης, ὅστ' αἴτιος, ὅστε καὶ οὐκί.
Τῷ σ' αὖ νῦν κέλομαι μεθέμεν χόλον υἷος ἑῆος.
Ἤδη γάρ τις, τοῦδε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων,
Ἢ πέφατ', ἢ καὶ ἔπειτα πεφήσεται· ἀργαλέον δὲ
Πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε.
Ὣς εἰποῦσ', ἵδρυσε θρόνῳ ἔνι θοῦρον Ἄρηα.
Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτὸς,
Ἶρίν θ', ἥ τε θεοῖσι μέτ' ἄγγελος ἀθανάτοισι·
Καί σφεας φωνήσασ', ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ζεὺς σφὼ εἰς Ἴδην κέλετ' ἐλθέμεν ὅττι τάχιστα·
Αὐτὰρ, ἐπὴν ἔλθητε, Διός τ' εἰς ὦπα ἴδησθε,
Ἕρδειν, ὅ ττι κε κεῖνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ·
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσα πάλιν κίε πότνια Ἥρη,
Ἕζετο δ' εἰνὶ θρόνῳ· τὼ δ' ἀΐξαντε πετέσθην,
Ἴδην δ' ἵκανον πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν·
Εὗρον δ' εὐρυόπα Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ
Ἥμενον, ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο.
Τὼ δὲ πάροιθ' ἐλθόντε Διὸς νεφεληγερέταο,
Στήτην· οὐδὲ σφῶϊν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ,

Ὅττι οἱ ὦκ' ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην·
Ἶριν δὲ προτέρην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα, Ποσειδάωνι ἄνακτι
Πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι.
Παυσάμενόν μιν ἄνωχθι μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
Ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἢ εἰς ἅλα δῖαν.
Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσει,
Φραζέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Μή μ' οὐδὲ, κρατερός περ ἐὼν, ἐπιόντα ταλάσσῃ
Μεῖναι· ἐπεὶ εὖ φημὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι,
Καὶ γενεῇ πρότερος, τοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ
Ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις·
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν.
Ὡς δ' ὅταν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς, ἠὲ χάλαζα
Ψυχρὴ ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο·
Ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο ὠκέα Ἶρις·
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη κλυτὸν Ἐννοσίγαιον·
Ἀγγελίην τινά τοι, Γαιήοχε κυανοχαῖτα,
Ἦλθον δεῦρο φέρουσα παρὰ Διὸς αἰγιόχοιο.
Παυσάμενόν σε κέλευσε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
Ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἢ εἰς ἅλα δῖαν.
Εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεαι, ἀλλ' ἀλογήσεις,
Ἠπείλει καὶ κεῖνος ἐναντίβιον πολεμίζων
Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι· σὲ δ' ὑπεξαλέασθαι ἀνώγει
Χεῖρας, ἐπεὶ σέο φησὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι,
Καὶ γενεῇ πρότερος, σὸν δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ
Ἶσόν οἱ φάσθαι, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος·
Ὢ πόποι, ἦ ῥ', ἀγαθός περ ἐὼν, ὑπέροπλον ἔειπεν,
Εἴ μ' ὁμότιμον ἐόντα βίῃ ἀέκοντα καθέξει·
Τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοὶ, οὓς τέκετο Ῥέα,
Ζεὺς καὶ ἐγὼ, τρίτατος δ' Ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων.
Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
Ἤτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν αἰεὶ,
Παλλομένων, Ἀΐδης δ' ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα·

Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι.
Γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων, καὶ μακρὸς Ὄλυμπος·
Τῷ ῥα καὶ οὔ τι Διὸς βέομαι φρεσίν· ἀλλὰ ἕκηλος,
Καὶ κρατερός περ ἐὼν, μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ.
Χερσὶ δὲ μήτι με πάγχυ, κακὸν ὣς, δειδισσέσθω.
Θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ υἱάσι κέρδιον εἴη
Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, οὓς τέκεν αὐτός·
Οἵ ἑθεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκῃ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις·
Οὕτω γὰρ δή τοι, Γαιήοχε κυανοχαῖτα,
Τόνδε φέρω Διῒ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε;
Ἦ τι μεταστρέψεις; στρεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν.
Οἶσθ', ὡς πρεσβυτέροισιν Ἐριννύες αἰὲν ἕπονται.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Ἶρι θεὰ, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ.
Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,
Ὁππόταν ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ
Νεικείειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.
Ἀλλ' ἤτοι νῦν μέν κε νεμεσσηθεὶς ὑποείξω·
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ·
Αἴκεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγελείης,
Ἥρης, Ἑρμείω τε, καὶ Ἡφαίστοιο ἄνακτος,
Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται, οὐδ' ἐθελήσει
Ἐκπέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
Ἴστω τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.
Ὣς εἰπὼν, λίπε λαὸν Ἀχαιϊκὸν Ἐννοσίγαιος,
Δῦνε δὲ πόντον ἰών· πόθεσαν δ' ἥρωες Ἀχαιοί.
Καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.
Ἔρχεο νῦν, φίλε Φοῖβε, μεθ' Ἕκτορα χαλκοκορυστήν·
Ἤδη μὲν γάρ τοι γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
Οἴχεται εἰς ἅλα δῖαν, ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν
Ἡμέτερον· μάλα γάρ τε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
Οἵπερ ἐνέρτεροί εἰσι θεοὶ, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες.
Ἀλλὰ τόδ' ἠμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον, ἠδέ οἱ αὐτῷ
Ἔπλετο, ὅττι πάροιθε νεμεσσηθεὶς ὑπόειξε

Χεῖρας ἐμάς· ἐπεὶ οὔ κεν ἀνιδρωτί γ' ἐτελέσθη.
Ἀλλὰ σύ γ' ἐν χείρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
Τῇ, μάλ' ἐπισσείων, φοβέειν ἥρωας Ἀχαιούς.
Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, Ἑκατηβόλε, φαίδιμος Ἕκτωρ·
Τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
Φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκωνται.
Κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε,
Ὥς κε καὶ αὖτις Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων·
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων, ἴρηκι ἐοικὼς
Ὠκέϊ, φασσοφόνῳ, ὅστ' ὤκιστος πετεηνῶν.
Εὗρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἕκτορα δῖον,
Ἥμενον, οὐδ' ἔτι κεῖτο· νέον δ' ἐσαγείρετο θυμὸν,
Ἀμφὶ ἓ γιγνώσκων ἑτάρους· ἀτὰρ ἆσθμα καὶ ἱδρὼς
Παύετ', ἐπεί μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων·
Ἕκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων
Ἧσ' ὀλιγηπελέων; ἦ πού τί σε κῆδος ἱκάνει;
Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε θεῶν, ὅς μ' εἴρεαι ἄντην;
Οὐκ ἀΐεις, ὅ με νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσιν Ἀχαιῶν,
Οὓς ἑτάρους ὀλέκοντα, βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας
Χερμαδίῳ πρὸς στῆθος, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς;
Καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' Ἀΐδαο
Ἤματι τῷδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
Θάρσει νῦν, τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα Κρονίων
Ἐξ Ἴδης προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον· ὅς σε πάρος περ
Ῥύομ', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολίεθρον.
Ἀλλ' ἄγε, νῦν ἱππεῦσιν ἐπότρυνον πολέεσσι,
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους·
Αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιὼν, ἵπποισι κέλευθον
Πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιούς.
Ὣς εἰπὼν, ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ,

Δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων,
Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο,
Κυδιόων, ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
Ὤμοις ἀΐσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθὼς,
Ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων·
Ὣς Ἕκτωρ λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα,
Ὀτρύνων ἱππῆας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν.
Οἱ δ', ὥστ' ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα
Ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται·
Τὸν μέν τ' ἠλίβατος πέτρη καὶ δάσκιος ὕλη
Εἰρύσατ', οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἴσιμον ἦεν·
Τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λῖς ἠϋγένειος
Εἰς ὁδὸν, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας·
Ὣς Δαναοὶ εἵως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο,
Νύσσοντες ξίφεσί τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδον Ἕκτορ' ἐποιχόμενον στίχας ἀνδρῶν,
Τάρβησαν, πᾶσι δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός.
Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας, Ἀνδραίμονος υἱὸς,
Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι,
Ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ· ἀγορῇ δέ ἑ παῦροι Ἀχαιῶν
Νίκων, ὁππότε κοῦροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων·
Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
Οἷονδ' αὖτ' ἐξαῦτις ἀνέστη, Κῆρας ἀλύξας,
Ἕκτωρ· ἦ θήν μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἑκάστου
Χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο·
Ἀλλά τις αὖτε θεῶν ἐῤῥύσατο καὶ ἐσάωσεν
Ἕκτορ', ὃ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
Ὣς καὶ νῦν ἔσσεσθαι ὀΐομαι· οὐ γὰρ ἄτερ γε
Ζηνὸς ἐριγδούπου πρόμος ἵσταται, ὧδε μενοινῶν.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
Πληθὺν μὲν προτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι·
Αὐτοὶ δ', ὅσσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
Στείομεν, εἴ κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
Δούρατ' ἀνασχόμενοι· τὸν δ' οἴω καὶ μεμαῶτα
Θυμῷ δείσεσθαι Δαναῶν καταδῦναι ὅμιλον.

Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο.
Οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντε καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
Τεῦκρον, Μηριόνην τε, Μέγην τ' ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
Ὑσμίνην ἤρτυνον, ἀριστῆας καλέσαντες,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον· αὐτὰρ ὀπίσσω
Ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.
Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ
Μακρὰ βιβάς· πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων,
Εἱμένος ὤμοιϊν νεφέλην, ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν,
Δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ', ἣν ἄρα χαλκεὺς
Ἥφαιστος Διῒ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν·
Τὴν ἄρ' ὅγ' ἐν χείρεσσιν ἔχων, ἡγήσατο λαῶν·
Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες· ὦρτο δ' ἀϋτὴ
Ὀξεῖ' ἀμφοτέρωθεν· ἀπὸ νευρῆφι δ' ὀϊστοὶ
Θρῶσκον· πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
Ἄλλα μὲν ἐν χροῒ πήγνυτ' Ἀρηϊθόων αἰζηῶν·
Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ, πάρος χρόα καλὸν ἐπαυρεῖν,
Ἐν γαίῃ ἵσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι.
Ὄφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πῖπτε δὲ λαός·
Αὐτὰρ, ἐπεὶ κατενῶπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπώλων
Σεῖσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἄϋσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν
Ἐν στήθεσσιν ἔθελξε, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Οἱ δ', ὥστ' ἠὲ βοῶν ἀγέλην, ἢ πῶϋ μέγ' οἰῶν
Θῆρε δύω κλονέωσι, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ,
Ἐλθόντ' ἐξαπίνης, σημάντορος οὐ παρεόντος·
Ὣς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
Ἧκε φόβον, Τρωσὶ δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν·
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὑσμίνης·
Ἕκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνε,
Τὸν μὲν, Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων.
Τὸν δὲ, Μενεσθῆος μεγαθύμου πιστὸν ἑταῖρον.
Αἰνείας δὲ Μέδοντα καὶ Ἴασον ἐξενάριξεν·
Ἤτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο
Ἔσκε Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
Ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτὰς

Γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·
Ἴασος αὖτ' ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο,
Υἱὸς δὲ Σφήλοιο καλέσκετο Βουκολίδαο.
Μηκιστῆ δ' ἕλε Πουλυδάμας, Ἐχίον δὲ Πολίτης
Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ, Κλονίον δ' ἕλε δῖος Ἀγήνωρ·
Δηΐοχον δὲ Πάρις βάλε νείατον ὦμον ὄπισθε,
Φεύγοντ', ἐν προμάχοισι, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν.

Ὄφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, τόφρα δ' Ἀχαιοὶ
Τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ,
Ἔνθα καὶ ἔνθα φέβοντο· δύοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ.
Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας,
Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἐᾶν δ' ἔναρα βροτόεντα·

Ὃν δ' ἂν ἐγὼ ἀπάνευθε νεῶν ἑτέρωθι νοήσω,
Αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι, οὐδέ νυ τόν γε
Γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα,
Ἀλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο.

Ὣς εἰπὼν, μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,
Κεκλόμενος Τρώεσσιν, ἐπὶ στίχας· οἱ δὲ, σὺν αὐτῷ
Πάντες, ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἐρυσάρματας ἵππους,
Ἠχῇ θεσπεσίῃ· προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
Ῥεῖ' ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων
Ἐς μέσσον κατέβαλλε· γεφύρωσε δὲ κέλευθον
Μακρὴν, ἠδ' εὐρεῖαν, ὅσον τ' ἔπι δουρὸς ἐρωὴ
Γίγνεται, ὁππότ' ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος ἧσει.
Τῇ ῥ' οἵγε προχέοντο φαλαγγηδὸν, πρὸ δ' Ἀπόλλων,
Αἰγίδ' ἔχων ἐρίτιμον· ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
Ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης·
Ὅστ', ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσιν,
Ἂψ αὖτις συνέχευε ποσὶ καὶ χερσὶν, ἀθύρων.
Ὥς ῥα σὺ, ἤϊε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ ὀϊζὺν
Σύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνῶρσας.

Ὣς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,
Ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσι
Χεῖρας ἀνίσχοντες μεγάλ' εὐχετόωντο, ἕκαστος.
Νέστωρ αὖτε μάλιστα Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
Εὔχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα.

Ζεῦ πάτερ, εἴποτέ τίς τοι ἐν Ἄργεΐ περ πολυπύρῳ,
Ἢ βοὸς, ἢ ὄϊος κατὰ πίονα μηρία καίων,
Εὔχετο νοστῆσαι, σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας·
Τῶν μνῆσαι, καὶ ἄμυνον, Ὀλύμπιε, νηλεὲς ἦμαρ·
Μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιούς.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· μέγα δ' ἔκτυπε μητιέτα Ζεὺς,
Ἀράων ἀΐων Νηληϊάδαο γέροντος.
Τρῶες δ', ὡς ἐπύθοντο Διὸς νόον αἰγιόχοιο,
Μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
Οἱ δ', ὥστε μέγα κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
Νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὁππότ' ἐπείγῃ
Ἲς ἀνέμου· ἡ γάρ τε μάλιστά γε κύματ' ὀφέλλει·
Ὣς Τρῶες μεγάλῃ ἰαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον.
Ἵππους δ' εἰσελάσαντες, ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο,
Ἔγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδὸν, οἱ μὲν ἀφ' ἵππων,
Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων, ἐπιβάντες,
Μακροῖσι ξυστοῖσι, τά ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
Ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ.
Πάτροκλος δ', εἵως μὲν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε
Τείχεος ἀμφεμάχοντο, θοάων ἔκτοθι νηῶν,
Τόφρ' ὅγ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
Ἧστό τε, καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις, ἐπὶ δ' ἕλκεϊ λυγρῷ
Φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων·
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησε
Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε,
Ὤιμωξέ τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὣ πεπλήγετο μηρὼ
Χερσὶ καταπρηνέσσ'· ὀλοφυρόμενος δὲ προσηύδα·
Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναμαι, χατέοντί περ ἔμπης,
Ἐνθάδε παρμενέμεν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν·
Ἀλλὰ σὲ μὲν θεράπων ποτιτερπέτω· αὐτὰρ ἔγωγε
Σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα, ἵν' ὀτρύνω πολεμίζειν·
Τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίνω
Παρειπών; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου.
Τὸν μὲν ἄρ' ὣς εἰπόντα πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδὲ δύναντο,
Παυροτέρους περ ἐόντας, ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν·

Οὐδέ ποτε Τρῶες Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας
Ῥηξάμενοι κλισίῃσι μιγήμεναι, οὐδὲ νέεσσιν.
Ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει
Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης
Εὖ εἰδῇ σοφίης, ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης·
Ὣς μὲν τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε.
Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο νέεσσιν·
Ἕκτωρ δ' ἄντ' Αἴαντος ἐείσατο κυδαλίμοιο.
Τὼ δὲ μιῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδὲ δύναντο
Οὔθ' ὁ τὸν ἐξελάσαι, καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆα,
Οὔθ' ὁ τὸν ἂψ ὤσασθαι, ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων.
Ἔνθ' υἷα Κλυτίοιο Καλήτορα φαίδιμος Αἴας,
Πῦρ ἐς νῆα φέροντα, κατὰ στῆθος βάλε δουρί·
Δούπησε δὲ πεσών, δαλὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Ἕκτωρ, δ' ὡς ἐνόησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσιν
Ἐν κονίῃσι πεσόντα, νεὸς προπάροιθε μελαίνης,
Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας·
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
Μὴ δή πω χάζεσθε μάχης ἐν στείνεϊ τῷδε·
Ἀλλ' υἷα Κλυτίοιο σαώσατε, μή μιν Ἀχαιοὶ
Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
Ὣς εἰπών, Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Τοῦ μὲν ἅμαρθ'· ὁ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα, Μάστορος υἱόν,
Αἴαντος θεράποντα, Κυθήριον, ὅς ῥα παρ' αὐτῷ
Ναῖ, ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθέοισι·
Τόν ῥ' ἔβαλε κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἑσταότ' ἄγχ' Αἴαντος· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
Νηὸς ἀπὸ πρύμνης χαμάδις πέσε· λῦντο δὲ γυῖα.
Αἴας δ' ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·
Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἑταῖρος
Μαστορίδης, ὃν νῶϊ, Κυθηρόθεν ἔνδον ἐόντα,
Ἶσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισι·
Τὸν δ' Ἕκτωρ μεγάθυμος ἀπέκτανε· ποῦ νύ τοι ἰοὶ
Ὠκύμοροι καὶ τόξον, ὅ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;
Ὣς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε· θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
Τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον, ἠδὲ φαρέτρην

Ἰοδόκον· μάλα δ' ὦκα βέλεα Τρώεσσιν ἐφίει·
Καί ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον, Πεισήνορος ἀγλαὸν υἱὸν,
Πουλυδάμαντος ἑταῖρον, ἀγαυοῦ Πανθοΐδαο,
Ἡνία χερσὶν ἔχοντα· ὁ μὲν πεπόνητο καθ' ἵππους·
Τῇ γὰρ ἔχ', ᾗ ῥα πολὺ πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
Ἦλθε κακὸν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν, ἱεμένων πέρ·
Αὐχένι γάρ οἱ ὄπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός·
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι,
Κείν' ὄχεα κροτέοντες· ἄναξ δ' ἐνόησε τάχιστα
Πουλυδάμας, καὶ πρῶτος ἐναντίος ἤλυθεν ἵππων.
Τοὺς μὲν ὅγ' Ἀστυνόῳ, Προτιάονος υἱέϊ, δῶκε·
Πολλὰ δ' ἐπώτρυνε σχεδὸν ἴσχειν, εἰσορόωντα,
Ἵππους· αὐτὸς δ' αὖτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
Τεῦκρος δ' ἄλλον ὀϊστὸν ἐφ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
Αἴνυτο, και κεν ἔπαυσε μάχης ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
Εἴ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμόν·
Ἀλλ' οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὅς ῥ' ἐφύλασσεν
Ἕκτορ', ἀτὰρ Τεῦκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπηύρα,
Ὅς οἱ ἐϋστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ
Ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι· παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλῃ
Ἰὸς χαλκοβαρὴς, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Τεῦκρος δ' ἐῤῥίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·
Ὢ πόποι, ἦ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει
Δαίμων ἡμετέρης, ὅ τέ μοι βιὸν ἔκβαλε χειρὸς·
Νευρὴν δ' ἐξέῤῥηξε νεόστροφον, ἣν ἐνέδησα
Πρώϊον, ὄφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας ὀϊστούς.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
Ὦ πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰοὺς
Κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεὸς, Δαναοῖσι μεγήρας.
Αὐτὰρ χερσὶν ἑλὼν δολιχὸν δόρυ, καὶ σάκος ὤμῳ,
Μάρναό τε Τρώεσσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς·
Μὴ μὰν ἀσπουδί γε, δαμασσάμενοί περ, ἕλοιεν
Νῆας ἐϋσσέλμους, ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης.
Ὣς φάθ'· ὁ δὲ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν·
Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον·

Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν,
Ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
Βῆ δ' ἰέναι, μάλα δ' ὦκα θέων Αἴαντι παρέστη.
  Ἕκτωρ δ' ὡς εἶδε Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα,
Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας·
  Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς
Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
Ἀνδρὸς ἀριστῆος Διόθεν βλαφθέντα βέλεμνα.
Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίγνεται ἀλκὴ,
Ἠμὲν ὁτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ,
Ἠδ' ὅτινας μινύθῃ τε, καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν·
Ὡς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει.
Ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες· ὃς δέ κεν ὑμέων
Βλήμενος, ἠὲ τυπεὶς, θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
Τεθνάτω· οὔ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης
Τεθνάμεν· ἀλλ' ἄλοχός τε σόη καὶ παῖδες ὀπίσσω,
Καὶ οἶκος, καὶ κλῆρος ἀκήρατος, εἴκεν Ἀχαιοὶ
Οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
  Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Αἴας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἑτάροισιν·
  Αἰδὼς, Ἀργεῖοι· νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι,
Ἠὲ σαωθῆναι καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν·
Ἦ ἔλπεσθ', ἢν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος;
Ἦ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα
Ἕκτορος, ὃς δὴ νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει;
Οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
Ἡμῖν δ' οὔτις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων,
Ἢ αὐτοσχεδίῃ μῖξαι χεῖράς τε μένος τε.
Βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι,
Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Ὧδ' αὔτως παρὰ νηυσὶν, ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν.
  Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Ἔνθ' Ἕκτωρ μὲν ἕλε Σχεδίον, Περιμήδεος υἱὸν,

Ἀρχὸν Φωκήων· Αἴας δ' ἕλε Λαοδάμαντα,
Ἡγεμόνα πρυλέων, Ἀντήνορος ἀγλαὸν υἱόν·
Πουλυδάμας δ' Ὦτον Κυλλήνιον ἐξενάριξε,
Φυλείδεω ἕταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶν.
Τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσεν ἰδών· ὁ δ' ὕπαιθα λιάσθη
Πουλυδάμας· καὶ τοῦ μὲν ἀπήμβροτεν· οὐ γὰρ Ἀπόλλων
Εἶα Πάνθου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι·
Αὐτὰρ ὅγε Κροίσμου στῆθος μέσον οὔτασε δουρί.
Δούπησε δὲ πεσών, ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
Τόφρα δὲ τῷ ἐπόρουσε Δόλοψ, αἰχμῆς εὖ εἰδώς,
Λαμπετίδης, (ὃν Λάμπος ἐγείνατο, φέρτατος ἀνδρῶν,
Λαομεδοντιάδης, εὖ εἰδότα θούριδος ἀλκῆς.)
Ὃς τότε Φυλείδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ,
Ἐγγύθεν ὁρμηθείς· πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ,
Τόν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα· τόν ποτε Φυλεὺς
Ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.
Ξεῖνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐφήτης,
Ἐς πόλεμον φορέειν, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν·
Ὅς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον.
Τοῦ δὲ Μέγης κόρυθος χαλκήρεος ἱπποδασείης
Κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
Ῥῆξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον αὐτοῦ· πᾶς δὲ χαμᾶζε
Κάππεσεν ἐν κονίῃσι, νέον φοίνικι φαεινός.
Ἕως ὁ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἤλπετο νίκην,
Τόφρα δέ οἱ Μενέλαος Ἀρήϊος ἦλθεν ἀμύντωρ·
Στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρὶ λαθών, βάλε δ' ὦμον ὄπισθεν·
Αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα,
Πρόσσω ἱεμένη· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐλιάσθη.
Τὼ μὲν ἐεισάσθην χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
Συλήσειν· Ἕκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευε
Πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἱκεταονίδην ἐνένιπτεν,
Ἴφθιμον Μελάνιππον· ὁ δ' ὄφρα μὲν εἰλίποδας βοῦς
Βόσκ' ἐν Περκώτῃ, δηΐων ἀπὸ νόσφιν ἐόντων·
Αὐτὰρ, ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
Ἂψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσι,
Ναῖε δὲ πὰρ Πριάμῳ· ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσι·

Τόν ῥ' Ἕκτωρ ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Οὕτω δὴ, Μελάνιππε, μεθήσομεν; οὐδέ νύ σοί περ
Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, ἀνεψιοῦ κταμένοιο;
Οὐχ' ὁράᾳς, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἕπουσιν;
Ἀλλ' ἕπευ· οὐ γὰρ ἔτ' ἐστὶν ἀποσταδὸν Ἀργείοισι
Μάρνασθαι, πρίν γ' ἠὲ κατακτάμεν, ἠὲ κατ' ἄκρης
Ἴλιον αἰπεινὴν ἑλέειν, κτάσθαι τε πολίτας·
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς.
Ἀργείους δ' ὤτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ,
Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι, ἠὲ πέφανται·
Φευγόντων δ' οὔτ' ἂρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον·
Ἐν θυμῷ δὲ βάλοντο ἔπος· φράξαντο δὲ νῆας
Ἕρκεϊ χαλκείῳ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρῶας ἔγειρεν.
Ἀντίλοχον δ' ὤτρυνε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
Οὔτε ποσὶ θάσσων, οὔτ' ἄλκιμος, ὡς σὺ, μάχεσθαι·
Εἴ τινά που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοισθα!
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἀπέσσυτο, τὸν δ' ὀρόθυνεν·
Ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Ἀμφὶ ἓ παπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
Ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὁ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν·
Ἀλλ' Ἱκετάονος υἱὸν ὑπέρθυμον Μελάνιππον,
Νισσόμενον πόλεμόνδε βάλε στῆθος παρὰ μαζόν·
Δούπησε δὲ πεσὼν, ἀράβησε δε τεύχε' ἐπ' αὐτῷ·
Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, κύων ὣς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῷ
Βλημένῳ ἀΐξῃ, τόν τ' ἐξ εὐνῆφι θορόντα
Θηρητὴρ ἐτύχησε βαλὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
Ὣς ἐπὶ σοὶ, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης,
Τεύχεα συλήσων· ἀλλ' οὐ λάθεν Ἕκτορα δῖον,
Ὅς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε, θέων ἀνὰ δηϊοτῆτα·
Ἀντίλοχος δ' οὐ μεῖνε, θοός περ ἐὼν πολεμιστὴς,
Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικὼς,
Ὅστε κύνα κτείνας, ἢ βουκόλον, ἀμφὶ βόεσσι,

Φεύγει, πρίν περ ὅμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν·
Ὣς τρέσε Νεστορίδης· ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἕκτωρ
Ἠχῇ θεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέοντο.
Στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων.
Τρῶες δὲ, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισι,
Νηυσὶν ἐπεσσεύοντο, Διὸς δὲ τέλειον ἐφετμάς·
Ὅς σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, θέλγε δὲ θυμὸν
Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαίνυτο· τοὺς δ' ὀρόθυνεν.
Ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι
Πριαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορωνίσι θεσπιδαὲς πῦρ
Ἐμβάλῃ ἀκάματον, Θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀρὴν
Πᾶσαν ἐπικρήνειε· τὸ γὰρ μένε μητιέτα Ζεὺς,
Νηὸς καιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.
Ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν
Θησέμεναι Τρώων, Δαναοῖσι δὲ κῦδος ὀρέξαι.
Τὰ φρονέων, νήεσσιν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἔγειρεν
Ἕκτορα Πριαμίδην, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.
Μαίνετο δ', ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ
Οὔρεσι μαίνηται, βαθέης ἐνὶ τάρφεσιν ὕλης·
Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνετο, τὼ δέ οἱ ὄσσε
Λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν· ἀμφὶ δὲ πήληξ
Σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο
Ἕκτορος· αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ
Ζεὺς, ὅς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μοῦνον ἐόντα
Τίμα καὶ κύδαινε· μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν
Ἔσσεσθ'· ἤδη γάρ οἱ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ
Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλείδαο βίηφι.
Καί ῥ' ἔθελε ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν, πειρητίζων,
Ἧ δὴ πλεῖστον ὅμιλον ὅρα καὶ τεύχε' ἄριστα·
Ἀλλ' οὐδ' ὧς δύνατο ῥῆξαι, μάλα περ μενεαίνων·
Ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἠΰτε πέτρη
Ἠλίβατος, μεγάλη, πολιῆς ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα·
Ἥτε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα,
Κύματά τε τροφόεντα, τά τε προσερεύγεται αὐτήν·
Ὣς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδὲ φέβοντο.
Αὐτὰρ ὁ, λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν, ἔνθορ' ὁμίλῳ·

Ἐν δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κῦμα θοῇ ἐν νηῒ πέσῃσι
Λάβρον ὑπὸ νεφέων ἀνεμοτρεφὲς, ἡ δέ τε πᾶσα
Ἄχνῃ ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης
Ἱστίῳ ἐμβρέμεται· τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
Δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται·
Ὣς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ὅγ', ὥστε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπελθὼν,
Αἵ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο νέμονται
Μυρίαι, ἐν δέ τε τῇσι νομεὺς οὔπω σάφα εἰδὼς
Θηρὶ μαχέσσασθαι ἕλικος βοὸς ἀμφὶ φονῇσιν·
Ἤτοι ὁ μὲν πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσιν
Αἰὲν ὁμοστιχάει, ὁ δέ τ' ἐν μέσσῃσιν ὀρούσας
Βοῦν ἔδει, αἱ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν· ὣς τότ' Ἀχαιοὶ
Θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' Ἕκτορι καὶ Διῒ πατρὶ
Πάντες· ὁ δ' οἶον ἔπεφνε Μυκηναῖον Περιφήτην,
Κοπρῆος φίλον υἱὸν, ὃς Εὐρυσθῆος ἀέθλων
Ἀγγελίης οἴχνεσκε βίῃ Ἡρακληείῃ·
Τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων
Παντοίας ἀρετὰς, ἠμὲν πόδας, ἠδὲ μάχεσθαι,
Καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο·
Ὅς ῥα τόθ' Ἕκτορι κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιξε.
Στρεφθεὶς γὰρ μετόπισθεν, ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο,
Τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκέ', ἕρκος ἀκόντων·
Τῇ ὅγ' ἐνιβλαφθεὶς, πέσεν ὕπτιος· ἀμφὶ δὲ πήληξ
Σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος·
Ἕκτωρ δ' ὀξὺ νόησε, θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
Στήθει δ' ἐν δόρυ πῆξε, φίλων δέ μιν ἐγγὺς ἑταίρων
Κτεῖν'· οἱ δ' οὐκ ἐδύναντο, καὶ ἀχνύμενοί περ ἑταίρου,
Χραισμεῖν· αὐτοὶ γὰρ μάλα δείδισαν Ἕκτορα δῖον.
Εἴσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν· περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι
Νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύατο· τοὶ δ' ἐπέχυντο.
Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκῃ
Τῶν πρωτέων, αὐτοῦ δὲ πάρα κλισίῃσιν ἔμειναν
Ἀθρόοι, οὐδὲ κέδασθεν ἀνὰ στρατόν· ἴσχε γὰρ αἰδὼς
Καὶ δέος· ἀζηχὲς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισι·
Νέστωρ δ' αὖτε μάλιστα Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,

Λίσσεθ᾽ ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον·
Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ, καὶ αἰδῶ θέσθ᾽ ἐνὶ θυμῷ
Ἄλλων ἀνθρώπων· ἐπὶ δὲ μνήσασθε, ἕκαστος,
Παίδων, ἠδ᾽ ἀλόχων, καὶ κτήσιος, ἠδὲ τοκήων,
Ἠμὲν ὅτεῳ ζώουσι, καὶ ᾧ κατατεθνήκασι.
Τῶν ὕπερ ἐνθάδ᾽ ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων,
Ἑστάμεναι κρατερῶς· μηδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε.
Ὣς εἰπὼν, ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου·
Τοῖσι δ᾽ ἀπ᾽ ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν Ἀθήνη
Θεσπέσιον· μάλα δέ σφι φόως γένετ᾽ ἀμφοτέρωθεν,
Ἠμὲν πρὸς νηῶν, καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο·
Ἕκτορα δ᾽ ἐφράσσαντο βοὴν ἀγαθὸν, καὶ ἑταίρους,
Ἠμὲν ὅσοι μετόπισθεν ἀφέστασαν, οὐδ᾽ ἐμάχοντο,
Ἠδ᾽ ὅσσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῇσιν.
Οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἔτ᾽ Αἴαντι μεγαλήτορι ἥνδανε θυμῷ
Ἑστάμεν, ἔνθα περ ἄλλοι ἀφέστασαν υἷες Ἀχαιῶν·
Ἀλλ᾽ ὅγε νηῶν ἴκρι᾽ ἐπῴχετο, μακρὰ βιβάσθων,
Νώμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι,
Κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαιεικοσίπηχυ.
Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδὼς,
Ὅστ᾽, ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναείρεται ἵππους,
Σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ δίηται,
Λαοφόρον καθ᾽ ὁδόν· πολέες τέ ἑ θηήσαντο
Ἀνέρες, ἠδὲ γυναῖκες· ὁ δ᾽ ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ
Θρώσκων, ἄλλοτ᾽ ἐπ᾽ ἄλλον ἀμείβεται, οἱ δὲ πέτονται·
Ὣς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἴκρια νηῶν
Φοίτα, μακρὰ βιβὰς, φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ᾽ ἵκανεν·
Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευε,
Νηυσί τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνέμεν. Οὐδὲ μὲν Ἕκτωρ
Μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῳ πύκα θωρηκτάων·
Ἀλλ᾽ ὥστ᾽ ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἴθων
Ἔθνος ἐφορμᾶται, ποταμὸν πάρα βοσκομενάων,
Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων·
Ὣς Ἕκτωρ ἴθυσε νηὸς κυανοπρώροιο,
Ἀντίος ἀΐξας· τὸν δὲ Ζεὺς ὦρσεν ὄπισθε
Χειρὶ μάλα μεγάλῃ, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅμ᾽ αὐτῷ.

Αὖτις δὲ δριμεῖα μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη·
Φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
Ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ· ὣς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.
Τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὅδ' ἦν νόος· ἤτοι Ἀχαιοὶ
Οὐκ ἔφασαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλέεσθαι·
Τρωσὶν δ' ἤλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἑκάστου,
Νῆας ἐνιπρήσειν, κτενέειν θ' ἥρωας Ἀχαιούς.
Οἱ μὲν τὰ φρονέοντες ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
Ἕκτωρ δὲ πρύμνης νεὸς ἥψατο ποντοπόροιο,
Καλῆς, ὠκυάλου, ἣ Πρωτεσίλαον ἔνεικεν
Ἐς Τροίην, οὐδ' αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν·
Τοῦ περ δὴ περὶ νηὸς Ἀχαιοί τε Τρῶές τε
Δήουν ἀλλήλους αὐτοσχεδόν· οὐδ' ἄρα τοίδε
Τόξων ἀϊκὰς ἀμφὶς μένον, οὐδέ τ' ἀκόντων,
Ἀλλ' οἵγ' ἐγγύθεν ἱστάμενοι ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο,
Καὶ ξίφεσι μεγάλοισι, καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.
Πολλὰ δὲ φάσγανα καλὰ, μελάνδετα, κωπήεντα,
Ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
Ἀνδρῶν μαρναμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
Ἕκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει,
Ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων, Τρωσὶ δὲ κέλευεν·
Οἴσετε πῦρ, ἅμα δ' αὐτοὶ ἀολλέες ὄρνυτ' ἀϋτήν.
Νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε,
Νῆας ἑλεῖν, αἳ δεῦρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι,
Ἡμῖν πήματα πολλὰ θέσαν, κακότητι γερόντων·
Οἵ μ', ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν,
Αὐτόν τ' ἰσχανάασκον, ἐρητύοντό τε λαόν.
Ἀλλ' εἰ δή ῥα τότε βλάπτε φρένας εὐρυόπα Ζεὺς
Ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν.
Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε, βιάζετο γὰρ βελέεσσιν,
Ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθὸν, ὀϊόμενος θανέεσθαι,
Θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην, λίπε δ' ἴκρια νηὸς ἐΐσης·
Ἔνθ' ἄρ' ὅγ' ἑστήκει δεδοκημένος· ἔγχεϊ δ' αἰεὶ
Τρῶας ἄμυνε νεῶν, ὅστις φέροι ἀκάματον πῦρ.

Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων, Δαναοῖσι κέλευεν·
Ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος,
Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Ἠέ τινάς φαμεν εἶναι ἀοσσητῆρας ὀπίσσω;
Ἠέ τι τεῖχος ἄρειον, ὅ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι;
Οὐ μέν τις σχεδόν ἐστι πόλις, πύργοις ἀραρυῖα,
Ἧ, κ' ἀπαμυναίμεσθ', ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες·
Ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτάων,
Πόντῳ κεκλιμένοι, ἑκὰς ἥμεθα πατρίδος αἴης.
Τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο.
Ἦ, καὶ μαιμώων ἔφεπ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι.
Ὅστις δὲ Τρώων κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο
Σὺν πυρὶ κηλείῳ, χάριν Ἕκτορος ὀτρύναντος,
Τόνδ' Αἴας οὔτασκε, δεδεγμένος, ἔγχεϊ μακρῷ.
Δώδεκα δὲ προπάροιθε νεῶν αὐτοσχεδὸν οὗτα.

ΤΗΣ

ὉΜΗΡΟΥ ἸΛΙΑΔΟΣ

ῬΑΨΩΙΔΙΑ Π΄.

Ἐπιγραφή.

Πῖ, Πάτροκλον ἔπεφνεν ἀρήϊον Ἕκτορος αἰχμή.

ὩΣ οἱ μὲν περὶ νηὸς ἐϋσσέλμοιο μάχοντο.
Πάτροκλος δ' Ἀχιλῆϊ παρίστατο, ποιμένι λαῶν,
Δάκρυα θερμὰ χέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,

Ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ.
Τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις; ἠΰτε κούρη
Νηπίη, ἥθ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει,
Εἱανοῦ ἁπτομένη, καί τ' ἐσσυμένην κατερύκει·
Δακρυόεσσα δέ μιν προτιδέρκεται, ὄφρ' ἀνέληται·
Τῇ ἴκελος, Πάτροκλε, τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις.
Ἠέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ;
Ἠέ τιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξ ἔκλυες οἶος;
Ζώειν μὰν ἔτι φασὶ Μενοίτιον, Ἄκτορος υἱὸν,
Ζώει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσι,
Τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνειώτων.
Ἠὲ σύ γ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὡς ὀλέκονται
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν, ὑπερβασίης ἕνεκα σφῆς;
Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω.
Τὸν δὲ βαρυστενάχων προσέφης, Πατρόκλεις ἱππεῦ·
Ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱὲ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
Μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς.
Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
Ἐν νηυσὶ κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
Βέβληται μὲν Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης·
Οὔτασται δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς, ἠδ' Ἀγαμέμνων·
Βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ.
Τοὺς μέν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται,
Ἕλκε' ἀκειόμενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ.
Μὴ ἐμὲ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις.
Αἰναρέτη! τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ,
Αἴ κε μὴ Ἀργείοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνης;
Νηλεὲς! οὐκ ἄρα σοί γε πατὴρ ἦν ἱππότα Πηλεὺς,
Οὐδὲ Θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα,
Πέτραι τ' ἠλίβατοι· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
Εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίην ἀλεείνεις,
Καί τινά τοι πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
Ἀλλ' ἐμέ περ πρόες ὦχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὄπασσον
Μυρμιδόνων, ἤν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι.

Δὸς δέ μοι ὤμοιϊν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι,
Αἴ κ' ἐμέ σοι ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο·
Ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ
Ὤσαιμεν προτὶ ἄστυ, νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων·
Ὣς φάτο λισσόμενος, μέγα νήπιος· ἦ γὰρ ἔμελλεν
Οἷ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ὤ μοι, Διογενὲς Πατρόκλεις, οἷον ἔειπες.
Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἥντινα οἶδα,
Οὔτε τί μοι πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,
Ὁππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι,
Καὶ γέρας ἂψ ἀφελέσθαι, ὅ τε κράτεϊ προβεβήκῃ.
Αἰνὸν ἄχος τό μοι ἐστίν· ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ.
Κούρην, ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν,
Δουρί δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείχεα πέρσας,
Τὴν ἂψ ἐκ χειρῶν ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων
Ἀτρείδης, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, οὐδ' ἄρα πως ἦν
Ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν· ἦτοι ἔφην γε 61
Οὐ πρὶν μηνιθμὸν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὁπόταν δὴ
Νῆας ἐμὰς ἀφίκηται ἀϋτή τε, πτόλεμός τε.
Τύνη δ' ὤμοιϊν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦθι,
Ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι·
Εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκε
Νηυσὶν ἐπικρατέως· οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης
Κεκλίαται, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκε,
Θάρσυνος· οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον
Ἐγγύθι λαμπομένης· τάχα κεν φεύγοντες, ἐναύλους
Πλήσειαν νεκύων, εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
Ἤπια εἰδείη· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται.
Οὐ γὰρ Τυδείδεω Διομήδεος ἐν παλάμῃσι
Μαίνεται ἐγχείη, Δαναῶν ἄπο λοιγὸν ἀμῦναι·

Οὐδέ πω Ἀτρείδεω ὀπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος
Ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς· ἀλλ᾽ Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο,
Τρωσὶ κελεύοντος, περιάγνυται· οἱ δ᾽ ἀλαλητῷ
Πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιούς.
Ἀλλὰ καὶ ὣς, Πάτροκλε, νεῶν ἄπο λοιγὸν ἀμύνων
Ἔμπεσ᾽ ἐπικρατέως· μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο
Νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ᾽ ἀπὸ νόστον ἕλωνται.
Πείθεο δ᾽, ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω·
Ὡς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρηαι
Πρὸς πάντων Δαναῶν· ἀτὰρ οἱ περικαλλέα κούρην
Ἂψ ἀπονάσσωσι, προτὶ δ᾽ ἀγλαὰ δῶρα πόρωσιν·
Ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἰέναι πάλιν· εἰ δέ κεν αὖ τοι
Δῴη κῦδος ἀρέσθαι ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
Μὴ σύ γ᾽ ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμότερον δέ με θήσεις.
Μηδ᾽, ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι,
Τρῶας ἐναιρόμενος, προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν·
Μή τις ἀπ᾽ Οὐλύμποιο θεῶν αἰειγενετάων
Ἐμβήῃ· μάλα τούς γε φιλεῖ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
Ἀλλὰ πάλιν τροπάασθαι, ἐπὴν φάος ἐν νήεσσι
Θήῃς, τούς δε τ᾽ ἐᾶν πεδίον καταδηριάασθαι.
Αἲ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον,
Μήτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσσοι ἔασι,
Μήτε τις Ἀργείων· νῶϊν δ᾽ ἐκδύμεν᾽ ὄλεθρον·
Ὄφρ᾽ οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αἴας δ᾽ οὐκέτ᾽ ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσι·
Δάμνα μιν Ζηνός τε νόος, καὶ Τρῶες ἀγαυοὶ
Βάλλοντες· δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴ
Πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε· βάλλετο δ᾽ αἰεὶ
Κὰπ φάλαρ᾽ εὐποίηθ᾽· ὁ δ᾽ ἀριστερὸν ὦμον ἔκαμνεν,
Ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον· οὐ δὲ δύναντο
Ἀμφ᾽ αὐτῷ πελεμίξαι ἐρείδοντες βελέεσσιν.
Αἰεὶ δ᾽ ἀργαλέῳ ἔχετ᾽ ἄσθματι· κὰδ δέ οἱ ἱδρὼς
Πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν, οὐδέ πῃ εἶχεν
Ἀμπνεῦσαι· πάντῃ δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, Ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχουσαι,
Ὅππως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ἕκτωρ Αἴαντος δόρυ μείλινον, ἄγχι παραστὰς,
Πλῆξ᾽ ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὄπισθεν·
Ἀντικρὺ δ᾽ ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
Πῆλ᾽ αὔτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ, τῆλε δ᾽ ἀπ᾽ αὐτοῦ
Αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.
Γνῶ δ᾽ Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ῥίγησέ τε
Ἔργα θεῶν, ὅ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κεῖρε
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην.
Χάζετο δ᾽ ἐκ βελέων· τοὶ δ᾽ ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
Νηῒ θοῇ· τῆς δ᾽ αἶψα κατ᾽ ἀσβέστη κέχυτο φλόξ.
Ὣς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Μηρὼ πληξάμενος Πατροκλῆα προσέειπεν·
Ὄρσεο, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἱπποκέλευθε·
Λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηΐοιο ἰωήν·
Μὴ δὴ νῆας ἕλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται.
Δύσεο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω.
Ὣς φάτο· Πάτροκλος δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ.
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
Δεύτερον αὖ, θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε,
Ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο·
Ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ ὤμοισι βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
Κρατὶ δ᾽ ἐπ᾽ ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν
Ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
Εἵλετο δ᾽ ἄλκιμα δοῦρε, τά οἱ παλάμηφιν ἀρήρει·
Ἔγχος δ᾽ οὐχ ἕλετ᾽ οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ᾽ ἄλλος Ἀχαιῶν
Πάλλειν, ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς·
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
Ἵππους δ᾽ Αὐτομέδοντα θοῶς ζευγνύμεν᾽ ἄνωγε,
Τὸν μετ᾽ Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα τῖε μάλιστα·
Πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἔνι μεῖναι ὁμοκλήν.

Τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους,
Ξάνθον καὶ Βαλίον, τὼ ἅμα πνοιῇσι πετέσθην·
Τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια Ποδάργη,
Βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο.
Ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα Πήδασον ἵει,
Τόν ῥά ποτ' Ἠετίωνος ἑλὼν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεύς·
Ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν, ἕπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισι.
Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεὺς
Πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἱ δὲ, λύκοι ὣς
Ὠμοφάγοι, τοῖσί τε πέρι φρεσὶν ἄσπετος ἀλκὴ,
Οἵτ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δῃώσαντες
Δάπτουσι· πᾶσι δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν·
Καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ
Ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δέ τε θυμὸς
Στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιστένεται δέ τε γαστήρ·
Τοῖοι Μυρμιδόνων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο
Ῥώοντ'· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Ἀρήϊος ἵστατ' Ἀχιλλεὺς,
Ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαὶ, ᾗσιν Ἀχιλλεὺς
Ἐς Τροίην ἡγεῖτο Διῒ φίλος· ἐν δὲ ἑκάστῃ
Πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῗσιν ἑταῖροι·
Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει,
Σημαίνειν· αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἤνασσε.
Τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ,
Υἱὸς Σπερχειοῖο, διϊπετέος ποταμοῖο·
Τὸν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ, καλὴ Πολυδώρη,
Σπερχειῷ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα·
Αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρῳ, Περιήρεος υἷϊ,
Ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, πορὼν ἀπερείσια ἕδνα.
Τῆς δ' ἑτέρης Εὔδωρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευε,
Παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῷ καλὴ Πολυμήλη,
Φύλαντος θυγάτηρ· τῆς δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης
Ἠράσατ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν, μετὰ μελπομένῃσιν
Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου, κελαδεινῆς.

Αὐτίκα δ', εἰς ὑπερῷ' ἀναβὰς, παρελέξατο λάθρη
Ἑρμείας Ἀκάκητα· πόρε δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν
Εὔδωρον, περὶ μὲν θείειν ταχὺν, ἠδὲ μαχητήν.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε μογοστόκος Εἰλείθυια
Ἐξάγαγε πρὸ φόωσδε, καὶ ἠελίου ἴδεν αὐγὰς,
Τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο
Ἠγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα·
Τὸν δ' ὁ γέρων Φύλας εὖ ἔτρεφεν, ἠδ' ἀτίταλλεν,
Ἀμφαγαπαζόμενος, ὡσεί θ' ἑὸν υἱὸν ἐόντα.
Τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευε,
Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν,
Ἔγχεϊ μάρνασθαι, μετὰ Πηλείωνος ἑταῖρον.
Τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ.
Πέμπτης δ' Ἀλκιμέδων, Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἅμ' ἡγεμόνεσσιν Ἀχιλλεὺς
Στῆσεν ἐῢ κρίνας, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε·
Μυρμιδόνες, μήτις μοι ἀπειλάων λελαθέσθω,
Ἃς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἀπειλεῖτε Τρώεσσι,
Πάνθ' ὑπὸ μηνιθμὸν, καί μ' ἠτιάασθε ἕκαστος·
Σχέτλιε, Πηλέος υἱὲ, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ·
Νηλεὲς, ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἑταίρους.
Οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα ποντοπόροισιν
Αὖτις· ἐπεί ῥά τοι ὧδε κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
Ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θαμὰ βάζετε· νῦν δὲ πέφανται
Φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἕης τὸ πρίν γ' ἐράασθε.
Ἔνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρώεσσι μαχέσθω.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου·
Μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι
Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων·
Ὣς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι·
Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι
Νευόντων· ὣς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισι.
Πάντων δὲ προπάροιθε δύ' ἀνέρε θωρήσσοντο,
Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,

Πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς κλισίην· χηλοῦ δ' ἄπο πῶμ' ἀνέῳγε
Καλῆς, δαιδαλέης, τήν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα
Θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, εὖ πλήσασα χιτώνων,
Χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων, οὔλων τε ταπήτων·
Ἔνθα δέ οἱ δέπας ἔσκε τετυγμένον, οὐδέ τις ἄλλος
Οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἴθοπα οἶνον,
Οὔτε τέῳ σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διῒ πατρί.
Τό ῥα τότ' ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θεείῳ
Πρῶτον, ἔπειτα δὲ νίψ' ὕδατος καλῇσι ῥοῇσι·
Νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσσατο δ' αἴθοπα οἶνον·
Εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἕρκεϊ, λεῖβε δὲ οἶνον,
Οὐρανὸν εἰσανιδών· Δία δ' οὐ λάθε τερπικέραυνον·
  Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε, Πελασγικὲ, τηλόθι ναίων,
Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου· ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ
Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι.
Ἠ μὲν δή ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο·
Τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
Ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ·
Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι,
Ἀλλ' ἕταρον πέμπω, πολέσι μετὰ Μυρμιδόνεσσι,
Μάρνασθαι· τῷ κῦδος ἅμα πρόες, εὐρυόπα Ζεῦ·
Θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, ὄφρα καὶ Ἕκτωρ
Εἴσεται, ἤ ῥα καὶ οἶος ἐπίστηται πολεμίζειν
Ἡμέτερος θεράπων, ἦ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι
Μαίνονθ', ὁππότ' ἐγώ περ ἴω μετὰ μῶλον Ἄρηος.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπήν τε δίηται,
Ἀσκηθής μοι ἔπειτα θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο,
Τεύχεσί τε ξὺν πᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἑτάροισιν.
  Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεύς·
Τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε·
Νηῶν μέν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε
Δῶκε, σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.
Ἤτοι ὁ μὲν, σπείσας τε, καὶ εὐξάμενος Διῒ πατρὶ,
Ἂψ κλισίην εἰσῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῷ.
Στῆ δὲ πάροιθ' ἐλθὼν κλισίης, ἔτι δ' ἤθελε θυμῷ

Εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν.
Οἱ δ᾽ ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
Ἔστιχον, ὄφρ᾽ ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν.
Αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο
Εἰνοδίοις, οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες,
Αἰεὶ κερτομέοντες, ὁδῷ ἔπι οἰκί᾽ ἔχοντας,
Νηπίαχοι· ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσι.
Τοὺς δ᾽ εἴπερ παρά τίς τε κιὼν ἄνθρωπος ὁδίτης
Κινήσῃ ἀέκων, οἱ δ᾽ ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες
Πρόσσω πᾶς πέτεται, καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι.
Τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες
Ἐκ νηῶν ἐχέοντο· βοὴ δ᾽ ἄσβεστος ὀρώρει.
Πάτροκλος δ᾽ ἑτάροισιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας·
Μυρμιδόνες, ἕταροι Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
Ὡς ἂν Πηλείδην τιμήσομεν, ὃς μέγ᾽ ἄριστος
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες·
Γνῷ δὲ καὶ Ἀτρείδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Ἣν ἄτην, ὅτ᾽ ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Ἐν δὲ πέσον Τρώεσσιν ἀολλέες· ἀμφὶ δὲ νῆες
Σμερδαλέον κονάβησαν, ἀϋσάντων ὑπ᾽ Ἀχαιῶν.
Τρῶες δ᾽, ὡς εἴδοντο Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν,
Αὐτὸν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
Πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες,
Ἐλπόμενοι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα
Μηνιθμὸν μὲν ἀποῤῥίψαι, φιλότητα δ᾽ ἑλέσθαι·
Πάπτηνε δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
Ἀντικρὺ κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο,
Νηῒ παρὰ πρύμνῃ μεγαθύμου Πρωτεσιλάου·
Καὶ βάλε Πυραίχμην, ὃς Παίονας ἱπποκορυστὰς
Ἤγαγεν ἐξ Ἀμυδῶνος ἀπ᾽ Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος·
Τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον· ὁ δ᾽ ὕπτιος ἐν κονίῃσι
Κάππεσεν οἰμώξας· ἕταροι δέ μιν ἀμφὶ φόβηθεν
Παίονες· ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἧκεν ἅπασιν,

Ἡγεμόνα κτείνας, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι,
Ἐκ νηῶν δ' ἔλασε, κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ.
Ἡμιδαὴς δ' ἄρα νηῦς λίπετ' αὐτόθι· τοὶ δὲ φόβηθεν
Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ· Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο
Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη.
Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
Κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεύς,
Ἔκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρώονες ἄκροι,
Καὶ νάπαι, οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπεῤῥάγη ἄσπετος αἰθήρ·
Ὣς Δαναοὶ, νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δήϊον πῦρ,
Τυτθὸν ἀνέπνευσαν· πολέμου δ' οὐ γίγνετ' ἐρωή·
Οὐ γάρ πώ τι Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Προτροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
Ἀλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνθίσταντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκῃ.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὑσμίνης,
Ἡγεμόνων· πρῶτος δὲ Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς
Αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηϊλύκου βάλε μηρὸν
Ἔγχεϊ ὀξυόεντι, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε·
Ῥῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος· ὁ δὲ πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
Κάππεσ'· ἀτὰρ Μενέλαος Ἀρήϊος οὖτα Θόαντα,
Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα.
Φυλείδης δ' Ἄμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας,
Ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος
Μυὼν ἀνθρώπου πέλεται· περὶ δ' ἔγχεος αἰχμῇ
Νεῦρα διεσχίσθη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
Νεστορίδαι δ', ὁ μὲν οὔτασ' Ἀτύμνιον ὀξέϊ δουρὶ
Ἀντίλοχος, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος·
Ἤριπε δὲ προπάροιθε· Μάρις δ' αὐτοσχεδὰ δουρὶ
Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε, κασιγνήτοιο χολωθεὶς,
Στὰς πρόσθε νέκυος· τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης
Ἔφθη ὀρεξάμενος, πρὶν οὐτάσαι, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
Ὦμον ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκὴ
Δρύψ' ἀπὸ μυώνων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξε·
Δούπησε δὲ πεσὼν, κατὰ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
Ὣς τὼ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε
Βήτην εἰς Ἔρεβος, Σαρπηδόνος ἐσθλοὶ ἑταῖροι,

Υἷες ἀκοντισταὶ Ἀμισωδάρου· ὅς ῥα Χίμαιραν
Θρέψεν ἀμαιμακέτην, πολέσι κακὸν ἀνθρώποισιν.
Αἴας δὲ Κλεόβουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας
Ζωὸν ἕλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον· ἀλλά οἱ αὖθι
Λῦσε μένος, πλήξας ξίφει αὐχένα κωπήεντι·
Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
Ἔλλαβε πορφύρεος Θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
Πηνέλεως δὲ, Λύκων τε, συνέδραμον· ἔγχεσι μὲν γὰρ
Ἤμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω·
Τὼ δ' αὖτις ξιφέεσσι συνέδραμον· ἔνθα Λύκων μὲν
Ἱπποκόμου κόρυθος φάλον ἤλασεν, ἀμφὶ δὲ καυλὸν
Φάσγανον ἐῤῥαίσθη· ὁ δ' ὑπ' οὔατος αὐχένα θεῖνε
Πηνέλεως, πᾶν δ' εἴσω ἔδυ ξίφος, ἔσχεθε δ' οἶον
Δέρμα· παρηέρθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.
Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα, κιχεὶς ποσὶ καρπαλίμοισι,
Νύξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὦμον·
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς.
Ἰδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ στόμα νηλέϊ χαλκῷ
Νύξε· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε
Νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο· κέασσε δ' ἄρ' ὀστέα λευκά·
Ἐκ δὲ τίναχθεν ὀδόντες· ἐνέπλησθεν δέ οἱ ἄμφω
Αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας
Πρῆσε χανών· θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
Οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν ἕλον ἄνδρα ἕκαστος.
Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισι
Σίνται, ὑπ' ἐκ μήλων αἱρεύμενοι, αἵτ' ἐν ὄρεσσι
Ποιμένος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν· οἱ δὲ ἰδόντες,
Αἶψα διαρπάζουσιν ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας·
Ὣς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον· οἱ δὲ φόβοιο
Δυσκελάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
Ἵετ' ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ, ἰδρείῃ πολέμοιο,
Ἀσπίδι ταυρείῃ κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους,
Σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον, καὶ δοῦπον ἀκόντων.
Ἦ μὲν δὴ γίγνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην·
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρίηρας ἑταίρους.

Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω,
Αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνῃ·
Ὣς τῶν ἐκ νηῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε·
Οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν. Ἕκτορα δ' ἵπποι
Ἔκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι· λεῖπε δὲ λαὸν
Τρωϊκὸν, οὓς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυκε.
Πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι,
Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων.
Πάτροκλος δ' ἕπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων,
Τρωσὶ κακὰ φρονέων· οἱ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε
Πάσας πλῆσαν ὁδοὺς, ἐπεὶ ἂρ τμάγεν· ὕψι δ' ἀέλλη
Σκίδναθ' ὑπὸ νεφέων· τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι
Ἄψοῤῥον προτὶ ἄστυ, νεῶν ἀπὸ καὶ κλισιάων.
Πάτροκλος δ', ᾗ πλεῖστον ὀρινόμενον ἴδε λαὸν,
Τῇ ῥ' ἔχ' ὁμοκλήσας· ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον
Πρηνέες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνακυμβαλίαζον.
Ἀντικρὺ δ' ἄρα τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι,
Ἄμβροτοι, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,
Πρόσσω ἱέμενοι· ἐπὶ δ' Ἕκτορι κέκλετο θυμός·
Ἵετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι.
Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθὼν
Ἤματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ
Ζεὺς, ὅτε δή τ' ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ,
Οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας,
Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες·
Τῶν δέ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες,
Πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι,
Ἐς δ' ἅλα πορφυρέην μεγάλα στενάχουσι ῥέουσαι
Ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ· μινύθει δέ τε ἔργ' ἀνθρώπων·
Ὣς ἵπποι Τρωαὶ μεγάλα στενάχοντο θέουσαι.
Πάτροκλος δ', ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας,
Ἂψ ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετὲς, οὐδὲ πόληος
Εἴα ἱεμένους ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μεσηγὺ
Νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
Κτεῖνε μεταΐσσων, πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινήν·
Ἔνθ' ἤτοι Πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῷ,

Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα.
Δούπησε δὲ πεσών· ὁ δὲ Θέστορα, Ἤνοπος υἱὸν,
Δεύτερον ὁρμηθείς—ὁ μὲν εὐξέστῳ ἐνὶ δίφρῳ
Ἧστο ἀλείς· ἐκ γὰρ πλήγη φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
Ἡνία ἠΐχθησαν—ὁ δ' ἔγχεϊ νύξε παραστὰς
Γναθμὸν δεξιτερὸν, διὰ δ' αὐτοῦ πεῖρεν ὀδόντων·
Ἕλκε δὲ δουρὸς ἑλὼν ὑπὲρ ἄντυγος· ὡς ὅτε τις φὼς,
Πέτρῃ ἐπὶ προβλῆτι καθήμενος, ἱερὸν ἰχθὺν
Ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ·
Ὣς ἕλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρὶ φαεινῷ·
Κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε· πεσόντα δέ μιν λίπε θυμός.
Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύλαον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ,
Μέσσην κακκεφαλήν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη
Ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
Κάππεσεν· ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύμαντα, καὶ Ἀμφοτερὸν, καὶ Ἐπάλτην,
Τληπόλεμόν τε Δαμαστορίδην, Ἐχίον τε, Πύριν τε,
Ἰφέα τ', Εὔϊππόν τε, καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον,
Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
Σαρπηδὼν δ' ὡς οὖν ἴδ' ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους
Χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμέντας,
Κέκλετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καθαπτόμενος Λυκίοισιν·
Αἰδὼς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἐστέ.
Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὄφρα δαείω,
Ὅστις ὅδε κρατέει· καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργε
Τρῶας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε.
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν, ἐπεὶ ἴδεν, ἔκθορε δίφρου.
Οἱ δ', ὥστ' αἰγυπιοὶ, γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
Πέτρῃ ἔφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχωνται.
Ὣς οἱ, κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε.
Ὤ μοι ἐγὼν, ὅτε μοι Σαρπηδόνα, φίλτατον ἀνδρῶν,
Μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμῆναι.
Διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε, φρεσὶν ὁρμαίνοντι,

Ἤ μιν ζωὸν ἐόντα μάχης ἄπο δακρυοέσσης
Θείω ἀναρπάξας Λυκίης ἐνὶ πίονι δήμῳ,
Ἦ ἤδη ὑπὸ χερσὶ Μενοιτιάδαο δαμάσσω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
Ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
Ἔρδ', ἀτὰρ οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
Αἴκε ζὼν πέμψῃς Σαρπηδόνα ὅνδε δόμονδε,
Φράζεο, μήτις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος
Πέμπειν ὃν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης·
Πολλοὶ γὰρ περὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο μάχονται
Υἱέες ἀθανάτων, τοῖσι κότον αἰνὸν ἐνήσεις.
Ἀλλ' εἴ τοι φίλος ἐστὶ, τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ,
Ἤτοι μέν μιν ἔασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμῆναι·
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τόνγε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰὼν,
Πέμπειν μιν Θάνατόν τε φέρειν, καὶ νήδυμον Ὕπνον,
Εἰσόκε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἵκωνται·
Ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε, ἔται τε,
Τύμβῳ τε, στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,
Παῖδα φίλον τιμῶν, τόν οἱ Πάτροκλος ἔμελλε
Φθίσειν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἔνθ' ἦτοι Πάτροκλος ἀγακλειτὸν Θρασύμηλον,
Ὅς ῥ' ἠῢς θεράπων Σαρπηδόνος ἦεν ἄνακτος,
Τὸν βάλε νείαιραν κατὰ γαστέρα· λῦσε δὲ γυῖα.
Σαρπηδὼν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ,
Δεύτερος ὁρμηθείς· ὁ δὲ Πήδασον οὔτασεν ἵππον
Ἔγχεϊ δεξιὸν ὦμον· ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀΐσθων,
Κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακὼν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός·
Τὼ δὲ διαστήτην· κρίκε δὲ ζυγὸν, ἡνία δέ σφι
Σύγχυτ', ἐπειδὴ κεῖτο παρήορος ἐν κονίῃσι.

Τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὕρετο τέκμωρ·
Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
Ἀΐξας ἀπέκοψε παρήορον, οὐδ᾽ ἐμάτησε.
Τὼ δ᾽ ἰθυνθήτην, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν.
Τὼ δ᾽ αὖτις συνίτην ἔριδος περὶ θυμοβόροιο.
Ἔνθ᾽ αὖ Σαρπηδὼν μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ,
Πατρόκλου δ᾽ ὑπὲρ ὦμον ἀριστερὸν ἤλυθ᾽ ἀκωκὴ
Ἔγχεος, οὐδ᾽ ἔβαλ᾽ αὐτόν· ὁ δ᾽ ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ
Πάτροκλος· τοῦ δ᾽ οὐχ ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρὸς,
Ἀλλ᾽ ἔβαλ᾽, ἔνθ᾽ ἄρα τε φρένες ἔρχαται ἀμφ᾽ ἀδινὸν κῆρ.
Ἤριπε δ᾽, ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς,
Ἠὲ πίτυς βλωθρὴ, τήν τ᾽ οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι·
Ὣς ὁ πρόσθ᾽ ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεὶς,
Βεβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.
Ἠΰτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθὼν,
Αἴθωνα, μεγάθυμον, ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσιν,
Ὤλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος·
Ὣς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων
Κτεινόμενος μενέαινε, φίλον δ᾽ ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
Γλαῦκε πέπον, πολεμιστὰ μετ᾽ ἀνδράσι, νῦν σε μάλα
Αἰχμητήν τ᾽ ἔμεναι, καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν· [χρὴ
Νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακὸς, εἰ θοὸς ἐσσί.
Πρῶτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
Πάντη ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφὶ μάχεσθαι·
Αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ πέρι μάρναο χαλκῷ.
Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος
Ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερὲς, εἴ κε μ᾽ Ἀχαιοὶ
Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
Ἀλλ᾽ ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.
Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν,
Ὀφθαλμοὺς, ῥῖνάς θ᾽· ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων,
Ἐκ χροὸς ἕλκε δόρυ, προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἕποντο·
Τοῖο δ᾽ ἅμα ψυχήν τε, καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ᾽ αἰχμήν.
Μυρμιδόνες δ᾽ αὐτοῦ σχέθον ἵππους φυσιόωντας
Ἱεμένους φοβέεσθαι, ἐπεὶ λίπον ἅρματ᾽ ἀνάκτων.

Γλαύκῳ δ' αἰνὸν ἄχος γένετο φθογγῆς ἀΐοντι·
Ὠρίνθη δέ οἱ ἦτορ, ὅτ' οὐ δύνατο προσαμῦναι.
Χειρὶ δ' ἑλὼν ἐπίεζε βραχίονα· τεῖρε γὰρ αἰνῶς
Ἕλκος, ὅ δή μιν Τεῦκρος ἐπεσσύμενον βάλεν ἰῷ
Τείχεος ὑψηλοῖο, ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύνων·
Εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι·
  Κλῦθι, ἄναξ, ὅς που Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ
Εἷς, ἢ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν
Ἀνέρι κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει.
Ἕλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερὸν, ἀμφὶ δέ μοι χεὶρ
Ὀξείῃς ὀδύνῃσιν ἐλήλαται, οὐδέ μοι αἷμα
Τερσῆναι δύναται· βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπ' αὐτοῦ·
Ἔγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, οὐδὲ μάχεσθαι
Ἐλθὼν δυσμενέεσσιν· ἀνὴρ δ' ὤριστος ὄλωλε,
Σαρπηδὼν, Διὸς υἱός· ὁ δ' οὐδ' οὗ παιδὸς ἀμύνει.
Ἀλλὰ σὺ πέρ μοι, ἄναξ, τόδε καρτερὸν ἕλκος ἄκεσσαι,
Κοίμησον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὄφρ' ἑτάροισι
Κεκλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνω πολεμίζειν·
Αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυι κατατεθνειῶτι μάχωμαι.
  Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο
Αἷμα μέλαν τέρσηνε, μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ.
Γλαῦκος δ' ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶ, γήθησέ τε,
Ὅττι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο.
Πρῶτα μὲν ὤτρυνε Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
Πάντῃ ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφὶ μάχεσθαι.
Αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρῶας κίε, μακρὰ βιβάσθων,
Πουλυδάμαντ' ἐπὶ Πανθοΐδην, καὶ Ἀγήνορα δῖον·
Βῆ δὲ μετ' Αἰνείαν τε, καὶ Ἕκτορα χαλκοκορυστὴν,
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
  Ἕκτορ, νῦν δὴ πάγχυ λελασμένος εἷς ἐπικούρων,
Οἳ σέθεν εἵνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
Θυμὸν ἀποφθινύθουσι· σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν.
Κεῖται Σαρπηδὼν, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
Ὃς Λυκίην εἴρυτο δίκῃσί τε καὶ σθένεϊ ᾧ·
Τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἔγχεϊ χάλκεος Ἄρης.

'Αλλὰ, φίλοι, πάρστητε, νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ,
Μὴ ἀπὸ τεύχε' ἕλωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν
Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι, ὅσσοι ὄλοντο,
Τοὺς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνομεν ἐγχείῃσιν.
῝Ως ἔφατο· Τρῶας δὲ κατακρῆθεν λάβε πένθος
῎Ασχετον, οὐκ ἐπιεικτὸν, ἐπεί σφισιν ἕρμα πόληος
῎Εσκε, καὶ ἀλλοδαπός περ ἐών· πολέες γὰρ ἅμ' αὐτῷ
Λαοὶ ἕποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Βὰν δ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι· ἦρχε δ' ἄρα σφὶν
῞Εκτωρ, χωόμενος Σαρπηδόνος· αὐτὰρ 'Αχαιοὺς
῟Ωρσε Μενοιτιάδαο Πατροκλῆος λάσιον κῆρ·
Αἴαντε πρώτω προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτώ·
Αἴαντε, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω,
Οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἢ καὶ ἀρείους.
Κεῖται ἀνὴρ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος 'Αχαιῶν,
Σαρπηδών· ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισσαίμεθ' ἑλόντες,
Τεύχεά σ' ὤμοιϊν ἀφελοίμεθα, καί τιν' ἑταίρων
Αὐτοῦ ἀμυνομένων δαμασαίμεθα νηλέϊ χαλκῷ.
῝Ως ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας,
Τρῶες καὶ Λύκιοι, καὶ Μυρμιδόνες καὶ 'Αχαιοὶ,
Σύμβαλον ἀμφὶ νέκυι κατατεθνειῶτι μάχεσθαι,
Δεινὸν ἀΰσαντες· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.
Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὀλοὴν τάνυσε κρατερῇ ὑσμίνῃ,
῎Οφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὀλοὸς πόνος εἴη.
῟Ωσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἑλίκωπας 'Αχαιούς.
Βλῆτο γὰρ οὔτι κάκιστος ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
Υἱὸς 'Αγακλῆος μεγαθύμου, δῖος 'Επειγεὺς,
῞Ος ῥ' ἐν Βουδείῳ εὖ ναιομένῳ ἤνασσε
Τὸ πρίν· ἀτὰρ τότε γ', ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξεναρίξας,
'Ες Πηλῆ' ἱκέτευσε, καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν·
Οἳ δ' ἅμ' 'Αχιλλῆϊ ῥηξήνορι πέμπον ἕπεσθαι
῎Ιλιον εἰς εὔπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
Τόν ῥα τόθ' ἁπτόμενον νέκυος βάλε φαίδιμος ῞Εκτωρ
Χερμαδίῳ κεφαλήν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη
'Εν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ

Κάππεσεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής·
Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετο φθιμένου ἑτάροιο·
Ἴθυσε δὲ διὰ προμάχων, ἴρηκι ἐοικὼς
Ὠκεῖ, ὅστε φόβησε κολοιούς τε, ψῆράς τε·
Ὣς ἰθὺς Λυκίων, Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε,
Ἔσσυο καὶ Τρώων· κεχόλωσο δὲ κῆρ, ἑτάροιο.
Καί ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον, Ἰθαιμένεος φίλον υἱὸν,
Αὐχένα χερμαδίῳ, ῥῆξε δ' ἄπο τοῖο τένοντας.
Χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
Ὅσση δ' αἰγανέης ῥιπὴ ταναοῖο τέτυκται,
Ἥν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφέῃ, πειρώμενος, ἢ ἐν ἀέθλῳ,
Ἠὲ καὶ ἐν πολέμῳ, δηΐων ὑπὸ θυμοραϊστέων·
Τόσσον ἐχώρησαν Τρῶες, ὤσαντο δ' Ἀχαιοί.
Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
Ἐτράπετ', ἔκτεινε δὲ Βαθυκλῆα μεγάθυμον,
Χάλκωνος φίλον υἱὸν, ὃς Ἑλλάδι οἰκία ναίων,
Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσι.
Τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος στῆθος μέσον οὔτασε δουρὶ,
Στρεφθεὶς ἐξαπίνης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων.
Δούπησε δὲ πεσών· πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιοὺς,
Ὡς ἔπεσ' ἐσθλὸς ἀνήρ· μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο·
Στὰν δ' ἀμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλέες· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
Ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν.
Ἔνθ' αὖ Μηριόνης Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστὴν,
Λαόγονον, θρασὺν υἱὸν Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἱρεὺς
Ἰδαίου ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ·
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ὦκα δὲ θυμὸς
Ὤιχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλεν.
Αἰνείας δ' ἐπὶ Μηριόνῃ δόρυ χάλκεον ἧκεν·
Ἔλπετο γὰρ τεύξεσθαι ὑπασπίδια προβιβῶντος·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
Πρόσσω γὰρ κατέκυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
Οὔδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
Ἔγχεος· ἐνθάδ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης·
Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης
Ὤιχετ', ἐπεί ῥ' ἅλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.

Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, φώνησέ τε·
Μηριόνη, τάχα κέν σε, καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα,
Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερὲς, εἴ σε βάλον περ.
Τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρικλυτὸς ἀντίον ηὔδα·
Αἰνεία, χαλεπόν σε, καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα,
Πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος, ὅς κέ σευ ἄντα
Ἔλθῃ ἀμυνόμενος· θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.
Εἰ καὶ ἐγώ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον ὀξέϊ χαλκῷ,
Αἶψά κε, καὶ κρατερός περ ἐὼν καὶ χερσὶ πεποιθὼς,
Εὖχος ἐμοὶ δοίης, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ.
Ὣς φάτο· τὸν δ' ἐνένιπε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός·
Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἐσθλὸς ἐὼν, ἀγορεύεις;
Ὦ πέπον, οὔτι Τρῶες ὀνειδείοις ἐπέεσσι
Νεκροῦ χωρήσουσι· πάρος τινὰ γαῖα καθέξει·
Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ', ἐνὶ βουλῇ·
Τῷ οὔτι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς.
Τῶν δ' ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν
Οὔρεος ἐν βήσσῃς, ἕκαθεν δέ τε γίγνετ' ἀκουή·
Ὣς τῶν ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Χαλκοῦ τε, ῥινοῦ τε, βοῶν τ' εὖ ποιητάων,
Νυσσομένων ξίφεσί τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
Οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα δῖον
Ἔγνω, ἐπεὶ βελέεσσι, καὶ αἵματι, καὶ κονίῃσιν,
Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους.
Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον, ὡς ὅτε μυῖαι
Σταθμῷ ἔνι βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας,
Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
Ὣς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον· οὐδέ ποτε Ζεὺς
Τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὄσσε φαεινὼ,
Ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὅρα, καὶ φράζετο θυμῷ
Πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου μερμηρίζων,
Ἢ ἤδη καὶ κεῖνον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι φαίδιμος Ἕκτωρ
Χαλκῷ δῃώσῃ, ἀπό τ' ὤμων τεύχε' ἕληται,
Ἦ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν.

Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Ὄφρ' ἠῢς θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
Ἐξαῦτις Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα χαλκοκορυστὴν
Ὤσαιτο προτὶ ἄστυ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.
Ἕκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάλκιδα φύζαν ἐνῶρσεν·
Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς φύγαδ' ἔτραπε, κέκλετο δ' ἄλλους
Τρῶας φευγέμεναι· γνῶ γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα.
Ἔνθ' οὐδ' ἴφθιμοι Λύκιοι μένον, ἀλλὰ φόβηθεν
Πάντες, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον βεβλημένον ἦτορ,
Κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει· πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
Κάππεσον, εὖτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων.
Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμοιϊν Σαρπηδόνος ἔντε' ἕλοντο,
Χάλκεα, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας
Δῶκε φέρειν ἑτάροισι Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός.
Καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Εἰ δ' ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον
Ἐλθὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα, καί μιν ἔπειτα,
Πολλὸν ἄπο προφέρων, λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσι,
Χρῖσόν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσον.
Πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἵ ῥά μιν ὦκα
Θήσουσ' ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ·
Ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε, ἔται τε,
Τύμβῳ τε, στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων·
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς φύλοπιν αἰνήν·
Αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον ἀείρας,
Πολλὸν ἄπο προφέρων, λοῦσε ποταμοῖο ῥοῇσι,
Χρῖσέν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσε,
Πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν· οἵ ῥά μιν ὦκα
Κάτθεσαν ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ.
Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας,
Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε· καὶ μέγ' ἀάσθη,
Νήπιος· εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,
Ἦτ' ἂν ὑπέκφυγε Κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο.

Ἀλλ' αἰεί γε Διὸς κρείσσων νόος, ἠέ περ ἀνδρῶν,
Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
Ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι·
Ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκεν.
Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας,
Πατρόκλεις, ὅτε δή σε θεοὶ θανατόνδε κάλεσσαν;
Ἄδρηστον μὲν πρῶτα, καὶ Αὐτόνοον, καὶ Ἔχεκλον,
Καὶ Πέριμον Μεγάδην, καὶ Ἐπίστορα, καὶ Μελάνιππον·
Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἔλασον, καὶ Μούλιον, ἠδὲ Πυλάρτην·
Τοὺς ἕλεν· οἱ δ' ἄλλοι φύγαδε μνώοντο ἕκαστος.
Ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον υἷες Ἀχαιῶν,
Πατρόκλου ὑπὸ χερσί, περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν·
Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐϋδμήτου ἐπὶ πύργου
Ἔστη, τῷ ὀλοὰ φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.
Τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο
Πάτροκλος, τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξεν Ἀπόλλων,
Χείρεσσ' ἀθανάτῃσι φαεινὴν ἀσπίδα νύσσων·
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἶσος,
Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων·
Χάζεο, Διογενὲς Πατρόκλεις! οὔ νύ τοι αἶσα
Σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων ἀγερώχων,
Οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅσπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
Ὣς φάτο· Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω,
Μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
Ἕκτωρ δ' ἐν Σκαιῇσι πύλῃς ἔχε μώνυχας ἵππους·
Δίζε γάρ, ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖτις ἐλάσσας,
Ἦ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι.
Ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἀνέρι εἰσάμενος αἰζηῷ τε, κρατερῷ τε,
Ἀσίῳ, ὃς μήτρως ἦν Ἕκτορος ἱπποδάμοιο,
Αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος,
Ὃς Φρυγίῃ ναίεσκε ῥοῇς ἔπι Σαγγαρίοιο·
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
Ἕκτορ, τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τί σε χρή.
Αἴθ', ὅσον ἥσσων εἰμί, τόσον σέο φέρτερος εἴην·
Τῷ κε τάχα στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας.

Ἀλλ᾽ ἄγε, Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους,
Αἴκεν πώς μιν ἕλῃς, δώῃ δέ τοι εὖχος Ἀπόλλων.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἀμπόνον ἀνδρῶν.
Κεβριόνῃ δὲ κέλευσε δαΐφρονι φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν. αὐτὰρ Ἀπόλλων
Δύσεθ᾽ ὅμιλον ἰών· ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοισιν
Ἧκε κακὸν, Τρωσὶ δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν.
Ἕκτωρ δ᾽ ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ᾽ ἐνάριζεν·
Αὐτὰρ ὁ Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους.
Πάτροκλος δ᾽ ἑτέρωθεν ἀφ᾽ ἵππων ἆλτο χαμᾶζε,
Σκαιῇ ἔγχος ἔχων· ἑτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον
Μάρμαρον, ὀκριόεντα, τόν οἱ περὶ χεὶρ ἐκάλυψεν,
Ἧκε δ᾽ ἐρεισάμενος, οὐδὲ δὴν χάζετο φωτός.
Οὐδ᾽ ἀλίωσε βέλος· βάλε δ᾽ Ἕκτορος ἡνιοχῆα
Κεβριόνην, νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο,
Ἵππων ἡνί᾽ ἔχοντα, μετώπιον ὀξέϊ λᾶϊ·
Ἀμφοτέρας δ᾽ ὀφρῦς σύνελε λίθος, οὐδέ οἱ ἔσχεν
Ὀστέον· ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν
Αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· ὁ δ᾽ ἄρ᾽, ἀρνευτῆρι ἐοικὼς,
Κάππεσ᾽ ἀπ᾽ εὐεργέος δίφρου· λίπε δ᾽ ὀστέα θυμός.
Τὸν δ᾽ ἐπικερτομέων προσέφης, Πατρόκλεις ἱππεῦ·
Ὢ πόποι, ἦ μάλ᾽ ἐλαφρὸς ἀνήρ! ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ!
Εἰ δή που καὶ πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
Πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε, τήθεα διφῶν,
Νηὸς ἀποθρώσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη·
Ὣς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ!
Ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασιν.
Ὣς εἰπὼν, ἐπὶ Κεβριόνῃ ἥρωϊ βεβήκει,
Οἶμα λέοντος ἔχων, ὅστε, σταθμοὺς κεραΐζων,
Ἔβλητο πρὸς στῆθος, ἑή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή·
Ὣς ἐπὶ Κεβριόνῃ, Πατρόκλεις, ἆλσο μεμαώς.
Ἕκτωρ δ᾽ αὖθ᾽ ἑτέρωθεν ἀφ᾽ ἵππων ἆλτο χαμᾶζε.
Τὼ περὶ Κεβριόναο, λέονθ᾽ ὡς, δηρινθήτην,
Ὥ τ᾽ ὄρεος κορυφῇσι περὶ κταμένης ἐλάφοιο,
Ἄμφω πεινάοντε, μέγα φρονέοντε, μάχεσθον·
Ὣς περὶ Κεβριόναο δύω μήστωρες ἀϋτῆς,

Πάτροκλός τε Μενοιτιάδης καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ,
Ἵεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλέϊ χαλκῷ.
Ἕκτωρ μὲν κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει·
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἔχε ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην·
Ὡς δ' Εὖρός τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοιϊν
Οὔρεος ἐν βήσσῃς βαθέην πελεμιζέμεν ὕλην,
Φηγόν τε, μελίην τε, τανύφλοιόν τε κράνειαν,
Αἵ τε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων·
Ὣς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
Δῄουν, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
Πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἀμφ' ὀξέα δοῦρα πεπήγει,
Ἰοί τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῆφι θορόντες·
Πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξε
Μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν· ὁ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης
Κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ, λελασμένος ἱπποσυνάων.
Ὄφρα μὲν Ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πίπτε δὲ λαός·
Ἦμος δ' Ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,
Καὶ τότε δή ῥ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν·
Ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἥρωα ἔρυσσαν
Τρώων ἐξ ἐνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο.
Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσε·
Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
Σμερδαλέα ἰάχων· τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνεν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἶσος,
Ἔνθ' ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάνη βιότοιο τελευτή·
Ἤντετο γάρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Δεινός· ὁ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν·
Ἠέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησε.
Στῆ δ' ὄπιθε, πλῆξέ τε μετάφρενον, εὐρέε τ' ὤμω
Χειρὶ καταπρηνεῖ· στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἡ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων
Αὐλῶπις τρυφάλεια· μιάνθησαν δὲ ἔθειραι

Αἵματι καὶ κονίῃσι· πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν,
Ἱπποκόμον πήληκα μιαίνεσθαι κονίῃσιν·
Ἀλλ' ἀνδρὸς θείοιο κάρη, χαρίεν τε μέτωπον
Ῥύετ' Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς Ἕκτορι δῶκεν
Ἧι κεφαλῇ φορέειν· σχεδόθεν δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος.
Πᾶν δέ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγη δολιχόσκιον ἔγχος,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ' ὤμων
Ἀσπὶς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμιόεσσα·
Λῦσε δέ οἱ θώρηκα ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων.
Τὸν δ' ἄτη φρένας εἷλε, λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα·
Στῆ δὲ ταφών· ὄπιθεν δὲ μετάφρενον ὀξέϊ δουρὶ
Ὤμων μεσσηγὺ σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνὴρ,
Πανθοΐδης Εὔφορβος, ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο
Ἔγχεΐ θ', ἱπποσύνῃ τε, πόδεσσί τε καρπαλίμοισι·
Καὶ γὰρ δὴ τότε φῶτας ἐείκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων,
Πρῶτ' ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο.
Ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Πατρόκλεις ἱππεῦ,
Οὐ δὲ δάμασσ'· ὁ μὲν αὖτις ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ,
Ἐκ χροὸς ἁρπάξας δόρυ μείλινον· οὐδ' ὑπέμεινε
Πάτροκλον, γυμνόν περ ἐόντ', ἐν δηϊοτῆτι.
Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεὶς
Ἂψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων.
Ἕκτωρ δ', ὡς εἶδε Πατροκλῆα μεγάθυμον
Ἂψ ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἀγχίμολόν ῥά οἱ ἦλθε κατὰ στίχας, οὖτα δὲ δουρὶ
Νείατον ἐς κενεῶνα, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε,
Δούπησε δὲ πεσὼν, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
Ὡς δ' ὅτε σῦν ἀκάμαντα λέων ἐβιήσατο χάρμῃ,
Ὤ τ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον,
Πίδακος ἀμφ' ὀλίγης· ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω·
Πολλὰ δέ τ' ἀσθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βίηφιν·
Ὣς πολέας πέφνοντα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
Ἕκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχει θυμὸν ἀπηύρα·
Καί οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Πάτροκλ', ἦ που ἔφησθα πόλιν κεραϊζέμεν ἀμὴν,
Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας.

Ἄξειν ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
Νήπιε! τάων δὲ πρόσθ' Ἕκτορος ὠκέες ἵπποι
Ποσσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν· ἔγχεϊ δ' αὐτὸς
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι μεταπρέπω, ὅς σφιν ἀμύνω
Ἦμαρ ἀναγκαῖον· σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
Ἆ δείλ', οὐδέ τοι, ἐσθλὸς ἐὼν, χραίσμησεν Ἀχιλλεὺς,
Ὅς πού τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλετ' ἰόντι·
Μή μοι πρὶν ἰέναι, Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε,
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς, πρίν γ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι·
Ὥς πού σε προσέφη, σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθε.
Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφης, Πατρόκλεις ἱππεῦ·
Ἤδη νῦν, Ἕκτορ, μεγάλ' εὔχεο· σοὶ γὰρ ἔδωκε
Νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἵ με δάμασσαν
Ῥηϊδίως· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο.
Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν,
Πάντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
Ἀλλά με Μοῖρ' ὀλοὴ, καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱὸς,
Ἀνδρῶν δ' Εὔφορβος· σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,
Οὔ θην οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη
Ἄγχι παρέστηκε Θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιὴ,
Χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλῆος ἀμύμονος Αἰακίδαο.
Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε.
Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἀϊδόσδε βεβήκει,
Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἥβην.
Τὸν καὶ τεθνειῶτα προσηύδα φαίδιμος Ἕκτωρ·
Πατρόκλεις, τί νύ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλεθρον;
Τίς δ' οἶδ', εἴ κ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἠϋκόμοιο,
Φθήῃ ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;
Ὣς ἄρα φωνήσας δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
Εἴρυσε, λὰξ προσβάς· τὸν δ' ὕπτιον ὦσ' ἀπὸ δουρός.
Αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει,
Ἀντίθεον θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο·
Ἵετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι
Ἄμβροτοι, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.

ΤΗΣ

ʹΟΜΗΡΟΥ ʹΙΛΙΑΔΟΣ

ʹΡΑΨΩΙΔΙΑ Ρʹ.

Ἐπιγραφή.

Ῥῶ, κρατερὴ ἔρις ὦρτο, Μενοιτιάδαο πεσόντος.

ΟΥΔʼ ἔλαθʼ Ἀτρέος υἱὸν, Ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
Πάτροκλος Τρώεσσι δαμεὶς ἐν δηϊοτῆτι·
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ·
Ἀμφὶ δʼ ἄρʼ αὐτῷ βαῖνʼ, ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ,
Πρωτοτόκος, κινυρὴ, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο.
Ὣς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος.
Πρόσθε δέ οἱ δόρυ τʼ ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσʼ ἐΐσην,
Τὸν κτάμεναι μεμαὼς, ὅστις τοῦ γʼ ἀντίος ἔλθοι.
Οὐδʼ ἄρα Πάνθου υἱὸς ἐϋμμελίης ἀμέλησε
Πατρόκλοιο πεσόντος ἀμύμονος· ἄγχι δʼ ἄρʼ αὐτοῦ
Ἔστη, καὶ προσέειπεν Ἀρηΐφιλον Μενέλαον·
Ἀτρείδη Μενέλαε, Διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,
Χάζεο, λεῖπε δὲ νεκρὸν, ἔα δʼ ἔναρα βροτόεντα·
Οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τʼ ἐπικούρων
Πάτροκλον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
Τῷ με ἔα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι,
Μή σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἕλωμαι.
Τὸν δὲ μέγʼ ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάασθαι.
Οὔτʼ οὖν πορδάλιος τόσσον μένος, οὔτε λέοντος,
Οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος, οὗ τε μέγιστος
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει,

Ὅσσον Πάνθου υἷες ἐϋμμελίαι φρονέουσιν.
Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ὑπερήνορος ἱπποδάμοιο
Ἧς ἥβης ἀπόνηθ' ὅτε μ' ὤνατο, καί μ' ὑπέμεινε,
Καί μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν
Ἔμμεναι· οὐδέ ἑ φημὶ, πόδεσσί γε οἷσι κιόντα,
Εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην, κεδνούς τε τοκῆας.
Ὣς θὴν καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἴ κε μευ ἄντα
Στήῃς· ἀλλά σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
Ἐς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
Πρίν τι κακὸν παθέειν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
  Ὣς φάτο, τὸν δ' οὐ πεῖθεν· ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
Νῦν μὲν δὴ, Μενέλαε Διοτρεφὲς, ἦ μάλα τίσεις
Γνωτὸν ἐμὸν, τὸν ἔπεφνες· ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις·
Χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο,
Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας.
Ἦ κέ σφι δειλοῖσι γόου κατάπαυμα γενοίμην,
Εἴ κεν ἐγὼ κεφαλήν τε τεὴν καὶ τεύχε' ἐνείκας
Πάνθῳ ἐν χείρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι δίῃ·
Ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται,
Οὐδέ τ' ἀδήριτος, ἤδ' ἀλκῆς, ἠδὲ φόβοιο.
  Ὣς εἰπὼν, οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην·
Οὐδ' ἔῤῥηξεν χαλκὸς· ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ
Ἀσπίδι ἐν κρατερῇ· ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ
Ἀτρείδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διῒ πατρί·
Ἂψ δ' ἀναχαζομένοιο κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
Νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρείῃ χειρὶ πιθήσας·
Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.
Δούπησε δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
Πλοχμοί θ', οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.
Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης,
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
Καλὸν, τηλεθάον, τό δέ τε πνοιαὶ δονέουσι
Παντοίων ἀνέμων, καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ·
Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος, σὺν λαίλαπι πολλῇ,
Βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ·

Τοῖον Πάνθου υἱὸν ἐϋμμελίην Εὔφορβον
Ἀτρείδης Μενέλαος, ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα.
Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλκὶ πεποιθὼς,
Βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἁρπάσῃ, ἥτις ἀρίστη·
Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσι,
Πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει
Δηῶν, ἀμφὶ δὲ τόν γε κύνες τ' ἄνδρες τε νομῆες
Πολλὰ μάλ' ἰΰζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
Ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ·
Ὡς τῶν οὔ τινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα
Ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλίμοιο.
Ἔνθα κε ῥεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοΐδαο
Ἀτρείδης, εἰ μή οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ὅς ῥά οἱ Ἕκτορ' ἐπῶρσε, θοῷ ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
Ἀνέρι εἰσάμενος Κικόνων ἡγήτορι Μέντῃ·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἕκτορ, νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων
Ἵππους Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἠδ' ὀχέεσθαι
Ἄλλῳ γ', ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
Τόφρα δέ τοι Μενέλαος, Ἀρήϊος Ἀτρέος υἱὸς,
Πατρόκλῳ περιβὰς, Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνε,
Πανθοΐδην Εὔφορβον, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἀμ πόνον ἀνδρῶν·
Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφὶ μελαίνας·
Πάπτηνε δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ στίχας· αὐτίκα δ' ἔγνω
Τὸν μὲν ἀπαινύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ
Κείμενον· ἔῤῥει δ' αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
Ὀξέα κεκληγὼς, φλογὶ εἴκελος Ἡφαίστοιο
Ἀσβέστῳ· οὐδ' υἱὸν λάθεν Ἀτρέος ὀξὺ βοήσας·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
Ὤ μοι ἐγὼ, εἰ μέν κε λίπω κάτα τεύχεα καλὰ,
Πάτροκλόν θ', ὃς κεῖται ἐμῆς ἕνεκ' ἐνθάδε τιμῆς—
Μή τις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἴδηται·
Εἰ δέ κεν Ἕκτορι μοῦνος ἐὼν καὶ Τρωσὶ μάχωμαι

Αἰδεσθεὶς—μή πως με περιστείωσ' ἕνα πολλοί·
Τρῶας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι,
Ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη·
Τῷ μ' οὔ τις Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἴδηται
Ἕκτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεόφι πολεμίζει.
Εἰ δέ που Αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθοίμην,
Ἄμφω κ' αὖτις ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρμης,
Καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἐρυσαίμεθα νεκρὸν
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ· κακῶν δέ κε φέρτατον εἴη.
Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον· ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λεῖπε δὲ νεκρὸν
Ἐντροπαλιζόμενος· ὥστε λῖς ἠϋγένειος,
Ὅν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται
Ἔγχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
Παχνοῦται, ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο·
Ὣς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.
Στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων,
Παπταίνων Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν·
Τὸν δὲ μάλ' αἶψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
Θαρσύνονθ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
Θεσπέσιον γάρ σφι φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Βῆ δὲ θέειν, εἶθαρ δὲ παριστάμενος ἔπος ηὔδα·
Αἶαν, δεῦρο, πέπον, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
Σπεύσομεν, αἴ κε νέκυν περ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν
Γυμνόν· ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ὣς ἔφατ'· Αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε·
Βῆ δὲ διὰ προμάχων, ἅμα δὲ ξανθὸς Μενέλαος.
Ἕκτωρ μὲν Πάτροκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα,
Ἕλχ', ἵν' ἀπ' ὤμοιϊν κεφαλὴν τάμοι ὀξέϊ χαλκῷ,
Τὸν δὲ νέκυν Τρῳῇσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δοίη·
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἠΰτε πύργον.
Ἕκτωρ δ' ἂψ ἐς ὅμιλον ἰὼν ἀνεχάζεθ' ἑταίρων·
Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε· δίδου δ' ὅγε τεύχεα καλὰ

Τρωσὶ φέρειν προτὶ ἄστυ, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ.
Αἴας δ', ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας,
Ἑστήκει, ὥς τίς τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν·
Ὧι ῥά τε νήπι' ἄγοντι συναντήσωνται ἐν ὕλῃ
Ἄνδρες ἐπακτῆρες· ὁ δέ τε σθένεϊ βλεμεαίνει,
Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται, ὄσσε καλύπτων·
Ὣς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.
Ἀτρείδης δ' ἑτέρωθεν, Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
Ἑστήκει, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων.
Γλαῦκος δ', Ἱππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
Ἕκτορ' ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ·
Ἕκτορ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο·
Ἦ σ' αὔτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει, φύξηλιν ἐόντα.
Φράζεο νῦν, ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς
Οἶος σὺν λαοῖσι, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν·
Οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν
Εἶσι περὶ πτόλιος· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τὶς χάρις ἦεν
Μάρνασθαι δηΐοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεί.
Πῶς κε σὺ χείρονα φῶτα σαώσειας μεθ' ὅμιλον,
Σχέτλι'! ἐπεὶ Σαρπηδόν', ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον,
Κάλλιπες Ἀργείοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι·
Ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένετο, πτόλεϊ τε καὶ αὐτῷ,
Ζωὸς ἐών· νῦν δ' οὔ οἱ ἀλαλκέμεναι κύνας ἔτλης.
Τῷ νῦν, εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν,
Οἴκαδ' ἴμεν, Τροίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος.
Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη
Ἄτρομον, οἷόν τ' ἄνδρας ἐσέρχεται, οἳ περὶ πάτρης
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο,
Αἶψά κε Πάτροκλον ἐρυσαίμεθα Ἴλιον εἴσω·
Εἰ δ' οὗτος προτὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
Ἔλθοι τεθνειώς, καί μιν ἐρυσαίμεθα χάρμης,
Αἶψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνος ἔντεα καλὰ
Λύσειαν, καὶ κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω·
Τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὃς μέγ' ἄριστος
Ἀργείων παρὰ νηυσί, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες.
Ἀλλὰ σύγ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας

Στήμεναι ἄντα, κατ' ὄσσε ἰδὼν δηΐων ἐν ἀϋτῇ,
Οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι· ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστι.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπες;
Ὢ πόποι, ἦτ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων
Τῶν, ὅσσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσι·
Νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες,
Ὅς τέ με φῂς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι.
Οὔτοι ἐγὼ ἔῤῥιγα μάχην, οὐδὲ κτύπον ἵππων·
Ἀλλ' αἰεί γε Διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο·
Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
Ῥηϊδίως· ὁτὲ δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἔμ' ἵστασο, καὶ ἴδε ἔργον·
Ἠὲ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὡς ἀγορεύεις,
Ἤ τινα καὶ Δαναῶν ἀλκῆς, μάλα περ μεμαῶτα,
Σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
Ὣς εἰπὼν, Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας·
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταὶ,
Ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
Ὄφρ' ἂν ἐγὼ Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω
Καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξα κατακτάς.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἕκτωρ
Δηΐου ἐκ πολέμοιο· θέων δ' ἐκίχανεν ἑταίρους
Ὦκα μάλ', οὔπω τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπὼν,
Οἳ προτὶ ἄστυ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλείδαο.
Στὰς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτου, ἔντε' ἄμειβεν.
Ἤτοι ὁ μὲν τὰ ἃ δῶκε, φέρειν προτὶ Ἴλιον ἱρὴν,
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τεύχεα δῦνε
Πηλείδεω Ἀχιλῆος, ἅ οἱ θεοὶ οὐρανίωνες
Πατρὶ φίλῳ ἔπορον, ὁ δ' ἄρα ᾧ παιδὶ ὄπασσε
Γηράς· ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἀπάνευθεν ἴδε νεφεληγερέτα Ζεὺς
Τεύχεσι Πηλείδαο κορυσσόμενον θείοιο,
Κινήσας ῥα κάρη προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν·
Ἆ δεῖλ', οὐδέ τι τοὶ θάνατος καταθύμιός ἐστιν,
Ὃς δή τοι σχεδόν ἐστι· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις

Ἀνδρὸς ἀριστῆος, τόν τε τρομέουσι καὶ ἄλλοι·
Τοῦ δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε, κρατερόν τε·
Τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων
Εἵλευ· ἀτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω,
Τῶν ποινὴν, ὅ τοι οὔ τι μάχης ἐκ νοστήσαντι
Δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλείωνος.
Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.
Ἕκτορι δ' ἥρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροΐ· δῦ δέ μιν Ἄρης
Δεινὸς ἐνυάλιος· πλῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς
Ἀλκῆς καὶ σθένεος· μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
Βῆ ῥα μέγα ἰάχων· ἰνδάλλετο δέ σφισι πᾶσι,
Τεύχεσι λαμπόμενος, μεγαθύμῳ Πηλείωνι.
Ὄτρυνε δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσι.
Μέσθλην τε, Γλαῦκόν τε, Μέδοντά τε, Θερσίλοχόν τε,
Ἀστεροπαῖόν τε, Δεισήνορά θ', Ἱππόθοόν τε,
Φόρκυν τε, Χρομίον τε, καὶ Ἔννομον οἰωνιστήν·
Τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Κέκλυτε, μυρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων,
Οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων,
Ἐνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἤγειρα ἕκαστον·
Ἀλλ' ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα
Προφρονέως ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν.
Τὰ φρονέων, δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ
Λαοὺς, ὑμέτερον δὲ ἑκάστου θυμὸν ἀέξω.
Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος, ἢ ἀπολέσθω,
Ἠὲ σαωθήτω· ἣ γὰρ πολέμου ὀαριστύς.
Ὃς δέ κε Πάτροκλον, καὶ τεθνειῶτά περ, ἔμπης
Τρῶας ἐς ἱπποδάμους ἐρύσῃ, εἴξῃ δέ οἱ Αἴας,
Ἥμισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
Ἕξω ἐγώ· τὸ δέ οἱ κλέος ἔσσεται, ὅσσον ἐμοί περ.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν,
Δούρατ' ἀνασχόμενοι· μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς
Νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο·
Νήπιοι· ἦτε πολέεσσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα.
Καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
Ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε Διοτρεφὲς, οὐκέτι νῶϊ

Ἔλπομαι αὐτώ περ νοστησέμεν ἐκ πολέμοιο.
Οὔ τι τόσον νέκυος πέρι δείδια Πατρόκλοιο,
Ὅς κε τάχα Τρώων κορέει κύνας, ἠδ᾽ οἰωνοὺς,
Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ πέρι δείδια, μή τι πάθῃσι,
Καὶ σῇ· ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει
Ἕκτωρ· ἡμῖν δ᾽ αὖτ᾽ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
Ἀλλ᾽ ἄγ᾽, ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἤν τις ἀκούσῃ.
Ὣς ἔφατ᾽· οὐδ᾽ ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Ἤϋσε δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς·
Ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Οἵτε παρ᾽ Ἀτρείδῃς, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
Δήμια πίνουσι, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος
Λαοῖς, ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ·
Ἀργαλέον δέ μοί ἐστι διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον
Ἡγεμόνων· τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδηεν.
Ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω, νεμεσιζέσθω δ᾽ ἐνὶ θυμῷ,
Πάτροκλον Τρωῇσι κυσὶ μέλπηθρα γενέσθαι.
Ὣς ἔφατ᾽· ὀξὺ δ᾽ ἄκουσεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας·
Πρῶτος δ᾽ ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δηϊοτῆτα·
Τὸν δὲ μέτ᾽ Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ.
Τῶν δ᾽ ἄλλων τίς κεν ᾗσι φρεσὶν οὐνόματ᾽ εἴποι
Ὅσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν.
Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ᾽ ἄρ᾽ Ἕκτωρ·
Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἐπὶ προχοῇσι διϊπετέος ποταμοῖο
Βέβρυχε μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ᾽ ἄκραι
Ἠϊόνες βοόωσιν, ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω·
Τόσσῃ ἄρα Τρῶες ἰαχῇ ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἕστασαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
Φραχθέντες σάκεσι χαλκήρεσιν· ἀμφὶ δ᾽ ἄρα σφι
Λαμπρῇσι κορύθεσσι Κρονίων ἠέρα πολλὴν
Χεῦ· ἐπεὶ οὐδὲ Μενοιτιάδην ἔχθαιρε πάρος γε,
Ὄφρα ζωὸς ἐὼν θεράπων ἦν Αἰακίδαο·
Μίσησε δ᾽ ἄρα μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι
Τρωῇσι· τῷ καί οἱ ἀμυνέμεν ὦρσεν ἑταίρους.
Ὦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἑλίκωπας Ἀχαιούς.

Νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν· οὐδέ τιν' αὐτῶν
Τρῶες ὑπέρθυμοι ἕλον ἔγχεσιν, ἱέμενοί περ·
Ἀλλὰ νέκυν ἐρύοντο· μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
Μέλλον ἀπέσσεσθαι· μάλα γὰρ σφέας ὦκ' ἐλέλιξεν
Αἴας, ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα·
Ἴθυσε δὲ διὰ προμάχων, συῒ εἴκελος ἀλκὴν
Καπρίῳ, ὅστ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς
Ῥηϊδίως ἐκέδασσεν, ἑλιξάμενος, διὰ βήσσας·
Ὣς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγαυοῦ, φαίδιμος Αἴας,
Ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας,
Οἳ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, φρόνεον δὲ μάλιστα
Ἄστυ ποτὶ σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
Ἦτοι τὸν, Λήθοιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱὸς,
Ἱππόθοος ποδὸς ἕλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
Δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
Ἦλθε κακὸν, τό οἱ οὔ τις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
Τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος, ἐπαΐξας δι' ὁμίλου,
Πλῆξ' αὐτοσχεδίην, κυνέης διὰ χαλκοπαρῄου·
Ἤρικε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ,
Πληγεῖσ' ἔγχεΐ τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ·
Ἐγκέφαλος δὲ, παρ' αὐλὸν, ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς,
Αἱματόεις, τοῦ δ' αὖθι λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἧκε χαμᾶζε
Κεῖσθαι· ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσε πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ,
Τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος· οὐδὲ τοκεῦσι
Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν
Ἔπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
Ἕκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
Τυτθόν· ὁ δὲ Σχεδίον, μεγαθύμου Ἰφίτου υἱὸν,
Φωκήων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Πανοπῆϊ
Οἰκία ναιετάασκε, πολέσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων·
Τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μέσην· διὰ δ' ἀμπερὲς ἄκρη
Αἰχμὴ χαλκείη παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχε.

Δούπησε δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Αἴας δ' αὖ Φόρκυνα δαΐφρονα, Φαίνοπος υἱὸν,
Ἱπποθόῳ περιβάντα, μέσην κατὰ γαστέρα τύψε·
Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
Ἤφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκροὺς,
Φόρκυν θ', Ἱππόθοόν τε· λύοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
Ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείῃσι δαμέντες·
Ἀργεῖοι δέ κε κῦδος ἕλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν,
Κάρτεϊ καὶ σθένεϊ σφετέρῳ· ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
Αἰνείαν ὤτρυνε, δέμας Περίφαντι ἐοικὼς,
Κήρυκ' Ἠπυτίδῃ, ὅς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
Κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδώς·
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσαισθε
Ἴλιον αἰπεινὴν, ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους
Κάρτεϊ τε σθένεϊ τε πεποιθότας, ἠνορέῃ τε,
Πλήθεΐ τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας;
Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται, ἢ Δαναοῖσι,
Νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐ δὲ μάχεσθε.
Ὣς ἔφατ'· Αἰνείας δ' ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα
Ἔγνω, ἐσάντα ἰδών· μέγα δ' Ἕκτορα εἶπε βοήσας·
Ἕκτορ τ', ἠδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ, ἠδ' ἐπικούρων,
Αἰδὼς μὲν νῦν ἥδε γ', Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσαναβῆναι, ἀναλκείῃσι δαμέντας.
Ἀλλ' ἔτι γάρ τίς φησι θεῶν, ἐμοὶ ἄγχι παραστὰς,
Ζῆν', ὕπατον μήστωρα, μάχης ἐπιτάρῥοθον εἶναι.
Τῷ ῥ' ἰθὺς Δαναῶν ἴομεν, μήδ' οἵ γε ἕκηλοι
Πάτροκλον νηυσὶ πελασαίατο τεθνειῶτα.
Ὣς φάτο· καί ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος ἔστη.
Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
Ἔνθ' αὖτ' Αἰνείας Λειώκριτον οὔτασε δουρὶ,
Υἱὸν Ἀρίσβαντος, Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἑταῖρον.
Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηΐφιλος Λυκομήδης·

Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν Ἱππασίδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
Ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
Ὅς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλούθει,
Καὶ δὲ μετ' Ἀστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρήϊος Ἀστεροπαῖος,
Ἴθυσε δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι·
Ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἕρχατο πάντη
Ἑσταότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπῴχετο, πολλὰ κελεύων·
Οὔτε τιν' ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,
Οὔτε τινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων,
Ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, σχεδόθεν δὲ μάχεσθαι.
Ὣς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος· αἵματι δὲ χθὼν
Δεύετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀγχηστῖνοι ἔπιπτον
Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
Καὶ Δαναῶν· οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμωτί γε μάχοντο·
Παυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
Ἀλλήλοις ἀν' ὅμιλον ἀλεξέμεναι πόνον αἰπύν.
Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρός· οὐδέ κε φαίης
Οὔτε ποτ' Ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε Σελήνην·
Ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι, ὅσσοι ἄριστοι
Ἕστασαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ κατατεθνειῶτι.
Οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὐγὴ
Ἠελίου ὀξεῖα, νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης
Γαίης, οὐδ' ὀρέων· μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο,
Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα,
Πολλὸν ἀφεσταότες· τοὶ δ' ἐν μέσῳ, ἄλγε' ἔπασχον
Ἠέρι καὶ πολέμῳ, τείροντο δὲ νηλέϊ χαλκῷ,
Ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. Δύο δ' οὔπω φῶτε πεπύσθην,
Ἀνέρε κυδαλίμω, Θρασυμήδης, Ἀντίλοχός τε,
Πατρόκλοιο θανόντος, ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο
Ζωὸν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ Τρώεσσι μάχεσθαι.
Τὼ δ', ἐπιοσσομένω θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων,
Νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὧς ἐπετέλλετο Νέστωρ,

Ὀτρύνων πόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν.
Ταῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει
Ἀργαλέης· καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ νωλεμὲς αἰεὶ
Γούνατά τε, κνῆμαί τε, πόδες θ᾽ ὑπένερθεν ἑκάστου,
Χεῖρές τ᾽, ὀφθαλμοί τε, πάλασσετο μαρναμένοιϊν,
Ἀμφ᾽ ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην
Λαοῖσι δώῃ τανύειν, μεθύουσαν ἀλοιφῇ.
Δεξάμενοι δ᾽ ἄρα τοίγε διαστάντες τανύουσι
Κυκλόσ᾽, ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τ᾽ ἀλοιφὴ,
Πολλῶν ἑλκόντων, τάνυται δέ τε πᾶσα διὰ πρό·
Ὣς οἵγ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ
Ἕλκεον ἀμφότεροι· μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμὸς,
Τρωσὶν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· περὶ δ᾽ αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
Ἄγριος· οὐδέ κ᾽ Ἄρης λαοσσόος, οὐδέ κ᾽ Ἀθήνη
Τόν γε ἰδοῦσ᾽ ὀνόσαιτ᾽, οὐδ᾽ εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι.
Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
Ἤματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. Οὐ δ᾽ ἄρα πώ τι
Ἤδεε Πάτροκλον τεθνειότα δῖος Ἀχιλλεύς·
Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
Τείχει ὑπὸ Τρώων· τό μιν οὔποτε ἔλπετο θυμῷ
Τεθνάμεν, ἀλλὰ ζωὸν, ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν,
Ἂψ ἀπονοστήσειν· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
Ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἕθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
Πολλάκι γὰρ τόδε μητρὸς ἐπεύθετο, νόσφιν ἀκούων,
Ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα.
Δὴ τότε γ᾽ οὔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον, ὅσσον ἐτύχθη,
Μήτηρ, ὅττι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ᾽ ἑταῖρος.
Οἱ δ᾽ αἰεὶ περὶ νεκρὸν, ἀκαχμένα δούρατ᾽ ἔχοντες,
Νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
Ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἧμιν ἐϋκλεὲς ἀπονέεσθαι
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἀλλ᾽ αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
Πᾶσι χάνοι· τό κεν ἧμιν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη.
Ἢ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν ἱπποδάμοισιν

Ἄστυ ποτὶ σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
Ὧδε δέ τις Τρώων μεγαθύμων αὐδήσασκεν·
Ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
Πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωείτω πολέμοιο.
Ὡς ἄρα τις εἴπεσκε, μένος δ' ὤρσασκεν ἑκάστου.
Ὡς οἱ μὲν μάρναντο· σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς
Χάλκεον οὐρανὸν ἷκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
Ἵπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες,
Κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο
Ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.
Ἦ μὰν Αὐτομέδων, Διώρεος ἄλκιμος υἱὸς,
Πολλὰ μὲν ἂρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων,
Πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ·
Τὼ δ' οὔτ' ἂψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
Ἠθελέτην ἰέναι, οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιούς·
Ἀλλ', ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ
Ἀνέρος ἑστήκει τεθνειότος, ἠὲ γυναικὸς,
Ὣς μένον ἀσφαλέως περικαλλέα δίφρον ἔχοντε,
Οὔδει ἐνισκίμψαντε καρήατα· δάκρυα δέ σφι
Θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοιϊν,
Ἡνιόχοιο ποθῇ· θαλερὴ δὲ μιαίνετο χαίτη,
Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωσε.
Μυρομένω δ' ἄρα τώ γε ἰδὼν, ἐλέησε Κρονίων,
Κινήσας δὲ κάρη, προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν·
Ἆ δειλὼ, τί σφῶϊ δόμεν Πηλῆϊ ἄνακτι,
Θνητῷ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ', ἀθανάτω τε.
Ἦ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον;
Οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς
Πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει.
Ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἅρμασι δαιδαλέοισιν
Ἕκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται· οὐ γὰρ ἐάσω.
Ἦ οὐχ ἅλις, ὡς καὶ τεύχε' ἔχει, καὶ ἐπεύχεται αὔτως;
Σφῶϊν δ' ἐν γούνεσσι βαλῶ μένος, ἠδ' ἐνὶ θυμῷ,
Ὄφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσετον ἐκ πολέμοιο
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἔτι γάρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
Κτείνειν, εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκωνται,

Δύη τ' Ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
Ὣς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐνέπνευσε μένος ἠΰ.
Τὼ δ', ἀπὸ χαιτάων κονίην οὔδασδε βαλόντε,
Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς.
Τοῖσι δ' ἔπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀχνύμενός περ ἑταίρου,
Ἵπποις ἀΐσσων, ὥστ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας.
Ῥέα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπ' ἐκ Τρώων ὀρυμαγδοῦ,
Ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων.
Ἀλλ' οὐχ ᾕρει φῶτας, ὅτε σεύαιτο διώκειν·
Οὐ γάρ πως ἦν, οἷον ἐόνθ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ,
Ἔγχει ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους.
Ὀψὲ δὲ δή μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν,
Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἱμονίδαο·
Στῆ δ' ὄπιθεν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προσηύδα·
Αὐτόμεδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλὴν
Ἐν στήθεσσιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς;
Οἷον πρὸς Τρῶας μάχεαι πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ
Μοῦνος· ἀτάρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' Ἕκτωρ
Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο.
Τὸν δ' αὖτ' Αὐτομέδων προσέφη, Διώρεος υἱός·
Ἀλκίμεδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος,
Ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσίν τε μένος τε,
Εἰ μὴ Πάτροκλος, θεόφι μήστωρ ἀτάλαντος,
Ζωὸς ἐών; νῦν δ' αὖ Θάνατος καὶ Μοῖρα κιχάνει.
Ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι.
Ὣς ἔφατ'· Ἀλκιμέδων δὲ βοηθόον ἅρμ' ἐπορούσας,
Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε· νόησε δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ,
Αὐτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα·
Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Ἵππω τώδ' ἐνόησα ποδώκεος Αἰακίδαο,
Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσι·
Τῷ κεν ἐελποίμην αἱρησέμεν, εἰ σύ γε θυμῷ
Σῷ ἐθέλεις· ἐπεὶ οὐκ ἂν ἐφορμηθέντε γε νῶϊ
Τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι Ἄρηϊ.

Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησεν ἐῢς παῖς Ἀγχίσαο.
Τὼ δ' ἰθὺς βήτην, βοέῃς εἰλυμένω ὤμους
Αὔησι, στερεῇσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
Τοῖσι δ' ἅμα Χρομίος τε, καὶ Ἄρητος θεοειδὴς,
Ἤϊσαν ἀμφότεροι· μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς
Αὐτώ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους.
Νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι
Αὖτις ἀπ' Αὐτομέδοντος· ὁ δ', εὐξάμενος Διῒ πατρὶ,
Ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφὶ μελαίνας·
Αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσηύδα, πιστὸν ἑταῖρον·
Ἀλκίμεδον, μὴ δή μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππω,
Ἀλλὰ μάλ' ἐμπνείοντε μεταφρένῳ· οὐ γὰρ ἔγωγε
Ἕκτορα Πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι ὀΐω,
Πρίν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω,
Νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσαί τε στίχας ἀνδρῶν
Ἀργείων, ἤ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἁλώῃ.
Ὣς εἰπὼν, Αἴαντε καλέσσατο, καὶ Μενέλαον·
Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
Ἤτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ', οἵ περ ἄριστοι,
Ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν·
Νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ.
Τῆδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κατὰ δακρυόεντα
Ἕκτωρ, Αἰνείας θ', οἳ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι·
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται·
Ἥσω γὰρ καὶ ἐγώ· τὰ δέ κε Διῒ πάντα μελήσει.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος·
Καὶ βάλεν Ἀρήτοιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην·
Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἴσατο χαλκός·
Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσεν.
Ὡς δ' ὅταν ὀξὺν ἔχων πέλεκυν αἰζήϊος ἀνὴρ,
Κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραύλοιο,
Ἶνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, ὁ δὲ προθορὼν ἐρίπῃσιν·
Ὣς ἄρ' ὅγε προθορὼν πέσεν ὕπτιος· ἐν δέ οἱ ἔγχος
Νηδυΐοισι μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον λύε γυῖα.
Ἕκτωρ δ' Αὐτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·

Πρόσσω γὰρ κατέκυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
Οὔδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
Ἔγχεος· ἐνθάδ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης·
Καί νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὡρμηθήτην,
Εἰ μή σφω Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,
Οἵ ῥ' ἦλθον καθ' ὅμιλον, ἑταίρου κικλήσκοντος.
Τοὺσδ' ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὖτις
Ἕκτωρ, Αἰνείας τ', ἠδὲ Χρομίος θεοειδής·
Ἄρητον δὲ κατ' αὖθι λίπον, δεδαϊγμένον ἦτορ,
Κείμενον. Αὐτομέδων δὲ, θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
Ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε, Μενοιτιάδαο θανόντος,
Κῆρ ἄχεος μεθέηκα, χερείονά περ καταπέφνων.
Ὣς εἰπὼν, ἐς δίφρον ἑλὼν ἔναρα βροτόεντα
Θῆκ', ἀνὰ δ' αὐτὸς ἔβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν
Αἱματόεις, ὥς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς.
Ἂψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη,
Ἀργαλέη, πολύδακρυς· ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη,
Οὐρανόθεν καταβᾶσα· προῆκε γὰρ εὐρυόπα Ζεὺς,
Ὀρνύμεναι Δαναούς· δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ.
Ἠΰτε πορφυρέην ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ
Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,
Ἢ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος· ὅς ῥά τε ἔργων
Ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονὶ, μῆλα δὲ κήδει·
Ὣς ἣ, πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασά ἑ αὐτὴν,
Δύσετ' Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
Πρῶτον δ' Ἀτρέος υἱὸν ἐποτρύνουσα προσηύδα,
Ἴφθιμον Μενέλαον, ὁ γάρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν,
Εἰσαμένη Φοίνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
Σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος
Ἔσσεται, εἴ κ' Ἀχιλῆος ἀγαυοῦ πιστὸν ἑταῖρον
Τείχει ὑπὸ Τρώων ταχέες κύνες ἑλκήσωσιν·
Ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Φοίνιξ, ἄττα, γεραιὲ παλαιγενὲς, εἰ γὰρ Ἀθήνη
Δοίη κάρτος ἐμοὶ, βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν·

Τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
Πατρόκλῳ· μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν.
Ἀλλ' Ἕκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει
Χαλκῷ δηϊόων· τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Ὣς φάτο· γήθησε δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὅττι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων·
Ἐν δὲ βίην ὤμοισι καὶ ἐν γούνεσσιν ἔθηκε,
Καί οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκεν,
Ἥτε, καὶ ἐργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο,
Ἰσχανάᾳ δακέειν· λαρόν τέ οἱ αἷμ' ἀνθρώπου·
Τοίου μιν θάρσευς πλῆσε φρένας ἀμφὶ μελαίνας·
Βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς, υἱὸς Ἠετίωνος,
Ἀφνειός τ', ἀγαθός τε· μάλιστα δέ μιν τίεν Ἕκτωρ
Δήμου, ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής·
Τόν ῥα κατὰ ζωστῆρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
Ἀΐξαντα φόβονδε· διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε.
Δούπησε δὲ πεσών· ἀτὰρ Ἀτρείδης Μενέλαος
Νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων ἔρυσε μετὰ ἔθνος ἑταίρων.
Ἕκτορα δ' ἐγγύθεν ἱστάμενος ὤτρυνεν Ἀπόλλων,
Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλίγκιος, ὅς οἱ ἁπάντων
Ξείνων φίλτατος ἔσκεν, Ἀβυδόθι οἰκία ναίων·
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων·
Ἕκτορ, τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν;
Οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὃς τὸ πάρος περ
Μαλθακὸς αἰχμητής· νῦν δ' οἴχεται οἶος ἀείρας
Νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων· σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἑταῖρον,
Ἐσθλὸν, ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν, υἱὸν Ἠετίωνος.
Ὣς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.
Καὶ τότ' ἄρα Κρονίδης ἕλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
Μαρμαρέην, Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν·
Ἀστράψας δὲ, μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξε·
Νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιούς.
Πρῶτος Πηνέλεως Βοιώτιος ἦρχε φόβοιο·
Βλῆτο γὰρ ὦμον δουρὶ, πρόσω τετραμμένος αἰεὶ,

Ἄκρον ἐπιλίγδην· γράψε δέ οἱ ὀστέον ἄχρις
Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὁ γὰρ ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών.
Λήϊτον αὖθ' Ἕκτωρ σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
Υἱὸν Ἀλεκτρυόνος μεγαθύμου, παῦσε δὲ χάρμης.
Τρέσσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἔλπετο θυμῷ
Ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν.
Ἕκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετὰ Λήϊτον ὁρμηθέντα
Βεβλήκει θώρηκα κατὰ στῆθος παρὰ μαζόν·
Ἐν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
Τρῶες· ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδαο
Δίφρῳ ἐφεσταότος· τοῦ μέν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἅμαρτεν·
Αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὀπάονά θ', ἡνίοχόν τε,
Κοίρανον, ὅς ῥ' ἐκ Λύκτου ἐϋκτιμένης ἕπετ' αὐτῷ·
Πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα, λιπὼν νέας ἀμφιελίσσας
Ἤλυθε, καί κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν,
Εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·
Καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἦμαρ·
Αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
Ὦσε δόρυ πρυμνὸν, διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μέσσην.
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἡνία χεῦεν ἔραζε·
Καὶ τάγε Μηριόνης ἔλαβε χείρεσσι φίλῃσι
Κύψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενῆα προσηύδα·
Μάστιε νῦν, εἵως κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
Γιγνώσκεις δὲ καὶ αὐτὸς, ὅτ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν.
Ὣς ἔφατ'· Ἰδομενεὺς δ' ἵμασε καλλίτριχας ἵππους
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε θυμῷ.
Οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
Ζεὺς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἑτεραλκέα νίκην·
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
Ὢ πόποι, ἤδη μέν κε καὶ, ὃς μάλα νήπιός ἐστι,
Γνοίη, ὅτι Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει·
Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται, ὅστις ἀφείη,
Ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει·
Ἡμῖν δ' αὔτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε.

Ἀλλ' ἄγετ', αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
Ἠμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Χάρμα φίλοις ἑτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες.
Οἵ που δεῦρ' ὁρόωντες ἀκηχέδατ', οὐδ' ἔτι φασὶν
Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι·
Εἴη δ', ὅστις ἑταῖρος ἀπαγγείλειε τάχιστα
Πηλείδῃ· ἐπεὶ οὔ μιν ὀΐομαι οὐδὲ πεπύσθαι
Λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος.
Ἀλλ' οὔ πῃ δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν·
Ἠέρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοί τε καὶ ἵπποι.
Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν.
Ποίησον δ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
Ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, ἐπεί νύ τοι εὔαδεν οὕτως.
Ὣς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα.
Αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασε, καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην·
Ἠέλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη.
Καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
Σκέπτεο νῦν, Μενέλαε Διοτρεφὲς, αἴκεν ἴδηαι
Ζωὸν ἔτ' Ἀντίλοχον, μεγαθύμου Νέστορος υἱόν·
Ὄτρυνον δ' Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι θᾶσσον ἰόντα
Εἰπεῖν, ὅττι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Βῆ δ' ἰέναι, ὥς τίς τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο,
Ὅστ', ἐπεὶ ἄρ κε κάμῃσι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων,
Οἵτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι,
Πάννυχοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
Ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
Ἀντίοι ἀΐσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
Καιόμεναί τε δεταὶ, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
Ἠῶθεν δ' ἀπὸ νόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
Ὣς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Ἤϊε πόλλ' ἀέκων· πέρι γὰρ δίε, μή μιν Ἀχαιοὶ
Ἀργαλέου πρὸ φόβοιο ἕλωρ δηΐοισι λίποιεν·
Πολλὰ δὲ Μηριόνῃ τε καὶ Αἰάντεσσ' ἐπέτελλεν.
Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, Μηριόνη τε,

Νῦν τις ἐνηείης Πατροκλῆος δειλοῖο
Μνησάσθω· πᾶσι γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι,
Ζωὸς ἐών· νῦν αὖ Θάνατος καὶ Μοῖρα κιχάνει.
"Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
Πάντοσε παπταίνων, ὥστ' αἰετὸς, ὅν ῥά τε φασὶν
Ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν,
Ὅν τε καὶ ὑψόθ' ἐόντα πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτὼξ,
Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος· ἀλλά τ' ἐπ' αὐτῷ
Ἔσσυτο, καί τέ μιν ὦκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν.
Ὣς τότε σοὶ, Μενέλαε Διοτρεφὲς, ὄσσε φαεινὼ
Πάντοσε δινείσθην, πολέων κατὰ ἔθνος ἑταίρων,
Εἴ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζώοντα ἴδοιο.
Τὸν δὲ μάλ' αἶψα νόησε, μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
Θαρσύνονθ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
Ἀντίλοχ', εἰ δ' ἄγε δεῦρο, Διοτρεφὲς, ὄφρα πύθηαι
Λυγρῆς ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.
Ἤδη μέν σε καὶ αὐτὸν ὀΐομαι εἰσορόωντα
Γιγνώσκειν, ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει·
Νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ' ὤριστος Ἀχαιῶν
Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται.
Ἀλλὰ σύ γ' αἶψ' Ἀχιλῆϊ, θέων ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Εἰπεῖν, αἴ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ
Γυμνόν· ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ὣς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε, μῦθον ἀκούσας·
Δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε· τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφι πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησε·
Βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρῳ
Λαοδόκῳ, ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους.
Τὸν μὲν, δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο,
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.
Οὐδ' ἄρα σοὶ, Μενέλαε Διοτρεφὲς, ἤθελε θυμὸς
Τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν, ἔνθεν ἀπῆλθεν
Ἀντίλοχος· μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη·
Ἀλλ' ὅγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀνῆκεν,

Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.
Στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θέων, εἶθαρ δὲ προσηύδα·
Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῇσιν,
Ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐ δέ μιν οἴω
Νῦν ἰέναι, μάλα περ κεχολωμένον Ἕκτορι δίῳ·
Οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἐὼν Τρώεσσι μάχοιτο.
Ἡμεῖς δ' αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
Ἠμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Τρώων ἐξ ἐνοπῆς Θάνατον καὶ Κῆρα φύγωμεν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
Πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε·
Ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης, ὑποδύντε μάλ' ὦκα,
Νεκρὸν ἀείραντες, φέρετ' ἐκ πόνου· αὐτὰρ ὄπισθε
Νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσί τε καὶ Ἕκτορι δίῳ,
Ἶσον θυμὸν ἔχοντες ὁμώνυμοι, οἳ τὸ πάρος περ
Μίμνομεν ὀξὺν Ἄρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
Ὕψι μάλα μεγάλως· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθε
Τρωϊκὸς, ὡς εἴδοντο νέκυν ἄραντας Ἀχαιούς·
Ἴθυσαν δὲ, κύνεσσιν ἐοικότες, οἵτ' ἐπὶ κάπρῳ
Βλημένῳ ἀΐξωσι πρὸ κούρων θηρητήρων·
Ἕως μὲν γάρ τε θέουσι, διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες·
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐν τοῖσιν ἑλίξεται, ἀλκὶ πεποιθὼς,
Ἄψ τ' ἀνεχώρησαν, διά τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος·
Ὣς Τρῶες, εἴως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο,
Νύσσοντες ξίφεσί τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' Αἴαντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοὺς
Σταίησαν, τῶν δὲ τράπετο χρὼς, οὐδέ τις ἔτλη
Πρόσσω ἀΐξας, περὶ νεκροῦ δηριάασθαι.
Ὣς οἵ γε μεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν
Ἄγριος, ἠΰτε πῦρ, τό τ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν,
Ὄρμενον ἐξαίφνης, φλεγέθει· μινύθουσι δὲ οἶκοι
Ἐν σέλαϊ μεγάλῳ· τὸ δ' ἐπιβρέμει ἲς ἀνέμοιο·
Ὣς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων
Ἀζηχὴς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.

Οἱ δ', ὥσθ' ἡμίονοι, κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες,
Ἕλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν
Ἢ δοκὸν, ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον· ἐν δέ τε θυμὸς
Τείρεθ', ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ, σπευδόντεσσιν·
Ὣς οἵ γε μεμαῶτε νέκυν φέρον· αὐτὰρ ὄπισθεν
Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὥστε πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ
Ὑλήεις, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς·
Ὅστε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα
Ἴσχει, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίονδε τίθησι
Πλάζων, οὐδέ τί μιν σθένεϊ ῥηγνῦσι ῥέοντες·
Ὣς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω
Τρώων· οἱ δ' ἅμ' ἕποντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης, καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
Τῶν δ' ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται, ἠὲ κολοιῶν,
Οὖλον κεκλήγοντες, ὅτε προΐδωσιν ἰόντα
Κίρκον, ὅ τε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν·
Ὣς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι κοῦροι Ἀχαιῶν,
Οὖλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης·
Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περί τ' ἀμφί τε τάφρον,
Φευγόντων Δαναῶν· πολέμου δ' οὐ γίγνετ' ἐρωή.

ΤΗΣ

̔ΟΜΗΡΟΥ ̓ΙΛΙΑΔΟΣ

̔ΡΑΨΩΙΔΙΑ Σ'.

̓Επιγραφή.

Σῖγμα, Θέτις ̓Αχιλῆϊ παρ' ̔Ηφαίστου φέρεν ὅπλα.

῝ΩΣ οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.
̓Αντίλοχος δ' ̓Αχιλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθε.
Τὸν δ' εὗρε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν, ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν.
̓Οχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
῏Ω μοι ἐγὼ, τί τ' ἄρ' αὖτε καρηκομόωντες ̓Αχαιοὶ
Νηυσὶν ἔπι κλονέονται ἀτυζόμενοι πεδίοιο;
Μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ,
῝Ως ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καί μοι ἔειπε,
Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον, ἔτι ζώοντος ἐμεῖο,
Χερσὶν ὑπὸ Τρώων λείψειν φάος ̓Ηελίοιο.
῏Η μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς,
Σχέτλιος· ἦτ' ἐκέλευον, ἀπωσάμενον δήϊον πῦρ,
῎Αψ ἐπὶ νῆας ἴμεν, μηδ' ῞Εκτορι ἶφι μάχεσθαι.
῞Εως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγαυοῦ Νέστορος υἱὸς,
Δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινήν·
῏Ω μοι, Πηλέος υἱὲ δαΐφρονος, ἦ μάλα λυγρῆς
Πεύσεαι ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.
Κεῖται Πάτροκλος· νέκυος δὲ δὴ ἀμφὶ μάχονται
Γυμνοῦ· ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος ῞Εκτωρ.
῝Ως φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·

Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν,
Χεύατο κὰκ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον·
Νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη·
Αὐτὸς δ' ἐν κονίῃσι μέγας μεγαλωστὶ τανυσθεὶς
Κεῖτο, φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ᾔσχυνε δαΐζων.
Δμωαὶ δ', ἃς Ἀχιλεὺς ληΐσσατο, Πάτροκλός τε,
Θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴαχον, ἐκ δὲ θύραζε
Ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα· χερσὶ δὲ πᾶσαι
Στήθεα πεπλήγοντο, λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης.
Ἀντίλοχος δ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων,
Χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος· ὁ δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ·
Δείδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ.
Σμερδαλέον δ' ᾤμωξεν· ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ,
Ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι,
Κώκυσέ τ' ἄρ' ἔπειτα· θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο
Πᾶσαι, ὅσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν.
Ἔνθ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τε, Θάλειά τε, Κυμοδόκη τε,
Νησαίη, Σπειώ τε, Θόη θ', Ἁλίη τε βοῶπις,
Κυμοθόη τε, καὶ Ἀκταίη, καὶ Λιμνώρεια,
Καὶ Μελίτη, καὶ Ἴαιρα, καὶ Ἀμφιθόη, καὶ Ἀγαύη.
Δωτώ τε, Πρωτώ τε, Φέρουσά τε, Δυναμένη τε,
Δεξαμένη τε, καὶ Ἀμφινόμη, καὶ Καλλιάνειρα,
Δωρὶς, καὶ Πανόπη, καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια,
Νημέρτης τε, καὶ Ἀψεύδης, καὶ Καλλιάνασσα·
Ἔνθα δ' ἔην Κλυμένη, Ἰάνειρά τε, καὶ Ἰάνασσα,
Μαῖρα, καὶ Ὠρείθυια, ἐϋπλόκαμός τ' Ἀμάθεια·
Ἄλλαι θ', αἳ κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν.
Τῶν δὲ καὶ ἀργύφεον πλῆτο σπέος· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
Στήθεα πεπλήγοντο· Θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο·
Κλῦτε, κασίγνηται Νηρηΐδες, ὄφρ' εὖ πᾶσαι
Εἴδετ' ἀκούουσαι, ὅσ' ἐμῷ ἔνι κήδεα θυμῷ.
Ὤ μοι ἐγὼ δειλὴ, ὤ μοι δυσαριστοτόκεια,
Ἥ τ' ἐπεὶ ἂρ τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε, κρατερόν τε,
Ἔξοχον ἡρώων, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος,
Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς,
Νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω,

Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις
Οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηλήϊον εἴσω.
Ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος Ἠελίοιο,
Ἄχνυται, οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα.
Ἀλλ' εἶμ', ὄφρα ἴδοιμι φίλον τέκος, ἠδ' ἐπακούσω,
Ὅ ττι μιν ἵκετο πένθος, ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.
Ὣς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἱ δὲ σὺν αὐτῇ
Δακρυόεσσαι ἴσαν, περὶ δέ σφισι κῦμα θαλάσσης
Ῥήγνυτο· ταὶ δ', ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἵκοντο,
Ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερὼ, ἔνθα θαμειαὶ
Μυρμιδόνων εἴρυντο νέες ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα.
Τῷ δὲ βαρὺ στενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ,
Ὀξὺ δὲ κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἑοῖο·
Καί ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε· τὰ μὲν δή τοι τετέλεσται
Ἐκ Διὸς, ὡς ἄρα δὴ πρίν γ' εὔχεο, χεῖρας ἀνασχὼν,
Πάντας ἐπὶ πρύμνησιν ἀλήμεναι υἷας Ἀχαιῶν,
Σεῦ ἐπιδευομένους, παθέειν τ' ἀεκήλια ἔργα.
Τὴν δὲ βαρὺ στενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Μῆτερ ἐμὴ, τὰ μὲν ἄρ μοι Ὀλύμπιος ἐξετέλεσσεν·
Ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος,
Πάτροκλος; τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῖον ἑταίρων,
Ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, τὸν ἀπώλεσα· τεύχεα δ' Ἕκτωρ,
Δῃώσας, ἀπέδυσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
Καλά· τὰ μὲν Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα,
Ἤματι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ.
Αἴθ' ὄφελες σὺ μὲν αὖθι μετ' ἀθανάτῃς ἁλίῃσι
Ναίειν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν.
Νῦν δ', ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη,
Παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξεαι αὖτις
Οἴκαδε νοστήσαντ'· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ θυμὸς ἀνώγει
Ζώειν, οὐδ' ἄνδρεσσι μετέμμεναι, αἴ κε μὴ Ἕκτωρ
Πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ,
Πατρόκλοιο δ' ἕλωρα Μενοιτιάδεω ἀποτίσῃ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θέτις καταδακρυχέουσα·

Ὠκύμορος δή μοι, τέκος, ἔσσεαι, οἷ' ἀγορεύεις·
Αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος.
  Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρῳ
Κτεινομένῳ ἐπαμῦναι· ὁ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης
Ἔφθιτ'· ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.
Νῦν δ'—ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενόμην φάος, οὐδ' ἑτάροισι
Τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ πολέες δάμεν Ἕκτορι δίῳ·
Ἀλλ' ἧμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,
Τοῖος ἐὼν, οἷος οὔτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Ἐν πολέμῳ· ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι·
Ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν, ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο,
Καὶ χόλος, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι,
Ὅς τε, πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο,
Ἀνδρῶν ἐν στήθεσσιν ἀέξεται, ἠΰτε καπνός·
Ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ—
Νῦν δ' εἶμ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω
Ἕκτορα· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε Κῆρα,
Ὅσπερ φίλτατος ἔσκε Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι·
Ἀλλά ἑ Μοῖρα δάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης.
Ὣς καὶ ἐγὼν, εἰ δή μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται,
Κείσομ', ἐπεί κε θάνω· νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην,
Καί τινα Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων,
Ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ παρειάων ἁπαλάων
Δάκρυ' ὀμορξαμένην, ἁδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην·
Γνοῖεν δ', ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι.
Μηδέ μ' ἔρυκε μάχης, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις.
  Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
Ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον, ἐτήτυμον· οὐ κακόν ἐστι,
Τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον·
Ἀλλά τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται,

Χάλκεα, μαρμαίροντα· τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ
Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδέ ἑ φημὶ
Δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ.
Ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσεο μῶλον Ἄρηος,
Πρίν γ᾽ ἐμὲ δεῦρ᾽ ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδηαι·
Ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι, ἅμ᾽ ἠελίῳ ἀνιόντι,
Τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ᾽ Ἡφαίστοιο ἄνακτος.
Ὣς ἄρα φωνήσασα, πάλιν τράπεθ᾽ υἷος ἑοῖο·
Καὶ στρεφθεῖσ᾽, ἁλίῃσι κασιγνήτῃσι μετηύδα·
Ὑμεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
Ὀψόμεναί τε γέρονθ᾽ ἅλιον καὶ δώματα πατρὸς,
Καί οἱ πάντ᾽ ἀγορεύσατ᾽· ἐγὼ δ᾽ ἐς μακρὸν Ὄλυμπον
Εἶμι παρ᾽ Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, αἴ κ᾽ ἐθέλῃσιν
Υἱεῖ ἐμῷ δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα.
Ὣς ἔφαθ᾽· αἱ δ᾽ ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ᾽ ἔδυσαν.
Ἡ δ᾽ αὖτ᾽ Οὔλυμπόνδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
Ἤϊεν, ὄφρα φίλῳ παιδὶ κλυτὰ τεύχε᾽ ἐνείκοι.
Τὴν μὲν ἄρ᾽ Οὔλυμπόνδε πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὑφ᾽ Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Φεύγοντες, νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο.
Οὐδέ κε Πάτροκλόν περ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν, θεράποντ᾽ Ἀχιλῆος·
Αὖτις γὰρ δὴ τόν γε κίχον λαός τε καὶ ἵπποι,
Ἕκτωρ τε, Πριάμοιο πάϊς, φλογὶ εἴκελος ἀλκήν·
Τρὶς μέν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαίδιμος Ἕκτωρ,
Ἑλκέμεναι μεμαὼς, μέγα δὲ Τρώεσσιν ὁμόκλα·
Τρὶς δὲ δύ᾽ Αἴαντε, θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκὴν,
Νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν· ὁ δ᾽ ἔμπεδον, ἀλκὶ πεποιθὼς,
Ἄλλοτ᾽ ἐπαΐξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ᾽ αὖτε
Στάσκε μέγα ἰάχων· ὀπίσω δ᾽ οὐ χάζετο πάμπαν.
Ὡς δ᾽ ἀπὸ σώματος οὔ τι λέοντ᾽ αἴθωνα δύνανται
Ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι·
Ὣς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δύω Αἴαντε κορυστὰ,
Ἕκτορα Πριαμίδην, ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι.
Καί νύ κεν εἴρυσσέ τε καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος,
Εἰ μὴ Πηλείωνι ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις

Ἄγγελος ἦλθε θέουσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,
Κρύβδα Διὸς, ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἧκέ μιν Ἥρη·
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ὄρσεο, Πηλείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν·
Πατρόκλῳ ἐπάμυνον, οὗ εἵνεκα φύλοπις αἰνὴ
Ἕστηκε πρὸ νεῶν. οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν,
Οἱ μὲν, ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνειῶτος,
Οἱ δὲ, ἐρύσσασθαι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
Τρῶες ἐπιθύουσι· μάλιστα δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἑλκέμεναι μέμονε· κεφαλὴν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει
Πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.
Ἀλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κεῖσο· σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω,
Πάτροκλον Τρῳῆσι κυσὶ μέλπηθρα γενέσθαι·
Σοὶ λώβη, αἴ κέ τι νέκυς ᾐσχυμένος ἔλθῃ.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Ἶρι θεὰ, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἧκε;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις·
Ἥρη με προέηκε, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις·
Οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος, οὐδέ τις ἄλλος
Ἀθανάτων, οἳ Ὄλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλον; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκεῖνοι.
Μήτηρ δ' οὔ με φίλη πρίν γ' εἴα θωρήσσεσθαι,
Πρίν γ' αὐτὴν ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι·
Στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά.
Ἄλλου δ' οὔ τευ οἶδα, τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω,
Εἰ μὴ Αἴαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅγ', ἔλπομ', ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ,
Ἔγχεϊ δηϊόων περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις·
Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται·
Ἀλλ' αὔτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν, Τρώεσσι φάνηθι,
Αἴ κε σ' ὑποδδείσαντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις·

Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὦρτο Διῒ φίλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
Ὤμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν·
Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων
Χρύσεον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φλόγα παμφανόωσαν.
Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται
Τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δήϊοι ἀμφὶ μάχονται,
Οἵτε πανημέριοι στυγερῷ κρίνωνται Ἄρηϊ
Ἄστεος ἐκ σφετέρου· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
Πυρσοί τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγὴ
Γίγνεται ἀΐσσουσα, περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι,
Αἴ κεν πως σὺν νηυσὶν Ἄρεως ἀλκτῆρες ἵκωνται·
Ὣς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἵκανε·
Στῆ δ', ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος· οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς
Μίσγετο· μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζετ' ἐφετμήν.
Ἔνθα στὰς ἤϋσ'· ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
Φθέγξατ'· ἀτὰρ Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὦρσε κυδοιμόν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνὴ, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ
Ἄστυ περιπλομένων δηΐων ὑπὸ θυμοραϊστέων·
Ὣς τότ' ἀριζήλη φωνὴ γένετ' Αἰακίδαο.
Οἱ δ' ὡς οὖν ἄϊον ὄπα χάλκεον Αἰακίδαο,
Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ καλλίτριχες ἵπποι
Ἂψ ὄχεα τρόπεον· ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ.
Ἡνίοχοι δ' ἔκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ
Δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλείωνος
Δαιόμενον· τὸ δὲ δαῖε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἴαχε δῖος Ἀχιλλεὺς·
Τρὶς δὲ κυκήθησαν Τρῶες κλειτοί τ' ἐπίκουροι.
Ἔνθα δὲ καὶ τότ' ὄλοντο δυώδεκα φῶτες ἄριστοι
Ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες,
Κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι
Μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι ποδώκης εἵπετ' Ἀχιλλεὺς,
Δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἴσιδε πιστὸν ἑταῖρον
Κείμενον ἐν φέρτρῳ, δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
Τόν ῥ' ἤτοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν
Ἐς πόλεμον, οὐδ' αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα.

Ἠέλιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη
Πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι.
Ἠέλιος μὲν ἔδυ, παύσαντο δὲ δῖοι Ἀχαιοὶ
Φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο.
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν, ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης
Χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους.
Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο, πάρος δόρποιο μέδεσθαι·
Ὀρθῶν δ' ἑσταότων ἀγορὴ γένετ', οὐδέ τις ἔτλη
Ἕζεσθαι· πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
Τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν
Πανθοΐδης· ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
Ἕκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος, ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἂρ μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα·
Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι· κέλομαι γὰρ ἔγωγε
Ἄστυδε νῦν ἰέναι· μὴ μίμνειν Ἠῶ δῖαν
Ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσίν· ἑκὰς δ' ἀπὸ τείχεος εἰμέν.
Ὄφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μήνιε δίῳ,
Τόφρα δὲ ῥηΐτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί.
Χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θοῇς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων,
Ἐλπόμενος νῆας αἱρησέμεν ἀμφιελίσσας·
Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα ποδώκεα Πηλείωνα·
Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐθελήσει
Μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ
Ἐν μέσῳ ἀμφότεροι μένος Ἄρηος δατέονται,
Ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται, ἠδὲ γυναικῶν.
Ἀλλ' ἴομεν προτὶ ἄστυ, πίθεσθέ μοι, ὧδε γὰρ ἔσται·
Νῦν μὲν νὺξ ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλείωνα
Ἀμβροσίη· εἰ δ' ἄμμε κιχήσεται ἐνθάδ' ἐόντας
Αὔριον ὁρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν, εὖ νύ τις αὐτὸν
Γνώσεται· ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρήν,
Ὅς κε φύγῃ· πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
Τρώων· αἴ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο.
Εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα, κηδόμενοί περ,
Νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν, ἄστυ δὲ πύργοι,

Ὑψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῆς ἀραρυῖαι
Μακραὶ, ἐΰξεστοι, ἐζευγμέναι εἰρύσονται.
Πρωῒ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
Στησόμεθ' ἀν πύργους· τῷ δ' ἄλγιον, αἴ κ' ἐθέλῃσιν,
Ἐλθὼν ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμι μάχεσθαι.
Ἄψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας, ἐπεί κ' ἐριαύχενας ἵππους
Παντοίου δρόμου ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων.
Εἴσω δ' οὔ μιν θυμὸς ἐφορμηθῆναι ἐάσει,
Οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει· πρίν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκ ἔτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις,
Ὃς κέλεαι κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι αὖτις ἰόντας.
Ἦ οὔπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων;
Πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι
Πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, πολύχαλκον·
Νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά·
Πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μῃονίην ἐρατεινὴν
Κτήματα περνάμεν' ἵκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεύς·
Νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω
Κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσὶ, θαλάσσῃ τ' ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
Νήπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ.
Οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπείσεται· οὐ γὰρ ἐάσω.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
Νῦν μὲν δόρπον ἕλεσθε, κατὰ στρατὸν, ἐν τελέεσσι,
Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
Τρώων δ' ὃς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει,
Συλλέξας, λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι,
Τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν, ἤπερ Ἀχαιούς.
Πρωῒ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα.
Εἰ δ' ἐτεὸν παρὰ ναῦφιν ἀνέστη δῖος Ἀχιλλεὺς,
Ἄλγιον, αἴ κ' ἐθέλῃσι, τῷ ἔσσεται· οὔ μιν ἔγωγε
Φεύξομαι ἐκ πολέμοιο δυσηχέος, ἀλλὰ μάλ' ἄντην
Στήσομαι, ἤ κε φέρῃσι μέγα κράτος, ἤ κε φεροίμην.
Ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα.
Ὣς Ἕκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν,

Νήπιοι· ἐκ γάρ σφεων φρένας εἵλετο Παλλὰς Ἀθήνη·
Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι,
Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔ τις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν.
Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατόν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.
Τοῖσι δὲ Πηλείδης ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου,
Πυκνὰ μάλα στενάχων· ὥς τε λῖς ἠϋγένειος,
Ὧι ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνὴρ
Ὕλης ἐκ πυκινῆς· ὁ δέ τ' ἄχνυται ὕστερος ἐλθών·
Πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν,
Εἴ ποθεν ἐξεύροι· μάλα γὰρ δριμὺς χόλος αἱρεῖ.
Ὣς ὁ βαρὺ στενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσιν·
Ὢ πόποι, ἦ ῥ' ἅλιον ἔπος ἔκβαλον ἤματι κείνῳ,
Θαρσύνων ἥρωα Μενοίτιον ἐν μεγάροισι·
Φῆν δέ οἱ εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν,
Ἴλιον ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε ληΐδος αἶσαν.
Ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ·
Ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι
Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα
Δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς,
Οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθέξει.
Νῦν δ' ἐπεὶ οὖν, Πάτροκλε, σεῦ ὕστερος εἶμ' ὑπὸ γαῖαν,
Οὔ σε πρὶν κτεριῶ, πρίν γ' Ἕκτορος ἐνθάδ' ἐνεῖκαι
Τεύχεα καὶ κεφαλὴν μεγαθύμου σεῖο φονῆος·
Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.
Τόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσι κείσεαι οὕτως·
Ἀμφὶ δέ σε Τρωαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι
Κλαύσονται, νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσαι,
Τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφί τε δουρί τε μακρῷ,
Πιείρας πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.
Ὣς εἰπὼν, ἑτάροισιν ἐκέκλετο δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα τάχιστα
Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον αἱματόεντα.
Οἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ,

Ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἑλόντες·
Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ·
Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ,
Καὶ τότε δὴ λοῦσάν τε, καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ·
Ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος ἐννεώροιο·
Ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν
Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς· καθύπερθε δὲ, φάρεϊ λευκῷ.
Παννύχιοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα
Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.
Ζεὺς δ' Ἥρην προσέειπε κασιγνήτην, ἄλοχόν τε·
Ἔπρηξας καὶ ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
Ἀνστήσασ' Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· ἦ ῥά νυ σεῖο
Ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Καὶ μὲν δή πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι,
Ὅσπερ θνητός τ' ἐστὶ, καὶ οὐ τόσα μήδεα οἶδε·
Πῶς δὴ ἔγωγ', ἣ φημὶ θεάων ἔμμεν' ἀρίστη,
Ἀμφότερον, γενεῇ τε, καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις
Κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μέτ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις,
Οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι;
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἡφαίστου δ' ἵκανε δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα
Ἄφθιτον, ἀστερόεντα, μεταπρεπέ' ἀθανάτοισι,
Χάλκεον, ὅν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίων.
Τὸν δ' εὗρ' ἱδρώοντα, ἑλισσόμενον περὶ φύσας,
Σπεύδοντα· τρίποδας γὰρ ἐείκοσι πάντας ἔτευχεν,
Ἑστάμεναι περὶ τοῖχον ἐϋσταθέος μεγάροιο·
Χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν,
Ὄφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα,
Ἠδ' αὖτις πρὸς δῶμα νεοίατο, θαῦμα ἰδέσθαι.
Οἱ δ' ἤτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὔατα δ' οὔπω
Δαιδάλεα προσέκειτο, τά ῥ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δεσμούς.
Ὄφρ' ὅγε ταῦτα πονεῖτο ἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
Τὴν δὲ ἴδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος

Καλὴ, τὴν ὤπυιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
  Τίπτε, Θέτις τανύπεπλος, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
Αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις·
Ἀλλ' ἕπεο προτέρω, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω.
  Ὣς ἄρα φωνήσασα, πρόσω ἄγε δῖα θεάων·
Τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου,
Καλοῦ, δαιδαλέου, ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦε.
Κέκλετο δ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, εἶπέ τε μῦθον·
  Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε, Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
  Ἦ ῥά νύ μοι δεινή τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον,
Ἥ μ' ἐσάωσ', ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο τῆλε πεσόντα,
Μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἥ μ' ἐθέλησε
Κρύψαι χωλὸν ἐόντα· τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,
Εἰ μή μ' Εὐρυνόμη τε, Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
Εὐρυνόμη, θυγάτηρ ἀψοῤῥόου Ὠκεανοῖο.
Τῇσι πὰρ' εἰνάετες χάλκευον δαίδαλα πολλὰ,
Πόρπας τε, γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε, καὶ ὅρμους,
Ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ· περὶ δὲ ῥόος Ὠκεανοῖο
Ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος· οὐδέ τις ἄλλος
Ἤιδεεν οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
Ἀλλὰ Θέτις τε, καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, αἵ μ' ἐσάωσαν.
Ἣ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει· τῷ με μάλα χρεὼ
Πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθες ξεινήϊα καλὰ,
Ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι ὅπλα τε πάντα.
  Ἦ, καὶ ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἴητον ἀνέστη
Χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί.
Φύσας μέν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρὸς, ὅπλα τε πάντα
Λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονεῖτο·
Σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ,
Αὐχένα τε στιβαρὸν, καὶ στήθεα λαχνήεντα·
Δῦ δὲ χιτῶν'· ἕλε δὲ σκῆπτρον παχύ· βῆ δὲ θύραζε
Χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι,
Χρύσειαι, ζωῇσι νεήνισιν εἰοικυῖαι,

Τῆς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, ἐν δὲ καὶ αὐδὴ,
Καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν.
Αἱ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον· αὐτὰρ ὁ ἔῤῥων,
Πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἷζε φαεινοῦ,
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Τίπτε, Θέτις τανύπεπλος, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
Αἰδοίη τε, φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
Αὔδα ὅ τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις καταδακρυχέουσα·
Ἥφαιστ', ἦ ἄρα δή τις, ὅσαι θεαὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
Τοσσάδ' ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρὰ,
Ὅσσ' ἐμοὶ ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν;
Ἐκ μὲν μ' ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν,
Αἰακίδῃ Πηλῆϊ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν,
Πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα· ὁ μὲν δὴ γήραϊ λυγρῷ
Κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος. ἄλλα δέ μοι νῦν·
Υἱὸν ἐπεί μοι δῶκε γενέσθαι τε, τραφέμεν τε,
Ἔξοχον ἡρώων, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος·
Τὸν μὲν ἐγὼ, θρέψασα, φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς,
Νηυσὶν ἔπι προέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω,
Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις
Οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηλήϊον εἴσω.
Ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος Ἠελίοιο,
Ἄχνυται, οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα.
Κούρην ἣν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν,
Τὴν ἂψ ἐκ χειρῶν ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων.
Ἦτοι ὁ τῆς ἀχέων, φρένας ἔφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Τρῶες ἐπὶ πρύμνῃσιν ἐείλεον, οὐδὲ θύραζε
Εἴων ἐξιέναι· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
Ἔνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠναίνετο λοιμὸν ἀμῦναι·
Αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἃ τεύχεα ἕσσε,
Πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσε.
Πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσι·
Καί νύ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων,

Πολλὰ κακὰ ῥέξαντα, Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
Ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἕκτορι κῦδος ἔδωκε.
Τοὔνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἴ κ' ἐθέλησθα
Υἱ' ἐμῷ ὠκυμόρῳ δόμεν ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
Καὶ καλὰς κνημῖδας, ἐπισφυρίοις ἀραρυίας,
Καὶ θώρηχ'· ὃ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος,
Τρωσὶ δαμείς· ὁ δὲ κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχεύων.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
Θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Αἲ γάρ μιν θανάτοιο δυσηχέος ὧδε δυναίμην
Νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἱκάνοι·
Ὥς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσεται, οἷά τις αὖτε
Ἀνθρώπων πολέων θαυμάσσεται, ὅς κεν ἴδηται.
Ὣς εἰπὼν τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας·
Τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι·
Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων,
Παντοίην εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι,
Ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὖτε,
Ὅππως Ἥφαιστός τ' ἐθέλοι καὶ ἔργον ἄνοιτο.
Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα, κασσίτερόν τε,
Καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
Θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα· γέντο δὲ χειρὶ
Ῥαιστῆρα κρατερὴν, ἑτέρηφι δὲ γέντο πυράγρην.
Ποίει δὲ πρώτιστα σάκος μέγα τε, στιβαρόν τε,
Πάντοσε δαιδάλλων, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν,
Τρίπλακα, μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα.
Πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
Ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.
Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανὸν, ἐν δὲ θάλασσαν,
Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, Σελήνην τε πλήθουσαν,
Ἐν δέ τε τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
Πληϊάδας θ', Ὑάδας τε, τό τε σθένος Ὠρίωνος,
Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν,
Ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται, καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει·
Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.
Ἐν δὲ δύω ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων

Καλάς· ἐν τῇ μέν ῥα γάμοι τ' ἔσαν, εἰλαπίναι τε·
Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὕπο λαμπομενάων,
Ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ· πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·
Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
Αὐλοὶ, φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον· αἱ δὲ γυναῖκες
Ἱστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν, ἑκάστη.
Λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι· ἔνθα δὲ νεῖκος
Ὠρώρει· δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς
Ἀνδρὸς ἀποφθιμένου· ὁ μὲν εὔχετο, πάντ' ἀποδοῦναι,
Δήμῳ πιφαύσκων· ὁ δ' ἀναίνετο, μηδὲν ἑλέσθαι.
Ἄμφω δ' ἱέσθην ἐπὶ ἵστορι πεῖραρ ἑλέσθαι.
Λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον, ἀμφὶς ἀρωγοί·
Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον· οἱ δὲ γέροντες
Εἵατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ·
Σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἠεροφώνων·
Τοῖσιν ἔπειτ' ἤϊσσον, ἀμοιβηδὶς δὲ δίκαζον.
Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,
Τῷ δόμεν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ.
Τὴν δ' ἑτέρην πόλιν ἀμφὶ δύο στρατοὶ εἵατο λαῶν,
Τεύχεσι λαμπόμενοι· δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλὴ,
Ἠὲ διαπραθέειν, ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι
Κτῆσιν, ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει.
Οἱ δ' οὔπω πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο.
Τεῖχος μέν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα
Ῥύατ', ἐφεσταότες, μετὰ δ' ἀνέρες, οὓς ἔχε γῆρας.
Οἱ δ' ἴσαν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἄμφω χρυσείω, χρύσεια δὲ εἵματα ἕσθην,
Καλὼ καὶ μεγάλω σὺν τεύχεσιν, ὥς τε θεώ περ,
Ἀμφὶς ἀριζήλω· λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν.
Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον, ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι,
Ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσιν,
Ἔνθ' ἄρα τοί γ' ἵζοντ', εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύω σκοποὶ εἵατο λαῶν,
Δέγμενοι, ὁππότε μῆλα ἰδοίατο καὶ ἕλικας βοῦς.
Οἱ δὲ τάχα προγένοντο, δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες,
Τερπόμενοι σύριγξι· δόλον δ' οὔ τι προνόησαν.

Οἱ μὲν τὰ προϊδόντες ἐπέδραμον, ὦκα δ' ἔπειτα
Τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ
'Αργεννῶν ὀΐων· κτεῖνον δ' ἔπι μηλοβοτῆρας.
Οἱ δ' ὡς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσὶν,
Εἰράων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων
Βάντες ἀερσιπόδων μετεκίαθον· αἶψα δ' ἵκοντο.
Στησάμενοι δὲ μάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν.
'Εν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κὴρ,
Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
Ἄλλον τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖϊν.
Εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν·
'Ωμίλευν δ', ὥστε ζωοὶ βροτοὶ, ἠδ' ἐμάχοντο,
Νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρυον κατατεθνειῶτας.
'Εν δὲ τίθει νειὸν μαλακὴν, πίειραν ἄρουραν,
Εὐρεῖαν, τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ
Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.
Οἱ δ' ὁπότε στρέψαντες ἱκοίατο τέλσον ἀρούρης,
Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιηδέος οἴνου
Δόσκεν ἀνὴρ ἐπιών· τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους,
'Ιέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἱκέσθαι.
'Η δὲ μελαίνετ' ὄπισθεν, ἀρηρομένῃ δὲ ἐῴκει,
Χρυσείη περ ἐοῦσα· τὸ δὴ περὶ θαῦμα τέτυκτο.
'Εν δὲ τίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔριθοι
Ἤμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες·
Δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε,
Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο.
Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὄπισθε
Παῖδες δραγμεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,
'Ασπερχὲς πάρεχον· βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
Σκῆπτρον ἔχων ἑστήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.
Κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυῒ δαῖτα πένοντο·
Βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν, ἄμφεπον· αἱ δὲ γυναῖκες
Δεῖπνον ἐρίθοισι, λεῦκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον.
'Εν δὲ τίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωὴν,
Καλὴν, χρυσείην, μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν·

Ἑστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέῃσιν.
Ἀμφὶ δὲ, κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἕρκος ἔλασσε
Κασσιτέρου· μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτὴν,
Τῇ νίσσοντο φορῆες, ὅτε τρυγόωεν ἀλωήν.
Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι, ἀταλὰ φρονέοντες,
Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν.
Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ
Ἱμερόεν κιθάριζε, λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε
Λεπταλέῃ φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἁμαρτῇ
Μολπῇ τ' ἰϋγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο.
Ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραιράων·
Αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχατο, κασσιτέρου τε,
Μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε
Πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα.
Χρύσειοι δὲ νομῆες ἅμ' ἐστιχόωντο βόεσσι,
Τέσσαρες, ἐννέα δέ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο.
Σμερδαλέω δὲ λέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσι
Ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην· ὁ δὲ, μακρὰ μεμυκὼς
Ἕλκετο· τοὺς δὲ κύνες μετεκίαθον, ἠδ' αἰζηοί.
Τὼ μὲν ἀναῤῥήξαντε βοὸς μεγάλοιο βοείην,
Ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον· οἱ δὲ νομῆες
Αὔτως ἐνδίεσαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.
Οἱ δ' ἤτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων,
Ἱστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον, ἔκ τ' ἀλέοντο.
Ἐν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Ἐν καλῇ βήσσῃ μέγαν οἰῶν ἀργεννάων,
Σταθμούς τε, κλισίας τε κατηρεφέας, ἰδὲ σηκούς.
Ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Τῷ ἴκελον, οἷόν ποτ' ἐνὶ Κνωσσῷ εὐρείῃ
Δαίδαλος ἤσκησε καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ.
Ἔνθα μὲν ἠΐθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι
Ὠρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.
Τῶν δ' αἱ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
Εἵατ' ἐϋννήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ·
Καί ῥ' αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
Εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.

Οἱ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσι
Ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
Ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἴ κε θέῃσιν·
Ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισι.
Πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιΐσταθ' ὅμιλος
Τερπόμενοι· δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς
Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσους.
Ἐν δὲ τίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
Ἄντυγα πὰρ πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
Τεῦξ' ἄρα οἱ θώρηκα φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς·
Τεῦξε δέ οἱ κόρυθα βριαρὴν, κροτάφοις ἀραρυῖαν,
Καλὴν, δαιδαλέην· ἐπὶ δὲ χρύσεον λόφον ἧκε·
Τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέροιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν ἀείρας.
Ἡ δ', ἴρηξ ὣς, ἆλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος,
Τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἡφαίστοιο φέρουσα.

ΤΗΣ

̔ΟΜΗΡΟΥ ̓ΙΛΙΑΔΟΣ

̔ΡΑΨΩΙΔΙΑ Τ.

Ἐπιγραφή.

Ταῦ δ' ἀπέληγε χόλοιο, καὶ ἔκθορε δῖος Ἀχιλλεύς.

ἨΩΣ μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων
Ὤρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν.
Ἡ δ' ἐς νῆας ἵκανε, θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.
Εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὃν φίλον υἱὸν,
Κλαίοντα λιγέως· πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Μύρονθ'· ἡ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο δῖα θεάων,
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Τέκνον ἐμὸν, τοῦτον μὲν ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
Κεῖσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη·
Τύνη δ' Ἡφαίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο,
Καλὰ μάλ', οἷ' οὔπω τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν.
Ὣς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκε
Πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.
Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἕλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη
Ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος· ἐν δέ οἱ ὄσσε
Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὡσεὶ σέλας, ἐξεφάανθεν·
Τέρπετο δ' ἐν χείρεσσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ᾗσι τετάρπετο, δαίδαλα λεύσσων,
Αὐτίκα μητέρα ἣν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Μῆτερ ἐμὴ, τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν, οἷ' ἐπιεικὲς

Ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι.
Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ θωρήξομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
Δείδω, μή μοι τόφρα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
Μυῖαι, καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλὰς,
Εὐλὰς ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν—
Ἐκ δ' αἰὼν πέφαται—κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπήῃ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
Τέκνον, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων·
Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα,
Μυίας, αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσιν·
Ἤν περ γὰρ κῆταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν,
Αἰεὶ τῷδ' ἔσται χρὼς ἔμπεδος, ἢ καὶ ἀρείων.
Ἀλλὰ σύ γ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
Μῆνιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
Αἶψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσεο, δύσεο δ' ἀλκήν.
Ὣς ἄρα φωνήσασα, μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκε·
Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν
Στάξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χρὼς ἔμπεδος εἴη.
Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Σμερδαλέα ἰάχων, ὦρσε δ' ἥρωας Ἀχαιούς.
Καί ῥ', οἵπερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
Οἵ τε κυβερνῆται, καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν,
Καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες·
Καὶ μὴν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
Τὼ δὲ δύω σκάζοντε βάτην Ἄρεος θεράποντε,
Τυδείδης τε μενεπτόλεμος, καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς,
Ἔγχει ἐρειδομένω· ἔτι γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά·
Κὰδ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἵζοντο κιόντες.
Αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ἕλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Οὖτα Κόων Ἀντηνορίδης χαλκήρεϊ δουρί.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοὶ,
Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Ἀτρείδη, ἦ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον
Ἔπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί· ὅτε νῶΐ περ, ἀχνυμένω κῆρ,

Θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν, εἵνεκα κούρης.
Τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῷ,
Ἤματι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἑλόμην Λυρνησὸν ὀλέσσας·
Τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας,
Δυσμενέων ὑπὸ χερσὶν, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.
Ἕκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Δηρὸν ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι ὀΐω.
Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον, οὐδέ τί με χρὴ
Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν· ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
Ὄτρυνον πόλεμόνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
Ὄφρ' ἔτι καὶ Τρώων πειρήσομαι ἀντίον ἐλθὼν,
Αἴ κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαύειν· ἀλλά τιν' οἴω
Ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγῃσι
Δηΐου ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἡμετέροιο.
  Ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ χάρησαν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
Μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλείωνος.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς·
  Ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος,
Ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκουέμεν, οὐδὲ ἔοικεν
Ὑββάλλειν· χαλεπὸν γὰρ, ἐπιστάμενόν περ ἐόντα.
Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι,
Ἢ εἴποι; βλάβεται δὲ, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.
Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Σύνθεσθ', Ἀργεῖοι, μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος,
Πολλάκι δή μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον,
Καί τέ με νεικείεσκον· ἐγὼ δ' οὐκ αἴτιός εἰμι,
Ἀλλὰ Ζεὺς, καὶ Μοῖρα, καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννὺς,
Οἵ τέ μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην,
Ἤματι τῷ, ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων.
Ἀλλὰ τί κε ῥέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ.
Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται,
Οὐλομένη· τῇ μέν θ' ἁπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει
Πίλναται· ἀλλ' ἄρα ἥγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει,

Βλάπτουσ' ἀνθρώπους· κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησε.
Καὶ γάρ δή νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο, τόν περ ἄριστον
Ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φάσ' ἔμμεναι, ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
Ἥρη, θῆλυς ἐοῦσα, δολοφροσύνης ἀπάτησεν
Ἤματι τῷ, ὅτ' ἔμελλε βίην Ἡρακληείην
Ἀλκμήνη τέξεσθαι ἐϋστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
Ἤτοι ὅγ' εὐχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσι·
Κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοὶ, πᾶσαί τε θέαιναι,
Ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγει·
Σήμερον ἄνδρα φόωσδε μογοστόκος Εἰλείθυια
Ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
Τῶν ἀνδρῶν, γενεῆς οἵ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι.
Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
Ψευστήσεις, οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις·
Εἰ δ' ἄγε, νῦν μοι ὄμοσσον, Ὀλύμπιε, καρτερὸν ὅρκον,
Ἦ μὴν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξειν,
Ὅς κεν ἐπ' ἤματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς
Τῶν ἀνδρῶν, οἳ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης.
Ὣς ἔφατο· Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν,
Ἀλλ' ὄμοσε μέγαν ὅρκον, ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη·
Ἥρη δ' ἀΐξασα λίπε ῥίον Οὐλύμποιο,
Καρπαλίμως δ' ἵκετ' Ἄργος Ἀχαιϊκὸν, ἔνθ' ἄρα ᾔδη
Ἰφθίμην ἄλοχον Σθενέλου Περσηϊάδαο·
Ἡ δὲ κύει φίλον υἱὸν, ὁ δ' ἕβδομος ἑστήκει μείς.
Ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωσδε, καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα·
Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' Εἰλειθυίας.
Αὐτὴ δ' ἀγγελέουσα, Δία Κρονίωνα προσηύδα.
Ζεῦ πάτερ, ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω·
Ἤδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλὸς, ὃς Ἀργείοισιν ἀνάξει,
Εὐρυσθεὺς, Σθενέλοιο πάϊς Περσηϊάδαο,
Σὸν γένος· οὔ οἱ ἀεικὲς ἀνασσέμεν Ἀργείοισιν.
Ὣς φάτο· τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν.
Αὐτίκα δ' εἷλ' Ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο,
Χωόμενος φρεσὶν ᾗσι, καὶ ὤμοσε καρτερὸν ὅρκον,
Μήποτ' ἐς Οὔλυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
Αὖτις ἐλεύσεσθαι Ἄτην, ἣ πάντας ἀᾶται.

Ὣς εἰπὼν, ἔῤῥιψεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Χειρὶ περιστρέψας· τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνθρώπων.
Τὴν αἰεὶ στενάχεσχ', ὅθ' ἑὸν φίλον υἱὸν ὁρῷτο
Ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων.
Ὣς καὶ ἐγὼν, ὅτε δ' αὖτε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ
Ἀργείους ὤλεσκεν ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν,
Οὐ δυνάμην λελαθέσθ' ἄτης, ᾗ πρῶτον ἀάσθην.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, καί μευ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
Ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα.
Ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς.
Δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν, ὅσσα τοι ἐλθὼν
Χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῖος Ὀδυσσεύς.
Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος·
Δῶρα δέ τοι θεράποντες, ἐμῆς παρὰ νηὸς ἑλόντες,
Οἴσουσ', ὄφρα ἴδηαι, ὅ τοι μενοεικέα δώσω.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἀτρείδη, κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
Δῶρα μὲν αἴ κ' ἐθέλῃσθα παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικὲς,
Ἤτ' ἐχέμεν· παρά σοι. νῦν δὲ μνησώμεθα χάρμης
Αἶψα μάλ'· οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας,
Οὐδὲ διατρίβειν· ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον·
Ὥς κέ τις αὖτ' Ἀχιλῆα μετὰ πρώτοισιν ἴδηται
Ἔγχεϊ χαλκείῳ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.
Ὧδε τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Μηδ' οὕτως, ἀγαθός περ ἐὼν, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Νήστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον υἷας Ἀχαιῶν
Τρωσὶ μαχησομένους· ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται
Φύλοπις, εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες
Ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν·
Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοῇς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς
Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἄκμηνος σίτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι.
Εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάᾳ πολεμίζειν,
Ἀλλά τε λάθρῃ γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει

Δίψα τε καὶ λιμὸς, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι.
Ὃς δέ κ' ἀνὴρ οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς,
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζῃ,
Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυῖα
Πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
Ἀλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
Ὅπλεσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορὴν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶ σῇσιν ἰανθῇς·
Ὀμνυέτω δέ τοι ὅρκον, ἐν Ἀργείοισιν ἀναστὰς,
Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι,
Ἣ θέμις ἐστὶν, ἄναξ, ἤτ' ἀνδρῶν ἤτε γυναικῶν·
Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος ἔστω.
Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω
Πιείρῃ, ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃσθα.
Ἀτρείδη, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ
Ἔσσεαι· οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν, βασιλῆα
Ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν, Ἀγαμέμνων·
Χαίρω σεῦ, Λαερτιάδη, τὸν μῦθον ἀκούσας·
Ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διΐκεο καὶ κατέλεξας.
Ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὀμόσαι, κέλεται δέ με θυμὸς,
Οὐδ' ἐπιορκήσω, πρὸς δαίμονος· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Μιμνέτω αὖθι τέως περ, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος·
Μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες, ὄφρα κε δῶρα
Ἐκ κλισίης ἔλθῃσι, καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν.
Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ἠδὲ κελεύω,
Κρινάμενος κούρητας ἀριστῆας Παναχαιῶν,
Δῶρα δ' ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν, ὅσσ' Ἀχιλῆϊ
Χθιζὸν ὑπέστημεν δώσειν, ἀγέμεν τε γυναῖκας.
Ταλθύβιος δέ μοι ὦκα κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
Κάπρον ἑτοιμασάτω ταμέειν Διΐ τ', Ἠελίῳ τε.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἀτρείδη, κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
Ἄλλοτέ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι,
Ὁππότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται,

Καὶ μένος οὐ τόσον ἦσιν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσι.
Νῦν δ' οἱ μὲν κέαται δεδαϊγμένοι, οὓς ἐδάμασσεν
Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
Ὑμεῖς δ' ἐς βρωτὺν ὀτρύνετον· ἦτ' ἂν ἔγωγε
Σῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν υἷας Ἀχαιῶν
Νήστιας, ἀκμήνους, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
Τεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὴν τισαίμεθα λώβην.
Πρὶν δ' οὔπως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη
Οὐ πόσις, οὐδὲ βρῶσις, ἑταίρου τεθνειῶτος,
Ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαϊγμένος ὀξέϊ χαλκῷ
Κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Μύρονται· τό μοι οὔ τι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν,
Ἀλλὰ φόνος τε, καὶ αἷμα, καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱὲ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
Κρείσσων εἶς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ
Ἔγχει, ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί γε προβαλοίμην
Πολλόν· ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα·
Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν,
Αἶψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν,
Ἧς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν,
Ἄμητος δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα
Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
Γαστέρι δ' οὔπως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιούς·
Λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἤματα πάντα
Πίπτουσι· πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο;
Ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν, ὅς κε θάνῃσι,
Νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας·
Ὅσσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λίπωνται,
Μεμνῆσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα νωλεμὲς αἰεὶ,
Ἑσσάμενοι χροῒ χαλκὸν ἀτειρέα· μὴ δέ τις ἄλλην
Λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος ἰσχανάασθω.
Ἥδε γὰρ ὀτρυντὺς κακὸν ἔσσεται, ὅς κε λίπηται
Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων· ἀλλ' ἀθρόοι ὁρμηθέντες
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὀξὺν ἄρηα.

Ἦ, καὶ Νέστορος υἷας ὀπάσσατο κυδαλίμοιο,
Φυλείδην τε Μέγητα, Θόαντά τε, Μηριόνην τε,
Καὶ Κρειοντιάδην Λυκομήδεα, καὶ Μελάνιππον·
Βὰν δ' ἴμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο.
Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον.
Ἑπτὰ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, οὕς οἱ ὑπέστη,
Αἴθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους·
Ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
Ἕπτ', ἀτὰρ ὀγδοάτην, Βρισηΐδα καλλιπάρηον·
Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσεὺς δέκα πάντα τάλαντα,
Ἦρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν.
Καὶ τὰ μὲν ἐν μέσσῃ ἀγορῇ θέσαν· ἂν δ' Ἀγαμέμνων
Ἵστατο. Ταλθύβιος δὲ, θεῷ ἐναλίγκιος αὐδὴν,
Κάπρον ἔχων ἐν χειρὶ, παρίστατο ποιμένι λαῶν.
Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν,
Ἥ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
Κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διῒ χεῖρας ἀνασχὼν,
Εὔχετο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἵατο σιγῇ
Ἀργεῖοι, κατὰ μοῖραν, ἀκούοντες βασιλῆος.
Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
Γῆ τε, καὶ Ἠέλιος, καὶ Ἐριννύες, αἵ θ' ὑπὸ γαῖαν
Ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ.
Μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκα,
Οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος, οὔτε τευ ἄλλου·
Ἀλλ' ἔμεν' ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν.
Εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
Πολλὰ μάλ', ὅσσα διδοῦσιν, ὅ τις σφ' ἀλίτηται ὀμόσσας.
Ἦ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε νηλέϊ χαλκῷ.
Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα
Ῥίψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσιν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἀνστὰς Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα·
Ζεῦ πάτερ, ἦ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι δίδοισθα!
Οὐκ ἂν δήποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν
Ἀτρείδης ὤρινε διαμπερὲς, οὐδέ κε κούρην
Ἦγεν, ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος· ἀλλά ποθι Ζεὺς

Ἤθελ' Ἀχαιοῖσι θάνατον πολέεσσι γενέσθαι.
Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα.
  Ὣς ἄρ' ἐφώνησε, λῦσε δ' ἀγορὴν αἰψηρήν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα, ἕκαστος.
Δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο.
Βὰν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο·
Καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κάθισαν δὲ γυναῖκας·
Ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγαυοί.
Βρισηῒς δ' ἄρ' ἔπειτ', ἰκέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ,
Ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, λίγα κώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσε
Στήθεά τ', ἠδ' ἁπαλὴν δειρὴν, ἰδὲ καλὰ πρόσωπα·
Εἶπε δ' ἄρα κλαίουσα γυνὴ, εἰκυῖα θεῇσι·
  Πάτροκλέ, μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ,
Ζωὸν μέν σε ἔλειπον ἐγὼ, κλισίηθεν ἰοῦσα,
Νῦν δέ σε τεθνειῶτα κιχάνομαι, ὄρχαμε λαῶν,
Ἂψ ἀνιοῦσ'· ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί.
Ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
Εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
Τρεῖς τε κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ,
Κηδείους, οἳ πάντες ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον.
Οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες, ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Ἔκτεινε, πέρσε δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος,
Κλαίειν, ἀλλά μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο
Κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσὶν
Ἐς Φθίην, δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσι.
Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνειότα, μείλιχον αἰεί·
  Ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες,
Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη.
Αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο,
Λισσόμενοι δειπνῆσαι· ὁ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων·
  Λίσσομαι, εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπείθεθ' ἑταίρων
Μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος
Ἄσασθαι φίλον ἦτορ, ἐπεί μ' ἄχος αἰνὸν ἱκάνει·
Δύντα δ' ἐς ἠέλιον μενέω, καὶ τλήσομαι, ἔμπης.
  Ὣς εἰπὼν, ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασε βασιλῆας·

Δοιὼ δ' Ἀτρεΐδα μενέτην, καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς,
Νέστωρ, Ἰδομενεύς τε, γέρων θ' ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
Τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδέ τι θυμῷ
Τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος·
Μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενείκατο, φώνησέ τε·
Ἦ ῥά νύ μοί ποτε καὶ σὺ, δυσάμμορε, φίλταθ' ἑταίρων,
Αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας
Αἶψα καὶ ὀτραλέως, ὁπότε σπερχοίατ' Ἀχαιοὶ
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν ἄρηα.
Νῦν δὲ σὺ μὲν κεῖσαι δεδαϊγμένος· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
Ἄκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος, ἔνδον ἐόντων,
Σῇ ποθῇ· οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι·
Οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην,
Ὅς που νῦν Φθίηφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει
Χήτεϊ τοιοῦδ' υἷος· ὁ δ' ἀλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ
Εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶ πτολεμίζω·
Ἠὲ τὸν, ὃς Σκύρῳ μοι ἔνι τρέφεται φίλος υἱὸς,
Εἴ που ἔτι ζώει γε, Νεοπτόλεμος θεοειδής.
Πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει,
Οἶον ἐμὲ φθίσεσθαι ἀπ' Ἄργεος ἱπποβότοιο
Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δέ τε Φθίηνδε νέεσθαι,
Ὡς ἄν μοι τὸν παῖδα θοῇ σὺν νηῒ μελαίνῃ
Σκυρόθεν ἐξαγάγοις, καί οἱ δείξειας ἕκαστα,
Κτῆσιν ἐμὴν, δμῶάς τε, καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα.
Ἤδη γὰρ Πηλῆά γ' ὀΐομαι ἢ κατὰ πάμπαν
Τεθνάμεν, ἤ που τυτθὸν ἔτι ζώοντ' ἀκαχῆσθαι
Γήραΐ τε στυγερῷ, καὶ ἐμὴν προτιδέγμενον αἰεὶ
Λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθηται.
Ὣς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες,
Μνησάμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπε.
Μυρομένους δ' ἄρα τούς γε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
Αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τέκνον ἐμὸν, δὴ πάμπαν ἀποίχεαι ἀνδρὸς ἑῆος.
Ἦ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς;
Κεῖνος ὅγε, προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
Ἧσται ὀδυρόμενος ἕταρον φίλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι

Οἴχονται μετὰ δεῖπνον, ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος.
Ἀλλ' ἴθι, οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
Στάξον ἐνὶ στήθεσσ', ἵνα μή μιν λιμὸς ἵκηται.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην.
Ἡ δ', ἅρπῃ εἰκυῖα τανυπτέρυγι, λιγυφώνῳ,
Οὐρανοῦ ἐκκατεπᾶλτο δι' αἰθέρος· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ στρατόν· ἡ δ' Ἀχιλῆϊ
Νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
Στάξ, ἵνα μή μιν λιμὸς ἀτερπὴς γούναθ' ἵκηται.
Αὐτὴ δὲ πρὸς πατρὸς ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ
Ὤιχετο· τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων.
Ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται
Ψυχραὶ ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο·
Ὣς τότε ταρφειαὶ κόρυθες, λαμπρὸν γανόωσαι,
Νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
Θώρηκές τε κραταιγύαλοι, καὶ μείλινα δοῦρα·
Αἴγλη δ' οὐρανὸν ἷκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν
Χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν
Ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο δῖος Ἀχιλλεύς.
Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε, τὼ δέ οἱ ὄσσε
Λαμπέσθην, ὡσεί τε πυρὸς σέλας· ἐν δέ οἱ ἦτορ
Δῦν' ἄχος ἄτλητον· ὁ δ' ἄρα Τρωσὶ μενεαίνων
Δύσετο δῶρα θεοῦ, τά οἱ Ἥφαιστος κάμε τεύχων.
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας.
Δεύτερον αὖ, θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισι βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε, στιβαρόν τε,
Εἵλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ', ἠΰτε μήνης.
Ὡς δ' ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανήῃ
Καιομένοιο πυρὸς, τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφι,
Σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
Ὣς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἵκανε
Καλοῦ, δαιδαλέου· περὶ δὲ τρυφάλειαν ἀείρας
Κρατὶ θέτο βριαρήν· ἡ δ', ἀστὴρ ὣς, ἀπέλαμπεν

Ἵππουρις τρυφάλεια, περισσείοντο δ' ἔθειραι
Χρύσεαι, ἃς Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
Πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεὺς,
Εἴ οἱ ἐφαρμόσσειε, καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα·
Τῷ δ' αὖτε πτερὰ γίγνετ', ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν.
Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
Πάλλειν, ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεὺς,
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ τάμε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
Ἵππους δ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος ἀμφιέποντες
Ζεύγνυον· ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἔσαν· ἐν δὲ χαλινοὺς
Γαμφηλῇσ' ἔβαλον, κατὰ δ' ἡνία τεῖναν ὀπίσσω
Κολλητὸν προτὶ δίφρον· ὁ δ' ἂρ μάστιγα φαεινὴν
Χειρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν, ἐφ' ἵπποιϊν ἀνόρουσεν
Αὐτομέδων· ὄπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεὺς,
Τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ ὑπερίων,
Σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο·
Ξάνθε τε, καὶ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,
Ἄλλως δὴ φράζεσθε σαωσέμεν ἡνιοχῆα
Ἂψ Δαναῶν ἐς ὅμιλον, ἐπεί χ' ἑῶμεν πολέμοιο.
Μηδ', ὡς Πάτροκλον, λίπετ' αὐτόθι τεθνειῶτα.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφι προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος,
Ξάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσε καρήατι, πᾶσα δὲ χαίτη,
Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὖδας ἵκανεν·
Αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
Καὶ λίην σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
Ἀλλά τοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον, οὐδέ τοι ἡμεῖς
Αἴτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ Μοῖρα κραταιή.
Οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε, νωχελίῃ τε,
Τρῶες ἀπ' ὤμοιϊν Πατρόκλου τεύχε' ἕλοντο·
Ἀλλὰ θεῶν ὤριστος, ὃν ἠΰκομος τέκε Λητὼ,
Ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἕκτορι κῦδος ἔδωκε.
Νῶϊ δὲ καί κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν,
Ἥνπερ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλά σοι αὐτῷ

Μόρσιμόν ἐστι, θεῷ τε καὶ ἀνέρι ἶφι δαμῆναι.
Ὣς ἄρα φωνήσαντος Ἐριννύες ἔσχεθον αὐδήν.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τί σε χρή.
Εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτὸς, ὅ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
Νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
Οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο·
Ἦ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

ΤΗΣ

ὉΜΗΡΟΥ ἸΛΙΑΔΟΣ

ῬΑΨΩΙΔΙΑ Υ.

Ἐπιγραφή.

Υ, Μακάρων ἔρις ὦρτο, φέρει δ' ἐπὶ κάρτος Ἀχαιοῖς.

ὮΣ οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι θωρήσσοντο
Ἀμφὶ σὲ, Πηλέος υἱὲ, μάχης ἀκόρητον, Ἀχαιοί·
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο.
Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι
Κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου· ἡ δ' ἄρα πάντη
Φοιτήσασα κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
Οὔτε τις οὖν Ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὠκεανοῖο,

Οὔτ' ἄρα Νυμφάων, ταί τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα.
Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο,
Ξεστῇσ' αἰθούσῃσιν ἐφίζανον, ἃς Διῒ πατρὶ
Ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.
Ὣς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγηγέρατ'· οὐδ' Ἐνοσίχθων
Νηκούστησε θεᾶς, ἀλλ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε μετ' αὐτούς.
Ἷζε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν·
Τίπτ' αὖ, Ἀργικέραυνε, θεοὺς ἀγορήνδε κάλεσσας;
Ἦ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις;
Τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδηε.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἔγνως, Ἐννοσίγαιε, ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλὴν,
Ὧν ἕνεκα ξυνάγειρα· μέλουσί μοι, ὀλλύμενοί περ.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ μενέω πτυχὶ Οὐλύμποιο
Ἥμενος, ἔνθ' ὁρόων φρένα τέρψομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Ἔρχεσθ', ὄφρ' ἂν ἵκησθε μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς.
Ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ', ὅπη νόος ἐστὶν ἑκάστου.
Εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἶος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται,
Οὐδὲ μίνυνθ' ἕξουσι ποδώκεα Πηλείωνα.
Καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὁρῶντες.
Νῦν δ', ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἑταίρου χώεται αἰνῶς,
Δείδω, μὴ καὶ τεῖχος ὑπὲρ μόρον ἐξαλαπάξῃ.
Ὣς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἀλίαστον ἔγειρε.
Βὰν δ' ἴμεναι πόλεμόνδε θεοὶ, δίχα θυμὸν ἔχοντες·
Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἠδὲ Ποσειδάων γαιήοχος, ἠδ' ἐριούνης
Ἑρμείας, ὃς ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκασται·
Ἥφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε σθένεϊ βλεμεαίνων,
Χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί.
Ἐς δὲ Τρῶας Ἄρης κορυθαίολος· αὐτὰρ ἅμ' αὐτῷ
Φοῖβος ἀκερσεκόμης, ἠδ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Λητώ τε, Ξάνθος τε, φιλομμειδής τ' Ἀφροδίτη.
Εἵως μέν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν,
Τέως ἄρ' Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κύδανον, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς·

Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,
Δειδιότας, ὅθ' ὁρῶντο ποδώκεα Πηλείωνα
Τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ ἶσον Ἄρηϊ.
Αὐτὰρ, ἐπεὶ μεθ' ὅμιλον Ὀλύμπιοι ἤλυθον ἀνδρῶν,
Ὦρτο δ' Ἔρις κρατερὴ, λαοσσόος· αὖε δ' Ἀθήνη,
Στᾶσ' ὁτὲ μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν, τείχεος ἐκτὸς,
Ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτάων ἐριδούπων μακρὸν ἀΰτει.
Αὖε δ' Ἄρης ἑτέρωθεν, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσος,
Ὀξὺ κατ' ἀκροτάτης πόλιος Τρώεσσι κελεύων,
Ἄλλοτε πὰρ Σιμόεντι θέων ἐπὶ Καλλικολώνῃ.
  Ὣς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες,
Σύμβαλον, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν.
Δεινὸν δὲ βρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ὑψόθεν· αὐτὰρ νέρθε Ποσειδάων ἐτίναξε
Γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
Πάντες δ' ἐσσείοντο πόδες πολυπίδακος Ἴδης,
Καὶ κορυφαὶ, Τρώων τε πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
Ἔδδεισε δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων, Ἀϊδωνεύς·
Δείσας δ' ἐκ θρόνου ἆλτο, καὶ ἴαχε, μή οἱ ὕπερθε
Γαῖαν ἀναῤῥήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανήῃ
Σμερδαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ·
Τόσσος ἄρα κτύπος ὦρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
Ἦ τοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἄνακτος
Ἵστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὰ πτερόεντα·
Ἄντα δ' Ἐνυαλίοιο θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἥρῃ δ' ἀντέστη χρυσηλάκατος, κελαδεινὴ,
Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἑκάτοιο·
Λητοῖ δ' ἀντέστη σῶκος, ἐριούνιος Ἑρμῆς·
Ἄντα δ' ἄρ' Ἡφαίστοιο μέγας ποταμὸς βαθυδίνης,
Ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.
  Ὣς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἕκτορος ἄντα μάλιστα λιλαίετο δῦναι ὅμιλον
Πριαμίδεω· τοῦ γάρ ῥα μάλιστά γε θυμὸς ἀνώγει
Αἵματος ἆσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
Αἰνείαν δ' ἰθὺς λαοσσόος ὦρσεν Ἀπόλλων

Ἀντία Πηλείωνος, ἐνῆκε δέ οἱ μένος ἠΰ.
Υἱέϊ δὲ Πριάμοιο Λυκάονι εἴσατο φωνὴν·
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ,
Τὰς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων,
Πηλείδεω Ἀχιλῆος ἐναντίβιον πολεμίζειν;
Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμειβόμενος προσέειπε·
Πριαμίδη, τί με ταῦτα, καὶ οὐκ ἐθέλοντα, κελεύεις
Ἀντία Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι;
Οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδώκεος ἄντ' Ἀχιλῆος
Στήσομαι, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν
Ἐξ Ἴδης, ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρῃσι,
Πέρσε δὲ Λυρνησὸν καὶ Πήδασον· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
Εἰρύσαθ', ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα.
Ἦ κ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης,
Ἥ οἱ πρόσθεν ἰοῦσα τίθει φάος, ἠδὲ κέλευεν
Ἔγχεϊ χαλκείῳ Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν.
Τῷ οὐκ ἔστ' Ἀχιλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι·
Αἰεὶ γὰρ πάρα εἷς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει.
Καὶ δ' ἄλλως τοῦ γ' ἰθὺ βέλος πέτετ', οὐδ' ἀπολήγει,
Πρὶν χροὸς ἀνδρομέοιο διελθέμεν· εἰ δὲ θεός περ
Ἶσον τείνειε πολέμου τέλος, οὔ με μάλα ῥέα
Νικήσει, οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὔχεται εἶναι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·
Ἥρως, ἀλλ' ἄγε καὶ σὺ θεοῖς αἰειγενέτῃσιν
Εὔχεο· καὶ δὲ σέ φασι Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
Ἐκγεγάμεν, κεῖνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστίν·
Ἡ μὲν γὰρ Διός ἐσθ', ἡ δ' ἐξ ἁλίοιο γέροντος.
Ἀλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδέ σε πάμπαν
Λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ.
Ὣς εἰπὼν, ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.
Οὐ δ' ἔλαθ' Ἀγχίσαο πάϊς λευκώλενον Ἥρην,
Ἀντία Πηλείωνος ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
Ἡ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπε·
Φράζεσθον δὴ σφῶϊ, Ποσείδαον καὶ Ἀθήνη,

Ἐν φρεσὶν ὑμετέρῃσιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
Αἰνείας ὅδ' ἔβη, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
Ἀντία Πηλείωνος· ἀνῆκε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω
Αὐτόθεν, ἤ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων Ἀχιλῆϊ
Παρσταίη, δοίη δὲ κράτος μέγα· μηδέ τι θυμῷ
Δευέσθω, ἵνα εἰδῇ, ὅ μιν φιλέουσιν ἄριστοι
Ἀθανάτων, οἱ δ' αὖτ' ἀνεμώλιοι, οἳ τὸ πάρος περ
Τρωσὶν ἀμύνουσι πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα.
Πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθομεν ἀντιόωντες
Τῆσδε μάχης, ἵνα μή τι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσι
Σήμερον· ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται, ἅσσα οἱ Αἶσα
Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ·
Εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκ πεύσεται ὀμφῆς,
Δείσετ' ἔπειθ', ὅτε κέ τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
Ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Ἥρη, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον· οὐδέ τί σε χρή.
Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι
Ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰμέν.
Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα, κιόντες
Ἐκ πάτου ἐς σκοπιὴν, πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει.
Εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης, ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἢ Ἀχιλῆ' ἴσχωσι, καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι,
Αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφι νεῖκος ὀρεῖται
Φυλόπιδος· μάλα δ' ὦκα διακρινθέντας ὀΐω
Ἂψ ἴμεν Οὔλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων,
Ἡμετέρης ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ ἶφι δαμέντας.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο Κυανοχαίτης
Τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο,
Ὑψηλὸν, τό ῥά οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
Ποίεον, ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέοιτο,
Ὁππότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἠϊόνος πεδίονδε.
Ἔνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἕζετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι,
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄῤῥηκτον νεφέλην ὤμοισιν ἕσαντο·
Οἱ δ' ἑτέρωσε κάθιζον ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης,

Ἀμφὶ σὲ, ἤϊε Φοῖβε, καὶ Ἄρηα πτολίπορθον.
Ὣς οἵ μὲν ῥ' ἑκάτερθε καθείατο μητιόωντες
Βουλάς· ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο
Ὄκνεον ἀμφότεροι· Ζεὺς δ', ἥμενος ὕψι, κέλευε.
Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ λάμπετο χαλκῷ
Ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων· κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν
Ὀρνυμένων ἄμυδις· δύο δ' ἀνέρες ἔξοχ' ἄριστοι
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει,
Νευστάζων κόρυθι βριαρῇ· ἀτὰρ ἀσπίδα θοῦριν
Πρόσθεν ἔχε στέρνοιο, τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος.
Πηλείδης δ' ἑτέρωθεν ἐναντίον ὦρτο, λέων ὣς
Σίντης, ὅν τε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάασιν,
Ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων
Ἔρχεται· ἀλλ', ὅτε κέ τις Ἀρηϊθόων αἰζηῶν
Δουρὶ βάλῃ, ἑάλη τε χανὼν, περὶ τ' ἀφρὸς ὀδόντας
Γίγνεται, ἐν δέ τέ οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ,
Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
Μαστίεται, ἓε δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι·
Γλαυκιόων δ' ἰθὺς φέρεται μένει, ἤν τινα πέφνῃ
Ἀνδρῶν, ἢ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ·
Ὣς Ἀχιλῆ' ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
Ἀντίον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνείαο.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Αἰνεία, τί σὺ, τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν,
Ἔστης; ἦ σέ γε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
Ἐλπόμενον Τρώεσσιν ἀνάξειν ἱπποδάμοισι
Τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴ κεν ἔμ' ἐξεναρίξῃς,
Οὔ τοι τοὔνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν χερὶ θήσει·
Εἰσὶν γάρ οἱ παῖδες· ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων.
Ἦ νύ τί τοι Τρῶες τέμενος τάμον, ἔξοχον ἄλλων,
Καλὸν, φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμηαι,
Αἴ κεν ἐμὲ κτείνῃς; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ῥέξειν.
Ἤδη μὲν σέ γε, φημὶ, καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησα.

Ἦ οὐ μέμνῃ, ὅτε πέρ σε, βοῶν ἄπο, μοῦνον ἐόντα,
Σεῦα κατ' Ἰδαίων ὀρέων ταχέεσσι πόδεσσι
Καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μετατροπαλίζεο φεύγων·
Ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τὴν
Πέρσα, μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διῒ πατρί·
Ληϊάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,
Ἦγον· ἀτάρ σε Ζεὺς ἐῤῥύσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ἀλλ' οὐ νῦν σε ῥύεσθαι ὀΐομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
Βάλλεαι· ἀλλά σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
Ἐς πληθὺν ἰέναι· μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
Πρίν τι κακὸν παθέειν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο, φώνησέ τε.
Πηλείδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὥς,
Ἔλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς
Ἠμὲν κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.
Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δὲ τοκῆας,
Πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων·
Ὄψει δ' οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σούς.
Φασί σε μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
Μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος, καλλιπλοκάμου, ἁλοσύδνης·
Αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο
Εὔχομαι ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοι ἔστ' Ἀφροδίτη.
Τῶν δὴ νῦν ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλαύσονται
Σήμερον· οὐ γάρ φημ', ἐπέεσσί γε νηπυτίοισιν
Ὧδε διακρινθέντε, μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.
Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς
Ἡμετέρην γενεὴν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασι·
Δάρδανον ἂρ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεύς·
Κτίσσε δὲ Δαρδανίην, ἐπεὶ οὔπω Ἴλιος ἱρὴ
Ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, πόλις μερόπων ἀνθρώπων,
Ἀλλ' ἔθ' ὑπωρείας ᾤκεον πολυπίδακος Ἴδης.
Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,
Ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
Τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο
Θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῇσι—
Τάων καὶ Βορέης ἠράσσατο βοσκομενάων,

Ἵππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτῃ·
Αἱ δ' ὑποκυσσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους·
Αἱ δ' ὅτε μὲν σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων·
Ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῷεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θέεσκον—
Τρῶα δ' Ἐριχθόνιος τέκετο Τρώεσσιν ἄνακτα·
Τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
Ἶλός τ', Ἀσσάρακός τε, καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
Ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διῒ οἰνοχοεύειν,
Κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.
Ἶλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα·
Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο, Πρίαμόν τε,
Λάμπον τε, Κλυτίον θ', Ἱκετάονά τ', ὄζον Ἄρηος·
Ἀσσάρακος δὲ Κάπυν· ὁ δ' ἄρ' Ἀγχίσην τέκε παῖδα·
Αὐτὰρ ἔμ' Ἀγχίσης, Πρίαμος δὲ τέχ' Ἕκτορα δῖον.
Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.
Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε, μινύθει τε,
Ὅππως κεν ἐθέλῃσιν· ὁ γὰρ κάρτιστος ἁπάντων.
Ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὣς,
Ἑσταότ' ἐν μέσσῃ ὑσμίνῃ δηϊοτῆτος.
Ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι
Πολλὰ μάλ'· οὐδ' ἂν νηῦς ἑκατόνζυγος ἄχθος ἄροιτο.
Στρεπτὴ δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἔνι μῦθοι,
Παντοῖοι· ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις.
Ἀλλὰ τίη ἔριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη
Νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναῖκας,
Αἵτε χολωσάμεναι ἔριδος περὶ θυμοβόροιο
Νεικεῦσ' ἀλλήλῃσι μέσην ἐς ἀγυιὰν ἰοῦσαι,
Πόλλ' ἐτεά τε καὶ οὐκί· χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.
Ἀλκῆς δ' οὔ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα,
Πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον· ἀλλ' ἄγε, θᾶσσον
Γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν.
Ἦ ῥα, καὶ ἐν δεινῷ σάκει ἤλασεν ὄβριμον ἔγχος

Σμερδαλέα, μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῇ·
Πηλείδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἕο χειρὶ παχείῃ
Ἔσχετο ταρβήσας· φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος
Ῥέα διελεύσεσθαι μεγαλήτορος Αἰνείαο·
Νήπιος, οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Ὡς οὐ ῥηΐδι' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα
Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, οὐδ' ὑποείκειν.
Οὐδὲ τότ' Αἰνείαο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
Ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
Ἀλλὰ δύω μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς
Ἦσαν· ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίων,
Τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο,
Τὴν δὲ μίαν χρυσέην· τῇ ῥ' ἔσχετο μείλινον ἔγχος.
Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην,
Ἄντυγ' ὑπὸ πρώτην, ᾗ λεπτότατος θέε χαλκὸς,
Λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός· ἡ δὲ διὰ πρὸ
Πηλιὰς ἤϊξε μελίη, λάκε δ' ἀσπὶς ὑπ' αὐτῆς.
Αἰνείας δ' ἐάλη, καὶ ἀπὸ ἕθεν ἀσπίδ' ἀνέσχε
Δείσας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
Ἔστη ἱεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἕλε κύκλους
Ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ὁ δ' ἀλευάμενος δόρυ μακρὸν,
Ἔστη, κὰδ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσι,
Ταρβήσας, ὅ οἱ ἄγχι πάγη βέλος· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσεν, ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ,
Σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
Αἰνείας, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
Οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
Ἔνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ,
Ἢ κόρυθ', ἠὲ σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
Τὸν δέ κε Πηλείδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα·
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
Ὢ πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαο,
Ὃς τάχα Πηλείωνι δαμεὶς Ἄϊδόσδε κάτεισι,
Πειθόμενος μύθοισιν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο,

Νήπιος· οὐδέ τί οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον.
Ἀλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει,
Μὰψ ἕνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
Δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν,
Μήπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἴκεν Ἀχιλλεὺς
Τόνδε κατακτείνῃ· μόριμον δέ οἱ ἔστ' ἀλέασθαι,
Ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται
Δαρδάνου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων,
Οἵ ἕθεν ἐξεγένοντο, γυναικῶν τε θνητάων.
Ἤδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων·
Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει,
Καὶ παίδων παῖδες, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
Ἐννοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῇσι νόησον
Αἰνείαν, ἤ κέ μιν ἐρύσσεαι, ἤ κεν ἐάσεις
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι, ἐσθλὸν ἐόντα.
Ἤτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολεῖς ὠμόσσαμεν ὅρκους
Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
Μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ,
Μηδ' ὁπόταν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται
Δαιομένη, δαίωσι δ' Ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
Ἶξε δ' ὅθ' Αἰνείας ἠδὲ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς.
Αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλὺν,
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ· ὁ δὲ μελίην εὔχαλκον
Ἀσπίδος ἐξέρυσε μεγαλήτορος Αἰνείαο·
Καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἔθηκεν,
Αἰνείαν δ' ἔσσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀείρας·
Πολλὰς δὲ στίχας ἡρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
Αἰνείας ὑπερᾶλτο, θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας·
Ἶξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν πολυάϊκος πολέμοιο,
Ἔνθα δὲ Καύκωνες πόλεμον μέτα θωρήσσοντο.
Τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἦλθε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αἰνεία, τίς σ' ὧδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει
Ἀντία Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι,
Ὃς σευ ἅμα κρείσσων, καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν;
Ἀλλ' ἀναχωρῆσαι, ὅτε κεν συμβλήσεαι αὐτῷ,
Μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' Ἀχιλεὺς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
Θαρσήσας δὴ ἔπειτα μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι·
Οὐ μὲν γάρ τίς σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἐξεναρίξει.
Ὣς εἰπὼν, λίπεν αὐτόθ', ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.
Αἶψα δ' ἔπειτ' Ἀχιλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλὺν
Θεσπεσίην· ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
Ἔγχος μὲν τόδε κεῖται ἐπὶ χθονὸς, οὐδέ τι φῶτα
Λεύσσω, τῷ ἐφέηκα, κατακτάμεναι μενεαίνων.
Ἦ ῥα καὶ Αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἦεν· ἀτάρ μιν ἔφην μὰψ αὔτως εὐχετάασθαι.
Ἐῤῥέτω· οὔ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι
Ἔσσεται, ὃς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο·
Ἀλλ' ἄγε δὴ, Δαναοῖσι φιλοπτολέμοισι κελεύσας,
Τῶν ἄλλων Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθών.
Ἦ, καὶ ἐπὶ στίχας ἆλτο, κέλευε δὲ φωτὶ ἑκάστῳ·
Μηκέτι νῦν Τρώων ἑκὰς ἕστατε, δῖοι Ἀχαιοὶ,
Ἀλλ' ἄγ', ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς ἴτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι.
Ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ, καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι,
Τοσσούσδ' ἀνθρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι·
Οὐδέ κ' Ἄρης, ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος, οὐδέ κ' Ἀθήνη,
Τοσσῆσδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα, καὶ πονέοιτο·
Ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσί τε, ποσί τε,
Καὶ σθένει, οὔ με τι φημὶ μεθησέμεν οὐδ' ἠβαιόν·
Ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἶμι διαμπερὲς, οὐδέ τιν' οἴω
Τρώων χαιρήσειν, ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ.
Ὣς φάτ' ἐποτρύνων· Τρώεσσι δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ
Κέκλεθ' ὁμοκλήσας, φάτο δ' ἴμεναι ἄντ' Ἀχιλῆος·
Τρῶες ὑπέρθυμοι, μὴ δείδιτε Πηλείωνα·
Καί κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην·

Ἔγχεϊ δ' ἀργαλέον, ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
Οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει,
Ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει.
Τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ.
Ὣς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' ἄειραν
Τρῶες· τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, ὦρτο δ' ἀϋτή.
Καὶ τότ' ἄρ' Ἕκτορα εἶπε παραστὰς Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἕκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε,
Ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο,
Μή πως σ' ἠὲ βάλῃ, ἠὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ.
Ὣς ἔφαθ'· Ἕκτωρ δ' αὖτις ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν,
Ταρβήσας, ὅτ' ἄκουσε θεοῦ ὄπα φωνήσαντος.
Ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρώεσσι θόρε, φρεσὶν εἱμένος ἀλκὴν,
Σμερδαλέα ἰάχων· πρῶτον δ' ἕλεν Ἰφιτίωνα
Ἐσθλὸν, Ὀτρυντείδην, πολέων ἡγήτορα λαῶν,
Ὃν Νύμφη τέκε Νηῒς Ὀτρυντῆϊ πτολιπόρθῳ,
Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ·
Τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα βάλ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεὺς,
Μέσσην κὰκ κεφαλήν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη·
Δούπησε δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς·
Κεῖσαι, Ὀτρυντείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν,
Ἐνθάδε τοι θάνατος· γενεὴ δέ τοι ἔστ' ἐπὶ λίμνῃ
Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρώϊόν ἐστιν,
Ὕλλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι, καὶ Ἕρμῳ δινήεντι.
Ὣς φάτ' ἐπευχόμενος· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
Τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροις δατέοντο
Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ· ὁ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημολέοντα,
Ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης, Ἀντήνορος υἱὸν,
Νύξε κατὰ κρόταφον, κυνέης διὰ χαλκοπαρῄου·
Οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς
Αἰχμὴ ἱεμένη ῥῆξ' ὀστέον, ἐγκέφαλος δὲ
Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
Ἱπποδάμαντα δ' ἔπειτα καθ' ἵππων ἀΐξαντα,
Πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δουρί·
Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἄϊσθε καὶ ἤρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος

Ἤρυγεν ἑλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,
Κούρων ἑλκόντων, γάνυται δέ τε τοῖς Ἐνοσίχθων·
Ὣς ἄρα τόν γ' ἐρυγόντα λίπ' ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ.
Αὐτὰρ ὁ βῆ σὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον,
Πριαμίδην· τὸν δ' οὔτι πατὴρ εἴασκε μάχεσθαι,
Οὕνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνοιο,
Καί οἱ φίλτατος ἔσκε, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα·
Δὴ τότε νηπιέῃσι, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,
Θῦνε διὰ προμάχων, εἵως φίλον ὤλεσε θυμόν·
Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
Νῶτα παραΐσσοντος, ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες
Χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ.
Ἀντικρὺ δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμή.
Γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας· νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψε
Κυανέη, προτὶ οἷ δὲ λάβ' ἔντερα χερσὶ λιασθείς.
Ἕκτωρ δ', ὡς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον,
Ἔντερα χερσὶν ἔχοντα, λιαζόμενον προτὶ γαίῃ,
Κάρ ῥα οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
Δηρὸν ἑκὰς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλῆϊ,
Ὀξὺ δόρυ κραδάων, φλογὶ εἴκελος· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ὡς εἶδ', ὣς ἀνέπαλτο καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
Ἐγγὺς ἀνὴρ, ὃς ἐμόν γε μάλιστ' ἐσεμάσσατο θυμὸν,
Ὅς μοι ἑταῖρον ἔπεφνε τετιμένον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.
Ἦ, καὶ ὑπόδρα ἰδὼν προσεφώνεεν Ἕκτορα δῖον·
Ἆσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι.
Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Πηλείδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὣς,
Ἔλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς
Ἠμὲν κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι·
Οἶδα δ', ὅτι σὺ μὲν ἐσθλὸς, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
Αἴκε σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἕλωμαι,
Δουρὶ βαλών· ἐπειὴ καὶ ἐμὸν βέλος ὀξὺ πάροιθεν.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δόρυ, καὶ τό γ' Ἀθήνη
Πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,

Ἦκα μάλα ψύξασα· τὸ δ' ἂψ ἵκεθ' Ἕκτορα δῖον,
Αὐτοῦ δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
Σμερδαλέα ἰάχων· τὸν δ' ἐξήρπαξεν Ἀπόλλων
Ῥεῖα μάλ', ὥστε θεὸς, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.
Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἔγχεϊ χαλκείῳ, τρὶς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἶσος,
Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον· ἦ τέ τοι ἄγχι
Ἦλθε κακόν· νῦν αὖτέ σ' ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ὧι μέλλεις εὔχεσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων·
Ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
Εἴπου τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάῤῥοθός ἐστι·
Νῦν δ' ἄλλους Τρώων ἐπιείσομαι, ὅν κε κιχείω.
Ὣς εἰπὼν, Δρύοπ' οὖτα κατ' αὐχένα μέσσον ἄκοντι·
Ἤριπε δὲ προπάροιθε ποδῶν· ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασε,
Δημοῦχον δὲ Φιλητορίδην ἠΰν τε μέγαν τε
Κὰγ γόνυ δουρὶ βαλὼν ἠρύκακε· τὸν μὲν ἔπειτα
Οὐτάζων ξίφεϊ μεγάλῳ, ἐξαίνυτο θυμόν.
Αὐτὰρ ὁ Λαόγονον καὶ Δάρδανον, υἷε Βίαντος,
Ἄμφω ἐφορμηθεὶς ἐξ ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
Τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας.
Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην· ὁ μὲν ἀντίος ἤλυθε, γούνων,
Εἴπως εὖ πεφίδοιτο, λαβὼν, καὶ ζωὸν ἀφείη,
Μηδὲ κατακτείνειεν, ὁμηλικίην ἐλεήσας·
Νήπιος, οὐδὲ τὸ ᾔδη, ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων,
Ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαώς· ὁ μὲν ἥπτετο χείρεσι γούνων,
Ἱέμενος λίσσεσθ', ὁ δὲ φασγάνῳ οὖτα καθ' ἧπαρ·
Ἐκ δέ οἱ ἧπαρ ὄλισθεν, ἀτὰρ μέλαν αἷμα κατ' αὐτοῦ
Κόλπον ἐνέπλησε, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε,
Θυμοῦ δευόμενον· ὁ δὲ Μούλιον οὖτα παραστὰς
Δουρὶ κατ' οὖς· εἶθαρ δὲ δι' οὔατος ἦλθ' ἑτέροιο
Αἰχμὴ χαλκείη· ὁ δ' Ἀγήνορος υἱὸν Ἔχεκλον
Μέσσην κὰκ κεφαλὴν ξίφει ἤλασε κωπήεντι·

Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
Ἔλλαβε πορφύρεος Θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
Δευκαλίωνα δ' ἔπειθ', ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες
Ἀγκῶνος, τῇ τόν γε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν
Αἰχμῇ χαλκείῃ· ὁ δέ μιν μένε χεῖρα βαρυνθεὶς,
Πρόσθ' ὁρόων θάνατον· ὁ δὲ φασγάνῳ αὐχένα θείνας,
Τῆλ' αὐτῇ πήληκι κάρη βάλε, μυελὸς αὖτε
Σφονδυλίων ἔκπαλθ'· ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθείς.
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετ' ἀμύμονα Πείρεω υἱὸν,
Ῥίγμον, ὃς ἐκ Θρήκης ἐριβώλακος εἰληλούθει·
Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι, πάγη δ' ἐν νηδύϊ χαλκός·
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων· ὁ δ' Ἀρηΐθοον θεράποντα,
Ἂψ ἵππους στρέψαντα, μετάφρενον ὀξέϊ δουρὶ
Νύξ', ἀπὸ δ' ἅρματος ὦσε· κυκήθησαν δέ οἱ ἵπποι.
Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ
Οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη,
Πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
Ὣς ὅγε πάντη θῦνε σὺν ἔγχεϊ, δαίμονι ἶσος,
Κτεινομένους ἐφέπων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
Ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους,
Τριβέμεναι κρῖ λευκὸν ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ·
Ῥίμφα τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων·
Ὣς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
Στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον,
Ἃς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον,
Αἵ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὁ δὲ ἵετο κῦδος ἀρέσθαι
Πηλείδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

ΤΗΣ

῾ΟΜΗΡΟΥ ᾿ΙΛΙΑΔΟΣ

῾ΡΑΨΩΙΔΙΑ Φ΄.

᾿Επιγραφή.

Φῖ, μόγος Αἰακίδαο παρ᾽ ἠϊόνας ποταμοῖο.

᾿ΑΛΛ᾽, ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο,
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
῎Ενθα διατμήξας, τοὺς μὲν πεδίονδε δίωκε
Πρὸς πόλιν, ᾗπερ ᾿Αχαιοὶ ἀτυζόμενοι φοβέοντο
῎Ηματι τῷ προτέρῳ, ὅτε μαίνετο φαίδιμος ῞Εκτωρ.
Τῇ ῥ᾽ οἵ γε προχέοντο πεφυζότες· ἠέρα δ᾽ ῞Ηρη
Πίτνα πρόσθε βαθεῖαν, ἐρυκέμεν· ἡμίσεες δὲ
᾽Ες ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύῤῥοον, ἀργυροδίνην·
᾽Εν δ᾽ ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ· βράχε δ᾽ αἰπὰ ῥέεθρα,
῎Οχθαι δ᾽ ἀμφὶ περὶ μεγάλ᾽ ἴαχον· οἱ δ᾽ ἀλαλητῷ
῎Εννεον ἔνθα, καὶ ἔνθα, ἑλισσόμενοι κατὰ δίνας.
῾Ως δ᾽, ὅθ᾽ ὑπαὶ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἠερέθονται
Φευγέμεναι ποταμόνδε, τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ
῎Ορμενον ἐξαίφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ᾽ ὕδωρ·
῾Ως ὑπ᾽ ᾿Αχιλλῆος Ξάνθου βαθυδινήεντος
Πλῆτο ῥόος κελάδων ἐπιμὶξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.
Αὐτὰρ ὁ Διογενὴς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ᾽ ὄχθῃ,
Κεκλιμένον μυρίκῃσιν· ὁ δ᾽ ἔσθορε, δαίμονι ἶσος,

Φάσγανον οἶον ἔχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα·
Τύπτε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικὴς
Ἄορι θεινομένων, ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ.
Ὡς δ' ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι
Φεύγοντες, πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος εὐόρμου,
Δειδιότες· μάλα γάρ τε κατεσθίει, ὅν κε λάβῃσιν·
Ὣς Τρῶες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα
Πτῶσσον ὑπὸ κρημνούς· ὁ δ', ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρων,
Ζωοὺς ἐκ ποταμοῖο δυώδεκα λέξατο κούρους,
Ποινὴν Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο θανόντος·
Τοὺς ἐξῆγε θύραζε τεθηπότας, ἠΰτε νεβροὺς,
Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐϋτμήτοισι ἱμᾶσι,
Τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσι·
Δῶκε δ' ἑταίροισι, κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας·
Αὐτὰρ ὁ ἂψ ἐπόρουσε, δαϊζέμεναι μενεαίνων·
Ἔνθ' υἱεῖ Πριάμοιο συνήντετο Δαρδανίδαο,
Ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι, Λυκάονι· τόν ῥά ποτ' αὐτὸς
Ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς, οὐκ ἐθέλοντα,
Ἐννύχιος προμολών· ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξέϊ χαλκῷ
Τάμνε, νέους ὅρπηκας, ἵν' ἅρματος ἄντυγες εἶεν·
Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς.
Καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσε,
Νηυσὶν ἄγων· ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκε.
Κεῖθεν δὲ ξεῖνός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δὲ δῶκεν,
Ἴμβριος Ἠετίων, πέμψε δ' ἐς δῖαν Ἀρίσβην·
Ἔνθεν ὑπεκπροφυγὼν, πατρώϊον ἵκετο δῶμα.
Ἕνδεκα δ' ἤματα θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισιν,
Ἐλθὼν ἐκ Λήμνοιο· δυωδεκάτῃ δέ μιν αὖτις
Χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, ὅς μιν ἔμελλε
Πέμψειν εἰς Ἀΐδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
Γυμνὸν ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος· οὐ δ' ἔχεν ἔγχος,
Ἀλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε· τεῖρε γὰρ ἱδρὼς
Φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι.

Ἦ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὕσπερ ἔπεφνον,
Αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος·
Οἷον δὴ καὶ ὅδ' ἦλθε, φυγὼν ὑπὸ νηλεὲς ἦμαρ,
Λῆμνον ἐς ἠγαθέην πεπερημένος· οὐδέ μιν ἔσχε
Πόντος ἁλὸς πολιῆς, ὃ πολεῖς ἀέκοντας ἐρύκει.
Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο
Γεύσεται, ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν, ἠδὲ δαείω,
Ἢ ἄρ' ὁμῶς καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται, ἤ μιν ἐρύξει
Γῆ φυσίζοος, ἥτε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει.
 Ὣς ὥρμαινε μένων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπὼς,
Γούνων ἅψασθαι μεμαώς· πέρι δ' ἤθελε θυμῷ
Ἐκφυγέειν θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα μέλαιναν.
Ἤτοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεὺς,
Οὐτάμεναι μεμαώς· ὁ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων
Κύψας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
Ἔστη, ἱεμένη χροὸς ἄμεναι ἀνδρομέοιο.
Αὐτὰρ ὁ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἑλὼν ἐλλίσσετο γούνων,
Τῇ δ' ἑτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεθίει·
Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Γουνοῦμαί σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον.
Ἀντί τοι εἴμ' ἱκέταο, Διοτρεφὲς, αἰδοίοιο.
Πὰρ γάρ σοι πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν
Ἤματι τῷ, ὅτε μ' εἷλες ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ,
Καί με πέρασσας, ἄνευθεν ἄγων πατρός τε, φίλων τε,
Λῆμνον ἐς ἠγαθέην· ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον·
Νῦν δὲ λύμην, τρὶς τόσσα πορών· ἠὼς δέ μοι ἐστὶν
Ἥδε δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
Πολλὰ παθών· νῦν αὖ με τεῆς ἐν χερσὶν ἔθηκε
Μοῖρ' ὀλοή· μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διῒ πατρὶ,
Ὅς με σοὶ αὖτις δῶκε· μινυνθάδιον δέ με μήτηρ
Γείνατο Λαοθόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος,
Ἄλτεω, ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει,
Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων ἐπὶ Σατνιόεντι·
Τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πρίαμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας.
Τῆσδε δύω γενόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις.
Ἤτοι τὸν πρώτοισι μετὰ πρυλέεσσι δάμασσας,

Ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὀξέϊ δουρί·
Νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσσεται· οὐ γὰρ ὀΐω
Σὰς χεῖρας φεύξεσθαι, ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι·
Μή με κτεῖν', ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἕκτορός εἰμι,
Ὅς τοι ἑταῖρον ἔπεφνεν ἐνηέα τε, κρατερόν τε.
  Ὣς ἄρα μιν Πριάμοιο προσηύδα φαίδιμος υἱὸς,
Λισσόμενος ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσε·
  Νήπιε, μή μοι ἄποινα πιφαύσκεο, μηδ' ἀγόρευε·
Πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἴσιμον ἦμαρ,
Τόφρα δέ μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦε
Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἕλον, ἠδὲ πέρασσα·
Νῦν δ' οὐκ ἔσθ', ὅστις θάνατον φύγοι, ὅν κε θεός γε   ἄν
Ἰλίου προπάροιθεν ἐμῇς ἐν χερσὶ βάλῃσι,
Καὶ πάντων Τρώων, πέρι δ' αὖ, Πριάμοιό γε παίδων.
Ἀλλὰ, φίλος, θάνε καὶ σύ· τίη ὀλοφύρεαι οὕτως;
Κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
Οὐχ ὁράας, οἷος κἀγὼ, καλός τε, μέγας τε,
Πατρὸς δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ·
Ἀλλ' ἐπί τοι καὶ ἐμοὶ Θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιὴ
Ἔσσεται, ἢ ἠὼς, ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ,
Ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἕληται,
Ἢ ὅγε δουρὶ βαλὼν, ἢ ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ.
  Ὣς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
Ἔγχος μέν ῥ' ἀφέηκεν, ὁ δ' ἕζετο χεῖρε πετάσσας
Ἀμφοτέρας· Ἀχιλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ
Τύψε κατὰ κληῗδα παρ' αὐχένα· πᾶν δέ οἱ εἴσω
Δῦ ξίφος ἄμφηκες· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
Κεῖτο ταθείς· ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
Τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε, λαβὼν ποδὸς, ἧκε φέρεσθαι,
Καί οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
  Ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο μετ' ἰχθύσιν, οἵ σ' ὠτειλὴν
Αἷμ' ἀπολιχμήσονται, ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ
Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται· ἀλλὰ Σκάμανδρος
Οἴσει δινήεις εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον.
Θρώσκων τις κατὰ κῦμα, μέλαιναν φρῖχ' ὑπαλύξει,

Ἰχθὺς, ὅς κε φάγησι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.
Φθείρεσθ', εἰσόκεν ἄστυ κιχείομεν Ἰλίου ἱρῆς,
Ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὄπιθεν κεραΐζων·
Οὐδ' ὑμῖν ποταμός περ ἐΰῤῥοος ἀργυροδίνης
Ἀρκέσει, ᾧ δὴ δηθὰ πολεῖς ἱερεύετε ταύρους,
Ζωοὺς δ' ἐν δίνησι καθίετε μώνυχας ἵππους.
Ἀλλὰ καὶ ὣς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰσόκε πάντες
Τίσετε Πατρόκλοιο φόνον, καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν,
Οὓς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνετε, νόσφιν ἐμεῖο.
Ὣς ἄρ' ἔφη· Ποταμὸς δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον·
Ὥρμηνε δ' ἀνὰ θυμὸν, ὅπως παύσειε πόνοιο
Δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
Τόφρα δὲ Πηλέος υἱὸς, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,
Ἀστεροπαίῳ ἐπᾶλτο, κατακτάμεναι μενεαίνων,
Υἱέϊ Πηλεγόνος· τὸν δ' Ἀξιὸς εὐρυρέεθρος
Γείνατο, καὶ Περίβοια, Ἀκεσσαμενοῖο θυγατρῶν
Πρεσβυτάτη· τῇ γάρ ῥα μίγη Ποταμὸς βαθυδίνης.
Τῷ δ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
Ἔστη, ἔχων δύο δοῦρε· μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκε
Ξάνθος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαϊκταμένων αἰζηῶν,
Τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊζε κατὰ ῥόον, οὐδ' ἐλέαιρεν.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν, ὅ μευ ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν;
Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσι.
Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
Πηλείδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεείνεις;
Εἶμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, τηλόθ' ἐούσης,
Παίονας ἄνδρας ἄγων δολιχεγχέας· ἥδε δέ μοι νῦν
Ἠὼς ἑνδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα·
Αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος,
Ἀξιοῦ, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν,
Ὃς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχεϊ· τόνδ' ἐμὲ φασὶ
Γείνασθαι· νῦν αὖτε μαχώμεθα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ.
Ὣς φάτ' ἀπειλήσας· ὁ δ' ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεὺς
Πηλιάδα μελίην· ὁ δ' ἁμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς

Ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦε.
Καί ῥ' ἑτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδὲ διὰ πρὸ
Ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
Τῷ δ' ἑτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς
Δεξιτερῆς, σύτο δ' αἷμα κελαινεφές· ἡ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
Γαίῃ ἐνεστήρικτο, λιλαιομένη χροὸς ἆσαι.
Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰθυπτίωνα
Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε, κατακτάμεναι μενεαίνων·
Καὶ τοῦ μέν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην,
Μεσσοπαλὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος.
Πηλείδης δ', ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Ἆλτ' ἐπί οἱ μεμαώς· ὁ δ' ἄρα μελίην Ἀχιλῆος
Οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι χειρὶ παχείῃ·
Τρὶς μέν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων,
Τρὶς δὲ μεθῆκε βίῃ· τὸ δὲ τέτρατον, ἤθελε θυμῷ
Ἆξαι ἐπιγνάμψας δόρυ μείλινον Αἰακίδαο.
Ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα.
Γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
Χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν
Ἀσθμαίνοντ'· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσσιν ὀρούσας
Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
Κεῖσ' οὕτω· χαλεπόν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος
Παισὶν ἐριζέμεναι, Ποταμοῖό περ ἐκγεγαῶτι.
Φῆσθα σὺ μὲν Ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ῥέοντος·
Αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὔχομαι εἶναι·
Τίκτε μ' ἀνὴρ, πολλοῖσιν ἀνάσσων Μυρμιδόνεσσι,
Πηλεὺς Αἰακίδης· ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦε·
Τῷ κρείσσων μὲν Ζεὺς Ποταμῶν ἁλιμυρηέντων,
Κρείσσων δ' αὖτε Διὸς γενεὴ, Ποταμοῖο τέτυκται.
Καὶ γάρ σοι Ποταμός γε πάρα μέγας, εἰ δύναταί τι
Χραισμεῖν· ἀλλ' οὐκ ἔστι Διῒ Κρονίωνι μάχεσθαι·
Τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελώϊος ἰσοφαρίζει,
Οὐδὲ βαθυῤῥείταο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
Ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ, καὶ πᾶσα θάλασσα,
Καὶ πᾶσαι κρῆναι, καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν·
Ἀλλὰ καὶ ὃς δείδοικε Διὸς μεγάλοιο κεραυνὸν,

Δεινήν τε βροντὴν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ.
Ἦ ῥα, καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος.
Τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λεῖπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
Κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ·
Τὸν μὲν ἄρ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο,
Δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες.
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Παίονας ἱπποκορυστὰς,
Οἵ ῥ' ἔτι πὰρ ποταμὸν πεφοβήατο δινήεντα,
Ὡς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Χέρσ' ὑπὸ Πηλείδαο καὶ ἄορι ἶφι δαμέντα.
Ἔνθ' ἕλε Θερσίλοχόν τε, Μύδωνά τε, Ἀστύπυλόν τε,
Μνῆσόν τε, Θράσιόν τε, καὶ Αἴνιον, ἠδ' Ὀφελέστην·
Καί νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παίονας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης,
Ἀνέρι εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐφθέγξατο δίνης·
Ὦ Ἀχιλεῦ, πέρι μὲν κρατέεις, πέρι δ' αἴσυλα ῥέζεις
Ἀνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί.
Εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
Ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδίον κάτα, μέρμερα ῥέζε·
Πλήθει γὰρ δή μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα,
Οὐδέ τί πῃ δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν,
Στεινόμενος νεκύεσσι· σὺ δὲ κτείνεις ἀϊδήλως.
Ἀλλ', ἄγε δὴ καὶ ἔασον· ἄγη μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρε Διοτρεφὲς, ὡς σὺ κελεύεις·
Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων,
Πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ, καὶ Ἕκτορι πειρηθῆναι
Ἀντιβίην, ἤ κέν με δαμάσσεται, ἤ κεν ἐγὼ τόν.
Ὣς εἰπὼν, Τρώεσσιν ἐπέσσυτο, δαίμονι ἶσος.
Καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης·
Ὦ πόποι, Ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, οὐ σύ γε βουλὰς
Εἰρύσαο Κρονίωνος, ὅ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε
Τρωσὶ παριστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθῃ
Δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.
Ἦ, καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἔνθορε μέσσῳ,
Κρημνοῦ ἀπαΐξας· ὁ δ' ἐπέσσυτο, οἴδματι θύων·

Πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος· ὦσε δὲ νεκροὺς
Πολλοὺς, οἵ ῥα κατ' αὐτὸν ἔσαν ἅλις, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς·
Τοὺς ἔκβαλλε θύραζε, μεμυκὼς, ἠΰτε ταῦρος,
Χέρσονδε· ζωοὺς δὲ σάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα,
Κρύπτων ἐν δίνησι βαθείησι μεγάλῃσι.
Δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα,
Ὤθει δ' ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος, οὐδὲ πόδεσσιν
Εἶχε στηρίξασθαι· ὁ δὲ πτελέην ἕλε χερσὶν
Εὐφυέα, μεγάλην· ἡ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα
Κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα
Ὄζοισι πυκινοῖσι· γεφύρωσε δέ μιν αὐτὸν,
Εἴσω πᾶσ' ἐριποῦσ'· ὁ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας,
Ἤϊξε πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι,
Δείσας· οὐδ' ἔτ' ἔληγε μέγας θεὸς, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτὸν
Ἀκροκελαινιόων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο,
Δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
Πηλείδης δ' ἀπόρουσεν, ὅσον τ' ἔπι δουρὸς ἐρωὴ,
Αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανος τοῦ θηρητῆρος,
Ὅς θ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν.
Τῷ εἰκὼς ἤϊξεν· ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
Σμερδαλέον κονάβιζεν· ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς
Φεῦγ', ὁ δ' ὄπισθε ῥέων ἕπετο μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
Ἀμφυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύῃ,
Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων·
Τοῦ μέν τε προρέοντος, ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι
Ὀχλεῦνται, τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει
Χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
Ὣς αἰεὶ Ἀχιλῆα κιχήσατο κῦμα ῥόοιο,
Καὶ λαιψηρὸν ἐόντα· θεοὶ δέ τε φέρτεροι ἀνδρῶν.
Ὁσσάκι δ' ὁρμήσειε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
Στῆναι ἐναντίβιον, καὶ γνώμεναι, εἴ μιν ἅπαντες
Ἀθάνατοι φοβέουσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
Τοσσάκι μιν μέγα κῦμα διϊπετέος ποταμοῖο
Πλάζ' ὤμους καθύπερθεν· ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα,
Θυμῷ ἀνιάζων· ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα

Λάβρος, ὕπαιθα ῥέων, κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖϊν.
Πηλείδης δ' ᾤμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
  Ζεῦ πάτερ, ὡς οὔ τις με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέστη
Ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι· ἔπειτα δὲ καί τι πάθοιμι.
Ἄλλος δ' οὔ τις μοι τόσον αἴτιος οὐρανιώνων,
Ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἥ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν,
Ἥ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτάων
Λαιψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.
Ὥς μ' ὄφελ' Ἕκτωρ κτεῖναι, ὃς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος,
Τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δέ κεν ἐξενάριξε·
Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι,
Ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὡς παῖδα συφορβὸν,
Ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρσῃ χειμῶνι περῶντα.
  Ὣς φάτο· τῷ δὲ μάλ' ὦκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη
Στήτην ἐγγὺς ἰόντε, δέμας δ' ἄνδρεσσιν ἐΐκτην·
Χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσι·
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
  Πηλείδη, μήτ' ἄρ τι λίην τρέε, μήτε τι τάρβει·
Τοίω γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταῤῥόθω εἰμὲν,
Ζηνὸς ἐπαινήσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
Ὡς οὔ τοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστιν·
Ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἴσεαι αὐτός.
Αὐτάρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθ'. αἴκε πίθηαι,
Μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοιΐου πολέμοιο,
Πρὶν κατὰ Ἰλιόφι κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι
Τρωϊκὸν, ὅς κε φύγῃσι· σὺ δ' Ἕκτορι θυμὸν ἀπούρας
Ἂψ ἐπὶ νῆας ἴμεν· δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι.
  Τὼ μὲν ἄρ' ὣς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην.
Αὐτὰρ ὁ βῆ, μέγα γάρ ῥα θεῶν ὤτρυνεν ἐφετμὴ,
Ἐς πεδίον· τὸ δὲ πᾶν πλῆθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο,
Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαϊκταμένων αἰζηῶν
Πλῶον, καὶ νέκυες· τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα
Πρὸς ῥόον ἀΐσσοντος ἀν' ἰθύν· οὐδέ μιν ἔσχεν
Εὐρὺ ῥέων ποταμός· μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' Ἀθήνη.
  Οὐ δὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὃν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
Χώετο Πηλείωνι, κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο,

Ὑψόσ' ἀειρόμενος· Σιμόεντι δὲ κέκλετ' ἀΰσας·
Φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφότεροί περ
Σχῶμεν, ἐπεὶ τάχα ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
Ἐκπέρσει, Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσιν·
Ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι ῥέεθρα
Ὕδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους·
Ἵστη δὲ μέγα κῦμα· πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε
Φιτρῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
Ὃς δὴ νῦν κρατέει, μέμονε δ' ὅγε ἶσα θεοῖσι.
Φημὶ γὰρ οὔτε βίην χραισμησέμεν, οὔτε τι εἶδος,
Οὔτε τὰ τεύχεα καλά· τά που μάλα νειόθι λίμνης
Κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα· κὰδ δέ μιν αὐτὸν
Εἰλύσω ψαμάθοισιν ἅλις χέραδος περιχεύας
Μυρίον, οὐδέ οἱ ὀστέ' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ
Ἀλλέξαι· τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.
Αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται, οὐδέ τί μιν χρεὼ
Ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.
Ἦ, καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλῆϊ, κυκώμενος, ὑψόσε θύων,
Μορμύρων ἀφρῷ τε, καὶ αἵματι, καὶ νεκύεσσι.
Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα διϊπετέος ποταμοῖο
Ἵστατ' ἀειρόμενον, κατὰ δ' ᾕρεε Πηλείωνα.
Ἥρη δὲ μέγ' ἄϋσε, περιδδείσασ' Ἀχιλῆϊ,
Μή μιν ἀποέρσειε μέγας ποταμὸς βαθυδίνης·
Αὐτίκα δ' Ἥφαιστον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν·
Ὄρσεο, Κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἄντα σέθεν γὰρ
Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἠΐσκομεν εἶναι·
Ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, πιφαύσκεο δὲ φλόγα πολλήν·
Αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργέσταο Νότοιο
Εἴσομαι ἐξ ἁλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν,
Ἥ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κήαι,
Φλέγμα κακὸν φορέουσα· σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας
Δένδρεα καῖ', ἐν δ' αὐτὸν ἵει πυρί· μηδέ σε πάμπαν
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ·
Μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος· ἀλλ' ὁπόταν δὴ
Φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ.
Ὣς ἔφαθ'· Ἥφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαὲς πῦρ.

Πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καῖε δὲ νεκροὺς
Πολλοὺς, οἵ ῥα κατ' αὐτὸν ἅλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς·
Πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ.
Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν
Αἶψ' ἂν ξηράνῃ· χαίρει δέ, μιν ὅστις ἐθείρῃ·
Ὣς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, κὰδ δ' ἄρα νεκροὺς
Κῆεν, ὁ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανόωσαν.
Καίοντο πτελέαι τε, καὶ ἰτέαι, ἠδὲ μυρῖκαι,
Καίετο δὲ λωτός τ', ἠδὲ θρύον, ἠδὲ κύπειρον,
Τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα ἅλις ποταμοῖο πεφύκει.
Τείροντ' ἐγχέλυές τε, καὶ ἰχθύες, οἱ κατὰ δίνας,
Οἳ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα,
Πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαίστοιο.
Καίετο δ' ἶς Ποταμοῖο, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἥφαιστ', οὔ τις σοί γε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν,
Οὐδ' ἂν ἐγώ σοί γ' ὧδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην.
Λῆγ' ἔριδος· Τρῶας δὲ καὶ αὐτίκα δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἄστεος ἐξελάσειε· τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;
Φῆ πυρὶ καιόμενος· ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.
Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ,
Κνίσσην μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο,
Πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται·
Ὣς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ,
Οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο· τεῖρε δ' ἀϋτμὴ
Ἡφαίστοιο βίηφι πολύφρονος· αὐτὰρ ὅγ' Ἥρην,
Πολλὰ λισσόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἥρη, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν
Ἐξ ἄλλων; οὐ μέν τοι ἐγὼ τόσον αἴτιός εἰμι,
Ὅσσον οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις·
Παυέσθω δὲ καὶ οὗτος· ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι,
Μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ,
Μηδ' ὁπόταν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται
Καιομένη, καίωσι δ' Ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Αὐτίκ' ἄρ' Ἥφαιστον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν·

Ἥφαιστε, σχέο, τέκνον ἀγακλέες· οὐ γὰρ ἔοικεν
Ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτῶν ἕνεκα στυφελίζειν.
Ὣς ἔφαθ'· Ἥφαιστος δὲ κατέσβεσε θεσπιδαὲς πῦρ·
Ἄψοῤῥον δ' ἄρα κῦμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μένος, οἱ μὲν ἔπειτα
Παυσάσθην· Ἥρη γὰρ ἐρύκακε χωομένη περ.
Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε βεβριθυῖα,
Ἀργαλέη, δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο·
Σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ ὁμάδῳ, βράχε δ' εὐρεῖα χθών·
Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξε μέγας οὐρανός· ἄϊε δὲ Ζεὺς
Ἥμενος Οὐλύμπῳ, ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ
Γηθοσύνῃ, ὅθ' ὁρᾶτο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.
Ἔνθ' οἵ γ' οὐκ ἔτι δηρὸν ἀφέστασαν· ἦρχε γὰρ Ἄρης
Ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουσε,
Χάλκεον ἔγχος ἔχων, καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον·
Τίπτ' αὖτ', ὦ κυνάμυια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις,
Θάρσος ἄητον ἔχουσα, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν;
Ἦ οὐ μέμνῃ, ὅτε Τυδείδην Διομήδε' ἀνῆκας
Οὐτάμεναι, αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἑλοῦσα
Ἰθὺς ἐμεῦ ὦσας, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας;
Τῷ σ' αὖ νῦν ὀΐω ἀποτισέμεν, ὅσσα μ' ἔοργας.
Ὣς εἰπὼν, οὔτησε κατ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
Σμερδαλέην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός·
Τῇ μιν Ἄρης οὔτησε μιαιφόνος ἔγχεϊ μακρῷ.
Ἡ δ' ἀναχασσαμένη λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ,
Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε, μέγαν τε.
Τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης·
Τῷ βάλε θοῦρον Ἄρηα κατ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα·
Ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσὼν, ἐκόνισσε δὲ χαίτας,
Τεύχεά τ' ἀμφαράβησε· γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
Καί οἱ ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Νηπύτι', οὐδέ νύ πώ περ ἐπεφράσω, ὅσσον ἀρείων
Εὔχομ' ἐγὼν ἔμεναι, ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις;
Οὕτω κεν τῆς μητρὸς Ἐριννύας ἐξαποτίνοις,
Ἥ τοι χωομένη κακὰ μήδεται, οὕνεκ' Ἀχαιοὺς
Κάλλιπες, αὐτὰρ Τρωσὶν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις.

Ὣς ἄρα φωνήσασα, πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινώ.
Τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἑλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μόγις δ' ἐσαγείρετο θυμόν.
Τὴν δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ὢ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτώνη,
Καὶ δ' αὖθ' ἡ κυνάμυια ἄγει βροτολοιγὸν Ἄρηα
Δηΐου ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον· ἀλλὰ μέτελθε.
Ὣς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο, χαῖρε δὲ θυμῷ·
Καί ῥ' ἐπιεισαμένη, πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ
Ἤλασε, τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
Τὼ μὲν ἄρ' ἄμφω κεῖντο ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Ἡ δ' ἄρ' ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε·
Τοιοῦτοι νῦν πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοὶ,
Εἶεν, ὅτ' Ἀργείοισι μαχοίατο θωρηκτῇσιν,
Ὧδέ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὡς Ἀφροδίτη
Ἦλθεν Ἄρει ἐπίκουρος, ἐμῷ μένει ἀντιόωσα.
Τῷ κεν δὴ πάλαι ἄμμες ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο,
Ἰλίου ἐκπέρσαντες ἐϋκτίμενον πτολίεθρον.
Ὣς φάτο· μείδησε δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
Αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων·
Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; οὐδὲ ἔοικεν,
Ἀρξάντων ἑτέρων· τὸ μὲν αἴσχιον, αἴ κ' ἀμαχητὶ
Ἴομεν Οὔλυμπόνδε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.
Ἄρχε· σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος· οὐ γὰρ ἔμοιγε
Καλὸν, ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.
Νηπύτι', ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες! οὐδέ νυ τῶν περ
Μέμνηαι, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἀμφὶ,
Μοῦνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι
Πὰρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν,
Μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ· ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν.
Ἤτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν πέρι τεῖχος ἔδειμα
Εὐρύ τε καὶ μάλα καλὸν, ἵν' ἄρρηκτος πόλις εἴη·
Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες
Ἴδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὑληέσσης.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέες Ὧραι

Ἐξέφερον, τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα
Λαομέδων ἔκπαγλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε.
Σὺν μὲν ὅγ' ἠπείλησε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθε
Δήσειν, καὶ περάαν νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων·
Στεῦτο δ' ὅγ' ἀμφοτέρων ἀποκοψέμεν οὔατα χαλκῷ.
Νῶϊ δέ τ' ἄψορροι κίομεν, κεκοτηότι θυμῷ,
Μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσε.
Τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν; οὐδὲ μεθ' ἡμέων
Πειρᾷ, ὥς κε Τρῶες ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται
Πρόχνυ κακῶς, σὺν παισὶ καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισι;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
Ἐννοσίγαι', οὐκ ἄν με σαόφρονα μυθήσαιο
Ἔμμεναι, εἰ δή σοί γε, βροτῶν ἕνεκα, πτολεμίξω,
Δειλῶν, οἳ φύλλοισιν ἐοικότες, ἄλλοτε μέν τε
Ζαφλεγέες τελέθουσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
Ἄλλοτε δ' αὖ φθινύθουσιν ἀκήριοι· ἀλλὰ τάχιστα
Παυσώμεσθα μάχης· οἱ δ' αὐτοὶ δηριαάσθων.
Ὣς ἄρα φωνήσας πάλιν ἐτράπετ'· αἴδετο γάρ ῥα
Πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσι.
Τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νείκεσε, πότνια θηρῶν
Ἄρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον·
Φεύγεις δή, Ἑκάεργε; Ποσειδάωνι δὲ νίκην
Πᾶσαν ἐπέτρεψας, μέλεον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας;
Νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὔτως;
Μή σευ νῦν ἔτι πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
Εὐχομένου, ὡς τὸ πρὶν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
Ἄντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν.
Ὣς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων.
Ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίη παράκοιτις,
Νείκεσεν Ἰοχέαιραν ὀνειδείοις ἐπέεσσι·
Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδδεές, ἀντί' ἐμεῖο
Στήσεσθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι,
Τοξοφόρῳ περ ἐούσῃ, ἐπεί σε λέοντα γυναιξὶ
Ζεὺς θῆκε, καὶ ἔδωκε κατακτάμεν, ἥν κ' ἐθέλησθα.
Ἤτοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν,
Ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἢ κρείσσοσιν ἶφι μάχεσθαι.

Εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῇς,
Ὅσσον φερτέρη εἴμ', ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτε
Σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἴνυτο τόξα·
Αὐτοῖσι δ' ἄρ' ἔθεινε παρ' οὔατα μειδιόωσα
Ἐντροπαλιζομένην· ταχέες δ' ἔκπιπτον ὀϊστοί·
Δακρυόεσσα δ' ὕπαιθα θεὰ φύγεν, ὥστε πέλεια,
Ἥ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην,
Χηραμόν· οὐ δ' ἄρα τῇ γε ἁλώμεναι αἴσιμον ἦεν·
Ὣς ἡ δακρυόεσσα φύγε, λίπε δ' αὐτόθι τόξα.
Λητὼ δὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι· ἀργαλέον δὲ
Πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο·
Ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Εὔχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῆφι βίηφιν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· Λητὼ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα,
Πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλιγγι κονίης·
Ἡ μὲν τόξα λαβοῦσα πάλιν κίε θυγατέρος ἧς·
Ἡ δ' ἄρ' Ὄλυμπον ἵκανε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
Δακρυόεσσα δὲ πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη,
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε· τὴν δὲ προτὶ οἷ
Εἷλε πατὴρ Κρονίδης, καὶ ἀνείρετο, ἡδὺ γελάσσας·
Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, οὐρανιώνων
Μαψιδίως, ὡσεί τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἐϋστέφανος Κελαδεινή·
Σή μ' ἄλοχος στυφέλιξε, πάτερ, λευκώλενος Ἥρη,
Ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσετο Ἴλιον ἱρήν·
Μέμβλετο γάρ οἱ τεῖχος ἐϋδμήτοιο πόληος,
Μὴ Δαναοὶ πέρσειαν ὑπὲρ μόρον ἤματι κείνῳ.
Οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὄλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Οἱ μὲν, χωόμενοι, οἱ δὲ, μέγα κυδιόωντες·
Κὰδ δ' ἷζον πὰρ Ζηνὶ κελαινεφεῖ. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Τρῶας ὁμῶς αὐτούς τ' ὄλεκε καὶ μώνυχας ἵππους.
Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει

Ἄστεος αἰθομένοιο· θεῶν δέ ἑ μῆνις ἀνῆκε·
Πᾶσι δὲ θῆκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφῆκεν·
Ὣς Ἀχιλεὺς Τρώεσσι πόνον καὶ κήδεα θῆκεν.
Ἑστήκει δ' ὁ γέρων Πρίαμος θείου ἐπὶ πύργου,
Ἐς δ' ἐνόησ' Ἀχιλῆα πελώριον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, οὐδέ τις ἀλκὴ
Γίγνεθ'· ὁ δ' οἰμώξας ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμᾶζε,
Ὀτρύνων παρὰ τεῖχος ἀγακλειτοὺς πυλαωρούς·
Πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετ', εἰσόκε λαοὶ
Ἔλθωσι προτὶ ἄστυ πεφυζότες· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἐγγὺς ὅδε κλονέων· νῦν οἴω λοίγι' ἔσεσθαι·
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες,
Αὖτις ἐπανθέμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας·
Δείδια γὰρ, μὴ οὖλος ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἅληται.
Ὣς ἔφατ'· οἱ δ' ἄνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας·
Αἱ δὲ πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος· αὐτὰρ Ἀπόλλων
Ἀντίος ἐξέθορε, Τρώων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι.
Οἱ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο,
Δίψῃ καρχαλέοι, κεκονιμένοι, ἐκ πεδίοιο
Φεῦγον· ὁ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ' ἔγχεϊ· λύσσα δέ οἱ κῆρ
Αἰὲν ἔχε κρατερὴ, μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι.
Ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον υἷες Ἀχαιῶν,
Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκε
Φῶτ', Ἀντήνορος υἱὸν ἀμύμονά τε, κρατερόν τε.
Ἐν μέν οἱ κραδίῃ θάρσος βάλε, πὰρ δέ οἱ αὐτὸς
Ἔστη, ὅπως Θανάτοιο βαρείας χεῖρας ἀλάλκοι,
Φηγῷ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.
Αὐτὰρ ὅγ', ὡς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον,
Ἔστη, πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
Ὤ μοι ἐγών· εἰ μέν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλῆος
Φεύγω, τῇ περ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι κλονέονται,
Αἱρήσει με καὶ ὧς, καὶ ἀνάλκιδα δειροτομήσει.
Εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑπὸ κλονέεσθαι ἐάσω
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ, ποσὶν δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλῃ
Φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλήϊον, ὄφρ' ἂν ἵκωμαι

Ἴδης τε κνημοὺς, κατά τε ῥωπήϊα δύω·
Ἑσπέριος δ' ἂν ἔπειτα, λοεσσάμενος ποταμοῖο,
Ἱδρῶ ἀποψυχθεὶς, προτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην·—
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Μή μ' ἀπαειρόμενον πόλιος πεδίονδε νοήσῃ,
Καί με μεταΐξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν.
Οὐκ ἔτ' ἔπειτ' ἔσται Θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξαι.
Λίην γὰρ κρατερὸς περὶ πάντων ἔστ' ἀνθρώπων.
Εἰ δέ κέν οἱ προπάροιθε πόλεος κατεναντίον ἔλθω·—
Καὶ γάρ θην τούτῳ τρωτὸς χρὼς ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἐν δὲ ἴα ψυχὴ, θνητὸν δέ ἑ φάσ' ἄνθρωποι
Ἔμμεναι· αὐτάρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
  Ὣς εἰπὼν, Ἀχιλῆα ἀλεὶς μένεν· ἐν δέ οἱ ἦτορ
Ἄλκιμον ὡρμᾶτο πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Ἠΰτε πόρδαλις εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
Ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον, οὐδέ τι θυμῷ
Ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται, ἐπεί κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ·
Εἴπερ γὰρ φθάμενός μιν ἢ οὐτάσῃ, ἠὲ βάλῃσιν,
Ἀλλά τε, καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη, οὐκ ἀπολήγει
Ἀλκῆς, πρίν γ' ἠὲ ξυμβλήμεναι, ἠὲ δαμῆναι·
Ὣς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ, δῖος Ἀγήνωρ,
Οὐκ ἔθελε φεύγειν, πρὶν πειρήσαιτ' Ἀχιλῆος.
Ἀλλ' ὅ γὰρ ἀσπίδα μὲν πρόσθε σχέτο πάντοσ' ἐΐσην,
Ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μέγ' ἄϋτει·
  Ἦ δή που μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
Ἤματι τῷδε πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγερώχων·
Νηπύτι', ἦτ' ἔτι πολλὰ τετεύξεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ·
Ἐν γάρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμὲν,
Οἵ κε πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε, καὶ υἱῶν,
Ἴλιον εἰρυόμεσθα· σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις,
Ὧδ' ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής.
  Ἦ ῥα, καὶ ὀξὺν ἄκοντα βαρείης χειρὸς ἀφῆκε·
Καί ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτεν.
Ἀμφὶ δέ μιν κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο
Σμερδαλέον κονάβησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε

Βλημένου, οὐδ' ἐπέρησε· θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα.
Πηλείδης δ' ὡρμήσατ' Ἀγήνορος ἀντιθέοιο
Δεύτερος· οὐ δέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι.
Ἀλλά μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
Ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἔκπεμπε νέεσθαι.
Αὐτὰρ ὁ Πηλείωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ·
Αὐτῷ γὰρ Ἑκάεργος Ἀγήνορι πάντα ἐοικὼς,
Ἔστη πρόσθε ποδῶν, ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν.
Ἕως ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο,
Τρέψας πὰρ ποταμὸν βαθυδινήεντα Σκάμανδρον,
Τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα· δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων,
Ὡς αἰεὶ ἔλποιτο κιχήσεσθαι ποσὶν οἷσι·
Τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ὁμίλῳ
Ἀσπάσιοι προτὶ ἄστυ· πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων.
Οὐδ' ἄρα τοί γ' ἔτλαν πόλιος καὶ τείχεος ἐκτὸς
Μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γνώμεναι, ὅς τε πεφεύγοι,
Ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ· ἀλλ' ἐσσυμένως ἐσέχυντο
Ἐς πόλιν, ὅντινα τῶν γε πόδες καὶ γοῦνα σάωσαν.

ΤΗΣ

ʽΟΜΗΡΟΥ ʼΙΛΙΑΔΟΣ

ʽΡΑΨΩΙΔΙΑ Χʹ.

ʼΕπιγραφή.

Χῖ δ᾽ ἄρα, τρὶς περὶ τεῖχος ἄγων κτάνεν Ἕκτορ᾽ ᾽Αχιλλεύς.

῞ΩΣ οἱ μὲν κατὰ ἄστυ πεφυζότες, ἠΰτε νεβροὶ,
ʽΙδρῶ ἀπεψύχοντο, πίον τ᾽, ἀκέοντό τε δίψαν,
Κεκλιμένοι καλῇσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ ᾽Αχαιοὶ
Τείχεος ἆσσον ἴσαν, σάκε᾽ ὤμοισι κλίναντες.
῞Εκτορα δ᾽ αὐτοῦ μεῖναι ὀλοὴ Μοῖρα πέδησεν,
᾽Ιλίου προπάροιθε, πυλάων τε Σκαιάων.
Αὐτὰρ Πηλείωνα προσηύδα Φοῖβος ᾽Απόλλων·
Τίπτε με, Πηλέος υἱὲ, ποσὶ ταχέεσσι διώκεις,
Αὐτὸς θνητὸς ἐὼν, θεὸν ἄμβροτον; οὐδέ νυ πώ με
῎Εγνως ὡς θεός εἰμι, σὺ δ᾽ ἀσπερχὲς μενεαίνεις;
῏Η νύ τοι οὔ τι μέλει Τρώων πόνος, οὓς ἐφόβησας,
Οἳ δή τοι εἰς ἄστυ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης.
Οὐ μέν με κτενέεις, ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἰμι.
Τὸν δὲ μέγ᾽ ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς ᾽Αχιλλεύς·
῎Εβλαψάς μ᾽, ʽΕκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων,
᾽Ενθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος· ἦ κ᾽ ἔτι πολλοὶ
Γαῖαν ὀδὰξ εἷλον, πρὶν ῎Ιλιον εἰσαφικέσθαι.
Νῦν δ᾽ ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ᾽ ἐσάωσας

Ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔ τι τίσιν γ' ἔδδεισας ὀπίσσω.
Ἦ σ' ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη.
Ὣς εἰπὼν, προτὶ ἄστυ μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
Σευάμενος, ὥσθ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν,
Ὅς ῥά τε ῥεῖα θέῃσι τιταινόμενος πεδίοιο·
Ὣς Ἀχιλεὺς λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.
Τὸν δ' ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἴδεν ὀφθαλμοῖσι,
Παμφαίνονθ', ὥστ' ἀστέρ', ἐπεσσύμενον πεδίοιο,
Ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἶσιν· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ
Φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ·
Ὅν τε κύν' Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι·
Λαμπρότατος μὲν ὅδ' ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται,
Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν.
Ὣς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος·
Ὤιμωξε δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὅγε κόψατο χερσὶν,
Ὑψόσ' ἀνασχόμενος, μέγα δ' οἰμώξας ἐγεγώνει,
Λισσόμενος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προπάροιθε πυλάων
Ἑστήκει, ἄμοτον μεμαὼς Ἀχιλῆϊ μάχεσθαι.
Τὸν δ' ὁ γέρων ἐλεεινὰ προσηύδα, χεῖρας ὀρεγνύς·
Ἕκτορ, μή μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον
Οἶος, ἄνευθ' ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπῃς,
Πηλείωνι δαμείς· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
Σχέτλιος! αἴθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο,
Ὅσσον ἐμοί· τάχα κέν ἑ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
Κείμενον· ἦ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι·
Ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε,
Κτείνων, καὶ περνὰς νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων.
Καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε, Λυκάονα καὶ Πολύδωρον,
Οὐ δύναμαι ἰδέειν, Τρώων εἰς ἄστυ ἀλέντων,
Τούς μοι Λαοθόη τέκετο, κρείουσα γυναικῶν.
Ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ, ἦτ' ἂν ἔπειτα
Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἔστι γὰρ ἔνδον·
Πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρων ὄνομα κλυτὸς Ἄλτης.
Εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν
Ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα,
Λαοῖσι δ' ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος

Ἔσσεται, ἢν μὴ καὶ σὺ θάνῃς, Ἀχιλῆϊ δαμασθείς.
Ἀλλ' εἰσέρχεο τεῖχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσῃς
Τρῶας καὶ Τρωάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς
Πηλείδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς.
Πρὸς δ', ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον,
Δύσμορον, ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ
Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
Υἷάς τ' ὀλλυμένους, ἑλκηθείσας τε θύγατρας,
Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.
Αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν
Ὠμησταὶ ἐρύουσιν, ἐπεί κέ τις ὀξέϊ χαλκῷ
Τύψας, ἠὲ βαλὼν, ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕληται,
Οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι, τραπεζῆας θυραωροὺς,
Οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύσσοντες πέρι θυμῷ,
Κείσοντ' ἐν προθύροισι· νέῳ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν
Ἄρηϊ κταμένῳ, δεδαϊγμένῳ ὀξέϊ χαλκῷ,
Κεῖσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅ ττι φανήῃ·
Ἀλλ' ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον
Αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
Τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
  Ἦ ῥ' ὁ γέρων, πολιὰς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἕλκετο χερσὶ
Τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθε.
Μήτηρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα,
Κόλπον ἀνιεμένη, ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε,
Καί μιν δακρυχέουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
  Ἕκτορ, τέκνον ἐμὸν, τάδε τ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον
Αὐτήν! εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον,
Τῶν μνῆσαι, φίλε τέκνον· ἄμυνε δὲ δήϊον ἄνδρα
Τείχεος ἐντὸς ἐών· μὴ δὲ πρόμος ἵστασο τούτῳ.
Σχέτλιος! εἴπερ γάρ σε κατακτάνῃ, οὐ σέ τ' ἔγωγε
Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτὴ,
Οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος· ἄνευθε δέ σε μέγα νῶϊν
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.
  Ὣς τώ γε κλαίοντε προσαυδήτην φίλον υἱὸν,

Πολλὰ λισσομένω· οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθον·
Ἀλλ' ὅγε μίμν' Ἀχιλῆα πελώριον ἆσσον ἰόντα.
Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσι,
Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ', ἔδυ δέ τέ μιν χόλος αἰνὸς,
Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν ἑλισσόμενος περὶ χειῇ·
Ὣς Ἕκτωρ, ἄσβεστον ἔχων μένος, οὐχ ὑπεχώρει,
Πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας.
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
Ὤ μοι ἐγὼν, εἰ μέν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,
Ὅς μ' ἐκέλευε Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι,
Νύχθ' ὑπὸ τήνδ' ὀλοὴν, ὅτε τ' ὤρετο δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν·
Νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν,
Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους,
Μήποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο·
Ἕκτωρ ἧφι βίηφι πιθήσας ὤλεσε λαόν.
Ὣς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη,
Ἄντην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
Ἠέ κεν αὐτῷ ὀλέσθαι ἐϋκλειῶς πρὸ πόληος.
Εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσαν,
Καὶ κόρυθα βριαρὴν, δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας,
Αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω,
Καί οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην, καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
Πάντα μάλ', ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
Ἠγάγετο Τροίηνδ', ἥ τ' ἔπλετο νείκεος ἀρχὴ,
Δωσέμεν Ἀτρείδῃσιν ἄγειν, ἅμα δ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς
Ἄλλ' ἀποδάσσασθαι, ὅσσα πτόλις ἥδε κέκευθε·
Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὅρκον ἕλωμαι,
Μή τι κατακρύψειν, ἀλλ' ἄνδιχα πάντα δάσασθαι,
Κτῆσιν ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει·—
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Μή μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι ἰών· ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει,
Οὐδέ τι μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με, γυμνὸν ἐόντα,
Αὔτως, ὥστε γυναῖκα, ἐπεί κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
Οὐ μέν πως νῦν ἐστὶν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης

Τῷ ὀαριζέμεναι, ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε,
Παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοιϊν.
Βέλτερον αὖτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν· ὅττι τάχιστα
Εἴδομεν, ὁπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ.
Ὣς ὥρμαινε μένων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεὺς,
Ἶσος Ἐνυαλίῳ, κορυθάϊκι πτολεμιστῇ,
Σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον,
Δεινήν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ
Ἢ πυρὸς αἰθομένου, ἢ ἠελίου ἀνιόντος.
Ἕκτορα δ', ὡς ἐνόησεν, ἕλε τρόμος, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
Αὖθι μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθείς.
Πηλείδης δ' ἐπόρουσε, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς·
Ἠΰτε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν,
Ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν·
Ἡ δέ θ' ὕπαιθα φοβεῖται· ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκὼς
Ταρφέ' ἐπαΐσσει, ἑλέειν τέ ἑ θυμὸς ἀνώγει·
Ὣς ἄρ' ὅγ' ἐμμεμαὼς ἰθὺς πέτετο· τρέσε δ' Ἕκτωρ
Τεῖχος ὑπὸ Τρώων, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα.
Οἱ δὲ παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα
Τείχεος αἰὲν ὑπ' ἐκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο·
Κρουνὼ δ' ἵκανον καλλιῤῥόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ
Δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος.
Ἡ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
Γίγνεται ἐξ αὐτῆς, ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο·
Ἡ δ' ἑτέρη θέρεϊ προρέει εἰκυῖα χαλάζῃ,
Ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ.
Ἔνθα δ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασι
Καλοὶ, λαΐνεοι, ὅθι εἵματα σιγαλόεντα
Πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι, καλαί τε θύγατρες,
Τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν.
Τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε διώκων·
Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων
Καρπαλίμως· ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον, οὐδὲ βοείην
Ἀρνύσθην, ἅ τε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν,
Ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θέον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.
Ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι

Ῥίμφα μάλα τρωχῶσι, (τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεθλον,
Ἢ τρίπος, ἠὲ γυνὴ,) ἀνδρὸς κατατεθνειῶτος,
Ὣς τὼ τρὶς Πριάμοιο πόλιν πέρι δινηθήτην
Καρπαλίμοισι πόδεσσι. Θεοὶ δέ τε πάντες ὁρῶντο·
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ὢ πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τεῖχος
Ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
Ἕκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηεν,
Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὖτέ ἑ δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποσὶ ταχέεσσι διώκει.
Ἀλλ' ἄγετε, φράζεσθε, θεοὶ, καὶ μητιάασθε,
Ἠέ μιν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν, ἦέ μιν ἤδη
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν, ἐσθλὸν ἐόντα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ὦ πάτερ, ἀργικέραυνε, κελαινεφὲς, οἷον ἔειπες;
Ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
Ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
Ἕρδ'· ἀτὰρ οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὔ νύ τι θυμῷ
Πρόφρονι μυθέομαι, ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι·
Ἔρξον, ὅπῃ δή τοι νόος ἔπλετο, μηδέ τ' ἐρώει.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην,
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.
Ἕκτορα δ' ἀσπερχὲς κλονέων ἔφεπ' ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται,
Ὄρσας ἐξ εὐνῆς, διά τ' ἄγκεα, καὶ διὰ βήσσας·
Τὸν δ', εἴπερ τε λάθησι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ,
Ἀλλά τ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὕρῃ·
Ὣς Ἕκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλείωνα.
Ὁσσάκι δ' ὁρμήσειε πυλάων Δαρδανιάων
Ἀντίον ἀΐξασθαι, ἐϋδμήτους ὑπὸ πύργους,
Εἴπως οἱ καθύπερθεν ἀλάλκοιεν βελέεσσι·
Τοσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθὰς
Πρὸς πεδίον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεί.

Ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν·
Οὔτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔθ' ὁ διώκειν·
Ὣς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, οὐδ' ὃς ἀλύξαι.
Πῶς δέ κεν Ἕκτωρ Κῆρας ὑπεξέφερε θανάτοιο,
Εἰ μή οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤντετ' Ἀπόλλων
Ἐγγύθεν, ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα;
Λαοῖσι δ' ἀνένευε καρήατι δῖος Ἀχιλλεὺς,
Οὐδ' ἔα ἱέμεναι ἐπὶ Ἕκτορι πικρὰ βέλεμνα·
Μή τις κῦδος ἄροιτο βαλὼν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο,
Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα·
Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο,
Τὴν μὲν, Ἀχιλλῆος, τὴν δ', Ἕκτορος ἱπποδάμοιο,
Ἕλκε δὲ μέσσα λαβών· ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ.
Ὤιχετο δ' εἰς Ἀΐδαο· λίπεν δέ ἑ Φοῖβος Ἀπόλλων.
Πηλείωνα δ' ἵκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Νῦν δὴ νῶϊ γ' ἔολπα, Διῒ φίλε, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
Οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι προτὶ νῆας,
Ἕκτορα δηώσαντε, μάχης ἆτόν περ ἐόντα.
Οὔ οἱ νῦν ἔτι γ' ἐστὶ πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,
Οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι καὶ ἄμπνυε· τόνδε δ' ἐγώ τοι
Οἰχομένη πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
Ὣς φάτ' Ἀθηναίη· ὁ δὲ πείθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελίης χαλκογλώχινος ἐρεισθείς.
Ἡ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κιχήσατο δ' Ἕκτορα δῖον,
Δηϊφόβῳ εἰκυῖα δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἠθεῖ', ἦ μάλα δή σε βιάζεται ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποσὶ ταχέεσσι διώκων·
Ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Δηΐφοβ', ἦ μέν μοι τὸ πάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα
Γνωτῶν, οὓς Ἑκάβη ἠδὲ Πρίαμος τέκε παῖδας·

Νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι,
Ὃς ἔτλης, ἐμεῦ εἵνεκ', ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσι,
Τείχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἠθεῖ', ἦ μὲν πολλὰ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Λίσσονθ', ἑξείης γουνούμενοι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι,
Αὖθι μένειν· τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες·
Ἀλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ.
Νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, μηδέ τι δούρων
Ἔστω φειδωλὴ, ἵνα εἴδομεν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
Νῶϊ κατακτείνας, ἔναρα βροτόεντα φέρηται
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς, ἦ κεν σῷ δουρὶ δαμείη.
Ὣς φαμένη, καὶ κερδοσύνῃ ἡγήσατ' Ἀθήνη.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Οὔ σ' ἔτι, Πηλέος υἱὲ, φοβήσομαι, ὡς τὸ πάρος περ·
Τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον, οὐδέ ποτ' ἔτλην
Μεῖναι ἐπερχόμενον· νῦν αὖτέ με θυμὸς ἀνῆκε,
Στήμεναι ἀντία σεῖο· ἕλοιμί κεν, ἤ κεν ἁλώην.
Ἀλλ' ἄγε, δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι
Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων·
Οὐ γὰρ ἐγώ σ' ἔκπαγλον ἀεικιῶ, αἴκεν ἐμοὶ Ζεὺς
Δώῃ καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·
Ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
Νεκρὸν Ἀχαιοῖσι δώσω πάλιν· ὣς δὲ σὺ ῥέζειν.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἕκτορ, μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε.
Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστὰ,
Οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
Ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν·
Ὣς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὔτε τι νῶϊν
Ὅρκια ἔσσονται, πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
Αἵματος ἆσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
Παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο· νῦν σε μάλα χρὴ
Αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
Οὔ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις· ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη

Ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις
Κήδε' ἐμῶν ἑτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχεϊ θύων.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος·
Καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο φαίδιμος Ἕκτωρ·
Ἕζετο γὰρ προϊδὼν, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος,
Ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη· ἀνὰ δ' ἥρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἂψ δ' Ἀχιλῆϊ δίδου, λάθε δ' Ἕκτορα, ποιμένα λαῶν.
Ἕκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλείωνα·
Ἤμβροτες, οὐδ' ἄρα πώ τι, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Ἐκ Διὸς ἠείδης τὸν ἐμὸν μόρον· ἦτοι ἔφης γε·
Ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων,
Ὄφρα σ' ὑποδδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
Οὐ μέν μοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξεις,
Ἀλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον,
Εἴ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι
Χάλκεον! ὡς δή μιν σῷ ἐν χροῒ πᾶν κομίσαιο·
Καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο,
Σεῖο καταφθιμένοιο· σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλε Πηλείδαο μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτε.
Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ· χώσατο δ' Ἕκτωρ,
Ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός.
Στῆ δέ κατηφήσας, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλινον ἔγχος·
Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν ἀΰσας,
Ἤιτεέ μιν δόρυ μακρόν· ὁ δ' οὔτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν.
Ἕκτωρ δ' ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
Ὢ πόποι, ἦ μάλα δή με θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν.
Δηΐφοβον γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωα παρεῖναι·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
Νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακὸς, οὐδέ τ' ἄνευθεν·
Οὐδ' ἀλέη· ἦ γάρ ῥα πάλαι τό γε φίλτερον ἦεν
Ζηνί τε καὶ Διὸς υἷι, Ἑκηβόλῳ, οἵ με πάρος γε
Πρόφρονες εἰρύαται· νῦν αὖτέ με Μοῖρα κιχάνει·
Μὴ μὰν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
Ὣς ἄρα φωνήσας, εἰρύσσατο φάσγανον ὀξὺ,

Τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε, στιβαρόν τε·
Οἴμησε δὲ ἀλεὶς, ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετήεις,
Ὅς τ' εἶσι πεδίονδε διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν,
Ἁρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν·
Ὣς Ἕκτωρ οἴμησε, τινάσσων φάσγανον ὀξύ.
Ὡρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
Ἀγρίου· πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψε
Καλὸν, δαιδάλεον· κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ,
Τετραφάλῳ, καλαὶ δὲ περισσείοντο ἔθειραι
Χρύσεαι, ἃς Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
Οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ
Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ·
Ὣς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεὺς
Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἕκτορι δίῳ,
Εἰσορόων χρόα καλὸν, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα.
Τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα χάλκεα τεύχη,
Καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς·
Φαίνετο δ', ᾗ κληῗδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι,
Λαυκανίης, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος·
Τῇ ῥ' ἐπί οἱ μεμαὼς ἔλασ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς·
Ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή·
Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια,
Ὄφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
Ἤριπε δ' ἐν κονίῃσ'· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς·
Ἕκτορ, ἀτάρ που ἔφης, Πατροκλῆ' ἐξεναρίζων,
Σῶς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα·
Νήπιε! τοῖο δ' ἄνευθεν ἀοσσητὴρ μέγ' ἀμείνων
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμμην,
Ὅς τοι γούνατ' ἔλυσα· σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ
Ἑλκήσουσ' ἀϊκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί.
Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς, καὶ γούνων, σῶν τε τοκήων,
Μή με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν·
Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκόν τε ἅλις χρυσόν τε δέδεξο,
Δῶρα, τά τοι δώσουσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με

Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα. [εύς·
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλ-
Μή με, κύον, γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκήων!
Αἲ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη
Ὤμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας·
Ὡς οὐκ ἔσθ', ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι·
Οὐδ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα
Στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα·
Οὐδ' εἴ κεν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι
Δαρδανίδης Πρίαμος· οὐδ' ὥς σέ γε πότνια μήτηρ
Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτὴ,
Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται·
Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Ἦ σ' εὖ γιγνώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον
Πείσειν· ἦ γὰρ σοί γε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
Φράζεο νῦν, μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι
Ἤματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἐσθλὸν ἐόντ', ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν.
Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε·
Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδόσδε βεβήκει,
Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἥβην.
Τὸν καὶ τεθνειῶτα προσηύδα δῖος Ἀχιλλεύς·
Τέθναθι· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Ἦ ῥα, καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος·
Καὶ τό γ' ἄνευθεν ἔθηχ', ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
Αἱματόεντ'· ἄλλοι δὲ περίδραμον υἷες Ἀχαιῶν,
Οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν
Ἕκτορος· οὐδ' ἄρα οἵ τις ἀνουτητί γε παρέστη.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
Ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι
Ἕκτωρ, ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρησε πυρὶ κηλέῳ.
Ὣς ἄρα τις εἴπεσκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
Τὸν δ' ἐπεὶ ἐξενάριξε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Στὰς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
Ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,

Ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
Ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν, ὅσ' οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι·
Εἰ δ' ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
Ὄφρα κέ τι γνῶμεν Τρώων νόον, ὅντιν' ἔχουσιν·
Ἢ καταλείψουσι πόλιν ἄκρην, τοῦδε πεσόντος,
Ἦε μένειν μεμάασι, καὶ Ἕκτορος οὐκ ἔτ' ἐόντος.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Κεῖται πὰρ νήεσσι νέκυς ἄκλαυτος, ἄθαπτος,
Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὄφρ' ἂν ἔγωγε
Ζωοῖσι μετέω, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ·
Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἀΐδαο,
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἑταίρου.
Νῦν δ' ἄγ', ἀείδοντες Παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν·
Ἠράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφνομεν Ἕκτορα δῖον,
Ὧι Τρῶες κατὰ ἄστυ, θεῷ ὥς, εὐχετόωντο.
Ἦ ῥα, καὶ Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα·
Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε,
Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας,
Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε· κάρη δ' ἕλκεσθαι ἔασεν·
Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' ἀείρας,
Μάστιξε δ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην·
Τοῦ δ' ἦν ἑλκομένοιο κονίσσαλος· ἀμφὶ δὲ χαῖται
Κυάνεαι πίλναντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι
Κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσι
Δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἑῇ ἐν πατρίδι γαίῃ.
Ὣς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἡ δέ νυ μήτηρ
Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην
Τηλόσε· κώκυσε δὲ μάλα μέγα, παῖδ' ἐσιδοῦσα.
Ὤιμωξε δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ·
Τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὡς εἰ ἅπασα
Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.
Λαοὶ μέν ῥα γέροντα μόγις ἔχον ἀσχαλόωντα,
Ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων.
Πάντας δὲ λιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,

Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον·
Σχέσθε, φίλοι, καί μ' οἶον ἐάσατε, κηδόμενόν περ,
Ἐξελθόντα πόληος, ἱκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
Λίσσωμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὀβριμοεργὸν,
Ἤν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἠδ' ἐλεήσῃ
Γῆρας· καὶ δέ νυ τῷδε πατὴρ τοιόσδε τέτυκται
Πηλεὺς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι
Τρωσί· μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγεα θῆκε.
Τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας·
Τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
Ὡς ἑνὸς, οὗ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω,
Ἕκτορος· ὡς ὄφελε θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσι!
Τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε, μυρομένω τε,
Μήτηρ θ', ἥ μιν ἔτικτε δυσάμμορος, ἠδ' ἐγὼ αὐτός.
Ὣς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται·
Τρωῇσι δ' Ἑκάβη ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο·
Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νυ βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα,
Σεῦ ἀποτεθνηῶτος; ὅ μοι νύκτας τε καὶ ἦμαρ
Εὐχωλὴ κατὰ ἄστυ πελέσκεο, πᾶσί τ' ὄνειαρ,
Τρωσί τε καὶ Τρωῇσι κατὰ πτόλιν, οἵ σε, θεὸν ὣς,
Δειδέχατ'· ἦ γὰρ καί σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα,
Ζωὸς ἐών· νῦν αὖ Θάνατος καὶ Μοῖρα κιχάνει.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ἄλοχος δ' οὔπω τι πέπυστο
Ἕκτορος· οὐ γάρ οἵ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν
Ἤγγειλ', ὅττι ῥά οἱ πόσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων·
Ἀλλ' ἥγ' ἱστὸν ὕφαινε, μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο,
Δίπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε.
Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοις κατὰ δῶμα,
Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
Ἕκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκ νοστήσαντι·
Νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν, ὅ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν
Χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου,
Τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς·
Ἡ δ' αὖτις δμωῇσιν ἐϋπλοκάμοισι μετηύδα·
Δεῦτε, δύω μοι ἕπεσθον, ἴδωμ', ἅτιν' ἔργα τέτυκται·

Αἰδοίης ἑκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον, ἐν δέ μοι αὐτῇ
Στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γοῦνα
Πήγνυται· ἐγγὺς δή τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν·
Αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
Δείδω, μὴ δή μοι θρασὺν Ἕκτορα δῖος Ἀχιλλεὺς,
Μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδίονδε δίηται·
Καὶ δή μιν καταπαύσῃ ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς,
Ἥ μιν ἔχεσκ'· ἐπεὶ οὔποτ' ἐνὶ πληθύι μένεν ἀνδρῶν,
Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων.
Ὣς φαμένη, μεγάροιο διέσσυτο μαινάδι ἴση,
Παλλομένη κραδίην· ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.
Αὐτὰρ, ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἷξεν ὅμιλον,
Ἔστη παπτήνασ' ἐπὶ τείχεϊ· τὸν δ' ἐνόησεν
Ἑλκόμενον πρόσθεν πόλιος, ταχέες δέ μιν ἵπποι
Ἕλκον ἀκηδέστως κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
Τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν·
Ἤριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε,
Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα,
Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τ', ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην,
Κρήδεμνόν θ', ὅ ῥά οἱ δῶκε χρυσέη Ἀφροδίτη,
Ἤματι τῷ, ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' Ἕκτωρ
Ἐκ δόμου Ἠετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα.
Ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες ἅλις ἔσταν,
Αἵ ἑ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.
Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
Ἀμβλήδην γοόωσα, μετὰ Τρωῇσιν ἔειπεν·
Ἕκτορ, ἐγὼ δύστηνος! ἰῇ ἄρα γεινόμεθ' αἴσῃ
Ἀμφότεροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
Αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ,
Ἐν δόμῳ Ἠετίωνος, ὅ με τρέφε τυτθὸν ἐοῦσαν,
Δύσμορος αἰνόμορον· ὡς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι!
Νῦν δὲ σὺ Ἀΐδαο δόμους, ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
Ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῷ ἐνὶ πένθεϊ λείπεις
Χήρην ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὔτως,
Ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε δυσάμμοροι, οὔτε σὺ τούτῳ
Ἔσσεαι, Ἕκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνες, οὔτε σοι οὗτος.

Ἤνπερ γὰρ πόλεμόν γε φύγῃ πολύδακρυν Ἀχαιῶν,
Αἰεί τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω
Ἔσσοντ'· ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας.
Ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι·
Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
Δευόμενος δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς πατρὸς ἑταίρους,
Ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
Τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε,
Χείλεα μέν τε δίην', ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηνε.
Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε,
Χερσὶν πεπληγὼς, καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων,
Ἔρρ' οὕτως· οὐ σός γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν.
Δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην·
Ἀστυάναξ, ὃς πρὶν μὲν ἑοῦ ἐπὶ γούνασι πατρὸς
Μυελὸν οἶον ἔδεσκε, καὶ οἰῶν πίονα δημόν·
Αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἕλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων,
Εὕδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ·
Νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθησι, φίλου ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτὼν,
Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσιν·
Οἶος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά.
Νῦν δέ σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι, νόσφι τοκήων,
Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεί κε κύνες κορέσωνται,
Γυμνόν· ἀτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται,
Λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
Ἀλλ' ἤτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ,
Οὐδέν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς,
Ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι.
  Ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.

ΤΗΣ

ὉΜΗΡΟΥ ἸΛΙΑΔΟΣ

ῬΑΨΩΙΔΙΑ Ψ΄.

Ἐπιγραφή.

Ψῖ Πάτροκλον θάπτει καὶ ἐξετέλεσσεν ἀγῶνας.

ὩΣ οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ,
Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο,
Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος·
Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἴα ἀποσκίδνασθαι Ἀχιλλεὺς,
Ἀλλ' ὅγε οἷς ἑτάροισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα·
Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι,
Μὴ δή πω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους,
Ἀλλ', αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἅρμασιν ἆσσον ἰόντες,
Πάτροκλον κλαίωμεν· ὁ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Αὐτὰρ, ἐπεί κ' ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο,
Ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ᾤμωξαν ἀολλέες· ἦρχε δ' Ἀχιλλεύς.
Οἱ δὲ τρὶς περὶ νεκρὸν ἐΰτριχας ἤλασαν ἵππους,
Μυρόμενοι, μετὰ δέ σφι Θέτις γόου ἵμερον ὦρσε.
Δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν
Δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεον μήστωρα φόβοιο.
Τοῖσι δὲ Πηλείδης ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου·

Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι·
Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην,
Ἕκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι·
Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.
Ἦ ῥα, καὶ Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα,
Πρηνέα πὰρ λεχέεσσι Μενοιτιάδαο τανύσσας
Ἐν κονίῃσ'· οἱ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντο ἕκαστος
Χάλκεα, μαρμαίροντα· λύον δ' ὑψηχέας ἵππους·
Κὰδ δ' ἵζον παρὰ νηῒ ποδώκεος Αἰακίδαο,
Μυρίοι· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ.
Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ,
Σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἶγες·
Πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὕες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ,
Εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο·
Πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔῤῥεεν αἷμα.
Αὐτὰρ τόν γε ἄνακτα ποδώκεα Πηλείωνα
Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
Σπουδῇ παρπεπιθόντες, ἑταίρου χωόμενον κῆρ.
Οἱ δ', ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἷξον ἰόντες,
Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσαν,
Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν· εἰ πεπίθοιεν
Πηλείδην, λούσασθαι ἀπὸ βρότον αἱματόεντα.
Αὐτὰρ ὅγ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὅρκον ὄμοσσεν·
Οὐ μὰ Ζῆν', ὅστις τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
Οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι,
Πρίν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, σῆμά τε χεῦαι,
Κείρασθαί τε κόμην· ἐπεὶ οὔ μ' ἔτι δεύτερον ὧδε
Ἵξετ' ἄχος κραδίην, ὄφρα ζωοῖσι μετείω.
Ἀλλ' ἤτοι νῦν μὲν στυγερῇ πειθώμεθα δαιτί·
Ἠῶθεν δ' ὄτρυνον, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Ὕλην τ' ἀξέμεναι, παρά τε σχεῖν, ὡς ἐπιεικὲς
Νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα·
Ὄφρ' ἤτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ
Θᾶσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.

Ἐσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι
Δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης·
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος.
Πηλείδης δ' ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Κεῖτο βαρυστενάχων, πολέσι μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
Ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνας κλύζεσκον·
Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
Νήδυμος ἀμφιχυθείς· μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα,
Ἕκτορ' ἐπαΐσσων προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.
Ἦλθε δ' ἔπι ψυχὴ Πατροκλῆος δειλοῖο,
Πάντ' αὐτῷ, μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ', εἰκυῖα,
Καὶ φωνὴν, καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο·
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Εὕδεις, αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ;
Οὐ μέν μευ ζώοντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος.
Θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω.
Τῆλέ με εἴργουσι ψυχαὶ, εἴδωλα καμόντων,
Οὐδέ μέ πως μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῶσιν·
Ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ.
Καί μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις
Νίσσομαι ἐξ Ἀΐδαο, ἐπήν με πυρὸς λελάχητε.
Οὐ μὲν γὰρ ζωοί γε φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων
Βουλὰς ἑζόμενοι βουλεύσομεν· ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κὴρ
Ἀμφέχανε στυγερὴ, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ.
Καὶ δέ σοι αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Τείχει ὕπο Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἴκε πίθηαι·
Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ', Ἀχιλλεῦ.
Ἀλλ',— ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
Εὖτέ με τυτθὸν ἐόντα Μενοίτιος ἐξ Ὀπόεντος
Ἤγαγεν ὑμέτερόνδ', ἀνδροκτασίης ὑπὸ λυγρῆς,
Ἤματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,
Νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς·
Ἔνθα με, δεξάμενος ἐν δώμασιν, ἱππότα Πηλεὺς
Ἔτραφέ τ' ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνεν·—

Ὣς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι,
Χρύσεος ἀμφιφορεὺς, τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Τίπτε μοι, ἠθείη κεφαλὴ, δεῦρ' εἰλήλουθας,
Καί μοι ταῦτα ἕκαστ' ἐπιτέλλεαι; αὐτὰρ ἐγώ τοι
Πάντα μάλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὡς σὺ κελεύεις.
Ἀλλά μοι ἆσσον στῆθι· μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντε
Ἀλλήλους, ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο.
Ὣς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλῃσιν,
Οὐδ' ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς, ἠΰτε καπνὸς,
Ὤιχετο τετριγυῖα· ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς,
Χερσί τε συμπλατάγησεν, ἔπος τ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν·
Ὢ πόποι, ἦ ῥά τίς ἐστι καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι
Ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν·
Παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
Ψυχὴ ἐφεστήκει γοόωσά τε, μυρομένη τε,
Καί μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν· ἔϊκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ.
Ὣς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο·
Μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς
Ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν. Ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
Οὐρῆάς τ' ὤτρυνε καὶ ἀνέρας, ἀξέμεν ὕλην,
Πάντοθεν ἐκ κλισιῶν· ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει,
Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος·
Οἱ δ' ἴσαν, ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
Σειράς τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆες κίον αὐτῶν.
Πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ' ἦλθον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης,
Αὐτίκ' ἄρα δρῦς ὑψικόμους ταναηκέϊ χαλκῷ
Τάμνον ἐπειγόμενοι· ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι
Πίπτον· τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοὶ,
Ἔκδεον ἡμιόνων· ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο.
Ἐλδόμεναι πεδίοιο, διὰ ῥωπήϊα πυκνά.
Πάντες δ' ὑλοτόμοι φιτροὺς φέρον· ὣς γὰρ ἀνώγει
Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
Κὰδ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερὼ, ἔνθ' ἄρ' Ἀχιλλεὺς
Φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἠρίον, ἠδὲ οἷ αὐτῷ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντη παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην,
Εἵατ' ἄρ' αὖθι μένοντες ἀολλέες· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσε,
Χαλκὸν ζώννυσθαι, ζεῦξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον
Ἵππους· οἱ δ' ὤρνυντο, καὶ ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον.
Ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἡνίοχοί τε·
Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν,
Μυρίοι· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι.
Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, ἃς ἐπέβαλλον
Κειρόμενοι, ὄπιθεν δὲ κάρη ἔχε δῖος Ἀχιλλεὺς,
Ἀχνύμενος· ἕταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Ἄϊδόσδε.
Οἱ δ' ὅτε χῶρον ἵκανον, ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεὺς,
Κάτθεσαν, αἶψα δέ οἱ μενοεικέα νήεον ὕλην.
Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
Τήν ῥα Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον·
Σπερχεί', ἄλλως σοί γε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεὺς,
Κεῖσέ με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Σοί τε κόμην κερέειν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην·
Πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν
Ἐς πηγὰς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις·
Ὣς ἠρᾶθ' ὁ γέρων, σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας·
Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.
Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ κόμην ἑτάροιο φίλοιο
Θῆκεν· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο,
Καί νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο,
Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αἶψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς·
Ἀτρείδη, (σοὶ γάρ τε μάλιστά γε λαὸς Ἀχαιῶν
Πείσονται μύθοισι,) γόοιο μέν ἐστι καὶ ἆσαι·
Νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
Ὅπλεσθαι· τάδε δ' ἀμφὶ πονησόμεθ', οἷσι μάλιστα
Κήδεός ἐστι νέκυς· παρὰ δ' οἵ τ' ἀγοὶ ἄμμι μενόντων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασε κατὰ νῆας εἴσας,

Κηδεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον, καὶ νήεον ὕλην.
Ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα·
Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἀχνύμενοι κῆρ·
Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς
Πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε, καὶ ἄμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πάντων
Δημὸν ἑλὼν ἐκάλυψε νέκυν μεγάθυμος Ἀχιλλεὺς
Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει·
Ἐν δὲ τίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας,
Πρὸς λέχεα κλίνων· πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους
Ἐσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, μεγάλα στεναχίζων.
Ἐννέα τῷ γε ἄνακτι τραπεζῆες κύνες ἦσαν·
Καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτομήσας,
Δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς,
Χαλκῷ δηϊόων· κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα·
Ἐν δὲ πυρὸς μένος ἧκε σιδήρεον, ὄφρα νέμοιτο.
Ὤιμωξέ τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
  Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι.
Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην·
Δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς,
Τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει· Ἕκτορα δ' οὔτι
Δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.
  Ὣς φάτ' ἀπειλήσας· τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο·
Ἀλλὰ κύνας μὲν ἄλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
Ἤματα καὶ νύκτας· ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ,
Ἀμβροσίῳ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων.
Τῷ δ' ἔπι κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων
Οὐρανόθεν πεδίονδε, κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα,
Ὅσσον ἐπεῖχε νέκυς, μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο
Σκήλει' ἀμφὶ περὶ χρόα ἴνεσιν, ἠδὲ μέλεσσιν.
  Οὐ δὲ πυρὴ Πατρόκλου ἐκαίετο τεθνειῶτος·
Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς, δοιοῖς ἠρᾶτ' Ἀνέμοισι,
Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλά·
Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ, λιτάνευεν
Ἐλθέμεν, ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεθοίατο νεκροὶ,
Ὕλη τε σεύαιτο καήμεναι· ὠκέα δ' Ἶρις

Ἀράων ἀΐουσα μετ' ἄγγελος ἦλθ' Ἀνέμοισιν.
Οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαέος ἀθρόοι ἔνδον
Εἰλαπίνην δαίνυντο· θέουσα δὲ Ἶρις ἐπέστη
Βηλῷ ἐπὶ λιθέῳ· τοὶ δ' ὡς ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
Πάντες ἀνήϊξαν, κάλεόν δέ μιν εἰς ἓ ἕκαστος·
Ἡ δ' αὖθ' ἕζεσθαι μὲν ἀνήνατο, εἶπε δὲ μῦθον·
Οὐχ ἕδος· εἶμι γὰρ αὖτις ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα,
Αἰθιόπων ἐς γαῖαν, ὅθι ῥέζουσ' ἑκατόμβας
Ἀθανάτοις, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν·
Ἀλλ' Ἀχιλεὺς Βορέην ἠδὲ Ζέφυρον κελαδεινὸν
Ἐλθεῖν ἀρᾶται, καὶ ὑπίσχεται ἱερὰ καλὰ,
Ὄφρα πυρὴν ὄρσητε καήμεναι, ᾗ ἔνι κεῖται
Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπεβήσετο· τοὶ δ' ὀρέοντο
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, νέφεα κλονέοντε πάροιθεν,
Αἶψα δὲ πόντον ἵκανον, ἀήμεναι· ὦρτο δὲ κῦμα
Πνοιῇ ὕπο λιγυρῇ. Τροίην δ' ἐρίβωλον ἱκέσθην,
Ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην, μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαὲς πῦρ.
Παννύχιοι δ' ἄρα τοί γε πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον,
Φυσῶντες λιγέως· ὁ δὲ πάννυχος ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Χρυσέου ἐκ κρητῆρος, ἑλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
Οἶνον ἀφυσσόμενος χαμάδις χέε, δεῦε δὲ γαῖαν,
Ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο.
Ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων
Νυμφίου, ὅστε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας·
Ὣς Ἀχιλεὺς ἑτάροιο ὀδύρετο ὀστέα καίων,
Ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊὴν, ἀδινὰ στεναχίζων.
Ἦμος δ' Ἑωσφόρος εἶσι, φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν,
Ὅν τε μέτα κροκόπεπλος ὑπεὶρ ἅλα κίδναται ἠὼς,
Τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φλόξ.
Οἱ δ' Ἄνεμοι πάλιν αὖτις ἔβαν οἶκόνδε νέεσθαι,
Θρηΐκιον κατὰ πόντον· ὁ δ' ἔστενεν, οἴδματι θύων.
Πηλείδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἑτέρωσε λιασθεὶς,
Κλίνθη κεκμηὼς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρείωνα ἀολλέες ἠγερέθοντο,
Τῶν μιν ἐπερχομένων ὅμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν·

Ἕζετο δ' ὀρθωθεὶς, καί σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἀτρείδη τε, καὶ ἄλλοι, ἀριστῆες Παναχαιῶν,
Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσατ' αἴθοπι οἴνῳ
Πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
Ὀστέα Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο λέγωμεν,
Εὖ διαγιγνώσκοντες· ἀριφραδέα δὲ τέτυκται·
Ἐν μέσσῃ γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἄνευθεν
Ἐσχατιῇ καίοντ' ἐπιμὶξ ἵπποι τε καὶ ἄνδρες·
Καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσέῃ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
Θείομεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν Ἄϊδι κεύθωμαι.
Τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα,
Ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν, Ἀχαιοὶ,
Εὐρύν θ' ὑψηλόν τε τιθήμεναι, οἵ κεν ἐμεῖο
Δεύτεροι ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι λίπησθε.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο ποδώκεϊ Πηλείωνι.
Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ,
Ὅσσον ἐπὶ φλὸξ ἦλθε, βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη·
Κλαίοντες δ' ἑτάροιο ἐνηέος ὀστέα λευκὰ
Ἄλλεγον ἐς χρυσέην φιάλην καὶ δίπλακα δημόν·
Ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν.
Τορνώσαντο δὲ σῆμα, θεμείλιά τε προβάλοντο
Ἀμφὶ πυρήν· εἶθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν·
Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα·
Νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λέβητάς τε, τρίποδάς τε,
Ἵππους θ', ἡμιόνους τε, βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα,
Ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, πολιόν τε σίδηρον.
Ἱππεῦσι μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλά' ἄεθλα
Θῆκε, γυναῖκα ἄγεσθαι, ἀμύμονα, ἔργ' εἰδυῖαν,
Καὶ τρίποδ' ὠτώεντα δυωκαιεικοσίμετρον,
Τῷ πρώτῳ· ἀτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν
Ἑξέτε', ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν.
Αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα,
Καλὸν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔτ' αὔτως·
Τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύο χρυσοῖο τάλαντα·
Πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκε·

Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
  Ἀτρείδη τε, καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
Ἱππῆας τάδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
Εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιοὶ,
Ἦ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίηνδε φεροίμην.
Ἴστε γὰρ, ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι·
Ἀθάνατοί τε γάρ εἰσι· Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτοὺς
Πατρὶ ἐμῷ Πηλῆϊ, ὁ δ' αὖτ' ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ μενέω, καὶ μώνυχες ἵπποι.
Τοίου γὰρ σθένος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνιόχοιο,
Ἠπίου, ὃς σφῶϊν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον
Χαιτάων κατέχευε, λοέσσας ὕδατι λευκῷ.
Τὸν τώ γ' ἑσταότες πενθείετον, οὔδεϊ δέ σφι
Χαῖται ἐρηρέδαται, τὼ δ' ἕστατον ἀχνυμένω κῆρ·
Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε, κατὰ στρατὸν ὅστις Ἀχαιῶν
Ἵπποισί τε πέποιθε καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν.
  Ὣς φάτο Πηλείδης· ταχέες δ' ἱππῆες ἄγερθεν.
Ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Εὔμηλος,
Ἀδμήτου φίλος υἱὸς, ὃς ἱπποσύνῃ ἐκέκαστο·
Τῷ δ' ἔπι Τυδείδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης,
Ἵππους δὲ Τρωοὺς ὕπαγε ζυγὸν, οὕς ποτ' ἀπηύρα
Αἰνείαν, ἀτὰρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων·
Τῷ δ' ἄρ' ἔπ' Ἀτρείδης ὦρτο ξανθὸς Μενέλαος
Διογενὴς, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκέας ἵππους,
Αἴθην τὴν Ἀγαμεμνονέην, τὸν ἑόν τε Πόδαργον·
Τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἀγχισιάδης Ἐχέπωλος
Δῶρ', ἵνα μή οἱ ἕποιθ' ὑπὸ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
Ἀλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων· μέγα γάρ οἱ ἔδωκε
Ζεὺς ἄφενος, ναῖε δ' ὅγ' ἐν εὐρυχόρῳ Σικυῶνι·
Τὴν ὅγ' ὑπὸ ζυγὸν ἦγε μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν.
Ἀντίλοχος δὲ τέταρτος ἐΰτριχας ὡπλίσαθ' ἵππους,
Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς, ὑπερθύμοιο ἄνακτος,
Τοῦ Νηληϊάδαο· Πυλοιγενέες δέ οἱ ἵπποι
Ὠκύποδες φέρον ἅρμα· πατὴρ δέ οἱ ἄγχι παραστὰς
Μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων, νοέοντι καὶ αὐτῷ·
  Ἀντίλοχ', ἤτοι μέν σε νέον περ ἐόντ' ἐφίλησαν

Ζεύς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἱπποσύνας ἐδίδαξαν
Παντοίας· τῷ καί σε διδασκέμεν οὔ τι μάλα χρεώ·
Οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἑλισσέμεν· ἀλλά τοι ἵπποι
Βάρδιστοι θείειν, τῷ τ' οἴω λοίγι' ἔσεσθαι.
Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, οὐ δὲ μὲν αὐτοὶ
Πλείονα ἴσασι σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι.
'Αλλ ἄγε δὴ σὺ, φίλος, μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
Παντοίην, ἵνα μή σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα.
Μήτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, ἠὲ βίηφι·
Μήτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
Νῆα θοὴν ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισι·
Μήτι δ' ἡνίοχος περιγίγνεται ἡνιόχοιο.
Ἄλλος μέν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασιν οἷσι πεποιθὼς,
'Αφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἑλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἵπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατίσχει.
Ὃς δέ κε κέρδεα εἰδῇ, ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους,
Αἰεὶ τέρμ' ὁρόων, στρέφει ἐγγύθεν· οὐδέ ἑ λήθει,
Ὅππως τὸ πρῶτον τανύσῃ βοέοισιν ἱμᾶσιν,
'Αλλ' ἔχει ἀσφαλέως, καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει.
Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδὲς, οὐδέ σε λήσει·
Ἕστηκε ξύλον αὖον, ὅσον τ' ὄργυι', ὑπὲρ αἴης,
Ἢ δρυὸς, ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ·
Λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκὼ,
'Εν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ· λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφίς·
Ἤ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνειῶτος,
Ἢ τό γε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων,
Καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης δῖος 'Αχιλλεύς·
Τῷ σὺ μάλ' ἐγχρίμψας, ἐλάαν σχεδὸν ἅρμα καὶ ἵππους,
Αὐτὸς δὲ κλινθῆναι ἐϋπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ,
Ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖïν· ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον
Κένσαι ὁμοκλήσας, εἶξαί τέ οἱ ἡνία χερσίν.
'Εν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω,
Ὡς ἄν τοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι
Κύκλου ποιητοῖο· λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν·
Μήπως ἵππους τε τρώσῃς, κατά θ' ἅρματα ἄξῃς.
Χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείη δέ σοι αὐτῷ

Ἔσσεται. ἀλλὰ, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι.
Εἰ γάρ κ' ἐν νύσσῃ γε παρεξ ἐλάσησθα διώκων,
Οὐκ ἔσθ', ὅς κέ σ' ἕλῃσι μετάλμενος, οὐδὲ παρέλθοι.
Οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα δῖον ἐλαύνοι,
Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὃς ἐκ θεόφι γένος ἦεν,
Ἢ τοὺς Λαομέδοντος, οἳ ἐνθάδε τε τράφεν ἐσθλοί.
Ὣς εἰπὼν Νέστωρ Νηλήϊος ἂψ ἐνὶ χώρῃ
Ἕζετ', ἐπεὶ ᾧ παιδὶ ἑκάστου πείρατ' ἔειπε.
Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος ἐΰτριχας ὡπλίσαθ' ἵππους.
Ἂν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο.
Πάλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δὲ κλῆρος θόρε Νεστορίδαο
Ἀντιλόχου· μετὰ τόνδε λάχε κρείων Εὔμηλος·
Τῷ δ' ἄρ' ἔπ' Ἀτρείδης δουρικλειτὸς Μενέλαος,
Τῷ δ' ἔπι Μηριόνης λάχ' ἐλαυνέμεν· ὕστατος αὖτε
Τυδείδης, ὄχ' ἄριστος ἐὼν, λάχ' ἐλαυνέμεν ἵππους.
Στὰν δὲ μεταστοιχεί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεὺς,
Τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἷσεν
Ἀντίθεον Φοίνικα, ὀπάονα πατρὸς ἑοῖο,
Ὡς μεμνέῳτο δρόμου, καὶ ἀληθείην ἀποείποι.
Οἱ δ' ἄρα πάντες ἐφ' ἵπποισι μάστιγας ἄειραν,
Πέπληγον θ' ἱμᾶσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν
Ἐσσυμένως. οἱ δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο,
Νόσφι νεῶν, ταχέως· ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη
Ἵστατ' ἀειρομένη, ὥστε νέφος ἠὲ θύελλα·
Χαῖται δὲ ῥώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο·
Ἅρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πίλνατο πουλυβοτείρῃ,
Ἄλλοτε δ' ἀΐξασκε μετήορα· τοὶ δ' ἐλατῆρες
Ἕστασαν ἐν δίφροισι· πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου,
Νίκης ἱεμένων· κέκλοντο δὲ οἷσιν ἕκαστος
Ἵπποις, οἱ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι
Ἂψ ἐφ' ἁλὸς πολιῆς, τότε δὴ ἀρετή γε ἑκάστου
Φαίνετ', ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθη δρόμος. ὦκα δ' ἔπειτα
Αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι.
Τὰς δὲ μέτ' ἐξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι
Τρώϊοι· οὐδέ τι πολλὸν ἄνευθ' ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς·

Αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν ἐΐκτην,
Πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω
Θέρμετ'· ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθην.
Καί νύ κεν ἢ παρέλασσ', ἢ ἀμφήριστον ἔθηκεν,
Εἰ μὴ Τυδέος υἷϊ κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ὅς ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλε μάστιγα φαεινήν·
Τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο,
Οὕνεκα τὰς μὲν ὅρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούσας,
Οἱ δέ οἱ ἐβλάφθησαν, ἄνευ κέντροιο θέοντες.
Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφηράμενος λάθ' Ἀπόλλων
Τυδείδην, μάλα δ' ὦκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν,
Δῶκε δέ οἱ μάστιγα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνῆκεν.
Ἡ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσα βεβήκει,
Ἵππειον δέ οἱ ἦξε θεὰ ζυγόν· αἱ δέ οἱ ἵπποι
Ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη.
Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη,
Ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη, στόμα τε, ῥῖνάς τε,
Θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι· τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφι πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Τυδείδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους,
Πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλμενος· ἐν γὰρ Ἀθήνη
Ἵπποις ἧκε μένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκε.
Τῷ δ' ἄρ' ἔπ', Ἀτρείδης εἶχε ξανθὸς Μενέλαος.
Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο·
  Ἔμβητον, καὶ σφῶϊ τιταίνετον, ὅττι τάχιστα,
Ἦτοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν οὔτι κελεύω
Τυδείδεω ἵπποισι δαΐφρονος, οἷσιν Ἀθήνη
Νῦν ὤρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν,
Ἵππους δ' Ἀτρείδαο κιχάνετε, μηδὲ λίπησθον,
Καρπαλίμως, μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύῃ
Αἴθη, θῆλυς ἐοῦσα· τίη λείπεσθε, φέριστοι;
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·
Οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν
Ἔσσεται· αὐτίκα δ' ὔμμε κατακτενεῖ ὀξέϊ χαλκῷ,
Αἴ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον·
Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον, καὶ σπεύδετον ὅττι τάχιστα!

Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἠδὲ νοήσω,
Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι, οὐδέ με λήσει.
  Ὣς ἔφαθ'. οἱ δὲ, ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν,
Μᾶλλον ἐπιδραμέτην ὀλίγον χρόνον· αἶψα δ' ἔπειτα
Στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἴδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης·
Ῥωχμὸς ἔην γαίης, ᾗ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ
Ἐξέῤῥηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα·
Τῇ ῥ' εἶχε Μενέλαος, ἁματροχίας ἀλεείνων.
Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
Ἐκτὸς ὁδοῦ, ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν·
Ἀτρείδης δ' ἔδδεισε, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐγεγώνει·
  Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι· ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους!
Στεινωπὸς γὰρ ὁδὸς, τάχα δ' εὐρυτέρῃ παρελάσσεις.
Μήπως ἀμφοτέρους δηλήσεαι, ἅρματι κύρσας.
  Ὣς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνε,
Κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς.
Ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδίοιο πέλονται,
Ὅντ' αἰζηὸς ἀφῆκεν ἀνὴρ, πειρώμενος ἥβης,
Τόσσον ἐπιδραμέτην· αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω
Ἀτρείδεω· αὐτὸς γὰρ ἑκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν,
Μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι μώνυχες ἵπποι,
Δίφρους τ' ἀνστρέψειαν εὐπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοὶ
Ἐν κονίῃσι πέσοιεν, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.
Τὸν καὶ νεικείων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος.
  Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος!
Ἔῤῥ', ἐπεὶ οὔ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνύσθαι Ἀχαιοί.
Ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὧς ἄτερ ὅρκου οἴσῃ ἄεθλον.
  Ὣς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·
Μή μοι ἐρύκεσθον, μηδ' ἕστατον ἀχνυμένω κῆρ·
Φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα,
Ἢ ὑμῖν· ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.
  Ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ, ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν,
Μᾶλλον ἐπιδραμέτην, τάχα δέ σφισιν ἄγχι γένοντο.
  Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο
Ἵππους, τοὶ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
Πρῶτος δ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγὸς, ἐφράσαθ' ἵππους·

Ἧστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ·
Τοῖο δ', ἄνευθεν ἐόντος, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας
Ἔγνω· φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπέα προὔχοντα,
Ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοίνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ
Λευκὸν σῆμα τέτυκτο περίτροχον, ἠΰτε μήνη·
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Οἶος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι, ἦε καὶ ὑμεῖς;
Ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι,
Ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται. αἱ δέ που αὐτοῦ
Ἔβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἳ κεῖσέ γε φέρτεραι ἦσαν.
Ἤτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλουσας·
Νῦν δ' οὔπω δύναμαι ἰδέειν, πάντη δέ μοι ὄσσε
Τρωϊκὸν ἂν πεδίον παπταίνετον εἰσορόωντι·
Ἠὲ τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία, οὐδὲ δυνάσθη
Εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἑλίξας·
Ἔνθα μιν ἐκπεσέειν οἴω, σύν θ' ἅρματα ἆξαι·
Αἱ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν.
Ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὔμμες ἀνασταδόν· οὐ γὰρ ἔγωγε
Εὖ διαγινώσκω· δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ
Αἰτωλὸς γενεὴν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει
Τυδέος ἱπποδάμου υἱὸς κρατερὸς Διομήδης.
Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένισπεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας·
Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; αἱ δέ τ' ἄνευθεν
Ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο δίενται.
Οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον,
Οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκ δέρκεται ὄσσε.
Ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι. οὐδέ τί σε χρὴ
Λαβραγόρην ἔμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.
Ἵπποι δ' αὐταὶ ἔασι παροίτεραι, αἳ τὸ πάρος περ,
Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὔληρα βέβηκε.
Τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα·
Αἶαν, νεῖκος ἄριστε, κακοφραδὲς! ἄλλα τε πάντα
Δεύεαι Ἀργείων, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
Δεῦρό νυν, ἢ τρίποδος περιδώμεθον, ἠὲ λέβητος·
Ἵστορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω,

Ὁππότεραι πρόσθ' ἵπποι· ἵνα γνοίης ἀποτίνων.
Ὡς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Οἰλῆος ταχὺς Αἴας,
Χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσι.
Καί νύ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένετ' ἀμφοτέροισιν,
Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον·
Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν,
Αἶαν, Ἰδομενεῦ τε, κακοῖς· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε·
Καὶ δ' ἄλλῳ νεμεσᾶτον, ὅ τις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
Ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράασθε
Ἵππους· οἱ δὲ τάχ' αὐτοὶ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης
Ἐνθάδ' ἐλεύσονται· τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος
Ἵππους Ἀργείων, οἳ δεύτεροι, οἵ τε πάροιθεν.
Ὡς φάτο· Τυδείδης δὲ μάλα σχεδὸν ἦλθε διώκων,
Μάστι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν· οἱ δέ οἱ ἵπποι
Ὑψόσ' ἀειρέσθην ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον·
Αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον·
Ἅρματα δὲ χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε,
Ἵπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον. οὐδέ τι πολλὴ
Γίγνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν
Ἐν λεπτῇ κονίῃ· τὼ δὲ σπεύδοντε πετέσθην.
Στῆ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι, πολὺς δ' ἀνεκήκιεν ἱδρὼς
Ἵππων, ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε.
Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
Κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγόν· οὐδὲ μάτησεν
Ἴφθιμος Σθένελος, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἄεθλον·
Δῶκε δ' ἄγειν ἑτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναῖκα,
Καὶ τρίποδ' ὠτώεντα φέρειν· ὁ δ' ἔλυεν ὑφ' ἵππους.
Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηλήϊος ἤλασεν ἵππους
Κέρδεσιν, οὔτι τάχει γε, παραφθάμενος Μενέλαον·
Ἀλλὰ καὶ ὣς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκέας ἵππους.
Ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὅς ῥά τ' ἄνακτα
Ἕλκῃσι πεδίοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφι,
Τοῦ μέν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι
Οὐραῖαι· ὁ δέ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλὴ
Χώρη μεσσηγὺς πολέος πεδίοιο θέοντος·

Τόσσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
Λείπετ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο·
Ἀλλά μιν αἶψα κίχανεν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἠΰ
Ἵππου τῆς Ἀγαμεμνονέης καλλίτριχος Αἴθης.
Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισι,
Τῷ κέν μιν παρέλασσ', οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν.
Αὐτὰρ Μηριόνης, θεράπων ἐὺς Ἰδομενῆος,
Λείπετ' ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν.
Βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,
Ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἅρμ' ἐν ἀγῶνι.
Υἱὸς δ' Ἀδμήτοιο πανύστατος ἤλυθεν ἄλλων,
Ἕλκων ἅρματα καλὰ, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους.
Τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
Στὰς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε·
Λοῖσθος ἀνὴρ ὤριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους·
Ἀλλ' ἄγε δή οἱ δῶμεν ἀέθλιον, ὡς ἐπιεικὲς,
Δεύτερ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευε·
Καί νύ κέν οἱ πόρεν ἵππον, ἐπήνησαν γὰρ Ἀχαιοὶ,
Εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς,
Πηλείδην Ἀχιλῆα δίκῃ ἠμείψατ' ἀναστάς·
Ὦ Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἴκε τελέσσῃς
Τοῦτο ἔπος· μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον,
Τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβεν ἅρματα καὶ ταχέ' ἵππω,
Αὐτός τ' ἐσθλὸς ἐών. ἀλλ' ὤφελεν ἀθανάτοισιν
Εὔχεσθαι· τό κεν οὔτι πανύστατος ἦλθε διώκων.
Εἰ δέ μιν οἰκτείρεις, καί τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ,
Ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκὸς,
Καὶ πρόβατ', εἰσὶ δέ τοι δμωαὶ, καὶ μώνυχες ἵπποι·
Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον,
Ἠὲ καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί·
Τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω· περὶ δ' αὐτῆς πειρηθήτω
Ἀνδρῶν, ὅς κ' ἐθέλῃσιν ἐμοὶ χείρεσσι μάχεσθαι.
Ὣς φάτο· μείδησε δὲ ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος·
Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

'Αντίλοχ', εἰ μὲν δή με κελεύεις οἴκοθεν ἄλλο
Εὐμήλῳ ἐπιδοῦναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσσω·
Δώσω οἱ θώρηκα, τὸν 'Αστεροπαῖον ἀπηύρων,
Χάλκεον, ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο
'Αμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιος ἔσται.
Ἦ ῥα, καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἑταίρῳ,
Οἰσέμεναι κλισίηθεν· ὁ δ' ᾤχετο, καί οἱ ἔνεικεν·
Εὐμήλῳ δ' ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δὲ δέξατο χαίρων·
Τοῖσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο, θυμὸν ἀχεύων,
Αντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος· ἐν δ' ἄρα κῆρυξ
Χειρὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆσαί τε κέλευσεν
'Αργείους· ὁ δ' ἔπειτα μετηύδα ἰσόθεος φώς·
'Αντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας;
Ἤσχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάψας δέ μοι ἵππους,
Τοὺς σοὺς πρόσθε βαλὼν, οἵ τοι πολὺ χείρονες ἦσαν.
'Αλλ' ἄγετ', 'Αργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
'Ες μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσατε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ·
Μήποτέ τις εἴπησιν 'Αχαιῶν χαλκοχιτώνων,
'Αντίλοχον ψεύδεσσι βιησάμενος Μενέλαος
Οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἱ πολὺ χείρονες ἦσαν
Ἵπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε, βίῃ τε.
Εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καί μ' οὔτινα φημὶ
Ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰθεῖα γὰρ ἔσται·
'Αντίλοχ', εἰ δ' ἄγε, δεῦρο, Διοτρεφὲς, ἣ θέμις ἐστὶ,
Στὰς ἵππων προπάροιθε καὶ ἅρματος· αὐτὰρ ἱμάσθλην
Χερσὶν ἔχων ῥαδινὴν, ᾗπερ τὸ πρόσθεν ἔλαυνες·
Ἵππων ἁψάμενος, γαιήοχον 'Εννοσίγαιον
Ὄμνυθι, μὴ μὲν ἑκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι.
Τὸν δ' αὖτ' 'Αντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ἄνσχεο νῦν, πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι
Σεῖο, ἄναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων.
Οἶσθ', οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι·
Κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις·
Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη· ἵππον δέ τοι αὐτὸς
Δώσω, τὴν ἀρόμην· εἰ καί νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο
Μεῖζον ἀπαιτήσειας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι

Βουλοίμην, ἢ σοί γε, Διοτρεφὲς, ἤματα πάντα
Ἐκ θυμοῦ πεσέειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρός.
Ἦ ῥα, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
Ἐν χείρεσσι τίθει Μενελάου· τοῖο δὲ θυμὸς
Ἰάνθη ὡσεί τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση
Ληΐου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραί·
Ὣς ἄρα σοι, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἀντίλοχε, νῦν μέν τοι ἐγὼ ὑποείξομαι αὐτὸς,
Χωόμενος· ἐπεὶ οὔ τι παρήορος οὐδ' ἀεσίφρων
Ἦσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.
Δεύτερον αὖτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ἠπεροπεύειν.
Οὐ γάρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν.
Ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαθες, καὶ πόλλ' ἐμόγησας,
Σός τε πατὴρ ἀγαθὸς, καὶ ἀδελφεὸς, εἵνεκ' ἐμεῖο·
Τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, ἠδὲ καὶ ἵππον
Δώσω, ἐμήν περ ἐοῦσαν· ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε,
Ὡς ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.
Ἦ ῥα, καὶ Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν ἑταίρῳ
Ἵππον ἄγειν· ὁ δ' ἔπειτα λέβηθ' ἕλε παμφανόωντα.
Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύο χρυσοῖο τάλαντα
Τέτρατος, ὡς ἔλασε· πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον,
Ἀμφίθετος φιάλη· τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεὺς,
Ἀργείων ἀν' ἀγῶνα φέρων· καὶ ἔειπε παραστάς·
Τῆ νῦν, καί σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω,
Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν
Ὄψει ἐν Ἀργείοισι· δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον
Αὔτως· οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις,
Οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐσδύσεαι, οὐδὲ πόδεσσι
Θεύσεαι· ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει.
Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δὲ δέξατο χαίρων,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες, οὐδέ τι χεῖρες
Ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφραί.
Εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη·

Ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοὶ
Βουπρασίῳ, παῖδες δὲ θέσαν βασιλῆος ἄεθλα·
Ἔνθ' οὔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένετ', οὔτ' ἄρ' Ἐπειῶν,
Οὔτ' αὐτῶν Πυλίων, οὔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
Πὺξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, Ἤνοπος υἱόν·
Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη·
Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον, ἐσθλὸν ἐόντα.
Δουρὶ δ' ὑπειρέβαλον Φυλῆά τε, καὶ Πολύδωρον.
Οἴοισί μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
Πλήθει πρόσθε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης.
Οὕνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφι λείπετ' ἄεθλα.
Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν,
Ἔμπεδον ἡνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευεν·
Ὥς ποτ' ἔον· νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων
Ἔργων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ λυγρῷ
Πείθεσθαι, τότε δ' αὖτε μετέπρεπον ἡρώεσσιν.
Ἀλλ' ἴθι, καὶ σὸν ἑταῖρον ἀέθλοισι κτερέϊζε.
Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ,
Ὥς μευ ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος, οὐδέ σε λήθω,
Τιμῆς ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
Σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν.
Ὣς φάτο· Πηλείδης δὲ πολὺν καθ' ὅμιλον Ἀχαιῶν
Ὤχετ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλείδαο.
Αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα.
Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κατέδησ' ἐν ἀγῶνι
Ἑξέτε', ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι.
Τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ἀτρείδη τε, καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
Ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ἅπερ ἀρίστω
Πὺξ μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμεν. ᾧ δέ κ' Ἀπόλλων
Δώῃ καμμονίην, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοὶ,
Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κλισίηνδε φερέσθω·
Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον.
Ὣς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε,
Εἰδὼς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπῆος Ἐπειός·

Ἅψατο δ' ἡμιόνου ταλαεργοῦ, φώνησέν τε·
Ἄσσον ἴτω, ὅστις δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον,
Ἡμίονον δ' οὔ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν,
Πυγμῇ νικήσαντ'· ἐπεὶ εὔχομαι εἶναι ἄριστος.
Ἦ οὐχ ἅλις, ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι; οὐδ' ἄρα πως ἦν
Ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι.
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
Ἀντικρὺ χρόα τε ῥήξω, σύν τ' ὀστέ' ἀράξω,
Κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὖθι μενόντων,
Οἵ κέ μιν ἐξοίσουσιν, ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Εὐρύαλος δέ οἱ οἶος ἀνίστατο, ἰσόθεος φὼς,
Μηκιστέος υἱὸς, Ταλαϊονίδαο ἄνακτος,
Ὅς ποτε Θήβασδ' ἦλθε δεδουπότος Οἰδιπόδαο
Ἐς τάφον, ἔνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας.
Τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο,
Θαρσύνων ἔπεσι, μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην.
Ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
Δῶκεν ἱμάντας ἐϋτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο.
Τὼ δὲ, ζωσαμένω βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα.
Ἄντα δ' ἀνασχομένω χερσὶ στιβαρῇσιν ἅμ' ἄμφω,
Σύν ῥ' ἔπεσον, σὺν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἔμιχθεν·
Δεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γένετ', ἔῤῥεε δ' ἱδρὼς
Πάντοθεν ἐκ μελέων· ἐπὶ δ' ἄρνυτο θεῖος Ἐπειὸς,
Κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Ἑστήκειν· αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα·
Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς
Θῖν' ἐνὶ φυκιόεντι, μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψεν·
Ὣς πληγεὶς ἀνέπαλτ'· αὐτὰρ μεγάθυμος Ἐπειὸς,
Χερσὶ λαβὼν ὤρθωσε· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι,
Οἵ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσιν,
Αἷμα παχὺ πτύοντα, κάρη βάλλονθ' ἑτέρωσε·
Κὰδ δ' ἀλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἷσαν ἄγοντες·
Αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον·
Πηλείδης δ' αἶψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα,
Δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς·

Τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην·
Τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον Ἀχαιοί·
Ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι γυναῖκ' ἐς μέσσον ἔθηκε,
Πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα, τίον δέ ἑ τεσσαράβοιον·
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ὄρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθον.
Ὣς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
Ἀν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις ἀνίστατο, κέρδεα εἰδώς·
Ζωσαμένω δ' ἄρα τώ γε βάτην ἐς μέσσον ἀγῶνα,
Ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῇσιν·
Ὡς ὅτ' ἀμείβοντες, τούς τε κλυτὸς ἤραρε τέκτων,
Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων.
Τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
Ἑλκόμενα στερεῶς, κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρώς.
Πυκναὶ δὲ σμώδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους
Αἵματι φοινικόεσσαι ἀνέδραμον. οἱ δὲ μάλ' αἰεὶ
Νίκης ἱέσθην, τρίποδος περὶ ποιητοῖο.
Οὔτ' Ὀδυσεὺς δύνατο σφῆλαι, οὔδει τε πελάσσαι,
Οὔτ' Αἴας δύνατο, κρατερὴ δ' ἔχεν ἲς Ὀδυσῆος.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀνίαζον ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς,
Δὴ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἤ μ' ἀνάειρ', ἢ ἐγώ σε· τὰ δ' αὖ Διῒ πάντα μελήσει.
Ὣς εἰπὼν, ἀνάειρε· δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυσσεύς·
Κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
Κὰδ δ' ἔβαλ' ἐξοπίσω· ἐπὶ δὲ στήθεσσιν Ὀδυσσεὺς
Κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
Δεύτερος αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Κίνησε δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονὸς, οὐδέ τ' ἄειρεν,
Ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω
Πλησίοι ἀλλήλοισι, μιάνθησαν δὲ κονίῃ.
Καί νύ κε τὸ τρίτον αὖτις ἀναΐξαντε πάλαιον,
Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρυκε·
Μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσι·
Νίκη δ' ἀμφοτέροισιν· ἀέθλια δ' ἶσ' ἀνελόντες
Ἔρχεσθ', ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί.

Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδὲ πίθοντο,
Καί ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνας.
Πηλείδης δ' αἶψ' ἄλλα τίθει ταχυτῆτος ἄεθλα,
Ἀργύρεον κρητῆρα τετυγμένον· ἓξ δ' ἄρα μέτρα
Χάνδανεν, αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
Πολλὸν, ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν,
Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἠεροειδέα πόντον,
Στῆσαν δ' ἐν λιμένεσσι, Θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν·
Υἷος δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὦνον ἔδωκε
Πατρόκλῳ ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὔνηος.
Καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς θῆκεν ἀέθλιον οὗ ἑτάροιο,
Ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο.
Δευτέρῳ αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ·
Ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λοισθήϊ' ἔθηκε.
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ὄρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε.
Ὣς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
Ἂν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις, ἔπειτα δὲ Νέστορος υἱὸς
Ἀντίλοχος· ὁ γὰρ αὖτε νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα.
Στὰν δὲ μεταστοιχεί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς.
Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα,
Ἔκφερ' Ὀϊλιάδης· ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἄγχι μάλ', ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐϋζώνοιο
Στήθεός ἐστι κανὼν, ὅντ' εὖ μάλα χερσὶ τανύσσῃ,
Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει
Στήθεος· ὣς Ὀδυσεὺς θέεν ἐγγύθεν· αὐτὰρ ὄπισθεν
Ἴχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι·
Κὰδ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χέ' ἀϋτμένα δῖος Ὀδυσσεὺς,
Αἰεὶ ῥίμφα θέων· ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ
Νίκης ἱεμένῳ, μάλα δὴ σπεύδοντι κέλευον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς
Εὔχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ὃν κατὰ θυμόν·
Κλῦθι, θεὰ, ἀγαθή μοι ἐπίῤῥοθος ἐλθὲ ποδοῖϊν.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
Γυῖα δὲ θῆκεν ἐλαφρὰ, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαΐξεσθαι ἄεθλον,

Ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων, (βλάψεν γὰρ Ἀθήνη,)
Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων,
Οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνε πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἐν δ' ὄνθου βοέου πλῆτο στόμα τε, ῥῖνάς τε.
Κρητῆρ' αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Ὡς ἦλθε φθάμενος· ὁ δὲ βοῦν ἕλε φαίδιμος Αἴας·
Στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο,
Ὄνθον ἀποπτύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ὢ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, ἣ το πάρος περ,
Μήτηρ ὣς, Ὀδυσῆϊ παρίσταται, ἠδ' ἐπαρήγει.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν.
Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον,
Μειδιόων, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Εἰδόσιν ὔμμ' ἐρέω πᾶσι, φίλοι, ὡς ἔτι καὶ νῦν
Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους·
Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν·
Οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων·
Ὠμογέροντα δέ μιν φάσ' ἔμμεναι· ἀργαλέον δὲ
Ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.
Ὣς φάτο· κύδηνε δὲ ποδώκεα Πηλείωνα.
Τὸν δ' Ἀχιλεὺς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Ἀντίλοχ', οὐ μέν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος,
Ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω·
Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δὲ δέξατο χαίρων.
Αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος
Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα, καὶ τρυφάλειαν,
Τεύχεα Σαρπήδοντος, ἅ μιν Πάτροκλος ἀπηύρα·
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω,
Τεύχεα ἑσσαμένω, ταμεσίχροα χαλκὸν ἑλόντε,
Ἀλλήλων προπάροιθεν ὁμίλου πειρηθῆναι·
Ὁππότερός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα καλὸν,
Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων, διά τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα,
Τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
Καλὸν, Θρηΐκιον, τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων·
Τεύχεα δ' ἀμφότεροι ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων·

Καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν.
Ὣς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ἂν δ' ἄρα Τυδείδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης.
Οἳ δ' ἐπεὶ οὖν ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
Ἐς μέσον ἀμφοτέρω συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι,
Δεινὸν δερκομένω· θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιούς·
Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρὶς μὲν ἐπήϊξαν, τρὶς δὲ σχεδὸν ὡρμήθησαν·
Ἔνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην
Νύξ', οὐδὲ χρό' ἵκανεν· ἔρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ.
Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο
Αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ.
Καὶ τότε δή ῥ', Αἴαντι περιδδείσαντες, Ἀχαιοὶ
Παυσαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἶσ' ἀνελέσθαι.
Αὐτὰρ Τυδείδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρως,
Σὺν κολεῷ τε φέρων, καὶ ἐϋτμήτῳ τελαμῶνι.
Αὐτὰρ Πηλείδης θῆκε σόλον αὐτοχόωνον,
Ὃν πρὶν μὲν ῥίπτασκε μέγα σθένος Ἠετίωνος.
Ἀλλ' ἤτοι τὸν ἔπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Τὸν δ' ἄγετ' ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσι.
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν.
Ὄρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε·
Εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίονες ἀγροὶ,
Ἕξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς
Χρεώμενος· οὐ μὲν γάρ οἱ, ἀτεμβόμενός γε σιδήρου,
Ποιμὴν, οὐδ' ἀροτὴρ, εἶσ' ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει.
Ὣς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
Ἂν δὲ Λεοντῆος κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο,
Ἂν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης, καὶ δῖος Ἐπειὸς,
Ἑξείης δ' ἵσταντο· σόλον δ' ἕλε δῖος Ἐπειὸς,
Ἧκε δὲ δινήσας· γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί.
Δεύτερος αὖτ' ἀφέηκε Λεοντεὺς, ὄζος Ἄρηος·
Τὸ τρίτον αὖτ' ἔῤῥιψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας
Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων·
Ἀλλ' ὅτε δὴ σόλον εἷλε μενεπτόλεμος Πολυποίτης·
Ὅσσον τίς τ' ἔῤῥιψε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ,

ἡ δέ θ' ἑλισσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας·
Τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ' ἐβόησαν.
Ἀνστάντες δ' ἕταροι Πολυποίταο κρατεροῖο
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἔφερον βασιλῆος ἄεθλον.
Αὐτὰρ ὁ τοξευτῇσι τίθει ἰόεντα σίδηρον,
Κὰδ δὲ τίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα·
Ἱστὸν δὲ στῆσε νηὸς κυανοπρώροιο
Τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοις· ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν
Λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδὸς, ἧς ἄρ' ἀνώγει
Τοξεύειν· ὃς μέν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν,
Πάντας ἀειράμενος πελέκεας, κλισίηνδε φερέσθω·
Ὃς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ, ὄρνιθος ἁμαρτὼν—
Ἥσσων γὰρ δὴ κεῖνος—ὃδ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα.
Ὣς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα βίη Τεύκροιο ἄνακτος,
Ἀν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἐῢς Ἰδομενῆος·
Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες.
Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλήρῳ λάχεν· αὐτίκα δ' ἰὸν
Ἧκεν ἐπικρατέως· οὐ δ' ἠπείλησεν ἄνακτι
Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
Ὄρνιθος μὲν ἄμαρτε, μέγηρε γάρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων,
Αὐτὰρ ὁ μήρινθον βάλε πὰρ πόδα, τῇ δέδετ' ὄρνις·
Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς ὀϊστός.
Ἡ μὲν ἔπειτ' ἤϊξε πρὸς οὐρανὸν, ἡ δὲ παρείθη
Μήρινθος ποτὶ γαῖαν· ἀτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί.
Σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς
Τόξον· ἀτὰρ δὴ ὀϊστὸν ἔχεν πάλαι, ὡς ἴθυνεν.
Αὐτίκα δ' ἠπείλησεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
Ὕψι δ' ὑπὸ νεφέων εἶδε τρήρωνα πέλειαν,
Τῇ ῥ' ὅγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην·
Ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος· τὸ μὲν ἂψ ἐπὶ γαίῃ
Πρόσθεν Μηριόναο πάγη ποδός· αὐτὰρ ἡ ὄρνις,
Ἱστῷ ἐφεζομένη νηὸς κυανοπρώροιο,
Αὐχέν' ἀπεκρέμασε, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίασθεν.
Ὠκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
Κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντο τε, θάμβησάν τε.

Ἂν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἄειρε·
Τεῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρε κοίλας ἐπὶ νῆας.
Αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
Κὰδ δὲ λέβητ' ἄπυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνθεμόεντα,
Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων· καί ῥ' ἥμονες ἄνδρες ἀνέσταν·
Ἂν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
Ἂν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἐῢς Ἰδομενῆος.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Ἀτρείδη· ἴδμεν γὰρ, ὅσον προβέβηκας ἁπάντων,
Ἠδ' ὅσσον δυνάμει τε καὶ ἥμασιν ἔπλευ ἄριστος·
Ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἄεθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
Ἔρχευ· ἀτὰρ δόρυ Μηριόνῃ ἥρωϊ πόρωμεν,
Εἰ σύ γε σῷ θυμῷ ἐθέλοις· κέλομαι γὰρ ἔγωγε.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Δῶκε δὲ Μηριόνῃ δόρυ χάλκεον· αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
Ταλθυβίῳ κήρυκι δίδου περικαλλὲς ἄεθλον.

ὉΜΗΡΟΥ ἸΛΙΑΔΟΣ

ῬΑΨΩΙΔΙΑ Ω΄.

Ἐπιγραφή.

Ω΄, νέκυν Ἕκτορα πατρὶ λύτρων πόρεν εἵνεκ' Ἀχιλλεύς.

ΛΥΤΟ δ' ἀγὼν, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
Ἐσκίδναντ' ἰέναι· τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
Ὕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς

Κλαῖε, φίλου ἑτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ὕπνος
Ἥρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
Πατρόκλου ποθέων ἀδροτῆτά τε καὶ μένος ἠΰ·
Ἠδ', ὁπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, καὶ πάθεν ἄλγεα,
Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων,
Τῶν μιμνησκόμενος, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν,
Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής· τότε δ' ὀρθὸς ἀναστὰς
Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός· οὐδέ μιν Ἠὼς
Φαινομένη λήθεσκεν ὑπεὶρ ἅλα τ' ἠϊόνας τε·
Ἀλλ' ὅγ', ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους,
Ἕκτορα δ' ἕλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν,
Τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενοιτιάδαο θανόντος,
Αὖτις ἐνὶ κλισίῃ παυέσκετο, τόνδε δ' ἔασκεν
Ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα· τοῖο δ' Ἀπόλλων
Πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροΐ, φῶτ' ἐλεαίρων
Καὶ τεθνειότα περ· περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτε
Χρυσείῃ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων.
  Ὣς ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀείκιζε μενεαίνων.
Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες,
Κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἐΰσκοπον Ἀργειφόντην.
Ἔνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἑήνδανεν, οὐ δέ ποθ' Ἥρῃ,
Οὐδὲ Ποσειδάων', οὐδὲ γλαυκώπιδι κούρῃ·
Ἀλλ' ἔχον, ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρὴ,
Καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς, Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης·
Ὃς νείκεσσε θεὰς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο,
Τὴν δ' ᾔνησ', ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠὼς,
Καὶ τότ' ἄρ' ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
  Σχέτλιοί ἐστε, θεοὶ, δηλήμονες· οὔ νύ ποθ' ὑμῖν
Ἕκτωρ μηρί' ἔκηε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;
Τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε, νέκυν περ ἐόντα, σαῶσαι
Ἡ τ' ἀλόχῳ, ἰδέειν, καὶ μητέρι, καὶ τέκεϊ ᾧ,
Καὶ πατέρι Πριάμῳ, λαοῖσί τε· τοί κέ μιν ὦκα
Ἐν πυρὶ κήαιεν, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν.
Ἀλλ' ὀλοῷ Ἀχιλῆϊ, θεοὶ, βούλεσθ' ἐπαρήγειν,

Ὡ· οὔτ' ἂρ φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὔτε νόημα
Γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσσι· λέων δ' ὡς, ἄγρια οἶδεν,
Ὅστ', ἐπεὶ ἂρ μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ
Εἴξας, εἶσ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβησιν·
Ὣς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδὼς
Γίγνεται, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι.
Μέλλει μέν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
Ἠὲ κασίγνητον ὁμογάστριον, ἠὲ καὶ υἱόν·
Ἀλλ' ἤτοι κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεθέηκε.
Τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.
Αὐτὰρ ὅγ' Ἕκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
Ἵππων ἐξάπτων, περὶ σῆμ' ἑτάροιο φίλοιο
Ἕλκει. οὐ μήν οἱ τό γε κάλλιον, οὐδέ τ' ἄμεινον.
Μὴ, ἀγαθῷ περ ἐόντι, νεμεσσηθῶμέν οἱ ἡμεῖς.
Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.
  Τὸν δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκώλενος Ἥρη·
Εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος, Ἀργυρότοξε.
Εἰ δὴ ὁμὴν Ἀχιλῆϊ καὶ Ἕκτορι θήσετε τιμήν.
Ἕκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν·
Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεᾶς γόνος,, ἣν ἐγὼ αὐτὴ
Θρέψα τε, καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν,
Πηλεῖ, ὃς πέρι κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισι·
Πάντες δ' ἀντιάασθε, θεοὶ, γάμου· ἐν δὲ σὺ τοῖσι
Δαίνυ', ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἕταρ', αἰὲν ἄπιστε.
  Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν.
Οὐ μὲν γὰρ τιμή γε μί' ἔσσεται· ἀλλὰ καὶ Ἕκτωρ
Φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἳ ἐν Ἰλίῳ εἰσίν.
Ὣς γὰρ ἔμοιγ'· ἐπεὶ οὔτι φίλων ἡμάρτανε δώρων.
Οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
Λοιβῆς τε, κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
Ἀλλ' ἤτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν, (οὐδέ πη ἐστὶ
Λάθρη Ἀχιλλῆος,) θρασὺν Ἕκτορα· ἦ γάρ οἱ αἰεὶ
Μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ.
Ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἆσσον ἐμεῖο,
Ὄφρα τί οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος, ὥς κεν Ἀχιλλεὺς

Δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, ἀπό θ' Ἕκτορα λύσῃ.
Ὣς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.
Μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε, καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης,
Ἔνθορε μείλανι πόντῳ, ἐπεστονάχησε δὲ λίμνη.
Ἡ δὲ, μολυβδαίνῃ ἰκέλη, ἐς βυσσὸν ὄρουσεν,
Ἥτε, κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας, ἐμβεβαυῖα,
Ἔρχεται ὠμηστῇσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα·
Εὗρε δ' ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ Θέτιν, ἀμφὶ δὲ τ' ἄλλαι
Εἵαθ' ὁμηγερέες ἅλιαι θεαί· ἡ δ' ἐνὶ μέσσῃς
Κλαῖε μόρον οὗ παιδὸς ἀμύμονος, ὅς οἱ ἔμελλε
Φθίσεσθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις.
Ὄρσο, Θέτι, καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
Τίπτε με κεῖνος ἄνωγε μέγας θεὸς, αἰδέομαι δὲ,
Μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν; ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.
Εἶμι μέν· οὐδ' ἅλιον ἔπος ἔσσεται, ὅ ττι κεν εἴπῃ.
Ὣς ἄρα φωνήσασα, κάλυμμ' ἕλε δῖα θεάων
Κυάνεον, τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος.
Βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις
Ἡγεῖτ'· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης.
Ἀκτὴν δ' εἰσαναβᾶσαι, ἐς οὐρανὸν ἀΐχθητην.
Εὗρον δ' εὐρόπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
Εἵαθ' ὁμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες.
Ἡ δ' ἄρα πὰρ Διῒ πατρὶ καθέζετο, εἶξε δ' Ἀθήνη·
Ἥρη δὲ χρύσεον καλὸν δέπας ἐν χερὶ θῆκε,
Καί ῥ' εὔφρην' ἐπέεσσι· Θέτις δ' ὤρεξε πιοῦσα.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ἤλυθες Οὔλυμπόνδε, θεὰ Θέτι, κηδομένη περ,
Πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσίν· οἶδα καὶ αὐτός.
Ἀλλὰ καὶ ὧς ἐρέω, τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
Ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυι, καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθῳ·
Κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἐΰσκοπον Ἀργειφόντην·
Αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω,
Αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων.

Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ, καὶ υἱέϊ σῷ ἐπίτειλον.
Σκύζεσθαί οἱ εἰπὲ θεοὺς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
Ἕκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν·
Αἴ κέν πως ἐμέ τε δείσῃ, ἀπό θ' Ἕκτορα λύσῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἶριν ἐφήσω,
Λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.
Ἷξεν δ' ἐς κλισίην οὗ υἱέος, ἐν δ' ἄρα τόν γε
Εὗρ' ἁδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Ἐσσυμένως ἐπένοντο, καὶ ἐντύνοντο ἄριστον·
Τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο.
Ἡ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ,
Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Τέκνον ἐμὸν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
Σὴν ἔδεαι κραδίην, μεμνημένος οὔτέ τι σίτου
Οὔτ' εὐνῆς; ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι
Μίσγεσθ'· οὐ γάρ μοι δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη
Ἄγχι παρέστηκε Θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
Ἀλλ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα, Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι·
Σκύζεσθαί σοι φησὶ θεοὺς, ἑὲ δ' ἔξοχα πάντων
Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
Ἕκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσας.
Ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Τῇδ' εἴη, ὃς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,
Εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει·
Ὣς οἵγ' ἐν νηῶν ἀγύρει μήτηρ τε καὶ υἱὸς
Πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
Ἶριν δ' ὤτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἱρήν·
Βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα, λιποῦσ' ἕδος Οὐλύμποιο,
Ἄγγειλον Πριάμῳ μεγαλήτορι, Ἴλιον εἴσω
Λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ,

Οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.
Κῆρυξ τίς οἱ ἕποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
Ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐΰτροχον, ἠδὲ καὶ αὖτις
Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
Μηδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος·
Τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν Ἀργειφόντην,
Ὃς ἄξει, εἵως κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσσῃ.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,
Οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει·
Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
  Ὣς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα·
Ἶξεν δ' ἐς Πριάμοιο· κίχεν δ' ἐνοπήν τε γόον τε.
Παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς,
Δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον· ὁ δ' ἐν μέσσοισι γεραιὸς
Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος, ἀμφὶ δὲ πολλὴ
Κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος,
Τήν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἑῇσι.
Θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ', ἰδὲ νυοὶ, ὠδύροντο,
Τῶν μιμνησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
Στῆ δὲ παρὰ Πρίαμον Διὸς ἄγγελος, ἠδὲ προσηύδα,
Τυτθὸν φθεγξαμένη· τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
  Θάρσει, Δαρδανίδη Πρίαμε, φρεσὶ, μηδέ τι τάρβει·
Οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἱκάνω,
Ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα· Διὸς δέ τοι ἄγγελος εἰμι,
Ὅς σευ, ἄνευθεν ἐὼν, μέγα κήδεται, ἠδ' ἐλεαίρει·
Λύσασθαί σε κέλευσεν Ὀλύμπιος Ἕκτορα δῖον,
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ,
Οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.
Κῆρυξ τίς τοι ἕποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
Ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐΰτροχον, ἠδὲ καὶ αὖτις
Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
Μηδέ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος.
Τοῖος γάρ τοι πομπὸς ἅμ' ἕψεται Ἀργειφόντης,
Ὅς σ' ἄξει, εἵως κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσσῃ.

Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,
Οὔτ᾽ αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ᾽ ἄλλους πάντας ἐρύξει·
Οὔτε γὰρ ἔστ᾽ ἄφρων, οὔτ᾽ ἄσκοπος, οὔτ᾽ ἀλιτήμων·
Ἀλλὰ μάλ᾽ ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
Ἡ μὲν ἄρ᾽ ὣς εἰποῦσ᾽ ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις.
Αὐτὰρ ὅγ᾽ υἷας ἄμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην
Ὁπλίσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ᾽ αὐτῆς·
Αὐτὸς δ᾽ ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα,
Κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει,
Ἐς δ᾽ ἄλοχον Ἑκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε·
Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθε,
Λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ᾽ ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Δῶρα δ᾽ Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ.
Ἀλλ᾽ ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, τί τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι;
Αἰνῶς γάρ μ᾽ αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει,
Κεῖσ᾽ ἰέναι, ἐπὶ νῆας, ἔσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
Ὣς φάτο· κώκυσε δὲ γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
Ὤ μοι, πῇ δή τοι φρένες οἴχονθ᾽, ᾗς τὸ πάρος περ
Ἔκλε᾽ ἐπ᾽ ἀνθρώπους ξείνους, ἠδ᾽ οἷσιν ἀνάσσεις;
Πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμοὺς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
Υἱέας ἐξενάριξε; σιδήρειον νύ τοι ἦτορ.
Εἰ γάρ σ᾽ αἱρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν
Ὠμηστὴρ καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, οὔ σ᾽ ἐλεήσει,
Οὐδέ τί σ᾽ αἰδέσεται· νῦν δὲ κλαίωμεν ἄνευθεν
Ἥμενοι ἐν μεγάρῳ· τῷ δ᾽ ὥς ποθι Μοῖρα κραταιὴ
Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτὴ,
Ἀργίποδας κύνας ἆσαι, ἑῶν ἀπάνευθε τοκήων,
Ἀνδρὶ παρὰ κρατερῷ· τοῦ ἐγὼ μέσον ἧπαρ ἔχοιμι
Ἐσθέμεναι προσφῦσα· τότ᾽ ἄντιτα ἔργα γένοιτο
Παιδὸς ἐμοῦ· ἐπεὶ οὔ ἑ κακιζόμενόν γε κατέκτα,
Ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωϊάδων βαθυκόλπων
Ἑσταότ᾽, οὔτε φόβου μεμνημένον, οὔτ᾽ ἀλεωρῆς.
Τὴν δ᾽ αὖτε προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής·
Μή μ᾽ ἐθέλοντ᾽ ἰέναι κατερύκανε, μηδέ μοι αὐτὴ
Ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλευ· οὐδέ με πείσεις·

Εἰ μὲν γάρ τις μ᾽ ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,
Ἢ, οἳ μάντιές εἰσι, θυοσκόοι, ἢ ἱερῆες,
Ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
Νῦν δ᾽, αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ, καὶ ἐσέδρακον ἄντην,
Εἶμι, καὶ οὐχ ἅλιον ἔπος ἔσσεται. εἰ δέ μοι αἶσα
Τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Βούλομαι· αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεὺς
Ἀγκὰς ἑλόντ᾽ ἐμὸν υἱὸν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἵην.
Ἦ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ᾽ ἀνέῳγεν·
Ἔνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους,
Δώδεκα δ᾽ ἁπλοΐδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
Τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ᾽ ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.
Χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερε δέκα πάντα τάλαντα·
Ἐκ δὲ δύ᾽ αἴθωνας τρίποδας, πίσυρας δὲ λέβητας,
Ἐκ δὲ δέπας περικαλλὲς, ὅ οἱ Θρῆκες πόρον ἄνδρες,
Ἐξεσίην ἐλθόντι, μέγα κτέρας· οὐδέ νυ τοῦ περ
Φείσατ᾽ ἐνὶ μεγάροις ὁ γέρων· πέρι δ᾽ ἤθελε θυμῷ
Λύσασθαι φίλον υἱόν· ὁ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας
Αἰθούσης ἀπέεργεν, ἔπεσσ᾽ αἰσχροῖσιν ἐνίσσων·
Ἔῤῥετε, λωβητῆρες, ἐλεγχέες! οὔ νυ καὶ ὑμῖν
Οἴκοι ἔνεστι γόος, ὅτε μ᾽ ἤλθετε κηδήσοντες;
Ἦ οὔνεσθ᾽, ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε᾽ ἔδωκε,
Παῖδ᾽ ὀλέσαι τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὔμμες·
Ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσι δὴ ἔσεσθε,
Κείνου τεθνειῶτος, ἐναιρέμεν· αὐτὰρ ἔγωγε,
Πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν, κεραϊζομένην τε,
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Ἦ, καὶ σκηπανίῳ δίεπ᾽ ἀνέρας· οἱ δ᾽ ἴσαν ἔξω,
Σπερχομένοιο γέροντος. ὁ δ᾽ υἱάσιν οἷσιν ὁμόκλα,
Νεικείων Ἕλενόν τε, Πάριν τ᾽, Ἀγάθωνά τε δῖον,
Πάμμονά τ᾽, Ἀντίφονόν τε, βοὴν ἀγαθόν τε Πολίτην,
Δηΐφοβόν τε, καὶ Ἱππόθοον, καὶ Δῖον ἀγαυόν·
Ἐννέα τοῖς ὁ γεραιὸς ὁμοκλήσας ἐκέλευε· [πάντες
Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες! αἴθ᾽ ἅμα
Ἕκτορος ὠφέλετ᾽ ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι!
Ὢ μοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους

Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινα φημὶ λελεῖφθαι.
Μήστορά τ' ἀντίθεον, καὶ Τρωΐλον ἱππιοχάρμην,
Ἕκτορά θ', ὃς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἐῴκει
Ἀνδρός γε θνητοῦ πάϊς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο·
Τοὺς μὲν ἀπώλεσ' Ἄρης, τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται,
Ψεῦσταί τ', ὀρχησταί τε, χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι,
Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες.
Οὐκ ἂν δή μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα,
Ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο;
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πατρὸς ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν,
Ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν ἐΰτροχον ἡμιονείην,
Καλὴν, πρωτοπαγέα· πείρινθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς·
Κὰδ δ' ἀπὸ πασσαλόφι ζυγὸν ᾕρεον ἡμιόνειον,
Πύξινον, ὀμφαλόεν τ', εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρός·
Ἐκ δὲ φέρον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ ἐννεάπηχυ·
Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκαν ἐϋξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ,
Πέζῃ ἔπι πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον.
Τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν· αὐτὰρ ἔπειτα
Ἑξείης κατέδησαν, ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔκαμψαν·
Ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες, ἐϋξέστης ἐπ' ἀπήνης,
Νήεον Ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα·
Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας, ἐντεσιεργοὺς,
Τούς ῥά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα.
Ἵππους δὲ Πριάμῳ ὕπαγον ζυγὸν, οὓς ὁ γεραιὸς
Αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν ἐϋξέστῃ ἐπὶ φάτνῃ·
Τὼ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσι
Κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθ' Ἑκάβη τετιηότι θυμῷ,
Οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφι,
Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην·
Στῆ δ' ἵππων προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Τῆ, σπεῖσον Διῒ πατρὶ, καὶ εὔχεο οἴκαδ' ἱκέσθαι
Ἂψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἄρ σέ γε θυμὸς
Ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθελούσης.
Ἀλλ' εὔχευ σύγ' ἔπειτα κελαινεφέϊ Κρονίωνι
Ἰδαίῳ, ὅστε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται·

Αἴτει δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅστε οἱ αὐτῷ
Φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
Δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς, ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
Τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴῃς Δαναῶν ταχυπώλων.
Εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἑὸν ἄγγελον εὐρυόπα Ζεὺς,
Οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην
Νῆας ἔπ' Ἀργείων ἰέναι, μάλα περ μεμαῶτα.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Πρίαμος θεοειδής·
Ὦ γύναι, οὐ μέν τοι τόδ' ἐφιεμένῃ ἀπιθήσω.
Ἐσθλὸν γὰρ, Διῒ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὤτρυν' ὁ γεραιὸς
Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι ἀκήρατον· ἡ δὲ παρέστη,
Χέρνιβον ἀμφίπολος, πρόχοόν θ' ἅμα, χερσὶν ἔχουσα.
Νιψάμενος δὲ, κύπελλον ἐδέξατο ἧς ἀλόχοιο·
Εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἕρκεϊ, λεῖβε δὲ οἶνον,
Οὐρανὸν εἰσανιδών· καὶ φωνήσας ἔπος ηὔδα·
 Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε!
Δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν, ἠδ' ἐλεεινόν·
Πέμψον δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅστε σοι αὐτῷ
Φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
Δεξιόν· ὄφρα, μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
Τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴω Δαναῶν ταχυπώλων.
 Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεύς·
Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε, τελειότατον πετεηνῶν,
Μόρφνον, θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν.
Ὅσση δ' ὑψορόφοιο θύρη θαλάμοιο τέτυκται
Ἀνέρος ἀφνειοῖο, ἐϋκληῗς, ἀραρυῖα·
Τόσσ' ἄρα τοῦ ἑκάτερθεν ἔσαν πτερά· εἴσατο δέ σφι
Δεξιὸς ἀΐξας διὰ ἄστεος· οἱ δὲ ἰδόντες
Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Σπερχόμενος δ' ὁ γέρων ξεστοῦ ἐπεβήσετο δίφρου·
Ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
Πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην,
Τὰς Ἰδαῖος ἔλαυνε δαΐφρων· αὐτὰρ ὄπισθεν
Ἵπποι, τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι κέλευε
Καρπαλίμως κατὰ ἄστυ· φίλοι δ' ἅμα πάντες ἕποντο,

Πολλ' ὀλοφυρόμενοι, ὡσεὶ θανατόνδε κιόντα.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο,
Οἱ μὲν ἄρ' ἄψοῤῥοι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο,
Παῖδες καὶ γαμβροί· τὼ δ' οὐ λάθον εὐρυόπα Ζῆν',
Ἐς πεδίον προφανέντε· ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα,
Αἶψα δ' ἄρ' Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ηὔδα·
Ἑρμεία, σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν
Ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι, καί τ' ἔκλυες, ᾧ κ' ἐθέλησθα,
Βάσκ' ἴθι, καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
Ὣς ἄγαγ', ὡς μήτ' ἄρ τις ἴδῃ, μήτ' ἄρ τε νοήσῃ
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλείωνάδ' ἱκέσθαι.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργειφόντης.
Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Ἀμβρόσια, χρύσεια, τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο.
Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
Ὧν ἐθέλῃ, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης.
Αἶψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκανε·
Βῆ δ' ἰέναι, κούρῳ αἰσυμνητῆρι ἐοικὼς,
Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρὲξ Ἴλοιο ἔλασσαν,
Στῆσαν ἄρ' ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, ὄφρα πίοιεν,
Ἐν ποταμῷ· δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν·
Τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κῆρυξ
Ἑρμείαν, προτὶ δὲ Πρίαμον φάτο, φώνησέν τε·
Φράζεο, Δαρδανίδη· φραδέος νόου ἔργα τέτυκται·
Ἄνδρ' ὁρόω, τάχα δ' ἄμμε διαῤῥαίσεσθαι ὀΐω.
Ἀλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων· ἤ μιν ἔπειτα
Γούνων ἁψάμενοι λιτανεύσομεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ.
Ὣς φάτο· σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δείδιε δ' αἰνῶς·
Ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι·
Στῆ δὲ ταφών· αὐτὸς δ' Ἐριούνιος ἐγγύθεν ἐλθὼν,
Χεῖρα γέροντος ἑλὼν, ἐξείρετο καὶ προσέειπε·
Πῆ, πάτερ, ὧδ' ἵππους τε καὶ ἡμιόνους ἰθύνεις
Νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι;

Οὐδὲ σύ γ' ἔδδεισας μένεα πνείοντας Ἀχαιοὺς,
Οἵ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν;
Τῶν εἴ τις σε ἴδοιτο, θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
Τοσσάδ' ὀνείατ' ἄγοντα, τίς ἂν δή τοι νόος εἴη;
Οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσὶ, γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ,
Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ·
Ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὸν, ἠδέ κεν ἄλλον
Σεῦ ἀπαλεξήσαιμι· φίλῳ δέ σε πατρὶ ἐΐσκω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
Οὕτω πη τάδε γ' ἐστὶ, φίλον τέκος, ὡς ἀγορεύεις.
Ἀλλ' ἔτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,
Ὅς μοι τοιόνδ' ἧκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι,
Αἴσιον, οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητὸς,
Πέπνυσαί τε νόῳ, μακάρων δ' ἐξ ἐσσὶ τοκήων.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπας·
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
Ἠέ πη ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
Ἄνδρας ἐς ἀλλοδαποὺς, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ;
Ἦ ἤδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἱρὴν
Δειδιότες; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὤριστος ὄλωλε
Σὸς πάϊς· οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπιδεύετ' Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
Τίς δὲ σὺ ἐσσὶ, φέριστε, τέων δ' ἐξ ἐσσὶ τοκήων,
Ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
Πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιὲ, καὶ εἴρεαι Ἕκτορα δῖον·
Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ
Ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα, καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσσας
Ἀργείους κτείνεσκε, δαΐζων ὀξέϊ χαλκῷ.
Ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν· οὐ γὰρ Ἀχιλλεὺς
Εἴα μάρνασθαι, κεχολωμένος Ἀτρείωνι.
Τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μία δ' ἤγαγε νηῦς εὐεργής·
Μυρμιδόνων δ' ἔξ εἰμι, πατὴρ δέ μοι ἐστὶ Πολύκτωρ·
Ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστὶ, γέρων δὲ δὴ, ὡς σύ περ ὧδε·
Ἓξ δέ οἱ υἷες ἔασιν, ἐγὼ δέ οἱ ἕβδομός εἰμι·

Τῶν μέτα παλλόμενος, κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἕπεσθαι.
Νῦν δ' ἦλθον πεδίονδ' ἀπὸ νηῶν· ἠῶθεν γὰρ
Θήσονται περὶ ἄστυ μάχην ἑλίκωπες Ἀχαιοί.
Ἀσχαλόωσι γὰρ οἵδε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται
Ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής.
Εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
Εἶς, ἄγε δή μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον,
Ἢ ἔτι πὰρ νήεσσιν ἐμὸς πάϊς, ἦέ μιν ἤδη
Ἧσι κυσὶ μελεϊστὶ ταμὼν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
Ὦ γέρον, οὔπω τόνγε κύνες φάγον, οὐδ' οἰωνοί·
Ἀλλ' ἔτι κεῖνος κεῖται Ἀχιλλῆος παρὰ νηῒ
Αὔτως ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτη δέ οἱ ἠὼς
Κειμένῳ, οὐδέ τι οἱ χρὼς σήπεται, οὐδέ μιν οὐλαὶ
Ἔσθουσ', αἵ ῥά τε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
Ἦ μέν μιν περὶ σῆμα ἑοῦ ἑτάροιο φίλοιο
Ἕλκει ἀκηδέστως, ἠὼς ὅτε δῖα φανήῃ·
Οὐ δέ μιν αἰσχύνει· θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθὼν,
Οἷον ἐερσήεις κεῖται, περὶ δ' αἷμα νένιπται,
Οὐδέ ποθι μιαρός· σὺν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν,
Ὅσσ' ἐτύπη· πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν·
Ὥς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἷος ἑῆος,
Καὶ νέκυός περ ἐόντος· ἐπεί σφι φίλος πέρι κῆρι.
Ὣς φάτο· γήθησε δ' ὁ γέρων, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
Ὦ τέκος, ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι
Ἀθανάτοις· ἐπεὶ οὔποτ' ἐμὸς πάϊς, εἴποτ' ἔην γε,
Λήθετ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι.
Τῶν οἱ ἐπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ.
Ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλεισον·
Αὐτόν τε ῥῦσαι· πέμψον δέ με, σύν γε θεοῖσιν,
Ὄφρα κεν ἐς κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκωμαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
Πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιὲ, νεωτέρου· οὐ δέ με πείσεις·
Ὅς με κέλῃ σέο δῶρα παρὲξ Ἀχιλῆα δέχεσθαι.
Τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα, καὶ αἰδέομαι πέρι κῆρι

Συλεύειν, μή μοι τι κακὸν μετόπισθε γένηται·
Σοὶ δ᾽ ἂν ἐγὼ πομπὸς καί κε κλυτὸν Ἄργος ἱκοίμην
Ἐνδυκέως, ἐν νηῒ θοῇ, ἢ πεζὸς ὁμαρτέων·
Οὐκ ἄν τίς τοι, πομπὸν ὀνοσσάμενος, μαχέσαιτο.
Ἦ, καὶ ἀναΐξας Ἐριούνιος ἅρμα καὶ ἵππους,
Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
Ἐν δ᾽ ἔπνευσ᾽ ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἠΰ.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἵκοντο,
Οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο·
Τοῖσι δ᾽ ἐφ᾽ ὕπνον ἔχευε διάκτορος Ἀργειφόντης
Πᾶσιν· ἄφαρ δ᾽ ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας,
Ἐς δ᾽ ἄγαγε Πρίαμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ᾽ ἐπ᾽ ἀπήνης.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκοντο
Ὑψηλὴν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι,
Δοῦρ᾽ ἐλάτης κέρσαντες, ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν,
Λαχνήεντ᾽ ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες·
Ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι,
Σταυροῖσι πυκινοῖσι· θύρην δ᾽ ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς
Εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιῤῥήσσεσκον Ἀχαιοὶ,
Τρεῖς δ᾽ ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῗδα θυράων,
Τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ᾽ ἄρ᾽ ἐπιῤῥήσσεσκε καὶ οἶος.
Δή ῥα τόθ᾽ Ἑρμείας ἐριούνιος ᾦξε γέροντι,
Ἐς δ᾽ ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκεϊ Πηλείωνι,
Ἐξ ἵππων δ᾽ ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονὶ, φώνησέν τε·
Ὦ γέρον, ἤτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα,
Ἑρμείας· σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν·
Ἀλλ᾽ ἤτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι, οὐδ᾽ Ἀχιλῆος
Ὀφθαλμοὺς εἴσειμι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη,
Ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην.
Τύνη δ᾽ εἰσελθὼν λάβε γούνατα Πηλείωνος,
Καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠϋκόμοιο
Λίσσεο, καὶ τέκεος· ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον
Ἑρμείας· Πρίαμος δ᾽ ἐξ ἵππων ἆλτο χαμᾶζε,
Ἰδαῖον δὲ κατ᾽ αὖθι λίπεν· ὁ δὲ μίμνεν ἐρύκων
Ἵππους ἡμιόνους τε· γέρων δ᾽ ἰθὺς κίεν οἴκου,

Τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἵζεσκε, Διῒ φίλος· ἐν δέ μιν αὐτὸν
Εὗρ'· ἕταροι δ' ἀπάνευθε καθείατο· τῶ δὲ δύ' οἴω,
Ἥρως Αὐτομέδων τε, καὶ Ἄλκιμος ὄζος Ἄρηος,
Ποίπνυον παρεόντε. νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς
Ἔσθων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.
Τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, ἄγχι δ' ἄρα στὰς
Χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας
Δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἵ οἱ πολέας κτάνον υἷας.
Ὡς δ' ὅταν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅστ' ἐνὶ πάτρῃ
Φῶτα κατακτείνας, ἄλλων ἐξίκετο δῆμον,
Ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας·
Ὣς Ἀχιλεὺς θάμβησεν, ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα·
Θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο.
Τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπε·
Μνῆσαι πατρὸς σεῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Τηλίκου, ὥσπερ ἐγὼν, ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ.
Καὶ μέν που κεῖνον περιναιέται ἀμφὶς ἐόντες
Τείρουσ', οὐδέ τις ἐστὶν, ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι.
Ἀλλ' ἤτοι κεῖνός γε, σέθεν ζώοντος ἀκούων,
Χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπί τ' ἔλπεται ἤματα πάντα
Ὄψεσθαι φίλον υἱὸν, ἀπὸ Τροίηθε μολόντα.
Αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶνδ' οὔτινα φημὶ λελεῖφθαι.
Πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον υἷες Ἀχαιῶν·
Ἐννέα καὶ δέκα μέν μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
Τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.
Τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
Ὃς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτοὺς,
Τὸν σὺ πρώην κτεῖνας, ἀμυνόμενον περὶ πάτρης,
Ἕκτορα· τοῦ νῦν εἵνεχ' ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
Λυσόμενος παρὰ σεῖο, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα.
Ἀλλ' αἰδεῖο θεοὺς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,
Μνησάμενος σοῦ πατρός· ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ,
Ἔτλην δ', οἷ' οὔπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος,
Ἀνδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο,

Ἁψάμενος δ' ἄρα χειρὸς, ἀπώσατο ἦκα γέροντα.
Τὼ δὲ μνησαμένω, ὁ μὲν Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο,
Κλαῖ' ἀδινὰ, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυσθείς·
Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἑὸν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὖτε
Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥα γόοιο τετάρπετο δῖος Ἀχιλλεὺς,
Καί οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἵμερος, ἠδ' ἀπὸ γυίων,
Αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὦρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη,
Οἰκτείρων πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἆ δεῖλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμοὺς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
Υἱέας ἐξενάριξα; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
Ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἕζευ ἐπὶ θρόνου· ἄλγεα δ' ἔμπης
Ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ.
Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.
Ὣς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι,
Ζώειν ἀχνυμένοις· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσί.
Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει
Δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δέ τ' ἑάων·
Ὧι μὲν καμμίξας δώῃ Ζεὺς τερπικέραυνος,
Ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ·
Ὧι δέ κε τῶν λυγρῶν, δώῃ, λωβητὸν ἔθηκε.
Καί ἑ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει·
Φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος, οὔτε βροτοῖσιν.
Ὣς μὲν καὶ Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
Ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο
Ὄλβῳ τε, πλούτῳ τε, ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσι,
Καί οἱ θνητῷ ἐόντι θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν·
Ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακὸν, ὅττι οἱ οὔτι
Παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων,
Ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον, οὐ δέ νυ τόν γε
Γηράσκοντα κομίζω, ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
Ἧμαι ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων, ἠδὲ σὰ τέκνα.
Καί σε, γέρον, τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι·

Ὅσσον Λέσβος ἄνω Μάκαρος ἕδος ἐντὸς ἐέργει,
Καὶ Φρυγίη καθύπερθε, καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων·
Τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ υἱάσι φασὶ κεκάσθαι.
Αὐτὰρ, ἐπεί τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον Οὐρανίωνες,
Αἰεί τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε·
Ἄνσχεο, μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.
Οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἷος ἑῆος,
Οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθα.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων, Πρίαμος θεοειδής·
Μή μέ πω ἐς θρόνον ἷζε, Διοτρεφὲς, ὄφρα κεν Ἕκτωρ
Κεῖται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής. ἀλλὰ τάχιστα
Λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
Πολλὰ, τά τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
Σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, ἐπεί με πρῶτον ἔασας
Αὐτόν τε ζώειν καὶ ὁρᾷν φάος ἠελίοιο.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε, γέρον· νοέω δὲ καὶ αὐτὸς
Ἕκτορά τοι λῦσαι· Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθε,
Μήτηρ, ἥ μ' ἔτεκε, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
Καὶ δέ σε γιγνώσκω, Πρίαμε, φρεσὶν, οὐδέ με λήθεις,
Ὅττι θεῶν τίς σ' ἦγε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Οὐ γάρ κε τλαίη βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
Ἐς στρατόν· οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι· οὐδέ κ' ὀχῆας
Ῥεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων.
Τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς,
Μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω,
Καὶ ἱκέτην περ ἐόντα, Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς.
Ὣς ἔφατ'· ἔδδεισε δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ.
Πηλείδης δ' οἴκοιο, λέων ὣς, ἆλτο θύραζε,
Οὐκ οἶος· ἅμα τῷ γε δύω θεράποντες ἕποντο,
Ἥρως Αὐτομέδων τε, καὶ Ἄλκιμος, οὕς ῥα μάλιστα
Τῖ' Ἀχιλεὺς ἑτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
Οἳ τόθ' ὑπὸ ζυγόφι λύον ἵππους ἡμιόνους τε.
Ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος,
Κὰδ δ' ἐπὶ δίφρου εἷσαν. ἐϋσσώτρου δ' ἀπ' ἀπήνης
Ἥρεον Ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι ἄποινα.

Κὰδ δ' ἔλιπον δύο φάρε', ἐΰννητόν τε χιτῶνα,
Ὄφρα νέκυν πυκάσας δῴη οἶκόνδε φέρεσθαι,
Δμωὰς δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετ', ἀμφί τ' ἀλεῖψαι,
Νόσφιν ἀειράσας, ὡς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἱόν·
Μὴ ὁ μὲν ἀχνυμένῃ κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο,
Παῖδα ἰδὼν, Ἀχιλῆϊ δ' ὀρινθείη φίλον ἦτορ,
Καί ἑ κατακτείνειε, Διὸς δ' ἀλίτηται ἐφετμάς.
Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλον, ἠδὲ χιτῶνα,
Αὐτὸς τόνγ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν ἀείρας,
Σὺν δ' ἕταροι ἤειραν ἐϋξέστην ἐπ' ἀπήνην.
Ὤιμωξέ τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
  Μή μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, αἴκε πύθηαι,
Εἰν Ἄϊδός περ ἐὼν, ὅτι Ἕκτορα δῖον ἔλυσα
Πατρὶ φίλῳ· ἐπεὶ οὔ μοι ἀεικέα δῶκεν ἄποινα·
Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσσ' ἐπέοικεν.
  Ἦ ῥα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἤϊε δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ, ἔνθεν ἀνέστη,
Τοίχου τοῦ ἑτέρου, προτὶ δὲ Πρίαμον φάτο μῦθον·
  Υἱὸς μὲν δή τοι λέλυται, γέρον, ὡς ἐκέλευες,
Κεῖται δ' ἐν λεχέεσσ', ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφιν
Ὄψεαι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου.
Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,
Τῇ περ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
Ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες·
Τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
Χωόμενος Νιόβῃ, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Οὕνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρῄῳ.
Φῆ δοιὼ τεκέειν, ἡ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς·
Τὼ δ' ἄρα, καὶ δοιώ περ ἐόντ', ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦε
Κατθάψαι· λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων·
Τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ οὐρανίωνες.
Ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα.
Νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισιν,
Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς

Νυμφάων, αἵτ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐῤῥώσαντο,
Ἔνθα, λίθος περ ἐοῦσα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.
Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα, δῖε γεραιὲ,
Σίτου, ἔπειτά κεν αὖτε φίλον παῖδα κλαίοισθα,
Ἴλιον εἰσαγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται.
Ἦ, καὶ ἀναΐξας ὄϊν ἄργυφον ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Σφάξ'· ἕταροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὖ κατὰ κόσμον,
Μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν,
Ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
Αὐτομέδων δ' ἄρα σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ
Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Ἤτοι Δαρδανίδης Πρίαμος θαύμαζ' Ἀχιλῆα,
Ὅσσος ἔην, οἷός τε· θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐῴκει.
Αὐτὰρ Δαρδανίδην Πρίαμον θαύμαζεν Ἀχιλλεὺς,
Εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν, καὶ μῦθον ἀκούων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὁρόωντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής·
Λέξον νῦν με τάχιστα, Διοτρεφὲς, ὄφρα κεν ἤδη
Ὕπνῳ ὕπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες·
Οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
Ἐξ οὗ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς πάϊς ὤλεσε θυμόν·
Ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω,
Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.
Νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἴθοπα οἶνον
Λαυκανίης καθέηκα· πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην.
Ἦ ῥ', Ἀχιλεὺς δ' ἑτάροισιν, ἰδὲ δμωῇσι κέλευσε,
Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι.
Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
Αἶψα δ' ἄρα στόρεσαν δοιὼ λέχε' ἐγκονέουσαι.
Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε· μήτις Ἀχαιῶν
Ἐνθάδ' ἐπέλθῃσι βουληφόρος, οἵ τέ μοι αἰεὶ

Βουλὰς βουλεύουσι παρήμενοι, ἣ θέμις ἐστί·
Τῶν εἴτις σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
Αὐτίκ' ἂν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
Καί κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Ποσσῆμαρ μέμονας κτερεϊζέμεν Ἕκτορα δῖον,
Ὄφρα τέως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
Εἰ μὲν δή μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἕκτορι δίῳ,
Ὧδέ κέ μοι ῥέζων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης.
Οἶσθα γὰρ, ὡς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα, τηλόθι δ' ὕλη
Ἀξέμεν ἐξ ὄρεος· μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν.
Ἐννῆμαρ μέν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοάοιμεν,
Τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν, δαινῦτό τε λαός·
Ἑνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν,
Τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίξομεν, εἴπερ ἀνάγκη.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Ἔσται τοι καὶ ταῦτα, γέρον Πρίαμ', ὡς σὺ κελεύεις.
Σχήσω γὰρ πόλεμον τόσσον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας.
Ὣς ἄρα φωνήσας, ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
Ἔλλαβε δεξιτερὴν, μήπως δείσει' ἐνὶ θυμῷ.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
Κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες·
Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὗδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου·
Τῷ δὲ Βρισηῒς παρελέξατο καλλιπάρῃος.
Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
Εὗδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
Ἀλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτεν,
Ὁρμαίνοντ' ἀνὰ θυμὸν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
Νηῶν ἐκπέμψειε, λαθὼν ἱεροὺς πυλαωρούς.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ὦ γέρον, οὔ νύ τι σοί γε μέλει κακόν· οἷον ἔθ' εὕδεις
Ἀνδράσιν ἐν δηΐοισιν, ἐπεί σ' εἴασεν Ἀχιλλεύς.
Καὶ νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἐλύσαο, πολλὰ δ' ἔδωκας·
Σεῖο δέ κεν ζωοῦ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα
Παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, αἴκ' Ἀγαμέμνων

Γνοίη σ' Ἀτρείδης, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
Ὣς ἔφατ'· ἔδδεισε δ' ὁ γέρων, κήρυκα δ' ἀνίστη.
Τοῖσιν δ' Ἑρμείας ζεῦξ' ἵππους ἡμιόνους τε·
Ῥίμφα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατὸν, οὐδέ τις ἔγνω.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο,
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον.
Ἠὼς δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν.
Οἱ δ' εἰς ἄστυ ἔλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε
Ἵππους, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον· οὐδέ τις ἄλλος
Ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν·
Ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρη, ἰκέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ,
Πέργαμον εἰσαναβᾶσα, φίλον πατέρ' εἰσενόησεν
Ἑσταότ' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἀστυβοώτην·
Τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἡμιόνων ἴδε κείμενον ἐν λεχέεσσι·
Κώκυσέ τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ.
Ὄψεσθε, Τρῶες καὶ Τρωάδες, Ἕκτορ' ἰόντες,
Εἴποτε καὶ ζώοντι μάχης ἐκ νοστήσαντι
Χαίρετ'· ἐπεὶ μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν, παντί τε δήμῳ.
Ὣς ἔφατ'· οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλεϊ λίπετ' ἀνὴρ,
Οὐδὲ γυνή· πάντας γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος.
Ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι.
Πρῶται τόν γ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ
Τιλλέσθην, ἐπ' ἄμαξαν ἐΰτροχον ἀΐξασαι,
Ἁπτόμεναι κεφαλῆς· κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὅμιλος.
Καί νύ κε δὴ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἕκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων,
Εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρων λαοῖσι μετηύδα·
Εἴξατέ μοι, οὐρεῦσι διελθέμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
Ἄσεσθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγοιμι δόμονδε.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ διέστησαν, καὶ εἶξαν ἀπήνῃ.
Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα
Τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδοὺς,
Θρήνων ἐξάρχους, οἵτε στονόεσσαν ἀοιδὴν
Οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
Τῇσιν δ' Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἦρχε γόοιο,

Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
Ἆνερ᾽ ἀπ᾽ αἰῶνος νέος ὤλεο, κὰδ δέ με χήρην
Λείπεις ἐν μεγάροισι· πάϊς δ᾽ ἔτι νήπιος αὔτως,
Ὃν τέκομεν σύ τ᾽ ἐγώ τε, δυσάμμοροι, οὐδέ μιν οἴω
Ἥβην ἵξεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἥδε κατ᾽ ἄκρης
Πέρσεται· ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅστε μιν αὐτὴν
Ῥύσκευ, ἔχες δ᾽ ἀλόχους κεδνὰς, καὶ νήπια τέκνα·
Αἳ δή τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῇσι,
Καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῇσι· σὺ δ᾽ αὖ, τέκος, ἢ ἐμοὶ αὐτῇ
Ἕψεαι, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο,
Ἀθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου· ἤ τις Ἀχαιῶν
Ῥίψει, χειρὸς ἑλὼν, ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον,
Χωόμενος, ᾧ δήπου ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἕκτωρ,
Ἢ πατέρ᾽, ἠὲ καὶ υἱόν· ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας.
Οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαῒ λυγρῇ.
Τῷ καί μιν λαοὶ κὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστυ.
Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας,
Ἕκτορ· ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείψεται ἄλγεα λυγρά.
Οὐ γάρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας·
Οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὗτέ κεν αἰεὶ
Μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσα.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ᾽· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
Τῇσιν δ᾽ αὖθ᾽ Ἑκάβη ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο·
Ἕκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων!
Ἦ μέν μοι ζωός περ ἐὼν, φίλος ἦσθα θεοῖσιν·
Οἱ δ᾽ ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ.
Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Πέρνασχ᾽, ὅντιν᾽ ἕλεσκε, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
Ἐς Σάμον, ἔς τ᾽ Ἴμβρον, καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν·
Σεῦ δ᾽ ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναηκέϊ χαλκῷ,
Πολλὰ ῥυστάζεσκεν ἑοῦ περὶ σῆμ᾽ ἑτάροιο,
Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες· ἀνέστησεν δέ μιν οὐδ᾽ ὥς.
Νῦν δέ μοι ἑρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι
Κεῖσαι, τῷ ἴκελος, ὅν τ᾽ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν.

Ὣς ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἀλίαστον ὄρινε.
Τῇσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη τριτάτη ἐξῆρχε γόοιο·
Ἕκτορ, ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων!
Ἦ μέν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς,
Ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ'· ὡς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι.
Ἤδη γὰρ νῦν μοι τόδ' ἐεικοστὸν ἔτος ἐστὶν,
Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης·
Ἀλλ' οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον·
Ἀλλ' εἴτις με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι
Δαέρων, ἢ γαλόων, ἢ εἰνατέρων ἐϋπέπλων,
Ἢ ἑκυρὴ, (ἑκυρὸς δὲ, πατὴρ ὣς, ἤπιος αἰεὶ,)
Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες,
Σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ, καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσι.
Τῷ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἀχνυμένη κῆρ.
Οὐ γάρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
Ἤπιος, οὐδὲ φίλος· πάντες δέ με πεφρίκασιν.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος ἀπείρων.
Λαοῖσι δὲ γέρων Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
Ἄξετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστυδε, μηδέ τι θυμῷ
Δείσητ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
Πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
Μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠώς.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ὑπ' ἀμάξῃσι βόας ἡμιόνους τε
Ζεύγνυσαν· αἶψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἠγερέθοντο.
Ἐννῆμαρ μὲν τοί γε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·
Ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη φαεσίμβροτος Ἠὼς,
Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἕκτορα δακρυχέοντες,
Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς,
Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἕκτορος ἔγρετο λαός·
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ
Πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
Ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοί θ' ἕταροί τε,
Μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν.
Καὶ τά γε χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες,

Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν.
Αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν· αὐτὰρ ὕπερθε
Πυκνοῖσι λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισι.
Ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἵατο πάντη,
Μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.
Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα
Εὖ συναγειρόμενοι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα,
Δώμασιν ἐν Πριάμοιο Διοτρεφέος βασιλῆος.
Ὣς οἵγ' ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.

NOTÆ

IN LIBRUM UNDECIMUM ILIADIS.

[ἐπιγραφή.]. Orto die nova fit pugna, qua, fortuna modo in hanc modo in illam partem inclinata, tandem Achivi victi in castra se recipiunt. Continuatur autem narratio de rebus hoc die gestis libris septem Λ—Σ. 1—238. Memorabilis dies, prædictus a Jove Θ, 470 sqq. *Heyne*.

Mane signo pugnæ proposito exeunt castris Achivi et inprimis induit arma Agamemnon—55. Copias educit quoque Hector, et utrinque confligitur æquo marte—83. Deinde vero opera Agamemnonis efficitur ut ordines Trojanorum perrumpantur: ipse enim ἀριστεύων multas cædes patrat—147. Res jam eo cedit ut magnopere excitetur Achivorum virtus, concidant animi Trojanorum, qui in fugam conversi sub mœnia urbis consistunt—171. Pugnam ciet Hector in alia parte quam qua Agamemnon versatur, edoctus id per Iridem nuntium a Jove missum—217. Atrides demum vulneratus egredi e prælio cogitur, quod animos Trojanorum adauget et fortunam pugnæ mutat—309. Rem restituunt Ulysses et Diomedes, contra quos procedit Hector; at percussus in galea ex acie egreditur—367. Vices rependit Paris, qui sagitta emissa vulnerat Diomedem—400. Ulysses solus relictus multis Trojanis cæsis a Soco vulneratur, quem ipse tamen perimit et auxilio vocatis Menelao et Ajace, pu na excedit—488. Ajax Trojanos hac parte fugat—497. In læva aciei parte Hector acerrime dimicat; Machaonem sagitta vulnerat Paris, quem a pugna Nestor curru educit—520. Contra Ajacem procedit Hector, et eum a pugna absistere cogit—573. Eurypylus quoque discedit, sagitta ictus a Paride—595.

Interea Nestorem curru ad castra volantem conspicatus Achilles, et dubitans sitne Machaon quem secum ducat, Patroclum ad rem explorandam mittit. Nestor, occasione arrepta, quo discrimine ver-

sentur Achivi, edocet—668. Orationem exorditur de pugna inter Eleos, quæ ipse juvenis peregerit narratis, et secundum hæc Achillem monet virtutis suæ et paterni moniti. Suadet demum ut Patroclus subveniat Achivis—802. Redit Patroclus ad Achillem: In Eurypylum vulneratum incidit, quem secum in tentorium ducit et vulnus curat—847 ad f. Intelligendum est ex iis quæ sequuntur in π', init. ea a Patroclo ad Achillem perferri, nam precibus obtinet ut se suis armis instructum ad pugnam procedere sinat.

---

(1). τιθωνοῖο. Referunt mythum notissimum Sch. A. B. Ven. de Tithono, et ejus in cicadam mutatione. At censet Knight. Prolegg. § 26. serioris ævi fuisse et, hoc inductus, vss. 1. 2. ablegat. Rationem addit quod non bene convenit ordo temporum in hoc et superiore libro. Abrupte tamen et incomposite, hisce extrusis, inceperit rhapsodia; nec mythum Tithoni penitus ignotum crediderim, tantum vero ea quæ ad μεταμόρφωσιν spectabant. (3). Instauratur prælium et magnifico verborum ornatu. Contentio (ἔρις) speciem sensibilem induit virosque, a Jove missa, qui et ipse ostenta præbet infr. 53 sq. concitat. Notabilis est vox προΐαλλε et ad sensum feriendum comparata. Supra usurpatam vidimus emissa ex arcu sagitta θ, 300. et celeritatem pestis immissæ h. l. bene depingit. πολέμοιο τέρας quid sit ambigunt interpp. τερας, οἱ μεν τον πολεμον, οἱ δε ἀστραπην, οἱ δε δορυ, οἱ δε ἰριν. Sch. B. Sed inutilis quæstio movetur: quid enim definire vult poeta nisi speciem formidolosam sane et terribilem quæ sub incessum monstri panditur. Est ergo πολέμου τερας, ut βίη, κῆρ etc. τινὸς pro ipso viro, nota periphrasis. Sic Sch. br. Comparatur illud in ε', 593. ἡ (Enyo) μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος etc. secundum mentem Apollonii. (5). Dispositionem navium meminit laudatque Auctor tractatus de poesi Hom. p. 394. Edit. Ernest. indicium quasi prudentiæ in re militari. (6). ὥστε αὐτὴν γεγωνέμεν etc. (8). ἔσχατα. Hinc Tragicus, Aj. Flagellif. 3 sq. και νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς ὁρῶ αἴαντος, ἔνθα ταξιν ἐσχάτην ἔχει, etc. νῆας ἐΐσας. Supr. α', 306. (11). ὄρθια. Vertitur plerumque *voce intentissima* et recte, nam κατὰ τὰ ὄρθια μέρη non potest cum vs. 6 constare. Fatendum tamen quid ταυτολογου adesse, μέγα—δεινὸν—ὄρθια; spectant fortasse ad vocem sublatissimam exprimendam. Nec dissentit Sch. br. ἀνατεταμένως, μεγάλως. Satis subtiliter notio Orthii Carminis infertur ad excitandam virtutem pugnantium comparati: ejusmodi fit mentio apud Plutarchum in Lycurg. § 21. nempe ῥυθμῶν ἐμβατηρίων quorum optima adumbratio habetur in Aesch. Pers. 386—391, κέλαδος ἑλλήνων πάρα μ ο λ π η δ ὸ ν ηὐφήμησεν, ὄ ρ θ ι ο ν δ' ἅμα ἀντηλάλαξε......ἠχὼ sqq. Nominatim profertur τὸ ὄρθιον μέλος ab Herod Lib. 1. et hinc in Aesch. ubi supr. 684, ὀρθιάζοντες γόοις, *sublatissima voce ejulatus edentes*, more illorum qui carmen orthium cantant. Facetum illud Comici apponere libet in Acharn. 15. Dicæopolis προλογιζων ait; ἀπέθανον καὶ διεστράφην ὅτε δὴ παρέκυψε χαῖρις ἐπὶ τὸν ὄρθιον, sonum propter auribus

ingratissimum. Conf. et Gell. 16. 19. in not. Ernestii. At hæc reconditiora minime ad Homerum explicandum adhibenda sunt quippe a sensu simplicissimo abhorrentia et a studiis recentiorum exorta. A th. ὄρω, provenerunt ὀρθός, ὄρθιος, ὀρθιάζω etc. ὀρθια φωνή, *vox quæ recta tendit, intentissima :* κατὰ τὰ ὄρθια h. e. ὀρθίως. Distinxi porro sententiam ut sit ἐνέβαλε ἀχαιοῖς, ἑκάστῳ, σθένος etc. nam dubito de syntaxi ὦρσε ἀχαιοῖς, ut in vulgatis prostat. Fateor tamen parum abesse quin induxerim, ἀχαιοῖσι δὲ μέγα σθένος etc. nam constructionem impedit τὸ δὲ post μέγα ut perito constabit. (12). Expleas; ἐν τῇ καρδίῃ, ὥστε αὐτοὺς πολεμίζειν κ. τ. λ. (15). ζώννυσθαι, *se accingere, parare,* ad pugnam. (16). νώροπα. Supr. β', 578. (18). ἐπισφυρίοις. γ', 331. (20). ξεινήϊον. ζ', 218. (21). πεύθετο γὰρ etc. *Usque ad Cyprum manabat rumor.* Ad lit. Sch. br. ἠκούετο ἕως εἰς κύπρον. Diplen apponit Sch. Ven. ob insolitum dicendi genus; comparaturque notum illud σκάνδαλον δ' ἄρα δῶκε—quod in superiore libro vs. 268. excitatum videas.

(24). Locus ornatissimus est summo Rege in aciem progrediente et inter προμάχους versaturo. Via sternitur ad facinora quæ postea ab illo eduntur: subit admiratio: concitantur animi: omnia *fidelibus subjecta oculis* mentem agitant, perstringunt, feriunt. Possit quoque artificium in hoc conspici quod Atridem, crimine laborantem, σεμνότερον efficere studeat Poeta. Thorax describitur 24—28. οἶμοι. αἱ ἄνωθεν διηκουσαι του θωρακος ῥαβδοι ἑως των κατω μερων. ῥαβδωτος γαρ ἦν ὁ θωραξ S. Ven. h. e. ut censeo, στατός, ex virgis solido metallo conflatis. conf έ, 113. κύανος, metallum quoddam fusile et nigrum: κασσίτερος, fusile et album. Dehinc cyanei serpentes ὠρέχατο, ὠρεγμένοι ἦσαν, se attollebant, et "utrinque erant tres; quatuor nempe conjungebant capita; duo sursum porrigebant." S. Ven. Lingua manifesto requirit ut conjungantur τρεῖς ἑκάτερθεν. Verte ideo; *illius nempe erant decem virgæ, e nigro cyano conflatæ, duodecim quoque ex auro, viginti ex cassitero. Cyanei porro serpentes, utrinque tres, se erigebant versus collum, iribus similes* etc. (28). τέρας ἀνθρώπων. Obvia sunt quæ in scriptt. sacr. leguntur; τὸ τόξον μου τίθημι ἐν τῇ νεφέλῃ, καὶ ἔσται εἰς σημεῖον etc. Gen 9. 13. Generaliter h. l. τέρας, *ostentum,* τὸ φαινόμενον. (29). ἧλοι manifesto sunt ensis clavi in manubrio infixi, at de χρυσείοις ἀορτῆρσι dubitatur, num sint lora quibus suspendebatur ensis vel ἀναφορεῖς, annuli ad excipienda lora. In hoc proclivis sum, nam dicitur ἀργυρὸς ἀορτῆρτι—at τελαμων unus erat ensi accommodatus. Conf. έ, 796. Infr. memoratur τελαμών clipei vs. 38.

(38.) Describitur clipeus. In hoc facti orbes, exteriores (κύκλοι) ex ære, qui clipeum ambire putandi sunt usque ad extremam ejus partem, αντυγα—η πυματη θεεν ασπιδος—ζ', 118. Interiores (ὀμφαλοι) ex cassitero, unus ex cyano qui in medio positus est. Unde toties epith. ὀμφαλόεσσα. De forma horum disputare licet, an fuerint in altum in clipei superficie elati, an striati. Putarim prius; hoc enim melius clipeum comparari ad excipiendos ictus telorum et retorquendos; nec artis priscæ latent, quæ sententiam possint comprobare, vestigia. Conf. σ', 481 sqq. De striis cogitaverat Heyné. *circular indentures:* "zonæ orbiculatim flexæ." (36). Conf. cum seqq. supr. έ, 738 etc. In έ, 741. locutionem paululum variavit: quod nunc γοργὼ βλοσυρῶπις.

erat γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου. Subjicitur sane δεινὸν δερκομένη quod plurimum ad sensum et ἐνάργειαν rei facit.

(38). Partes sigillatim expressæ. τελαμὼν, balteus unde suspensus clipeus, supr. ε', 796. loc. cit. σ', 480. (40). Omnes editt. præstantissimi legunt ἀμφιστρεφέες. Lect. alt. ἀμφιστιφέες improbat Sch. B. quam in Sch. præced. invenio—et in Edit. Schrevel. etsi Sch. br. exponit tanquam ἀμφιστρεφέες. ἀλληλαις περιπεπλεγμεναι, δια το ἑνος αὐχενος εἶναι, ἢ εἰς ἀλληλας ἀπεστραμμεναι. S. B. Ven. Verte a vs. 38. *Ex eo autem argenteum lorum erat ; at super illud sinuabatur serpens cyaneus cui erant tria capita in-orbem-torta, ex una cervice enata.* Ornatus hic in superficie baltei quam percurrebat (ἐλέλικτο) usque ad fibulam ; et vocem ipsam ad speciem voluminum sinuosorum spectare dixerim. FεFελικτο. Knight. Conf. ά, 530. et C. S.

(41). Descriptio galeæ. Voces τετραφάληρος—ἵππουρις—λόφος—explicantur supr. γ', 376. (44). αὐτόφιν. δ', 452. (45). Ratio habetur dignitatis personæ. Ob oculos ponuntur numina, ad majorem reverentiam Regis summi, prælium instaurantia. Diomedi Minerva adest sola. ε', init. (50). ἠῶθι πρό. Convenit locutio οὐρανόθι πρό, γ', 3. (52). φθὰν δὲ etc. Dissentiunt valde critici de lectione et modo expediendi. Sch. Ven. quem et Wolfius sequitur habet φθὰν δὲ μέγ' ἱππήων—h. e. κατὰ τὸ μέγα ἔφθησαν ἱπ. κοσμηθέντες, *multo citius instructi sunt quam equites*, qui tamen κατὰ τὸ ὀλίγον μετεκίαθον, *parvo intervallo insequebantur*, quippe vecti curribus αὐτοὶ igitur in vs. 49. ad principes ipsos refertur. Obstat huic, quod a Clarkio antea notatum, ἔφθησαν ἱππήων, quod si foret ἱππῆας minus solœcum sonaret, ut in Herodoteo consimili, ἔφθησαν πολλῷ οἱ σκύθαι τοὺς πέρσας ἐπὶ τὴν γέφυραν ἀπικόμενοι. 4. 136.——nec difficultatem tollit quod dudum cogitavi κοσμηθέντες πρὸ τῶν ἱππήων, nam vix ut opinor satis defendi possit ellipsis τοῦ πρό. Adde accusativum cum φθάνω supr. ί, 501 sq.

Restat ideo lectio Heyniana quæ et communiter antea prostabat, φθὰν δὲ μεθ' ἱππήων—explicat Vir doctus ; "principes, relictis curribus, stant ad fossam in ordine ceterorum qui de curru pugnant ; stant tamen ante hos qui exiguo intervallo subsequebantur." Nec tamen hoc concesso evanescit nescio quid τοῦ θολεροῦ sermoni inhærentis. Quid enim est, ἔφθησαν (principes), κοσμηθέντες μετὰ τῶν ἱππήων, τοὺς ἱππῆας—qui nempe proxime succedebant ?

Inter Atticos prostabat usus τοῦ φθάνειν ad *celeritatem* indicandam quem huic loco maxime accommodatum dixerim, ni id, quod et sæpius ipse monui, veritus fuissem : nam ista novorum cum antiquis permixtio ad sermonem Homericum corrumpendum magnopere facit ; proferam vero. τοιγὰρ φυτεύων παῖδας οὐκ ἔτ' ἂν φθάνοις, *quam citissime gignas liberos*. Eurip. Alcest. 673. φθάνουσι καταφεύγοντες, *promptissime decurrunt*. Aesch. Ctesiph. Potestne secundum hæc verti, *citissime cum equitibus instructi sunt principes ?* Judicent eruditi. Conf. C. S.

(53). ἧκεν ἔερσας etc. Prodigii loco memorata hæc a poeta qui ad eventum illustrandum adducit, sanguinolentum nempe certamen. Pariter infr. π', 459 sqq. Prodigii caussam indagat Porphyrius in Sch. B. primo, *pluviæ* ex vapore condensato ; dehinc unde fuerit referta sanguine. Ad fluvios cruore imbutos trahit, quod et Sch. br. Intempestive quæritur caussa physica et ratio admodum ridicula profertur ;

nam *color* ipse evanesceret in sua elementa resolutus nec crediderim tantum sanguinis suppeditari posse quod non brevi tempore dilueretur. προϊάψειν, ά, 3.

(56). Nec minore studio Trojani ad prælium instruuntur. Ductores nominantur, quorum præcipuus Hector comparatione vivida et sensum feriente describitur—66. Per similitudinem messis sub oculos veniunt decertantes—71. Aequo marte diu pugnatur, querentibus diis, quorum nemo pugnæ interest nisi Eris, Jovem adeo Trojanis opitulari—79. qui tamen securus consilia sua persequitur—83. θρωσμὸς πεδίοιο memoratur supr. κ', 160. (62). οἷος δ' ἐκ νεφέων etc. Depinguntur et species formidolosa et quaquaversum se ferens herois forma. Bene Sch. B. ἐμφερεστατη ἡ εἰκων προς τε την λαμπροτητα και το μη διηνεκεως φαινεσθαι— nam ut vicissim splendet et obscuratur stella, sic Hector inter militum turmas vicibus apparet et delitescit. Occurrit similitudo supr. ε', 864 sqq. οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀὴρ κ. τ. λ. ἀὴρ δυσαὴς, quod numinis horrendi a pugna recedentis speciem mirifice adumbrat: Hector, ordines permeans, est οὔλιος ἀστὴρ, lethi antesignanus, ὁ ὀλεθρου σημαντικος. Ven. (63). νέφεα σκιόεντα, turmæ condensatæ militum ad pugnam moventium. Obvia sunt supr. ε', 522 sqq. ἔμενον νεφέλῃσιν ἐοικότες κ. τ. λ. (65). πᾶς δ' ἄρα etc. hoc effertur, ωστε στεροπὴ διος. Supra quoque, οὔλιος ἀστὴρ. Consimiliter Diomedes in ε', 5. splendet instar stellæ autumnalis, Caniculæ. Conf. loc. (67). οἱ δ', ὥστ' ἀμητῆρες etc. Pugnæ studium bene depingit messorum labor; necnon cædem exortam manipulorum concidentium acervi. Locum excitat auctor tract. de Homer. poes. p 347. Ceterum de constructione lis est. Ordinat Sch. br. ὥστ' ἀμητῆρες, ἐναντίοι, ἐλαύνωσιν ἀλλήλοισι (διὰ τὸν) ὄγμὸν κ. τ. λ. vel κατ' ὄγμόν. Quid vero ἐλαύνειν ἀλλήλοις? Anne obviam invicem festinare? At hoc vix satis ἑλληνικόν. Sibi autem contrarium Schol. reperio, nam in nota præcedenti habet ἐριζόντες ἀλλήλοις, quod infeliciter dictum puto, nam indicatur series messorum sibi *ex adverso* stantium. Nec magis accurate se habet vers. vulg. ut legenti constabit. Comparat Heyne ἐλαύνειν ὄγμὸν et *sulcum ducere* inter Latinos. Hanc concedo edoctus a Juvenale Sat. I, 157. Sed de analogia hæreo, nec a Pind. Isth. 4. 405. quem ipse citat, probatum existimo. Conf. C. S. Ordines demum; ἐναντίοι ἐλαύνωσιν κατὰ τὸν ὄγμόν. Accipio ἐλαύνειν in sensu immanente, *progrediuntur, opus cient;* et cum Sch. br. κατὰ τὸν ὄγμὸν, secundum seriem manipulorum: h. e. *recta festinant messores invicem oppositi.* Eodem redeunt quæ in Sch. reperiuntur, τὸ ἐπίστιχον ἔργον τῶν θεριζόντων, nam linea directa intelligitur. (68). ἀνδρὸς μάκαρος, *viri prædivitis.* Transiit locut. ad Latinos de rebus opimis, *Icci beatis nunc Arabum invides* etc. Horat. Carm. I, 29. 1. Invenio epith. in Pind. Olymp. 1. 16. ἐς ἀφνεὰν........μ ά κ α ι ρ α ν Ἱέρωνος ἑστιαν. (71). μνώοντ' ὀλοοῖο φόβ. Secundum antiquam locutionem toties obviam. (72). ἴσας δ' ὑσμίνη etc. Sensus manifestus, *æquo marte decertabatur.* Metaphora petitur a linea recta (εὐθεῖα) secundum quam capita extenduntur; κατὰ μίαν εὐθειαν εἶχον τὰς κεφαλάς. Sch. br. ἰσοκεφαλος αὐτοις ἦν ἡ μαχη. S. B. Lectionem alteram affert Sch. Ven. ἴσας δ' ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχεν, et huc respicere opinor expositionem postremam: bene equidem ad sensum, sed duriuscule

id dictum, μάχην ἔχειν κεφαλάς. (73). ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε etc. *Et scissa gaudens vadit Discordia palla.* Aen. 8. 702. (75). ἕκηλοι. Supr. ι, 376. De diis proprie, ἀπονέστερον νέμουσι βίοτον. Pind. Ol. 2. 111. at h. l. jussu Jovis illos, ut a prælio abstinerent, imperantis. θ', 399 sqq. Exinde vs. 78. πάντες ἠτιόωντο......κρονίωνα κ. τ. λ. (76). ἑκάστῳ etc. Conf. α', 607. (81). κύδεϊ γαίων. Locut. obvia supr. α', 405. ι', 906. etc.

(84). Ad tempus meridianum usque æquo marte decertatur; Postea vero superiores pugna fiunt Achivi inter quos eminet Agamemnon, Bienore et Oïleo occisis—100. Dehinc interficit Antiphum et Isum, filios Priami, spoliatque—110. Perimit insuper Pisandrum et Hippolochum, ferociter eos excipiens ob delictum patris—148. Prælium atrox deinde sævit: Agamemnon ἀριστεύει—162. ἠώς. Tempus antemeridianum designat. Usque ad meridiem dicitur dies ἀέξεσθαι, postea φθίνειν. Ad hoc illustrandum suavissime inter cædes et arma adhibetur rustica ὑποτύπωσις quæ alibi variatur, ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσσετο β ο υ λ υ τ ό ν δ ε. π', 779. Adnotant S. A & B. ἀκρως τον καιρον ἐδηλωσεν, ἀπο των κατειθισμενων και πασι γνωριμων την δηλωσιν ποιησαμενος· οὑπω γαρ ἠν ὡραις μετρητη ἡ ἡμερα. ὁραται δε ἡ ἀρετη των ἑλληνων ὁτι οὐδε τῳ καιρῳ παραχωρουσι τῳ παντα τα σωματα διαλυειν ἐκ των ἐργων πεφυκοτι. Subtiliora hæc postrema censeo. Novam porro explicationem τοῦ ἱερὸν adfert Sch. B. nempe partem diei usque ad meridiem sic vocari quia in illa sacra fiunt et negotia tractantur. Hoc fuisse acumen Porphyrii disco ex Eustath. 832. 47. At conf. supr. θ', 66. (85). βέλεα ἥπτετο ἀμφοτέρων. Declaratur anceps pugna ut supr. 72. (91). ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ λίαν καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ ποιητὴς τὸν βασιλέα σεμνύνει, ὁμῶς οὐδὲ τοῦ πιθανοῦ ἀπέχεται· ἀλλ' εἰπὼν ὅτι ὅθι πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες, τῇ ῥ' ἐνόρουσεν......ἐπήγαγεν, ἅμα δ' ἄλλοι ἐϋκνήμιδες ἀχαιοί (vss. 148. sq). καὶ πάλιν, αἰὲν ἀποκτείνων ἕπετο δαναοῖσι κελεύων (vs. 154) καὶ, σφεδανὸν δαναοῖσι κελεύων (vs. 165)—δι' ὧν δηλοῖ, ὡς ἐποίει μὲν μέγαλα ὁ βασιλεὺς, οὐκ ἄνευ μέντοι τῶν ὑπ' αὐτόν. Eustath. 837. 29. h. e. rationem servari τοῦ πιθανοῦ in descriptionibus; hoc semper agit nobilissimus poeta ut ingenii ardorem nunquam sui impotentem exhibeat, sed intra limites, amplos equidem at definitos, sublimem sensum contineat. (94 sq.). ἤτοι......δέ. Correlativa hæc sunt et distinguunt orationem cujus prior pars ad Oïleum, posterior ad Bienorem spectat; et in similibus item. (96.). στεφάνη. Supr. γ', 376. (100). στήθεσι παμφ. Simpliciter vertas, *pectora nudatos.* Hoc Sch. br. et inepta est subtilitas Clarkii, *pectora formosa nudatos*, nam postquam eos spoliasset rex παμφαίνειν aptissime dicitur de cute sudore cooperta. Arridet Heyniana, *pectora candentes*, στίλβοντας, cui obversatum Horatianum credo, *candentes humeros amictus* etc. χιτῶνας. γ', 359. (103 sq). Notabilis hic distinctio inter ἡνίοχον et παραιβάτην. Vid infr. ψ', 132. (104). Spectant hæc ad antehomerica quæ subinde ad narrationem variandam interponuntur. δέδη, *ligabat.* δέω, διδέω et δίδημι notus anadipl. Math. G. G. 165. 4. (108. sq.). μέν.........αὖ in apodosi ponuntur ut supr. ἤτοι, δέ. 94. (113). ὡς δὲ λέων etc. *As a lion with ease rends piecemeal the tender offspring of the doe, seizing them with his powerful fangs, on returning to his den, and robs them of their infant life: She, however near them*

she may happen to be, cannot avail them; for she is withheld by unspeakable affright: and panting from the pursuit of the savage she bounds in precipitate flight through the thick forest etc. Similitudo est inter pulcherrimas, ideo vers. angl. subjeci. λέων, Agamemnon. ἔλαφος, Trojanorum quivis impetu ejus exterritus nec amplius obsistere, nedum suis subvenire, valens. Excute locum suavissimum Od. δ', 335 sqq. unde liquet intelligi per εὐνὴν lustrum leonis. Nec effugiat compages admiranda in vss. 118 sq. ad designandum pavorem et fugam cervæ. (117). αἰνός. Notatur ut vox Ionica quæ in composita ἐπαινὸς delitescit. αἰνῶς obvia supr. γ', 158. (120). χραισμῆται ὄλεθρον τοῖς—nempe Iso et Antipho. Videsis α', 566. (123). ὅς ῥα μάλιστα etc. Jungas οὐκ εἴασκε, *qui potissimum non permisit*, h. e. *maxime dehortatus est:* erat ideo inter βουληφόρους. Hinc et ex aliis locis conjicere licet Alexandri crimen non ad Trojanos universos pertinuisse, plurimos autem vel gratiam captantes vel muneribus adductos partibus ejus studuisse. Antenoris consilium hoc illustrat supr. η', 348 sqq. (126). πὲρ—δὴ, adhibentur ob narrationem interruptam in vss. præced. *Illius, ut dixi* etc. (128). ἡνία γὰρ ἐξέφυγόν σφεας ἐκ τῶν χειρῶν κ. τ. λ. σιγαλόεντα, supr. ε', 226. (130). γουναζέσθην. *supplices orabant;* ad lit. τῶν γονάτων ἥπτοντο. S. br. Mos notatur supr. α', 500. (131). Conf. supr. ζ', 46 sqq. (138). Credibile hoc ut ille, qui injuriæ fuerit auctor, in crimen quoque læsæ fidei et crudelitatis incurreret: non solum detinendæ Helenæ consilium dedit Antimachus sed et legatos, hospites, interficiendos statuit. Præclara sane ξεινία quibus apud veteres tantum aderat sanctitatis, nec dolemus virum, miscentem fas nefasque, tam tristia nunc expertum. Clausulæ priori εἰ μὲν δὴ, respondet vs. 142. νῦν μὲν δὴ, et vis orationis est; "æque certum est vos crimen paternum luituros ac vos esse, ut dicitis, filios Antimachi." (145). Intelligendum est Hippolochum supplicem manus protendisse, quæ ab Agamemnone abscinduntur. (147). ὅλμος redditur *mortarium*. Erat vas, lapis cavus, in quo legumina (ὄσπρια) coquebant. "Vas cylindricum." Heyn. (148 sqq). Vid. supr. 91. (155). ὡς δ' ὅτε etc. Vertas; *sicut quando ignis edax inciderit densæ silvæ et quoquoversus contorquens ventus differt, arbusculæ autem radicitus evulsæ cadunt impulsæ ignis impetu* etc. πῦρ ἀΐδηλον. β', 455 ἀξύλῳ ὕλῃ eleganter redditur in vers. vulg. *incæduæ silvæ* ex Ov. Amor. 3. 1. 1. et convenit cum etymo Porphyrii, nempe, ὕλη, ἀφ' ἧς οὐδεὶς πω ἐξυλεύσατο. Q. 26. Sed satis obvium est adjungi τὸ α, ut in aliis permultis, ἐπιτατικῶς. Hoc S. br. et in versione expressi. Locus ipse exornatissimus est. Comparatur irruens ductor cum vi flammæ per *omnia late loca* furentis: nempe, πῦρ ἀΐδηλον, Agamemnon—milites insequentes. ὕλη ἄξυλος, campus apparatu bellico, acie militari completus: ἄνεμος, ipse ardor concitatus militum, forsan ἔρις, cui speciem, sensibilem quasi et ἐνεργητικὴν tribuerat poeta supr. 3 sqq. θάμνοι denique, bellatores impetu strati, πρόῤῥιζοι πίπτοντες. (156). εἰλυφόων ἄνεμος. Bene Sch. br. εἰλοῦσα καταιγίς. *Furentes austri*, Virg. Aen. 2. 304. Cf. et 10. 405 sqq. (160). γεφύρας. δ', 371. (161). ποθέοντες. β', 703. 711.

(163). Juppiter Hectorem amovet a pugna, et congregantur Trojani, ab Agamemnone impulsi, ad tumulum Ili—167. Tendunt

deinde urbem ingressuri et demum subsistunt ad Scæam portam: ceteros palantes aggreditur Agamemnon et multos perimit—178. Eo jam perventum erat ut proxime urbem succederet Rex, cum Juppiter, vocata Iride, præcipit ut Hectorem moneat, abstinendum esse a pugna donec Atrides discesserit sauciatus; tunc fore eum victoriam adepturum—194. Mandata exsequitur Iris—209. Hector autem aciem instaurat et recrudescit pugna—217. Bene monet Gellius de *exaggeratione* sententiæ in vs. 163 sq. 13. 22. ap. Clarke. Miranda brevitate equidem species bellica depingitur, compage sic instituta, ut hoc alterum serie continua sequatur et nullibi interrupta: βιλέων—κονίης—ἀνδροκτασίης—αἵματος—κυδοιμοῦ. Non absimiliter in ί, 589. κήδεα narrat devictorum verborum apparatu eo plus movente quo nec artis nec prolixitatis multum lectorem obruit. (165). σφεδανόν, *acriter*. De voce conf. Lennep. origg. et not. Scheidii. Th. σπεύδειν, *vi impellere, festinare.* (166 sq.). "Est hic inter præcipua loca de Troadis topographia. Ἴλου σῆμα haud longe abesse debuit si a castris Achivorum versus Trojam pergeres: fuit in campi parte undique conspicua. Conf. κ', 414. 160. infr. 371. At ἐρινεὸς, *caprificus* prope mænia, ζ', 433 sq. conf. et χ', 145." *Heyn.* Subjicit deinde posse ἐρινεὸν designare *quercetum*, τὸν ἐρινεώδη τόπον. (168). ἱέμενοι πόλεως. Vertunt; *cupidi urbis adeundæ.* ἐπιθυμοῦντες. S. br. Possit quoque, *pergentes ad urbem*, ut in Od. κ', 529. ἱέμενος ποταμοῖο ῥοάων, etsi et ibi Scholiasta, προθυμούμενος. Anne hic apposite citantur ἔνθα μάλιστα......ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος ζ', 433 sq.? At nil quærendum nisi quod recta ad urbem tendentibus occurrebat. (170). πύλας. Solenne hoc. vid. supr. ή, 1. etc. (173). νυκτὸς ἀμολγῷ. verte, *nocte intempesta.* Angl. *in the dead of night.* μεσονυκτίῳ. S. br. convenienter cum Anacreonteo, μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις etc. Audi Sch. Ven. ἀμολγος, το ἀκμαιον και μεσον της νυκτος, ὡς βουλονται νοειν και οἱ την παρ' ἡσιοδῳ, ἀ μ ο λ γ α ι η ν μαζαν ἑρμηνευοντες. Locus est in Hesiod. oper. et dieb. β'. 208. De etymo lis est, an sit παρὰ τοῦ ἀμέλγεσθαι τὰ ζῶα ἐκ νομῆς ἐλθόντα, vel χρόνος, καθ' ὃν οὐδεὶς μολεῖ ἢ μογεῖ. Conf. S. br. B. (180). περὶ πρὸ γὰρ etc. Possit ordinari, περιέθυεν γὰρ ἔγχει πρό, h. e. πρόσω, ut οὐρανόθι πρό, γ', 3. vel περὶ (περισσῶς) προέθυεν etc. Sic ε', 566. περὶ γὰρ δίε, h. e. περισσῶς. Nil obstat etiam quo minus expediamus περιπροέθυεν, nam hæc disjunctio præpositionum linguæ archaïcæ convenit quæ a compositis abhorrebat. Expono tantum recentioris indolem. Secundam rationem videtur tenuisse Sch. br. ἐνθουσιωδῶς εἰς τοὔμπροσθεν ὥρμα. (181). Notes apodosin perfecte constitutam, ἀλλ' ὅτε δὴ......τότε δή ῥα. *At ubi jam in eo erat ut muro succederet, eo ipso tempore* etc. Exponitur consilium Jovis ne Agamemnonis ἀριστεία res Trojanorum penitus frangat, et bellum, quod diutius agendum est, terminetur. Habet in animo promissum Thetidi. ὄτρυνεν Ἶριν ἀγγελέουσαν, *ut mandata perferret* sc. Notabile est epith. χρυσόπτερον quod exponendum et de celeritate nuncii (ποδηνέμου) et ob pulchritudinem speciei. ἀγγελέουσαν, fut. ionicum (186). βάσκ' ἴθι. β', 8. (192). εἰς ἵππους ἅλεται, *currum conscenderit*; hoc pro ἅληται, conj. aor. sec. ex ἅλλομαι. (194). κνέφας ἱερόν. Vid. supr. 84. (196 sq.). Oratio asyndeta, βῆ—εὗρε, notatur, celeritatem exprimens. (198). Simpliciter, in curru suo stans. (201.) τεῖν. For-

ma est Aeolica et Dorica. Usitatior est τίν quæ in Theocriteis sæpius obvia. ἐμὶν quoque ab ἐγώ. τεΐν, Od. λ', 559. Nec sibi disconvenit doctissimus Knight qui totam hanc narrationem 179—217 ablegandam censet, præsertim ob τεΐν; Homero quippe ignotum; quod tamen recipiendum censet in loc. Od. cit. supr. scriptum nempe τεϝιν. Vid. Prolegg. §. 43—7. (213). φύλοπιν δ', 82. (216). ἀῤῥήχθη μάχη. ἀρτύνεσθαι μάχην λέγει, τὸ τοὺς στρατιώτας ὡς ἔφη στῆναι καὶ οὕτως ἄ ρ τ ι ο ν καὶ ἀραρότα γίνεσθαι τὸν στρατόν. Eust. 839. 48. μάχη idcirco *acies, ordines* pugnantium. Vulg. *restitutum est prælium.* (217). κατὰ τὸ πολὺ προμάχεσθαι, h. e. *longe ante alios.*

(218). Pugna instaurata, poeta rursus verborum ornatu Agamemnonem ἀριστεύοντα describit, musis invocatis ad majorem rei gravitatem. Dehinc interitus Iphidamantis narratur cujus historia quædam subjicitur ad affectus commovendos—247. Coon, Antenoris f. ob fratrem occisum indignatus vulnerat Agamemnonem, qui ipse Coonem perimit mutilatque—261. Postea vero gravi dolore vulneris confectus a prælio discedit, primum duces obtestatus ut prohibeant a navibus Trojanos—283. (222). Antiqua locutio μητὴρ μήλων, cui comparandum illud, Ἴδην......μητέρα θηρῶν. θ', 47. ξ, 283 etc. Declaratur ager pascuis abundans, *ovium genitrix.* Eodem sensu metaphoram usurpatam videas in Pind. Py. 4. 132. εὔδενδρος ματήρ, terra nimirum. Audacius Ol. 8. 1. De voc. τράφη conf. γ', 201. (225). ἥβης μέτρον. Ad ipsam pubertatem, justam ætatem qua in matrimonium possit dari. Hoc effert poetico ornatu. Haud absimiliter Lyricus, ἄνθος ἥβας ἄρτι κυμαίνει. *exundat, viget.* P. 4. 281. ἐρικύδης insuper juventus, quia appetentissima est gloriæ et gloriæ quærendæ aptissima; *Ernesti.* (227). ἵκετο μετὰ κλέος, *famam secutus est.* Conf. supr. 21. πεύθετο γὰρ......κλέος κ. τ. λ. παραφράζει Sch. br. μετὰ τὴν ἀκοὴν τῆς ἐπιστρατείας τῶν ἑλλήνων κληδόνα ἀκούσας, ὅτι ἐπεστράτευσαν τῇ τροίᾳ. In vs. 228. de νηυσὶ κορωνίσιν vid. β', 771. (229). Spectant hæc ad antehomerica. Troadem primo aggressi sunt Achivi insulasque littori proximas quæ Priamo parebant; hisce vastatis maritima loca tenebant viasque occludebant ne ad Trojam aditus pateret nisi per itinera campestria. Hæc fuit caussa cur Iphidamas πεζὸς venerat. Percote erat urbs maritima Troadis. νῆας ἐΐσας, α', 306. (233). παρετράπετό οἱ, nempe Agamemnoni qui emiserat. *Avertit se, prætervolavit hasta.* Sic. inf. 237. (234) ζώνην. et 236. ζωστῆρα παναίολον, conf. δ', 186 (236). ἀλλὰ πολὺ πρὶν— scil. exteriori laminæ occurrebat et illico retundebatur cuspis. (239). *Trahebat hastam versus se et a manu Iphidamantis avellebat,* qui impeditus occiditur. (241). Hæc omnia ad misericordiam comparantur: primum, κοιμᾶσθαι χάλκεον ὕπνον, unde sua Moschus Idyll. 3. 105. εὕδομες......ἀτέρμονα, νήγρετον ὕπνον, et Maro venusta illa hausit, "Olli *dura quies* oculos et *ferreus* urget *Somnus*" etc. Aen. 10. 745. Recte ideo Eustathius ad epith. χάλκεον,...σ τ ε ῤ ῥ ό ν, διὰ τὸ ἀνέγερτον—ærea compede nos vinctos retinens. (243). κουριδίης etc. α', 114. Huc conf. β', 700 sq. ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος......ἐλέλειπτο, καὶ δόμος ἡμιτελής. unde sua Eustathius, comm. 841, 40. Illustrat porro mentionem hic habitam donorum sponsalium (ἕδνων) ex σ', 593. mos enim erat sponsas, mercede soluta, ducendi: unde epith. ἀλφεσίβοιαι in loc. cit. et ἀνά-

ἕδνος dicta quæ, nulla mercede soluta, sponso dabatur; supr. ι', 288. Mores archaicos hæc redolent quos valde immutavit ætas recentior. (245). Ad neutrum transitur, τὰ ἄσπετα. Intelligenda τὰ πρόβατα, τὰ θρέμματα etc. (248). ἀριδείκετος ἀνδρῶν. Confert Eustath. locut. toties obviam δῖα γυναικῶν. (249). Constr. πένθος ἐκάλυψέν ἑ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἕνεκα τοῦ κασιγνήτου etc. nisi mavis κασιγ. πεσόντος absolute dictum. Nec illud ῥά otiosum prorsus sed quasi in apodosi τῷ δὲ vs. præced. ponitur; *idcirco ei oculos caligine pressit dolor.* Imagine porro sensibili dicitur ægritudo καλύπτειν ὀφθαλμούς, quæ visum adimit dum objecta, specie teterrima, circumstant. Est revera ἀὴρ ἐρεβεννή. Hoc μεταφορικῶς a poeta prolatum; at infr. 356. sensu literali ὄσσε νὺξ ἐκάλυψεν. Convenienter cum priore sensu, αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας, quæ toties leguntur. (256). ἀνεμοτρεφές. εὔτονον, *firmum, validum.* τα γαρ ἐν εὐηνεμῳ χωριῳ φυομενα, εὐτονα γινεται, παλλομενα και κραδαινομενα. Sch. Ven. cui accedit. Sch. Lips. et in priore expos. Eustathius. Possit ideo verti, *hasta fraxinea*, at sensu nimis recondito. Comparat deinde Eust. κῦμα ἀνεμοτρεφές quod sensum valde poeticum præstat, nempe, κοῦφον καὶ εὐκίνητον. Dixeris angl. *sped by the wind*, ut sit, τρεφόμενον τὴν ὁρμὴν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. (257). Clausulam incipit ἤτοι, ut solet; *ille equidem trahebat* etc. scil. Coon, dum impetum facit Agamemnon. Respondet δὲ vs. 259. ὄπατρον, ut ὄτριχας, β', 765. (263). πότμον ἀναπλήσαντες. Conf. supr. δ', 170. (266). ἀνήνοθεν. *exsiliebat.* Hoc apta metaphora; conf β', 219. (268). μένος ἀτρείδαο. Conf. πυλαιμένεος λάσιον κῆρ, β', 851. Ibid. 658. (269). Dolor teterrimus vulneris exprimitur ut adeo Agamemnon culpæ expers e pugna discedat. ὀξὺ βέλος dicitur parturientium dolor qui ab Ilythyiis immittitur, præsidibus partuum. Epith. μογοστόκοι satis explicatur ex contextu, προϊεῖσι......πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι, ut sit adeo *dolorum creatrices.* Favet Ernesti. Inter Recentiores profertur Ilythyia in numero singulari; Ovid. Amor. 2. Eleg. 2. 35. Virg. Cir. 326. et in præclaro exordio Pind. Nem. 7. ubi mythice nuncupatur *filia Junonis.* Convenit Eustath. h. l. θυγατέρες ἥρας γαμηλίου, etc. 843. 59. Miror nemini in mentem venisse vs. 271. a seriore manu interpositum fuisse: adjectus videtur ad explicandum epith. μογοστόκοι et abesse potest sine dispendio sensus. (275). διαπρύσιον. Conf. supr. θ', 227. γεγωνώς, ibid. (282 sq.). ἄφρεον δὲ etc. Interposita hæc quasi ad celeritatem designandam laboremque officii peracti, quæ integro sensu et junctura abesse possunt. Ars vero conspicitur in hujusmodi descriptionibus παρενθέτοις, quæ lectorem quasi actorem facit, pæne in ipsis, quæ narrantur, rebus versantem. Exemplum inter multa insigne capiatur ex ζ', 118.

(284). Hector discessu Agamemnonis occasionem nactus, hortatur Trojanos ut acriter hostes invadant—290. Obtemperant copiæ, et imprimis ipse Hector ἀριστεύει, plurimis ductorum peremtis, necnon ex infima plebe; hoc luculenta comparatione adumbratur—309. Achivi jam in eo erant ut castra ingrederentur, cum Ulysses, hortatu facto, Diomedem sibi socium adsciscit; ambo conversi strage fœda prosternunt Trojanos et prælium restituunt; 337—342. (288). Profitetur Hector spem victoriæ a Jove adesse: hoc ex nuntio Iridis colligit. supr. 200. sqq. (292). Oratio Hectoris animum Trojanis dudum la-

borantibus adjicit. Hoc per comparationem aptissimam declarat Poeta, quæ et impetum pervicacem Trojanorum et fortitudinem Achivorum exprimit. Componitur ductor ipse procellæ quæ desuper ingruens (ὑπεραὴς) pontum conturbat, undas miscet: et notabile est discrimen inter hæc quæ de Hectore dicuntur et superiora (έ, sub f.). quæ discessum Martis a pugna adumbrant. (298). καθαλλομένη. Bene cum epith. ὑπεραὴς convenit. ἰοειδέα πόντον, ut οἴνοπα——μέλανα, διὰ τὸ βάθος. Sch. br. Exquisite comparatur epith. quod leniter commoti æquoris superficiem purpurascentem depingat. Conf. Virg. *æquor purpureum.* Nec multum distat ἠεροειδὲς ὕδωρ, ί, 15. Cernas porro artificium poetæ in hisce comparationibus; Hector primo in aciem descendit ut ἄελλα quæ leni impetu commovet fluctus. Paullatim, increscente vi, nubes condensantur, furit procella, attolluntur undæ, hinc atque hinc conjicitur spuma. Sic pro re nata intensior fit oratio, et ut ductor ipse præstantissimus, *vires acquirit eundo.* (305). De his et seqq. adnotat Sch. Ven. χαριεντως πανυ ἐχει ἡ ὁμοιωσις. και γαρ τους ἑλληνας ὑπ' ἀγαμεμνονος ἐπιστρεφεστερους γινομενους διελυσεν ὁ ἑκτωρ. Subjicit Sch. B. dubitari de epith. ἀργεστὴς an sit *albus* aut *velox.* Utrumque etymon designat. νότος ἀργέστης in priore sensu, *qui undas candefacit;* at teneo secundum. βαθείῃ λ. nempe ἰσχυρᾷ. S.br. Angl. vertas cuncta: *As the west wind impels to and fro the clouds of the impetuous south, lashing them with violent hurricane: copious and vast the billow is rolled along, and the spray is scattered on high beneath the storm's widely extended blast.* Nullo sensu commodo interpungitur in editt. vulg. ita ut junctura fiat, τύπτων λαίλαπι νότοιο. Nec sibi constat Heyné qui interpretatur ἀργεστής, *albus,* quia scilicet serenitatem inducit, adciscit tamen veram constructionem νέφεα νότοιο. (307). Sic Od. γ', 290, κύματά τε τροφόεντα etc. τρόφι, *tumidum, ingens.* "Vox Ionica pro μέγα, ut interpretatur glossa MS. Lips. Herod. 4. 9. ἐπεὰν δὲ γένωνται τρόφιες pro ἀνδρωθέντες, *ubi adoleverint ad virilem magnitudinem.*" *Ernesti.* Melius Sch. br. εὐτραφές. Est neutrum ideo a τρόφις, *pinguis* etc. quod apud Gal. in lex. Hippocrat. obvium est, et thema manifesto τρέφεσθαι, h. e. πήγνυσθαι, supr. έ, 903. unde conspicitur error Hesychii et all. qui pro τρόφιμον accipiunt; nisi ad hoc ferat analogia ut τρόφι, τρόφιμον eodem modo dicantur ac κάρ, κάρη, κάρηνον etc. Hoc tantum antiquioris linguæ vestigia recludit. (310). ἀμήχανα. θ', 130. Observat Sch. br. ἔργα γ έ ν ο ν τ ο, nempe pro ἐγένετο. Atqui hoc sæpissime in Homericis obvium: nec adhuc constituta reperitur regula de neutris pluralibus. (311). ἐμπίπτειν νήεσσι, *festinanter naves conscendere ut abirent.* Hoc et effertur ἐμπίπτεσθαι ν. ut supr. ί, 235. infr. 823. μ', 107 etc. Dicitur et ἐμπίπτειν τινί, *invadere,* ut infr. 325. (313). τί παθόντε; *quonam subito affectu moti?* Bene autem Diomedes Ulyssi comes adjunctus, fortitudo nimirum cum solertia, πραπίδεσσι σθένος. nec tamen utrumque simul efficere potest ut Jovis consilium irritum cadat. (314). δὴ γάρ etc. *nam jam opprobium fuerit* etc. Comparatur loc. et ν', 122. a Wakefield ad illustrandam et stabiliendam lect. NAM JAM, Lucr. 3. 907. Emphasim singularem addunt particulæ. (317). ἤτοι, *certum est, stat sententia.* Est particula βεβαιωτική. De μίνυνθα conf. ά, 416. Sensus vero orationis quem vix e versione vulg. erueris est; *nec diu proderit*

nos auxilio venisse cum Juppiter vult Trojanis auxilium præstare. Constructio est; ἐθέλει......μᾶλλον ἢ ἡμῖν. (327). Distinxi verba ut series justa poscebat: nec quid ὑπερβατοῦ, quod vidit Ernesti, video. Possit et mutari, ἀσπασίως φεύγοντες, ἀνέπνεον, ἑκτ. δ. at non in melius. Comparatur Apoll. Rhod. 2. 730. (329). Conf. supr. β', 831 sqq. (336). κατὰ ἶσα......ἐτάνυσσε etc. De pugna ancipite sermo est, et vertendum, *æqualiter intendit pugnam Saturnius.* Certamen hic adumbratur sub specie funis quem, terminis arreptis, ad se invicem trahunt gymnastæ. Disertior autem ludi adumbratio habetur infr. ν'. 358 sq. πεῖραρ, ἐπαλλάξαντες......τάνυσσαν. Conf. et ξ', 389. π', 662. ρ', 401. υ', 100. etc. Notio parum dissimilis exhibetur in locut. supr. 72. ἴσας δ' ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχεν. necnon in locut. ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο κ. τ. λ. π', 778. certaminis nempe, æquis utrinque viribus peracti. Constructionem ponit Heyné, κατετάνυσε μάχην ἶσα h. e. ἴσως. prætulerim κατ' ἶσα, ut expressum habemus, h. e. κατὰ τὴν ἴσην ἔντασιν, ut in cuncta sui parte æqualiter intendatur. Sed hoc leviculum. (340). ἀάσσατο. Conf. ί. 533.

(345). Visu Hectoris exhorrescit Diomedes, at Ulyssem confirmat.—348. Hectorem hasta petit et assequitur; qui, ictu consternatus, retro graditur et parumper languescit—356. Gloriatur Diomedes—367. At ipse vulnus patitur, sagitta a Paride emissa; quod postea illum, ut a pugna discedat, cogit—400. Interponitur et gloriatio Alexandri et responsio Diomedis; 380—395. ῥίγησε. Notio comparatur et ad exprimendam speciem formidolosam Hectoris et ingenium poetæ: qui non ultra modum virtutem ductorum adauget, sed heroas vel fortissimos depingit horrori subitaneo cedentes. Mirandus quoque Diomedes quem, periculo licet circumstante, virtus animosa ad agendum impellit. Ars sic conspicitur variandæ indolis personarum quasi *in dramate* prostantium. Conf. έ, 596. ή, 113. (350). Constructio, quæ in vulg. edd. perimitur prava distinctione, est; τιτυσκόμενος ἔβαλεν αὐτὸν ἐν τῇ κεφαλῇ κατὰ τὴν ἄκραν κόρυθα etc. πλάγχθη. Conf. ά, 59. Sensus hic primigenitus verbi conspicitur nempe *repellendi, retundendi* etc. χαλκόφι h. e. χαλκοῦ, gen. antiq. Conf. supr. κ', 347. (352). τρυφάλεια......αὐλῶπις. Conf. γ', 376. Epitheton τρίπτυχος de galea accipiendum ut ἑπταβόειον de scuto ή, 220. firmitatem indicans: corio triplici vel lamina confectam putes. (356). ὄσσε. De hoc extat in Ven. B. Scholion longum Porphyrii. Statuitur denuo esse numeri dualis, κατ' ἀφαίρεσιν pro ὄσσει. Hoc et communiter edocemur. (357). μετὰ δούρατος etc. *Ibat ad petendam, quam emiserat, hastam:* ad lit. *ibat post jactum hastæ.* Subtilius fortasse dixeris, dici ἰερωὴν δούρατος pro δόρυ pæne ut κῆρ, μένος ἀνδρὸς pro ipso viro. Hac ratione vertas ἰερωήν, *impetum.* κατασείσατο διὰ τῆς γαίης, *in solo infixa erat.* (362). Gloriatur Diomedes victoriam reportaturus ni Deorum aliquis Hectori adstitisset. Subjicit quoque exprobrationem; quasi non propria virtute effugerit, numinis vero tutela, ᾧ μέλλει εὔχεσθαι, *cui preces solet offerre.* Hoc ergo quasi indignum innuit: anne comparandum quod antea Ajax jusserat ή, 195? In exordio dicit αὖτε, αὖ, *iterum.* Fortasse respiciunt ad certamen singulare supr. ή. e qua Hector vix sospes evasit. (365). ἐξανύω. Respondet locutio latina *conficiam.* Sic *conficere ictibus,* Sueton. Vesp. 5. Est porro διαπράσσεσθαι apud

Sophocl. Trachin. 786. *interimi*, sensu consimili. A grammaticis notatur futurum Ionicum, ut τελέω etc. (371). στήλῃ κεκλιμένος, *columnæ admotus*. Hoc nempe ad insidias, nam pone latebat ut constat ex vs. 379. Accipi quoque possunt verba tanquam in columnam innixus fuerit Alexander, ut arma dicuntur κέκλισθαι χθονί, supr. κ', 472. ἠέρι ἔγχος ἐκέκλιτο, ἑ, 356. φηγῷ κεκλιμένος, φ', 549. Possunt et conjungi significatt. nam cippus, propugnaculi loco, prætenditur quo tutius emittatur sagitta. At in genere vicinitatem notat vox κέκλισθαι, conf. infr. ὁ, 740. λίμνῃ κεκλιμένος, supr. ἑ, 709. ἀνδροκμήτος, cui ornamentum ab humana opera admovetur, ut bene exponit Ernesti: in quo στήλη exstruitur. Tumulus ergo ἀνδρόκμητος eadem analogia dicitur ac clipeus, ὃ τυχίος κάμε τεύχων, ἡ, 220. Hunc sensum generaliter præbet Sch. Ven. A. in secunda expositione: alteram recte improbat Ernesti, nempe, ἐν ᾧ ἀνηρ καμνων (defunctus) κειται, quod, salva analogia linguæ, nullo modo fieri potest; et notabile est versionem Schrevelii cæteroquin spernendam sensum verum attigisse. Tumulus Ili memoratur supr. ἡ. 416. ubi concilium optimatum habebat Hector. (374) αἴνυτο. Recte Clarke: *in eo erat ut detraheret: versabatur in detrahendo.* πῆχυν, *cornu arcus.* Hoc satis accurate Lat. vers. ἀκριβεστέρως vero Sch. B. "Arcus conficitur ex duabus partibus conjunctis, quarum quæque πῆχυς nuncupatur." Verba in genere pro τοξον accipit Sch. br. et hoc melius; nam pars media crassiorque dicitur proprie πῆχυς. (380). ὡς ὄφελον. *Quam debui! utinam!* Conf ά, 415. Inest vero quid discriminis inter αἴθ' ὄφελον et ὡς ὄφελον, quod non piget enarrare. Vertendum illud, *idcirco debui*, et spectat ad *caussam*, vel *rationem* quæ in se caussam complectitur. Sic in l. cit. σ' ἔτρεφον αἰνὰ τεκοῦσα, et, νύ τοι αἶσα μινυνθά περ etc. Alterum optandi formulam absque hoc respectu et, dixerim, ἰσωτέραν, continet. Vid. Moore G. Gr. edit Neilson. (385). τοξότα etc. Vertas; *sagittarie, convitiator, cincinnos eximie, mulierose.* Dixerim efferri τοξότα cum amaritudine quadam, quasi id *eminus* ausus fuerit Alexander quod *cominus* maxime refugisset. Adde quod bellatores eximii τὴν μάχην σταδίην, sc. quæ cominus gerebatur, quippe honoratiorem præferebant: Eustath. 851. 38. Conf. supr. ἡ, 240. λωβητήρ, quas. dic. ἐπεσβόλε ἀγορητά, ut supr. β', 275. qui verbis magis quam factis elucet. Propius tamen attingit ἀκριτόμυθος, β', 246. κέρα ἀγλαέ! "κατὰ τὰ κέρατα, *cornua*, nempe *arcus*, ut supr. πῆχυς, et peritiam sagittandi innuit." Sch. B. at hoc minime tenendum; præcesserat enim τοξότα, et inanis foret repetitio. Melius Sch. A. et br. qui τὴν τρίχωσιν notari censent, vel potius crinem quem *cornuum* instar (κεράτων) veteres plicabant: hinc Serv. *cornu, capillus cincinnatus.* Adumbrat fortasse loc. Horat. Carm. I. 15. 13 sq. *Nequidquam, Veneris præsidio ferox, pectes cæsariem* etc. adde ibid. 19 sq. Inter recentiores infamiæ loco apposuit Cic. *cincinnatus ganeo.* Cum hoc sensu bene convenit παρθενοπῖπα, quod ipsum in animum revocat objurgationem Hectoris supr. γ', 39. γυναιμανὲς, ἠπεροπευτά. Conf. loc. Exponit Sch. br. παρθένους ἐπιτηρῶν, *perlustrans*, ὀπιπτεύων, supr. δ', 371. pariter Eustath. qui comparat Comici illud, πυῤῥοπίπης. Melius hoc quam quorundam παρθενοπῖα, quasi speciem et vultum puellarum referens. (386). εἰ μεν δὴ etc. Pergit τὴν τοξικὴν peritiam cum amaritudine

exprobare eum certamini singulari ineptum pronuntians: Lucem huc afferunt et ad vs. præced. Sophoclea; ὁ τοξότης (Teucer) ἔοικεν οὐ σμικρὰ φρονεῖν——μέγ' ἄν τι κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις. Aj. Flag. 1020—22. (388). Dicit generosus vir et ad contemptum hostis, ἐπιγράψας. Const. est κατὰ ταρσὸν ποδός. Insequitur oratio superba dolorem vulneris extenuans, οὐκ ἀλέγω etc. Angl. *I disregard it; as though a woman inflicted it or a heedless infant.* (391). ἦτ' ἄλλως etc. Verte; *aliter equidem exit, a me conjectum, acutum telum, quantumvis leviter corpus perstrinxerit* etc. (393) ἀμφιδρυφα. Conf. β', 700. (398). Pulchre a poeta subjiciuntur ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς etc. qui jamjam trucem ejus et superbam orationem enarraverat.

(401). Ulysses solus relictus manet incertus animi an prælio decedat vel obviam eat hostibus; hoc demum virtuti obsequutus statuit—410. Trojani contra eum impetum faciunt, quorum permultos occidit et inter illos Charopem Hippasi fil.—427. Socus ob fratrem interemtum indignatus ad singulare certamen prostat et vulnerat Ulyssem—438. Qui tamen non exterritus, Soco, in fugam converso, hastam infigit et perimit—449. Hasta deinde Soci a corpore extracta et sanguine prorumpente, Trojani, animosiores facti, irruunt: Ulysses ad socios clamat: exaudit Menelaus et cum Ajace ad succurrendum vadit—472. Ulyssem e prælio educit Menelaus, et Ajax, solus relictus, conturbat agmen Trojanorum—497. Idem jamdudum fecerat Hector ad lævum cornu; cujus ἀριστεία et vulnere Machaonis exterriti Achivi de loco cedunt—504. Hunc enim sagitta percusserat Alexander et e pugna, consilio Idomenei, educit Nestor—520. (409). τόνδε μάλα χρεὼ —. ἱκνεῖται sc. conf. κ', 85. Indoli Ulysseæ valde convenit oratio; quem tamen a culpa fugæ servat poeta cum virtus superet prudentiam. (411). ἕως ὁ —. Adest h. l. correlativa τόφρα, adeo ut sana lectio habenda ἕως. Conf. α', 193. De correptione ultimæ syllabæ multa ariolantur docti; at perpendenti forsan constabit quantitatem in lingua vetusta vix accuratissime constitutam: nil insuper discriminis extitisse inter ο et ω, adeo ut, pro ratione poetica, possit alterum hoc in prius migrare. Exemplum sit βούλεται supr. α, 67. Hermanni sententia habetur in C. S. Vol. 1. ad α', 193. (413). μετὰ σφισι π. τ. damnum, perniciem illorum; Ulyssem nempe, ut supra. vs. 347. τόδε πῆμα κυλίνδεται......Ἕκτωρ. ἐπὶ τῷ ἰδίῳ κακῷ τοῦτο πράξαντες. S. br. Languidius, sed ad sensum recte. (414) ὡς δ' ὅτε κ. Versionis instar sint Maronis exornatissima in Aen. 10. 707. sqq. *Ac velut ille canum morsu de montibus altis actus aper......postquam inter retia ventum est, substitit, infremuitque ferox, et inhorruit armos; nec cuiquam irasci propiusve accedere virtus; sed jaculis, tutisque procul clamoribus instant: Ille autem impavidus partes cunctatur in omnis, dentibus infrendens, et tergo decutit hastas.* Comparent studiosi et infr. ν', 471—6. et Hesiod. Scut. 386—91. (416). γναμπτῇσι γένυσσιν, *incurvis malis.* (418) δεινὸν περ ἐ. *horrendus cum sit.* Ad intensionem inservit τό περ, *omnino, penitus.* Similitudinis ea vis est ut fortissimum nobis exhibeat Ulyssem, ingruentibus autem hostibus, et ipsis bellicosis, cedere coactum. κόμπος ὀδόντων, quo se furibundum concitat ad pugnam; hoc Virg. *dentibus infrendens*, felicissime. ὑπαὶ spectat ad impetum apri se oblique et demisso capite inferentis.

(424) πρότμησιν, *alvum, umbilicum;* qua parte corpus, clipeo sublato, nudatum est. Etymon habetur in Sch. br. διὰ τὸ πρῶτον αὐτὸν τέμνεσθαι τεχθέντι παιδί. Et notatur ita interdum designari clipei umbilicum, τὸ ὀμφάλιον. (430). δόλων ἆτ'—. Hoc supr. κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, δ', 339. (435). Et seq. Vid. γ', 357 sq. (439). Legendum κατὰ καίριον et κατὰ κ. ἦλθεν exponendum καιρίως quod primitus significat *tempestive,* et vulnere illato, *lethaliter.* Conf. θ', 84. 326. aliquando et cum τόπῳ, μέρει vel simill. subauditis, ut in δ', 186. οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος. etiam h. l. adnotat Sch. A. οὐκ εἰς καίριον τόπον ἐτελεύτα. Quod præit, ἔγνω ὅτι οὐ κατακαίριον τέλος ἦλθεν. etc. respicit ad lectionem τέλος quem refinxerat Zenodotus inducto, quod nunc prostat, βέλος: et sano judicio. Prior exponi possit νηλέες—μόρσιμον ἦμαρ. Cogitaveram de καίριον β. κατῆλθέν οἱ, at præstat quod dedi supra. (445). κλυτοπώλῳ. Conf. supr. ε', 654. (446). ἐβεβήκει......ὑποστρέψας αὖτις......φύγαδε, εἰς φυγὴν sc. reddit vers. vulg. *abibat:* sed melius pro temporum ratione quam toties decantat Clarke, *abierat;* nam cogitandum est Socum, metu exanimatum, interea dum loqueretur Ulysses, fugam capessivisse. (451). Ordines; τέλος θανάτου (h. e. θάνατος) ἔφθη σε κιχήμενον, *cursu antevertit.* Magis syntactice proferretur, τέλος θανάτου ἔφθη καταλαβὼν σε πρίν, πρίν σε ὑπαλύξαι, etc. comparatur ι, 416. οὐδέ κέ μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη. Huc ab Eustathio refertur epith. Orci κλυτόπωλος, ε, 654. (453). Sævissima Soco denuntiat. Locut. ὄσσε καθαιρήσουσι respicit ad morem comprimendi oculos mortuorum: commentarii loco sint Od. α, 291. λ', 424. οὐδέ μοι ἔτλη, ἰόντι περ εἰς ἀΐδαο, χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἑλέειν, etc. Aen. 9. 486 sqq. *Nec te tua funera mater produxi, pressive oculos, aut vulnera lavi, veste tegens.* Legantur porro in 10, 557 sqq. obvia, in quibus ad exemplar propius accedit Maro. (454) Imago pulcherrima, περιβαλόντες πτερά. Ex collatis locc. cit. Od. ω, 292. et Aen. 9. 488. solennis ritus apparet vestiendi mortuos: sola quæ Socum manet sunt alitum fœdorum πτερά. (455). κτεριοῦσί με. Jure gloriatur Ulysses, si reputemus quanto in pretio erat solitus funeris honos apud antiquos. Legantur omnino quæ de hac re disserit Tullius in Tuscul. 1. 44. vss. ex Attio allatis. (462). ὅσον κεφαλὴ χ. φ. *quam intentissima potuit voce.* Priscus sermo est. (463). Prætulerat Ernesti ἄϊεν, ne sc. nimium offenderet vocalium concursus: at restitui ἄϊε nam scriptura erat αFιFε FιFαχοντος. cf. Knight. (467) *Vox, qualis fuerit, Trojanis circumstantibus et reditu intercluso.* (474) τρῶες ἕπονθ', ὡσεί τε δ. Comparatio instituitur unde quanto in periculo versaretur heros innotescit, et recte adnotant Sch. A. & B. conceptum inferri cervi mortui ad sensum discriminis augendum. Ex thoibus petitur Trojanis adumbratio; ex leone, vs. 480, Ajaci. Nec censendum est quidquam ex virtute Ulyssis detrahi cum ἔλαφος κεραὸς, præsertim vulnere concitatus, ferocissimus sit, et comparatio fit cum jam pæne ad deliquium pervenerit heros. θῶες, πανθήρια. Sch. br. δαφοινοί......φόνιοι ἢ πυῤῥοί. Id. hoc sine dubio tenendum, nempe *fulvi,* ut quidam interpretantur αἴθωνες. cf. supr. κ', 23. Illic quoque obvium δαφοινὸν δέρμα, *fulvum;* respicias quoque β', 308. at infr. σ', 538. εἷμα......δαφοίνεον αἵματι φωτῶν, *conspersum sanguine;* et hæc notio convenit. Minus accurate Lat. vulg. *per-*

quam-cædis-avidi. Conf. C. S. (476). τὸν......venatorem nempe. ἤλυξε, *effugit, evasit.* Interpungi potest, φεύγων ὄφρ' αἷμα λιαρὸν κ. τ. λ. *quamdiu vigor adfuerit.* Contrarium Maronis illud, *genua labant.* Concidit cervus vulnere confectus, et corpore potitus leo vescitur securus; nec secus sauciatus commilito ab Ajace eripitur. Spectat ideo Poeta ad fidem comparationis *in genere*, et plura, ut solet, ornandi caussa adjungit. Ornate et Virgilius in re diversa: Aen. 4. 69. (478). *Hæret lateri lethalis arundo.* Aen. loc. cit. (481). διέτρεσαν, *diffugiunt pavidi.* Bene lex temporum conservatur in tota descriptione. (488). Constructio; ἔχων αὐτὸν διὰ, κατὰ τῆς χειρός etc. θεράπων. conf. ζ', 18. (492). ὡς δ' ὁπότε π. π. Versionis instar sint Virgiliana; *non sic aggeribus ruptis cum spumeus amnis exiit, oppositasque evicit gurgite moles, fertur in arva furens cumulo, camposque per omnes cum stabulis armenta trahit.* Aen. 2. 496 sqq. conf. et vss. 305 sqq. Pulchre in nostro adumbratur Telamonii gravissimus ardor. ποταμὸς πλήθων, χειμάῤῥους, aucto impetu de monte descendit, et secum aggeres fert. conf. supr. δ', 452 sqq. et Virg. loc. cit. *rapidus montano flumine torrens, sternit agros—præcipitesque trahit silvas* etc. διὸς ὄμβρος, ad lit. *imber Jovis;* copiosissimum indicat, auctum supra modum. Fortasse adumbratur certaminis cupido (ἔρις) a Jove immissa supr. vs. 3. sqq. ὀπαζόμενος—κατεπειγόμενος. Sch. br. unde profecta vers. vulg. *urgente Jovis imbre*◡◡. Hæc ex sententia poetarum de Jove ætherem adumbrante; conf. Hor. Carm. 5. 13. 2. infr. ξ', 347 sqq. (495). ἀφυσγετὸν, *amnis eluviem*, ἰλυῶδες, συρφετόν. In hisce et seqq. magnopere commendatur Ajacis virtus qui totius agminis congredientium (supr. δ', 452) instar est. (496). Constructio est; ὡς Αἴας ἔφεπε, κλονέων, τοὺς Τρῶας διὰ, κατὰ, τὸ πεδίον etc. (497). οὐδέ πω etc. *nec adhuc audierat Hector quoniam nimirum* &c. rationem denotat et confirmat istud ῥα in vs. 498. Iterum occurrit in 499. et distinctioni magis explicitæ inservit. Verba ἐπ' ἀριστερὰ μάχης spectant ad Trojanos quorum lævum cornu versus Scamandrum pertinebat. In planitie ergo inter fluvios pugnatum est, et ad dextra habebant Simoentem. Vid. Tab. Gellii chorogr. Iliadis. Hac parte, sævissima pugna coorta, edebat Hector μέρμερα, ἔργα sc. ἠρίστευε. (504). χάζειν ἐκ τῆς κελεύθου dicitur de ordinibus disruptis; *de loco turbari;* πελεμίζεσθαι, ut alibi expressum. (509). πόλεμος h. l. vel acies ipsa vel fortuna belli; pugna. Recte vertuntur *pugna inclinata.* (520). τῇ γὰρ φ. Per notam viam nempe.

(521). Cebriones conspicatus Trojanos ab Ajace fusos, Hectorem incitat ut illis opem ferat—530. Qui obsequutus contra Achivos tendit et instaurat pugnam acerrime—541. Ajax ipse, subito pavore, ministerio Jovis, correptus, pedetentim a pugna recedit; et versus naves tuendi caussa regreditur—556. Trojani audacter premunt; Ajax impetum nunc reprimit, nunc ad fugam convertitur; auxilio subvenit Eurypylus qui a Paride vulneratur sagitta; ad socios recedit—584, hortatus primo Achivos ut aciem conglobarent et defenderent Ajacem; jussa exsequuntur—595. (522). Ἕκτορι παρβεβαώς. Vert. *juxta Hectorem in curru sedens.* Currum conscenderat ad regendos equos, at Hector ipse proprio sensu erat παραιβάτης. Vid. supr. 103 sq. inf. ψ', 132. (524). ἐσχατιῇ. supr. 498 sq. (529). προβάλοντες ἔριδα, *conserto certamine*, ut apud Latinos, *proferre vires* etc.

convenit supr. δ', 447. συμβάλλειν μένεα. (532). μάστιγι λιγ. Sch. ad Sophocl. Aj. 242. παῖε λιγυρᾷ μάστιγι etc. exponit ὀξυφάνῳ, et recte. *flagello acutisono.* Hanc et alteram præbet Sch. br. λιγυρῆ......ἢ λιγεῖς καὶ ὀξεῖς τοὺς ἵππους ποιεῖ ἐπὶ τὸν δρόμον, ἤτοι, ὀξὺν ἦχον ἀποτελεῖ. Illud, nempe poni pro λιγυροποιός, longius petitum videtur. ἀΐοντες π. *sentientes* sc. Descriptio ipsa ζωγραφικῶς depingit acerrimi bellatoris speciem, quam more suo exornat Maro Aen. 12. 337—340. *Talis equos alacer media inter prælia Turnus fumantis sudore quatit, miserabile cæsis hostibus insultans; spargit rapida ungula rores sanguineos, mixtaque cruor calcatur arena.* Conf. inf. ύ, 498 sq. (533). Indicantur γέφυραι, supr. θ', 378. (535). ἄντυγες. conf. supr. έ, 728. (539). μίνυνθα δὲ χ. δ. Sensum bene exhibent Sch. A & B. Ven. ἐπ' ὀλιγον της βολης τȣ δορατος ὑπεχωρει, αντι του, ουδε ἐπ' ὀλιγον, ἀλλ' ἀει συνεπλεκετο. Optime ergo Clarke, *pugna continenti et non intermissa urgebat.* Interpretantur quidam quasi hastam Ajacis evitaverit; at sic frigida ταυτολογια inducitur, cum postea additur, ἀλέεινε μάχην τελαμωνιάδαο. Torta porro fuerit oratio. (541). Comparat h. l. Eustathius cum vs. 560. τύπτουσι ῥοπάλοισι. at inepte; nam posteriora spectant ad impetum Trojanorum, non Hectoris, in Ajacem. Melius ad vs. 543. σεμνύνων τὴν τοῦ αἴαντος φυγὴν ὁ ποιητὴς, οὔτε προτροπάδην αὐτὸν ποιεῖ φεύγοντα, καὶ οὐδὲ ὑπὸ ἀνδρὸς, ἀλλὰ διὸς, τραπέντα. φησὶ γοῦν, κ. τ. λ. 861. 30. Apposite locum excitat Plut. in vita Pomp. §. 72. Pompeio a pugna Pharsalia fugiente. (546). Construct. κατ' ὀλίγον *(lente)* τὸ γόνυ ἀντὶ τοῦ γουνὸς (γόνατος) ἀμείβων. Per similitudinem 547 sqq. exprimit Poeta quanta cum vi ab agmine conferto repellitur Ajax virtusque ejus animosa. In vs. 557 sqq. constantiam ejus designat quam nec movet ingruentium clamor nec tela conjecta. Priorem comparationem egregie ornavit iterum ῥ', 108—13. et transtulit Virg. in Aen. 9. 792—98. (547). De epith. αἴθων, conf. κ', 24. Multum confirmatur versio ibi allata ex loc. cit. Aen. *sævum leonem.* (549). ἐξελέσθαι πίαρ. Bene exponit Sch. br. τὴν λιπαρωτάτην καὶ καλλίστην τῶν βοῶν σάρκα, *pinguedinem boum.* Pari nempe modo ac supr. ί, 657. λίνου ἄωτον. In vs. præced. dicitur ἐσσεύοντο indefinite respectu temporis, *sicut aliquando repulerint, depellere solent.* Conf. κ', 183. (551). οὔ τι πρήσσει, *nil proficit.* (553). Pausa in medio versu, sive, ut dicunt, *cæsura hephthemimeris,* in monosyllabum cadens notatur hic a Clarke optime fingi ad exprimendum impetum subito impeditum etc. (554). ἠῶθεν etc. *at territus ille, asper, acerba tuens, retro redit* etc. Aen. l. c. 793. (556). πέρι γὰρ δίε. Supr. 508. (557). ὡς δ' ὅτ' ὄνος etc. ὁτε μεν λεοντι, ὁτε δε ὀνῳ παραβαλλει τον αἰαντα......αἱ μεν παραβολαι τριων ἑνεκα γινονται, αὐξησεως, ἐνεργειας, σαφηνειας......εἰς το προσφορον δε ἐν ἑκατερον διετηρησεν ὁ ποιητης, εἰπων αἰαντα ἀγοντα και φονευοντα λεοντος δικην, και των πολεμιων ἀναχωρειν εἰς ὀνον· ταις γαρ φυσεσι των ζωων, και το ὀκνηρον προς φυγην και το ταχυ προς μαχην του ἡρωος δεδηλωκεν. Sch. A & B. Locum excitat Schütz. ad Aesch. Agam. 3. de comparationis aptitudine agens ad exprimendam fortitudinem (*constantiam* potius) Ajacis. ἐβιήσατο, *vim infert......prævalere solet.* Epith. νωθὴς, in primo sensu *segnitiem* indicat, at in heroe, *despectionem hostium.* (562). ἔπειτα— nempe *postquam* illum repulerint. (568). πάντας δὲ etc. *Omnes*

vero (Trojanos) *cohibebat ne invaderent naves* : ἐκ τοῦ ὀδύνειν ἐπὶ ν. (572). Dicitur πάρος, ut πρὶν sæpissime, absque correlativo. Sententia procedit syntactice; πολλὰ πρὶν ἵσταντο ἐν γαίῃ, πρὶν αὐτὰ ἐπαυρεῖν χρ. Notatur τὸ σχῆμα in voc. ἐπαυρεῖν, *frui*, *attingere*; et in vs. inseq. λιλαιόμενα χ. α. sensu, cupidine, spiritu telo impertitis, ea quæ proprie sunt animantium. (578). καθ' ἧπαρ. Sic infr. 582. κατὰ μηρόν. (583). δόναξ, *lethalis arundo*. Virg. Aen. IV. 73. (585). διαπρύσιον. θ', 227. (595). δέμας. Hoc recentior lingua efferebat δίκην. Convenit Latinum *instar*, *ad instar*; κατὰ τὸ δέμας. Propria enim significatio, *corpus*, *forma*. (596). νέστορα etc. Repetitur narratio supr. 520. (598). Artificiose inducitur mentio Achillis ne vel parumper a conspectu tollatur heros qui in poemate primas sustinet partes. Bene porro congruunt hæc quæ dicuntur cum superioribus. β', 686 sqq. 771 sqq. A bello quod desiderabat abstinet ductor sibique et aliis tempus inutiliter terit iracundiæ cedens. ἰῶκα, fugam Achivorum. Fortasse in genere, certamen, pugnam. δακρυόεσσαν, *lamentabile bellum*. (601). Achilles Patroclum excitat ut eat sciscitatum quisnam e pugna vulneratus reportatur—614. Exsequitur jussa Patroclus—616. Redit narratio ad vs. 597. Ad tentorium perveniunt Nestor et Machaon et, sumpto cibo, vires reficiunt. Interponitur descriptio instaurationis mensæ, poculi Nestorei etc. quæ ad narrationem variandam spectat—640. Patroclus interea supervenit quem benigne alloquitur Nestor:—645. (603). κακοῦ δ' ἄρα etc. Epiphonesis est. Alacer prorumpit hortante amico et Nestorem adit qui blandis verbis eum allocutus inire prælium persuadet a quo nunquam redux est futurus. κακοῦ ἀρχὴ, *mali prima labes*. Virg. De vi ἀναφωνήσεως annotat Sch. B. " eam instigare (ἀναπτεροῦν) auditorem; attentionem gignere; quæ si dilucidior fieret totam narrationem insequentem plane pessum daret." Conf. Eustath. in loc. (605). τί δέ σε χρεώ etc. Suppletur ellipsis supr. κ', 85. (608). Exemplum inter multa insigne qualem depinxerit heroem Poeta, haud equidem omni virtute absolutum. Iracundiæ hic tantum concedit effrænatique affectus violentiæ ut, miseriarum sociorum oblitus, se suamque gloriam tantummodo spectet—nec sub alia specie Achivos nisi ad genua provolutos. χρειὼ οὐκ ἔτ' ἀνεκτός. Supr. χρειὼ ἀναγκαίη, θ', 57. Conf. κ', 118. (612). ἔοικε κατὰ τὰ πάντα τὰ ὄπισθε, v. κατὰ πάντα, h. e. πάντως. (614). ἴκελος πρόσσω. (617). νηληϊάδεω. Supr. α', 1. (619). θεράπων. Supr. ζ', 18. (620). οἱ δ' ἱδρῶ etc. *Sudorem exsiccabant ex tunicis*. Vers. Schrev. Disertius Wetstein, *se reficiebant sudorem exsiccando a tunicis*. Censet Ernesti, comparato χ', 2. duriorem reddi sententiam addito χιτώνων: at temere; nam bene ordinari possit ἀπεψύχοντο (refrigerabantur) κατὰ τὸν ἱδρῶ, sudorem nempe quo tunicæ madefactæ sunt. Hoc eo magis quod vestimenta non exuerant ob festinationem. Gloss. in Sch. br. est ἐξηραίνοντο, quæ iterum obvia in χ', 2. adjecto, ἀνεκτῶντο ἑαυτούς. Hoc expressit vers. Wetst. (623). Hic κυκεών, quid sit, declarabitur infr. 637. Exponit Sch. br. δίψους ἴαμα.........ἐκ διαφόρων εἰδῶν σκευαζόμενος. De famula curiosius adnotat Eustath. ὅτι ἐκαμήδη......ἐξηρέθη τῷ γέροντι νέστορι, οὐχ ὅτι ἀνδρεῖος ἦν.........ἀλλὰ διότι εὐδοκίμει κατὰ βουλήν. ὥστε σοφίας ἡ γυνὴ αὐτῷ ἰδίᾳ ἦπαθλον. διὸ καὶ οἰκείως τῷ ἐπάθλῳ τὸ ὄνομα κεῖται τῇ γυ-

ναικί. αὐτὴ μὲν γὰρ ἐκαμήθη παρὰ τὸ ἕκαθεν μήδεσθαι κ. τ. λ. 866. Eadem Sch. Ven. Occasionem argutandi dederat vs. 626. (628). κυανόπεζαν, *pedes cyaneos habentem*. Proculdubio versio sana quantumvis obstet Sch. B. Ven. πέζαν nempe non solum τὸν πόδα sed et τὸ ἄκρον, *extremum* cujusvis rei, designare: hinc κυανόπεζαν, *ambitum cyaneum habentem*. Consentiunt ceteri omnes in expp. μελαμπόδα, μελανόπουν. Eodem pacto ἀργυρόπεζα, *candidos et nitidos pedes habens*. Supr. ά, 538. (629). ποτῷ ὄψον, quod simul sumtum dulcius reddat; προσφάγιον, δίψους παρασκευαστικὸν, S. br. Designat et τὸ ὄψον cibum quem cum pane comedimus ut apud Romanos vox συγγενὴς, *obsonium*. Illustrat locum Calmet ad Numer. XI. cepas nimirum Græcas et Aegyptiacas dulcissimas fuisse, unde apud veteres in deliciis numerari......citante Ernesti. (630). χλωρόν. Interpretantur πρόσφατον, *recens*. Delicatissimi et suavissimi notio suboritur; ut nos dicimus, *virgin honey*. χλωρὸς "proprie virens cum pallore aliquo qualis est germinum recens ad virorem protrusorum; ponitur etiam si quid *recens* est et *vegetum*." Damm in Lex. Pind. Occurrit locut. in Nem. 8. 69. χλωραῖς ἐέρσαις δένδρον ἀΐσσει etc. Illustrat Sch. br. οὕτω καὶ ἡμεῖς χλωρὸν τυρὸν λέγομεν τὸν νέον. Notatur et epitheton ἱερὸς, jure proprio τῷ ἀλφίτῳ tributum ob usum in sacris et humanis. Conf. ά 141. ἀκτὴ ἀλφίτου, *frumentum tritum*; dicitur περιφραστικῶς ut λίνοιο ἄωτος, κ', 657. Usurpatur et ἀκτὴ sensu singulari, ut δημητέρος ἀκτή, Il. ν', 322. (631). οἴκοθεν ἦγεν Quod nempe non fuit γέρας jure belli tributum, sed ex re familiari. Hoc κατ' ἐναντίωσιν. (632). De forma poculi Nestorei fuse tractat Athenæus XI. 12. Explicat πεπαρμένον ἥλοισι de clavis impactis et in superficie eminentibus, qualium mentio habetur in sceptro Achillis supr. ά, 246. δοιαὶ πελειάδες, quasi aures (ὦτα) in duas partes fuerint divisæ et columba depasceretur καθ' ἑκατέραν σχίσιν. ita enim quatuor fore. At censet Clarke poculum fuisse in numero illorum quæ ἀμφικύπελλα dicebantur; supr. ά, 584. et huc diserte spectat expositio secunda ad vs. 634 in Sch. br. ἦν ἀμφίθετον. ὅπερ καὶ κύπελλόν φασι καὶ ἀμφικύπ. Hoc pacto (et verissimum puto) octo fuerint columbæ, δοιαὶ ἀμφὶς ἕκαστον τῶν ὤτων. Conf. C. S. (634). δύω δ' ὑπὸ π. Cave ne cum Athenæo loc. cit. accipias ὑποπυθμένες πελειάδες, quasi fuerint binæ suppositæ quæ instar fundi essent. Verba ordinanda, ὑπῆσαν δύω π. ut adeo duplex fundus, inferior et superior, constituatur; quæ forma bene cum δέπαϊ ἀμφικυπέλλῳ supr. expos. ά, 584. convenit. νεμέθοντο, depascentibus. h. e. vivis, similes erant. S. br. Imagines forsan in exteriore superficie elatæ, ut hodierni dicunt, *in alto relievo*. Notabile autem antiquæ artis exemplum præbetur et in hisce et supr. 38 sqq. (635). Prætulerim ἄλλος κε, nam constructio est, ἀπεκίνησεν ἄν, *amovisset, sustulisset*. Nec cogitandum est dici ἄλλος in genere quasi validior sit senex junioribus qui adsunt: est ἄλλος γέρων. Ath. in loc. προσληπτέον τὸ πρεσβύτης. S. br. (637). ἐν τῷ, δέπαϊ sc. (638). οἴνῳ πραμν. εἶναι ἐν ἰκάρῳ (insula ex Cycladibus) φησὶ σῆμος πράμνιον πέτραν, καὶ παρ' αὐτῇ ὄρος μέγα, ἀφ' οὗ τὸν πράμνιον οἶνον, ὃν καὶ φαρμακίτην τινὰς καλεῖν. Athen. Lib. 1. Hoc bene congruit cum doctissimorum sententiis qui vocem πράμνιον pro gentilitia accipiunt. Thracicum fuisse autumant quidam, sed in-

certe satis. Opinatur Ernesti non certi alicujus *loci* vinum designari, sed *generis;* nempe durabile, austerum, pingue et suave. At hoc est ad argutias Scholiastarum confugere quales exponuntur in loc. cit. Athenæi et plenius in Sch. Pseudodid. h. l. Quod subjicit prior, φαρμακίτης οἶνος, ex Nostro adumbratur: vinum ad medicamenta et reficiendas vires accommodatum. Conf. C. S. (639). κνήστι. Bene monet Ernesti scribi contracte pro κνήστιϊ, ut in similibus memoravi. κνῆστις, *radula. A rasp.* (643). πάτροκλος. De ministerio Patrocli sequentia habet Eustath. δεξιώτατα ὁ ποιητὴς τὸ πλάσμα μετεχειρίσατο. οὔτε γὰρ δευτέρας λιτὰς πέμπει τῷ ἀχιλλεῖ ὅπερ ἐκεῖνος φαίνεται θέλων (vs. 608). ἀλλ' οὐδὲ αὐτόματον ἐξάγει τὸν ἀχιλλέα, δραμὼν δὲ τὴν μέσην, λιτάζεται διὰ τοῦ φιλτάτου πατρόκλου, καὶ πείθει δι' αὐτοῦ, οὗ καὶ ἐξελάσαντος καὶ πεσόντος, ἐγείρει τὸν ἀχιλλέα εὐμηχάνως (μετ' εὐλόγου προφάσεως. S. br.) εἰς πόλεμον. p. 865. Eadem ferme Sch. br. in not. ad vs. 630. (647). οὐχ ἕδος ἐστὶ, *sedes non est, sedendi tempus, facultas.* διοτρεφές. β', 445. (648). Culpam in Achillem rejicit Patroclus quod seni benigne excipienti non obtemperet. αἰδοῖος, et infr. 653. δεινός, ambo conjunguntur supr. γ', 172. hic vero sensu, ut dixerim, arctiore: designatur cerebrosi juvenis indoles. Bene exponit Sch. br. νεμεσητὸς......μεμψίμοιρος. ἀκριβαστὴς (diligens inquisitor) ἐν τῷ κολάζειν. Ang. *choleric.* (651). Mire errat Sch. br. conjunctis πάλιν et ἐρέων, quasi εἰς τοὐπίσω ἀπαγγελῶν, *reportaturus nuntium.* Est πάλιν εἶμι, et sententia ordinanda, πάλιν εἶμι ἔπος ἐρέων ἀχιλῆϊ. (652). εὖ δὲ σὺ etc. Ang. *thou knowest him well! how fearful in his anger— one who would blame even innocence itself.*

(655–802.) Orationem παραινετικὴν, tortam periodis sane sed gravem et animosam, exorditur senex. Cladem Achivorum memorat ut misericordiam Patroclo moveat, fortasse et Aeacidæ ipsi qui, misso amico, videtur demum excitari —667. Senili more narrationem tunc interponit rei a se præclare gestæ in pugna cum Epeis commissa et hoc, comparationis instituendæ caussa —762. Achilli deinde et Patroclo exprobrat oblivionem eorum quæ illis ad bellum ituris mandata præceperant patres —789, et claudit orationem prece facta ut Patroclus saltem sub specie Achillis sociis subveniat et pugnam instauret —802. Exordium ipsum acre et ἐνεργητικὸν est. *Cur tantum Achillem tangit rerum nostrarum misericordia, cum neque norit quantas clades perpessi sint Achivi, ductoribus vulneratis et profligato exercitu? Si nosset, credo equidem illum, deses ut sit, ad pugnam proditurum.* ὀνειδίζει et Nestor; τί ποτε ὀλοφύρεται...... quasi, id vanum esse et nullius pretii quod illum ad agendum non concitat. (658). βεβλημένοι οὐτάμενοί τε, distinctione solenni; vid. δ', 540 et pass. (661). "Huc e π', 27. male retractus: Noster enim nosse nondum potuerat Eurypylum vulneratum esse; quia vulnus acceperat post ejus a pugna discessum. Vid. 516–74." *Knight.* Sustulerat pridem Heyne fide MS. Venet. (662). τοῦτον. Machaonem designat. νέον, κατὰ τὸν νέον χρόνον, νεωστί. (663). αὐτάρ. In narratione consistit senex se ad majorem effectum corrigens. *Quid dixi? Achillem Græcorum misereri tanta mala perpessorum? Non equidem! Fortis ut sit, nulla omnino insedit animo misericordia* etc. Maximo cum artificio disponitur oratio. (665). ἢ μένει etc.

Quod nunc proponit Nestor et ad mentem Patrocli movendam maxime comparatur et sensim ducit ad senilem se commendandi consuetudinem. ἄγχι θαλάσσης......verba ad misericordiam movendam bene constituta; non enim comburi poterant nisi reliquæ omnes prius absumerentur. Eodem spectat et vox ἐπισχερώ, h. e. ἐφεξῆς, vs. 667. quasi id sævitiæ plus argueret quod Achilles subjectam oculis pateretur exercitus internecionem. Porro αὐτοὶ κτεινώμεθα...nam id non poterat accidere quin Myrmidones ipsi simul perirent. Nec minus valent insequentia a vs. 667. Plorat senex amissum robur nec adesse mali propulsandi facultatem. Conf. Sch. Ven. in loc. (670). Insequens διήγησις ad legem epicam quadantenus constituitur, nec, nisi ambagibus, ad narrationem subinde revertitur senex. Conf. C. S. Analysin sic constituas:

Hercules, bello illato, confregerat opes Pyliorum et filios undecim Nelei interemerat, 689–92. Unde spiritum sumebant Epei, 693 sq. rexque illorum, Augeas, detinebat equos Nelei ad certamina euntes, 697–701. Rei injustitia accensi Pylii bellum movebant et eventus narratur in 670-682. Solutio debiti, 684-87. 695 sq. 742-704. Bellum rursus movent Epei, 706 sqq. dum sacra facerent Pylii. His nuntia venit Minerva concitatque, 713 sqq. Progrediuntur armati, 715. et Epeis occurrunt oppidum Thryoessam obsidentibus, 731 sq. 710–12. Exortum inde certamen et præclara facinora edit Nestor—ad vs. 760. Dehinc magis in ordine procedit oratio, sene se ad preces convertente per jura hospitii et monita paterna ut succurrerent Achivis. (671). βοηλασίην. Infr. 677. (673). ῥύσι' ἐλαυνόμενος. Vulgo vertunt, *pignora abigens*. Quæ sint hæc pignora dubitatur. Sensus in propatulo est, Nestorem abegisse pecora ulciscendæ injuriæ caussa et spolia ῥύσια appellata, *injuriæ compensationem*. ἐνέχυρα. S. br. Nullo modo verterim *sacrificia*, quamvis legimus inf. 726 sqq. sacra fieri; id non memoratur tamen ex spoliis Epeorum desumtum. Conf. Sophocl. Oedip. Col. 858. et C. S. (675). περίτρεσαν, *consternati undique aufugerunt*. (676). ἤλιθα π. λιαν ἠθροισμένην· ἡ παρα το ἁλισαι, ὅ ἐστιν, αθροισαι—*coacervare*. S. A. B. Ejusdem stirpis haud dubie cum ἅλις, sc. ἅλειν, συστρέφειν, *volvere in unum*. Scheid. ad Lennep. Origg. v. ἅλις, ἅλω etc. Conf. C. S. (677). Omnes vss. inseqq. usque ad 760 a Knightio eximuntur: rationes vid. prolatas in Nott. h. l. Audacter vero fecerit qui exemplo uteretur. Censet Sch. B. propositum esse poetæ ut retineatur Patroclus donec Eurypylus ex acie discedat et ab illo sanetur, ut fit inf. 808 sqq. (678). In quibusdam Editt. legitur συβόσια, *quantitati* enim, ut dicunt, repugnare divisionem syllabarum συβό-σια τόσ'. Sed frustra probat Ernesti; potest enim penultima produci in vulgata secundum legem expositam supr. ά, 51. Recte tamen judicat contractionem, quam meminerat Clarke, τῶν ι et α duram esse et inconcinnam. Notandus porro sermo diversus cujus ἡ ληΐς nomen est, quod dicunt, genericum—ἀγέλη boum, πῶυ ovium, συβόσιον suum, αἰπόλιον caprorum. ληΐς et *spolium*, *prædam* designat, et hoc secundum ævi antiquioris formulam cujus opes præcipuæ ex pecoribus constabant. πλατέα ad *numerum* spectat. (681). πύλον νηλήϊον. Conf. supr. β', 591 sqq. (683). πολλά. τὰ λάφυρα sc. vel simile.

(684). ἐλίγαινον, ὀξέως ἐκήρυσσον. Sch. br. Convenit epith. λιγὺς ἀγορητὴς, κῆρυξ ἠπύτης etc. ἆμ' ἠοῖ...*simul ac tempus matutinum advenit.* φαινομένηφι. δ', 452. (687). δαίτρευον, *dividebant, partiebantur.* δ', 262. Narratur Herculem, se a scelere expurgandi caussa, Pylum adiisse; Pylios vero portas contra illum clausisse: bellum dehinc exorsum, quod prope ad internecionem gentis processit. Vid. S. Ven. Verosimile est Epeos occasionem nactos injuriæ multum in Pylios cumulasse: hoc esse quod χρεῖος nunc adpellat Poeta in vs. 685. at infr. 697 χρεῖος Nelei ipsius, equi nempe et currus ab Augea abacti. (690). διὰ τῶν προτέρων ἐτ. (693). διὰ ταῦτα, ἕνεκα τούτων, *superbe se efferentes* etc. μηχανόωντο ἀτάσθαλα......ὑβριστικά......sensu proprio adversus Deos, ut supr. δ', 409. ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. ἀτασθαλίη nunc *juris gentium violatio.* (694). ἀτάσθαλα, ὑβριστικά, præcipue adversus deos, ut supr. δ', 409. ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. Spectat nunc ad jura gentium violata. (696). Recepi lectionem Wolfii, κρινάμενος τρινηκόσι. Vulg. κριν. γε τριηκόσι'. (698). τέσσαρες......ἵπποι etc. Dubitatur num de certamine quadrijugo loquitur poeta vel intelligat equorum συνωρίδας, paria nempe, quorum unum currum trahat, alterum in promtu, si quid patiatur illud, habeatur. Hoc tuetur Sch. B. ratione adlata ἥρωας οὐδέποτε τετρώρῳ χρᾶσθαι. Temere hoc, ut ex θ', 185. constat, et memorantur ἵπποι τετράοροι Od. ν', 81. De *quadrigis* ipse cogitaverim. ὄχεσφιν. Sup. δ', 452. (697). τῷ, Neleo sc. (699). ἄεθλα. Certamina apud Elidenses indicantur, at recte monet Heyne Olympica non intelligi quæ posthomerica erant. Censet tamen doctissimus Knight totam narrationem (677-760) esse serioris commatis et indocti rhapsodi fabricam aliena miscentis, et linguæ Homericæ discordia. Vid. Not. p. 39. et conf. C. S. (700). Recte ἔμελλον θεύσεσθαι, *they were intended to run for a tripod;* nam loquitur de tempore futuro respectu illius quo ea, quæ narrantur, fiebant. (701). ἕνεκα τῶν ἵππων. Similiter in vs. inseq. ἕνεκα τῶν ἐπέων. (704). ἀτεμβόμενος ἴσης τιμῆς v. μοίρας. Hinc et ex superioribus vs. 687 constat Epeos non solum Neleum injuria affecisse sed et snbditos ei inhumaniter tractasse.

(705). Pergit ad narrationem pugnæ qua se fortissime gerebat Nestor, Epeis rursus Pylum invadentibus. Hoc improviso factum memorat dum singula quæque administrarent et sacra instaurarent Diis. Nota locutio, ἔρδειν ἱρὰ, *sacrificare, facere sacra.* οἱ, Epei. (706). Ordines sententiam; πάντες ἦλθον σὺν πανσυδίῃ ὁρμῇ αὐτοὶ καὶ ἵπποι ὁμῶς etc. vid. β', 29. At verba πάντες—ὁμῶς—πολεῖς—ἵπποι—πανσυδίῃ, coacervata dixerim senili more ad excitandam opinionem rerum gestarum; faciunt quoque ad ἐνάργειαν rei. In not. ad vs. 708. fabulam de natis Molionis ex Pherecyde exscribit Schol. br. (710). Θρυόεσσα, urbs Nestoreæ ditionis: Θρύον, ἀλφειοῖο πόρον—nempe quia Θρύῳ, *alga*, abundabat: conf. Strab. 8. 507. β', 592. At temere confusa ab indocto rhapsodo censet Knight qui totam hanc narrationem Homero abjudicat. (711). νεάτη πύλου. Supr. ι', 153. διαῤῥαῖσαι, vs. 712. *funditus evertere, funditus eversam cupientes.* β', 478. (718). οὐ γάρ πώ etc. *Me nondum pugnandi expertum ratus clam abstulit equos ne in aciem descenderem.* (720). ἐπεὶ ὥς ἄγε νεῖκος ἀ. Errat vers. Lat. "quandoquidem *sic* me duxit ad pugnam." Po-

nitur ὡς pro εἰς quod postea Atticismus fiebat. conf. Xenoph. Mem. 2. 7. Hoc ex Sch. br. confirmatur et adsunt exempla Odyss. ϱ', 218. ψ', 311. Ad priorem loc. vid. not. Ernest. Improbaverat Clarke hujus loci oblitus, qui vertendus, *quandoquidem me ad pugnam duxit.* Jure proprio sibi vindicat tutelam Minervæ ut supr. 713, popularibus. (721). ἔστι δὲ—. Ut supr. 710. Seniliter orationem amplificat. εἰς ἅλα βάλλων, ῥοὰς scil. De Topograph. conf. β', 591. (723). ἱππῆες, *nos equites.* Se inter has copias adnumerat Nestor ut supr. 719. etsi a Neleo prohibitus ne ad aciem prodiret. Lux hinc affunditur ad δ', 307. probatur enim consuetudo *peditibus* pugnandi inter equites, nec impedimento fuisse ne fortissime se gererent. Hoc expertus Nestor postea monere potuisset ut bellatores curribus propriis deturbati rem gererent pedestres ne alios impedirent. Vid. loc. cit. (725). ἔνδιοι, *ad tempus meridianum.* (726). Prætulerim lect. Barnesianam ὑπερμενέ'. Recentiores habent ὑπερμενεῖ. Designat generatim per ἱερὰ sacrificia Jovi facta: amnis Alpheus taurum sortitur propria religione, tauri enim ἕλικες et viribus valentes. Neptunus porro, cujus apud Pylios honos erat insignis: hinc Od. γ'. 5 sq. ἱερὰ ῥέζον, ταύρους παμμέλανας ἐνοσίχθονι, Nestor nempe et Pylii. Comparet quoque ritus solennis ex Pind. Ol. 13. 98. δαμαίῳ......θύων ταῦρον ἀργὸν etc. conf. C. S. (729). Redditur βοῦς ἀγελαίη *bos indomita,* quippe divæ bellatrici (ἀγελείᾳ) convenientior. Plerique tamen vertunt, *gregalem, armentalem,* et citant Theocr. Idyll. 16. 55. certe distinguuntur a Lexicographis ζῶα σποραδικὰ et ἀγελαῖα. Hæc vocat Cic. *congregabilia.* (732). ἀμφίσταντο δὴ α. Prava interpunctio notatur in editt. vulg. sejunctis ἄστυ et δή. Displicet Clarkio τὸ δὴ quasi inconcinne huc illatum et præfertur ἀμφίσταντο τὸ ἄστυ. Immo optime convenit particula; nam Epei obsesserant Thryoessam—supr. 712. nunc propius accedunt, ἀμφίστανται, et tempori designando optime inservit τὸ δὴ, *jam, illico.*

(734). Succedit alter dies primo inter sacra confecto et apparatum bellicum. Memorat τὰ ἀριστεύματα in hac pugna Nestor. Mulium interficit et currus L cum magna cæde hostium capit—748. (735). Adnotat h. l. Eustathius de locut. συμφέρεσθαι μάχῃ, nempe συμβάλλειν εἰς πόλεμον καὶ συνάγεσθαι. Explicat hinc, συμβολὴν—συνάγειν ἄρηα—συμφερτὴ ἀνδρῶν ἀρετή etc. Conf. ν', 237. ξ', 448. Quæ subjicit tamen, εἴ τις εἴποι καὶ τὴν κακὴν σ υ μ φ ο ρ ὰ ν ῥηθῆναι ἀπὸ τοῦ πολεμικῶς ἐπ' ὀλέθρῳ συμφέρεσθαι, οὐκ ἄν τι ἄσκοπον εἴπῃ κ. τ. λ. subtilitas mera est; nam συμφορὰ est *collatio*; hinc *quod accidit, casus* etc. et interdum *prosperum,* interdum *adversum* exprimit. (744). ἔτρεσαν. *Diffugiunt versi trepida formidine Troes.* Aen. 9. 756. (748). ὀδὰξ ἕλον οὖδας. Conf. supr. β', 418. Ex Homerico fonte profluunt pares loquendi formulæ; ut in Aen. 10, 489. 11, 418. 669. Sil. Italic. 5, 526. *mordere, capere humum dentibus* præ angore vulneris. (749). μολίονε. Inepta subtilitas est Scholiastæ br. dici μολίονας, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν μάχην μ ο λ ύ ν σ ε ω ς. Homerum enim nunquam designare per matrem: dicuntur certe ἀκτορίωνε a patre h. l. et ψ', 658. quidni vero ex ambobus? nam mater Molione memoratur in Sch. (753). Vacillant lectt. inter σπιδέος et ἀσπιδέος. Priorem tuetur Heyne ex Sch. A. adsciscit Wolfe—comparatque

Sch. Ven. Aeschyleum σπιδίον μῆκος ὁδοῦ. Hinc σπιδὴς, ἐπιμήκης, *protensus in longum, amplus.* Th. σπίω, σπίζω, *extendo.* Vid. Lennep. Origg. et Scheidii Obss. in loc. δι' ἀσπιδέος, *per campum stratum clipeis*, vers. vulg. ἐν ᾧ αἱ των ἀνηρημενων ἀσπιδες ἐκειντο. Sch. B. quam pueriliter! Explicant porro Sch. br. B. ut sit metaphora a forma clipei, ἀσπίδος, petita; hinc πεδ. ἀσπιδὲς, *planities ampla et rotunda.* At nugæ hæc. Dixerim ego formari ἀσπιδὴς a th. σπιδὴς cum α epitat. et convenire cum epith. εὐρύχορος alias obvio. Conf. C. S. (755.) Vertenda; *donec fecimus equos conscendere Buprasium* etc. ordo; ὄφρα ἐπεβήσαμεν ἵππους βουπρασ. Simpliciter hæc accipienda eos *pervenire ad locum*, at dicitur aptissime ἐπιβαίνειν de loco editiore. Conf. β', 615. (760). νέστορί τ' ἀνδρῶν. Hæc imprimis ad commendationem sui, dehinc ad animum Patroclo movendum spectant oblato honore consimili. Sch. B. Potuit addi, ad majorem effectum eorum quæ sequuntur, mentione Achillis inducta, qui socios interimi otiose sinit. Huc equidem se tota refert oratio ut comparationis nonnihil moveatur. (761). εἴποτ' ἔην γε. *Si quando fui.* Hoc non dubitationis est, sed interponitur ne videretur senex nimia sui laude abreptus. (Fere sic Virg. " Et nunc servat honos sedem tuus ossaque nomen, Hesperia in magna, si qua est ea gloria, signat." Aen. 7. 3 sq.). παράφρασις hæc: *Aeque certum est me inter viros tantum eminuisse ac pridem vixisse.* Accipit Heyne pro ὁποτε, quod dubito an tenendum. Conf. γ', 180. Saltem multo frigidius effertur vox *absolute* sumta. (762). οἶος. q. d. quantum mei dissimilis Achilles qui suam virtutem otiosam jacere sinit nec periclitantibus amicis opitulatur.

(764). Novam dehinc incipit orationem qua potissimum commoveri posse Patroclum censet monitorum patris memorem. Legationem narrat quam ipse una cum Ulysse suscipiebat ad vires colligendas ut bellum contra Trojanos moveretur. Narrationem exorsus de mandatis Menœtii abrumpit deinde ut legationem ipsam et solennes ejus ritus ad mentem revocet; hæc παρένθετα, 766—783. Continuatur dehinc prior narratio a vs. 784 ad 788. πίπον. Cont. β' 235. (768). εὖ ναιετάοντας. Sic πόλεις εὖ ναιεταώσας, β', 648. (769). ἀχαιΐδα. Conf. supr. β', 681 sqq. Ad Pelei ditionem h. l. spectare videtur. Milites Achillis hinc adpellati ἀχαιοί, β', 684. (773). ἐν χόρτῳ, *in septo.* " Latini, vocem Græcam retinentes villæ *cohortem* appellabant; indeque *aves cohortales* secundum Columellam, etc." *Clarke.* χόρτοι, οἱ τρόχαλοι τοῦ περιφράγματος. Sch. br. οἱ τριγχοι. Sch. Ven. h. e. *maceriæ*, septa aulam cingentia; et dicitur χόρτος αὐλῆς pro aula ipsa qua fiebant sacra. Huc refert Schol. ex Antiop. Euripid. σ ύ γ χ ο ρ τ α ναίω πεδία κ. τ. λ. at hæc conveniunt significatui τοῦ χόρτος, *gramen, herba*, qui tantum apud recentiores extitisse credo. Aliter Damm in Lex Pind. collato Olymp. 13, 62. Conf. C. S. Vox Angl. *court* hinc orta videtur. Ibid. ἄλεισον. Etymon patet ex Sch. br. ἔκπωμα......οὐ λ ι σ σ ὸ ν (læve), οὐ λ ι ῖ ο ν, τραχὺ δὲ τοῖς ἐμπαίσμασιν, ἤγουν, ζωστοῖς δαιδάλμασιν ἐμπεπαισμένον. Quod nempe Anglice vocamus *a goblet with embossed work.* Notatur mos sacrificalis in vs. inseq. vino abluendi sacra, ἱερὰ, victimas scil. dum comburerentur. Declaratur supr. ά, 462. inter cetera quæ

tunc ordine peracta sunt......καῖε δ' ἐπὶ σχίζῃς (femora) ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἴθοπα οἶνον λεῖβε κ. τ. λ. (775). Ordines; σφῶϊ μὲν ἀμφιέπετον κρέα, *curam adhibuistis parandæ cœnæ.* Possit præterea loqui de ministerio in sacris, et de usu verbi ἀμφιέπειν,—έπεσθαι in ceteris conf. ζ', 321. Usus in re sacra illustratur ex σ', 559. ψ', 167. ά, 622. quod ad victimas spectat: at ἀμφιέπειν τάφον, ώ, 804. Quod subsequitur 776, ἐν προθύροισι, nimis late vertitur *in vestibulo* nisi intelligatur *vestibulum aulæ.* Rectius cum Heynio verteris, *in foribus aulæ,* nam fiebant sacra ἐν χόρτῳ. Accurate quoque Damm. πρόθυρον, *prima exterior janua aulæ.* Mos notatur subsistendi ante vestibulum donec exciperet hospes h. l. et supr. ί, 193 sq. (778). ξείνια, *dapes hospitales.* Transfertur quoque παρατιθέναι ut procedat sententia, ἃ θέμις ἐστὶ παρατίθεσθαι ξένοις. Indicat τὸ θέμις *religionis* quid rei inesse, non solum *consuetudinis,* ut humaniter tractarent hospites. Vid. ζ, 173 sq.

(784). Orationis artificium subtiliter expendit Sch. Ven. Summa huc redit ut Patroclum mandatorum patris immemorem arguat quod nec ipse pugnat nec Achilli præcipit ut Achivos tueatur. In vs. 793, gnarus, quantum sit φιλότιμος Achilles, suspicionem tamen injicit eum, vaticinio quodam motum, pugnam devitare; et in vs. 795 consilium proponit quod ingratissimum fore censet, ut incolumis prœlium spectet alterumque ad Græcos opitulandos mittat. Sch. B. Quam belle consuta! (785). γενεῇ ὑπέρτερος, τῷ τοῦ γένους ἀξιώματι κρείσσων, Pelei filius et ex dea ortus. Alteram comminiscuntur Sch. ὑπέρτερος dici Ionice pro νεώτερος, ut sit *junior.* Hoc, verum ut sit, frigida foret ταυτολογία, nam statim subjicitur πρεσβύτερος σ. ἐ. Præcipit Menœtius nec dignitatem generis nec fortitudinis præstantiam justas esse caussas cur non persolvamus *ætati* debitam reverentiam. (787). ἀλλ' εὖ οἱ φάσθαι, μέμνησο, ellips. sol. εὖ, *scite, probe, tempestive.* (788). εἰς ἀγαθόν περ. *In rebus honestis certe.* Ern. *In quodcunque bonum.* Schrev. ut dicatur nempe τὸ περ cum signif. Latina *cunque,* ἀορίστως. At περ, *omnino, penitus:* omnino ei profuerit quod tibi morem gerat. (791). τίς δ' οἶδ' εἴ κεν, etc. Angl. *who knows but you may influence his mind.* σὺν δαίμονι, *ope dei, annuente deo.* Conf. σὺν θεῷ, ί, 49. (795). σέ περ, *te saltem.* (796). αἴ κέν τι φόως, etc. *si quid lucis, salutis, sis Achivis,* h. e. ut viam salutis expedias. Conf. ά, 66. De φόως in sensu *salutis* vid. ζ, 6. (800) ὀλίγη etc. Expedit Sch. A. Ven. "parum temporis relinquitur quo a pugna respirent; si non statim subveniatur, peribunt." μικρη ἡ περιλειπομενη αναπνοη. Justa sic efficitur sententia quam in nexu cum antecedentibus accipit Ernesti subintellecto γένηται, *et ut fiat belli respiratio.* Huc confertur π', 769. πάταγος δέ τι ἀγνυμενάων, sc. γίνεται. Displicet vero ταυτόλογον, ἀναπνεύσωσι...γένηται δὲ ἀνάπνευσις. Restat quod melioris notæ duco, *profuerit cessatio belli brevis licet.* ἀνάπν. *a breathing time.* (806). Locus notabilis est ad constitutionem castrorum spectans. Diple apponitur in Cod. Ven. προς το του στρατοπεδου διαγραμμα. Erat in media statione navium ἀγορὴ, ut convenirent milites emtioni, judiciis, sacris; θεατροειδης τοπος. θέμις, ἐποπτης των ἐκκλησιων. deinceps *jus, forum judiciale,* τὰ δικαστήρια. Exstructa quoque

altaria, βωμοὶ πατρῴων θεῶν, nam cuique erant et civitatibus et viris dii præsides quos honore singulari prosequebantur. Cf. ά, 37 sqq. γ, 119, sqq. λ' 363 sqq. Sch. Ven. A & br. (808). Sententia aliquatenus perturbata. Ordines; ἔνθα εὐρύπυλος βεβλημένος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ, σκάζων ἐκ π. ἀντεβόλησέν οἱ. Conf. supr. 582. Scite autem inducitur hæc narratio: ζωγραφικῶς depingitur animus Patrocli mitis et humanus; spectaculum porro sauciati amici et preces aditum parant ad mentem quo magis ab expugnatione castrorum postea commoveatur. Sch. B. (810). νότιος, *humidus*. Ridicule admodum Sch. br. ἐκ τοῦ νοσεῖν τὸ σῶμα γιγνόμενος. (812). κελάρυζε, *scaturiebat*. Vox ἐναργής. In Dionys. Perieg. 440. motum amnis cum strepitu se ferentis exprimit. νόος γε—Ang. *yet was his vigor of mind unimpaired.* Hoc οἰκονομικῶς, ut firme et constanter cum Patroclo colloquatur. Sch. B. (816). Malim ὡς ἄρα μέλλετε, *siccine estis satiaturi?* ἐμέλλετε ἄσειν, *eratis satiaturi;* q. d. *Siccine jampridem a fato constitutum est ut satiaretis* etc.? (819). πελώριον. Bene Lat. Vers. *immanem*. Ad sævitiam bellicam potius quam ad *molem* corporis spectat epitheton. (822). *Non amplius erit Achivis præsidium* (ἄλκαρ, supr. έ, 644) *sed conferendum erit ad naves.* ἐμπίπτεσθαι νηυσὶ supr. notatum est ί, 235. Dubium relinquit vers. vulg. (829). ἤπια etc. Vid. supr. δ, 219. et ibid. de Chirone. (831). δικαιότατος κεντ. *inclytus maxime propter justitiam,* ut infr. ν', 6. ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων. Absurde Sch. Ven. usum notat superlativi (ὑπερθετικου) pro positivo (ἀπολυτῳ) comparatque μελάντερον ἠΰτε πίσσα, δ, 277. nec magis feliciter Eustath. 886. 51. (833). τὸν μὲν, Machaonem scil. supr. 505 sqq. (836). Deliberat Patroclus quid potissimum agendum est, an illico nuntium ad Achillem referat indolis ejus præcipitis memor an curam suscipiat Eurypyli vulnerati. Hoc præstat. Respondet vs. 840. ἀλλ' οὐδ' ὥσπερ. etc. *Sed, quanquam ad hoc officii mandatus, te non deseram.* (841). ὑπὸ στέρνοιο, *in sinu.* (842). βοείας, *substernit bubulas pelles,* δέρματα βοῶν, βύρσας. Sch. br. et dehinc ad munus se accingit. Notanda sunt sequentia quæ ad artem χειρουργικὴν ævo simplicissimo spectant.

Disputant Scholl. unde tam cito ῥίζαν πικρὴν obtinuerit Patroclus et qualis erat. Sed nec mirandum est plurimam in promtu jacere ad usum virorum militarium et constat ex vs. 847. genus fuisse ex iis quæ *styptica* vocantur. Verisimile est præterea Patroclum cum ad visendum amicum mitteretur remedia quoque secum attulisse si quæ tempus postularet. Movetur alia quæstio in Sch. Ven. cur ῥίζα πικρὴ quæ supr. vs. 829 adpellabatur ἠπία. Hoc dixerim potius ad *effectum,* vulneris nempe *sanationem,* spectare: sic ὀδυνήφατον, ἥ οἱ ἁπάσας ἴσχ' ὀδύνας 846 sq.

NOTÆ IN LIBRUM DUODECIMUM ILIADIS.

[ἐπιγραφή]. Ingruit pugna nec amplius vallum impedimento fore videtur ne intrent Trojani et ad castra perveniant. Interponitur digressio de vallo: opus nempe Diis invisum ob sacra neglecta et postea ab iis deletum—35. Sæviunt pugnantes—inter ceteros Hector qui cum equis transgredi fossam tentat—59. Improbat consilium Polydamas suadetque ut currus linquant prope fossam et pedites viam aperiant—79. Monitum placet: copiæ in V catervas divisæ incurrunt.—107. Asius, curru temere invectus, portam aggreditur et cum magna clade suorum a Lapithis rejicitur—194. Infausti augurii interpretatio, a Polydamante facta, Hectorem non deterret a persequendis hostibus—250. Hi, etsi vento procelloso impediti, munimenta sua acriter defendunt, inprimis duo Ajaces—289. Alia parte Sarpedon et Glaucus irruunt, quibus se opponit Menestheus ab eoque arcessiti, Ajax Telam. et Teucer—377. Sarpedonis socius, Epicles, ab Ajace, Glaucus a Teucro sauciatur; tandem a Sarpedone pinna muri revellitur—399. Lycios, murum perrupturos, fortiter arcent Achivi; Hector autem portam ingesto saxo discutit, suisque viam ad naves aperit—471. *Wolf.*

---

(1). ἰατ'...οἱ δὲ μ. *Interea dum in hoc munere versabatur Patroclus Achivi et Trojani conferta acie pugnabant.* (3). οὐδ' ἄρα. μ. Angl. *Nor did the wall seem likely to prove a barrier.* Viam sternit poeta ruinam munimenti expositurus quod exstrui curaverat, veluti in honorem ejus de quo præcipue versatur et contexitur poema. Subjicit Sch. A. Ven. ὁ ποιητης......ἀπολλυμενον αὐτο (τὸ τεῖχος) εἰσαγει ἱνα μη ἐλεγχηται αὐτου το ψευδος, ὡς μη γινομενου, ὑπο των μεταγενεστερων. Ead. Sch. br. Ad poematis œconomiam hæc spectant, nam vestigia tanti munimenti postmodum nulla apparitura possint toti narrationi mendacii speciem prætendere. Ad iram ideo Deorum hoc retulit Poeta. Conf. C. S. (5). ὕπερθεν, nempe τῆς τάφρου. S. A. (5). Notantur ut temere assuta ad usque vs. 40 ab Heynio, cui et suffragatur R. P. Knight. Caussa præsertim cur fuerint suspicati quærenda est in nexu impedito; nam tot παρένθετα a narratione concinna et stabili abhorrent. Potuit vero subsisti ad vs. 9. cetera exinde sine sensus dispendio tollenda; et hoc forsan melius; existimarim enim poeticum conceptum h. l. adumbrari mutationum quæ in hac terra

postea factæ sunt quarum vestigia a Wood et recentioribus, observatu faciles, memorantur. Vid. C. S. Rationes physicæ bene pro conceptu priscorum delitescunt in hac ministerii et iræ deorum descriptione. (8). θεῶν ἀέκητι, *iratis Diis, invitis.* Quod efferunt Latini, *mala alite.* (13). ἔμπεδον. Usurpatur in sensu expos. supr. γ', 314. ἐν πεδίῳ κείμενον, nam in pugna insequenti, τειχομαχίᾳ, magna ex parte deletum a Trojanis conspicimus. Respicit ideo ἔμπεδ. ad fundamenta muri, θεμείλια, in solo extantia, quæ sublaturi sunt Neptunus et Phœbus. Hinc τείχεα ἀλίπλοα vs. 26. et ἀμαλδύνει deorum vis quod Trojani tantum labefactaverant, vs. 18. Comparat Sch. B. ad illustrandam signif. voc. ἔμπεδον Arati illud de plantis, ὄφρ' ἔμπεδα πάντα φύωνται, Diosem. (17 sq.)—χαλῶν αὐτὸ *(murum)* διά τε ποσειδῶνος καὶ ἀπόλλωνος, ἤγουν διὰ σεισμοῦ, ὡς εἰκὸς, καὶ κατακλυσμοῦ. ὧν τοῦ μὲν αἴτιος ὁ σεισίχθων καὶ ἐννοσίγαιος ποσειδῶν· τοῦ δὲ ὁ νεφεληγερέτης ἥλιος. Eustath. 888. 54. Vid. infr. 32. (25). ἐννῆμαρ. Ad opus tollendum novem penitus dies exigebantur. Dubitatur vero annon hoc effertur more solenni, ut in α', 53. ἐννῆμαρ μὲν......ᾤχετο κῆλα. Videtur enim extitisse usus quodammodo sacer numeri novenarii: cf. ζ', 174. η', 161. Odyss. η', 253. ι', 82. Memoratur in Sch. br. et Ven. conjectura insulsa ἓν ἦμαρ. Verebantur nimirum ne spatium nimis amplum limesque potentiæ arctior quam pro deorum dignitate constitueretur. At bene defenditur lect. vulg. (26). ὄφρα κε θ. *ea mente ut quam citissime penitus dirueretur propugnaculum.* ἀλίπλοα, *mari submersa : excæquata solo.* θεῖναι ἀλίπλ. vetustam linguam redolet. (27). Neptunus ideo τριαινοφόρος apud Homerum. Hoc objicit Knight in nott. h. l. antiquo vati ignotum credens tridentem, quanquam et in Odyssea aperta fit mentio. Huc ergo redit quæstio an ambo poemata ab uno scriptore fuerint profecta : contra disputat vir doctissimus ; Prolegg. §. 43 sqq. (28). ἐκ δ' ἄρα π. *fundamenta dehinc omnia stipitum et lapidum in fluctus emisit ;* ut nempe immiscerentur mari et prorsus absumerentur. Constr. Heyn. ἐξέπεμπε εἰς τὰ κύματα. (32). ποταμοὺς δ' ἔτρ. An memoratur fluminum exundatio, æstu maris excitato et ab imbribus crebris aucto an, propter caussas *locales* huc illuc raptorum interrupti cursus, unde fieri poterat ut ad metam diversissimam tenderent, quod innuit Wood in topogr. Troad. dubitari potest. Prius attingit quod statuit Heyne ad vs. 24. " mare exæstuans exitum (fluminibus) in mare occlusisse ut superioribus cursus locis amnes miscerentur ripas egressi"——sed unde hæc exæstuatio ? Ad vim imbrium et motus terræ facile retuleris. Posse equidem magnam vim æstus oriri ex aquarum *reciprocatione* et invicem aggredientium molium immensarum, experiendo comprobatur nec absonum videtur tale quid in regionibus accidisse ubi tantæ memorantur procellæ et soli quassationes. Veri igitur species toti descriptioni obtenditur sed cum poetico conceptu prolata, nec id necessario pro *ficto* habendum, ut opinati sunt Scholiastæ, quod ut *verum* videretur diruendum judicaverit poeta. (33). ἵεν, pro ἀφίεσαν, *demittebant.* Hoc communiter receptum, at prætulerim ἴε, aor. 2. indic. ab εἶμι, *eo.* Melius opinor convenit ὕδωρ ἴε, ἐπορεύετο. ᾗπερ v. ᾗ περ, ὁδῷ, κελεύθῳ. (34). ἔμελλον θησέμεναι. Notes vim utriusque ; designat

hoc tempus futurum respectu ejus quo bellum geritur, illud tempus anteactum respectu ejus quo narratur. Vid. infr. μ', 113. In seqq. pulcherrime ἀντίκειται iis quæ ventura prædicantur, strepitus belli et *armorum ingruens horror* qui a vivis excitantur.

(35). τειχομαχία fit atrox, Hectore præeunte Trojanis, cujus metu Achivi intra munimenta sua se recipiunt—39. Per comparationem luculentam exponitur ardor ejus bellicus et hostium trepidatio—49. Trans fossam vehementer cupit equos impellere quibus tamen obsistunt et latitudo ejus et valli infixi lateribus: instant vero pedites—59. Irritum consilium videns Polydamas et maxime periculosum esse si resistere et fortunam pugnæ experiri velint Achivi, suadet demum ut de curribus descendant ad aggrediendum vallum—79. Consilio obsequuntur et Hector et Trojani—85. (37). Διὸς μάστιξ possit esse vel fulmen contra Achivos emissum vel in genere pugna adversa. μάστιγα Διὸς τὸν κεραυνὸν φησι. Sch. B. Atqui elegantior notio generalis vulneris inflicti, nempe fugæ præcipitis et cladis acceptæ a Trojanis. Est igitur quod sæpe nuncupatur βουλὴ Διὸς, et huc respicit exp. Sch. br. τῇ Διὸς γνώμῃ τὰς ψυχὰς κεκακωμένοι. Hoc pacto et ap. Pind. cernitur metaphora. Cf. infr. ν', 812. Trag. Rhes. 37. Tryphiodor. 595. (38). μήστωρα φ. Supr. ι', 272. (41). Insignis similitudo; conf. Aen. 9. 551 etc. 12, 4 etc. Sil. Italic. 10, 1. infr. υ, 164 sqq. στρέφεται σθένεϊ βλεμεαίνων, *densa venantum septa corona......furit*. Aen. loc. cit. *se-vertit*, ut infr. 47, ταρφέα τε στρ. De σθ. βλεμ. conf. θ'. 337. (43). πυργηδὸν ἀρτύνειν, πύργου δίκην, ἐν τάξει πύργου. Sch. br. hinc de *quadrato agmine* cogitant quidam, sed inepte h. l. cf. supr. λ', 216. De conglobatione tantum acceperis firmiter *(instar muri)* facta ad excipiendum impetum feræ. (46). ἀγηνορίη δέ μ. *seseque haud nescia morti injicit*. Aen. loc. cit. Pulcherrimum hoc in comparatione quæ Hectoris virtutem adumbrat, cujus contra mœnia Achivorum conatus in perniciem ejus postea cessit, nam excitato Achille, profligantur Trojani et ductor ipse interimitur. Memineris porro illud Andromaches, δαιμόνιε! φθίσει σε τὸ σὸν μένος, ζ', 407. (47). ταρφέα τε στρ. Sic infr. χ', 142. ταρφέ' ἐπαΐσσει. Exponitur πυκνὰ, πυκνῶς, sec. not. ταρφέες ἰοί, λ', 387. Conf. Apollon. Argon. 1195. πειρητίζων, *adoriens*. Ad lit. *tentans animos an firmi maneant*. Plenius infr. 257. πειρήτιζον ῥήγνυσθαι. cf. η, 235. infr. ο, 615. (49). εἱλίσσεθ'. " Ipse inter primos præstanti corpore Turnus *vertitur* arma tenens. Aen. 7, 784. Bene convenit cum τῷ στρέφεται in comparatione vss. 42. 47. et cum θ', 348. Alteram lect. memorat Sch. A. Ven. ἐλλίσσεθ', nempe ἑταίρους, ὥστε διαβαίνειν τάφρ. at concinnior illa, quæ inanem repetitionem tollit. Laudatur illud ex Dionys. perieges. 547. εἱλίσσεσθαι ἀνὰ βῆσσας. (51). μάλα δὲ χρ. præ cupidine fossæ transeundæ, quod tamen non poterant efficere. ἐπ' ἄκρῳ χείλει ἐφ. *in summo labro fossæ stantes*. Damm. Plus vero designat ἐφισταότες, ardorem nempe adstantium et super fossam imminentium equorum. (53). οὔτ' ἄρ' ὑπερ. *nec transilire in promtu erat*. vers. vulg. et recte ad sensum. Constructio autem est, οὔτε σχεδὸν ἦν τὸ ἕτερον χεῖλος τῆς τάφρου ὥστε αὐτοὺς διαβαίνειν. σχεδὸς enim *vicinus*, σχεδὸν in neutr. *prope*, at primitus extitisse censeo in

forma nominis. Dehinc οὐ σχεδὸν εἶναί τινι absolute dictum pro οὐ δύνασθαί τινα. Vid. C. S. Adnotat h. l. Eustath. quam bene ad sensum feriendum et ζωγραφικῶς depinguntur omnia vss. 49–52. (54). ἐπηρεφέες. In usu vulgari, *tectæ*, ἐπεσκεπασμέναι, ut apud Hes. Theog. σίμβλον ἐπηρεφέες, vs. 598. et aptum epitheton h. l. nam prominebat ora fossæ, τὸ χεῖλος, super latera præcipitia, τοὺς κρημνοὺς, et in margine deorsum vergente habuit vallos, τοὺς σκόλοπας, impactos. A quibusdam doctis laudatur Odyss. κ', 131. πέτραι ἐπηρεφέες, sc. ἐπικεκλιμέναι, *præcipites*, vertuntque κρ. ἐπηρεφ. *ripæ tegentes:* rectius foret, *ripæ præcipites*. At κρημνὸς ipse est *præcipitium*, notatque Eustath. p. 892. vocem usurpari h. l. μεταφορικῶς, ex montibus nimirum; in priore expos. igitur consistendum. Habet vers. vulg. *præcipitia declivia*, et in sensu latiore Sch. br. ὑψηλοὶ, μεγάλοι. accuratius tamen in loc. Odyss. cit. supr. (55). ὕπερθεν δὲ σκ. In parte superiore adversus hostes. ἠρήρει, *compacta erat—munita*. Supr. ή, 441. (59). πεζοὶ δὲ μεν. προεθυμοῦντο, ἐνήργουν· More usitato adjungitur, εἰ τελέουσιν pro ὥστε τελέσαι, ὥστε παρελθεῖν. ad transitum efficiendum strenue conati sunt. (62). ἀφραδέως ἐλαύνομεν. *Conatum* intelligit; nondum etenim pertransierant, ἐπ' ἄκρῳ χείλει ἐφεσταότες, equi. Similiter supr. βάλλειν de conatu vulnerandi. (66). στεῖνος γὰρ etc. I. *Angustiæ enim sunt, ubi eos sauciatum iri puto.* II. *Angustior enim est quam ut cursum inde flectamus.* Spectat prior ratio ad signif. vocis τρώσεσθαι in ψ', 341. quæ in forma recentiore τιτρώσκω, τιτρώσκομαι, *vulnus* illatum specialiter indicat. In genere dixerim τρώσεσθαι, ἡττηθήσεσθαι, ut exponit Sch. br. nec tam ad *vulnera* quam ad *cladem* et *fugam præcipitem* respici. Objici tamen potest passiva constructio mediæ formæ τρώσεσθαι data. Eatenus indocte Sch. br. nisi sensum generalem tantum attigerit; indocte porro vers. vulg. quam refinxerim; *ubi nos ipsis-cladem-illaturos censeo*: τρώσεσθαι enim βλάψεσθαι. Secunda ratio est Sch. B. Ven. ἐλαττωθησεσθαι και τρωπησεσθαι· Ιωνες γαρ τας τροπας τ ρ ω μ α τ α καλουσι· και οἶνος σε τρωει, αντι του, παρατρεπει. Atqui reddenda hæc, *vinum te lædit, tibi officit*, et optime quadrant cum sensu exposito supra. Nam illud Ionicum τρῶμα ad vinum, βλάπτοντα φρένας, aptissime translatum censeo. In priore ideo consistendum. Conf. C. S.

Suboritur quæstio de vs. 65: cur, si οὔ πώς ἐστι καταβῆναι, suadet iis postea Polydamas ut de curribus descendant. Opinor agi de pugna inter oram fossæ et murum ubi relictum erat spatium, et dehortari Polydamantem a pugna conserenda cum curribus ne in hoc delati penitus conturbarentur, consilium vero dare ut pedibus sequantur Hectorem et aditum quærant per portam, ὁδὸν ἱππηλασίην, supr. ή, 439. Huc tendere Asium mox videbimus inf. vs. 120. at, læva mente, curru invectus. Firmatur potissimum sententia ex θ', 213 sq. ubi conf. notata.

(67). Orationem detorquet ne videatur nimis metu corruptus. Hæc, nempe vss. 67–74, παρένθετα sunt et ad sententiam plenius exponendam comparata. εἰ μὲν γὰρ δὴ etc. *Si demum enimvero, si utique;* non cum Clarkio ad ellipsem confugiendum est cum istud γὰρ sæpe inchoet sententiam. Cf. supr. ί, 22. Melius perspicitur

junctura si inverso ordine verba acceperis 69–70–67–68. *Hoc quam citissime velim accidere ut inhonorati pereant Achivi ab Argis longe, si equidem iniquo animo eos omnino perdit Juppiter, Trojanis vero vult opitulari: Sin a fuga se-converterint, et nos repulerint ex navibus, et impegerimus profundæ fossæ, puto fore neminem relictum iri qui ad urbem redeat cladem nuntiaturus.* ἀλαπάζειν, *excidere, ad internecionem persequi,* φάλαγγας nempe vel στιχάς. dicitur et ἀλαπάζειν πόλεις, τείχη. Cf. έ, 166, β', 367. (70). νωνύμνους. Melius hoc quam vulg. νωνύμους et a doctioribus adscitum. Ignominiam notat, re infecta, redeuntium. (71). παλίωξις dicitur illorum qui, antea fugati, ad fugam vicissim hostes vertunt. προΐωξις contra eorum est qui primi insequuntur. Ambo conjunguntur in Hes. Scut. 154. (72). ἐμπλῆξαι τῇ τάφρῳ, τὸ ἐμπελάσαι, ἢ τὸ ἀκουσίως ἐγκροῦσαι, καὶ ὡς εἰπεῖν, ἐμπαῖσαι. ἢ, ὡς πολλαχοῦ φησιν ὁ ποιητὴς, ἐμπεσεῖν. Eustath. 893. Bene illud secundum: conf. ό, 344. (77). Male in Editt. vulg. interpungitur σὺν τεύχεσι, θωρηχθέντες, ἑπώμεθα etc. loquendi enim norma solennis est in Homericis θωρηχθ. σὺν τεύχεσι. Hoc et notavit Clarke. In vs. insequente iterum obvia est locut. πείρατ' ὀλέθρου ἐφ. conf. supr. ή, 202. 402. Duplex porro interpretandi modus; εἰ δὴ, *quoniam nunc;* εἰ δὴ, *siquidem.* Usus τοῦ εἰ in priore sensu, nempe pro ἐπεὶ, sæpissime notatur, at versioni alteri favet vss. supr. 67, 71. (80). μῦθος, *consilium.* ἀπήμων, ut sæpius ἀμύμων, non modo *innocuum,* sed *valde profuturum.* (82). Ceteri linquunt currus ad signum fortasse datum ab Hectore vel suopte nutu, consilio Polydamantis audito. ἠγερέθοντο. ἀπαιωροῦντο, ἐκρέμαντο. Sch. br. At spectant hæc ad lect. ἠερέθοντο. prius ά, 57. ὁμηγερέες ἐγένοντο.

(86). Ordo narratur in pugnam irruentium. οἱ δὲ, milites nempe, διέστησαν ab invicem, intervallum faciunt ut in certos ordines se digererent: deinde ἑαυτοὺς ἀρτύνουσι, τάσσουσι, seipsos instruunt quinque agminibus factis. Exponit quoque Sch. B. διαστάντες ἵππων, at hoc jam fecerant ductores; de ceteris qui pugnabant πεζοὶ nunc agitur. (88). Memorantur ductores qui aciei singulæ præsunt. I. Hector et Polydamas, qui et tertium adsciscunt, Cebrionem. II. Paris, Alcathous et Agenor vs. 93. III. Helenus et Deiphobus. Comes additur Asius vs. 95. IV. Aeneas et Antenoridæ, vs. 98 sqq. V. ἐπικούρους ducit Sarpedon Lycius, cum Glauco et Asteropæo vs. 101 sqq. Lapithæ, Asio; Sarpedoni et Glauco, Menestheus, Ajax et Teucer, obviam eunt. Hector ipse recta contra portam tendit. Vid. vss. 127. 331. 251. 445 sqq.

(91). ὄχεσφιν. Conf. δ', 452. (96). Conf. β', 838. (103). διακριδὸν ἄριστοι, *eximie fortissimi;* ὥστε διακεκρίσθαι καὶ φανερὸν εἶναι πᾶσιν. ἐξαιρέτως, περισσότερον. Sch. br. In vs. insequente emphaticum est τό γε, *ceterorum saltem* v. *nempe.* At commatis serioris videtur versus. (105). ἀλλήλους ἄραρον, *se firme aptarunt,* h. e. acie conglobata ad pugnam procedunt et clipeis junctis. conf. ό, 618. In hoc συνασπισμῷ cernitur quodammodo origo phalangis in qua ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, ἀνέρα δ' ἀνήρ. (τυκτ. βόεσσι). ταις ειργασμεναις βυρσαις (clipeis scil.). ουδεποτε δε βουν ἁπλως λεγει την ἀσπιδα,

ἀλλὰ μετά τινος, ἐξ οὗ γνωρίζεται, οἷον βοῦν ἄζαλεην. Sch. A. Ven. & br. Vid. ή, 238. (107). Conf. supr. λ', 823.

(108). Dum ceteri de curribus descendunt Asius cum suo ad aggrediendum murum vadit quod infelici omine factum meminit Noster quippe in ejus perniciem cessurum —117. Fores apertas invenit at a Lapithis, Polypœte et Leonteo custoditas. Hi socios hortantur ut murum defendant et Trojanos a navibus arceant. Pugna describitur acerrime instaurata —161. (112). πέλασε, *se-admovit.* (113). νήπιος! *Demens! nec ei in fatis erat, evitata morte, equis et curribus exultans, a navibus ad Ilium ventosam* (excelsam sc.) *reverti* etc. ἔμελλεν ἀπονοστήσειν. Cf. supr. 34 sq. Interitus Asii narratur infr. ν', 384 sqq. Ἴλιον ἠνεμόεσσαν et in β', 606. ἠνεμόεσσαν ἐνίσπην. (116). μοῖρα δυσώνυμος, χαλεπή. Sch. br. convenienter cum ί, 83. ἔλλαβε......μοῖρα κραταιή. Potius vero *infaustum, male ominatum.* μοῖρα dicitur ἀμφικαλύπτειν per metaphoram; sensu magis proprio νὺξ, σκότος, θάνατος. (120). πύλῃσιν. Supr. έ, 749. σανίδες, supr. ί, 579. ὀχῆα, *vectem.* Inf. 455 sq. (122). εἴ τιν' ἑταίρων etc. Verterim εἴ τινα σαώσειαν, *In hopes to preserve, For the purpose of preserving:* Sæpissime obvius est hic sensus particulæ quæ, ut dixerim, *extra conditionem* ponitur; ὥστε ἑταίρους σῶσαι οὕστινας ἂν δύνωνται. Quod ad seriores, conf. usum apud Xenoph. Hist. 7. 1. 9. Nec aliter apud Romanos: v. gr. Aen. 2, 158. sq. Addas vs. 420. et Cic. Orat. cont. Catilin. 3, sub fin. (124). τῇ (ὁδῷ, κελεύθῳ). φρονέων, βουλευόμενος, *consulto.* S. A. ἐπὶ φρονήματι ἐπαιρόμενος, *animo elatus, superbiens.* S. B. Usitatius hoc; at videtur aliquid posci ut in locutt. μέγα φρονέων et φρονεῖν ἶσα, ἀγαθὰ, ὀλοά, ut sensus definiatur. Cf. δ', 219. π', 701. Potest et distingui, φρονέων (ἰέναι) ἰθὺς, ἔχε etc. melius vero, ἰθὺς, φρονέων, ἔχε ἵππ. consulto id agens qui audierit, at spreverit, monitum Polydamantis. Indolem bene attingit Poeta. τοὶ δ' ἅμ' ἕπ. nempe Asii copiæ; ὀξέα κεκλήγοντες, spe victoriæ elati et dementiæ ductoris participes. (126). Respice supr. 107. (127). δύ' ἀνέρας.. Depromsit hinc Virg. Aen. 9. 672 sqq. officium Pandari et Bitiæ. Hi, magis imperiti, portam recludunt ante quam stant, propugnaculi instar, heroes Homerici, infr. 145. Diversimode uterque comparationem instituit, exornatius vero Maro. Depingitur altitudo cristarum et juvenum se minaciter efferentium adspectus per arbores *capita adtollentes et nutantes sublimi vertice.* Vigorem ingenitum roburque expressit vates Iliacus; ῥίζῃσι μεγάλῃσι κ. τ. λ. Amænissime porro Virgilius, *Sive Padi ripis Athesim seu propter amœnum,* quod animum delinit et reficit inter strepitum et cædes jam diu versatum. De Lapithis, heroibus Achivis, conf. β', 740 sqq. (132). ἐλάτῃσιν ἐοικ. ὑψ. supr. έ, 560. (134). ἀραρυῖαι, ἡρμοσμέναι, βέβαιαι, firmiter infixæ solo, σὺν ῥίζαις. διηνεκέεσσι, *alte demissis et permeantibus terram, late porrectis.* (135). ὡς ἄρα, *sic equidem, sic ut dictum est,* nempe supr. 127. (137). οἱ, commilitones Asii. βόας αὔας, ἀσπίδας. Supr. ή, 238. In altum attollebant scuta ut esset instar testudinis clipeorum compages adversus tela desuper jactata. συνασπισμὸς irruentium notatur supr. 105. (139). οἱ ἀμφὶ ασιον etc. socii, milites quos ducebat. h. l. vix accurate notavit Ernesti. (141). οἱ δὲ, Lapithæ nimirum. Dum in incerto esset an

ad mœnia accederent hostes, manebant intus; irruentibus vero Trojanis illico prorumpunt. In vs. 142 notatur constructio ἀμύνεσθαι περί, quæ et obvia est infr. 243. reticetur præpositio infr. 155. (145). ἐκ δὲ τὼ ἀΐξ. Videtur illud τὼ esse otiosum, sed non reipsa: speciatim designantur Lapithæ, qui ambo simul egressi portam defendunt ceteris intus manentibus. Supra quoque ὣς ἄρα τώ, 135.

(146). Lapithas, ictus hostium excipientes, apris, quorum robur eximium est et constantia invicta, adsimilat. Sensum comparationis attingit Sch. B· ἡ προκειμενη ἀπο των δρυων εἰκων προς την σ τ α σ ι ν· ἡ δε των συων προς την κ α ρ τ ε ρ ι α ν των βελων. δέχαται, excipere solent. Hoc pro δεδέχαται quod usitatum pro antiqua forma δέδεχνται, et a recentioribus δεδεγμένοι εἰσί. Cf. infr. 431. δοχμὼ ἀΐσσοντε, ut apri solent, obliquo capite ad ictum inferendum. δοχμὸς, δόχμιος (infr. ψ′, (116), εὐχώρητος, ὃν ἐστιν εὐχερῶς δ έ ξ α σ θ α ι ἐν ταῖς εἰσόδοις. Etym. Magn. In seq. vs. πρύμνην ἐκτάμνοντε, *ad radices usque mordentes, exscindentes*. (149). ἐκτάμνοντε. Wolf. Concinnior lectio, et hiatu nil offendente in pausa versus. (151). τῶν, Lapitharum. (154). οἱ, nempe λαοὶ καθύπερθε, Achivi in muro stantes. (156). Lapidum et telorum congeriem comparat cum nivibus denso ordine cadentibus in terram; breviter quidem at ζωγραφικωτάτως. Similitudinis diversa est ratio supr. γ′, 222. Splendide instauratur ad designandum apparatum bellicum infr. τ′, 357 sqq. Cf. et μ′, 278. Aen. 11, 610 sq. (160). αὖον ἀΰτευν, *aridum reddebant sonum*. Sic de tonitru Lucret. 6, 118. *aridus sonus terget aures*. Et Virg. Georg. 1, 357. *aridus altis montibus audiri fragor*. Apte usurpatur locutio percussis galeis quæ ex corio arido conficiuntur, necnon *clipeis*, βουσὶν κύαις, supr. 137. (164). Paulo audacius Hyrtacides directe innuens Jovem esse φιλοψευδέα, quod tecte magis Agamemnon supr. ι′, 18 sqq. Sed nec felicius huic quam alteri expeditur incusatio; captantur enim argumenta ex vanis eorum cogitationibus, se nimirum *vincere* debere *quia posse videntur*. (166). χεῖρας ἀάπτους. Vid. α′, 567. (167). Ex humili petitur comparatio, nec ob eam caussam minus apte bellantium ardorem et pervicaciam depingens: vespas enim θυμικοὺς esse. Sch. B. Quod addit tamen, poetam velle per talem similitudinem imminuere dignitatem virorum, non concesserim. Conf. supr. β′, 469. infr. ϱ′, 570 sqq. Dubitatur de locut. μέσον αἰόλοι quam varie interpretantur: εὐκίνητοι, *flexiles in medio et ad motum varium bene accommodati* (hoc Sch. B.) vel, ποικίλοι τὰ μέσα τοῦ σώματος. Cf. Sch. br. Porph. Q. 3. Favet priori nota significatio vocis in αἰολομίτρης, et locut. πόδας αἰόλος, τ′, 404. Huic, insectarum species. (168). ποιήσονται, *exstruere solent*. Cf. α′, 37. λ′, 183. ὁδῷ ἔπι etc. supr. ζ′, 15. Cf. et π′, 259 sqq. ubi iterum instituitur comparatio. (171). Apodosis similitudinis. οἱ, Lapithæ sc. οὐκ ἐθέλουσι χάσασθαι πρίν, πρὶν αὐτοὺς ἢ κατακτάναι etc. *priusquam vel pereant ipsi vel capiantur*. (174). Consilium Jovis haud immutatur conquerente Asio, idque, quia jamdudum decreverat honorem Hectori tribuendum. Hoc postea effectum cernitur infr. 453 sqq. porta ab Hectore perfracta.

(175). Sævit pugna ad murum, Lapitharum præsertim qui multos interimunt—194. Alteram partem tentant Hector et Polydamas; copias vero illos sequutas augurium conterret, aquila serpentem rapiens et, morsu petita, eam cito dimittens—209. Edoctus inde exitum infelicem pugnæ prædicit Polydamas et Hectorem dehortatur ne Achivos intra mœnia persequatur—229. At superbe vicissim alloquitur Hector minis adjectis ne vel ipse cesset a pugna vel alios conterreat—250.

(176). ἀργαλέον. Epiphonesis est, poeta ordinem narrationis rumpente, quod fit consulto ne lector jam fastidiens immutata et continua descriptione obruatur et hebescat. Hoc non sine artificio factum cernitur supr. γ, 539. Conf. C. S. (177). Bene conservatur temporum ratio, de pugna enim jam in omni parte commissa loquitur. Notabilis præterea est metaphora audacior πῦρ λάϊνον θεσπιδαὲς ad designandum certamen cum *lapidibus* commissum et immaniter furens instar *ignis*. Locutionem tamen magis *lyricam* quam *epicam* judico et Pindaricum potius quam Homericum redolere, hoc ideo caussæ præterea adesse cur clausula 175—181 rejiciatur; nequaquam enim tentandum τεῖχος λάϊνον quod frigidum foret et inconcinnum. Notum est illud Graii nostri de pugna atroci dictum, *iron sleet of arrowy shower*, haud absimiliter. θεσπιδαὲς, epith. ignis infr. 441. et in plerisque locc. *edax, invictum, atrox.* (178). καὶ ἀχν. π. Angl. *dispirited as they were, they were compelled to fight in defence of their vessels;* quippe spe reditus amissa si comburerentur. Cf. π', 82. (181). σὺν ῥ' ἔβ. Conf. supr. λ', 735. (186). πεπάλακτο. Conf. λ', 98. Vers. Heyn. præferenda, *conquassatum est.* Vulg. *fædatum est.* Nec importunum hoc, cum talis significatio verbi sæpius occurrat; at prima notio est *conquassari*, unde ceteræ profluunt faciliter. Vid. ι', 100. ϱ', 387. (189). ζωστῆρα. Vid. δ', 135. (190). ἐρυσσάμενος. Conf. α', 141. 308. (192). πλῆξ' αὐτοσχεδίην, suppl. καθ' ὁρμὴν, *cominus percussit.* (195). ὄφρα οἱ (Lapithæ) ἀπενάριζον τοὺς (183—194) κατὰ τὰ ἔντεα etc. Augurium in inseqq. narratur quo territus Polydamas consilium aperit omittendi τὴν τειχομαχίαν ne quid ab Achivis subsistentibus damni copiæ accipiant. Hoc rite fuerat interpretatus; Græcos nimirum intra naves suas conclusos anguem repræsentare, aquilam Trojanos, nec feliciter Hectori cessit quod secus omen acceperit. In genere notandum est indigenas terræ a serpentibus in prisca relligione adumbrari. Conf. C. S. et Herod. I. 78. Varie loc. illustrant ex Cic. de divin. I. 47. Aen. 11. 751 sqq. 12, 247 sqq. Variatur insuper augurium supr. θ', 247. et pro re nata recte: *hinnulo* comparatur acies Achivorum quia nondum Trojani vallum superaverant ut *illos* adeo in *castris suis* adorirentur. Serpentis morsus h. l. innuit cladem Trojanorum et funestum exitum belli. (201). αἰετὸς etc. Vertit propemodum ad lit. Virg. *Volans alte raptum fulva draconem fert aquila, implicuitque pedes, atque unguibus hæsit: saucius at serpens sinuosa volumina versat, arrectisque horret squamis arduus insurgens etc.* 11. 751 sqq. (206). ἀλγήσας ὀδ. *serpentis saucia morsu abjicit efflantem.* Cic. ubi supra. κάββαλε, κατέβαλε. Vid. C. S. (207). πέτετο πνοιῇσ' ἀνέμ. "Ornate, quoniam ei, qui volat, vento utendum est." *Heyne.*

Verum hoc, si sit ἐν ταῖς πνοαῖς, at expediri potest ἴσως, ἅμα ταῖς πνοαῖς, ut celeritas designetur cursui ventorum æqualis. Sic plerumque Virg. *Ocyor Euro.* Cf. et Aen. 1. 317. (208). ἐῤῥίγησαν. Forsan quia verum sensum intellexerunt aut religione quadam perculsi. ὅπως, verius ἐπεί. Inductum prius ab ignorantibus digammum; at jure restituit Knight ἐπει Fιδον. ὄφιν in fine versus salva lege metri adhibetur, nam syllaba prima per *ictum* et *accentum* producitur. Conf. not. et C. S. ad α΄, 51. Hoc non intellecto confugiebant Editores ad monstra ὄπφιν, ὀFφιν, οὔφιν. nec felicius doct. Ernesti qui id potestatis literæ aspiratæ (φ) tribuit quæ brevem vocalem sustinuerit. Ridicule de versu μειούρῳ cogitat Sch. br. Conf. C. S. Movetur porro quæstio de αἰόλος ut supr. 167. Exponit Sch. br. ποικίλον καὶ πολύστικτον, quod prætulerim—poetice tamen Heyne, *se, variis spiris volventem,* spectato haud dubie Aen 11. 753. *sinuosa volumina versat.* (209). τέρας, *ostentum, prodigium;* hoc nimirum dicitur κατ' ἐξοχὴν, aquila enim διὸς ὄρνις adpellatur, et inter Romanos *Jovis ales, pinnata satelles* etc. Ipse vero πανομφαῖος supr. θ΄, 250. Convenienter in loc. Herod. cit. supr. vs. 195. τοῦτο (anguium voratio), ὥσπερ καὶ ἦν, ἔδοξε τ έ ρ α ς εἶναι.

(211—15.). Artificiose contexitur oratio quam Polydamas, non sine quadam solicitudine de eventu, profert, veritus nempe ut detur, quam tempus ipsum postulat et res ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, venia loquendi. Nec præter expectationem cecidit res. Hector, ferox et elatus victoria, consilium renuit quod ipse postmodum, copiis profligatis, optimum fatetur: conf. χ΄, 100 sqq. αἰεὶ μέν πως etc. *parum abest quin semper me in concione increpes bona licet consilia proferentem; et hoc quia tibi persuasum est neminem qui civis sit contra quam tibi videatur sententiam edere debere vel in concilio vel in bello, sed tuam gloriam ampliorem reddere.* Verba αἰεί πως reddidi ita ut sensum assequerer, *utplurimum me increpas.* Prave omnino in hisce vers. vulg. (216). περὶ νηῶν, *de navibus, circa naves.* Jure monet ne naves adgrediatur; hoc enim foret Achivos *in terra sua* invadere et ire obviam voluntati Jovis. Vid. Supr. 195. (217). εἰ ἐτεόν γε etc. *Si revera.* Similiter supr. ε΄, 104. εἰ ἐτεόν με ὦρσεν ἄναξ. Vult Polydamas *æque certum esse talem fore exitum ac ostentum supervenisse Trojanis.* Junge in seqq. ἐπῆλθεν ἐπ' ἀριστερὰ, ad lævam aciei partem apparuit ostentum, eorum nempe qui cum Hectore pugnabant. λαὸν, turmas Trojanorum. Conf. supr. 200. Notabile fuisse quas partes cœli tenuerint ostenta constat ex vss. 239 sq. Conf. ω΄, 319. (222). Distinguas, οὐδὲ ἐτέλεσε, φέρων, ὥστε δοῦναι etc. *nec effecit ut daret.* (225). ναῦφιν, haud dubie pro ναυσίφι, ναυσί. οὐ κόσμῳ παρὰ ν. *clade apud naves accepta per easdem vias revertemur;* ad lit. *dedecore affecti.* Minus recte vers lat. *a navibus,* quasi fuerit παρὰ νηῶν. (228). ὧδε κ. *Sic ostentum explicaverit augur qui prodigiorum peritus sit atque ei paruerint populi.* (231—34). Vss. ex superiore libro ι΄, 357 sqq. illati. (235). λαθέσθαι βουλέων. Quænam hæ βουλαὶ fuerint v. indicia voluntatis Jovis colligere poterat ex nuntia Iride supr. λ΄, 196 sqq Antea vero diserte meminerat ζ, 175 sqq. At ex superioribus constat Hectorem non habere compertum consilium Jovis qui tantum decreverat se ad naves compulsurum Achivos, at de

exitu pugnæ siluerat; potius vero prædixerat infaustum fore. (240). τοίγε. Pronom. ἐμφαντικῶς dictum. Cf. γ', 409. (243). εἷς etc. Concitatus loquitur Hector ideoque ἐλλειπτικῶς. Plenius Sch. B. ἐκεινος μονος ἀριστος οἰωνος ὁ ὑπερ πατρης κ ε λ ε υ ω ν ἀγωνιζεσθαι.

Nobilis porro et vere heroe digna sententia nunc effertur. Certatim laudant scriptores, transferunt, ornant; nemo felicius Reverendiss. Episcop. de Clonfert in eximio suo poemate *de amore patriæ* cui hoc Homericum pro titulo præfigitur. παρῳδεῖ Pyrrhus in Plut. Vit. P. § 29. Verterat Cicero, *optimis auspiciis ea geruntur quæ pro reipublicæ salute fierent.* De Senect. Cf. not. Clarke. Ad misericordiam Hectoris aptissime profertur sententia, animæ tam generosæ, morte immatura tam cito rapiendi. (244). τίπτε σὺ etc. Cum amaritudine orationem detorquet et Polydamanti exprobrat ignaviæ crimen. Minas præterea confert 248 sqq. Vs. inseq. ἄλλοι γε πάντες *omnes omnino.* (249). παρφάμενος. Ea vis videtur esse; *contra quam par sit hortans*. παραλογισάμενος, Sch. br. Cf. cum hisce orat. Turni Aen. 11. 383 sqq. Ignaviæ crimen suo more amplificat et exornat Maro. (250). ἀπειλητικὰ hæc. Adnotat Sch. B. res quodammodo diverse constitui apud Achivos quorum πολιτεία propius ad *democratiam* accessit, et principibus concessa amplior dicendi libertas. H. l. consilium uni Hectori aperit Polydamas; hoc tamen in ipsis faucibus belli et periculo circumstante; et quod male audierit non tam ingenio vel δεισπεσύνῃ quam tempori tribuendum. (252). ἠχῇ θεσπεσίῃ, *ingenti clamore.* Plerumque significat θεσπ. *divinus, divinitus immissus*, ut supr. ἰ, 2. solenniter porro ut ἱερὸς, δῖος et cetera ejusdem generis ad designandum quidquid sit ultra modum auctum. Vid α', 141. In Pind. vox occurrit, θεσπέσιον γένος, *monstrosum.* Py. 12, 23. (255). θέλγε νόον. "Notabile est, θέλγειν dici in partem deteriorem, pro *frangere animum.* Similiter Latinis *delenire—delenimenta* &c." *Ernesti*. Recte vert. θελκτήρια, *delenimenta*, quæ a recentioribus *philtra* dicebantur et in tali sensu ab Homero ipso usurpata; Cf. Od. κ', 291. A Dammio exponitur θέλγειν, *ducere aliquem quo ducens vult, et quomodo vult, incantare:* pro etymo probabili illud, θέλειν et ἄγειν.

(256). τοῦ, Jovis; auguriis freti Trojani murum aggrediuntur; Achivi fortiter obstant ab Ajacibus incitati—277. Notabilis locus est qui memorat antiquæ τειχοποιΐας rudimenta. ἐπάλξεις erant propugnacula turribus (πύργοις) adjecta et extra murum prominentia. *Breastworks.* οἱ προμαχῶνες τῶν τειχῶν. S. br. Ad hæc pertinebant αἱ κρόσσαι quæ undique circumibant et erant αἱ ἄκραι τῶν πύργων καὶ οἷον κ ό ρ σ α ι καὶ κεφαλαὶ αὐτῶν. *Niched battlements.* Respondent hisce recentiorum *loricæ* et *pinnæ*, de quibus cf. Cæs. de B. G. 5. 40. et Aen. 7. 159. nec cogitandum est cum quibusdam a Sch. B. citatis κρόσσας fuisse ὄργανα τειχομαχίας adscensum facilem præbentia ad turres, cooperta quippe: serioris enim artificii hæc habenda. Dehinc στῆλαι vs. 259. Exponuntur a S. br. λίθοι θεμελιώδεις. ὅθεν καὶ προβλῆτας αὐτούς φησι, παρὰ τὸ προβεβλῆσθαι. hæc ex ipsis verbis poetæ 260, πρώτας ἐν γαίῃ etc. videmus rudimenta fulcrorum v. ἐρεισμάτων quibus suffulciebantur muri. *Buttresses.* Hic sunt ἴχματα, *stabilimenta*, turrium. (263). Dirutis propugnaculis

clipeos congerunt Achivi ut adeo fenestræ compleantur τῶν ἐπάλξεων. Sic ex Sch. B. et Victorian. interpretatur Heyne, et recte. Aliter Ernesti qui accipit ῥινοὺς βοῶν ut *coria bubula* muris prætensa ne jactibus missilium nimis quaterentur. At nondum nota tormenta quæ sola poterant id efficere, nam ut *tela* potuerint vix cogitandum. Aetati seriori conveniunt magis. (264). ὑπὸ τ. *i. succedentes muro. Subeuntes, Aen.* 7, 161.

(265). Restituunt pugnam Ajaces hortando, minitando, agendo. στερεὰ ἔπεα, vs. 267, ἐπιτεταμένα, σκληρά. S. br. potius, καταπληκτικά. obvium κρατεροὶ μῦθοι ά, 25. fere eodem sensu. Ambigue porro Vers. Vulg. in vs. 271. ἔργον est μάχη ut centies, et vertendum; *nunc ab omnibus decertandum est.* (273). ὁμοκλητῆρος, Hectoris nempe. Hortantur ne quis naves petat fuga minis ejus perterritus. (275). αἴ κε, ut sæpissime, *in the hope that, to the end that.* Cf. ά, 66. In vs. inseq. male distinctum video in libb. quibusdum inter νεῖκος et ἀπωσαμένους. Est ἀπώσασθαι νεῖκος, *pugnam arcere* h. e. *hostes*, μετωνυμικῶς. Sic apud Latinos centies, *bellum profligare;* quamvis et hoc notionem habet præterea *expediendi, conficiendi.* (278). Exornate instituitur comparatio repetita ex vs. 156 sqq. quæ inserta sunt 281—286 tantum ad ornationem spectant, mire tamen afficiunt mentem per imaginem notissimam. (279). ὤρετο, *excitaverit se.* (280). πιφαυσκόμενος etc. *ostentans sua tela*, nempe *nives, fulgura,* generatim χειμῶνα, qui nuncupatur διὸς ὄμβρος infr. 286. Convenienter cum voc. κῆλα illud Horatii, *Dextera sacras jaculatus arces* etc. Carm. 1. 2. 3. (281). κοιμήσας ἀνέμους, *sopitis ventis.* Quam pulchrum et ad rem exprimendam comparatum. Species ipsa adest νηνεμίης, tranquilli ætheris et leniter undique decidentium *telorum* dei. (283). ἀνδρῶν ἔργα, *hominumque labores.* Virg. sata, arva. (284). κέχυται, κῆλα v. χιών. Bene ad prius refertur si cum vers. vulg. pluraliter accipiatur μιν in vs. seq. at dubito an legitime etsi duce Apollon. in Argon. Melius ideo dixeris χιὼν κέχ. Recte exponit προσπλάζον Sch. br. προσρηγνύμενον, h. e. τῇ ἀκτῇ. Unda cohibet (ἐρύκεται) nivem ne ultra progrediatur, liquefaciendo scil. Hoc præclare adjectum ad sensum afficiendum tametsi ad summam rei nil faciens.

(290). Gloriam muri superandi Sarpedonti tribuitur qui una cum Lyciis magnam partem diruit, infr. 397 sqq. Hic Glaucum alloquitur hortaturque ut, honoris memor quem apud suos sortiti sunt, ad virtutem accingatur—328. Præclare fingitur Sarpedonis ἀριστεία quasi ad funus condecorandum infr. π', 481. etc. (295). ἐξήλατος ἀσπίς, ἐξ ἐλασμάτων κατασκευασθεῖσα Sch. br. De clipeo loquitur ærea lamina obducto et qui intus firmabatur coriis plicatis. Hinc Ovidii *septemplex clipeus;* ἑπταβόειας, ή, 220. ἤλασεν, κατεσκεύασε, Sch. at nimis late; nam subest notio τοῦ ἐλαύνειν, conficiendi opus *ductile* quale erat scutum. Cernitur porro mos Homericus complendi sententiam adeo ut pars posterior exponat primam, ἐξήλατον, ἣν ἄρα χ. ἤ λ α σ ε. Cf. θ',527 sq. (296 sq.). ἔντοσθεν, intra laminam. Plurima inserebantur coria bubula quæ ad oram exteriorem (ἄντυγα) pertinentia una cum lamina firmiter sunt assuta: ad hoc utebantur *aureis virgis* v. *fasciculis*, ἱμᾶσι, κανόσι, ut exponit Sch. br. ῥάβδοις vs. 297. Hi for-

san depacti sunt clavis circumcirca adactis; in parmulis, ad pondus minuendum, *corrigiis* (ἱμᾶσι) tantum fortasse utebantur. ῥάβδοι διηνεκέες erant, toti oræ clipei circumdati.

(299). Sarpedon, acerrimus bellator, ad vivum depingitur, comparatione instituta cum fortissima ferarum, et cujus animus ultra modum inedia accenditur. Imitationes ubique cernas: Aen. 9, 339. 10, 723 sqq. Stat. Thebaid. 6, 675 sq. Exornatior h. l. ἡ ὁμοίωσις quam supr. κ', 485 etc. at in Od. ζ', 130 sqq. magis exquisite instituitur. In vs. 300 sq. rabies describitur eousque accensa ut ovile adgrediatur quantumvis munitum nec ab illo discedat donec vel prædam auferat vel vitam amittat. ἐπιδευὴς κρειῶν, *impastus leo.* κέλεται etc. *suadet enim vesana fames.* Aen. supr. cit. Variatur a Virgilio idque summo judicio et personis convenientissime. (305). μετάλμενος. Leo versatur extra stabulum et loquitur Poeta de conatu adgrediendi septum, ἕρκος αὐλῆς. ἥρπαξε, *manditque trahitque molle pecus.* Aen. loc. cit. (310). τετιμήμεσθα......ἕδρῃ etc. Cf. supr. θ', 162. De altero quod subjicitur præmium τῆς ἀριστείας, τὸ τέμενος, respice supr. ι', 574. παρ' ὄχθας ξάνθου. quippe in situ fertilissimo et amænissimo. (314). καλὸν φυτ. Cf. ζ', 195. (315). τῷ, *idcirco, cum ita sit.* (318). οὐ μὰν ἀκλειεῖς, *non equidem sine gloria,* h. e. *maximam adepti,* solenni locut. ἔξαιτον notatur in vs. 320 pro ἐξαίρετον, *eximium,* vinum principibus præberi solitum; sic antea οἶνος γερούσιος, δ', 259. (322). πέπον. β', 235. Porro de constructione dicit Clarke; "refertur istud γὰρ ad id quod elegantissime reticetur, *neu me quæso incuses temeritatis;* NAM *si* etc." At nil opus: satis enim absolvitur junctura respiciendo vss. 315, 316. cum quibus nectitur in apodosi τὸ γάρ. Similem notes sententiam Achillis supr. ι, 401 sqq. (326). Ordines: νῦν δὲ ἴομεν, ἔμπης γὰρ κῆρες θαν. ἐφ. et verterim; *nunc eamus, omnino enim instant fata mortis.* Hoc non secundum priorum Editt. sensum qui tribuunt τῷ ἔμπης usitatiorem signif. *nihilominus,* et verti sane potuerint ἔμπης γάρ, *nihilominus quippe—for all that death in so many forms impends.* At mea ratione, ut credo, melius constat τὸ γάρ, et exponitur ἔμπης per πάντως ab Hesych in Od. ξ' et ο'. Impeditior longe est constructio Heynii. (327). μυρίαι, ἃς οὐκ etc. ἃ δὲ παρακελευόμενον τῷ ἑταίρῳ τὸν Ἰδομενέα (leg. σαρπηδόνα) πεποίηκεν, ὦ πέπον κ. τ. λ. αἰσχύλος μὲν δεύτερος λέγων, οὕτως ἔφη· ἀλλ' οὔτε πολλὰ τραύματ' ἐν στέρνοις λαβὼν θνήσκει τις, εἰ μὴ τέρμα συντρέχοι βίου, οὔτ' ἐν στέγῃ τις ἥμενος παρ' ἑστίᾳ φεύγει τι μᾶλλον τὸν πεπρωμένον μόρον etc. Consimiliter Demosth. περὶ στεφ. Cf. C. S. (328). ἠέ τῳ (τινι) etc. Sententia absoluta; *aut superabimur aut vincemus ipsi.* (331). πιτιᾶο. De forma vid. supr. β', 552. δ', 338. (332.) τοῦ γὰρ δὴ etc. Apparet ex η', 437. plures turres in muro fuisse exstructas, et ex hoc loc. eas ducibus, cuique suam, tribui ut defenderentur. At in vs. inseq. πύργος reddenda *agmen:* sic. supr. 43, πυργηδὸν et πύργος ἀχαιῶν, δ', 347. Male ideo edit Schrev. et All. *per munitionem Achivorum;* nec melius interpungitur a plerisque inter πύργον et ἀχαιῶν, ut sit εἰ τιν' ἀχαιῶν etc. nisi accipiatur πύργος pro τεῖχος, quod factum alibi concedo. (334). ὅστις οἱ ἀρὴν ἐτ. *qui a sociis perniciem averteret.* ἀρὴν supr. 332, κακότητα. (337). ἀλλ' οὔ πως etc. ἀλλ' οὐκ ἐδύνατο βοᾷν ὥστε γε-

γάνυν, h. e. ita ut exaudiretur. Tantus strepitus undique accendebatur. (340). Lis magna de verbo ἐπῴχατο. Gloss. MS. Lips. adfert Ernesti; ἐπὶ πάσας γὰρ ὀ χ ε ὺ ς ἐκκλινόμενος ἦν, ἢ ἐπὶ πάσας ἦ ρ χ ο ν τ ο οἱ πολέμιοι. Arridet hæc, nam illam alteram linguæ minus congruam judicarim. Lego igitur πάσας ἐπῴχατο, *accesserant ad omnes*, aditus nempe quoscunque generaliter dictos πυλάς. Th. ἐποίχομαι, unde ἐπῴχμαι, ἐπῴχμην, in 3 pl. ἐπώχντο, ἐπῴχατο, recentius ἐπωχμένοι ἦσαν. Exponit Sch. br. in priore sensu ita ut de portis *occlusis* sermo sit; assentiuntur Heyne, Wolf. at diverso cum etymo, cum prior ad th. ἐποίγω trahat, ille ad ὀχεὺς, *vectis*. Constat unicam fuisse portam nec eam fuisse occlusam; η', 438. μ', 120 sqq. 453 sqq. lectio igitur πάσαι ἐπῴχατο vix potest constare. Mira inconstantia in edit. Schrevel. servatur lectio recepta cum versione Scholiastæ br. πάσας, totam obsidebant simul irruentes, σὺν ὁρμῇ πανσυδίῃ. τοὶ, Lycii.

(342). Menestheus, certamine oppressus, mittit præconem rogatum Ajaces ut sibi subvenirent. Dicto obsequuntur Ajax ὁ μέγας et Teucer, at manet Oïlides, monito prioris, ut Achivos ad pugnam concitet—369. (344). ὃ γὰρ etc. *Hoc enim omnium potissimum foret, quoniam in hac parte cito exoritura est clades immanis.* Specialiter indicant verba τάχα τετεύξεται cædem jam imminentem. In vs. 347 bene deligitur epith. ζαχρηεῖς ad designandum impetum Lyciorum. ἄνεμοι ζαχρηεῖς supr. ε', 525 sunt venti validissimi, et h. l. innuit pugnantes ad prælium ferri procellæ instar quibus non sine ope obsistendum est. τελέθουσι, *solent esse*. (349). ἀλλά περ οἶος etc. *Solus ut sit adveniat saltem.* Nec absimiliter infr. 356. ὄφρα πόνοιο μίνυνθά περ—*auxilium vestrum deposcit ut aliquantisper in partem belli succedatis.* (358). supr. 344. (366). Lycomedes alibi memoratur Creontis f. ι', 84. infr. ρ', 345. τ', 240.

(370). Sociis subveniunt Ajax et Teucer et excipiunt impetum Lyciorum—377. Prior interficit Epicleum; hic Glaucum muro succedentem sagitta vulnerat et a pugna discedere cogit—391. Proinde Sarpedon ira actus Alcmaonem interimit et murum magna ex parte diruit: impetum ejus retundunt Ajax et Teucer, sagitta hic, ille hasta; nec tamen prorsus repellunt, nam hortatu facto Lycios ardentiores ad pugnam facit—414. (372). τόξα. Cogitandum est Pandionem et *arcum* et *sagittas* Teucri ferre. Utriusque notio in voc. τόξα delitescit; Cf. Pind. P. 8. 24. Supr. β', 720. at h. l. epith. καμπύλα ut παλίντονα etc. prius designat ἐμφαντικῶς. (375). ἐρεμνῇ λαίλ. ἴσ.. Eadem adumbratio servatur ac supr. 347, ζαχρηεῖς τελέθουσι. (377). σὺν ῥ' ἐβάλοντο, *Se ad pugnam conferebant.* (380). ὀκρυόεντι. Supr. ϑ', 518. Al. ὀκριόεντι melius. ἀκριάεντι, *Knight;* ex vestigiis nempe Latini *acer* et Græc. ἀκὴ, ἄκρος etc. hinc et Od. σ', 33 refinxit doctissimus Vir legendo ἀκριάοντο, *certabant:* nam prorsus distare putat epitheta (ὀκριοεις) quæ sub eadem forma in editt. vulg. *bello* nunc, nunc *lapidi* tribuuntur. Cf. not. ad loc. supr. cit. Recte mea sententia scribuntur πόλεμος ὀκρυόεις, γυνὴ ὀκρυόεσσα, ι', 64. ζ, 344. cum *aversationis* conceptu; Th. κρύος. Quantum ad epith. in h. l. spectat cum Knightio judicaverim illud diversissimæ originis fuisse. Cf. C. S. (382). οὐδὲ μάλ' ἡβῶν, *ne is quidem qui ætate vel*

maxime polleret. Semper apud rudes et imperitos grassatur opinio vires, *physicas* præsertim, eorum qui inter vetustiores factis claruere, immane quantum serioris ætatis robur supergressas; nec id absque idonea ratione: species veri exauget ardor juvenilis, et in senili mente quantumvis ille deferbuerit, "iidem senes, omnia præterita, quæ ipsis ad delectationem sentiendam aptioribus extitissent, insito et naturali quodam affectu, non voluntate mendaces, in immensum augent." *Knight*, Prolegg. 51. Cf. supr. ε', 302—4. Apollon. Arg. 3. 1366. Aen. 12, 899 sqq. In vs. præc. extrusum vellem τό μιν et restitutam lect. Knightii οὐδέ χ' ἑ ῥέα, h. e. ῥεFα. In vs. 382, lect. Heynii et Wolf. secutus sum. (384). τετράφαλον. Cf. ad γ', 376. (385). ἀρνευτήρ, ὁ κυβιστής. Citat Clarke Aen. 1. 115. *pronusque magister volvitur in caput* etc. loc. plane effictum ex Od. μ', 413. Latinum *urinator,* cujus etymon ridiculum profertur in Lexic. vulg. hinc profectum existimo metathesi literarum et utriusque stirpem esse ἄρς, *agnus.* παρὰ τοὺς ἄρνας. οὗτοι γὰρ κυβιστῶσιν, ὥσπερ τὸν ἀέρα κυρίττοντες. Sch. br. Cf. et Sch. π', 742. Eustath h. l. Etym. Magn. (388). ἔβαλεν αὐτὸν, ἐπεσσύμενον, ἐκ τοῦ τείχους. Talis est constructio et junctura in lat. vulg. Pessime Schrevel. ἐπεσσύμενον τείχους, *irruentem in murum,* nempe κατὰ τείχους—nam hoc foret *de muro,* ut κατ' οὐλύμποιο καρήνων, ά, 44. (392). γλαύκου ἀπίοντος, vel absolute vel subaudito ἕνεκα, ut centies. Discedit a pugna Glaucus dolore vulneris confectus; videmus tamen brevi post acriter circa Hectorem dimicantem, infr. ξ', 426. (395). πέσε, ἑσπόμενος δουρί, nempe πρηνής, ut supra ἐοικὼς ἀρνευτῆρι et κύμβαχος in έ, 586. In vs. 397 intelligendum est Sarpedontem pinnas muri prehendisse et secum avulsisse; ruinam dehinc insecutam. Vs. 398. πᾶσα διαμπερές, *tota penitus.* Conf. Aen. 2. 464 sqq. *convellimus altis sedibus, impulimusque. Ea lapsa repente ruinam cum sonitu trahit, et Danaûm super agmina late incidit &c.* Cf. et vs. 492 sqq. (401). βεβλήκει (μιν κατὰ τὸν) τελαμῶνα, *balteum clipei.* Cf. β', 388 sq. et ζ', 117 de clipeo ἀμφιβρότῃ v. ἀνδρομήκει. (403). νηυσὶν ἐπὶ πρύμν. hæc sensu latiore; non enim ad navium *puppes* sed apud *murum* res nunc geritur; at puppes versus murum spectabant. (404). διὰ πρό. Supr. δ', 138. ε', 66. (405) στυφέλιξε. Supr. ά, 581. (406). χωρησε (κατὰ τὸ) τυτθὸν etc. Linguæ vetustioris erant τυτθὸς, μίνυνθος, *tempus* hoc, illud *spatium* referens. Quod centies occurrit, μίνυνθα, retulerim ad exoletum μίνυνς, νθος, *pars minuta, abscissa;* et hinc expedio locut. χάζεσθαι (κατὰ τὸν) μινυνθα, *parumper recedere,* supr. λ', 539. αἶσα κ. τὸν μίν. *ævum breve.* ά, 416. Sed hæc obiter. (408). ἑλιξάμενος, *postquam-se-convertisset.* Infr. 467. (409). Suos concitat Sarpedon: *Lycii! quare ita acrem fortitudinem remittitis? At mecum insequimini, plurium enim simul opera melius impenditur, et mihi, valido licet, difficile est soli, cum murum perruperim, aditum ad naves usque aperire.* Arridet lect. Wakefieldii, ὦ λ. τι γ ἀ ρ. docta est et usui Homerico congrua. Cf. supr. 67. 322 et alibi. In vs. 412, ob vocem digammatam ἔργον ejicit Knight voculam τοί. Legit πλεόνων δή. Prætulerim ipse πλεόνων τοι.

(415). Æquo marte aliquantisper a Lyciis et Achivis decertatur—436. Jovis demum consilio et monitu Hectoris incitati Trojani

ardentius murum aggrediuntur; Hector ipse, adacto lapide ingenti, portam disrumpit; ingreditur suis comitantibus; fuga disjicit Achivos—471. ἐκαρτύναντο, γενναίως συνετάξαντο. Sch br. Supr. vs. 43 obvium, σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες; θαρσαλεώτερον vero est καρτύνεσθαι h. l. quippe jam summo instante periculo, μεγάλου ἔργου, *opere infando*, acerrima nempe pugna. ἔργον pro μάχη notatur sæpius, ut supr. 412. (418). θέσθαι κέλευθον. *aperire sibi viam*, ut supr. 411. (421). ἀλλ' ὡς etc. Cum viris circa fines summâ pertinacia ambigentibus comparat acies oppositas Trojanorum et Achivorum. μέτρα, *perticæ* ad metiendum agrum, quibus in vita simpliciore utebantur constituendis limitibus. ἀρούρῃ ἐπιξύνῳ, *ager qui in confinio jacebat*, ὅμορος. Angl. *debateable ground*. Statuendum est litem suboriri—quanam regione constitui debet ager iste ἐπιξύνος ita ut hujus vel alterius limites proferantur; agri ipsius definiri mensuram. Possit quoque de limitibus ejus disceptari. In genere habemus priscæ vitæ simulachrum ζωγραφικῶς depictum. Conf. in materia non absimili splendidam comparationem, Aen. 10, 354 sqq. (425). δήουν etc. Cf. ἕ, 453. (429). Constr. πολλοὶ δὲ οὐτάζοντο διαμπερὲς διὰ τῆς ἀσπίδος. διαμπ. ἕ, 112. διὰ πρὸ sæpius. De conversis ad fugam agitur. (431). ἐρράδατο, *conspersæ erant*. Hoc a th. ῥάζω quod postea in ῥαίνω transiit. Prodit pl. perf. ἐῤῥάσμην et regulariter in 3. pl. ἐῤῥάσντο, euphonice ἐῤῥάσατο, et in sermone poetico Ionum et Dorum ἐῤῥάδατο. Recentior forma ἐῤῥασμέναι ἦσαν *barytonorum*, quæ dicunt, propria est. Cf. Math. G. Gr. § 198, *b* sqq. Restituerat Knight ἐϜραδατο. (433). Transtulit hæc Virg. in Aen. 8. 408 sqq. χερνῆτις, quæ *nendo* victum quærit; ut in loc. cit. Aen. *cui tolerare colo vitam tenuique Minerva impositum*. Etymon latet in verbb. Sch. br. ἡ ἀπὸ τῶν ἰδίων χειρῶν ζῶσα......μισθοῦ ἄλλοις ἐργαζομένη. ἀληθής, *æqua, justa*. Hoc ex cura lanam cum pondere exæquandi ut fila accuratius deducat. Adumbrationem forsan spectavit Virg. in 412 sq. *castum ut servare cubile conjugis—possit*. ἀμφὶς ἀνέλκει ἰσάζουσα exprimunt actionem *trutinantis*. Junctura est ἀμφὶς ἰσάζ. ἀνέλκει, *sursum trahit exæquans utrinque*, ita ut lingula stateræ in medio stet. In genere ἀνέλκειν, *trutinari*, quod fit *addendo* vel *subducendo* ponderi; et ab Eustath. notatur ut καιριωτάτη λέξις h. l. quæ amplius illustratur ex Aristoph. Ran. ὁλκὴ σταθμιζομένων, *trutinatio*, ῥοπή. Sensum minus accurate expressit vers. vulg. Cf. Eust. 912. 53. ἀεικέα μισθὸν exponitur, εὐτελῆ καὶ οἰκτρόν, *tenuem mercedem*. Adumbratur in loc. cit. *tenuique Minerva*, opificio nimirum reditum præbente. (436). ὣς μὲν τῶν etc. Apodosis similitudinis est. Notatur vero sententia aliquatenus impedita; ἔχον (τὴν μάχην) ὡς γυνὴ (ἔχει) τάλαντα, ἣ ἔχουσα σταθμὸν ἀνέλκει κ. τ. λ. repetuntur dehinc, ὣς μάχη τῶν (dimicantium) ἐπετέτατο ἶσα h. e. κατὰ τὰ ἶσα. Bene παραφράζει Sch. ἰσόῤῥοπος καὶ ὁμοία ἦν ἡ μάχη αὐτοῖς, at locutio ipsa, ut notavit Heyne, a *tensione funis* profecta. Variatur supr. λ', 72 cum diversa metaphora, ἴσας ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχον. (439). διαπρύσιον. Conf. supr. θ', 227. (446). πρυμνὸς παχὺς, "conjuncte accipienda, *ab inferiori parte erat latus*, cui opponitur ὕπερθεν ὀξύς." *Ernesti*. Idem prodit Sch. br. restitutus a viro doct. Cf. supr. vs. 378 sqq. ἕ,

303, 304. Rem ultra modum adauget Virg. in Aen. 12, 899. (452). ὀλίγον, *parum*. (453). ὡς ἔκτωρ ἀείρας λ. nisu haud majore—non magis difficulter—φέρε αὐτὴν ἰθὺς κατὰ τῶν σανίδων etc. (454). πύκα στιβαρᾶς ἀραρ. *valde firmiter compactas*, ut sit πύκα pro μάλα. Repetitio hæc ejusdem notionis ut designetur gradus summus simpliciori linguæ convenit; hinc apud Hebræos notissima. Argutatur Eustath. in loc. Conjungit Damm ita ut πύκνωσις στιῤῥὰ designetur p. 2266. Possit præterea legi πύκα εἴρυντο, *valde muniebant*, ut στιβαρᾶς per se sumatur: nec officit hiatus in pausa versus. (455). δικλίδας. ὥσπερ δίζυγες ἵπποι οἱ ἀγόμεναι δύο ὑφ' ἕνα ζυγὸν, οὕτω καὶ πύλαι δικλίδες, αἱ ἀγόμεναι δύο ὑπὸ μίαν κλεῖδα, ὅ ἐστιν, αἱ δίθυροι. Eust. 914. 19. Eadem Damm ex h. l. Eustathii. Cogitandum est ideo de porta cum foribus duabus se vicissim excipientibus et intus vecte duplici transversa (ὀχεῦσιν ἐπημοιβοῖς vs. 455.) firmatis. Foramen erat in medio per quod clavis (ἡ κλεὶς) inserta vectes separabant vel amovebant ita ut aditus pateret. Vid. C. S. (457). ἐρεισάμενος......εὖ διαβάς etc. Hæc non in ordine sententiæ accipienda. Hector primum *magno gradu* (εὖ διαβὰς) contra portam fert saxum et deinde, *solo innixus*, summis viribus (ἐρεισάμενος) torquet. Recte monet Ernesti vitiose reddi εὖ διαβ. in præsenti cum de statu agitur antequam lapis immissus sit. Rem ad sensum depingit Tyrtæus, Eleg. 3, 21. ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισι στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς. βέλος *telum*, nempe *lapis*. Melius forsan, *ictus ipse*. (462). λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς. Conf. supr. θ', 355. Voto jam potitus Hector intrat et recta ad naves procedit. Summo cum artificio amovet Poeta Ajacem hujusce partis muri defensorem ad auxilium ferendum Menestheo contra Sarpedonem Lyciosque, supr. 370 sqq. ne præstantissimo heroi laus summæ fortitudinis minuatur Hectore murum perrumpente. Eximie porro impenditur opera in descriptione κορυθαιόλου Hectoris, vultus, armorum, oculorum, vocis ad pugnam excitantis. In vs. 463 non necessario ponitur νὺξ pro *nocte*, ut facit Sch. br. adspectus *tenebricosus* in genere intelligitur, σμερδαλέος, et per imaginem quæ sensum valde afficit. Sic Numen iratum ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς, supr. α', 47. Epith. θοὴ bene loco convenit; quæ celeriter se movet, unde Virg. pass. *nox humida cœlo præcipitat......ruit oceano*. etc. Valde promovetur conceptus si pro sensu antiquorum de *persona* cogitemus vultu atro, motu pernicissimo, ductorem adumbrante. ὑπώπια, πρόσοψιν in genere. (465). οὐκ ἄν τις etc. *non illum inhibere-potuisset quisquam occurrens, præter deos, quando in portam insiliit*. Sic communiter; at optativus ἐρυκάκοι cum particulis ἄν, κέ, præpositis verti potest commode, *non illum inhibere-voluisset*. Vid. R. P. Knight. Prolegg. § 148. (466). Pulcherrime iis quæ præcedunt subjicitur πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει. Indicat νὺξ minacem adspectum; πῦρ, ardorem bellicum. Cf. supr. α', 104.

Notabilis locus est et splendore et fide descriptionis interque illos jure recensetur quibus in copia linguæ et conceptuum sublimitate, rebus quasi in tabula depictis, actoribus in scena positis, eminuit poeta. Hoc est quod τὸ ἐναργὲς adpellabant veteres cum *sensum* vehementer feriunt descripta, cum verbis prolata quadam arte ζωγραφικῇ,

velut *adspectabilia*, oculis subjiciuntur. Insigne exemplum artis hujusce prostat ex vs. 290. ad fin. lib. quum τειχομαχια fit acerrima.

NOTÆ IN LIBRUM TERTIUM DECIMUM ILIADIS.

[ἐπιγραφή.] Trojani, murum supergressi, passim trucidant Achivos, quum Neptunus, miseratione commotus, clam Jove ad Trojam proficiscitur, et assumpta Calchantis specie primo Ajaces, tum ceteros Achivos, ad pugnandum hortatur et nova virtute incendit. 1—125. Exoritur dehinc atrox prœlium, copiis circa Ajacem collectis, et Hector, primo a phalange repulsus, suos ad virtutem exerendam hortatur—155. Nepotis sui, Amphimachi, cæde permotus Neptunus Idomeneum concitat.—239. Armatus hic cum Merione in pugnam redit, versus lævam castrorum—329. Pugna recrudescit—362. Virtus Idomenei imprimis elucescit, qui interficit Othryoneum—dehinc Asium—Alcathouum, et cum Merione, Antilocho, Menelao, adversus Aeneam, Deiphobum, Helenum, Paridem prospere dimicat—672. Hector ignarus quid in sinistro navium cornu ageretur, interea acriter pugnat, sed ita ab Ajacibus et aliis catervis urgetur ut gradum jam referant Trojani: Dehinc consilio Polydamantis obsequutus, suis conglobatis, Achivos adoritur—808. Novam pugnam ciet Ajax et utrinque ingenti clamore decertatur.— 837.

¶ Rhapsodiæ titulus fuit antiquitus, ἡ ἐπὶ ταῖς ναυσὶ μάχη. Appositi sunt quoque duo de auxilio Achivis clam adlato a Neptuno 10 sqq. Versatur vero imprimis in declaranda fortitudine Idomenei qui, una cum Merione, ἀριστεύει.

(1) ἐπεὶ οὖν etc. Recte a Clarke notantur ut copulam inter hunc et superiorem librum facientes: *Postquam, ut dictum erat, appropinquare fecisset*. Cf. μ', 469. (2). τοὺς μὲν ἔα. Sua fortuna uti permittebat bellantes, et se ad res aliorum hominum convertit. Minus accurate vertitur παλιν τρέπε in Lat. vulg. nec melius in Edit. Schrev. etsi prostiterit Sch. την ἀπὸ τοῦ εὐθέως μεταστροφὴν δηλοί. Distinguenda ideo; καθορώμενος νόσφιν ἐπὶ την γαῖαν Θρηκῶν, etc. τρέπε πάλιν (*avertebat, deflectebat*) ὄσσε φ. Nempe a conspectu confligentium.

Commode citat Sch. br. γ', 427. ὅσσε πάλιν κλίνασα, nec juncturam approbo, τρέπε πάλιν νόσφιν, quam in Editt. præstantiss. cerno. Summum porro artificium notatur in eo quod dum Jupiter præsens partibus Trojanorum studuisset, tantisper ceterorum deorum prohibet ministerium; jam vero, quo restituatur pugna, seorsum quasi abducitur et occasio præbetur Neptuno differendi exitum infelicem pugnæ. Narrationi dehinc impertitur fides et varietas, interpositis, quæ ad delectationem faciendam maxime conferunt, descriptionibus et episodiis donec ad eventum res perducantur et arcessatur Achilles. Epith. ἐναργέστατον, φαεινά, circumcirca lucem diffundentes—στιλπνά. (4). Jupiter in Ida sedens oculos convertit ab occidente versus septentrionem ita ut Thraces apud litora Propontidis et maris Euxini degentes in conspectu habeat, necnon gentes finitimas, Mysos, et qui nomine designantur ἱππημολγοί, poetice imposito et secundum consuetudinem vivendi quæ apud eos invaluit. Hoc ulterius exprimitur per Epith. γλακτόφαγοι. Epith. ἄβιος respectum habet ad tenuitatem victus et proinde subjicitur, δικαιοτάτων—quod attingit Sch. br. ἐπιθυμία γὰρ πλειόνων ἐπ' ἀδικίαν ἄγει. Epith. in vs. 5. ἀγαυῶν, vel ipsum est ornans vel respicit ad seqq. *virtutem, præstantiam* exprimens. Satis se commendat etymon τοῦ ἄβιος ex α et βίη; at non cum Steph. in Dict. Hist. acceperim ut nomen populi: nec magis, eorum sententiam amplector qui populos Scythicos, Agavos (ἀγαυοὺς), somniant. Consentiunt Eustath. h. l. Strab. VII. Legantur imprimis Herodotea, 4. 94—6. et quæ de Zalmoxidis disciplina tradit §. 93. Cf. C. S. (8). οὐ γὰρ ὅγ' ἀθανάτων etc. *Etenim nec cogitabat fore ut quisquam immortalium iret opitulatum* etc. Hoc more usitato exprimit οὐκ ἔλπεσθαι κατὰ θυμόν. (10). οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν etc. Conf. supr. κ', 515. (12). σάμου θρηΐκιης. τῆς σαμοθράκης. τὸ μέν τοι ἐν αὐτῇ ὄρος σαώκη καλεῖται. Sch. br. Unde Troadem conspicere possit Neptunus. Illustrant Interprett. ex Aen. 2. 461 sq. *unde omnis Troja videri......solita* etc. (15). ἐλέαιρε. Recte, ut a Clarke notatur; nam quod supra habet Poeta θ, 210 sq. dicitur tantum de Achivis *extra mœnia* versantibus quum jam restaret spes eos salvos fore. nunc vero concluduntur ad naves, et *omnino perituri* videntur. Neptunus ideo *misericordia* nunc commotus voluntati Jovis obviam ire statuit.

(17). Insequitur descriptio magnifica Neptuni in aciem descendentis et quæ a Longin. §. 9. inter ea quæ ab Homero de Diis proferuntur honestiora, citantur. (20). τρὶς μὲν ὀρέξατ' etc. *Ter se-protendit progressus*, h. e. tres gressus facit; quarto gressu attingit locum, quo tetenderat, Aegas. Revocatur mens ad ἑ, 770 sqq quod etiam mirabiliter confictum de impetu divino habetur: Necnon ad Pind. Py. 3. 75 sq. qui λυρικωτέρως narrat Apollinem iter confecisse *uno* tantum *gressu*. τὸ δὲ τέτρατον, h. e. κατὰ τὸ, quarta vice, quarto gressu, ὀρεξάμενος, ἵκετο εἰς τὸ τέκμωρ, *metam*. De fine itineris, Aegis, multum dubitant Interpp. Audiendus Strabo: τὰς αἰγὰς ἀμφοτέρας λέγει· τὴν μὲν ἀχαϊκὴν (Il. θ', 203), ὅταν δὲ φῇ, αἰγὰς, ἐνθάδε οἱ κ. τ. λ. βέλτιον δέχεσθαι τὰς ἐν εὐβοίᾳ. ἀφ' ὧν εἰκὸς καὶ τὸ πέλαγος αἰγαῖον κληθῆναι. Ed. Ox. V. 1. 559 sq. Optimum sane; nec omnino concesserim Sch. br. qui illam priorem somniat, Neptunum autumans illic fuisse pro-

fectum ne suspicaretur Jupiter se pugnam petere. Omnia porro graphice adeo videmus descripta, ut de loco menti poetæ objecto fieri vix potest quin cogitemus. De *ficto* alii: at reputandum directum cursum plane innuere verba vs. 20. hinc verosimile esse cautem quamdam, αἰγὰς, mari submersam, extitisse inter Samothraciam et littus Troicum, ubi veteres habitaculum Dei locabant, locum fortasse fluctuum vertigine insignitum. De œconomia recte monuit Heynè, narrationem bene procedere ut, antequam in aciem veniret, Deus ab omni parte instructus habeatur. (22). De epith. ἄφθιτα conf. supr. έ, 724. Similiter Pind. Isth. 8, 89, ἐς ἄφθιτον ἄντρον χείρωνος. (23). Conf. supr. θ', 41 sqq. unde hæc desumta videas. Conf. et Aen. 5. 817 sqq. *Jungit equos auro genitor.* (26). ἐοῦ etc. *Flectit equos curruque volans dat lora secundo.* Aen. 1. 160. ἄταλλε, *exsultabant. Tum variæ comitum facies; immania cete.* Aen. 5. 822. (29). Ornatu multo magis poetico res efficitur ut mare ipsum, Deo præside invecto, sponte sua viam aperiat, numine quasi divino afflatum. Inter exempla est schematis ab Aristotele laudati, tribuendi nempe motus et affectus animi humani rebus hisce omnino destitutis. Nec sublimitatem attingit Virgilius. γηθοσύνῃ, *præ—cum lætitia.* (30). οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο etc. *Atque rotas levibus summas perlabitur undas.* Aen. 1. 147. *Cæruleo per summa levis volat æquora curru.* Ibid. 5. 819. Huc quoque respicere videtur Aen. 7. 810 sq. in re dissimili. Ad exprimendam summam celeritatem comparatur. (31). ἐς νῆας—*versus naves.*

(32). Scite abrumpitur series ita ut narrationem excipiat quædam species ἐπιφωνήσεως, extetque imago magis sensibilis rerum peractarum. Conf. Aen. 1. 163. (35). ἀμβρόσιον εἶδαρ. ἄμβροτον, H. in Apoll. 127. Cf. et έ, 777. (36). πέδας—ἀῤῥήκτους, ἀφθίτους. Mos antiquorum cernitur equos vinciendi. Videmus in hisce omnia ex vita hominum adumbrata, variata tantum pro ratione et cultu vitæ deorum. (39). Comparantur Trojani cum flamma ingruente—et ut supr. Lycii, cum procella: at ardorem Achivorum restituit Neptunus, Calchantis forma assumta—45. Ajaces primo alloquitur: ut Hectori potissimum obsistant hortatur: ipse robore implet—61. (42). Non bene Ernesti lect. commendat παραυτόθι, vel divisim, παρ' αὐτόθι—est enim, παρ' αὐταῖς sc. νηυσὶ. Cf. δ', 452. (45). Aen. 4. 558. Variantur supr. β', 20. infr. ψ', 69 sq. σφὼ μὲν etc. *Vos equidem ab interitu servabitis Achivos si fortitudinis sitis memores* &c. loquendi formula satis nota ἀλκῆς μνήσασθαι. (49). ἄλλῃ—οὐ δείδια, *non alibi reformido.* Ceteros nihili facit, castra satis munita existimans ad prohibendum impetum, at Hectorem gravissime (αἰνότατον) timet ne penitus exercitum perdat. dicit ἐμφατικῶς αἰνότ. περιδ. quod alibi αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα etc. ut ά, 555. nisi quis prætulerit αἰνότατον ἕκτορα ut κρονίδης αἰνότατος. Nec obstat ἕκτωρ in recto casu vs. 54. in Homerico saltem sermone; sed alioqui melius se habet usitata versio. (53). λυσσώδης, *rabie actus.* φλογὶ εἴκελος. Non satis adumbrat impetus violentiam nimbi vel procellæ comparatio—flammæ instar urget et vastat. (54). ὃς διὸς εὔχετ' ἐ. π. ε. Injuria ablegat vs. Knight, quia talis jactatio nunquam ab Hectore edebatur. Sed διὸς παῖς est tantum sermo poeticus et designat eximiam fortitudinem vel in quovis genere excellentiam qua præditi cen-

sentur filii immortalium. Tali certe sensu Hector a Lycophr. et Euphorionte filius Apollinis prædicabatur. Conf. Sch. br. ad γ', 314. Bene defendit locut. h. l. Heyne. (55). σφῶϊν δ' ὧδε etc. *at vobis sic deorum aliquis in mentibus ponat* (ὥστε) αὐτὼ ἵστασθαι etc. *ut acriter obsistatis.* Nec otiosum est illud ὧδε, sed respicit ad insequentia et confirmat. ποιεῖν ἐν φρεσί. Omnino simile confer supr. α', 55. nempe τιθέναι ἐν φρεσί. etsi quidam resolvant locutt. et ἐμποιεῖν φρεσί, et ἐπιτιθέναι. (57). Melius distinctum teneas, τῷ κε, καὶ ἐσσύμενόν περ, ἐρωήσαιτε etc. h. e. καίπερ ἐσσύμενον, *quantumvis fortiter irruat.* ἐρωήσαιτε, β', 179. (59). Miraculum conspicitur in eo quod, sublato sceptro, et utroque tacto, mire adaugetur robur et pugnandi ardor. Notandum est baculos, ut insignia potestatis, inter vetustissimos immortalibus tribui, quod fortasse ex sac. scriptt. desumptum agnoveris, Num. 20. 8 sqq. Conf. Odyss. ν', 429. "Ut tactu, ita alibi afflatu utuntur dii." *Heyn.* Conf. Aen. 1. 591. Dicuntur et in Nostro ἐμπνεῖν μένος dii: Conf. κ', 482. inf. ό, 60, 262. et pass. Insignis epith. ὁ γαιήοχος, ὁ ἔχων, ἤγουν βαστάζων, την γην. Sch. Ven. infr. 125. vulg. *cingens terram.* Exponunt quoque θεμελιοῦχον. Transtulit Aeschyl. in S. cont. Th. ποσειδᾶν ὁ γαιάοχος, 298. ἐννοσίγαιος, σεισίχθων, h. l. proprii instar nominis. (62). ὥστ' ἴρηξ, quod alibi ἴρηκι ἐοικώς, nempe ut pernicitatis subjiciatur sensus; et in hoc, ut bene observat Heyne, consistendum: verba ordinanda, ὥστ' ἴρηξ ὦρτο (εἰς τὸ) πέτεσθαι etc. Minus commode comparant quidam Aen. 11. 721 sqq. Nam nomine tenus tantum congruunt similitudines. Notandum est epith. ὠκύπτερος quod, ad rem maxime spectans, ab Homero apponitur; otiosius Virg. *sacer ales*, ex usu in auguriis desumtum sed tantummodo ornans. Epith. αἰγίλιψ, περιμήκης, ad distinctionem vulgo vertunt, *prærupta, excelsa:* sed hoc specialiter ad *magnitudinem* montis, illud ad *altitudinem* spectare dixerim. αἰγίλιψ, *capris inaccessa*, etymo recept. consentiens vertit Schütz, Aesch. supp. 808. (64). ὅς.........ὀρμήσει, *qui se excitarit;* ἀορίστως. Conf. ad α', 37. supr. κ', 183. (66). πρόσθεν (ἐν, ἐκ) τοῖιν. (68). αἶαν ἐπεί τ. ν. Apodosis deest τῷ ἐπεὶ, nempe, τῷ, *idcirco*, vel sim. at sententia absolvitur, vss. 70—73 in parenthesi inclusis, ut procedat; *quoniam nos suscitat deorum aliquis* etc. *magis idcirco me fert animus dimicare.* (70). οἰωνιστής. α', 62 sq. (71). ἴχνια. Supr. ί, 778. Hymn. in Apoll. 114. unde et ex vs. 62. colligere licet ἴχνια hic designare *incessum*, quem deorum proprium communiter putabant veteres, non recte verti *vestigia.* (72). ἀρίγνωτοι. *et vera incessu patuit dea.* Aen. 1. 405. nempe, instar columbarum, ί, 778. (75). μαιμώωσι, *pugnam-gestiendo-appetunt*, quod ulterius exprimitur vs. 82. χάρμῃ γηθόσυνοι etc. De impetu quo ferimur ad aliquid dicitur μαιμάω, form. redupl. a μάω. Conf. supr. ί, 748. et cum. vs. 73. conf. κ', 220 sq. et Aen. 9. 186. Recte notatur hic et in vss. 77 sqq. præclare et *ad sensum* depingi bellicum ardorem quem Poeta Latinus *summis* quasi *labris* tantum attigit. (78). ὄρωρε. *jamdudum excitatur impellitque:* α', 37. ὑπερβιβασμὸν χρόνου insulse appellat Schol. quem recte reprehendit Clarke. De ἄμοτον vs. 80. conf. supr. γ', 440. (82). χάρμη, *studio pugnandi.* χάρμ. γηθόσ. χαίροντες τῇ ψυχῇ. ἔστι δὲ ὅτι δηλοῖ ἡ λέξις καὶ τὴν μάχην. Sch. br. Vi-

detur quid excidisse, quomodo enim χάρμῃ, τῇ ψυχῇ? At sensus Sch. liquet, ut nempe distinguatur inter *studium pugnandi* et *pugnam ipsam*, quas signiff. sortitur ambas ἡ χάρμη. (83). Neptunus novissimam aciem (τοὺς ὄπιθεν) ad pugnandum hortatur. Hi se ad naves receperant virium reficiendarum caussa. Nominatim recensentur ductores 91–93. (88). ὑπ' ὀφρύσι etc. Comparat Sch. br. A & B. ξ', 236. κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε φαεινώ. Adeo ut ὑπ' ὀφρύσι idem sonat cum ἐξ ὀφθαλμῶν. Aliam proponit Sch. nempe, λεληθότως ἔκλαιον, *clam*, præ pudore et angore animi. Possunt esse tantum ornantia. (90). Cum Ernesto distinxi; ῥεῖα, μετεισάμενος, κρατερὰς etc. adeo ut constructio sit ῥεῖα ὤτρυνε. vs. 91. ἐπῆλθε Τεῦκρον etc.

(95). Argumentis utitur—interitum jam apparere nisi valide Trojanis restiterint. Eo magis se mollitiem Achivorum mirari quo infirmiores ad resistendum erant antea Trojani. Imprudentiam perstringit principum rixas moventium, nec tamen, quæ pars injuriam patiatur, quæri debere profitetur, sed ab omnibus esse acriter decertandum si sospites evadere sperant. ὔμμιν ἔγωγε etc. *Vobis pugnantibus confido equidem (nos) nostras naves servaturos.* Bene vertitur πέποιθα, *confidere soleo;* vid. ά, 37. Minus accurate reddunt σαωσέμεναι, *salvas fore;* est, ut in vers. expressi, ἡμᾶς σαώσειν. (98). Supplendum videtur: ἦμαρ ἐν ᾧ πεπρωμένον ἐστὶ ἡμᾶς δαμῆναι etc. In seqq. comparatione utitur indignabundus, quæ maxime sensum ignaviæ illorum exprimit. Troum cum *cervis fugacibus*—Achivorum cum feris sævissimis—at hoc in pugnis prioribus, cujus jam memoriam concidisse ponit. Bene hic ob oculos versatur virtutis quasi *evanidæ* imago. (103). ἠΐα. Exponit Sch. br. τὰ ἐν ὁδῷ βρώματα. Sunt τὰ ἑλώρια. In vs. inseq. verba αὔτως ἠλάσκουσαι pulcherrime depingunt bellatores confectos, inopes consilii et temere vagantes: rem quam illustrandam suscipit. Ibid. οὐδ' ἐπὶ χάρμῃ, scil. οὖσαι, *nec pugnando idoneæ.* (105). Eadem Achilles supr. ί, 352 sqq. id suæ virtuti pro more tribuens quod nunc Neptunus ignaviæ ductoris etc. In reliquis, μεθημοσύνῃσί τε λαῶν κ. τ. λ. Ad Myrmidonum secessum rixasque cum Achille respicit. Constat præterea Achivorum plurimos ob illas indignantes a bello absistere vel saltem remissius decertare, vss. 109, 110. Hoc, quam insulsum sit, exponit, concesso etiam culpabilem fuisse Agamemnonem—111 sqq. (111). ἀλλ' εἰ δὴ etc. In apodosi ponitur vs. 114. Angl. *But granting that Atrides is altogether in fault, yet it is not permitted us to relax in our efforts.* Quantum inserviat vocula γε ad nexum constituendum facile apparet. (115). ἀλλ' ἀκεώμεθα τὸ γεγονὸς ἁμάρτημα, h. e. injuriam Achilli illatam quæ tantam cladem produxerit. Hoc Sch. br. Sed melius resolvitur διὰ τὸ, vel κατὰ τὸ γεγ. ἁμάρτ. nam φρὴν dicitur ἀκέστη, quam possis mansuefacere facta compensatione, et bene dicitur ἀκεῖσθαι φρενὰ κατὰ τὴν λάβην. Hinc petitur emendat. Bentl. supr. δ', 362. His inest artificium quod iterum proponitur, idque ex ore Dei, consilium, quod antea summo jure sapientissimo tribuerat principi—nec semel ex animo, occasione oblata, patitur excidere Achillem. (116). ὑμεῖς δ' οὐκ *Utcunque hæc fuerint, hoc certissimum: vos non honeste virtutem remittere, fortissimi quum sitis:*

ignavum quemquam acerbis dictis non lacessiverim: sed vobis penitus et ex animo succenseo. Callide efficitur junctura, quum id propositum sit ut ignaviæ contemptus fortitudinem cieat promoveatque. καλὰ adverbialiter pro καλῶς, vs. 116. vs. 118. μαχεῖσθαι, *conviciis prosequi.* Supr. ί, 32 et al. vs. 119. λυγρός. supr. β', 201, 202. Optime hic exponitur οὐτιδανὸς, fere ut a Latinis usurpata vox *miser.* (120). πέπονες—*molles! inertes!* Vox contumeliæ, ut supr. β', 235. ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε' etc. (121). θέσθε αἰδῶ καὶ νέμεσιν. Subtilius hic Schol. in not. Clark. priorem spectare ad *suos*, posteriorem ad *exteros.* Nil tale vult poeta: θέσθαι αἰδῶ est αἰδεῖσθαι ut expositum supr. αἰδομένων—πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται. et ζ', 442. necnon Tyrtæus, αἰδεῖσθ' ἀμφιπερικτίονας. γνῶμ. β', 2. θέσθαι νέμεσιν est cogitare de indignatione quam quis, admisso flagitio, excitarit. νεμεσίζεσθαι dicitur de propinquis et amicis, ut supr. έ, 752. De vi voculæ δὴ in vss. 120, 122, 123, non cum Clarke verterim, *Mox sane—certe enim—Hector nempe*, cum potius ad imminens periculum spectat τάχα δὴ, *jamjam, illico.* ὄρωρε δὴ, *jamdudum flagrat certamen.* ἕκτωρ δὴ πολ. Angl. *at this moment Hector is fighting.* Quantum hic nexus vocularum ad ἐνάργειαν conferat inutile foret disserere. Cf. Wakefield ad Lucret. 9, 907.

(125). Opportuna Neptuni hortatio prælium restituit, et copiæ circum Ajaces conglobatæ fortiter obstant Trojanis —135. Trojani acriter invadunt, præeunte Hectore: qui in Achivorum catervas incidens, primo vi repellitur: deinde suos excitat—155. (126). ἀμφὶ δ' ἄρ' αἶ. Conf. cum hisce et seqq. 128 sqq. Aen. 12. 662 sqq. *circum hos utrimque phalanges stant densæ, strictisque seges mucronibus horret ferrea* etc. (127). οὔτ' ὀνόσαιτο. Supr. δ', 539. (128). λαοσσόος. Epith. spectat ad bellicum ardorem, et bene vertitur, *populorum—concitatrix.* Eodem sensu Lyricus in Py. 12. 42. λαοσσόοι ἄγωνες. Verum non attigit Schol. br. φυγὴν ἄγουσα, et absurda est altera, ἡ τοὺς σώζουσα. (128). οἱ γὰρ ἄριστοι κρ. De ordinibus consertis et bene firmatis agit nunc Poeta, hastis adeo constipatis ut solida quasi et immobilis acies venientibus occurreret. Elementa conspicimus phalangis, ut notatum alias, in hoc συνασπισμῷ, sed necdum perfecte intelligebant rationem ordines ita disponendi ut circumcirca extenderetur acies et in se mutuo incurreret turba clipeorum, hastarum, virorum, ut quodammodo intertexta videretur. Polybius apte hos vss. 131—2—3 ad phalangem trahit, opinatus speciem quamdam et rudiorem conceptum Poetæ fuisse obversatum. Cf. descript. in lib. 18, 12. (130). σάκεα προθέλυμνα—scuta inter se invicem ita implicata et conjuncta ut alterum alteri pro fundo esse videatur. Hoc Heyne. Supr. ί, 537. exponitur a Sc. br. ἐπάλληλα καὶ πυκνά. et in not. h. l. dicitur metaphoram duci ex intertextis arborum ramis. Commode ideo usurpatur vox φράξαντες cum φράσσειν sit *sepire;* nec abludit locutio *ferrea seges*, Aen. 3, 45. et loc. cit. supr. Ad vs. 131. bene Clarke; ἄρα, *proinde*, quum jam declaratur aciei conglobatæ facies: *Hasta hastæ constipata, et, ordine densissimo, scutis scuto, ut adeo fulciret* etc. Ad vss. 130 sqq. solenniter comparant Aen 10, 360 sq. Statius in Theb. 8. 398—9 adumbrat; *Jam clipeus clipeis, umbone repellitur umbo; ense minax ensis, pe-*

de pes, et cuspide cuspis. Apud Macrob. 6. 3. laudatur A. Furius Antias Annal. 4. *pressatur pede pes, mucro mucrone, viro vir.* Nec absimiliter Ennius, *Pes premitur, armis teruntur arma.* Ad pugnam singularem transfert Tyrtæus, bell. virt. 3. 31 sqq. (132). Vivide et ad sensum descripta omnia; *galeæ setis-equinis-comantes fulgentibus conis instructæ, inter nutandum, invicem attingebant.* φάλος, supr. expl. γ', 372. In vs. 134. dicitur hasta πτύσσεσθαι, quum necdum emissa huc illuc a manu movetur, et inter movendum curvatur. Recte ab Heyne suppletur ellips. in 135. οἱ ἐφρόνεον ἵεναι ἰθύς. (137). *Sicuti lapis-cursu-perniciosus a petra, quem de vertice montis impulerit fluvius torrens, avulsis imbre immenso asperæ retinaculis petræ; alteque subsiliens volat, resonatque sylva sub ipso: hic vero, cursu non impedito, currit cum magna vi donec ad planitiem pervenerit; tunc desinit volvi, cursu licet incitatus.* Eximie ornatur et verbis et imagine sensibili similitudo; Hector, rupes avulsa et cæco impetu, ruinam trahens, illata. ipse furor bellicus, ποταμὸς χειμάῤῥοος. Impetus et ardor pugnandi, ὕψι ἀναθρώσκων. Ornatissime vertit Virg. 12. 684 sqq. nec præterierunt alii quorum præcipui sunt Hesiod. Scut. 374 sqq. 437. Stat. Theb. 7. 744 etc. Valer. Flacc. 6. 631 sqq. Quint. Smyrn. 1. 694 etc. 2. 378—385. Tassus, Gerus. 18. St. 82. Pulcherrime et maxima cum fide depingitur heros in cursu impeditus cum ad agmen hostile pervenerit in vss. 141—2. ὀλοοίτροχος, vox ἐναργὴς ad designandum lapidem perniciem secum ferentem. Sch. br. Infirmius multo Virgilianum *saxum præceps*, et quod περιφραστικῶς subjicit vs. 688 sq. Aen. 12. De epith. ἀναιδής vs. 139. vid. supr. δ, 521. *mons improbus*, Aen. loc. cit. (144). ῥέα διελεύσεσθαι. Wolf. ῥεϝα διελθέμεναι, Knight. Vulg. adhibui. (145). πυκινῇς φάλαγξι, supr. 130 sqq. Adumbrat supr. ἰσόπεδον vs. 142, quod lapidis cursui obstat. (146). Minus accurate vers. Lat. *stetit prope admodum obnitens; ἐγχριμφθείς, illisus; μάλα, violenter; ἐσσύμενος* enim describitur heros, deinde vi subitanea repulsus. De voc. ἐγχρίμπτεσθαι vid. sup. ή, 272. (147). ἀμφιγύοισιν. Abunde satis de hac voce disserunt Scholiastæ. ἑκατέρωθεν ἠκονημένοις, καὶ τὰ γ υ ῖ α βλάπτειν δυναμένοις. Sch. br. ἀμφοτέρωθεν βλάπτουσι. Sch. B. Reddunt plerique, *ancipitibus*, secundum illud Sch. A. ἑκατέρωθεν ἄκρον ἔχουσι· γ υ ι α γαρ τα ἄκρα. Huic consentit Damm, collato epith. ἀμφίτομος, nempe ex Dioscor. 3. 146. Lex. Hom. 63. Quoad *sensum* omnia eodem redeunt; disceptatur tantum de etymo γυῖον, an sit *membrum* vel *acies*. In Sch. A. pro γνωσαι legendum γυιωσαι, *lædere.* (148). πελεμίχθη. supr. δ, 535. (149). Hector, minime perculsus, Trojanos ad pugnandum concitat, proposita spe victoriæ—154. Deiphobus πρόμαχος hasta a Merione petitur, qua fracta in clipeo, indignatus recedit Meriones ad petendam aliam —168. διαπρύσιον. θ', 227. γεγωνώς. Ibid. (152). Constructio est, καὶ μάλα ἀρτύναντες σφ. αὐτ. πυργηδὸν, *acie densa, phalangis instar.* Hoc factum supr. 128 sqq. Cf. locut. δέκα πύργοι, δ', 347. ἀρτύνειν quoque, de re militari, *instruere.* supr. μ', 43. ἀρτύνειν μάχην, instaurare prælium, λ', 216. vs. 153. conf. supr. ί, 104. (158). κοῦφα ποσί etc. Confert Damm locc. ν', 18. κραιπνὰ π. προβιβάς. ἑ, 554.

ἄκρα προβιβάς, sed ita tamen ut *cautus* et *lentus* progressus h.l. indicetur. Pariter Sch. A. B. ὑπὸ τὴν ἀσπίδα ἠρέμα καὶ εὐρυθμῶς βαίνων etc. Gressus certe bellicus designatur quo *leviter* et ἀκροποδητὶ ad pugnam inceditur. Cf. Sch. br. Metaphorico sensu transtulit locut. Pind. Ol. 14. 24. κοῦφα βιβῶντα ὕμνον. Verterim ὑπασπίδια προποδίζων Angl. *advancing under covert of his shield*, nec necessario tenendum cum Scholl. clipeum fuisse minorem, non ποδήρη, quem gerebat Deiphobus. (162). καυλὸς, extrema pars hastæ quæ cum ferro jungitur. Sch. br. (166). ἕνεκα τῆς νίκης etc. (169). μάρναντο. Interea dum proficiscitur Meriones pugnam alii instaurabant.

(170). Fortiter rem gerunt principes: cæduntur, Imbrius e Trojanis; Achivorum, Amphimachus—187. Circa hunc congrediuntur Hector et Ajax Telam. Achivi tamen cadavera absportant —205. Pedæus non alibi memoratur; erat in Troade. Notatur ut urbs Cariæ a Sch. br. (178). Expressit similitudinem Virg. Aen. 5. 448 sq. Cf. infr. ξ', 414. π', 482 sq. Vs. 179. ἕκαθεν περιφαινομένοιο—περιφανοῦς. ἐκ περιωπῆς. (183). ἔκτωρ ἀκόντισε (κατὰ αὐτοῦ) ὁρμηθέντος etc. Inf. 190. (184). ἠλεύατο τυτθόν—*evitavit paululum*, κατὰ τυτθόν. declinato paululum corpore. Expressit Virg. 5. 444. (185). ὁ. Hector. A Teucro aberravit. perimit vero Amphimachum. Hic unus ex Epeorum ductoribus memoratur supr. β', 629-31. (191 sq.). Optime vers. Lat. *Sed nusquam ad corpus pervenit, totus quippe ære horrendo tutus erat.* πανοπλίαν memorat qua indutus Hector ad pugnam procedit. διὰ χροὸς εἴσατο. (193). ὦσε μιν, *repulit illum*, Hectorem. νεκρῶν ἀμφοτ. nempe, Imbrii et Amphimachi. (195). Menestheus. β', 552. (198). ὥστε δύ' αἶγα etc. *Ut duo capram leones a canibus serratis-dentibus ereptam ferunt per virgulta densa, alte supra terram in malis tenentes; sic utique hunc alte tenentes duo Ajaces bellatores arma detraxerunt &c.* Vim comparationis tollunt qui reponunt δύ' αἶγε, subtiliter adnotantes nullam esse societatem inter leones; sed ad Imbrium raptum ab Ajacibus, non ad Imbrium et Amphimachum, respicit similitudo, ut ex apodosi constat 201. Evertitur ἡ κρίσις supr. ε', 554 sqq. Bene depingitur consuetudo ferarum in præda auferenda in vs. 200. quod ipsum ad heroas transfertur vs. 201. De ῥωπήϊα adnot. Sch. br. οἱ τόποι ἐν οἷς ῥῶπες φύονται. ῥῶπες δὲ πολύφυλλα καὶ ἱμαντώδη φυτὰ δρυῶν. *oak-withs*. De locis obsitis virgultis latius acceperim. γαμφηλῇσιν, σιαγόσι. Sch. br. (202). συλήτην pro ἐσυλήτην a συλέω. H. Obss. p. 406. (203). Bene ab Eustathio observatur Oilidi hoc negotium dari ne aliquid ab Ajace Telam. detraheretur, indignum quasi persona heroica reputante. κεχολωμένος (ἕνεκα τοῦ), ellips. solit. Subjicit Sch. B. dici κεχολωμένος ut invidia tollatur facti inhumanioris et minime ἑλληνικοῦ. At notos vix habuit mores istius ætatis Scholiasta qui ad hasce argutias confugit.

(206). *Valde animo indignatus est.* περὶ pro περισσῶς usitatissimum; et acceperim περιεχολώθη ἐν κῆρι. Morte Amphimachi commotus Neptunus cum Idomeneo congreditur sub specie Thoantis et incitat illum ad pugnam—238. (207). υἱωνοῖο, Amphimachi sc. quem supr. v. 185. vidimus nepotem fuisse Actoris. Accipit Heyne ut virtutis prædicatum, solenni more antiquissimo, et postea " abiisse

in sensum mythicum," ut nuncuparetur Amphim. Dei filius. De Amphimacho et majoribus ejus vid. Pausan. Eliac. 3. 4. (209). ὀτρυνέων. 1. Fut. Forma erat, ὀτρυνέσων, per syncop. ὀτρυνέων, per cras. ὀτρυνῶν, unde ortum est quod Grammatici postea designabant 2. fut. Math. G. Gr. § 179. (214). Edidi ἐκ κλισίης, quanquam et bonum sensum præbet ἐς κλισίην, quod tuentur Editt. præstantissimi. ἤιεν ἐκ κλισίης, nempe socii vulnerati, ut in aciem descenderet: si ἐς κλισίην, declarari debuit quid moliretur, alioquin vix intelligendum sq. ἔτι γὰρ πολέμοιο etc. Si ἐκ κλισίης, statim apparet ad pugn. parari. (216). θοαντι. β', 638 sq. De Calydone supr. ι, 526. (221). αὖτ'. *Vicissim, Contra.* (224.) ἀκήριον δέος—*exanimans pavor.* ἀψυχοποιόν. Supr. ε, 812. ὄκνῳ εἴκων. κ', 522. ἀνδύεται, *refugit*; a prælio consererdo aversatur. Vid. η, 217. Od. 1. 377. μή τίς μοι ὑποδείσας ἀναδύῃ, *ne quis ab opere navando subveritus refugeret.* Metaphoram notant antiquiores a bubus jugum recusantibus. Vid. H. Obss. p. 409. (225). ἀλλά που —. Supr. β', 116. (228). ἀλλὰ, θόαν. etc. Solenni constructione ordinat sententiam, interposita mentione prioris fortitudinis; regulariter foret; ἀλλὰ θόαν, μήτε νῦν ἀπόληγε κέλευέ τε...ἦτθα γὰρ τὸ πάρος μενεδήιος etc. (231). Reponit Neptunus; *precor fore ut ille, qui hodie pugnam detrectat, malo fato pereat.* μέλπηθρα κυνῶν, quod supr. α', 4. ἑλώρια κύνεσιν. De morte indignissima dicitur. (235). Ord. χρὴ δὲ (ἡμᾶς) ἅμα σπεύδειν ταῦτα, *nos in hæc simul incumbere oportet.* Caussa ponitur 237. *Virtus virorum, infirmissimorum licet, maxime prodest si in unum conferatur. Quantum ideo profuerit nostra qui fortes sumus.* πέλει ἀρετὴ (*exoritur virtus*) ἀνδρῶν, καὶ λυγρῶν, (ἐὰν) συμφερτὴ (ᾖ)· πόσῳ μᾶλλον ἡμῖν, οἳ, καίπερ ἀγαθοῖς, δυνάμεθα μάχεσθαι. Vid. Sch. br. Inscite ideo vers. vulg. συμφερτή, *utilis-in-unum-collata*, ambas notiones conjungens: nec magis docte Sch. Lips. in Not. Ernest. συμφέρουσα—ἡ συμφέρει, *utilis est, adjuvat.* Cf. supr. λ', 735. Laudatur Sophocl. Aj. Fl. 160 sq. (238). Videtur Sch. br. legisse ex Gloss. ἐπιστάμεθα μαχέεσθαι, probatum et a Clarke in nott. h. l. Hoc infeliciter. Vertenda sunt; *nos, si quando venerit occasio, pugnam norimus conserere.* (238). Quæ sequuntur male concinnata sunt nec tempori bene convenientia; acerrime enim pugnatur, naves ipsas adorituri sunt hostes et vere res ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς. Quinetiam confabulantium unus, Idomeneus, stultitiam agnoscit, dum tale discrimen circumstet, sermones conserendi—infr. 292. Huc respexisse Flaccum censet Dacier de Homero *dormitante* locutum.

Medelam adhibet Knight, nempe, ejiciendo vss. 210—332. futiles quippe et multa continentes *non Homerica.* Velim sane indicata—attamen non negaverim insititios esse plurimos; forsan commode ablegari omnes 240—332. Huic rationi maxime accommodatur lect. supr. ἐκ κλισίης, 214. et optime se excipiunt τῶν vs. 333 et ἀνδρῶν vs. 238. Audacter vero hoc. Heyne interpositos censet ut varietur narratio, et judicanda talia ex sensu et judicio antiquitatis. Vid. Nott. h. l. (241). γίντο. Supr. θ', 43. (242). Splendidi omnino vss. Species adumbratur Idomenei ad pugnam procedentis ἐν πανοπλίᾳ. ἐτίναξεν in vs. 243. commode reddas, *contorquere, vibrare solet*; vid. α, 87. (244). σῆμα. θ', 171. (246). Vix assecuri

Clarke et Heyne vim partᵆ ἄρα. Continuativa est—*tum deinceps*, vel sim. θεράπων, supr. ζ', 18. ἐγγὺς ἔτι κλισίης, *quum abesset prope adhuc a tentorio.* Cum vs. 247. conf. supr. 167 sq. (248). σθένος Ἰδομενῆος. Periphrasis solita pro ipsa persona. Conf. ad β', 658. et pass. (249). Adnotat Sch. br. δι' ἑνὸς στίχου καὶ τῆς συγγενείας ὑπέμνησε, καὶ τὴν τῶν ποδῶν ῥώμην ἐμαρτύρησε καὶ τὸ ὑπερβάλλον αὐτοῦ τῆς φιλοστοργίας ἐνεδείξατο. Quam argute! vs. 250. τί ποτε ἦλθες; ἕνεκά τινος; vs. 251. ἠέ τι—h. e. κατά τι μέρος τοῦ σώματος, ut Scholiast. (252). ἠέ τευ ἀγγελίης etc. Sch. br. ἢ περί τινος ἀγγελῶν πρὸς ἐμὲ παραγέγονας; De voc. ἤλυθες recte adnotat Clarke esse ex præt. perf. ἤλυθα. *An mihi alicujus rei nuncius ades?* Pergit oblique innuere fortitudinem ejus et pugnandi ardorem: οὐδέ τι αὐτὸς—h. e. κατά τι, *vel minime cupio.* ἧσθαι ἐν κλισίαις, *sedere otiosum, belli expertem.* (255). σεμνύνεται persona Idomenei, nam adloquitur θεράπων. (256). εἴ τι τοι. Sic bene Wolfe. All. εἴ τι τοι, ut sit, *si qua tibi.* Verto; *si forte tibi,* ut ponatur τί pro πώ. Infeliciter Criticus in Not. Heyn. τοι, *utique,* vertit—nam reponit Idom. vss. 260, 261. et Meriones, infr. 268. ait se ad suum tentorium ire non velle quippe a pugna remotius. (257). Supr. 161. (260). δούρατα etc. Sensus est; *inter hastas, quarum unam et viginti in tentorio invenies, poteris, quæ tibi placeat, seligere.* Hoc recte tenet Heyne. In vs. 261. ἐνώπια παμφανόωντα explicantur supr. θ', 435. Citat Schol. br. quasi junctura sit, ἅρματα παμφανόωντα, ut h. l. δούρατα παμφανόωντα, et sic Sch. B. Ven. Sed minus docte. Vert. *parietem collustratum.* H. Obss. p. 415. (262). Inscite admodum Schrevel. in vers. sua accipit hæc de Merione ipso. Caussam ponit Idomeneus quare tot suppetant hastæ, nempe, se esse ἀγχέμαχον—gladio rem gerere. Bene corrigit errorem Versio Clark. *non enim profiteor longe stans pugnare* etc. (265). γανόωντες, *nitentes.* γάνος, *lætitia,* a rad. γάω, quæ notionem habet *nitendi* v. *renidendi.* Forma primitus γαFω, unde et γαύω recentiorum—ἀγανός—γηθέω, et Lat. *gaudeo.* Exponitur a Sch. br. στίλβοντες, quæ prima significatio est, etsi postea vox fuerit ad designandum animi affectum comparata. Sic *gaudere, lætari,* inter Romanos. Vid. H. obss. p. 416. (268). ἀλλ' οὐκ ἐστί μοι ἐγγὺς ὥστε λαβεῖν—Sch. br. Cf. supr. μ', 53. Non arridet resolutio, οὐκ ἐστιν ἐκ τοῦ σχεδὸν ὄντος ἑλέσθαι αὐτά. (272). ἄλλον που etc. Angl. *it might happen that my courage escapes the notice of others—it must be known to you.* Hæc ut θεράπων loquitur. (275). οἶδα οἷος ἐσσι κατὰ τὴν ἀρετήν. *Virtus tua mihi spectata est; quid opus te talia jactare?* (276). Recte junguntur, πάντες ἄριστοι παρὰ νηυσί. λεγοίμεθα, *seligamur,* ut Od. ω, 108. κρινάμενος λέξαιτο. Quæ sequuntur ad speciem certaminis (τὸν λόχον) spectant virtutem et laboris patientiam maxime probantem. Conf. ά, 227 sq. Porro totam hanc orationem ordinarim ita ut parenthesis incipiat a vs. 279 et desinat ad 286. Non enim plena et absoluta efficitur sententia ratione communi. Video Wolfium comprobasse.

(279). Ignaviæ signa memorat et hoc ut commilitoni suspicionem adimat se quid dubitare de virtute ejus, adeo omnia in eo diversa observantur. ἄλλυδις ἄλλῃ in antiquo sermone pro [illegible] ἀλλου

εἰς ἄλλο κατάστημα. Sch. br. Leg. ἀπ' ἄλλου. Coloris mutatio primum memoratur. Dehinc, vs. 280. conturbatio mentis. ἧσθαι ἀτρέμας, *ut quiete, sine motando sedeat.* ἐρητύεται, *continetur.* Constr. est οὐδὲ θυμὸς ἐρητύεται ὥστε αὐτὸν ἧσθαι ἀτρ. μετοκλάζειν optime vertitur *flexis genibus considere.* ὀ κ λ ά ξ ἐστι τὸ, ἐπὶ γόνυ. ὁ (nempe μετοκλάζει) ἐστιν, ἐγκλίνει τὰ γόνατα, διὰ δειλίαν μετακαθίζων. Sch. br. et A. *Flexis-genibus-considit.* Lat. vulg. Angl. *squats.* Notatur vox non alibi obvia; vix ideo Homerica: et hoc ut improbetur, tanquam insititia, hæc tota sermocinatio. ἵζει. Pindari illud meminimus: ψεφηνὸς ἀνὴρ......οὔποτ' ἀτρεκέϊ κατέβα ποδὶ, aptissime dictum de mente cui nil certi proponitur. Nem. 3. 71 sq. (282). *Exultantiaque haurit corda pavor.* Georg. 3. 105. (283). κῆρας ὀιομένῳ, *mortem expectanti.* Sch. br. Magis poetice Sch. B. Ven. πολλους θανατους ὑπονοουντι, et multo magis ignaviam exprimit. In vs. 284. indoles generosa bene describitur. Vir fortis in eventu incerto quamdam patitur mutationem animi, adeo tamen ut firmum maneat consilium et mens impavida. Optime Plutarch. in loc. laud. Virt. Mor. sub f. (285). ἐπειδάν. Vox notatur h. l. tantum obvia. Homerica est ἐπὴν v. ἐπάν. (287). οὐδέ τις ὄνοιτ' ἄν. Scil. maxime comprobarit. Conf. cum δ', 539. (288). βλεῖο, *eminus-vulneratus-fueris.* τυπείης, *cominus.* Supr. δ', 540. Exponitur ab utrisque Schol. βληθείης, in sensu passivo, adeo ut confugiendum est ad formam βλῆμι unde varia derivantur tempp. Vid. ν, 335. Od. φ', 15. Hinc pass. βλέμαι, et eadem analogia βλείμην βλεῖο, &c. ut τιθείμην a τίθεμαι. Nullo modo stare potest ratio Clarkii qui legit aut legere mavult βλῇο. Vid. Math. G. G. § 226. et Obss. H. pp. 419—20. πόνος, h. l. μάχη. πονέεσθαι, μάχεσθαι. Hinc sua hausit Tyrt. de l. bell. 1. 23 sqq. (291). Non ordinaveris, ἱεμένοιο μετὰ προμ. sed ἀντιάσειε, σοῦ πρόσσω ἱεμένοιο, μετ' ὀαριστὺν etc. *In prima acie.* Sic Tyrt. ubi supr. ἐν προμάχοισι......πολλὰ, (τραύματα)......πρόσθεν ἐληλαμένος. ὀαριστὺν, ὁμιλίαν καὶ συναναστροφήν. Th. ὄαρ, *uxor.* De congressu in genere accipitur, sed magis proprie sec. etymon; supr. ζ', 516. conf. et χ', 128. (293). Accipio ὑπερφιάλως, *supra modum,* ut infr. σ', 300. missis disputationibus ab etymo petitis. Sic Sch. br. Vid. χ', 106. Sic vox Lat. cognata, *improbus,* ad augendam rei speciem adhibetur. ὑπερφιάλως, *præter opinionem.* Od. δ', 663.

(295). Abit M. ad hastam petendam, et insigni comparatione utitur poeta ad designandam speciem bellatorum una prorumpentium—305. Quæritur dehinc a Merione cuinam parti potissimum auxilium sit ferendum—310, et Idomeneus, reliqua omnia satis tuta existimans, lævæ aciei succurrit—329. (298). πολεμόνδε—εἰς τὸν πόλεμον. Sch. br. In comparatione inseq. Phobus perhibetur filius Martis, specie certe probabili, at dubito an sit Homericum. In loc. cit. ό, 119. famulis utitur Dimo et Phobo, nec tamen filii adpellantur. Certe obvium τὸ ἀνάλογον, ἔρις, ἄρεος κασιγνήτη ἑτάρη τε, δ', 441. (300) ἐφόβησε—*terrere-solet.* Supr. α, 37. (301). Commode verti solet μετὰ ἐφύρους, *in, contra Ephyros,* ut et μετὰ φλέγυας; non enim determinatur utri auxilium ferendum est. Hoc tamen minime necessarium: possit esse, *ad Ephyros,* ut in α, 423. μετ' αἰθιοπῆας. Ex Thracia finguntur advenisse Mars et Terror, nam ibi *sedes belli* inter antiquiores, ob in-

colas bellicosos, posita. Hinc et Virg. Georg. 4. 462. *Rhesi Mavortia tellus.* Ephyri hic memorati Thessalici fuere, Crannonii. S. br. ex Apollod. Phlegyæ Phocidem incolebant, Gortynii dicti. sævi memorantur et ἄθεοι a S. br. et Ven. A. B. qui exempla conferunt ex Pherecyde. Hos vss. citat Pausan. in Bœott. 36. 2. Errasse in situ locorum judicat Heyne, sed forsan conciliari potest cum Homericis si ad ea, quæ postea dicit, attendatur. Narrat P. Phlegyarum excisionem, generis sacrilegi nempe; et partem gentis in Phocide consedisse, quæ propius abest a Thesprotide Ephyrorum sede. Ibid. sub. fin. (302) οὐδ' ἄρα—*nec deinceps.* ἄρα hæc ad priorem vs. 301 respicit, vel sententiam continuat. Verti potest commode; *nec tamen adeo, etsi invocent hi et alteri, utrosque exaudiunt* etc.—(307). Quod anquirit Meriones, nempe cuinam parti opem ferre velit Idomeneus ostendit priores vss. 301–3 non mere ornantes esse ut perhibet Heyne—sed apte induci deum præsidem belli, dubitantem quo conferat auxilium, ut nunc Cretensem. Nil præterea cogit ut suspicemur Phlegyas et Ephoros se invicem bello petere; integra adeo manere potest similitudo. Ad vocc. δεξιόφι in vs. 308. ἀριστερόφιν in 309. conf. supr. δ', 452. (309). ἐπεὶ οὔποθι etc. *quoniam nusquam adeo pugna inferiores existimo Achivos.* De sensu liquet quem bene defendit Clarke in not. at infeliciter versionem profert, *indigere certamine,* ut antea Schrev. *indigere bello.* Plene effertur orat. δεύεσθαι διὰ τοῦ πολέμου et illustratur locut. ex ί, 636. ἐπιδεύεαι πολλὸν (ὥστε ὅμοιον εἶναι) τῶν ἀνδρῶν. Bene sensum attingit μετάφρασις Sch. B. οὐδαμοῦ ἔνδεεις τοσουτον οἰμαι των βοηθησοντων εἰναι τους ἀχαιους ὁσοι ἐπι τα ἀριστερα. Aliter Damm: spero nullibi Græcis defuturam pugnam: non existimo eos usquam ἀπολεμήτους fore. Hoc ex Eustath. πανταχόθεν οἱ ἀχαιοὶ πολεμούμεναι ἀνενδεῶς ἔχουσι τοῦ πολεμεῖσθαι κ. τ. λ. 933. 50. Improbandus hic et alter. Fateor tamen displicere locut. adeo ut Homericam vix existimarim. Cf. Heyn. Obss. 406. (314). ἀγαθὸς δὲ καὶ etc *bonum quoque se virum præstans in pugna statoria,* σταδίη, *cominus inita* Vid. supr. ή, 210. infr. 325. De σταδίῃ ὑσμίνῃ commentarii loco inservire potest descriptio animosa et ἐναργὴς Tyrtæi, Virt. Bell. 3, 31 sqq. (315). οἵ μιν ἄδην etc. Bene Sch. Ven. A. κορεσθηναι ποιησουσι του πολεμου, καιπερ προθυμιαν ἐχοντα. Explicat grammaticam Sch. br. εἰς κ ό ρ ο ν ἔλασιν, h. e. *qui adigant illum ad satietatem pugnæ cupidum licet: illum satis exagitent.* Locut. simil. obvia est infr. τ', 424. et notabile est insititium poni a Knight qui hoc quoque ablegat, proculdubio inter cætera offensus hac formula ἐλάαν ἄδην. Citatur loc. Tyrt. 3. 10. ἀμφοτέρων (sc. fugiendi et persequendi) εἰς κόρον ἐλᾶν, *satis experiri,* quas. *vosmet ipsos adigere ad satietatem;* sed hoc tantum ostendit inter Homerica reperiri in tempp. Tyrtæi. Obss pp. 426–9. καὶ ἐσσύμενον π. καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος ή. 117. Sensum satis illustrant seqq. (319). ὅτι μὴ etc. *Modo non ipse Saturnius ardentem torrem injecerit navibus velocibus.* (322). ὃς θνητός τ' εἴη etc. Hæc de mortalibus. Commentarii loco inserviat ί, 341 sq. præclare illustrans sensum antiquitatis de natura immortalium; οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον, τοὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι καὶ ἀθάνατοι καλέονται. δημήτερος ἀκτήν. Vid. λ', 631. ἀκτην nominat S. br. quia fracta (ἀγνυμένη) ἀρτος γίνεται. (325). οὐκ ἐστιν (οἱ), οὐ

δύναται, ἐρίζων ποσί. Ad pugnam motoriam non æque habilis est. vs. 326. ἴσχε νῶϊν, *tende nobis*. junge ἐπ' ἀριστερὰ στρατοῦ.

(328). Progressis ad pugnam Idom. et Merione, atrox exoritur certamen quod insigni comparatione illustratur infr. 334 sqq. In vs. 329. inscite, ut opinor, vers. Lat. κατὰ στρατὸν, *ad exercitum*. Est: *donec per castra pervenissent ad locum quo jusserat Idomeneus*. Nec melius supr. 326. *ad lævam exercitus*. Debuit esse, *castrorum*. (330). φλογὶ εἴκελον ἀλκὴν—impetu—vigore—celeritate motus sc. Cf. inf. σ', 154. οἱ sunt Trojani, qui conspectis ductoribus, una impetum faciunt. (333). ὁμοῖον νεῖκος—ἰσοβαρές. Sch. B. ἀναλόγως Sch. br. ἰσοῤῥεπές, *par*. Exponit ipse Poeta per similitudinem luculentam 334 sqq. et in vs. 337, μάχη ὁμόσ' ἐρχομένη. (334). ἀελλαι—tempestas prœlii quæ utrinque committit acies: σπέρχωσιν, *ingruant*. Loquitur poeta de turbine pulveris quæ, ventis in se invicem flantibus, tollitur; et sensus comparationis huc spectat ut excitetur inprimis furoris bellici imago. Solet illustrandi caussa adferri illud Maronis Aen. 12, 451 sqq. at judicio parum sano. Alienum est ab h. l. et spectat potius ad δ', 275. Eximia similitudo ductorem exhibet ad pugnam irruentem et secum ferentem agmina, non hostium ἐρχομένων ἄμυδις turbinem et furorem. Vs. 336. ὁμίχλη κονίης, sæpiss. κονίσαλος. (339). ἔφριξε μάχη. Solita locutio et quæ supra attingitur, ϑ', 308. Mutuati sunt Latini ut in Aen. 7. 525. et audacius in 11. 601 sq. præiverat Ennius, Annal. 1. μάχη autem φθισίμβροτος ut Mars ἀνδροφόνος, et in h. l. ponitur, ut sæpe *acies* inter Latinos, pro ipso *ordine* pugnantium, vel *planitie* ubi decertatur. Fortasse hinc Virg. in loc. cit. *ferreus hastis horret ager*. Nunquam vero exstat descriptio magis vivida bellici apparatus: Galeæ— loricæ—clipei una oculos perstringunt; commiscentur pugnantes; species formidolosa mentem commovet; ita enim acceperim ἀκάχοιτο ut ad mentis perturbationem spectet quæ, tali aspectu oblato, vix evitanda est. In vs. 343. verti possit ἐρχομένων ἄμυδις, et commode, *una congredientium*, nempe κορύθων, θωρήκων, σακέων. Mod. usit. est in sensu *absoluto*, *Trojanis et Achivis in unum congredientibus*. Aeque apte dicitur κόρυθες ἐρχομ. ἄμ. ac ῥινοί, ἔγχεα etc. συμβαλλόμενα, ut supr. δ', 447. In vs. 344. ἀκάχεσθαι vertas *cohorrescere*.

(345). Narrantur studia diversa Neptuni et Jovis, qui, hic Trojanis, Achivis ille opem fert; at clam Neptunus, fratrem reveritus. Dehinc 358 sqq. instauratur pugna et ἀριστεύει Idomeneus. ἀμφὶς φρονεῖν. locut. illustratur supr. β', 13 sq. (347). ἄρα spectat ad lib. præced. 255. *Jupiter, ut dictum est*. Et voc. δὲ infr. 351 ponitur in apodosi. (348). Lectio Heyniana, οὐ δ' ὅγε, sensum bene absolvit: Angl. *Not that he intended the entire destruction of the Greeks* etc. Venet. exhibet οὐδέ τι π. quod et Wolfius expressit. Libens adhibuerim οὐδ' ὅ γε, *nec, etsi ita constituerit, valebat* &c. (350). Conf α', 508. 524. (352). λάθρη ὑπεξαναδὺς etc. Revocamur ad narrationem supr 32 sqq. (355). Notabile est imperium Jovis stabiliri vel secundum sensum rudioris ætatis propter scientiæ excellentiam et dignitatem ætatis. Laudatur loc. in Plut. de Isid. et Osir. et in lib. de aud. poet. 1. Hanc mentis præstantiam non obscure innuit

Ulysses infr. τ', 218 sq. Pelidem allocutus. (356). τῷ—reveritus quippe fratrem natu majorem. Poterat quoque timere ne αἱ ἀπὸ τῶν ἐριννύων ἐκδικίαι eum prosequantur quæ in ό, 204. dicuntur semper provectiorem ætate comitari, ut injurias a junioribus illatas ulciscantur. Monet ideo Iris in l. cit. ne contrarium fratri velit Neptunus. (358). τὼ δ' ἔριδος etc. Vid. supr. λ', 336. gymnasticum exercitium indicant verba. πεῖραρ, *oram* funis, pro *fune* ipso dictum judicat Heyne, cujus construct. adprobo, ἐπετάνυσαν ἀμφοτέροις, ἐπαλλάξαντες, τὸ πεῖραρ ἔριδος, h. e. cunctos simul commiserunt ut prælium atrox et *intentissimum* gererent. At notabilis est loc. ut adeo non pigeat exscribere sententias veterum quatenus ad sensum expediendum spectant. Ἐριδος περας και πολεμου περας ὡσπερ σχοινιων περατα ὠνομασε, και το ἐπαλλαξαι δε ὡς ἐπι δεσμου ἐλαβε......ὡσπερ οἱ συμπλεξαντες δυσδιαλυτον ποιουσι τον δεσμον, οὑτω και οἱ θεοι την φιλονεικιαν των στρατευματων ἐπλεξαν, ὡστε δυσδιαλυτον αὐτην γενεσθαι. Sch. B. πολεμου τα περατα ἐναλλαξαντες και δησαντες ἐτανυσαν ἐπ' ἀλληλους, οὑτως ἰσχυρως την ἐριν τῳ πολεμῳ συνδησαντες, ὡς τον δεσμον τουτον ἀῤῥηκτον μεν εἰναι. Porphyr. in Sch. A. τὰ πέρατα τῆς μάχης τείναντες (Jup. et Nept.) κατ' ἀμφοτέρων τῶν στρατῶν, ἔδησαν ἰσχυρῷ δεσμῷ, Sch. br. Hæc posteriora retulit Pope. Damm in Lex. Hom. Porphyrium sequutus exponit ἐπαλλάξαι, συνδῆσαι, connectere extrema alicujus funis, ut nempe pugnantes circumcirca condensentur: et comparat 337, μάχη ὁμόσ' ἦλθε. At recte reprehendit Ernesti qui ad sensum Heynianum proxime accedit. Usitata locutio est πεῖραρ νίκης, hausta fortasse ex eodem fonte, et pro *victoria* ipsa. Sic et πεῖραρ ὀϊζύος pro ipsa *miseria*, Od. ί, 289. πεῖραρ ἔριδος igitur h. l. ἔριδα, et ἐπιτανύσαι ἔριδα, *intendere certamen*. Optime *Ernesti*, ἐπαλλάξαντες, *in utramque partem trahentes;* unde et Dialecticorum λόγοι ἐπαλλαττόμενοι. (363). καβησόθεν ἔνδον ἐόντα, *e Cabeso, intra Priami ædes versantem.* Hoc, quod respuit Sch. B. Ven. amplector, et firmant interpretationem locc. cit. ό, 438. κυθηρόθεν ἔνδον ἐόντα......ἐν μεγάροις. Od. ξ', 407. ἔνδον εἶεν, *intra tugurium aderunt.* Loquitur enim de viro qui filiam Priami appetebat, indeque hospitio ejus, tanquam gener futurus, utebatur. Ad Corœbum Mygdonidem eleganter transtulit Maro quæ hic de Othryoneo narrantur. Aen. 2. 342. sqq. Suavis imprimis est Virgiliana, *infelix! qui non sponsæ præcepta furentis audierat.* (364). ἔρχεσθαι μετὰ κλέος, *venire ad famam belli, audita fama.* Conf. Livianum, *undique legationes......ad famam regis convenerunt.* 28. 5. Subjicitur νέον, *nuper;* nam poterat fuisse incertus consilii an opem ferret necne. Cassandra dubitationem adimit. Notatur porro summum artificium, interposita hujusmodi descriptione, quæ ad miserationem facit—nec secus fecerat vates Romanus, præstantissimus captator elegantiarum, Conf. inter plurima, Aen. 2, 426 sqq. (366). ἀνάεδνον. Recte Lat. *indotatum.* Conf. ι, 146. κασσάνδρην, εἶδος ἀρίστην inter *innuptas* ut supr. γ', 124, Laodice inter *nuptas.* (369). ὑποσχεσίαι, *engagements.* (370). τιτύσκετο (κατ') αὐτοῦ, ut passim. (371). ὕψι βιβάντα, ut supr. γ', 22. μακρὰ βιβάντα. (372). πῆξε, sc. *Idomeneus.* In vs. præced. est ἤρικεσε (τὸ δορυ). Alibi plenius, ἤρικεσε κῆρα μέλαιναν. Leguntur vss. infr. 379 sq. (374). Irrisio salsa spei insulsæ Othryonei: *Sane te omni-*

um maxime laudo, si demum revera perficies omnia quotquot promissa ingentia dabas Priamo etc. (379). ὥστε σε ὀπυίειν. *Connubio jungam stabili propriamque dicabo; εἶδος ἀρίστην—quarum, quæ forma pulcherrima:* Aen. 1, 76 sq. (381). συνώμεθα, *paciscamur.* Hinc συνημοσύναι infr. χ', 261. et παρὰ τὸ συνιέναι, a *congressu* paciscentium dictum probant. Quam parum solliciti de metro fuere antiqui indicio est h. vs. nam in not. Sch. br. prostat συνθώμεθα. Recte ad sensum: vid. supr. ad α'. 76. (382). ἐεδνωταί—*soceri.* Nempe qui ἕδνα, *dona sponsalia,* accipiunt. S. Ven. A. B. Exponit vero Sch. br. προïκοδόται, *dotem præstantes,* variatione solita. Vid. supr. vs. 366. ἕδνα sunt quæ dant vel quæ accipiunt sponsi; proinde ἀνάεδνος, quæ a viro non recipit dona sponsalia, vel ut exp. supr. *indotata.*

(383). Patrantur μέρμερα ἔργα. Prodit Asius ulturus Othryoneum quem Idomeneus necat. Aurigam Antilochus. Hypsenorem Deiphobus qui Idomeneum petebat: gloriatur Deiphobus —416. (385). Prope Asium (κατ' ὤμων ejus) retinebat equos auriga. Ipse currum reliquerat ut corpus Othryonei ab Achivis eriperet. (389). Variavit similitudinem in δ', 482 sqq. et transtulit miro cum artificio in re dissimili Virg. Aen. 2. 626. Adumbravit porro in Aen. 5, 448 sq. *Concidit ut quondam cava concidit aut Erymantho* etc. In vs. 390. exponitur πίτυς βλωθρὴ magno consensu, *pinus alta. Procera* verterit Virg. De etymo dissentiunt—ut sit vel παρὰ τὸ βάλλειν, unde formæ βλέω, ὀλόω, βλώσκω, sec. Heyn. qui comparat Virgilianum, *laurus se subjicit,* h. e. attollit, Georg. 2. 19. At usus formæ βλώσκειν in Sch. br. constat ex Odyss. π', 466 ubi legerim ἄστυ κατὰ βλώσκοντα, quod videtur comprobatum a Sch. br. in loc. Favet insuper nota locut. ἀνίδραμεν ἔρνεϊ ἶσος infr. σ', 56. (391). νήιον εἶναι—ὄφρα ἴτυν κάμψῃ περικαλλέϊ δίφρῳ, δ', 486. Expleas, ὥστε αὐτὴν εἶναι νήιον. (394). De consternato loquitur—omnino consilii inope, ἀτυζομένῳ. (403). ἀχνύμενος ἕνεκα ἀσίου etc. (406). τὴν φορέεσκε, δινωτὴν (h. e. tornatum, simpliciter κυκλοτερῆ, *tornando-rotundum-factum)* ῥινοῖς etc. ad oram, ἄντυγα sc. κανόνες, *manubria.* Vid. supr. θ', 193. In vs. 408, depingitur ἐναργῶς heros subter clipeum subsidens quod in gemmis sæpissime obvium est. Conf. Aen. 12. 491. Dicitur alia forma ὑφιζάνειν. Discrepat gestus militaris supr. 158 ὑπασπίδια προποδίζειν, prodeuntis ad pugnam sc. Nec minus ἐναργῶς, adnotante Sch B. vs. 409. *arido fragore* clipei, dum perstringit (ἐπιτρέχει) hasta, expresso. Variatur locut. infr. 441, αὖον ἄϋσεν—et desumserunt Latini— Lucret. 6. 115 sq. Virg. Georg. 1. 357. (416). ἐπεί ῥα etc. *Quoniam ei comitem, qui deducat, dedi.* De epith. Orci. πυλάρτης, vid. supr. θ', 367.

(418). Hypsenorem absportant socii tutante Antilocho—423. Generum deinde Anchisæ, Alcathoum, occidit Idomeneus: illum perculisse fingitur Neptunus—444. Gloriatur Idomeneus, Deiphobum alloquutus—454. (420). περίβη. Supr. α', 37. (426). ἢ αὐτὸς δουπῆσαι—h. e. *mortem subire.* (427). αἰσυήταο. β', 793. (431). "ἐν μεγάρῳ non est, *in domo,* sed *cœlibem.* Sic virginem cœlibem vocat Demosth. c. Mid. c. 17. ἔτι ἔνδον οὖσαν. Sic enim ibi intelligo." *Ernesti.* Loc. cit. est; εἶτα τῆς ἀδελφῆς

ἔτ' ἔνδον οὔσης τότε, καὶ παιδὸς οὔσης κόρης, ἐναντίον ἐφθέγγοντο αἰσχρὰ etc. De hominibus impudicis loquitur, et ita, ut affectum contra eos vehementissimum moveat—id quod, turpia relatu memorando coram *virgine* expressa, præsertim efficeret. Rationi ideo Ernestii, quod primo obtutu non feci, obtempero apteque censeo huc relatam. ἐκέκαστο. πασῶν τῶν ὁμηλίκων—διέφερε. Sch. br. Supr. β', 530. (433). Hærebam ad lect. ἄριστος, ob artic. præpos. quem Homero abjudicant Critici. Conf. P. K. prolegg. 59 sq. At conceditur usus δεικτικὸς v. ἐμφατικὸς, adeo ut ὁ ἄριστος verti potest, *ille præstantissimus*, Alcathous sc. Sanat Knight legendo ὅχ' ἄριστος. (435). θέλξας. Bene Sch. br. ἀμαυρώσας, ἀχλὺν quasi visui obducens. De variis signiff. vocis θέλγειν, debilitandi, nocendi, decipiendi, deleniendi etc. Conf. supr. μ', 255. Od. π', 298. κ', 291. π', 195. σ', 281. Adde Pind. Py. 1. 22. Vivida species offertur ministerii numinis quod virum στρεφεδινηθέντα (π', 792) perimit, nec aliter accipienda quam secundum indolem antiquorum—nempe de viro perterrito et consilii inope. ὄσσε φαεινά. Dubitatur an sit licitum cum ὄσσε sit dualis, indeque invectum ὄσσε φαεινώ, ἔδησε δὲ φ. γ. at vidimus antea dualem et pluralem conjungi sæpissime in constructione verborum, præsertim cum sermo sit de *binis*, ut in h. l. & δ', 453. Porro in lingua Homerica delicatulus est qui hujusmodi argutias captat—nondum ad leges severioris grammatices expressa. Profertur ab Ernesti, ὄσσε αἱματόεντα infr. 617. Legit tamen Sc. br. αἱματόεντε, de syntaxi nimis forsan sollicitus. At omnes melioris not. MSS. αἱματόεντα. Vid. Heyn. Obss. p. 476. (439). χιτῶνα. De thorace loquitur propter epith. χάλκεον. At χιτὼν proprie subucula militaris. Supr. γ', 359. (441). αὖον ἄϋσεν—nempe ὁ χιτών. Vid. sup. 409. περιερεικόμενος, σχιζόμενος, διακοπτόμενος ὁ χιτών. S. br. Sic in vs. 439. ἀμφιέρρηξε. (442). δόρυ δ' etc. *Hasta vero in corde fixa erat quod ei palpitans et inferiorem cuspidem hastæ tremefaciebat; deinde vero demum remittebat vim valida hasta.* Vivide omnia, nec aliquid inflatum in vs. 443. quod suspicantur quidam—cogitandum enim de viro jamjam excessuro et cordis vehementissimo tremore. Questio magna movetur de vs. 444. an locutio sit Homerica ὄβριμος ἄρης, pro telo ipso valide emisso: Audacior sane metonymia; poetice tamen illatam existimo ut Mars ipse, belli præses, dicatur ἀφιέναι μένος quum hasta elanguerit. Nihil exinde video quod cogat nos vertere ὄβ. ἄρ. *valida hasta;* subest interpretatio literalis quæ æque ad sensum facit.

Medelam adhibet Knight et h. l. et in π', 613. ϱ', 529. ejecto vs. ob tropum inusitatum. Hoc et fecisse Koeppen memorat Heyn. Obss. h. l. Obvium est et ὄβριμον ἔγχος, at hoc nimis ταυτολόγον foret post ἔγχεος in eod. vs. ἔνθα interpretatur Sch. br. καθ' ὃ μέρος, hastæ sc. nempe ad ferrum extremum. (446). ἦ ἄρα δή etc. Vertas Angl. *Deiphobus! do we judge aright, that it is a fair return—three killed for one of ours?* Sic melius procedit sententia ut interrogative sumatur, reclamante tamen summo Heyn. at recte Clarke ob ἦ ἄρα. εἴσκειν τι, *recte judicare*, ut λέγειν τι, *recte dicere.* monente Ernest. ἄξιον pro ἀντάξιον ut infr. in locut. sim. ξ', 471. et ordo sententiæ, τρεῖς πεφάσθαι ἀνθ' ἑνὸς εἶναι ἄξιον. εἴσκειν, *assimilare, conjectare, judicare, comparare.* Vid. γ', 197. ε, 376. Od. δ', 148. etc.

In vs. 447. excipit orationem ἐπεί ordine certe non prorsus συντακτικῷ. *Opinaretur aliquis nos non paria referre, etsi occiderimus tres pro uno, adeo jactabundus es* &c. (448). ἀλλὰ καὶ—*quin tu prostes mecum pugnaturus.* (450). mavelim, κρήτῃ ἐπὶ οὖρον. (454). Conf. supr. ζ′, 282 sq.

(455). Deiphobus, convitio motus, manet animi incertus an solus tentet pugnam cum Idomeneo an socium adsciscat Aeneam. Hoc facit: Aeneam incitat ad pugnam memorato beneficio Alcathoi—468. Idomeneus contra non expavescit: socios et ipse accendit: sævit prælium circa corpus Alcathoi—499 sqq. (456). ἑταιρίσσαιτο, *comitem adjungeret.* (460). αἰεὶ ἐπεμήνιε—. Simultas intercesserat inter Aeneam et Priami filios, unde et Priamus ipse illum non honore, quali principes solebat, prosecutus: hoc forte ob magnam existimationem populi Iliaci supr. λ′, 58. et quia Aeneas, sublata P. stirpe, regnum affectare credebatur. δεδιως την επιβουλην. Sch. B. Cf. ύ, 180. 306 sqq. Dionys. Hal. 1. 48. (464). γαμβρῷ—Hippodamiæ nempe, sororis Aeneæ, marito: supr. 429. Hoc autem monet ne corpus spolietur quod dedecus maximum bellatoribus. Cernitur ars in eo quod ad pugnam hortatur non Trojanorum v. Priami caussa, cui irascebatur, sed ad tuendum affinem. (469). μέγα πτ. μεμηλώς. Supr. 297. (471). ἀλλ′ ἔμεν′ etc. *restitit vero, veluti quando aper in montibus, robore fretus, qui manet tumultum ingruentem grandem virorum, in loco pascuo: horret tergum superne, oculi quoque ei igne lucent—dentes vero acuit, canes virosque prohibere cupiens.* Adumbratur fortitudo Idomenei ut supr. Lapitharum in μ′; 146 sqq. ubi conf. et similitudd. insignes supr. λ′, 414 sqq. Hesiod. ἀσπ. ἡρ. 386—91. Bene notant proprietatem similitudinis comparatis vss. 512. sqq. εἴκελος συὶ...τῳ δι′ ὑπομονης ἰσχυρας, οὐ δι′ εὐκινησιας, ἀμυνομενῳ τους ἐπιοντας. Sch. B. ad vs. 515. οἰοπόλῳ—ἤτοι ἐν ᾧ οἶες ἀναστρέφονται, ὅ ἐστι, πρόβατα. πολεῖν γὰρ τό, ἀναστρέφεσθαι. ἢ ἐν ᾧ οἶός τις καὶ μόνος πολεῖται. ἐξ οὗ δηλοῖ, τῷ ἐρήμῳ. S. br. Priorem adhibui. (473). Sic. Od. τ′, 446. φρίσσει λοφιήν. Hes. loc. cit. ὀρθὰς δ′ ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας, se ad furorem excitans sc. Descriptio præbetur vividissima in his tribus vss. et magna arte comparatur bellator pugnam expectans cum *apro*, ardenter vero se immittens cum *leone*, uti sæpiss. Conf. έ, 136 sqq. (475). θήγει. θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα δοχμωθείς. Hes. l. c. Cf. supr. μ, 148. (477). βοῇ θοόν, *acrem bellatorem*, ut βοὴν ἀγαθόν. sæpiss. Variatur infr. πόδας ταχύν, 482. Expressum video in Edit. Wolf. βοηθόον quod eodem recidit, nisi cum Clarke malis interpretari, *auxiliatorem*, nempe Alcathoo, vs. 465. Advocat in auxilium socios Cretensis ductor, Ascal. supr. β′, 512, et ί, 82. Omnes præter Antil. inter præfectos excubiarum memoratos habemus in l. cit. (481). Ex hisce Idomenei desumitur descriptio Aeneæ in Virg. μάλα καρτεροῦ. De αἰνῶς conf. γ′, 158. In vs. 484. locut. ἥβης ἄνθος obvia est; supr. illustrata, ί, 538. Adde Aen. 7. 162. Præiverat Lucret. 1, 565. (485). Sic senior Pylius supr. ή, 157. εἴθ′ ὣς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη, τῷ κε τάχ′ ἀντήσειε μάχης κορυθαίολος Ἕκτωρ. Porro εἰ accipio ut pro εἴθε, *utinam*: ᾧδ′ ἐπὶ θυμῷ, ἐπι τη παρουση μοι προθεσει. Sch. A. B. *with the ardor, the spirit of purpose which still possesses me.* (488). σάκε′ ὤμοισι κλ. De acie instructa loquitur: supr. λ′, 592. (491). οἵ οἱ ἅμ′ etc. *qui secum,*

qui, æque ac ille etc. (492). ἕσπετο—*are wont to accompany*, ut bene monet Clarke. In vs. 493. πιόμενα notatur pro ποτιζόμενα cum priore *longa*. *potum actæ*. Eclog. 9. 24. Conf. H. Obss. p. 461 sq. ἐκ βοτάνης. Si velit S. br. per exp. μετὰ τὴν βοτάνην καὶ νομήν, quod Virg. in loc. cit. per *pastas*, bene est. Sed βοτάνη est *gramen*. γάνυται etc. Hoc variavit supr. θ', 559. γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν. (496). αὐτοσχεδόν. ut sæp. ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ. (498). τιτυσκομένων (αὐτῶν κατ') ἀλλήλων etc. vel περὶ στήθεσσιν αὐτῶν—τιτυσκομένων.

(499). Sæviente pugna Aeneas petit Idomeneum hasta, qui et ipse, sospes, perimit Œnomaum —502. Deiphobus Ascalaphum—518. Vulneratus demum a Merione prælio excedit—539. (502). ἀκόντισε κατὰ τοῦ ἰδομενῆος. (504). κραδαινομένη ᾤχετο κατὰ γαίης, *vibrans se terram penetrabat*. prorsus ac in loc. laudat. ε', 523. ἐν δέ οἱ ἔγχος νηδυΐοισι μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον λύε γυῖα. πελεμιζομένη, supr. 443. (505). ἐπεί ῥ' ἅλιον etc. *Tela manu—jactabant irrita*— Aen. 2. 459. (507). γύαλον θώρηκος. Supr. έ, 99. διήφυσε τὰ ἔντερα, *penetrans hausit*, ut in vers. lat. et bene Sch. br. διήντλησε καὶ διέκοψε τὰ ἔντερα αὐτοῦ τὸ δορύ. per vulnus enim prorumpebant. Locut. obvia iterum ξ', 517. unde et Latini; *hauserit ensis*, Aen. 2, 600. *Huic gladio, perque ærea suta, per tunicam squalentem auro, latus haurit apertum*, 10. 313 sq. Sil. Ital. 5. 524. ubi conf. Drakenborch. (512). οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα etc. Idomeneus μεσαιπόλιος (supr. 361) non satis pollebat celeritate pedum ut, instar eminus pugnantium, procederet et recederet vicissim—cominus ideo pugnabat, quod effertur, ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ ἀμύνειν νηλεὲς ἦμαρ. οὔτ' ἄρα ὥστε αὐτὸν, ἐπαΐξαι —οὔθ' ὥστε ἀλέασθαι etc. (515). τρέσσαι—quod supr. ἀλέασθαι. Nec apte Sch. br. διαφυγεῖν μετὰ δέους, saltem h. l. Memoratur enim consuetudo τῶν προμάχων alterne euntium et recedentium. Id. Sch. A. citato loc. έ, 256. τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ παλλὰς ἀθήνη, at minus apposite cum h. l. Designatur saltatio (ἡ ὀρχηστὺς) bellica; qualis Meriones depingitur, ὀρχηστής, π', 617. h. e. κοῦφος στρατιώτης, εὐκίνητος. Eodem spectant quæ Hectori tribuuntur ή, 237 sqq. et convenienter in vs. inseq. βάδην *(leniter, lento gradu)* ἀπιόντος, non κοῦφα ut supr. 158. Exple autem sentent. πόδες οὐκέτι ῥίμφα ἔφερον αὐτὸν ὥστε αὐτὸν τρέσαι ἐκ π. Hinc in vs. inseq. βάδην *(leniter, lento gradu)* ἀπιόντος. (517). δὴ γάρ. verterim; *jamdudum enim*. κότον—ὀργὴν ἐπίμονον. *A grudge*. Hoc forsan ob hastam sine successu jactatam, supr. 402 sq. Est tamen in vocc. ἐμμενὲς αἰεί quod ad antehomerica respicere credamus, nempe simultatem singularem jampridem inter ductores extitisse. Caussa ignoratur. Si fides sit Ibyco et Simonidi, erat ob Helenam. Cf. Eustath. 944, 42. (521). οὐδ' ἄρα etc. *Nec adhuc ad aures Marti pervenerat fama de filio ejus peremto* &c. βριήπυος, ut ἐρίγδουπος— Epith. ἐναργές. παρὰ τὸ ἠπύειν βρῖ, h. e. μεγάλως. Congruit descript. supr. ί, 860.—Adumbrantur porro hæc omnia ex vita et affectibus mortalium: Dii enim Homerici ἀνθρωποειδῶς ἐπίστανται, et *immortalitate* tantum ab hominibus differunt. Cf. έ, 841 sqq. Sch. A. B. Ven. (522). υἷος, contracta ex υἵιος, ut supr. υἷϊ, β', 29. a nominat υἷς. Vid. Matthiæ, Gr. Gr. § 89. Vid. et β', 512. ubi, ut h. l. perhibetur Ascalaphus Marte natus. At eodem sensu accipiendum hoc ac supr. 207. υἱωνοῖο πε-

σόντος etc. In vss. 523—525. dii memorantur a pugnando prohibiti ne propositum Jovis impedirent Achillis honorandi. Vidimus de hoc mandatum Jovis, θ', sub init. iterumque repetitur mentio in λ', 75. nec pugnæ proinde interfuisse Deos. Hinc inseqq. 524 etc. (530). ἡ ἐνάργεια versus certatim perhibetur. τρυφάλεια, αὐλῶπ. γ', 376. (534). περιτιτῆνας οἱ μέσσῳ τὼ χεῖρε etc. Pulcherrime exhibetur in gestu amor fraternus. Video in editt. recent. lect. doctiorem μέσσω ut sit περιτιτῆνας μέσσω χεῖρε. Idioma inter Scriptt. Romanos receptum. (536). ὄπισθε μάχης—Nemo enim præter Asium currum per vallum Achivorum egerat. Supr. μ', 108 sqq. (539). Si junctura sit νεουτάτου χειρός, accipiendus est ὁ βραχίων supr. 529. in lato sensu. At constructio possit esse; ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ τοῦ νεουτάτου, v. τὸ αἷμα τοῦ νεουτάτου. nam stillare potuit ad manum sanguis et dehinc effluere.

(540 sqq.). Aeneas Aphareum, qui memoratur supr. ἰ, 83, inter custodes, perimit—544. Antilochus Thoona, contra quem impetus fit Trojanorum qui a Neptuno reprimuntur—555. Hinc variæ cædes, donec congrediuntur Helenus et Menelaus, quorum ille vulneratur.—593. Dehinc Menelaus interficit Pisandrum atque armis spoliat.—619. (542). In plerisque video juncta λαιμὸν et τετραμμένον ut sit, *jugulum ei obversum*. Doctius forsan ἔτυψεν αὐτὸν ἐπιτετραμμένον οἱ (κατὰ τὸν) λαιμόν. λαιμὸς enim pars anterior, *gula, guttur*. (543 sq.). ἔπι δ' ἀσπὶς etc. Vulgo vertunt; *clipeusque appensus sequebatur, et galea*. Hoc, exponente Sch. br. ἐπικατηνέχθη, παρὰ τὸ ἕπεσθαι. At secundum analogiam augmenti dici potius debet ἑάφθην ex ἅπτομαι *nector*. Priore consistente, scriptio debet esse ἀναλόγως, ἑέφθην, unde εἵφθην v. εἵφθην. Tuetur Heyne παρὰ τὸ ἅπτεσθαι. "Quis non videat poetam declarare velle hominem vulnere in gutture accepto prostratum capite reclinato retinuisse galeam et clipeum, quia et illa et hic alligati erant; alioqui excidissent si sine vinculo fuissent; ergo ἐφῆφθαι, ἐφημμένην εἶναι τὴν ἀσπίδα, ait." Obss. p. 467. Hinc in Nott. *admovebantur adhærescentes*. ἑάφθη, *Wolf*. Secund. antiq. script. εἀφθη intulit *Knight*. (544). θυμοραϊστής. ὁ τὴν ψυχὴν φθείρων. Sch. br. Congruit ideo θυμοφθόρος, ζ, 169. (545). μεταστρεφθέντα, *tergo-ei-obverso*. In sq. obvia est ἡ φλὲψ νωτιαία, quæ describitur in Sch. Ven. B. ut *vena cava quæ* (ἀναθέουσα νῶτα) *ab hepate ascendit, secundum diaphragma procedit ad cor, et deinde ad cervicem*. Hanc diffindit Antilochus. (552). παναίολον. Supr. β', 816. δ, 186. ἑ, 707. (553). εἴσω ἐπιγράψαι—*penetrando intus perstringere*. εἴσω ad clipeum spectat. (554). περιέρυτο γάρ ῥά. Vid. supr. ά, 56. (556). Exemplum *parallelismi*, quod dicunt; οὐκ εἶναι ἄνευ δηΐων, ἀλλὰ στρωφᾶσθαι κατ' αὐτούς. Videtur inesse quid ταυτολόγου, id tamen non tenuiter expressum: bellatorem impigerrimum designat. (558). ἐλέλικτο. Cf. ά, 530. τιτύσκεσθαι in h. vs. sensu proprio, *collineare, assequi*: cf. λ', 350 et pass. μεταφορικῶς h. l. *parare, statuere*. Consimiliter vox cognata τιταίνειν in Hes. Theogon. 209. τιταίνοντας ῥέξαι ἔργον. (559). ἀκοντίσαι κατά τευ, τινος. (560). ἀδάμαντα. Supr. μ', 140, castra Græcorum cum cæteris Trojanis adoritur. (563). βιότοιο μεγήρας. φθονησας ἀδαμαντι, μη τον βιον αντιλοχου αφεληται. ἡ φθονησας ἀδαμαντι του βιου και ποιησας αυτον αναιρεθηναι. Sch. Ven. B. Illud certe prætulerim, quod ex contextu magis apparet, nempe deum

comminuisse vim sagittæ ne vita privaretur Antilochus—περὶ γάρ ῥα ποσειδάων ἐνοσίχθων νέστορος υἱὸν ἔρυτο, καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν. Stabilitur porro constructio τοῦ μεγαίρειν. Supr. δ', 54. Aesch. Prom. vinct. 631. *Schütz.* Verte ideo, *invidens vitam Adamanti, prohibens ne adimat Antilocho.* (564). σκῶλος πυρίκαυστος. *Sudes igne-præusta*, quales Virgilianæ, *sudes præustæ.* Cf. et Cæs. B. G. 5. 40. Inter arma rustica memoratur ab Eustath. h. l. qui et expos. Sch. br. memorat, *spinæ genus*, quod, igni admotum, indurescit. Similitudine utitur Poeta ex re notissima, ἐναργῶς. (569). ἄρης. μετωνυμικῶς ponitur pro ipsa *plaga*, ut supr. 444. Secundum interpp. pro *telo.* De plaga loquitur maxime mortifera. Hoc alibi expressum, ἐν καιρίῳ πάγη βέλος, δ', 185. (570). Ordinari possit ἔγχος ἐπῆξέν οἱ, *infixit se.* Sed præstat usitata versio, *hastam infixit.* οἱ, Adamanti sc. ἑσπόμενος conjungit Sch. br. cum δουρὶ, ut sit, *hasta transfixus.* Bene vero Ernesti comparat Virgilianum *super ipse sequutus*, de viro vulnerato et *decidente.* Hinc jungas ἤσπαιρε περὶ δουρὶ, et in inseqq. cum bove comparat quem invitum, vinculis, loris constrictum, abigunt bubulci, βίῃ ἄγουσιν. (577). θρηϊκίῳ. μονοι γαρ οἱ θρακες μεγιστοις ξιφεσι χρωνται. ἐστι δε ἡ καλουμενη παρ' αὐτοις ῥομφαια. Sch. A. Notat porro Eustath. τὸ πιθανὸν rei: ad tale vulnus infligendum requiri ensem grandiorem. 947, 30. (578). ἀποπλαγχθεῖσα. Vera significatio h. l. *excussa.* Conf. ad ά, 59. et infr. 492. Cogitandum est galeam subter mentum ἱμᾶσι aptatam; quibus resectis, deturbatam fuisse. (580). κατ' ὀφθαλμῶν. quasi *desuper* veniens caligo, oculos circumfusa, exhibetur: hinc κατὰ—*per, circum oculos.* Comp. Virg. Aen. 12, 310. *In æternam clauduntur lumina noctem.* (583). ὁ δέ. *Helenus.* ἄναξ, quippe augur et regia stirpe. Cf. Aen. 3, 80. *rex Anius; rex idem hominum Phœbique sacerdos.* τόξου πῆχυς memoratur supr. λ', 375. (585). ἵετ' ἀκοντίσσαι, non tantum de conatu *jaculandi*, sed et *feriendi* intelligenda. De vocc. formæ νευρῆφιν, vid. δ', 452. (587). ἔβαλεν ἰῷ γύαλον θώρηκος, nempe, κατὰ στῆθος. ἀφίπτατο sagitta, ut infr. ἀπεπλάγχθη, et supr. 578. (588). ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος etc. Comparatio ad illustrandum celerem motum quo a thorace avertitur sagitta: a tenuibus petita, sed ornatu verborum magnifico prolata. *Sicut quando per aream amplam a lato ventilabro saliunt fabæ nigræ, vel cicera, flatu præ stridulo et ventilantis impetu; sic a thorace Menelai,* etc. Cf. similitud. supr. έ, 499. Eustath. Sch. Ven. in loc.

πτύον. ἐστὶν ἐν ᾧ τὰ ἠλοημένα γεννήματα ἀναβάλλουσι, χωρίζοντες τοῦ ἀχύρου. Sch. br. exscriptum quoque in Sch. B. sed corrupte, ἠλωμένα. *eine worffshaufel*, Damm. *a fan.* Epith. πλατὺς ad formam spectat. De forma πτυόφι disserit h. l. Sch. B. cf. C. S. ad δ', 452. Reponit Knight a veteri dialecto πτυοFο. In similibus item. Errat Clarke in not. h. l. quum orta sit forma, non πτυόφι a πτύον, sed inversa ratione. Vetustior erat illa. (589). μελανόχροες—*maturæ* sc. (590). Cernitur eximia onomatopœia et versiculi ipsius, in re designanda, compages.

(593). Majore cum successu jaculatur Menelaus: Helenum vulnerat. δὲ ἄρα, in apodosi ad superiora πριαμίδης μὲν etc. 586. (594). Articuli usus δεικτικὸς observandus; τὴν, ἡ ῥ' ἔχε, *istam per-*

cussit, quæ nempe tenuit arcum. Recte Knight h. l. "Ab iis, qui Aristarchi lectionem ἥ pro ἥ receperunt, τῇ quoque pro τὴν omnino scribendum erat, ut pronomina sibi invicem constarent: nam prius pro articulo accipi vetat Homerica loquendi ratio." Perstringit Wolfium. ἐνελήλατο δ' ἄρα τόξῳ. etc. arcus transfoditur sagitta per manum adacta. ἄρα, *deinceps*: est, ut dicunt, *continuativa.* (599). Adstat Agenor qui medici partes fungitur. οἰὸς ἄωτον ad lit. *flos ovis*: designatur *lana.* De locut. cf. supr. ί, 657. At ἐϋστρόφῳ? Vertitur in Lat. vulg. *scite-circumvoluta*: sed quo sensu ignoro, ni subaudieris *vulneri*: hoc vero solœcum judicaverim. Restat, *lana texta, fabricata.* De usu lanæ adnotant certatim Scholl. B. Lips. ex ea fuisse confecta fundarum τὰ κοῖλα, ἵνα τοῦ ἐρίου ὑπενδιδόντος, διατείνοιντο αὐτὰ ἐν τῇ ἀποῤῥίψει. Sic etenim majore impetu torqueri missilia. Eustath. 948, 58. Video Sch. br. ἐϋστρόφῳ, καλῶς περιεστραμμένῳ. incerte satis. ἐϋστρέφει, lect. Aristarchi, εὐφωνότερον censeo. (600). Subjicitur Homerico more; οἰὸς ἀώτῳ, σφενδόνη, etc. Nec tamen arridet penitus vs. vix *solidum crepat.* Retinet tamen Knight, peritus ille τῆς νοθείας indagator. σφενδόνη inter medicos postea significabat *fascia* etc. notione haud dubie hinc desumta. Cf. *Ernest.* (602). κακὴ μοῖρα ἄγε τόν τέλοσδε (εἰς τέλος) θανάτου, ὥστε αὐτὸν δαμῆναί σοι etc. Possit tamen esse μοῖρα θανάτου. τέλος θ. illustratur ex Virg. 10. 472. *ævi metæ.* ex Pind. Ol. 2. 57. πεῖρας θανάτου, quod et Homericum est. Cf. γ', 309. (605). Cf. supr. λ', 233. (607). Tmesis pro διελάσαι πρό, h. e. πρόσω. (608). καυλῷ. Supr. 162. (611). ὑπ' ἀσπίδος—Angl. *under covert of his shield.* ἀξίνην *securim.* Comparatur loc. in Aen. 12. 306 sqq. omnino hinc desumtus. Simile quoque vulnus supr. δ', 460 sq. π', 502. (612). ἐλαΐνῳ ἀμφί, etc. h. e. *utrobique instructum manubrio oleagino, longo, perpolito.* ἐφίκοντο, *assecuti sunt.* De partibus galeæ antiquæ in vss. inseqq. 614—15. vid. γ', 371 sqq. (616). Vulnus lethiferum describitur. ὄσσε αἱματόεντα sunt oculorum humor cum sanguine mixtus qui defluebat, plaga illata. Intelligendum est gladium transversum adigi ita ut per utrosque oculos cranium diffindat. (618). λάξ. Vid. supr. κ', 158.

(620). Gloriatur Menelaus et simul occasionem arripit perfidiam Trojanis exprobrandi: λείψετέ θην οὕτω γε. *Sic demum,* vel, *sic sane relinquetis naves;* non, ut putastis, navibus incensis et victores—fugati vero. Bonum sensum præstat altera lectio λήψετε etc. *Sic demum capietis naves—Perfidi!* Salsa nempe irrisio subest. Conf. H. Obss. p. 477. (621). ἀκόρητοι ἀϋτῆς. Vid. infr. 634 sqq. et supr. ή, 117. (622). Sententia aliquatenus impedita. I. resolvenda cum Sch. Venn. οὐκ ἐπιδευεῖς ἐσμεν ἄλλης λώβης etc. q. d. *nihil deest, nihil adjici potest, injuriis quibus me cumulastis: patrastis omnia quæ potuistis.* II. Præstat Lat. vulg. quod et Sch. br. exhibet; οὐκ ἐπιδευεῖς ἐστέ etc. q. d. *non quærendum est quomodo me ulterius injuria afficiatis, nempe, invadendo naves—patrastis enim omnia.* Hoc melius concinit cum vs. 624.

In hisce refertur ἄλλη λώβη ad invasionem castrorum. At rectius, meo judicio, ad violatum hospitium; nam sic magis concinne expeditur junctura, λώβης...καθ' ἣν ἐμὲ λωβήσασθε, quæ in antedictis con-

tortior prodit, λ. ὥστε αὐτὴν τιλᾶσθαι καθ' ἣν ἐμὲ etc. et optime illud quoque cum seqq. convenit. (624). ἐριβρεμέτεω, ut sæp. ἐριγδούπου. (627). μάψ. Verti possit, ut supra, οὐ κατὰ κόσμον, *indigno modo*. Sed quærit Menelaus quæ mentem maxime commovent: Bene ergo Eustath. τὸ, μὰψ etc. πρὸς διαστολὴν εἴρηται τῶν ἑλληνικῶν πράξεων. οἰχήσονται μὲν γὰρ καὶ ἀχαιοί ποτε ἄγοντες ἐκ τροίας κτήματα καὶ γυναῖκας, οὐ μὰψ δὲ, ἀλλ' ἀμυνόμενοι ἐφ' οἷς ἔπαθον. ἀλέξανδρος δὲ ἐπιξενωθεὶς κ. τ. λ. 948. 58. Est secundum hæc μὰψ, quod dicimus, *wantonly, with gratuitous malice*. οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἀνηγάγετε, *abduxistis*, ut supr. ζ', 292. φιλέεσθε, *hospitio-accepti-eratis*. Supr. ζ', 15. (628). νῦν αὖτ' etc. *Nunc vicissim, rursus*. Ad naves comburendas instatis, ut antea, domum expilastis. Melius hoc quam cum Clarke, *nunc hanc gratiam rependentes*, quasi irrisione amara prolatum et in apodosi ad φιλέεσθε παρ' αὐτῇ. ἐμβαλέειν νηυσί etc. ὀλοὸν πῦρ, ἀΐδηλον nempe. β', 455. (630). σχήσεσθε—ἄρηος, *coercebimini a pugna*, vel potius, *vosmet ipsos coercebitis*. Supr. adhibetur οὐ σχήσεσθαι, ἀλλ' ἐμπεσεῖν νηυσί. Conf. supr. 315. sqq. (631). φασί σε περιεῖναι ἄλλων (κατὰ τὰς) φρένας etc. oblique tamen innuitur contrarium, quippe nunc Trojanis vota expleri quantumvis fædifragis et injuriosis. Similia ab Agamemnone exprobrantur, et, ut dixi, sensui antiquitatis de natura divina convenientia, supr. ί, 17. (633). οἷον δή—q. d. *Hæc dico, quomodo nunc injustis opituleris spectans:* nempe, καθ' οἷον. Bene a quibusdam juxta Sch. B. Ven. accipitur; οἷον χαρίζεαι! ut supr. έ, 638. ἀλλ' οἷόν τινά φασι etc. ut sit nova expostulatio cum Jove. (634). Dici possit μένος ἀτάσθαλον, *vigor, robur ingens*, ut supr. ἀναιδές. Sed præstat vulgata, *animus vi-injusta-gaudens*, vel potius *injuriosus*. Ferendum quoque. *lævus*. Sensus hic obvius est in ἀτασθαλίη supr. δ', 409. (637). Bene Ernesti ἀμύμων ὀρχηθμός, *concinna, venusta, pulchra saltatio*. In vs. inseq. τῶν περ reddiderim, *cujusvis horum*, h. e. vel *somni* vel *saltationis*, etc. ut adeo περ in sensu proprio, ἀορίστως, sumatur. ἐξεῖναι ἔρον, *desiderium explere*. Conf. ά, 469.

Notandum est Knightium exscindere vss. 623—639. et revera nil magis supposititium concipi potest. Junctura quippe inconcinnior—nec prælio sæviente, tales conveniunt sermocinationes.

(640). Pisandro occiso et armis spoliato redit ad pugnam Menelaus—642. Impetus ei factus ab Harpalione qui ipse a Merione perimitur—655. Paris, ob hospitem necatum iratus, mittit sagittam contra Euchenorem et vita privat—672. (643). De Pylæmene, conf. β', 851. (645). πατρίδα γαῖαν—nempe Paphlagonum. (649). μή τις ἐπαύρῃ—*ne quis assequeretur*. Proprie ἐπαυρεῖν, ἐπαύρεσθαι, cum genit. et ad lit. *ne quis corpore potiretur*. hinc ἐπαυρέσθαι βασιλῆος, ά, 410. et κακοῤῥαφίης ἐπαύρεσθαι in ό, 17. Supplet ideo Heyne in Obss. p. 481. μὴ ἐπαύρῃ αὐτοῦ κατὰ χρόα. Vid. Math. G. G. § 361. (650). Vel ἴσι, αὐτοῦ ἀπιόντος, vel κατ' αὐτοῦ ἀπ. (653). Pro, καθιζόμενος αὖθι, *ibidem subsidens*. (654). θυμὸν etc. *animam efflans, tanquam vermis, super terra jacebat extensus*. Conf. δ', 524. Comparatio hic instituta una est eorum quales memorantur supr. λ', 557. Impotentiam viri lethaliter vulnerati bene depingit. (656). De voc. ἀμφιπίνεσθαι. conf. γ, 220. (658). Quod

infert Sch. br. μετὰ δ' οὔ σφι πατὴρ etc. ut nempe constare possint hæc et superiora ί, 576. nec fide MSS. stabilitur nec necessarium: nam si Pylæmenes nomen fuerit inter Paphlagones usitatum, quid vetat quin de duobus ductoribus ὁμωνύμοις cogitemus? Verto igitur in loc. cit. ἀρχὸν, *a chief*, sensu indefinito. Congruit in sqq. Sch. br. ἔστι λέγειν ὅτι δύο πυλαιμένεις παφλαγόνων ἡγεμόνας συνίστησιν ὁ ποιητὴς, ὡς αἴαντας δύο, καὶ εὐρυβάτας δύο κήρυκας etc. Hic subsistendum.

Sustulit jamdudum Cl. Knightius vss. 656–59: immerito tamen ut judico. ποινὴ in vs. 659 non verterim simpliciter *ultio*, quum jamjam ulturus est Alexander, sed *prætium sanguinis*. vid. supr. ά, 20. et constat socios Harpalionis nullum exegisse, versus Ilium profectos. Non tamen negarim *commode* subsistendum ad 655. Vix vero *necessario*. In vs. 659. supple ἕνεκα τοῦ παιδὸς, nisi malis ποινὴ παιδὸς simpliciter. (661). μετὰ παφλαγ. Hoc κατ' ἐξοχήν. Ille præsertim inter Paphlagones hospes fuit Paridis. (663). ἦν δέ τις etc. Feliciter hæc comparata ad narrationem variandam et ad affectus commovendos. Cf. loc. sim. supr. ζ', 14. (664). κορινθόθι. Corinthus erat subdita Agamemnoni. β', 570. Vid. infr. 669. (665). ὅς ῥ' εὖ εἰδὼς etc. Simile narratur de κῆρεσι διχθαδίαις Achillis supr. ί, 411. Recte autem monuit Eustathius respectum haberi diversæ indolis tum Achillis tum Euchenoris: longam enim vitam illi promitti dum Pthiæ remaneret, Euchenori vero nec spem longæ vitæ nec dedecoris vitandi. Comm. h. l. pag. 953. (669). Caussæ memorantur cur ad bellum proficisceretur; θωὴν, *mulctam*, quam verosimile est irrogasse principem si bellum refugissent subditi, et νόσον στυγερήν. Corinthus autem, ubi habitabat Euchenor, in ditione Agamemnonis fuit. θωὴν......τὸ τῆς στρατείας ἐπιζήμιον. Sch. br. ἵνα μὴ θωὴν κατάθηται ζημιωθεὶς ἐπὶ ἀ σ τ ρ α τ ί α, ἀλλὰ δηλαδὴ μείνῃ ἀθῶος. Eust. l. c. At Sch. A. generatim, τὴν μέμψιν.

(674). Redit narratio ad vs. 205. Neptunus enim ad ἀριστερὰ μάχης discesserat ad concitandos Achivos, et dehinc Poeta Idomenei ἀριστείαν describendam susceperat. Hic mentio fit copiarum quæ Hectori et Trojanis ad mediam aciem (Cf. supr. 312 sqq.) obstant, sc. Bœotorum, Ionum, 685. Locrorum, Phthiorum, Epeorum—686. Atheniensium, ductore Menestheo—689 sq. Duces deinde memorantur—691, 700. De plerisque antea in catalogo mentio facta, β', 546 sqq. 625 sqq. 716 sqq. Copiæ trucidantur a sagittariis Locrensibus et fuga jam pene exoritur cum Polydamas consilium dat Hectori principes ad concilium convocandi ut de summa rerum agatur—747. (673). δέμας πυρὸς etc Sæpissime obvia. κατὰ τὸ δέμας, *secundum formam, similitudinem*, ut inter Latt. *ad instar*. Conf. et ά, 115. (676). τάχα δ' ἂν etc. Minus accurate vers. vulg. *propemodum* victoria Achivorum erat. Recte Heyn. in nexu cum præcedentibus; ὅτι λαοὶ δηϊόωντο ὑπ' ἀχ. καὶ ὅτι τάχα καὶ ἔπλετο ἂν κῦδος etc. *et quod parum aberat quin victoria potituri sint Achivi; adeo eos cohortabatur Neptunus*. Male ideo in quibusd. editt. cerno in parenthesi inclusos vss. 676—78. Nec melius Clarke ex cod. Harl. "εἰ μὴ ἐμεμαθήκει, *nisi tandem admonitus fuisset Hector*. vs. 725." Nempe a Polydamante. (678). Ordines; αὐτὸς δὲ πρεσίμνεν τῷ σθένει. Sic

recte juncturam expedierat Sch. br. (679). ἀλλ' ἔχε *(perstabat)* ῥηξάμενος πυκινὰς στίχας τῇ *(ea parte)* ᾗ τὰ πρῶτα etc. narratur supr. μ', sub fin. (682). ὕπερθε. Hoc forsan ob situm excelsiorem ipsius loci navium et littoris respectu. Pro navibus Ajacis et Protesilai habemus hic murum χθαμαλώτατον, quod ipsum pugnam acerrimam concitat. Hoc alias ἐπίδρομον τεῖχος appellatur; supr. ζ'. 434. (684). ζαχρηεῖς. Vox ἐναργής. supr. μ', 347. 360. ἑ, 525. αὐτοί τε καὶ ἵπποι, h. e. *bellatores pedestres et equestres*, ut sint ἵπποι quod vulgo ponitur, ἱπποκορυσταί. (685). Sch. MS. Lips. distinguit inter Iones et Iaones, et Sch. B. Ven. Censet Sch. br. *Athenienses* designari, qua ratione nullus locus est priori sententiæ. Conf. Herod. 2, 51. 1, 56, 143, 146, 147. et probabilior hæc ratio. Insititium putat vs. Knight quum ob alias caussas, tum ob hanc quod memorantur ἰάονες ἑλκεχίτωνες in Hymn. ad Apoll. 147. qui serioris ævi prostabat; necdum innotuisse Asiaticum vestiendi modum, nempe vestes *fluidas* et discinctas. Occurrit præterea quod si per ἰάονας intelligantur Athenienses, non adeo disjunctum esse inseq. 689. qui aliter prorsus inconcinnus est et nexu carens. Cf. Heyn. Obss. pp. 487—89. et C. S. (689). προλελεγμένοι, *selecti stabant in prima acie Athenienses:* πρόμαχοι. Sat forsan probantur vss. ab 685. insititii hac mentione Atheniensium; profecti nempe a rhapsodo vel ipso Atheniense vel studente levibus ingeniis. (686). Expurgat hic Heyne errorem Scholiastarum et Eustath. nempe *Phthios* eos fuisse qui sub Protesilao et Philoctete Phthiam, urbem Thessaliæ, incolebant—*Phthiotas* fuisse Achillis et Pelei. nomen Phthiotes ad tempora recentiora spectat; at ditio Achillis Phthia (β', 683. τ', 330) intra limites arctiores continebatur quam Phthiotis, una ex partibus quatuor in quas Thessaliam partitur Strabo. Conf. IX. 623. 624. 626 sq. Oxon. (694). Interposita, et inconcinnius, narratio de Medonte, fratre Ajacis Oilidæ. Notissimum est in heroicis temporibus eos fuisse jam societatis privatos qui cædis rei erant—et per spatium temporis exulasse. (696). γαίης ἀπὸ πατρίδος—*terra* nempe *Locrense.* Infr. 712. et β', 527. (698). αὐτὰρ ὁ. nempe *Podarces.* (700). ναῦφι, ναυσίφι, ναυσί. (707). Editt. præstantiss. consentiunt in τέμει, quod olim a Clarke improbatum. Male conjungit ζυγὸν τέμει, et rationem inficetam profert, quod " et *aratorem* et *boves* et *jugum* utique, trahendo aratrum, terram *secare* dixeris, non inepte, &c." Hoc vero ne semel quidem admitti potest. Verto omnia secundum interpunctionem in edit. Heyn. *Sicut in novali duo-boves nigri, cum paribus animis, compactile aratrum trahunt ; (circa vero ipsorum ima cornua multus erumpit sudor, atque hos quidem jugum solum politum distinet vadentes per sulcum) scinditque fundum terræ :* ut adeo τέμει cum ἄροτρον jungatur. Videtur subesse quid ὑπερβατοῦ, at talia usu veniunt. Conf. ἱ, 398—402. Nec tantum ad ornandum comparantur vss. 704—5., ut Heyne cogitabat, qui bene depingunt bellantium ærumnas.

Notandum porro quod nexus perturbatur a vers. com. in 704. *circaque ipsorum.* Est ἀμφὶ δέ. ἄρα bene Clarke : *ut fieri solet.* Nescio tamen an non melius, *ideo ;* nempe ἐκ τοῦ τιταίνειν. ζυγὸν οἶον. Unicum erat, sed diversis partibus inserebantur capita. Notatur quoque τέλσον ἀρούρης pro ἀρούρην. (708). παρβεβαῶτε. " Quod

alias de iis qui eodem curru aurigæ adstant et pugnant; nunc in ordinibus: quod usitatius est παρκστῆναι, unde παραστάτης in ordine, et hoc ipso loco παρβεβαῶτε ἕστασαν pro παρέστασαν." *Heyn*. (710). Malim cum Knightio, ἄλλοι ἕποντ' ἕταροι, nam λαοὶ ἕταροι vix solidum crepat. Sed melior adest, nempe, ἕταροι θ', οἵ οἱ σάκος etc. excidisse copulam putandum est. Vid. Obss. p. 494. (712). Locrenses, quippe in pugna stataria inutiles, a duce disjuncti. Ingeniose conjectat Heyne auctorem poematis, Scuti Herculis, Homero fuisse posteriorem; nam in vs. 25. notantur ut *cominus* pugnantes; a Pausania quoque in Attic. 23. 4. recensentur inter τοὺς ὁπλιτεύοντας in tempp. Medicis. Speciatim nominat Locros Opuntios, et quamvis verosimile est distinctionem Locrorum quæ postea invaluit Homero fuisse ignotam, constat eos qui Ajacem sequebantur Opuntiæ gentis fuisse, β', 527. aliter cogitare liceret partem, ex. gr. Epicnemidios vel Ozolas leviter fuisse armatos, graviter Opuntios, ut adeo nihil inde conjectari posset de ætate Homeri et Hesiodi. (716). h. e. πεποιθότες τόξοισι. De ἀώτῳ εὐστρόφῳ, proprie κώλῳ τῆς σφενδόνης, conf. supr. 599. (719). Vis particularum hujusmodi est. δὴ nexum indicat cum prioribus 701 sqq. nam omnia a vs. 709 quasi παρένθετα sunt: ῥά, illationem a præcedentibus—*ergo illi* (nempe Ajaces duo) *in prima acie stabant ad excipiendum impetum*. Rectissime verteris; *tum demum igitur*. (721). οἱ δ' ὄπιθεν. nempe Locri. Trojani a Locrensibus conturbati dicuntur οὐ μιμνήσκεσθαι χάρμης, locut. sol. ut μνᾶσθαι ἀλκῆς, *fortiter dimicare*. ἔνθα κε λευγαλέως, h. e. ὀλεθρίως, ἀδόξως—ἐχώρησαν, *recessissent ad naves clade accepta*. (726). ἀμήχανός ἐσσι etc. Locutionem ejusmodi accipio ac supr. α', 589. et recte resolvi, ἀμήχανόν ἐστι πείθειν σε. παραῤῥητοῖσι bene Sch. br. παραινετικοῖς, suppl. λόγοις, *monitis. præceptis*. Juxta consuetudinem Poeta, ἀμήχανός ἐστι ὥστε σε πιθέσθαι, *ut obtemperes*. Hæc Polydamas expertus supr. μ', 230 sqq. In seq. dicit περὶ δῶκε, pro περισσῶς, ut centies: *excellenter dedit*. In vs. 728. recte resolvuntur verba ἰδεῖν περὶ ἄλλων, convenienter cum κ', 247. οἶδε νοῆσαι περὶ ἄλλων. In versione præponas vs. 728. *Est ne ideo, quia artium bellicarum te peritissimum fecerit Deus, quod in concilio quoque te aliis prudentiorem effers?* Locutio διδόναι ἔργα πολεμήϊα satis usitata est, nec sententia resolvenda, δῶκέ σοι ἰδεῖν πολεμήϊα ἔργα. Obss. 497 sq. Cf. infr. 731. (729). ἑλέσθαι πάντα—*omnia simul excellenter nosse*. Canit Pind. Nem. 1. 36. τέχναι δ' ἑτέρων ἕτεραι. Apte citat Ernesti ex Liv. 22. 51. Maharbalis illud ad Hannibalem—" Non omnia, nimirum, eidem Dii dedere. Vincere scis Hannibal, victoria uti nescis." Vid. δ', 320. Citat Clarke tragœd. Rhes. 106 sqq. Addas Pind. in Olympp. 8. 16 sqq. et not. Benedict. (731). κίθαριν—τὴν δύναμιν κιθαριστικήν. nota figura. Locutio quoque διδόναι ἀοιδὴν obvia est alibi. δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν. Od. θ', 64. (733). Verte; *cujus* (nempe *consilii*) *multi homines fructum percipiunt*. NAM *et multos solet servare, et omnium maxime ipse* (nempe *prudens*) *utilitatem novit*. πολεῖς edidi secund. Wolf. cum in editt. plerisque πόλιας, *civitates*, reperierim; reclamante tamen Sch. B. ἐαν τας πολεις (civitates) ἀκουσωμεν, μειζων ἐσται ὁ ἐπαινος, ὁτι ἀνδρος ἑνος εὐβουλια και πολεις ὁλας σωζει. At seqq. probant illud rectius se habere. Ad verba, μάλιστα δὲ etc. no-

tat ibid. πλεονάζει ὁ κτ. Non equidem si vertas: *ipse autem maxime commodum perceperit*, ἀνίγνω ἄν. At Knightio assenserim qui vss. 731. 734 insititios putat. Poterat saltem 734 a rhapsodo inseri ad sensum illustrandum præcedd. πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι.

(736). Verte; *undique enim circa te belli corona flagrat*. Hoc Sch. br. "circumcirca aggrediuntur hostes." Et *belli corona* metaphorice dictum accipe pro, *hostium caterva*, ὁ κύκλος. Possit dici στέφανος ut eminentissimum rei cujusvis, et hinc *pugna acerrima*, cui notioni favet περιδέδηε. "Accedente nova notione flammæ ardentis cum pugna comparatæ." *Heyn.* (741). Verte; *tunc de summa-rerum inire poterimus consilium.* jungi possunt vel μάλα πᾶσαν quod in vers. expressi, vel μάλα ἐπιφρασσαίμεθα. illud præferendum. Recte accipiendum quoque ἔνθεν—"postea quam principes advocaveris ad hostes repellendos, consilium inire possis." Obss. p. 501. (742). Manifestum est quid quærat Polydamas—"utrum naves invadendæ sunt, annuente numine, an copiæ, dum integræ maneant, abducendæ: scil. ne cladem accipiant. Subjicitur hoc ob victoriam pene jam ad Achivos transeuntem. In seqq. ideo se vereri profitetur ne debitum rependant Achivi—χρεῖος—cladem nempe quæ ipsorum in pugna hesterna facta erat. Loquitur de pugna in lib. XI narrata. (745). Notabilis locutio ἀποστήσασθαι χρεῖος, *expendendo debitum persolvere*. Hoc bene exhibet Sch. br. μή πως τὴν χθεσινὴν ἧτταν ἀποδώσουσιν ἡμῖν οἱ Ἕλληνες, ὥσπερ σταθμῷ δεδανεικότες. Ad antiquam consuetudinem refert S. *pendendi* aurum, argentum &c. ante monetam cusam. Miror ergo lectionem recipi ἀποτίσωνται quæ manifesto se prodit glossam veræ lectionis. Recipit tamen doctiss. Damm, et cum Sch. cit. convenit de χρεῖος.

Mavult *Ernesti* ἀποστήσωσι, cum ἀποστήσασθαι sit *recipere debitum*. At sana lectione vulgari sensus expediri potest tali modo—*vereor ne rependendum-sibi-curent debitum hesternum* contractum ex eo quod pugna superiores eramus. χρέος ideo, hac ratione, *victoria* est quam reportaverant Trojani. δεδοικα μη ὡς δανεισαμενοι χθες την νικην, ἀποδωμεν αὐτοις, σταθμῳ στησαντες το χρεος. Sch. B. Bonum sensum præbet, at subtiliorem quam ut conveniat cum lingua vetusta. Usus τοῦ ἱστάναι illustratur ex Il. τ', 247. χ', 350. ω', 232. Addas et supr. ϑ', 234. ubi conf. not. (746). ἀνὴρ ἄτος π. Ajax? Commode licet intelligere de Achille quem vix expectandum amplius otiose mansurum. Hoc verba referunt οὐκέτι πάγχυ.

(748). Consilium placet Hectori qui ipse, ad animos principum confirmandos provolat—764. In Alexandrum incidit strenue agentem, quem tamen asperrime increpat, ob socios intereuntos indignatus—772. Reponit leniter Paris—787. Dehinc ad invadendos Achivos procedunt Trojani, et in primis Hector, quorum ad pugnam progredientium eximia affertur comparatio—808. Se mutuo lacessunt dictis Ajax et Hector—832. Achivi fortiter obstant—ad f. (753). τοῖς—qui nempe ad sinistrum cornu pugnabant; Deiphobum, Helenum, Asium, Paridem. (754). ὄρεϊ νιφόεντι. "Similitudo hic desumta, partim ex corporis proceritate ac robore, partim ex galeæ splendore et altitudine cristæ." Exornatissime Virg. in Aen. 12, 701 sqq. explicat phantasma; necnon Miltonus, Parad. Lost 4, 984.

(756). οἱ......πάντες ἄριστοι, supr. 751. (758). βίην θ' ἑλένοιο. Hic tandem Clarke; "Simili plane loquendi ratione ac, in linguis recentioribus, *regia majestas* ipse scilicet Rex est, et *divinitas* ipse Deus." At non ad recentiores confugiendum. In Euripide invenio ἀξίωμα σὸν ad virum nobilem. Vid. supr. β', 658. et Porson. ad Eurip. Not. in Hecub. vs. 297. (761). Partim etenim vulnerati sunt, partim cæsi. Conf. supr. 526 sqq. 581 sqq. 560 sqq. 384 sqq. (764). βεβλημένοι ἐν τείχει, h. e. in pugna ad naves facta. ἐν τῇ τειχομαχίᾳ, eminus et cominus vulnerati. Cominus nempe a Merione Deiphobus: eminus a Menelao Helenus: cæsi porro, Adamas a Merione—et Asius ab Idomeneo. (765). τόν. δεικτικῶς nempe: nam articulus præpos. ut a recentioribus usurpabatur in Homericis non invenitur. Verte ergo; *illum quem quærebat cito invenit, Paridem nempe*. Cf. supr. (769). Conf. supr. ad γ', 39. (772). ὀθρυονεύς. Cædebatur ab Idomeneo supr. 363 sqq. Indignanter interrogat de iis quorum internecionem jamdudum cognovit exprobrationis caussa. *Mali* etenim *labes* (ἀρχέκακος) Alexandri erat vecordia. Cui et ipse exitium denuntiat, sociis et propugnatoribus cæsis—νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος—*nunc te certa manet pernicies horrenda*. σῶς ad lit. *salva*, *integra*, hinc sensum mutuatur *plena*, *perfecta*, *certa*. rectissime omnium sensum assecutus Sch. br. In vs. κατ' ἄκρης, suppl. κεφαλῆς, ut sit secundum versionem Maronis, *alto a culmine*, Aen. 2, 290.

(776). ἐρωῆσαι μέλλω, *devitaverim*. ἄλλοτε μᾶλλον. Spectare videtur ad loc. cit. supr. γ', 39 sqq. Non æque strenuus omni tempore videri possim, at hoc non propter ignaviam, nam etc. Probandum quoque, μέλλω ἐρωῆσαι μᾶλλον ἢ μαχέσασθαι. Illustrant hæc quæ Hector ipse profert de Paride supr. ζ', 521 sqq.

Sententia ipsa a vs. 775. obscure effertur dum citius procedit oratio. Vertas: *Hector: quoniam nunc tibi libet me immeritum incusare, quod res est proferam. Alias equidem, videri possit me bellum magis* (ἄλλοτε μᾶλλον ἢ νῦν) *devitasse, quippe nec me quidem imbellem prorsus genuerit mater; nunc contra omnino* (νῦν δὲ δηλαδὴ οὐ. Eust.); *nam ex quo tempore prælium excitasti*, &c. Hoc non adfert Alexander quasi insons et culpæ omnino expers. Hoc liquet ex γ', 59. sqq. ubi contumeliose ab Hectore compellatus, jure id factum agnoscit. Est nunc ἀναίτιος, quippe acriter decertans, socios cohortans et munera imperatoria strenue exsequutus. (779). Notabilis locutio ὁμιλεῖσθαί τισι—de pugna dictum, ut inter Latinos *congredi*. Non abludit ὀαριστὺς de certamine, supr. ρ', 228. (786). ὅση δύναμίς γε—*quatenus saltem valemus*. (787). Πὰρ δύναμιν, *præter*, h. e. *ultra vires*. (788). παρέπεισεν. Vel hinc apparet quam leviter Eustath. ad vs. 775 scripsit, poetam designasse similitudinem quandam inter indolem Achillis et Hectoris, collato etiam λ', 653. Describitur enim omnino Hector animo mansuetiore et facile placabili: nec quid magis mirandum quam sollertia depingendi et variatio *characteris* quem cuique tribuit, levi discrimine notato et asservato ubique. (792). "Et Moryn, filium Hippotionis," ut adeo υἷ' pro υἷα acceperim. Ambo, pater et filius, cæsi infr. ξ', 514. a Merione. Ab Heyne hi recensentur inter ductores *Mysorum*, et Ascania urbs Mysiæ, circa Nicæam, quæ postea fuit. Nec obstat quod habetur infr. ξ', 511 sq. ὕρτιον—γυρτιάδην, μυσῶν ἡγήτορα etc.

Nam subjici poterant plures uni si ἡγήτορα accipias *definite*. Possis vero *indefinite*, ut sic nuncupetur e multis unus qui nunc silentio præteritur. (793). Ascaniam Mysorum intelligit Strabo, antea vero β', 862. Phrygum. Hanc a Troja remotiorem ponit. Subjicit mirum non esse Ascanium memorari a Phrygia venientem; frequentem enim esse apud eum ambiguitatem nominum a fluviis, paludibus et locis. 12. 816 Oxon. Cf. et digress. contr. Apollodorum 14, 969. ἀμοιβοί. Plures sententiæ, quarum præcellit—" li qui superiore die venerant ad excipiendos alios qui jam fessi militia erant." Hoc profert Eustathius; πολέμου διάδοχοι, τοῖς προτέροις ἴσοι. Restant alia, quæ recenset Sch. br. ἀμοιβοί, qui auxilium antea præbitum rependent. π ε ζ ο ί, διὰ γὰρ ἀμοιβῆς τῶν ποδῶν γιγνεται τῶν πεζῶν ἔφοδος! quam recondite! Notatur hic ab Heyne res militaris bene instituta ut integri, fessos exciperent. (795). οἱ, Trojani sc. et auxiliares. Insignis efficitur comparatio cujus singulæ partes belli *circumstantias* speciemque designant. Ipsi ἀέλλα ἀργαλέων ἀνέμων—ζαχρηῶν nempe, vi et impetu quæ obstant profligantium. ὑπὸ βροντῆς, h. e. μετὰ, cui comes additur tonitru—vel, secundum placita antiquorum, (Georgic. 2, 325 sqq.) qui superiora ætheris assignabant Jovi, inferiorem situm designat, *sub tonitru. Jove, patre summo, tonante supra, ad planitiem defertur*, &c. Depingitur in hisce *strepitus belli*. ἁλὶ μίσγεται, nempe cum hostibus concurrunt, ut sit ἅλς, turmæ hostium; vel acies belli. In reliqq. habemus *ordinum* comparationem. (797). ἐν. Explet Heyn. (Obss. p. 510.) ἐγγίνεται (sc. ἁλὶ) πολλὰ κύματα. Possit quoque expediri ἐνστᾷ, ἐνίστησι κύματα. Melius vero ἔνεισι ἁλὶ......πρὸ μέν τ' ἄλλ' αὐτὰρ, etc. ut in η, 168 ἂν ad id quod anteit ὦρτο in vs. 163 respicit. Vox παφλάζοντα bene vertitur *æstuantes* sec. exposit. Sch. min. ἀναζέοντα. Optime efficitur *imago soni*. (799). πρὸ μέν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα. Quod alias (δ', 422 sq.) expresssit κῦμα ἐπασσύτερον. Notandum est in utroque loco haberi rationem diversæ disciplinæ militaris; Trojanos nempe ad pugnam procedere κύματα παφλάζοντα—θεσπεσίῳ ὁμάδῳ, Achivos vero in loc cit. σιγῇ δειδιότας σημάντορας. nec in priore comparatione quid inseri nisi ad ordinem et successionem mentem revocans. Conf. γ', 2—8. (805). Hinc epitheton quod toties tribuitur—κορυθαίολος. (806). Junctura est ἀμφὶ φάλαγγας, ut recte monuit Heyne, alioqui foret ἐπειρᾶτο φαλάγγων. Voces militares sunt προποδίζων, ὑπασπίδια προβιβῶν. Conf. supr. 158. Tentat Hector animos Achivorum an impetum ejus firmi maneant—ἀλλ' οὐ σύγχει θυμόν—successu res caret, nam obstant imperterriti. (810). δαιμόνιε—in sensu pejore. Vid. supr. α', 561. τίη δειδίσσεαι; *quare sic terres?* minitando, tentando aditum sc. Sic supr. β' 190, δαιμόνι', οὔ σε ἔοικε, κακὸν ὣς, δειδίσσεσθαι. Indignatur Ajax eos adeo contemni a Hectore qui solo adspectu ejus fugandos autumat. At minis solis hoc non effici posse prædicat. (812). μάστιγι κακῇ—plane, *infesto numine*. Vid. supr. μ', 37. (813). ἦ θήν πού τοι etc. Recte Sch. br. ὄντως δή—*Videtur equidem animum tibi expetere* etc. Cum irrisione prolatum illud πού, quæ etiamnum augetur a particulis se excipientibus. Possit et sententia explicari *interrogative*, nisi hac ratione desiderandum ἦ ἄρα. ἄφαρ, *illico*. *Aeque prompti et nos sumus ad propulsandum ac tu ad invadendum*. (815). De constructione τοῦ φθάνειν. Vid.

supr. ί, 502. Metaphrasis ejusmodi cogitanda; ἡ πόλις ὑμῶν πέρθοιτ' ἂν πολυ πρὶν—πρίν σε, ὅ τοι θυμὸς ἔλπεται, ἐργάζεσθαι etc. (817). Vaticinatur fore Hectorem ipsum, ad fugam conversum et spe victoriæ amissa ad Ilium reversurum. Reprehendit Heyn. Sch. B. qui hæc Ajacis spectare dixerit ad verba Achillis supr. ί, 650 sq. nam ea non potuisse audire Hectorem: Obss. p. 513. Immerito tamen; nam satis fuerit audivisse Ajacem, qui nunc subobscure, ac ideo minacius, ea Hectori innuit. (821). Omen sequitur—δεξιός—nempe ad *dextram* tendens loquentis, ideo *faustus*. Non tamen accurate Sch. br. αἴσιος, ἀγαθός. Nam in nostro interpretandæ sunt in sensu literali voces δεξιός, ἀριστερός. De hiatu dubitat Heyne εἰπόντι ἐπέπτατο, at in medio versu occurrit qui alias non vitiosus habetur. Notabile est Knightium omnia exemisse a vs. 807. Viam sternit Heyne qui tamen ad vs. 809 subsistit. Primo visu certe apparet vix cum fide induci heroas nunc demum altercantes qui invicem non ita pridem experti, et muneribus datis gratiam quodammodo inierant. (822). Neglectum digamma versum surreptitium prodit. accipit Heyne ἐπὶ Fιαχε, at claudicat sensus sine copula. Malim certe ex vs. 822—3 unum confici, αἰετὸς ὑψιπέτης, ὁ δ' ἀμείβετο φ. ἕ. (824) *Ajax! blundering and vainglorious.* Multum doctrinæ conferunt grammatici de βουγάϊε, sed optime et brevissime S. br. μεγάλως ἐπὶ σεαυτῷ ἀγλαϊζόμενε καὶ γαυριῶν. βοῦ est partic. intensitiva et γαίειν, *gloriari, se efferre.* (825—28). Conf. supr. θ', 538 sqq. (830). χρὼς λειριόεις, non ex contemptu quasi mollem vel delicatulum putarit, sed proprium epith. carnis. εὐτραφης και ἄνθηρος, Sch. B. At prius Damm, " ἐσκιατραφημένος, in otio et in umbra molli educatus ad habitudinem plenam corporis." Hoc ipsum nimis ἐσκιατραφημένον. (837). αἰθέρα—διὸς αὐγάς, synonyma sunt. Habemus supr. θ', 480. αὐγαὶ ὑπερίονος ἠελίοιο, et in Pind. Ol. 3. 43. ὀξείαις ὑπακουέμεν αὐγαῖς ἁλίου. Apte comparantur locutiones inter Romanos usitatæ, *luminis auras, ætheris auras,* quas ex Lucretio accipit Virg. Sic *aeris in teneras auras,* Lucr. 1. 208. cui conf. Georg. 2. 291. Dicitur in Aen. 6. 204 aura auri h. e. *fulgor, nitor,* cui notioni bene convenit αὐγαί.

Exl occ. cit. θ', 480. Pind. etc. interpretatur Damm, διὸς, τοῦ ἡλίου. Convenit Eustath. 962. At minime necessaria hæc subtilitas: alibi prolatum vidimus, αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἵκει.

NOTÆ IN LIBRUM DECIMUM QUARTUM ILIADIS.

[ἐπιγραφή]. Redit narratio ad Nestorem qui Machaonem vulneratum in tentorium suum abduxerat; supr. λ', 596 sq. Strepitu belli commotus egreditur tabernaculo—26. Obviam ei veniunt ex vulneribus ægri, Agamemnon, Ulysses, et Diomedes, eadem de caussa progressi; quorum primus, de belli exitu pridem anxius, nunc, vallum prorutum videns, rursus fugam meditatur—81. Objurgatus graviter ab Ulysse—102, paret Diomedis consilio, ut ipsi in aciem prodeant, si non pugnaturi, confirmaturi saltem pugnantes—134. Neptunus, specie senis assumta, erigit animum et solatur—152. * Interea Juno, ut Achivorum laborem sublevet, ornat paratque se ad Jovem deleniendum; quam ob rem a Venere cestum mutuatur, et ex Lemno arcessit Somnum, qui deum in soporem committat—351. Nuntiata re per Somnum, occasionem arripit Neptunus cohortandi principes Achivorum et fortunam restituendi—401. Recrudescit pugna; Hector, ab Ajace ictu lapidis percussus, deficit animo, atque a sociis asportatur curaturque—439. Hectore digresso, Achivi erecti summis viribus pugnant; Trojani a navibus avertuntur; Ajax Oilei imprimis eminet—ad fin.

---

(1). Exordium rhapsodiæ fit a Nestore qui Machaonem, sanandi caussa, a prælio absportaverat. Suadet, ut maneat donec balneus paretur et ipse speculam conscendit ut pugnæ eventum cognoscat. Videt fractos prælio Achivos. Ad Agamemnonem proficiscitur cum Diomede et Ulysse—et orationem exorditur prior—41. Narratio ex Clarkii sententia connectitur cum λ', 617. At non serie accurata. Illic exponitur initium convivii, et interponitur dehinc colloquium cum Patroclo, adeo ut respexerim potius ad λ', 642 vel 804. nam cogitandum est reliqua, Eurypyli curationem et τὴν τειχομαχίαν, etc. esse παρένθετα. In vs. vulgo junguntur πίνοντά περ ἔμπης et ita in præstantiss. cerno. at ἔμπης est *penitus, omnino*; et possit esse, οὐκ ἔλαθεν ἔμπης νέστορα, πίνοντά περ—*bibentem licet*. At hoc ex leviculis. In nota sua refert Clarke productionem ultimæ in ἔλαθεν ad *cæsuram;* ignorabat etenim vocem fuisse digammatam, Fιαχή.

---

* Huc referendum quod, antiqua epigraphe, notatur, ἀπάτη Διός.

(3), ὅπως ἔσται etc. *Quomodo se habebunt; quis nunc eventus sperandus cum undique ingruat strepitus belli*—μεῖζον δή, *major nunc. Et magis atque magis—clarescunt sonitus armorumque ingruit horror.* Aen. 2. 299—301. (5). Nescio annon absurde in h.l. Sch. A. B. Ven. πινε ἀντι του πιθι, eum ad præsens tempus plane spectat Nestor. Satis porro constat ex oratione Hecamedam non prius se ad balneum parandum accinxisse quam refectæ fuerint vires Machaonis; nec antiquos illos suavissimi delinimenti oblitos, quod, pace dixerim Cl. Heynii et παιδῶν τῶν ἰατρῶν, optime comparatur ad fessum et vulneratum reficiendum. (8). περιωπήν. τόπον ὑψηλὸν. in castris nempe—Sch. br. Videntur tales arte fuisse factas et in castris hic illic dispositas: Sic e tentorio prospicit Achilles infr. σ', init. (9). τετυγμένον—*affabre factum;* quod alibi εὔτυκτον—et in π', 636. εὖ ποιητήν. (11). πατρὸς ἑοῖο. "quia in clipeo aurum erat." Sch. A. br. Vid Θ', 191 sq. "Potius dicam, quia ille firmior erat." Heyn. Obss. p. 520. (13). ἔργον ἀεικές. Supr. κ', 483. (15). ἐρέριπτο. Dejectum fuerat vallum, at non hoc cognoverat Nestor, dum curam Machaonis susciperet. cf. supr. μ', 459. In Sch. br. explicatur fuse ratio grammatica vocis. Erat verbum ἐρείπω, unde et ἐρίπτω, ἐρίπτομαι—ἤριμμαι, ἠρίμμην; ἐρηρίμμην etc. (16). Bene comparatur similitudo; *Sicut quando nigrescit pelagus magnum fluctu surdo, significans stridulorum ventorum celeres vias, nullo effectu, nec enim provolvitur in hanc vel illam partem, donec aliquis certus descenderit a Jove ventus.* A vers. vulg. recessi in κύματι κωφῷ, etsi ad sensum bene se habet; quia et in Latina lingua *surdum* dicitur illud, non modo *quod non audit*, sed *quod non auditur.* (Bene ideo. Sch. A. ἀφωνῳ και μηδεπω καχλαζοντι και ἀποτελουντι ἠχην. Multi sunt et Latini in locutt. hujusmodi: Cf. Ovid. Am. 1. 6. 54. Metam. 13. 13. 804. *surdi fluctus,* Epist. 18. 211. In sensu porro *silentia;* Propert. 4. 3. 53. *inaudita,* quod cum h. l. convenit; Pers. 6. 23.). Quoque in ὀσσόμενον, quod reddit *præsentiens;* at prætuli in Sch. br. expos. προσημαῖνον. Poetice tamen dictum prius et secundum consuetudinem auctoris, qui rebus *sine sensu* plerumque tribuit *mentis ipsius* vigorem. Hoc sæpius, ut schema ἐναργές, notatum. Ultima vs. 18. est explicatio τοῦ αὔτως—ingruenti flamine nondum cietur motus, sed quasi librantur undæ. λαιψηρὰ κέλευθα—τὰς θαλασσίους ὁρμάς. S. br. Poetice amplificatur oratio pro *ventis* ipsis. (18). Bene ex vestigg. lect. Bentleianæ infert Knight προπρὸ κυλίνδεται. Non constat usitata, οὐδ' ἄρα τι. Cogitavi οὐδ' ἄρα μὲν.——Quærit Heyne in Nott. an deliberatio Nestoris sit res satis gravis ut tali comparationi locus sit. Responderi potest—rem satis gravem esse quæ exitum pugnæ et fortunæ Achivorum in se complecti possit—et non solere poetam tam exquisite expendere *magnitudinem* rei quæ adumbratur, sed tantummodo *fidem* et ἐνάργειαν similitudinis. Proinde et res graves a tenuibus sæpissime illustrari, et contra, levioris momenti negotia et facta a gravissimis. (29). Conf. λ', 369 etc. 434 etc. 252 sq. Sequentia notabilia sunt ob lucem quam affundunt dispositioni navium et situi castrorum. Constat ex 35 sq. locum castris designatum fuisse omne illud intervallum quod patebat inter Rhœteum et Sigeum; ita enim explicant Scholl. ἄκραι in vs. 36. Naves vero

fuisse subductas in ordine duplici—has priores et terræ proximas, illas mare propius attingentes: non vero colligi potest ordinem adhuc alium extitisse; et hoc ne naves singulæ stationem sortitæ nimis inter duo promontoria coarctarentur. Erant puppes versus terram obversæ quæ muro includebantur, sic enim explicanda τεῖχος ἐπὶ πρύμνῃσιν ἔδειμαν vs. 32. Inter ordines navium tendebant castra, et forum, aras etc. constituebant, ut ex superioribus liquet λ', 806 sqq. (30). Hæret in voc. εἰρύατο Heyne, nam canoni ejus contradicit. Vid. sup. ά, 141. Conjectat omnia a vs. 30 ad 40 insititia esse et a curis recentioribus profecta. Eadem Knight ob locut. insolentem στόμα ἠϊόνος infr. 36. Sic deinceps εἴρυσαν, vs. 32. (32). Quidam hinc colligunt vallum fuisse vel murum quem ad puppes extruebant ad designandos limites castrorum et diversum ab eo qui memoratur supr. ή, 436 sqq. Sed nil necesse: nam jure dicitur et hoc δέμεσθαι ἐπὶ πρύμναις quum puppes versus terram fuerint obversæ, nec accipienda ἐπὶ πρύμναις quasi naves attingeret: de muro *versus puppes spectante* cogites. Similiter infr. vs. 51. vertuntur ἐπὶ πρύμνῃσι, *ad puppes*, sed cum notione intervalli: nondum enim ad naves prorsus pervenerat Hector.

Notatur porro constructio aliquatenus impedita: Principes occurrunt Nestori longius ab acie, πολλὸν γάρ ῥ' ἀπάνευθε etc. quæ, ut caussa, subjicitur. Et hoc, quia primi ad terram appulerant, τὰς πρώτας πεδίονδε εἴρυσαν. Parenthetica sunt, αὐτὰρ τεῖχος—ἔδειμαν. Ratio demum redditur quare hunc ordinem observarint, nempe stationis angustiæ, et sequitur in ordine posterius quod prius cogitari debet, προκρόσσας ἔρυσαν etc. h. e. *duplici ordine has ante illas subducebant*, ut adeo naves mari proximæ speciem muri exhiberent cujus essent αἱ κρόσσαι illæ quæ terram spectabant. Inficete, ut opinor, Sch. br. ἀνείλκυσαν κλιμακηδὸν—κρόσσαι γὰρ καλοῦνται αἱ τειχομάχοι κλίμακες· nam certe significant *pinnacula muri*, supr. μ', 258. Optime, ἀντιπέταξαν αὐτὰς ἀλλήλαις. Sequitur vers. vulg. (36). ἄκραι. Rhœteum et Sigeum, supr. 29. Attingit in paraphrasi Theod. Gaza, ἤτοι τὰ δύο κέρατα. (37). ὀψείοντες—Vereor ut sit Homericum; magis adhuc hæreo in ὀψείοντες ἀϋτῆς, nisi accipiatur generatim ἀϋτή pro *certamine ipso*, cum proprie sit *strepitus certaminis*. Improbat locutionem in antiquo poeta Knight, et comparat Aeschyleum κτύπον δέδορκα. Aliter expedit Gaza, θέλοντες ἰδεῖν ἕνεκα τῆς μάχης etc. (39). ξύμβλητο, *obviam factus est*, συνήντησε. (40). Ex Agamemnonis oratione πίπτε λιπὼν—δείδω—bene se habet lectio πτῆξε θυμὸν quoad sensum. Sed dubito de actione *transeunte* verbi πτήσσειν in Homericis, ut dudum monuit Ernesti. All. πτῆξε θυμός. Cf. C. S. (45). Spectant verba ad orationem Hectoris supr. θ', 497 etc. (48). τὰ δὴ νῦν etc. ταῦτα δὲ πάντα νῦν τελεσιουργεῖται, *pene jam ad exitum perducta video.* (49). Nestorem ipsum, relicto certamine, fortasse hæc perstringunt; fortasse Achivos in genere. Certe culpæ produnt conscientiam verba χόλον βάλλονται.

(53). ἢ δὴ ταῦτα etc. *Omnia hæc jam in eo sunt ut perficiantur.* ἑτοῖμα, *in promtu.* Respondetur versui 44. δείδω μὴ δή μοι τελέσῃ ἔπος etc.—οὐδέ κεν ἄλλως—h. e. *eo jam deventæ res ut Jupiter ipse non sanarit.* τεκταίνεσθαι, *moliri,* "uti ἔπος. Odyss. ξ', 131." Heyn.

Obss. Convenit loc. Pindar. diverso licet sensu, τέκτονες ἐπέων. P. 3. 201. (55). δὴ, *demum, jamdudum.* (57). ἀλίαστον, ἀδιάλειπτον—Sch. br. ἄφυκτον. *Obstinato animo pugnam sustinent.* Convenit usus thematis λιάζεσθαι, *secedere, separari.* supr. ά, 349., νόσφι λιασθείς. (58). Promiscue cæsos et turbatos describit Achivos, qui, ordinibus ruptis et confusis, nulla certa ratione huc et illuc feruntur. Verba similia virtutem bellicam exprimunt, supr. έ, 85., τυδείδην δ', οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη etc. (62). Recte ἄμμε—nam vulneratur Agamemnon, et ipse vult remanere ut de summa rerum consilietur. Prava sollicitudine quidam ὔμμε quia Nestor non vulneratur: non equidem dicit βεβλημένω, sed βεβλημένον—et hoc *sylleptice* (ut notat Sch. A) nam alii quoque percussi.

(64). Agamemnon, uti solet, reditum hortatur—verecundia nempe tactus, ne sui solius fratrisque caussa tam gravia paterentur ceteri—81. Ira permotus Ulysses consilium vehementer improbat, et propter ignominiam rei—89, et quia, ardente pugna, vix sine maxima cæde conscendere naves possint Achivi—Potissimum ergo hostibus obstare—102. Hisce commotus Agamemnon παλινωδεῖ, suadetque ut quis alius exponat sententiam—108. Prostat Diomedes, et, oratione præmissa de genere ejus, ad fidem conciliandam—127, hortatur cunctos, licet sauciatos, ire ad pugnam, ceterosque qui pugnam detrectaverant confirmare—132. Consilio obsequuntur principes—134. (66). ἔχραισμε. Supr. ά, 28. (67). ᾗ ἔπι—*propter quam. In qua extruenda.* Conf. ά, 162. ί, 488. (69). οὕτω που etc. Vid. antea, β', 116. (70). νωνύμους etc. Vid. ant. ν', 227. (71). Arguit inconstantiam Jovis; *Nôram tempus quando promtissima voluntate Achivis auxiliabatur*—aliter nunc res cessit. τοὺς, Trojanos nempe, prosequitur honore, h. e. opitulatur et vires auget. Occurrit vs. 73. illa altera locutio δῆσαι μένος καὶ χεῖρας, quæ alibi, ni fallor, πεδῆσαι legitur. Magis ad literam, δῆσαι χεῖρας, quasi *vincire* et *irretire:* μεταφορικῶς, δῆσαι μένος. In paraphrasi exhibentur, τὴν ἡμετέραν προθυμίαν καὶ δύναμιν ἀργὴν καὶ ἄπρακτον ἐποίησεν.

Virgilianum est *arcebant vincula palmas.* Cf. locutt. ἐνδῆσαι ἄτῃ, β', 111. ί, 18. μοῖρ' ἐνέδησε—πέδησε, inter quas vacillant editores. (75). πρῶται—nunc ἄγχι θαλάσσης. Quæ supra erant πρῶται vs. 31, erant ἄγχι πεδίου. Illustrat optime voc. προκρόσσας supr. 35. duplex enim series navium intelligenda. Hæret Heyne in εἰρύαται, ut pridem in loc. suspecto vs. 30. Quomodo expedit lecto εἴρυνται nescio, nam etsi secundum canonem supr. ά, 141. quantitas medii servatur, ultima producitur *extra cæsuram,* quod fieri nequit, nam ἄγχι non recipit digammum. Si judicarim, tonus ipse in εἰρύαται servat metrum. (77). ὕψι—*in alto,* ἐφ' ὕψους. Proprietatem vocis agnoscunt Scholiastæ: το γαρ ὑγρον ὑψηλοτερον της γης. διο ἀναπλους μεν ἡ ἀναγωγη καλειται. καταπλους δε, προσορμισις. Sch. A. et br. ὁρμίσαι ἐπ' εὐνάων—*anchoris stabilire.* Cogitandum est de arborum stipitibus vel saxis quæ in litore disposita naves retinebant, non de *anchora unco alligante morsu* in Aen. 1. 173. ἐκβάλλειν εὐνάς dicitur cum navis ad portum pervenit supr. ά, 436. convenienter cum loc. Virg. *anchora de prora jacitur* etc. (78). ἀβρότη—*intempestiva.* argutatur Sch. br. ἀμβροσία, θεία. εἰσιν ἀμβρότη. ἔστι γὰρ ἱερὰ τῶν θεῶν ἡ νύξ, ἐν ᾗ βροτὸς οὐκ ἀναστρέφεται—

hactenus bene—καὶ βρότος (τουτέστι) μολυσμὸς καὶ φόνος οὐ γίνεται—putida hæc. Cum prioribus convenit locut. ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ, quæ antea obvia, *nocte intempestiva* : at ipse epitheton acceperim ut in β′, 57, ἀμβροσίᾳ. Cf. Not.

In Scholl. proponitur ζήτησις—quare tam inscite reditum hortatur Agamemnon? λύσις. Bene cognovit consilium non amplexuros principes, sed gratiam captat, se omnia perlaturum professus dummodo salvi evaderent, nec se velle detinere ob proprium commodum. Subtilia hæc. Conspicitur potius ars poetæ depicto Agamemnonis ingenio levi et facile malis cedente: necnon ut exhibeantur studia principum diversa et *characterum* (quod vocant) discrepantia.

(78). ἢν καὶ τῇ—Recte Sch. ἐὰν ὅλως καὶ δι' αὐτῆς. Ut adeo mirum sit Ernestium pronuntiasse τὸ καὶ *frigidum.* Trojani et antea notantur αὐτῆς ἀκόρητοι, et nunc, successu elati, vix a pugna recessuri. (80). οὐ γάρ τις νέμεσις etc. Locutio sim. obvia supr. ή, 409. οὐ γάρ τις φειδὼ etc. οὐ νέμεσις Τρῶας—ἄλγεα πάσχειν. γ′, 156. (81). Conf. C. S. (84). Male cum præcedentibus conjungunt quidam οὐλόμενε, cum sit exclamatio ad sequentia respiciens, ut δαιμόνιε, σχέτλιε etc. De construct. τοῦ ὀφέλλειν vid. ά, 415. ἀεικελίου, οὐτιδανοῦ ά, 231. Quærunt de vi vocis οὐλόμενε h. l. optime redditur in vers. vulg., *perdite ;* auctor nempe consilii infamiam et perniciem trahentis. ὀλέθριον αἴτιε! εἴθε σοι ὀφειλόμενον ἐγένετο ἑτέρου στρατοῦ ε ὐ τ ε λ ο ῦ ἄρχειν κ. τ. λ. (85). σημαίνειν στρατοῦ. Sic τινέδου ἀνάσσειν, h. e. ἄνακτα εἶναι, ut in illo, εἶναι σημάντορα. Et in similibus item, ἄρχειν, κραίνειν, ἡγεῖσθαι. Vid. ά, 38. Soph. Aj. 1050. At in ά, 288. πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν, πᾶσι δὲ σημαίνειν, ἅτιν' οὐ πείσεσθαι οἴω. Immo in Soph. Trach. 127. ὁ πάντα κραίνων βασιλεύς. Propria vero constructio est cum *dativo,* et recte Mathiæ in § 337. resolvit const. cum *genitivo,* ut feci, in ἡγήτορα etc. εἶναι. Cf. C. S.

(86). Paulo jactantior Ulysses: at concedendum, cum adeo indignationem susceperit. τολυπεύειν πολέμους, *perferre, conficere bella.* διοικεῖν, ἐργάζεσθαι. Verbum est insigne in Hes. Scut. H. 44. χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπεύσας: et inf. ώ, 7. ὁπόσα τολύπευσε etc. ἐκτετολυπεῦσθαι βίον, Aristoph. Plut. 34. ex emendatione Bentleii. Diversa metaphora cernitur in Od. τ′, 137. δόλους τολυπεύειν, ubi bene exponitur a Sch. μηχανᾶσθαι. De etymo consentiunt grammatt. nempe ex τολύπη, *glomus lanæ* etc. τὸ κατασκευαστὸν ἔριον. Hesych. An forma primitus fuerit τολυϝη, a τόλω, τολύω, profecta, dubitare licet: certe hujusmodi formæ digammum ante syll. ult. in antiqua dialecto recipiebant, ut ὑϝω, λυϝω etc. Sed eadem norma ac καλύπτω a καλύω, τολύπτω a τολύω formari poterat, indeque τολύπη, τὸ τετολυμμένον ἔριον. Vid. Lennep. origg. ling. Græcæ. in voc. τολύπη. (87). *Donec perierimus singuli.* h. e. usque ad terminum vitæ. (88). οὕτω δή—indignanter prolatum: *An, quæso, tali modo?* ἧς εἵνεκα—*ad quam diruendam multas perpetimur ærumnas.* ὀϊζὺν supr. ν′, 2. κακοπάθεια, *labor ærumnosus.* (91 sqq.). h. e. et mens sana et auctoritas summa quali potitus es prohibere debent quo minus hoc proferas consilii. ἄγεσθαι διὰ στόμα—εἰπεῖν simpliciter, et convenit locut. usit. supr. 83. Recte Sch. br. ἀνὰ (leg. διὰ) στόμα, ἀντὶ τοῦ, διὰ στόματος, quod usitatius: occurrit tamen διὰ τάφρον ἔβησαν.

(92). ἄρτια, h. e. ὑγιῆ—ut antea ἄρτια εἰδὼν. Possint verba resolvi, ἄρτια ᾖσι φρεσὶ, ut in paraphr. invenio, κατὰ τὴν ἑαυτοῦ διάνοιαν ὑγιᾶ καὶ προσήκοντα λέγειν, *pro ea, quæ sibi sit, prudentia.* (95). Verte; *nunc autem omnino tuam improbo mentem secundum quod dixisti.* Minus accurate vers. Lat. in editt. prioribus—sed recte absolvitur, ὠνοσάμην φρένας καθ' οἷον ἔειπες. (97). νῆας ἐϋσσέλμους. εὐκαθέδρους. Non tam de *pulchritudine* navium quam de *mole* cogitandum: convenit epith. usit. πολυκληῖς. Verte reliqua; *ut Trojanis amplius adhuc vota sua perficiantur etiamsi jamdudum superiores sint facti.* Uti supr. vs. 1. possit ἔμπης (98) jungi cum priore parte sententiæ. (99). Vertitur, *pernicies ingruat*, φθορὰ ἐπιπέσῃ. At metaphora petitur ex lance inclinata ut memorat Sch. br. qui exponit, καταῤῥεπὴς ᾖ. (100). σχήσουσι, *sustinebunt.* Achivi, fracti animis, fugam circumspicient et a certamine desinent. (101). Est vox παπταίνω, *undique oculos volvo, circumspicio*, supr. δ', 200. 497. θ', 269 etc. Sed ἀποπαπταίνειν est, *oculis a pugna retortis ad naves respicere.* κριτικωτατᾶς Clarke, et cum ἐνιπῇ ἀργαλέῃ objurgat Barnesium in Not. h. l. Cf. Obss. Heyn. pp. 539—40. ἐρωεῖν h. l. *cessare*, ἀναχωρεῖν. At conf. ά, 303. β', 179 etc. Lennep. Origg. Græc. C. S. (104). καθικέσθαι θυμὸν—καθῆψαι—λυπῆσαι. Sch. br. "Solet cum καθάπτεσθαί τινος comparari et supplendum est καθίκεο ἐμὲ κατὰ θυμόν. Petitum esse videtur ab auriga equos petente flagro: ut καθάπτεσθαι μάστιγι, sic καθικέσθαι ῥάβδῳ, inde quoque ἔπεσι. Similia sunt ἐφικέσθαι, ἐπιμαίεσθαι, ut ἑ, 748. Unde petita sunt alia, et *verbera linguæ* Horatii." Heyn. Obss. p. 540. Bene redditur, *attigisti animum:* Latinum *perstringere aliquem dictis*, quod metaphorice dicitur, affine est. ἐνιπὴ ἀργαλέη, *increpatio difficilis, gravis.* At se a culpa absolvit Agamemnon: nec enim se Achivos ad fugam hortari si ex animo velint bellum prosequi. (108). ἐμοὶ δέ κεν etc. *Mihi autem lubenti adfuerit.* Vers. vulg. Melius Schreveliana, *fuerit.* Græcismus notatur inter Latinos receptus: Conf. Tacit. in Agric. *quibus bellum volentibus erat.* Item Macrob. Saturnal. 1. 7. *si volentibus vobis erit.* Comparantur exempla inter Græcos; Xenoph. Inst. Cyr. 4. 5. 10. εἴ σοι ἡδομένῳ ἐστί, *siquidem id probas.* Plat. in Phæd. 24. Plura excutiuntur in Zeun. ad Vig. V. 6. 17. et in nota Hermanni ad loc. εἴη, vel ἤ μῆτις vel. ὁ νέος......παλαιός. Hoc prætulerim.

(110). "Quæritur cur Diomedes et non Nestor prodeat consilium daturus; respondetur, *juvenem* adhiberi ob res diras et circumstante periculo, qui vim promoveat: *senis* potius esse impetum reprimere. Et præterea, Diomedem in concilio maxime laudatum supr. ί, 32. 50 sqq. nunc eo ardentius prorumpere" etc. ζήτησις Porphyr. in Sch. br. ματεύσομεν—ζητήσομεν, ἐρευνήσομεν. Vox Pindaro usitata—Ne. 3. 53. In paraphr. Gaz. exponitur στοχασόμεθα. hoc ob lect. μαντεύσομεν quæ metrum pessum dat. (111). *Præ irâ (sententiam meam) vituperetis.* Vers. Lat. Atqui ἀγᾶσθαι est *indignari;* vertas ideo; *præ ira indignemini (me consilium proferre).* Sic Sch. br. μετ' ὀργῆς μέμψησθε. De γενεῆφι conf. γ', 452. (113). εὔχομαι εἶναι κατὰ τὸ γένος etc. Sensus est; "Ne consilium, tanquam ab homine parum spectatæ virtutis et juvenili vanitate se jactantis, profectum, spernatis: forti patre me natum mementote." *Heyne.* (114). χυτὴ γαῖα, ἡ τοῖς

τεθνεῶσιν ἐπιχεομένη γῆ—Sch. br. recte ex supr. ζ', 464. et quia Tydeus ante Thebas occiderat. Conf. supr. δ', 409. Quæ sequuntur spectant ad stirpem Aeolicam Tydei, quam invenies descriptam in Apollod. I. 8. 5 et III. 6. Mentio Calydonis est supr. ι', 526 sq. Pleuron quoque urbs Aetoliæ. (119). ὁ μὲν—Oeneus. αὐτόθι, in Calydone. Reticetur caussa cur Tydeus a patria sede discesserit. Erat ob cædem fratris, (ut quidam narrant, patruelium). Argos concessit. πλαγχθείς, ἀποπλανηθεὶς καὶ ἐκπεσὼν τῆς πατρίδος. Sch. br.

Historia ex Pherecyde profertur in Sch. br. de reatu cædis: Oeneo, patre ejus, e regno a filiis Agrii expulso, ἀνεψιοὺς interficit Tydeus et, imprudens, fratrem ejus. Dein ad Adrastum, solenni heroum more, ad se expurgandum contulit, et filiam ejus Deipylen nupsit. (120). ὡς γάρ που etc. Rem bene notam innuit, at verecunde narrationem omittit, ad Jovem et Deos referens quod crimen Tydei ipsius fuit. ἤθελον vero, nam sancitas leges violaverat. (121). ἀδρήστοιο θυγατρῶν. προσληπτέον τό, μίαν, τὴν δηϊπύλην. διατί νῦν ὁ διομήδης ἑαυτὸν γενεαλογεῖ; ῥητέον ὅτι πάνυ ῥητορικῶς. δεῖ γὰρ ἐν ταῖς συμβουλαῖς προαποδεικνύειν, ὡς εἰσιν οὐχ οἱ τυχόντες, ἀλλὰ τῶν πάνυ ἐνδόξων, ἵν' οὕτως τῷ ἀξιώματι πείσωνται. Sch. br. Vid. supr. 113. δῶμα ἀφνειὸν βιότοιο. dotem nempe acceperat splendidam. Hinc locut. Virg. *dives opum* etc. βίοτος propr. *vita*, sed more solenni, qui etiam inter Romanos invaluit, *facultates*. Cf. Od. ξ', 3. κήδεσθαι βιότοιο, *rei familiaris*, pecorum nempe. Cf. indic. Ernest. in loc. (123). φυτῶν ὄρχατοι. plerumque reddunt, *plantarum horti;* accuratius, *series*, cum sint ὄρχατος, ὄρχος, eadem quod στίχος ap. Xenoph. in Œcon. nempe *ordo* v. *versus plantarum*, τῶν δένδρων. Bona ideo paraphrasis: πολλαὶ δὲ πέριξ συστοιχίαι φυτῶν ἦσαν. Memoratur γῆ φυταλιή supr. ζ', 195. μ', 314. Scholl. pass. κῆπος. Vid. Scholiast. Theocr. Id. 1. 48. (124). Supr. β', 530. (125). τὰ δὲ μέλλετ' etc. Metaphr. Græc. ταῦτα εἰκὸς ὑμᾶς ἀκηκοέναι, ὡς ἀληθές. Hæc vos nosse verosimile est quam sint vera: ἐμέλλετε ἀκούειν, ὅτι ἀληθῆ ἐστί. Nec patitur lingua vers. Clarkii, *hæc benigne audietis*, quod fuerit ἴσῳ θυμῷ vel simile. Prosapiam ut cognitam narrat, nec proinde se indignum adeo ut non consilio ejus auscultent. (129). Ratio alterutra bene defendi potest, ut sit ἐχώμεθα δηϊοτῆτος, ἀπεχώμεθα, *abstineamus a prælio;* non pugnemus ipsi, vulnerati quippe. Vel, *pugnæ intersimus;* hortandi nempe caussa. Favet priori supr. ν', 747, σχήσεσθαι μάχης; nil tamen usitatius locutione, ἔχεσθαί τινος ἔργου, *cuivis negotio diligenter operam impendere*. Vid. Zeun. ad Viger. V, 7, 15. Uno consensu Scholiastæ exponunt ἀπεχώμεθα, et in paraphrasi Gaz. ἀπεχώμεθα τῆς μάχης, μένοντες ἔξω τῶν βελῶν. Vix probaverim Clarke, *propinqui-stemus-prælio*, quod ex vs. præced. petitur, δεῦτ' ἴομεν etc. Foret ἀκριβέστερον, *immisceamus nosmet cum pugnantibus*. Cf. Ernestii notam h. l. (132). ἦρα φέρειν. Supr. α', 572. (134). ἄρα, *ut mos ei fuit*. (135). Neptunus sub specie senis confirmat dictis Agamemnonem, promisso quod hostes fuga celeriter urbem repetent—146. Achivorum animos restituit–152. Juno, eadem molitura, consilium init ad decipiendum Jovem, se ornat, et cestum Veneris exposcit sub falsa specie litis dirimendæ inter Oceanum et Tethyn—210. Concedit Venus—213. Dehinc Somnum adit Juno rogatum ut sibi auxilietur,

promisso munere—241. Hæret Somnus qui antea in tali negotio perniciem prope sibi induxerat—262. Postea vero spondet auxilium—276. quo impetrato, Juno ad Jovem proficiscitur—qui illius amore devictus et Somno, a Trojanis opitulandis avertitur—353. οὐδ᾽ ἀλαοσκοπίην—conf. κ', 515. (136). Nota Clarkii h. l. valde subtilis est, distinctione facta inter ἦλθε μετ᾽ αὐτοὺς et πρὸς αὐτούς. Hoc bene redditur Angl. *he went up to them;* illud, *he went after them.* Hæc satis ingeniosa, nescio tamen annon subtilia nimis pro ingenio antiqui poetæ; nam in Homericis usurpatur plerumque μετὰ cum notione *alloquendi* vel cum aliis *versandi,* ut ex locc. α', 423. γ', 364. et innumeris comprobatur. Adfert exemplum Ernesti διὸς προτὶ χαλκοβατὲς δῶ, quod vertit, *prope domum:* nec tamen hoc rationem Clarkii impugnat qui vertit πρὸς αὐτοὺς, *prope illos.* In h.l. *propinquitatis* notio plane indicatur ut ex sqq. apparet, δεξιτερὴν δ᾽ ἕλε χ. hinc in paraphr. invenio πρὸς αὐτούς. (139). νῦν δή που—amare dicta; *nunc sane probabile est* etc. (141). Proculdubio sana lectio δερκομένῳ quam omnes editt. præstantissimæ habent. δερκομένου est nimium solliciti de syntaxi, cum præcesserit ἀχιλλῆος. Sed exemplum quod attulit Eustathius ex κ', 187 sq. apposite huc facit. Et in hac ἀνακολουθίᾳ haud parum venustatis inest, cum ratio *philologica* evincit id variationis in serie syntactica apte inseri quæ non tam ad genera, casus etc. vocum spectat quam ad lubidinem scribentis et ornationem sermonis. Latini adsciverunt, sed infeliciter exempla apponit Clarke; huc non respiciunt. Lege Not. ejus et congere exempla ex Math. G. G. de Anacolutho. (142). ἀλλ᾽ ὁ μὲν etc. Paraphr. ἀλλ᾽ οὗτος μὲν ἤδη ἀπόλοιτο, ὡς ἐστιν ἄδοξος, Θεὸς δὲ αὐτὸν ἀφανίσαι. Aperte hæc, quæ de Achille tecte magis protulerat Nestor supr. β', 346. σιφλώσαι. Notio generalis τοῦ σιφλοῦν satis obvia est, nempe τίειν ἐν καρὸς αἴσῃ, *ignominia afficere.* An thematis σίαλος, σιFαλος (supr. ι', 208.) ratio haberi possit, hæreo. *Pingue* ingenium est *hebes,* et justa analogia prodit σιFαλοω, σιφλόω, *hebetem reddo, nullius pretii* etc. Judicat Heyne optime convenire notionem τοῦ βλάπτειν, Obss. p. 549. Hoc congruit cum Apollon. Argon. 1. 205. πόδε σιφλός, *pedibus captus.* Obvia est et radix σιπαλός, *deformis,* unde μεταφορικῶς in Sch. br. σιφλός, ὁ ψόγος, *viluperium.* (143). *Haud omnino victoriæ spes amissa; non penitus infensi Dii.* (145). εὐρὺ κον. Paraphr. διελεύσονται τρέχοντες τὸ μέγα π. Vix necessarium resolvere κονίζειν διὰ τὸ πεδ. cum sit κόνεως πληροῦν, τὸ κονίζειν. Diversum foret, quod alibi obvium est, κονίειν πεδίοιο.

(148). Vss. repetuntur ex ε', 860 sq. et eodem modo argutatur Clarke, nempe esse clamorem pugnantium *e littore* exortum, adeoque Neptunum ἐπιάχειν.

(153). Venuste et in ordine minus interrupto inducitur Deorum ministerium: Junonem vidimus prohibitam a Jove ne pugnantibus adstaret supr. Θ', 350–483. et nunc occasionem arripit auxiliandi Achivis, at simul obtemperat mandatis Jovis. Ordines porro εἰσεῖδεν ἐξ ὀλύμποιο, ἀπὸ ῥίου, *a vertice.* Sic περὶ ῥίον supr. Θ', 25. Conf. Aen. 1. 647 sqq. (158). στυγερὸς δέ οἱ etc. nempe odio prosequebatur Jovem dum ingratam Junoni operam navaret—Trojanis opitulando. στυγεῖν est *aversari.* Conf. Θ', 370. Generalis notio est *horrere,*

formidare etc. Conf. θ', 515. ι', 112. α', 186. Pulchre designatur quam intente Achivis studet Juno qui amorem ei, quamvis inviso, injicere meditatur dum vota consequatur. Ferri non potest expos. Sch. br. στυγνοποιός, τὸ γὰρ κεχαρισμένον αὐτῇ οὐκ ἐποίει. Melius Gaz. μισητός. (160). ἐξαπάφοιτο—*deliniret, deciperet*. Usitatius in activo, ut H. in Apoll. 379. νόον ἐξαπάφουσα. ibid. 376. Od. ψ', 79. (161). Oratio in vss. 161—165. parum syntactice procedit. In 162 emendare vult Heyne (Obss. p. 553) εὖ ἐντῦναι δὲ ἑ αὐτήν—immerito tamen, quum non *in Ida* sed *in thalamo* se ornat Dea: rite igitur constituitur εὖ ἐντύνασαν, *postquam se ipsam ornarit*. Digamma non obstat, amplector enim rationem Knightianam ἑϜ' αϜτην. Constructio porro in 161 sq. obvia est supr. β', 5. 6. Deinde in vs. 164. male vertit ᾗ χροιῇ Lat. vulg. *propter ejus pulchritudinem*, quod foret ἕνεκα ἧς χροιῆς vel ἧς χροιῆς simpliciter in sermone Homerico. Nec est χροιὴ *pulchritudo*, sed ut Sch. br. reddit, τῷ ἰδίῳ αὐτῆς χρωτί, nempe, *suo corpori*. Dehinc variatur syntaxis in vs. 165. pro χέειν ἔπι βλεφ. Verte ideo a vs. 161. *Hæc illi in animo potior videbatur sententia, se ire ad Idam, postquam se rite ornasset, ad tentandum si forte cuperet juxta se dormire, deinde vero illius palpebris etc. somnum affunderet*. Epith. ἀπήμων, ut ἀμύμων *virtutem, scientiam* &c. indicans, ad *jucunditatem* somni nunc spectat. λιαρός, *genial*. Consentiunt epith. in all. ἀμβρόσιος, μελιηδής, μελίφρων, γλυκύς etc. (165). πευκάλιμαι, κατ' ἐξοχήν, quippe ὑπάτου μήστωρος, Jovis. Epitheton est solenne ut πυκιναί. infr. 294. (168). κληῖδι κρυπτῇ. Locus, subobscurus. Vulgo exponunt, στιβαρὰς θύρας......ἐπεστήριξε τοῖς παραστάσι (παστάσι) κλειδὶ κεκρυμμένῃ κ. τ. λ. at rationem magis probaverim, βῆ δ' ἴμεν ἐς θάλ. κληῖδι κρυπτῇ, *perrexit ire in thalamum ope clavis secretæ*, vel, *foraminis arcani*; utrumque enim significat ἡ κλεις. Sic in parenthesi includenda τόν οἱ ...... ἐπῆρσε. In sequentibus lego τὴν et ad κληῖδα refero: *hanc nemo alter deorum reserare, dimovere, solebat*. Fatendum tamen duriuscule id dici, ἀνοίγειν κλεῖδα; et hoc suspicionem inducit lectionis minus sanæ.

Adsciscit Heyne lect. τὰς (nempe θύρας) δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν, sed obstat interpositum illud κληῖδι κρυπτῇ. omnino referenda sunt πυκινὰς δὲ θύρας ...... ἐπῆρσεν ad Vulcanum artificem, nam mos poetæ est ut quædam artis descriptio subjiciatur cum mentio opificii fuerit facta. Cf. infr. 178 sq. Possit commode exhiberi lectio, κληῖδι κρυπτῇ θ', ἣν οὐ θεὸς ἄλλος ἂν ᾦγεν, *aptaverat fores postibus et vecte arcano quem nemo alter recluderit, dimoverit*.

Si κλεὶς sumatur pro *vecte*, designatur forsan instrumentum quo Vulcanus ipse aptaverat fores. Ita erit, ἐπῆρσε......κληῖδι κρυπτῇ, *ope vectis secreti aptaverat*. Sed in promtu est varias significationes adsciscere, *ferrum aduncum* quo fores reserantur; vel *foramen ipsum* in foribus; vel *uncum* seu *cardinem*, quo fores aptantur postibus, σταθμοῖς. Difficillimum est statuere quid certi, dum prorsus ignoramus formam θυρῶν antiquarum.

Censet Heyne epitheton κρυπτῇ, melius convenire τῇ κληῖδι in primo vel secundo sensu: hæret tamen in lect. vulgari, quomodo constet phrasis, τὴν (nempe κληῖδα) ἀνῷγεν—nam dicuntur θύραι, non κλεῖδες vel θάλαμοι, ἀνοίγεσθαι. Sed cum ἀνοίγειν et οἴγειν, ut ipse fatetur ex ω', 455. sit proprie *removere*—quidni constet locutio ἀνοιγειν κληῖδα?

Obstat, inquit, epith. κρυπτῇ. "quomodo talis vectis, trabs foribus intus prætenta, dici potest *occulta*?" At et *occulta* est *stantibus extra*, et nescimus quin ita disposita fuerit in foribus ut etiam *stantes intra* non viderint, ut scil. non *pone fore* sed *intus* et *in junctura* locata sit. Porro epith. in sensu generali bene se habet, nam κληῖς, *trabs*, apposite dicitur κρυπτὴ, si vel *foramen* cui inseritur *ferrum* visum effugerit, vel alio quovis secreto modo aperiatur ostium. Loci ad illustrandum comparati sunt; Od. φ', 6. 45. δ', 838. ά, 442. Il. ώ, 455. ζ', 89. (169). ἐπέθηκε. *clausit.* ἐπεζύγωσε καὶ ἔκλεισε. (170). ἀμβροσίῃ etc. Cuncta habemus ex vita mortalium adumbrata Per ambrosiam hic intelligendus est latex suaveolens, cujus usus inter immortales frequentissimus; adeo ut exinde epith. ἀμβρόσιος ad dulcedinem omnigenam exprimendam usurpari solet. Prima exp. S. br. vix tenenda, θείῳ ἀλείμματι. nam subjicitur λίπ' ἐλαίῳ, quod frigida foret ταυτολογία. Amplectitur Heyne illam alteram, θείῳ λουτρῷ, *lavacro, latice*, quæ supr. datur. Ordinem vero distinxeris in muliebri apparatu. 170—175. Ambrosia sordes expurgat et inungit se oleo odorifero. 175—77. cincinnos componit. Peplum fibulis nectit—180. Cingulum deinceps assumit, ζώνην, quæ non confundenda est cum illo quod a Venere statim acceptura est—183. Vitta comam cingit, κρηδέμνῳ—185, calceis pedes—186. (171). Conf. supr. κ', 577. λύματα, *sordes*, ῥύπον. Quod hodiernus vix de mortali pronuntiare ausit, id de dea maxima effert poeta. Eadem apparet norma loquendi et φυσικῶς et ἠθικῶς de numinibus, ad rudem sensum rudium hominum nempe. (172). ἑδανῷ, *suavi*. Ejus odor tantus memoratur, ut vel minimo motu cœlum et terras implere possit. Recte reprehendit Clarke Sch. br frigide exponentem ἔμπης—ὁμοίως. adversativa est: *tamen; si vel tantillum moveretur, tamen* etc. Bene quoque, *omnino, prorsus.* ἵκετο, *pervenire, permeare solet*, vel simpliciter, *pervenit*, ut de nunc moto dicatur. (177). πλοκάμους ......ἀμβροσίους...... ἐκ κράατος etc. Hic comparari debent vss. Aen. 1. 403, *ambrosiæque comæ divinum vertice odorem spiravere;* quos Clarke retulit ad vs. 174. Supr. ά. 529. occurrunt ἀμβρόσιαι χαῖται Jovis. (178). ἑανὸς quoque ἀμβρόσιος, delibutus sc. eodem unguento odorato quo capilli. Compares cum *hisce* descriptionem in loc. cit. Virg. Ibi quoque palla deam designat. et, ut personæ conveniebat, *cervix rosea.* (179). ἔξυσ' ἀσκήσασα. ξύειν est *radere.* Cogitandum est de arte aliqua qua vestem splendidiorem fecerit Dea. Satis bene redditur, *expoliverat*, quod Clarke vix in melius mutavit, *tenue texuerat*, Sch. br. sequutus, λεπτὸν εἰργάσατο. Solennis locutio est *vestes nitentes*, nec confugiendum est ad artem fulloniam vel ad delibutionem unguenti. Habemus sæpissime ἐσθῆτα φαεινήν. ex. gr. Odyss. ζ', 74. Supr. ζ', 295. dicitur de veste pretiosissima, ἀστὴρ δ' ὣς ἀπέλαμπεν. et in γ', 392. dicitur Paris στιλβειν εἵμασιν, quod nisi dictum generaliter *nitere*, h. e. *adornari*, arguit operam in vestibus expoliendis quam hic declaratam opinor per τὸ ξύειν. Quod subjicitur, δαίδαλα, artem intextoriam designat. Sic in loc. cit. ζ', 294. πέπλος—κάλλιστος ποικίλμασιν. Loc. iterum excitatur in Od. ό, 107. ποικίλματα erant figuræ variæ vestimento depictæ. (180). ἐνετῇσι, ἐμβολαῖς περονῶν. Cf. C. S. (181). Monet Heyne zonam hic memoratam diversam esse ab illo balteo (κεστῷ) quem a Venere mutuatur infr. 214 sqq. nempe ab hoc

circumligari pectus (στῆθος), ab illa corpus supra femora. Sed incerte satis statuitur. Aristarchus, referente Sch. Ven. A., legebat ζώσατο ζώνῃ, offensus sc. constructione ζώννυσθαι ζώνην. Sed recte defendit Heyne lect. vulg. etsi in exemplo allato ί, 857. constructio possit esse ζωννύσκετο κατὰ τὴν μίτραν. Θύσανοι memorantur, muliebris ornatus, qui supr. β', 448. clipeo apponuntur ad terrendum. Hic demum exponit Sch. br. παρὰ τὸ θυσσεύεσθαι etc. ὅ ἐστι, κινεῖσθαι, θύειν, ὁρμᾶν. Recte porro vertit Ernesti; *fimbriis aptam*, et comparat similem constructionem in Virg. *cælum stellis aptum*. In mente versabatur Aen. 4. 482. *axem humero torquet stellis ardentibus aptum*. Porro, 11, 202. Præiverant; Ennius apud Macrob. 6. 1. et Lucret. 5. 538. Consimiliter usurpabant voc. *fixum*. (182). Ornamentum satis notum ἕρμα. Sch. br. νῦν, ἐνώτια. Respicit nimirum ad ἕρματα supr. ά, 486. nempe *phalangas navium*. Duplex hiatus occurrit in h. v. quem ablegat Knight legendo ἐν δέ τ' ἄρ' ἕρματ' ἐϜῆκεν etc. quæ prope Heyniana est. ἐνῆκεν in Obss. p. 560. male convenit cum ἐν. Sed lis magna est de epithetis. Breviter Sch. min. τρίγληνα, πολλῆς θέας ἄξια. Hoc unum, ut sit nempe θαῦμα ἰδέσθαι, nam γλήνη est pupilla oculi. pergit; τρίκοκκα, *tres nucleos habentia*. Hoc secundum, et convenit bene cum them. γλήνη, *pupilla*. Vel tertio, *pretiosissima*. nam γλήνεα sunt *res pretiosæ*, ut ex ώ, 192. constat. Citat Heyne Poll. 9. 97. ad confirmandam secundam expositionem. μορόεντα, περὶ ἃ ἐμόρησεν ὁ τεχνίτης, τουτέστιν, ἔκαμε κατασκευάζων. Convenit quod subjungi descriptionibus solet, κάμε τεύχων. Et satis bene se habet in silva tenebrosa commentorum. Adi Obss. Heyn. Ernestiana ratio quam ille memorat longius petita mihi videtur, ut sit μορόεντα, *nigricantia*, baccis mororum similia nempe. μετὰ κακοπαθείας εἰργασμένα. Gaz. paraphr. (184). κρήδεμνον. "Fascia, seu vitta complicata, qua frontem, et explicita ea, totum caput velare poterant. Res patet ex Od. ά, 534. έ, 346." Heyn. Obss. in l. Hoc explicat Sch. br. κεφαλοδέσμῳ. νῦν δέ, καλύπτρα—ambo enim intelliguntur. λευκὸν δ' ἦν etc. ἀστὴρ δ' ὣς ἀπέλαμπεν supr. ζ', 295. Sic et λιπαρὰ κρήδεμνα in loc. cit. Od. ά, 334. Diversum hoc κρήδεμνον, quippe muliebris ornatus, a στέμμα supra memorato in sacris ά, 14. (195). αὔδα ὅ τι etc. *Tuus, O Regina, quid optes explorare labor; mihi jussa capessere fas est*. Aen. 1. 76 sq. Vss. iterum repetitos habemus Odyss. έ, 89 sq. (196). εἰ δύναμαι etc. Oratio minime ταυτολόγος est; *si possim ipse, vel si omnino possit perfici*. Bene exhibet paraphrasis, εἰ τελεσθησόμενόν ἐστι· εἰ τελεστέον, τὸ τελεσθῆναι δυνατόν. Nil caussæ ideo extat cur Bentleius, offensus verbis, refinxerit, εἰ δ. τελέσαι. τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται. Cf. Heyn. Obss. h. l. Apollonius habet, ὅσσον σθένος ἐστὶν ἐμεῖο, μή σ' ἐπιδευήσεσθαι, ἀνυστά περ ἀντιόωσαν. Argon. γ', 716 sq. Cf. infr. σ', 427. (197). δολοφρονέουσα—*simulata mente: dolos struens*: (198). φιλότης......ἵμερος. Adumbrationes sunt vel Personæ allegoricæ: apparitrices deæ, ut volunt quidam. At recte monuit Heyne hac ratione non bene procedere vss. 216 sq. Reposuit Knight. δάμνασαι in vs. sq. quod et ipse receperim si ex fide MSS. constet. (200). γῆ πολύφορβος—ut in Soph. Philoct. 392. παμβῶτις. et in hymn. in terram, γαῖαν παμμήτειραν—ἣ φέρβει ἐπὶ χθονὶ πάνθ' ὁπόσ' ἐστίν. πείρατα quoque, nam ad extremos limites habitare fingebantur

Oceanus et Tethys. Hoc declaratur supra ά, 423. verbis μετ' ἀμύμονας αἰθιοπῆας qui ultimi omnium habiti. Conf. ad loc. et ad θ', 478. (201). Θεῶν γένεσιν. Θεῶν πατέρα. ἐπεὶ πρῶτον στοιχεῖον τινὲς τῶν φυσικῶν εἶπον τὸ ὕδωρ, καὶ ἐξ αὐτοῦ τὰ λοιπὰ τρία (ignem, terram, aerem). ὅθεν ὁ πίνδαρος—ἄριστον μὲν ὕδωρ (Ol. I. 1.). τηθὺν δὲ φησι τὴν γῆν, οἱονεὶ τιθηνήν τινα οὖσαν καὶ τροφὸν πάντων. Sch. br. Quippe ex aqua crassiore prodiit terra, ex aqua tenuata aër, ex hoc ignis. Plato in Theæt. dicit hic adumbrari ῥοὴν καὶ κίνησιν, fluxum et motum, ut rerum principia, et in Cratylo Socratem inducit etymon Tethyis dantem, τὸ γὰρ διαττόμενον καὶ τὸ ἠθούμενον πηγῆς εἴκασμά ἐστιν. Satis subtiliter. At eodem jure quo ὠκεανὸς nominatur Θεῶν γένεσις, habemus ποσειδῶνα γενέθλιον in Apollon. Aquam esse principium omnium rerum Thaletis memoratur dogma—sed in vetustissimo poeta nil tale exquisitum quæro. Vid. infr. 246. (204). Supr. θ', 478. ἰαπετός τε κρόνος τε, ἥμενοι, οὔτ' αὐγῆς ὑπερίονος ἠελίοιο τέρποντ', οὔτ' ἀνέμοισι, βαθὺς δέ τε τάρταρος ἀμφίς etc. An hæc loca respiciant ad eundum eventum dubitare licet. Ad elementorum pugnam hæc fuerunt vocata apud Stob. Ecl. 1. 11. p. 290 edit. Heer. (Heyn. Obss.). Similis λύσις apud auct. vit. Hom. τὴν συμφωνίαν καὶ ἕνωσιν τῶν στοιχείων, φιλίαν προσαγορεύσας. νεῖκος δὲ τὴν ἐναντίωσιν. πρὸ δὲ τούτου ὅμηρος κ. τ. λ. de philosophia Empedoclis tractantem, et huc magis definite spectare censet vs. 205, ἄκριτα νείκεα. Cf. tractatum Knightii in Diar. classic. N°. 46 et sqq. de lingua symbol. antiquæ Mythologiæ. (208). Ordines; εἴ γε ἀνέσαιμι κείνω ὥστε ὁμωθῆναι etc. Si eos reduxerim ut iterum in amicitiam redeant etc. Si commenta allegorica quæras, possis cogitare de Oceani fluxu et refluxu, et Junonem adumbrare lunam cujus in æstu efficiendo vim senserunt jampridem veteres; Conf. Silium l. 3. in Steph. hist. dict. art. *Tethys.* παραιπεπίθουσα, *persuadens,* simpliciter. Sch. br. de *fraude* cogitat; sed παραπείθειν est *flectere,* in usu Homerico. Conf. ή, 120. (213). " Nec fieri potest, nec decet, quum tu tantam dignitatem sis adepta, me tuæ voluntati obstare." *Mihi jussa capessere fas est.* Virg. supr. cit. (214). κεστὸν ἱμάντα. Exponit Sch. br. ζωστῆρα. Anne per hoc vult balteum cinxisse lumbos? dissentit Heyne qui disputat contra Winckelmannum in Exc. ad h. l. Ornamentum hic perhibetur στηθιαῖον et in vs. 219. Quod dicit Poeta inesse amicitiam, desiderium et confabulationem, tantum spectat ad gratiam corporis et pulchritudinem quam ex tali ornatu induisse ponitur Dea. θελκτήρια, τὰ ἐφηδύνοντα μετ' ἐξαπάτης. Gaz. Cf. locut. θέλγειν νοῦν, μ', 255. Od. γ', 264. πάρφασις—ὁμιλία παραινετική. Sch. br. ἔκλεψε νόον, *furtim fallere solet.* Heyn. Male Criticus ap. illum comparat locut. ἐξέλετο φρένας, ζ', 234. κλέπτει νοῦν qui arte fucata decipit—ἐξαιρεῖ νοῦν qui sana mente privat. Melius ideo ἐξηπάτησε. Cuncta hæc, θελκτήρια, φιλότητα etc. interpretabantur veteres de comitibus Veris: ipsum ἱμάντα esse imaginem illius. ἐπειδήπερ αὕτη μάλιστα τοῦ ἔτους ἡ ὥρα τὸ τερπνότατον ἐκλήρωσε (correxerat Heyn. Obss. vs. 344) τῶν ἡδονῶν μέρος. Heraclid. de Alleg. Hom. c. 39. Satis hæc conveniunt cum adumbratione pulcherrima in Georg. 2, 324 sqq. Cf. infr. 346.

(219). Distinguendum; τῆ νῦν, τοῦτον ἱμάντα τεῷ δ' ἐγ. *En accipe* etc. nam recte notatur usitato sermone casum non sequi τῆ. Sic in

Od. έ, 346. τῇ δὲ, τόδε κρήδεμνον etc. Est vero τῇ per Apocopen pro τῆθι. Sch. br. pergit: ἐγκάτθεο—κατάκρυψον ἐν τῷ ἰδίῳ κόλπῳ. Hoc prorsus absonum; nam quomodo gratiam possit superaddere si celatur? Nisi cogites de fictis personis supr. 216. ἐγκ. est, *admove*. (220). οὐδέ σε φημὶ etc. *Promitto te compotem voti fore*. ἀπρηκτὸς nunc de persona, alias de re, ut ἀπρηκτὸς πολεμος. β', 121.

(225). γραφικῶς describit iter Junonis et summo cum judicio. Dixerim celeritatem narrationis quæri ut impetum deæ exæquet, immo superet. Cf. έ, 770. (228). οὐδὲ χθόνα etc. Anne hic intelligitur gressus columbarum instar et volatui similis qualem finxerunt deorum poetæ? An solummodo celeritas Deæ? Amplector hoc. cf. Apollon. 1. 182. (230). Rationes duæ proferuntur in Sch. br. quare in Lemno præsertim Juno invenerit Hypnum; 1. ibi regnâsse fingitur Vulcanus qui nupserat unam Gratiarum (σ', 383), et erat huic soror Pasithea cujus amore flagrabat Hypnus. 2. Sat ridiculum: Lemni solum erat vitiferum, et vinum infert somnum. Hoc φυσικώτερον appellat Scholiasta. Satis fuerit Lemnum esse idoneum locum unde insidiæ possint parari contra Jovem. Occurrit in eodem sensu ξυμβάλλεσθαι supr. 27. (231). κασιγνήτῳ θανάτοιο. Memorat Pausanias—τῶν δὲ ἀνδριάντων τοῦ πανσανίου πλησίον ἐστὶν ἀμβολογήρας ἀφροδίτης ἄγαλμα, ἱδρυμένον κατὰ μαντείαν, ἄλλα δὲ ὕπνου καὶ θανάτου· καὶ σφᾶς ἀδελφοὺς εἶναι κατὰ τὰ ἔπη τὰ ἐν ἰλιάδι ἥγηνται. Lacon. 18. 1. Erat quippe antiquissimorum conceptus. Cf. Hesiod. Theog. 214. 756. 758. Sic infr. π', 672. 682. ὕπνῳ καὶ θαν. διδυμάοσιν. Virg. Aen. 6, 278. Apud poetam Anglicum obvia sunt, "twin sisters Sleep and Death." Miltonum credo. (233). ἄναξ etc. nempe ob vim in sensibus obruendis—qua ἐπιῤῥέπει γλεφάροις. Pyth. 9, 43. (234). Lectionem, qualem Clarke constituit, recepit Heyne; Wolfe ἦ μὲν δή ποτ' etc. *Solebas equidem alias mihi morem gerere, et nunc, precor, mihi obsequere*. At optima ratio, hoc admisso, fuerit subjicere ἦ τ' ἔτι καὶ νῦν. Hoc confirmat Gaz. in paraphr. ὄντως μὲν καὶ ἄλλοτε ἤκουσας......καὶ ἔτι καὶ νῦν ὑπάκουσον. Prætulerim vulgarem εἰ μὲν—quam optime quoque excipit ἠδ' ἔτι etc. *Si unquam alias, hoc præsertim tempore, mihi obtemperes*. Videre licet ministerium Hypni constitutum qualis est Aeoli in Aen. 1. 54 sqq. et Amoris, Aen. 1. 661 sqq. (235). Notabilis locut., εἰδέναι χάριν, *to be sensible of—to retain a grateful recollection of* etc. ὀφλήσω χάριν recentiorum est. (236). κοίμησον, *sopito*. Obvia antea verba, ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε, simpliciter vertas, *oculos*. αὐτίκ', ἐπεί etc. *statim ex eo tempore quo*. (237). Clarke annotat; Al. παραλέξωμαι φιλότητι. Proculdubio ob voculam κέν. Sed cum futuris ea possit conjungi. (239). ἀμφιγυήεις. ά, 607. (240). θρῆνυν. ὑποπόδιον. (241). ἐπισχοίης, ἐπιθείης, *imponere possis*. Accuratius, *fulcire, sustinere possis*. λιπαροὺς πόδας, β', 44. (245). καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα etc. *ipsa etiam fluenta fluminis Oceani*. Possint explicari verba ῥέεθρα ὠκεανοῦ simpliciter ὠκεανόν—vel possit Somnus per hæc declarare, vim ejus etiam τὰ ἄψυχα attingere. Observat de ὠκεανῷ ποταμῷ Heyne; dici hoc ex antiquorum notione oceanum circumfluere terram; hoc equidem amplius constat a doctissimo tragicorum; ὠκεανὸς ἀγκάλαις ἑλίσσων κυκλεῖν χθόνα dicitur—Eurip. Orest. 1376. Huc refer epith., γαιήοχος,

Neptuni, ν′, 43, et pass. De 246. respice supr. 201. perhibetur hic πάντων γένεσις qui supra τῶν θεῶν. (248). ὅτε μὴ αὐτός γε—*unless indeed by his express desire.* (249). Omnino præferenda lectio, quam et Knightius probat, ἄλλοθ' ἐὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμὴ, *sapere fecit* (ἐνουθέτησεν) *illius* (sc. Jovis) *monitum.* ἐφετμὴ est *denuntiatio minax;* solenniter, *mandatum;* at in Aesch. Eum. 241. possint verti ἐφετμὰς Λοξίου χρηστηρίους, *monita Apollinis fatidica.* Monitum Jovis h. l. est denuntiatio pœnæ si unquam alias pari modo illum tentaverit.

Lect. recepta, ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν etc. multis premitur difficultatibus; ut sit ἄλλο pro κατ' ἄλλο, ἄλλοτε. et τεὴ ἐφ. ἐπίν. non enim erat mandatum Junonis quod sapere fecit Somnum, sed minæ Jovis. Wolfe tamen, vir doctus, probat. Est et ἄλλοτε ἦ vel ἄλλοθ' ἐῇ—ἐφετμῇ, quæ proxime accedit ad nostram. Miror neminem cogitasse de ἐπινύσσω, *pungo, fodico,* et μεταφορικῶς, *lædo.* ἄλλο τεὴ ἐπ. ἐφ. foret hac ratione, *læsit me alias tuum mandatum.* At quæstio suboritur an sit Homericum.

(250). Narrationem incipit quæ ut satis nota profertur videlicet ex carminibus quæ Herculis labores descripserant. Conf. supr. ά, 590. qui loc. (credo) ad eundem eventum respicit. Repetitur narratio in Sch. br. cum mentione ministerii Hypni. Dicitur Hypnus in 252. θέλγειν νοῦν, quod Latini, *solvere mentem.* Habent optimi codices ἔλεξα νόον, *sopivi,* et præstantissimæ editt. Sed prior magis se commendat præ ratione poetica. Mea Edit. Sch. br. (Schrev.) legit ἔθελξα et exponit, κατεκοίμισα. (256). ὁ δὲ—Jupiter. (258). καὶ ἂν ἰδών με, ἀνιστόρητον καὶ ἀφανῆ ἐποίησε, βαλὼν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ εἰς θάλασσαν. Sch. br. ἀπόερσε, ζ, 348. *perditum,* nempe, *in pontum projecisset.* ἀπ' αἰθέρος—quod supr. ά, 591. ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο. Vs. 259. εἰ μὴ etc. *Ni me servâsset Nox.* Apte officium servandi Hypni Nocti tribuitur. (260) ἱκόμην—*supplex veni,* εἰς τήν. (261). Angl. *For he feared to displease swift night.* ηὐλαβεῖτο γὰρ μὴ etc. Epith. θοὴ subjungitur; ἤτοι, διὰ τὸν ὕπνον θᾶττον ὡς πρὸς τὴν ἡμέραν παριέναι. ἤ, θεία. Absurdum hoc. "Nox atra......tristi *circumvolat* umbra." Aen. 6. 866. "fuscis tellurem amplectitur *alis.*" 8. 369. Satis cum hisce congruit epitheton. (262). νῦν αὖ, *nunc iterum.* ἀμήχανον, suppl. ἔργον—*periculosæ plenum opus aleæ:* non ἀδύνατον ut exp. Sch. br. Prima præferenda, ἄπορον. Sic Gaz. ἄλλο ἄπορον ἐκπληρῶσαι. (264). μενοινᾷς—*volutas animo.* Sententia procedit; ἦ φῄς, ζῆνα ὡς (sic, tali modo) auxilium ferre Trojanis, ὡς ἐχώσατο περὶ ἥρακ.? non ita est. ὁπλοτεράων accipiunt quidam ut epitheton simplex sit, nec ætatis discrepantiam exprimat—sed minus accurate hoc; Homerus etenim ignorasse videtur tres fuisse Gratias, quod recentiorum commentum est—et nil prohibet, quo minus cogitemus quasdam provectiores ætate fuisse. Respondent verba Junonis in Aen. 1. 72. Resolvas vs. 269, ἧς αἰὲν ἔλδεαι ὥστε σε ἔχειν ἤματα π. nam frigidius sonat αἰὲν ἤματα πάντα. Desumpsit Maro, *omnes ut tecum, meritis pro talibus, annos exigat:* loc. cit.

(271). Astringit Somnus sanctissimo jurejurando; I. Per Stygem: ὅρκον γὰρ δεινοῦ, στυγὸς ὕδατος—β′, 755. θεῶν ὅρκον μέγαν. Pind. Ol. 7, 119. Formulam desumsit in loc. II. In jurando prehendun-

tur mare et terra: hoc, ob morem solennem tangendi aliquid sacratum dum jurejurando se adstringerent veteres, et in ritum postea abiit—sensibilem enim imaginem præferri sanctitatis officii. Testes porro adhibentur Titanes 278 infr. quorum nomine, utpote ὑποταρταρίων, tanguntur terra et mare.

Arripit hinc Scholiasta occasionem argutandi; τὰ βαρύτατα τῶν στοιχείων ὄμνυσι......ξηρὸν καὶ ὑγρὸν etc. at infeliciter: nam juramentum est στυγὸς ὕδωρ, at adscititiæ tantum et juramenti *circumstantiæ* tactio maris et terræ. Bene porro confertur Theocriteum illud, ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής, οὐ δὰν—*non per terram.*

Quare porro ἀάατον, *inviolabile*, Stygis flumen? Cf. Virg. Aen. 6. 323 sq. *Stygiamque paludem, Dii cujus jurare timent et fallere numen*, hoc est, ἄσαι, *lædere, violare.* Perhibetur in Hesiod. Theogon. filias Stygis, Victoriam, Vim, Robur, Zelum, Diis opem contra Titanes attulisse et proinde honorem numinis inviolabilis illi concessum. στυγερὴ θεὸς ἀθανάτοισι, δεινὴ στύξ—vs. 775 sq. De voc. ἀάατον cf. C. S. (272). πουλυβότειραν. Hoc supr. πολύφορβον vs. 200. πολύβοσκον γαῖαν. P. Ol. 7. 115. (273). ἅλα μαρμαρέην—*marmoreo sub æquore*, Aen. 6. 729. Paulo audacius in 7. 28. *in lento marmore.* Hoc ex Lucretio desumptum volunt quidam, II, 766. (274). οἱ ἔνερθε θεοί—Titanes nempe: infr. 279. κρόνον ἀμφίς. Hoc explicatur supr. θ', 479 sqq. οἱ περὶ τὸν κρόνον θεοί. Sch. br. (275). ὁπλοτεράων. Iterum Heyn. *juvenculas per se.* Vid. supr. 267.

(278). Formula adjurationis. Vocantur hic οἱ ἔνερθε θεοί, ὑποταρτάριοι—ut supr. occurrit; βαθὺς δέ τι τάρταρος ἀμφίς, θ', 481. Nomina eorum recensentur in Sch. br. ad vs. 274. Cronus, Crius, Hyperion, Iapetus. Ex Orphica Mytholog. desumitur hæcce appellatio ὑποταρτ. τιτῆνες—οἴκοις ταρταρέοισι μυχῷ χθονὸς ἐνναίοντες. Orph. hymn. in Tit. q. l. memorantur esse ἀρχαὶ καὶ πηγαί, origines fontesque omnium animantium, Excitatur etiam vs. in Hes. Theog. 851. τιτῆνες θ' ὑποταρτάριοι, κρόνον ἀμφὶς ἐόντες. Iterum 729,—τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι κεκρύφαται, βουλῇσι διὸς νεφεληγερέταο etc. pugna nempe a cœlicolis victi cujus insignis habetur descriptio in Theog. 665 sqq. unde et Miltonum pugnam suam ornasse liquet. (282). ἠέρα ἑσσαμένω. Commentarii loco inserviat orat. Virg. Aen. 1. 415 sqq. *At Venus obscuro gradientes aëre sepsit, et multo nebulæ circum Dea fudit amictu: cernere ne quis eos, neu quis contingere posset, molirive moram*, etc. et illud Horatii, *nube candentes humeros amictus.* (284). *Lectum nempe*, εἰς τὸ λεκτὸν ἀκρωτήριον. Hæc una ex prominentibus oris Idæ. κεκλημένον ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ κατακλιθῆναι δία καὶ ἥραν. Sch.br. At nescio quo jure. Certe λέγειν est *cubare, cubare-facere.* Hoc conscendebant statim atque relinquebant mare. (285). Compares Il. ε, 778. αἱ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι. Incessus hicce, columbarum instar, innuitur et per verba, ἀκροτάτη ὕλη etc. supra cacumina silvarum nempe deos progredi. Locus omnino alienus laudatur a Clarke, et huc minime respiciens, Aen. 7. 676. Cf. supr. 228. (286). πάρος διὸς etc. *antequam Jovis oculi viderent eum.* Lat. vulg. *Antequam ipse conspexisset vultum Jovis.* Heyn. Comparat ρ', 167. κατ' ὄσσε ἰδών, *vultum intuitus*: at æque commode, *oculos intuitus*;

et conf. ά, 200. ν', 3. 7. 435. Od. δ', 186 etc. ut plane constet communiter designari *oculos*. Consentit Gaz. in paraphr. πρὶν ἰδεῖν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ διός. (290). ὄρνιθι—ἐναλίγκιος, *avi similis*, vers. vulg. Sed accuratius ad mentem poetæ, *instar, ad morem, avis;* non quasi forma adsumta, sed modo considendi. Hoc tenet Heyn. ex Sch. Ven. B. et ή, 58 sq. Conf. et ά, 47. ν', 242. unde liquet voces ἐοικώς, ἐναλίγκιος etc. in Homerico sermone non *formam speciemve*, sed generalem tantum *similitudinem* ut plurimum referre. Saltem non necessario—est enim ubi *speciem* designat ἐναλίγκ. ut in έ, 5. H. L. minus apposite comparat Clarke, Aen. 12, 862. (288). δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκ. Vid. supr. θ', 16. Not. (289). *Latet arbore opaca—hunc tegit omnis lucus.* Aen. 6. 136—9. Alicubi occurrit; *ramorum tegmine septus.* Obv. in versione Cic. supr. β', 312. (291). χαλκὶς, εἶδος ὀρνέου, ἥτις καλεῖται κύμινδις ἀπὸ τῆς φωνῆς. Melius hoc quam quod sequitur, quia celat (κρύπτει) caput sub ramis, quasi κρύμινδις. Pergit Sch. εἰκεῖ μὲν ὄρη, ἐστὶ δὲ μέλας, χαλκίζων τὴν χροιὰν (unde nom. χαλκὶς sc.) καὶ μέγεθος ὅσον ἱέραξ φασσοφόνος, ὥς φησιν ἀριστοτέλης. (Hist. Anim. 9. 12.). Concludit Heyne (Obss. h. l.) esse ex avibus carnivoris nocturnis. Ceterum de loquendi norma hic usurpata vid. supr. β', 813 sq.

(294). ὡς δ' ἴδεν, ὡς—. Repetitio minime insuavis, quam illustrant ex Eclog. 8, 41. *ut vidi, ut perii, ut me malus abstulit error.* Præiverat Theocritus in Idyll. 2, 82. et Sappho, ex emendat. Wakefieldii, in ode celeberrima. Cf. Lucret. 3, 155. (300). δολοφρονέουσα, *with wily intent.* Supr. 197. (301). Supr. 200 sqq. (307). πρυμνωρείῃ· τῇ ῥίζῃ καὶ προβάσει. Oppos. κορυφή, *cacumen, vertex.* (308). τραφερὰ γῆ, *compacta, densa terra:* ἀπὸ τοῦ τρέφειν, *a condensando*, qui sensus obvius est έ, 903. Expressit Gaz. in paraphr. ξηράν. Possit quoque γῆ dici τραφερά, a *nutriendo*, ut πολύφορβος. et contra ἡ θάλασσα, ἀτρύγετος. Sed optime in priore sensu opponitur τῇ ὑγρῇ. Epith. obvium est iterum Od. ύ. 98. (309). ἑνεκά σευ, v. ἕνεκα σεῦ, *tui gratia huc veni*, τόδε, διὰ τόδε, *nempe ob hanc rem, ne mihi succenseas* etc. σιωπῇ, *clam te.* Oceanus in vs. 311. persona, dicitur enim δῶμα ὠκεανοῦ, ut δῶμα διός. Vix ergo ἀκριβὲς epitheton βαθύῤῥοος, si orationem pedestrem spectes:—poetica longe aliter constituitur. En vero subtile ingenium muliebre! Quanta sponsi reverentia nunc tangitur Juno quæ, non ita pridem, Jove inscio, mandata ejus violaverat et tulerat opem Achivis. θ', 381. (313). κεῖσε etc. *Potes alio tempore illic proficisci.* In vs. 314. reddas τραπείομεν quasi ἀπὸ τοῦ τέρπειν, (non τρέπειν, ut in vers. vulg. fit) *oblectemur nosmet.* Conf. supr. γ', 441. Optime igitur paraphr. τερφθῶμεν, ἐν συνουσίᾳ συγκατακλιθέντες. (316). περιπροχυθείς, metaphora venusta. Aliter expressam habemus supr. 294. ἔρως ἀμφεκάλυψεν.

(317). Omnia ad 327 spectant ad amores Jovis qui tempore maxime alieno inducuntur et seriem orationis misere turbant. Porro in ipsa recensione sermo valde jejunus habetur. Bene ergo Knight; " ex insulsa eruditione profecta."——" Fabulæ et nomina serioris ævi antiquissimum poetam ab omni suspicione tam turpiter hallucinandi absolvunt." Nott. h. l. Congruunt vero 317 sq. cum β', 741. πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο ζεύς. Filia Deionis (ἰονέως scribit Sch. br.) nupserat Ixionem postquam Jupiter ex ea susceperat Pirithoum.

(319). Subaud. ἠρασάμην. Satis nota narratio de Danaë, Acrisii filia et turre ahenea, quam fuse refert Sch. br. ἀριδείκετον—quod supr. έ, 2. ἔκδηλον μετὰ πᾶσιν. *Ictu metrico* hic habemus productam syllab. finalem in περσῆα, et recte monetur non eadem ratione id fieri, qua apud Atticos περσέα et sim. Conf. ά, 265. (321). Φοίνικος κούρης—Europæ sc. Historia datur ex Hesiodo et Bacchylide in Sch. br. ad μ', 397. mentione facta Sarpedonis qui una cum Minoe et Rhadamantho ex ea natus perhibetur. τηλεκλειτοῖο, *inclytæ.* (324). Alcmena peperit Herculem, Semele Bacchum. Hanc cecinit Euripides in Bacchis, unde sua hausit Sch. br. in not. h. l. Notus vel tironibus interitus ejus ex fulgure Jovis. Notus quoque Hercules ὁ τριέσπερος quem, Amphitryoni assimilatus, Jupiter ex Alcmena genuit. Junctura in vs. est διώνυσον, χάρμα βροτοῖσιν——τὸν θυμήρεα. Hinc Pindari διώνυσος πολυγαθής, et ultima in hymn. ad Bacch. vss. 12 sq. (326). δήμητρος—καλλιπλοκάμοιο. δήμητρ' ἠΰκομος. Hymn. II, 1. Subtiliter Sch. br. ἀλληγορικῶς, πλοκάμους, τοὺς στάχυας δεῖ νοεῖν, ὡς καὶ ἱστοροῦσιν αὐτὴν ἐστεμμένην τοῖς στάχυσι. Est tantum epitheton ornans, ut in 319., καλλίσφυρος—nihil præterea. ἀνάσσης vero—et convenienter Euripid. in Phœniss. δαμάτηρ θεά, ἁπάντων ἄνασσα etc. (328). καί με γλυκὺς etc. *me malus abstulit error.* Bucol. 8. 41. (329). δολοφρονέουσα. *læta dolis et formæ conscia.* Amorem Jovis auget hac mora interposita; et rationem subjicit, ne sub aspectum dei alicujus venirent. (335). πεφράδοι, *evulgarit.* Veretur Juno ne simile ei accidat quod alias Marti et Veneri: Od. θ', 270 sqq. (337). εἰ δή, *si revera, si demum.* (339). θύρας στ. ἐπῆρσεν. Supr. 167. (340). εὕαδεν, primitus ἑϜαδεν, quod et Knight reduxit. Solennis erat mutatio digammatis in υ. (343). χρύσεον νέφος. *fulvæ nubis caligine crassa.* Lucret. 6, 460. hinc Maro, Aen. 12, 793. Quod subjicitur, οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι etc. οὐδ' ἂν ὁ ἥλιος θεάσαιτο ἥμας, οὗπερ καὶ τὸ φῶς λαμπρότατόν ἐστιν ἰδεῖν, spectat evidenter ad mythum Veneris et Martis; Odyss. loc. cit. supr. (345). φάος ὀξ. εἴσορ. *light of acutest vision.* Notionem variavit Pind. in Ol. 7, 129. ὀξειᾶν ὁ γενέθλιος ἀκτίνων πατήρ, *ardentium*: sic porro Olymp. 3, 44.

(346). ἀγκάς. Vid. supr. έ, 371. Insequitur descriptio pulcherrima proculdubio ex antiquis narrationibus adumbrata et ad physicam primitus respiciens, nempe *Aetheris* connubium cum *Terra*, rore fœcundante agros. Aether plerumque Jovis nomine insignitus; superior nempe regio cui subjacebat inferior, ἀήρ, Juno—quæ interdum *terram* designabat. Hinc natum phantasma antiquissimum, ἱερὸς γάμος Junonis, et nullus dubito, quin ad hoc *remote* aspexerit Homerus, tantum vero ex antiquis carminibus desumto quod ad præsens tempus maxime conveniret. Censebat jampridem Clarke totam hanc fabulam esse Veris descriptionem etc. et jure ab Ernestio reprehenditur, si id in mente fuerit, Poetam ad hoc tantum respexisse, ut vernæ prolis adumbrationem daret, et non proprii ministerii Deæ quale poeticum ingenium extitisse finxerit—injuria, ut censeo, si tantum intellexerit illum mythum antiquum negotio instanti accommodasse. Hoc verum esse jampridem opinatus sum, et mecum facit quod doct. Heyn. habet in Obss. h. l.

Pulcherrimi versus sunt Maronis, Georg. 2. 324 sqq. sæpius laudati. Præiverat Lucret. 1. 251. 2. 991 sqq. Convertit Petron. cap. 127. Conf. Aesch. et Eurip. apud Athenæum, 13, 4. p. 600. loc. posterior emendate habetur apud Wakefield ad Luc. 1. 251.

(347). δῖα, h. e. *alma*. *Alma parens tellus*. Convenit Lucret. in loc. cit. *alma mater Terra*. δῖα χθὼν φύεν, *parturit almus ager* etc. Virg. 330. Georg. 2, Manifesta vestigia allegoriæ agnoscit auctor tract. de vit. Hom.: describi nempe coitionem ætheris et aeris, humidæ et igneæ substantiæ, unde vigent crescuntque tam sata quam animantia. Pag. 349. Laudari possit, dum physica tractamus, Lucret. 2,991 sqq. *omnibus ille idem pater est; unde alma liquenteis humoris guttas mater quom Terra recepit, feta parit nitidas fruges, arbustaque læta* etc. Cavendum tamen in hisce ne compagis epicæ ornatum cum mythis antiquorum de rerum primordiis confundamus: incedimus per ignes cineri doloso suppositos dum vana studia vanorum hominum prosequimur.

Bene Sch. br. ἀνθηρῶς γράφει τὴν εὐνὴν ...... τὰ ἄψυχα αἰσθάνεται τῆς δυνάμεως τοῦ θείου. In dicendo ornatus, in narratione varianda artificium laudatur. (349). *Qui eos alte a terra elevavit*. (350). νεφέλην ἕσσαντο. Supr. 282.

(351). στιλπναὶ......ἔερσαι. Refer huc Lucret. supr. cit. 2,991. (353). ὕπνῳ etc. quæstio movetur an Hypnus, persona, hic intelligatur. Censet Heyne melius spectari *appellativum* ob adjunctum φιλότητι. Sed non si cum ceteris spectetur φιλότης, ut supr. 198., reipsa in cesto Veneris delitescens.

(354). Hypnus, occasionem nactus, ad Neptunum nuncium fert Jovem sopiri, et eum ad Achivos confirmandos incitat—360. Obtemperat Neptunus et permutationem armorum hortatur, ut adeo, pro viribus ejus quisque, apta arma gerant—377. Hoc faciunt principes et ceteri consilium sequuntur—382. Prælium exinde atrocius oritur, Neptuno et Hectore, hoc Trojanis, illo Achivis præeunte—391. Splendidæ comparationes finguntur ad strepitum et vehementiam pugnæ exhibendum, undarum, flammæ, procellæ—401. (357). πρόφρων. Supr. ά, 543. ἐπάμυναι (μέμνησο). Vertas porro: *omni studio nunc Achivis auxiliare; iisque gloriam præbe, parumper saltem, dum adhuc dormit Jupiter; quoniam ipsi ego mollem soporem circumfudi. Eum vero, ut dormiret in amore, illecebris-suis-decepit Juno.* μαλακὸν κῶμα, vel μαλακοποιόν, ut ὕπνος πανδαμάτωρ, ώ, 4. vel sensu generali ut ἀμβρόσιος. Dicitur Hypnus περικαλύπτειν κῶμα, quod Virg. audaciori metaphora, *sopor irrigat artus*. Aen. 3. 511. Conf. quoque 1. 695. κῶμα vulgo efferunt quasi a κόω, κέω, κῶ, *cubo*; id quod in ὀρεσκῷος supr. ά, 268. cernitur. Exinde κῶμα. De constructione vs. 360. adhuc incertus sum; an sit παρήπαφεν ἐν φιλότ. *amore eum pellexit*; an ὥστε αὐτὸν εὐνηθῆναι ἐν φιλ. Hoc prætulerim. (364). *Etiamne rursus concedimus?* μεθιέναι νίκην—at μεθιέσθαι νίκης, et in eodem sensu. Respondet locut. Lat. *victoriam dimittere e manibus*. (366). οὕνεκ' ἀχιλλεύς etc. Hoc optime comparatum ad animos principum et μεγαλητόρων excitandos, virtute memorata absentis. At hoc non fore prædicat si se, prout decebat, gesserint. (371). ἀσπίδας ἑσσάμενοι—apte hoc, nam μέγισται memorantur, h. e. ἀμφίβροτοι. (374). οὐδέ τι—*nec omnino*. (377). ἐνδύ-

τῳ ἑαυτὸν ἀσπίδι—ut supr. κ', 254. χείρονι φωτὶ, ὑποδεεστέρῳ. (379). ἐκόσμεον, *instruebant.* Hoc secundum consilium Diomedis supr. 128 sqq. (381). οἰχόμενοι—Reges nempe. ἄμειβον, *faciebant ut permutarent ;* vis quæ in aliis quoque cernitur. Nisi refinxeris lect. ut sit, οἰχομένων δ' ἐπὶ πάντας etc. *dum ordines ambirent, permutabant arma ceteri.* (385). δεινὸν ἄορ τανύηκες. Vulgo reddunt, *horrendum ensem longum.* Redeunt in mentem quæ habet Knight ad μ', 5. una caussa quare totam descriptionem ejecerit est, quia ibi mentio sit facta *tridentis* (τριαίνης) Neptuni quam ignotam antiquissimo poetæ censet—numne h. l. ἄορ possit *tridentem* designare? Conf. supr. ί, 509. τανύηκες possit reddi, *longam cuspidem habentem.* (386). Paraphr. τούτῳ δὲ οὐκ ὅσιόν ἐστι συμμιγῆναι ἐν τῷ ὀλεθρίῳ πολέμῳ, ἀλλὰ φόβος κατέχει τοὺς ἄνδρας. Quærunt de τούτῳ, τῷ, an subjectum sit ἄορι vel ποσειδῶνι. Ratio prior præferenda quoniam arcte cohæret in præcedenti vs. τὸ ἄορ. Dicitur porro οὐ θέμις εἶναι, more solenni, quod nefas omnino fieri : ἀλλὰ δέος etc. *sed aspectu solo, fulgore, terret viros.* In not. Sch. br. ad h. l. video aliquid ἀσυστασίας. τῷ ποσειδῶνι οὐ δίκαιόν ἐστι μιχθῆναι ἐν τῇ ὀλεθρίᾳ μάχῃ, πεποίηται γὰρ εἰς φόβον, οὐκ εἰς φόνον. Plane intelligebat Schol. in priore parte sententiæ, τῷ ἄορι. (389). τανύειν ἔριδα h. l. dicitur, quod superius fuit dictum, τανύειν πεῖραρ ἔριδος, sed consimili sensu. *Intendebant, acriorem reddebant pugnam.* Cf. ν', 359. (392). *Illisum est: undas allisit—mare usque ad tentoria Achivorum.* Pulcherrime et ad sensum feriendum comparata omnia: Commovetur mare ipsum undasque ciet dum Neptunus ad pugnam progreditur. Nolim tamen cum Clarke consentire qui in verbis 387. ἀλλὰ δέος etc. audit maris murmurantis strepitum: Alexandrinum deceret talis adumbratio, non poetam simplicissimum et sublimem.

(394). Splendidi sane versus ad strepitum prælii declarandum comparati. Agnoscunt Schol. vett. gradationem quamdam ut primo ingruentis pugnæ clamor designetur a mari volvente fluctus—augescens a crepitu flammæ—maxime auctum a sonitu venti qui ἐπιτατικώτατος, et tum maris, tum flammæ motum ciens. Concidit obs. si rite disponatur Zenodotea lectio quæ transpositas dabat primam et ultimam similitudinem.

Argutius est quod monet Heyne (Obss. h. l.) haud bene sequi vs. 394 sq. post mentionem maris in vs. 392. nam generatim id de *mari* effertur 394 sq. quod ad *Aegeum* respicit in priore. Nec felicius opinor Criticum fecisse qui ἀσύστατα censet μ', 252 sq. et ξ', 392. illic enim τὴν θύελλαν excitari *versus naves ;* sed h. l. de *æstu* volvente fluctus, non de *vento,* cogitandum. et præterea θύελλα in μ', 253. potuerit jam pridem cessavisse. Exornate vss. hosce transfert Quint. Smyrn. in V. 364—380—386—389. Breviter Maro in Georg. 4. 260 sqq. Cf. C. S. (395). πνοιῇ etc. *hibernis flatibus Euri.* G. 2. 339. (396). ποτὶ. Durior est constructio ποτὶ (πρὸς) πυρός, *ab igne,* quam habet vulg. lect. Prætulerim πέλει ut habet Etymol. quod et Gaza videtur comprobasse ex paraphr. sua, ἀποτελεῖται. Sed maxime ποθί, *alicubi,* quod præbent MSS. Vrat. d. et Vindobb. in Heyn. Obss. h. l. Adscitum videtur ποτὶ ex 394 et 398, ubi apte exhibetur. βρόμος. κυρίως ὁ τοῦ πυρὸς ἦχος. ὅθεν καὶ βρόμιος, ἀπὸ τοῦ πυρός. Cognomen nempe Bacchi ob Semelen, matrem, fulmine interemtam: obvium in Ov.

Metam. 4. Notabilis quoque vocum delectus: θάλασσα βοάα—πῦρ βρέμει—ἄνεμος ἠπύει. Attamen in vs. 399, βρέμεται ἄνεμος, ut adeo *variatio* orationis præcipue spectetur. (398). ὑψικόμοισιν. consimiliter μεταφορικῶς Virg. Aen. 12. 209. de arbore; *posuitque comas*. Lyricus quoque, *arboribusque comæ*. (399). χαλέπαινεν. Nempe διὰ τὴν τῶν δένδρων ἀντιτυπίαν. Vox pulchre adhibetur quæ de *animantibus* dicitur potissimum. Hoc schema sæpius notatur.

(402). Pugna fit ardentior, congredientibus προμάχοις Hectore et Ajace, quorum ille sternitur a saxo ingenti quod Ajax contorquet—420. Achivi, spe illius interficiendi oblata, impetum faciunt, qui a Trojanis retunditur—428. Aufertur Hector a suis prope jam exanimis—439. Junctura in 401 solennis est, Ἕκτωρ ἀκόντισε κατ' Αἴαντος κ. τ. λ. (403). ἐπεὶ etc. *quoniam recta in ipsum conversus erat*, fronte adversa sc. hinc occasionem vulnerandi petit Hector. Optime ordinatur προσετέτραπτό οἱ κατ' ἰθύ, quod ignoro an assecutus sit S. br. πρὸς εὐθὺ αὐτοῦ. Porro observatur triplex corporis munimentum, duo τελαμῶνες qui sustinebant clipeum et ensem (supr έ, 796), et thorax intus constitutus. E firma materia hi baltei, vel hinc apparet, facti, qui retundere poterant tam vehementem plagam. (406). τέρενα—epitheton ex generali natura, nec specialiter applicatum; quale est λειριόεις supr. ν', 830. ubi subtiliter disserunt quidam. Sed vix intelligo Sch. br. metaphras. οἵτινες ἐφύλαξαν αὐτοῦ τὸ σῶμα ἄτρωτον, an ῥυσάσθην τέρενα exponat ἐφύλαξαν ἄτρωτον, an simpliciter, ἐφύλαξαν ἄτρ. ad ῥυσάσθην spectat. Puto hoc—et Sch. omisisse τέρενα. Gaz. ἐφύλαξαν τὸ ἁπαλὸν σῶμα, magis definite. (407). ἐτώσιον etc. supr. γ', 368. ἐτώσιον ἤϊχθη. *Tela—jactabant irrita*. Aen. V. 2. (410). ἔχματα—in notione generali ἐρείσματα, ἐπιστηρίγματα, quæ in litore posita et rudentibus alligata faciebant ne naves huc illuc moverentur. S. B. Ven. Heyne censet eadem esse quæ et ἕρματα dicuntur: hæc vero proprie *phalangæ* navi *suppositæ*. Leguntur ἔχματα πύργων, μ', 260. πέτρας, ν', 139. De hoc χερμαδίῳ vid. Anthol. Brunck. T, 3. P, 62. Extat epigramma in not. Clarkii. (412). ὑπὲρ ἄντυγος—clipei nempe. Conf. ξ'. 418. (413). στρόμβον etc. *Turbinis vero instar concitum misit, rotatumque est circumcirca*. Hoc communiter receptum; et favet loc. sim. ή, 269. ἧκ' ἐπιδινήσας, scil. ut majore vi illidatur. Obstat vero, quod vix dici possit lapidem circumagi, qui jam pectus percusserat; parum abest ideo quin probarim ut referretur στρόμβον et περίδραμε ad Hectorem, qui saxi vi agitatur et circumfertur. Vertas hoc sensu; *discum veluti impulit illum percussum, at ille circumcirca torquebatur*. Huc facit paraphr. Sch. br. δίκην ῥόμβου ἐποίησεν αὐτὸν στρέφεσθαι, σφοδρῶς πλήξας. Restat ut partem priorem sententiæ de *saxo*, posteriorem de *Hectore*, dictam accipias.

De voc. στρόμβος disceptatur; an de *turbine puerorum*, an de saxo rotundo, *disco*, interpretandum. Hoc multo probabilius, nam de priore vix liquet poetam cogitasse, et loc. a Clarke allatus ex Aen. 7. 378 sqq. omnino alienus est. (414). Similitudo quæ insequitur inter vividissimas est. ῥιπή, vox quæ fulminis impetum potissimum designat, exhibet Ajacis robur et plagæ vehementiam (Cf. ϛ' 355); δρῦς πρόρριζος, bellatoris validi pene jam εἰς τὸ ἀεὶ amissas vires. Reliqua ad ornationem et terrorem inducta. Conf. cum vs. 416, δ', 539

sqq. Simplex orationis forma sensum maxime ferit, *magnopere cohorreret quicunque aspexerit*. (418). ἔκτοςος μένος. Supr. β′, 658. (419). Conf. supr. ν′, 543. (424). περίβησαν. Supr. ά, 37. (427). οὔτις εὖ etc. εὑ, ut sit encliticum, edidit Wolfe. *nemo illum neglexit*. (428). ἄρα—transitiva. *deinceps*. (430). ὄπισθε μάχης—nam cuncti, præter Asium (cf. μ′, 108 sqq.), currus reliquerant secundum monita Polydamantis supr. μ′, 60 sqq. (433). ἀλλ' ὅτε δή. Demetrius in not. Clark. disserit de vi vocularum, quas appellat παραπληρωματικοὺς συνδέσμους, eas non temere insertas pronuntians sed ad compagem et sensum orationis maxime facientes. Nescio qui sint qui hic temere illatum censebant τὸ δή, sed hoc certum, illa ejecta, sententiam non minus quam metrum claudicare. Verte, *quum vero demum*. Est vocula temporis punctum exprimens. (433). πόρον, *vadum*. Sic Sch. br. τὸ διαβατὸν καὶ πορεύσιμον μέρος τοῦ ποταμοῦ. Possit reddi ἐυῤῥεῖος, *impetuosi*. Conf. C. S. ad γ′, 72. (434). Verba, ὃν ἀθάνατος τίκετο Ζεύς, refert Sch. br. ad veram prosapiam Xanthi, sed σωματικοῦ, h. e. *personæ*, non *fluvii:* nam fluviorum γενέθλιος Neptunus. Atqui epitheton commune, διϊπετής, illustrationem satis suppeditat. cf. infr. ῥ′, 263. Hoc tuetur Heyn. Obss. h. l. verterit Maro, *imbribus auctus*. (436). κατέχευάν οἱ. ἀμπνύνθη. Supr. ί, 697. Ceterum omnia ad vivum et, quod dicunt, ζωγραφικῶς descripta habemus. λειποθυμήσας Hector, 418. spiritum rursus recipit, suspicitque; et prout vulneratum in pectore oportebat, sanguinem evomet; iterum λειποθυμεῖ.—ἑζόμενος ἐπὶ γοῦνα, anne sit μετοκλάζειν, supr. ν′, 281. an *in genua considere?* Hoc prætulerim. (439). βέλος, ἡ πληγή. Potius, *dolor* ex vulnere. Sic πίσσων βέλος, θ′, 513. Diserte Sch. br. ἡ ἀπὸ τῆς βολῆς ὀδύνη. Sed absurdum quod sequitur; ἢ ὁ βεβλημένος τόπος. Verba ὄσσε νὺξ ἐκάλυψε, de *deliquio* sunt intelligenda.

(440). Argivi instant, discessu Hectoris confirmati—442. Variæ cædes oriuntur: Satnium interficit Ajax Oïlei fil. Prothoënorem Polydamas, et gloriatur—457. Ajax Telamonis f. occidit Archilochum, a Polydamante aberrans—469. Promachum Acamas—476. Peneleus Ilioneum etc. Trojanis dehinc conversis ad fugam memorantur cædes a principibus Achivorum factæ—ad f.

Hectoris augetur existimatio, quo e prælio exeunte, Trojanis male res cedit, et primo quidem Neptuno Achivos confirmanti congressi supr. 390. μνήσασθαι χάρμης, locut. sol. *fortiter rem gerere*. (443). ὀξυόεντι, *abiegna*. Supr. έ, 50. (444). Similis ortus narratur supr. β′, 865. cf. not. (447). οὖτα. Al. οὔτασε καλλαπάρην, et bene. Firmatur ex codd. præstantiss. Male vero Eustath. pro οὔτασε fingit, et scriptum οὖτα, nam thema est οὔτημι. supr. γ′, 319. ἀνετράπετο, *cecidit supinus*. Accuratius, *se convertit adeo ut jaceret supinus*. Sch. br. εἰς τοὐπίσω ἀνετράπη. (448). Locut. συνάγειν ἔριδα, ὑσμίνην, ut συμβάλλειν sæpius. Sic Latini, *conferre, conserere manus, ferrum, pugnam*, ubique. (452). ἀγοστῷ. λ′, 425. (456). καί μιν etc. Paraphr. καὶ ὑπολαμβάνω αὐτὸν κατελθεῖν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ᾅδου ἐπερειδόμενον καὶ ἐπιστηριζόμενον αὐτῷ. Bene hic αὐτῷ σκηπτ., *ei tanquam baculo innitentem*. Veterum Scholl. expositiones huc faciunt et adsciscit Heyne. Obss. h. l. tanquam "sarcasmum rudium hominum ingeniis dignum." Comparant βάκτρῳ σκηπτόμενος in Apollon. Arg. β′, 198. Dicitur et

fulmen σκήπτεσθαι, unde σκηπτὸς, *fulmen, turbo.* Sophocl. Antig. 418. hinc vertunt quidam; *eo, tanquam fulmine, percussum.* Sed nec consuetudo Homerica id patitur, nec convenit verbo sensus passivus. Criticus alter in Obss. vertit, *infixum hastæ.* Satis indocte, nisi *sensum* tantum exquirat. (460). τῷ τελαμωνιάδη—. Plutarchus in quæst. Homeric. a Clarke laudatis de usu articuli obs. facit: eos nempe Poetam *rarissime* usurpare nec id nisi certis nominibus: dici poterat, *nunquam* nisi δεικτικῶς—ut h. l. τῷ τελαμ. nam distinctionis caussa adhibetur memorato antea Ajace, Oïlei filio, supr. 442, 446. Cf. Knight Prolegg. §. 59. (461). κατ' αὐτοῦ ἀπιόντος. (463). λικριφὶς ἀΐξας. ἐγκλίνας, Sch. br. παρὰ τὸ λέχριον καὶ πλάγιον ἐκκλίνας. Explicat ipse poeta in ζ', 254. ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν. De λικριφὶς vid. quæ habet Lennep in Dict. Etymol. κόμισεν sc. δορὺ, ut supr. 456, κομίζειν ἄκοντα, qui vulnus passus est. (464). *Illi enim Dii mortem decreverunt.* ἐκύρωσαν θάνατον. (465). ἐν συνεοχμῷ. ἐν τῇ συναφῇ τοῦ ἰνίου, συνδέσμῳ. Sch. br. κατὰ νείατον ἀστράγ. νῦν τὸν σπόνδυλον, *vertebram*: respicit Schol. ad loc. ψ', 88. ἀμφ' ἀστραγάλοισι, *talis*; nempe ob similitudinem cum vertebræ articulis. Subtiliter satis de etymo; εἴρηται κατ' ἀντίφρασιν. πολύστρεπτος γὰρ ὑπάρχει. nam (α) et ἐπιτατικὸς est. (467). Casum describit ut supr. μ', 385. ἀρνευτῆρι ἐοικὼς, κάππεσε. (471). Ut supr. ν', 447. τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι. acceperim et h. l. ἀντὶ προθ. *in lieu of.* non, χάριν, ἕνεκα. (474). Sanguine conjunctus arguitur ex similitudine speciei. Liquet ex vs. 475., eum, quis sit, bene nosse Ajacem; sarcasmi tamen caussa ignorantiam præ se ferre. Intulit Knight lect. Aristoph. memoratam in Sch. Ven. αὐτῷ γάρ ῥα φυὴν—*specie corporis* etc. (vid. supr. ά, 115), et comprobat Heyne. Vulg. αὐτῷ γὰρ γενεήν. At hac ratione intelligitur φυή. (477). ἀμφιβεβαώς. ά, 37. ὁ δ' ὕφελκε, *ille enim (Promachus) in eo erat ut subtraheret.* (479). ἰόμωροι. Cf. δ', 242. *Bellicosi*, Heyn. at quomodo hoc constat cum reliqua oratione quæ ὀνειδιστικὴ est? Miror grammaticos non addidisse commentis ceteris, οἱ περὶ τοὺς ἰοὺς μωροί, *stulti, inepti.* Vox enim malo sensu semper constituitur. ἀπειλάων ἀκόρητοι—ἀπειλητῆρες. ή, 96. *ad garriendum promti, ad pugnandum inhabiles.*

(480). Verte: *Non profecto nobismet solis erit luctus et ærumna—sed aliquando sic occidemini et vos. Perpendite, quomodo vobis, hasta mea domitus, dormit Promachus, ne diu maneat insoluta fratris ultio. Quapropter fit ut quisque habeat in votis germanum sibi superstitem esse qui cædis ultor sit.* (481). ὧδε—quali nosmet affecistis damno. (483). ποινή. Supr. ά, 20. τιμωρία. (484). "δηρὸν ἔῃ ἄτιτος legimus ex certa emendatione Clarkii. Vulgo ubique, quantum reperire potui, δηρὸν ἄτιτος ἔῃ. atqui media brevis est in ἄτιτος." H. Obss. h. l. Hoc Clarke probat ex variis allatis exempp. ν', 414. ώ, 213. Odyss. ά, 379 et β', 144. etc. At quare non eodem jure ἄτιτος ἔῃ media ob ictum producta ac ἐξαποδίωμαι, έ, 763., et simill.? Video Wolfium vulgatam retinuisse. (485). ἄρεως. τοῦ ἐν πολέμῳ θανάτου. In sensu analogo occurrit supr. ν', 569. ἄρης ἀλεγεινός, ἡ τρῶσις, *martis plaga.* ἄρεως ἀλκτὴρ supr. 449., ἀμύντωρ. indocte quidam, ὁ βοηθός. (488). ὡρμήθη δὲ κατὰ τοῦ ἀκ. (490). τόν ῥα, "*Quem utique—quem videlicet.* Est enim *caussa allata* quare πολύμηλος fuerat *Phorbas.*" Clarke.

Bene, *quem nempe*. Vocula simpliciter definit. (491). κτῆσιν ὄπασσε. Apte hoc—Hermes enim ἐριούνης in υ, 34. ad quem loc. exponit Sch. br. μεγάλην ὄνησιν παρέχων. *Eriunius* quoque proprio nomine in ω, 360. Agnoscitur ideo in poesi Homerica, κατ' ἐξοχὴν ut δοτὴρ ἐάων. Sic, ἐρμῇ χαριδῶτα ...... δῶτορ ἐάων. Hymn. Merc. II, 12. Possit quoque ἐριούνιος respicere ad curam ministerii: idcirco in Hymn. I. 3. vocatur ἄγγελος ἀθανάτων ἐριούνιος. (499). φῆ, *dixit*. κωδειαν vertunt, *tanquam caput papaveris*: hoc enim vocem specialiter significare. ὥσπερ κεφαλὴν μ ή κ ω ν ο ς τῆς βοτάνης. Gaz. Melius intelligitur *ipsum caput*. Vs. 500, ob vanam iterationem, merito ejectus fuerat ab Aristarcho: quid enim concinni in φῆ ...... πέφραδε ...... ηὔδα? Probat Knight in edit. expurgata. Exponit Gaza πέφραδε per ἔδειξε. anne τὴν κωδειαν? Attamen Eustathius censet iterationi adesse τὸ πάθος—produxisse enim orationem Peneleum ad irridendos Trojanos. Sed concidit observatio, nam poeta ipse loquitur. Absurde quoque Zenodotus in Sch. Ven. A. φη pro ὡς positum existimat. (508). Variat orationem poeta, musis invocatis: et hoc propter gravitatem rei: descenderat enim Deus ad pugnam instaurandam. Imitatus est Virg. in Aen. 9. 525 sqq. (518). Philosophantur quidam in hoc: poetam nempe intellexisse *animæ naturam sanguinis esse*, et conferunt Lucret. 3, 43. At nil certi definitur; tantum, vulnere illato, mortem sequi—et hoc, ad sensum rudium et antiquiorum, γραφικῶς exprimitur. (521). τρεσσάντων. De Trojanis loquitur. τραπέντων εἰς φυγήν.

NOTÆ IN LIBRUM DECIMUM QUINTUM ILIADIS.

[ἐπιγραφή]. Jupiter experrectus pelli videt Trojanos, Hectorem pene exanimatum, Achivis opem ferente Neptuno—11. Junoni graviter increpitæ imperat, ut ex Olympo advocet Iridem et Apollinem; his se ministris usurum ad vires Trojanorum restituendas; simul omnem fatorum seriem usque ad excidium urbis prædicit—77. A Junone, in sedem deorum reversa, Mars audit de cæde filii sui, Ascalaphi, et statim se ad ultionem parat; at furentem reprimit Minerva—142. Apollo et Iris deveniunt ad Jovem, cujus missu hæc Neptunum minaciter conterritum, quamvis reluctantem, cogit, ut bello desistat—219. Hector ab Apolline recreatur et in pugnam reductus, fortunam Trojanorum instaurat—280. Fortissimos Achivorum adortus, imbellibus ad naves degressis, partim trucidat, partim in fugam vertit, præeunte deo, qui commota ægide Achivis pavorem incutit, Trojanis autem, deleto muro, viam munit ad classem exscindendam—389.

Ea re animadversa, Patroclus ab Eurypylo redit ad Achillem, ut eum extremo discrimini auxiliatorem exoret.

Interea narratur pugna circa navem Ajacis, qui, Clytio ab Hectore occiso, Teucrum excitat—441. Subvenit Teucer, et sagittam contra Hectorem dirigit unam et alteram—459, at arcu fracto aberrat—465. Hortatu Ajacis prodit ὁπλίτης—483. Narrantur dehinc hortationes principum, Hectoris ad Trojanos, Ajacis ad Achivos factæ—513. Exinde tetrius fit certamen: in summo discrimine res Achivorum sitæ, atque eo denuo perventum ut ignis classi admoveretur—ad fin.

¶. Inter epigraphas memoratur παλίωξις, quæ explicatur ex supr. ξ', 14. Fuga nunc narratur Trojanorum quæ antea Achivorum fuit. Observatur præterea librum hunc non satis commode in media pugna initium habere, at caussa subjicitur, Jupiter e somno evigilans et status pugnæ iterum mutatus, quæ possint haberi *cardines* rerum. Heyn. Obss. h. l. Librum esse inter præstantiores observatur, germanam virtutem Martiam spirantem, ductoresque in loco eminentissimo locantem; nec non haberi insigne deorum ministerium rebus eo deventis ut de summa decertetur belli; Ibid. Nott. h. l.

---

(1). διά τε—ἔβησαν. διέβησαν. Hyperbaton fingunt Scholiastæ: Rhetores non item, at orationem διακοφθεῖσαν (*intercisam*) quæ laborem et ærumnam exhibeat fossam transeuntium. Hermogenes, μεθ. δειν. ιδ. Eustath. in loc. At hoc est *pulpamenta quærere:* centies enim obvia est syntaxis quæ nil tale interpretamenti admittit. σκόλοπας, τάφρον, ή, 440 sq. (3). οἱ μὲν δὴ—*Trojani quidem sane*, vertit Clarke. Melius ad tempus spectat δή. Vertas: *Trojani quidem demum, ubi ad currus pervenerant, substiterunt.* Male Sch. B. Ven. *aurigas* h. l. intelligi putat, nam de ceteris qui pugnabant sermo fit. Currus relicti erant extra fossam, ex consilio Polydamantis, irruentibus Trojanis—et hoc ipso præviso ut haberent, si quid adversi accideret, quo se reciperent fugati; supr. μ', 61 sqq. (4). Comparatur Virg. Aen. 1. 126 sqq. At quam ἐναργῶς depingit noster attoniti et cuncta diversa expectantis mentem in ἔγρετο......στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας, quod Maro compage haud parum infirmiore, *graviter commotus ...... placidum caput extulit;* utriusque notes brevitatem in describendo, quæ, asyndeto addita in Aen. l. c. 128–9., mire affectum commovet. (10). ὁ δ' ἀργαλέῳ etc. *gravi angebatur anhelitu, animo deficiens.* πινυτὸς est *prudens.* Od. λ', 444. dicitur proinde πινύσσειν τινὰ qui *commonefacit* v. *ad sanam mentem reducit.* Contra, ἀπινύσσειν in sensu transeunte, *turbare animo.* Et quonian apta metaphora dici possit talis animus οὐκ εἶναι ἐν ἑαυτῷ, spectat huc glossa Sch. br. ἐξεστηκὼς τῇ ψυχῇ. addit Gaz. παράφρων, *aberrans mente, mentis inops.* Conf. ξ', 249. Bene vertitur ἀργάλεον ἆσθμα, *æger anhelitus* in Aen. 5. 432. (11). οὐ—ἀφαυρότατος, ἰσχυρότατος nempe—solito schemate. βάλλειν vero in proprio (quem dicunt) sensu; supr. γ', 540. (13). δεινὰ προσεῖπεν τὴν ἥραν, δεινῶς, h. e. κρατερῷ μύθῳ, ά, 25.

(14). Atrox oratio Jovis qui pœnas minatur doli, mentione facta supplicii quo antea affecta erat, cum Herculem ad Co procellis actum abripuerat—30. tale quid in præsens minatur. Mythus de Hercule narratur et supr. ξ', 250 sqq.

Orationem μεταφράζει Sch. br. ὄντως δὴ ὁ ἐπὶ κακῷ σου τετεχνασμένος δόλος, ὦ Ἥρα, τὸν Ἕκτορα ἔοικε τῆς μάχης πεπαυκέναι. at melius κακότεχνος, *mali artifex, perniciosa*, οὐλομένη. Bene ideo Gaz. ἡ κακοῦργος σὴ ἐπιβουλή. Recte porro ἀμήχανε, πανοῦργε, in malam partem. *Indomita, pervicax;* Heyn., exponente Schol. (16). οὐ μὰν οἶδ' etc. *I know not but that you will be the first to reap the advantage of your destructive policy.* Usitatus est loquendi modus, ἐπαύρεσθαι κακῶν. Conservat Gaz. οὐ μὴν οἶδα εἰ αὖθις τῆς χαλεπῆς καὶ ὀδυνηρᾶς κακοσυνθεσίας πρώτη ἀπολαύσεις. Conf. ά, 410. Necnon dicuntur τὰ κακὰ ῥάπτεσθαι, ut δόλοι ὑφαίνεσθαι vel μῆτις, et inter Latt. *fraudes necti* etc. *crimina vulgo texuntur:* Claud. Cons. Honor. 493. Hinc illustres κακοῤῥαφίην. (17). πληγῇσιν. Intelligebant veteres *fulmen*, quod appellatur Διὸς μάστιξ supr. μ', 37. *Et te fulmine meo consternam.*

(18). Supplicium narratur Junonis ex antiquioribus desumtum, apud quos illud, censere licet, ut rei physicæ adumbratio fuerat prolatum. Expositio allegorica datur a Porphyrio in Sch. br. et B. Ven. Spectatur ἡ φύσις κοσμική. Aetherem adumbrat Jupiter, aerem Juno. Ab Oceano nutritur, nam ortus aeris est ex liquidorum exhalatione (ἀναθυμιάσεως). ἄκμονας (19), *terram* et *mare:* χρύσειον δεσμόν, *ignem æthereum*, qui in tractu summo *aeri* conjungitur: denique Vulcanum ad inferiora dejectum (ά, 590) elementorum mixtionem et λύσιν. Sequitur docta expositio mythorum cett. de Rhea, Urano et Crono. Subjicitur in Sch. A. Heracliti λύσις. Quod ad elementa attinet, eadem est—at δεσμὸν χρύσ. facit vinculum per quod harmonia totius conservatur: fere ut σειρὴ χρυσ. θ', 19. Limites *aeris* constitui censet in vs. 20 sq. et explicat juramentum in 36 sqq. per quaternionem elementorum, ipsa Junone *aerem* referente.

Subtilia hæc; atqui veterum notiones de his rebus explicatas habere operæ pretium fuerit, præsertim quum ad rem instantem multa transtulisse censendus sit Poeta; illum non dixerim ad veras et philosophicas adumbrationes spectasse, sed, dum de ministerio deorum agitur, in *personas* ea mutavisse quæ revera τὴν κοσμικὴν φύσιν illustrant. Hisce reconditioribus multum lucis affunditur a doctissimo R. P. Knight in tract. supr. cit. ξ', 204.

(21). ἠλάστεον, *indignati sunt.* ἐδεινοπάθουν. S. br. Bene observat Criticus in obss. Heyn. h. l. initia hic haberi supplicii crucis; morem enim fuisse suspendere reos ex columna manibus religatis, ita ut sublimis penderet. Citatur Hes. Theog. 521 sq. supplicium tale Promethei narrans, quod postea paullum variavit Tragicus, Prom. vinct. 55 sqq. Ingeniose porro conjectat Heyne hinc desumsisse Virgil. *manes* in aëre *suspensos*, Aen. 6. 740. (22). ὃν δὲ λάβοιμι etc. Vid. supr. ά, 590 sqq. (24). ὀλιγηπελέων. Certatim exponunt grammatt. at satis illustratur in loc. laudat. ά, 593. ὦ ὀλίγος ἔνεστι θυμός. ὀλίγον ἔχων τὸ εἶναι, *prope jam exanimis.* Vox Hippocratea est νηπελεῖν, h. e. ἀδυνατεῖν. Heyn. Obss. h. l. ἐμὲ δ' οὐδ' ὧς etc. *Me vero, ne ita quidem, quoad animum incitabat vehemens dolor* etc. Indoctius antea editt.

θυμὸς—ἀζηχὴς ὀδύνη, quod et inusitatum et duriorem præbet constructionem. Est, ὀδύνη ἀνίει ἐμὲ (κατὰ τὸν) θυμόν. Intulerat porro Barnes ἀνήει, All. ἀνῆκεν, ob secundam syll. in ἀνίει brevem: contra disputat Clarke, at vix accurate satis; dixisse oportebat et ob *ictum* et *accentum* syllabam produci. Cf. Od. β', 185. θ', 359. In cett. constructio est; ἀζηχὴς (*dura, acerrima*) ὀδύνη ἕνεκα τοῦ ἡρακλ. ob illa, quæ perpessus fuerat, mala. (27). ἀτρύγετον. ά, 316. (28). καί μιν etc. "Ut et ibi eum videlicet novis periculis objiceres." *Clarke.* Incolis nempe insulæ Co male eum excipientibus. Conf. Sch. br. ad ά, 590. ad conatus Vulcani ibi expositos Jupiter spectat supr. 22 sqq. (29). Damnat Heyne ob ῥύω, *servo.* Conjicit proinde ῥύμην, pro ἐῤῥύμην. Sed ῥύω, *traho,* corripit secundam (ά, 141) et nihil obstat quo minus vertamus, *illinc abstraxi.* ταυτολόγον forsan hac ratione ἀνήγαγον, sed parum offendit in simpliciori compage veteris auctoris. Repetit objectionem doct. Knight nott. h. l. et censet præterea locut. πολλὰ ἀθλήσαντα (30) minus Homericam. Sustulit exinde vss. 29, 30. et periodum sistit ad vs. 32. Certe interpolatorem prodit 33, qui ad sensum complendum minime requiritur. In vs. 30, cogitaveram de ἀντλήσαντα, at non minus alienum reperio. (31) τῶν σ' αὖτις &c. *hæc iterum tibi in memoriam reducam; horum te commonefaciam.*

(36). Dolose respondet Juno: conscia facinoris, crimen diluere non audet; tantum vero Neptunum, non a suis consiliis incitatum, Trojanos asserit cohortari. At hoc ministerio Hypni efficitur supr. ξ', 354 sqq. Solenniter proinde jurat; per tria elementa, *terram, ignem, aquam,* secundum placita antiquorum in Sch. Ven. et Leidens. et supr. relata ad vs. 18. At cogitat Heyne (Obss. h. l) de tribus regnis, Cœlo, Terra, Hade, una cum diis inhabitantibus. De forma jurisjurandi conf. supr. ξ', 271 sqq. (37). τὸ στυγὸς ὕδωρ κατειβόμενον, *subterlabens. subterlabere fluctus.* Virg. Bucol. 10, 4. Ratione geographica explicat Pausan. Arcad. 18, 2. hisce vss. citatis in § 1., et mytho, τῷ τῆς γενέσεως etc., improbato. In inferis h. l. ut antea (θ', 369) collocatur, et juramentum formidolosissimum, ὅρκος δεινότατος, Divis: cf. β', 755. Sic supr. ξ', 271. ἀάατον στυγὸς ὕδωρ. bene a Marone relatum, *una superstitio superis quæ reddita*—Aen. 12, 817., gravis nempe et intemerata relligio. Cf. Ruæum in loc. et supr. ξ', 271., de myth. in Theogon. Hesiodi etc.

(39). Pergit Juno; advocat deinceps testes, *caput* Jovis et *torum genialem.* Conf. Aen. 4. 316.——νωΐτερον αὐτῶν. Conservat Gaz. ἡ ἡμετέρα αὐτῶν κοίτη, quod extulerit Latinus, *nostrum ipsorum cubile:* et salvo sermone uti patet ex Horat. Serm. 1, 4, 22. "*mea* scripta vulgo recitare *timentis,*" nempe, *mei.* Porro λέχ. κουρίδιον, ἡ ἐκ παρθενίας οὖσα, quasi *virginale.* Ad majorem fortasse sanctitatem usurpatur: per nuptias, se virgine initas, jurat—magis quippe intemeratas. κουρίδιος solennius cum viro vel conjuge jungitur, ut ἄλοχος, ά, 114. ἀνὴρ, Odyss. ώ, 195. et in loc. ό, 22. μάψ, *temere, inconsideranter* vel ψευδῶς. Hoc prætulerim. (41). δι' ἐμὴν ἰότητα, *consilio, hortatu meo.* (42). τοῖσι, *Achivis.* (43). ἀλλά που—*Sed ut verosimilius est.* (44). τειρομένους. Al. κτεινομένους. Probatur a Sch. A et B. τῇ ἴμεν—*eo se conferre;* tua nempe exsequi mandata. (46). ᾗ κε δὴ σύ—*ubicumque tu demum.*

(49). Redit in amicitiam cum Junone Jupiter et jubet ut Iridem

mittat Neptuno edicturam ut a prælio abstineat: Apollinem quoque ut Hectorem reficiat—61. Consilium in hisce, quæ molitur, aperit; ut Achilles consequatur honorem debitum—77. εἰ μὲν δὴ σύ γ' ἔπειτα, *siquidem nunc ut inquis.* Vox ἔπειτα non, ut quidam dicunt, παρέλκει. Est Angl. *if then—if as you say.* Fere ut ῥά *illativam* vim ostendit. (50). ἶσον ἐμοὶ etc. ὁμοφρονοῦσα. Supra (έ, 326.) occurrit εἰδέναι ἄρτια sensu cognato. ἶσον φάσθαι contra, *animum efferre, superbire,* ά, 187. In pari signif. et ἶσον φρονεῖν, έ, 441. (51). τῷ κε etc. "τῷ pro ὁμοίως nunc dictum esse ait Sch. B. immo vero est *ita,* ἐν τούτῳ ἄρα." H. Obss. h. l. Vertunt communiter, *idcirco,* quod et hic bene se habere puto; Neptunum enim vix *utrique* obviam iturum autumat. καὶ εἰ μάλα βούλεται (ἰέναι, ut vs. 46) ἄλλῃ. Accipit Sch. pro ἀλλῶς vel ἀλλαχοῦ, et βούλεσθαι ἄλλως, Angl. *to be otherwise inclined.* At Gaz. rectius, πρὸς ἄλλοις εἶναι. (52). ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐτεόν etc. Supr. έ, 104. ἀτρεκέως, β', 10. (54). Juncturam accipio, κάλεσσον ἶριν καὶ ἀπόλλωνα, ὥστε αὐτοὺς ἐλθεῖν δεῦρο. Insequitur duriore constructione in vs. 56. ὄφρ' ἔλθῃ, et hæc una est ratio cur improbet versus Knight—, omnes nempe a 55 ad 78. Non tam iniquus est judex Heyne, qui retinet vss. ad 62. Rationes varias adfert ex Sch. Ven. et Eustath. et proprio ex judicio alias apponit. Cf. Obss. h. l. pp. 15 – 18. C. S. Damnantur inprimis a Sch. B. ut συνθεσιν εὐτελεις nec *felicitatem incuriosam* Poetæ prodentes. (60). Officium tribuitur Apollini Trojanos ad pugnam incitandi et Hectorem recreandi. Exprimitur "λελάθῃ τ' ὀδυνάων, transitive, εἰς λήθην ἀγάγοι, quod non caret analogia; alioqui subintelligendum esset, ἕκτωρ δὲ λελάθῃ ὀδυνάων." H. Obss. h. l. At hoc frigidissimum foret: alterum et ex *analogia* et *exemplo* stabilitur. Sic ἐκλέλαθον κιθαριστύν, β', 600. (62). φύζαν......ἀνάλκιδα, quæ superius θεσπεσίη, ί, 2.

(63). Dehinc incipit propheticam narrationem, quos usque ad excidium Trojæ decreverat, eventuum. Improbat Heyne et ob justam seriem orationis turbatam et sermonem male concinnatum: notat et Clarke, at non satis idoneis rationibus ejectos censet. φεύγοντες. Hoc latiore sensu accipio. Recte, ut Eustath. observat, dicitur ἐμπεσεῖν νηυσί et de *fugientibus* et *vincentibus;* δηλοῖ τὸ νικητικῶς προσβαλεῖν, καὶ τὸ ἀγεννῶς πεσεῖν, p. 1008. Conf. β', 175. λ', 311. μ', 107. 126. Non ideo accipio de *Trojanis* qui nunquam ad naves Achillis pervenerint, sed de *Achivis,* qui pulsi et fugati dici possint ἐμπεσεῖν νηυσί. Hæc secunda ἀθετήσεως caussa memoratur a Sch. B. Tollitur vero difficultas subsistendo orationem ad vs. 63. (64). ἀνστήσει. Quomodo, si precibus fatigatus esset ipse Achilles infr. π', 38. a Patroclo ut se ad bellum ire permitteret, dici nunc possit, ὁ δ' ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον? Invenitur λύσις in verbis Achillis π', 80 sqq. et 126. hortatur ire ut ignem a navibus depellat—nil amplius; et hoc, ut honorem ejus integrum servet desiderium sui excitando. Hoc tertium profertur in Sch. B. (65). Occiditur Patroclus infr. π', 818 sqq. (67). Congrediuntur Sarpedon et Patroclus infr. π', 426 etc. interimitur ille. μετὰ δὲ, *interque illos.* (68). ἕνεκα τοῦ. (69). ἐκ τοῦδ' ἂν—non equidem a tempore quo occubuit Hector. nam et antehac παλίωξις fuit quum Patroclus ipse a castris depellit Trojanos. Referendum igitur ad vs. 64. At vel sic restat objiciendum; in posthomericis multæ erant tum Trojanorum tum Achivorum παλιώξεις—quamobrem ideo memoratur ea tantum Trojanorum, idque διαμπερές, *perpetuo?* Nam nisi hoc fuisset, possit respon-

deri, vocem usurpari in sensu latiore, ut designaretur victoriæ summam Achivorum fore. Manifeste proditur rhapsodi cura. Cf. Sch. B. ad vs. 56. (71). ἴλιον αἰπύ. Notatur ἴλιον in neutro genere, et h. l. tantum, in Sch. br. quæ caussa quarta ἀθετήσεως adfertur a Sch. B. Adsciscit præterea Knight Not. 56 sqq. Indocte Barnes, αἰπὺν, quasi constare possint αἰπὺν Ϝελοιεν. et pueriliter, τὸ μὲν αἰπὺ χρῆμα εἴη, ut dictum sit absolute, *magnum foret.* (74). Explicite redditur ratio quare nunc Trojanis tam vehementer studet, nempe ut Achilli suus honos constet et juramento, intemerata religio. Dicit enim; ὡς οἱ ὑπέστην—*sic ei promiseram,* me, profligatis Achivis, injuriam ulturum. Nexus exinde constituitur cum priore parte poëmatis, ά, 351—427. 495—530. et conservatur *unitas* (quam vocant), ubique Achille ob oculos versante. (80). Vacillant lectt. inter ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀΐξῃ, ὡς δ' ὅταν ἀ. et ὡς δ' ὅτ' ἀναΐξῃ, quarum secundam teneo: illatum ἀΐξῃ observo a Knight, Wolfe—et assentitur Heyne; nempe usum verbi ἀναΐσσειν esse alienum a re, sed cogitationes *movere se,* ἀΐσσειν. Obs. h. l. Comparat Od. ή, 36. Hesiod. ἀσπ. 222.

Similitudo est τῶν ἐναργεστάτων ad depingendam celeritatem Deæ. Apponere libet imitationem venustam Rhodii, Arg. β', 544 sqq. ὡς δ' ὅτε τις πάτρηθεν ἀλώμενος (οἷά τε πολλὰ πλαζόμεθ' ἄνθρωποι τετληότες) οὐδέ τις αἶα τηλουρὸς, πᾶσαι δὲ κατόψιοί εἰσι κέλευθοι. σφωΐτέρους δ' ἐνόησε δόμους, ἄμυδις δὲ κέλευθος ὑγρή τε τραφερή τ' ἰνδάλλεται. ἄλλοτε δ' ἄλλῃ ὀξέα πορφύρων ἐπιμαίεται ὀφθαλμοῖσιν κ.τ.λ. Conf. imaginem magnificam Deæ τῆς ἁρματείας in έ, 770 sqq. (82). εἴην accipio ut ἦεν, ἦν, ex mente Sch. br. ὑπῆρχεν. et Gaz. paraphr. ἐνταῦθα ἦν ἢ ἐκεῖ. Commendat lect. μενοινήησι Aristarchus. Probant Editores doct. Knight, Wolfe, Heyne. Quærit ille analogiam cum νοήσῃ in vs. præced. at nihil muto. Accipe ergo de homine dictum qui jam in mente volvit peragrationes ejus et mira celeritate huc illuc se transfert. Bene ideo Sch. br. ὥσπερ νοῦς ἀνδρὸς......ἐν ὑπομνήσει ποιεῖται τὰ ἱστορημένα, καὶ ταχέως ἄλλοτε ἐπ' ἄλλο μεταβαίνει κ.τ.λ. (83). διέπτατο ὥστε νόημα. Odyss. ή, 36. (86). δεικανόωντο δέπ. honoris et reverentiæ caussa Sic Odyss. σ', 120. δέπαϊ χρυσέῳ δειδίσκετο. Conf. δ', 4. (88). θέουσα. ut comiter quam maxime excipiat. Notat τὴν σπουδὴν τῆς δεξιώσεως. Eustath. (91). Sine interrogatione legit Wolfe, nec minus procedit sent. Ablegat porro receptum φόβησε quod magis Ionicum. ἀτυζομένῃ δὲ ἐ. *consternatæ, τεταραγμένῃ, similis es.* (94). θυμὸς ὑπερφίαλος—Angl. *imperious:* cui non sit modus sævitiæ. Vox est ex earum numero quæ aliquando in bono aliquando in malo sensu usurpantur. Bonus sensus præbetur in Od. φ', 289. ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμιν, *cum nobis superbis,* h. e. *nobilibus, excelsis.* Cf. Eustath. et notandus error vers. Schrev. *in mensis,* quasi fuerit, ὑπὲρ φιάλοις. Vid. γ', 106. (95). ἄρχε δαιτὸς ἐΐσης, *præsis epulis.* Ex more hominum adumbratur convivium deorum: epulis distributis, is qui primam portionem accepit dicebatur ἄρχειν δαιτός. Porro de locut. δαὶς ἐΐση, conf. ά, 468. (97). πιφαύσκεται. Redupl. form. πιφάσκω a φάσκω, cujus them. φάω. exinde φημί, cognata enim significatio *lucis* et *verborum* quæ *notiones* illustrant, ac *emittuntur.* πιφάσκειν proinde *in lucem proferre, edere—machinari;* et variæ profluunt significationes indicandi, narrandi, nunciandi, loquendi etc. in κ', 478. 502. π', 12. H. in Merc. 537. πιφαύσκεσθαι κῆλα, *ostendere,*

proferre tela. supr. μ', 280. et aptissime πιφ. φλόγα, infr. φ', 332. Copiose disserunt Lennep et Scheid. de origg. ling. græc. in radic. φάω. Optime hic Sch. br. ἐμφανίζει—λέγει—μηχανᾶται. κακὰ ἔργα, ut sæpius ἀμήχανα, *sæva, infanda.* (98). Verte; *nec omnino censeo omnes pariter lætaturos vel mortales vel deos, quantumvis adhuc quis hilaris convivetur.* Notatur ab Heyne junctura, τὸν διὰ κεχαρησέμεν, ut sit transitivum κεχαρεῖν θυμόν. Sed nil opus, et durius est. Hæc vero a Junone salsa irrisione proferuntur, ad sensum injuriæ declarandum et ut alienentur animi deorum a Jove qui auctor et *labes mali* est. (101). ἡ δὲ γέλασσε etc. *Illa vero risit labiis tenus;* indignabunda nempe propter irrita consilia: risus ipse ægritudinem prodit. Comparare solent Aen. 1, 209. *spem voltu simulat, premit altum corde dolorem,* at vix apposite: ὤχθησαν θεοί, nuntio a Junone allato; subridet igitur dum *affectus* movet oratio, non *spe* concepta. ἰάνθη, per metaphoram, *exhilarata est.* De mente Od. ζ', 155, θυμὸς ἰαίνεται. In paraphr. Gaz. διεχύθη, attingitur locut. Lat. *frons explicata:* contra, ὀφρύες τοξοποιούμεναι, *corrugatæ,* facete comicus in Lysistr. 8. τοξοποιεῖν ἀντὶ τοῦ σκυθρωπάζειν. Schol. Biset. (103). μετηύδα πᾶσι.

(104). Manifeste scopus est ut deterreantur Dii ab auxilio afferendo Trojanis contra voluntatem Jovis—id enim esse temerarium nec nisi cum maximo periculo cunctorum audendum. Hoc indicatur et a consilio Minervæ infr. 123 sqq. deæ auxiliatricis et ὁμόφρονος. et ex eo quod ipsa Juno mandata Jovis perficit infr. 143 sqq. missis Apolline et Iride. Quærunt tamen Scholiastæ ἐρεθιστικόν. Cf. C. S. (105). Vacillant editt. inter ἢ ἔτι, ἤέ τι, ἦ ἔτι. Proculdubio sanior hæc quam auspiciis veterum tuetur Wolfe. Sic nova procedit sententia, *sane adhuc, adhuc equidem* etc. καταπαυσέμεν, *facere ut desistat ab incepto.* ἆσσον ἰόντες. Supr. ά, 567. (106). ἀφήμενος. νόσφι λιασθείς, ά, 349. οὐκ ἀλεγίζει etc. σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω, οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος, ά, 180 sq. Et, quod magis facit, ipse Jupiter θ', 477. σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω χωομένης. (107). φησὶ γάρ etc. Supr. θ', 5 sqq. præsertim vs. 27. (109). Verte; *idcirco perferte quidquid mali vobis cuique immittat.* Auctor sum consilii quum tantum sit robur, tam invicta fortitudo. πῆμα vero profert cum amaritudine quod Marti jam acciderat, mortem nempe Ascalaphi qui filius ejus perhibetur β', 512. Conf. supr. ν', 518—20. (113). *Sua sibi percussit femora.* infr. 397. Notatur a Clarke vocis mediæ (πεπλήγεσθαι) usus primigenius. At θαλερὼ μηρὼ dicuntur, non θαλέθοντε; ἀλοιφῇ, *pinguia,* sed *robusta, juvenilia,* ἰσχυροί. Sch. br. ἀκμάζοντας. (115). Vert. *ne mihi nunc succenseatis, cælicolæ, si ulcisci velim; Ne me prohibeatis quo minus ulciscam.* (117). διὸς κεραυνῷ, quod alias (sec. Schol.) διὸς μάστιγι, ν', 811. Illustrant supra vss. 885—87, έ. κεῖσθαι, de *consternato,* non *mortuo.*

(119). Pulcherrima allegoria dicuntur Terror et Horror jungere equos Martis cum ipse furiosa mente concitus instat ad prælium, nec cogitat vel minimum de eventu modo filii mortem ulciscatur. ὁ φόβος supra personam induit; filius nempe Martis (ν', 299). Nec minori artificio intexitur Minervæ dehortatio, Marti alias inimicæ, nunc tamen, ne quid sinistri ceteris vecordia Martis inferat, valde sollicitæ. Adumbratur *consilium prudens vesano robori* adversatum. (127). καθάπτετο, *corripuit,* ἐπέπληττε. Vario sensu καθάπτεσθαι—modo *demulcere,* ά,

502. Od. ῠ, 22. Simpliciter *alloqui*, Od. β', 39. *Objurgandi*, ut h. l. et Od. β', 240, sensum induit. Consimiliter καθικέσθαι θυμόν. (128). Male eum excipit Minerva; ἀνόητε καὶ μάταιε τὰς φρένας, διέφθαρσαι! ἢ ματαίως πάρεστί σοι τὰ ὦτα πρὸς τὸ ἀκούειν. Paraphr. Sch. br. Probo juncturam ἠλὲ κατὰ τὰς φρένας, ut adeo accipiatur διέφθορας simpliciter, *periisti*. Conveniunt verba Minervæ supr. έ, 830 sq. θοῦρον ἄρηα, τοῦτον, μαινόμενον etc. (132). ἀναπλήσας κακά. ζ', 34. (133). Male distincta reperies in Edd. vulg. Est, ἴμεν οὔλυμπόνδε ἀνάγκῃ, καίπερ ἀχνύμενος. (134). Notanda locut. φυτεῦσαι κακόν, *gignere, creare mala:* ἐμποιῆσαι. Cf. in Odyss. κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν. Sophocleum est, φυτεύειν πῆμα. affine illud Lat. *serere discordias, lites.* Meminit porro Clarke in not. lect. esse Bentleii a Cod. Harl. firmatam, αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς et adjectum μέγα πῆμα φυτ. Zenodoteam fuisse memorat Heyn. Obss. h. l. et probat. (138). μεθέμεν χόλον. ά, 283. ἕνεκα τοῦ παιδός. ἔῆος, ά, 393. *filii tui*, in vers. vulg. Sed in Sch. A. Ven. *boni*. (141). γενεήν τε τόκον τε. τοὺς γονεῖς καὶ τὸ γένος. δισσολογεῖ δι' ἀμφοτέρων τὴν γένεσιν. Sch. br. et A. Absurde hoc; apponuntur synonyma. Est et φύλλων γενεή supr. ζ', 146. (147 sq). Ejecerat jamdudum Knight judicio veterum obsequutus. Manca tamen junctura sine illis, nec præterea absona sunt ab iis quæ supra a Junone proferuntur—vs. 109. εἰς ὦπα ἰδέσθαι, *intueri*, Homerica locut. est; supr. ί, 373. ἔρδειν, *exequimini*—μέμνησθε, ἐστὲ μεμαότες ἔρδ. (153). ἐστεφάνωτο—supr. έ, 739. De θυόεν νέφος argutatur Sch. br. illud esse vel odorem ex floribus et gramine supr. ξ', 347. vel ex unguentis Junonis, ibid. 170 sqq. At dici potest θυόεν νέφος circumdatum Jovi ut χαῖται ejus ἀμβρόσιαι, sensu tantum poetico et ad dignitatem *personæ* respiciens. Sic εὐῶδες semper et τεθυμιασμένον τὸ νέφος, deo incedente. cf. ά, 529. νέφος, χρύσεον supr. ξ', 343. νεφέλη, καλή—χρυσείη, ibid. 350. Bene adumbratur ἐστεφάνωτο a *multo nebulæ amictu circumfuso* Maronis, Aen. 1, 412. necnon Horat. Carm. 1, 2, 31 sq. (155). σφῶϊν ἰδών. Jungenda sec. communem lect. ἰδὼν αὐτοὺς ἐχολώσατο σφῶϊν, *succensebat illis*. Recte vero observat Heyne hoc non cum theoria digammi convenire quæ requirit σφωὲ ἰδών—fuisse enim Ϝιδων. Tuetur Knight. Hac norma junctura est ἰδὼν σφωέ. Scribit porro Wolfe, ἐγκλιτικῶς, οὐδὲ σφωϊν. et hoc accuratius. Vid. Sch. B. Venet.

(158). βάσκ' ἴθι. Vid. supr. β', 8. Imperat ut nuncium ferat Neptuno, esse à prælio abstinendum; et minas addit ne recuset mandata—167. Vs. 159. paullum variatur ex supr. β', 10. eademque obvia lex constructionis in εἶναι, quam Sch. br. memorat h. l. esse ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ. Rectius, esse ellipticam formam de qua sæpissime observatum. Supr. 148. (161). ἅλα δῖαν. Supr. ά, 141. (162). ἀλλ' ἀλογήσει—*sed mei nullam rationem habebit*. (163). φραζέσθω etc. *Videat ne, fortis licet sit, ne satis quidem animi habeat, ut sustineat in loco stare et excipere me, si eum aggressus fuero.* Heyn. Obss. h. l. (167). ἶσον ἐμοὶ φάσθαι. ά, 187. Quod notant quidam de scribendi modo ἶσον ἕ μοι φάσθαι absonum et invenustum est. Sufficit φάσθαι. ἐκ τοῦ ἴσου προσφέρεσθαί μοι, ὃν δὴ καὶ ἄλλοι φοβοῦνται. (170). Similitudo illustrandæ celeritatis caussa. Notandum porro discrimen inter hanc et priorem quæ Minervæ volatum depingit: supr. δ', 75. Apparatus nempe multo magis magnificus et spectat forsan ad dignita-

tem Deæ.—Junctura est πτῆται ὑπὸ ῥιπῆς. ῥιπή, supr. θ', 192. αἰθρηγενής. "αἴθρα simpliciter est aer, quod postea vulgari usu obtinuit; boreas autem αἰθρηγενὴς nil aliud esse potest quam *in aëre genitus*, estque epitheton proprium ventorum, ut et ap. Apollon. 4. 765. Aeolus imperat ἀνέμοις αἰθρηγενέεσσι." Obss. h. l. Hoc prætulerim: memoratur vero et alia, *qui gignit frigus*, quæ bonum sensum præbet. Certe αἶθρος est *frigus*, Od. ξ', 218. et bene convenit cum ψυχρὴ. addas, τὸ λυκηγενὴς in δ', 101. optime verti in sensu activo. Fatendum tamen vix secundum analogiam dici αἰθρηγενὴς ex αἶθρος, quod ipsum probatiorem reddit expos. Gaz. in paraphr., τοῦ εὐδίαν ποιοῦντος, serenitatem, αἴθραν. Locus classicus est infr. ρ', 645. (172). Hærent in hiatu Critici διέπτατο ὠκέα—at sine caussa: nam vox in *thesi* est, et dictio pedem conficit. (174). γαιήοχε κυανοχ., συνέχων τὴν γῆν, μελανόθριξ. Gaz. Solent vertere hoc, *crines cærulee*, et argutari de *colore* qui convenit maxime deo marino. Sic in Georg. 4. 388. *cæruleus Proteus*, Deus marinus. *Tybris*, Aen. 8. 64. Cf. ibid. vs. 32. At minus accurate, *cæruleus*, h. l. Melius congruit cum colore *cyaneo* Neptuni οἶνοψ πόντος— at argutiæ hæ meræ sunt cum κυάνεαι χαῖται herois memorentur infr. χ', 401. Conf. Od. π', 176. Jovis quoque ὀφρῦς κυάνεαι, ά, 528. (183). Nota Clarkii minus accurata subjungitur h. l. ignorato digammate. Antiqua scriptura fuit ϜΙσον Ϝοι. Ut adeo non quærenda sit productio vocis *extra cæsuram* hoc saltem exemplo. Alioquin Hermanni ratio constaret. conf. C. S. ad ά, 51.

(184). Reponit Neptunus animosa usus oratione. Aequabilem memorat partitionem regni: se mare—Plutonem infera—Jovem Cœlum consecutum sorte; at Terram esse communem a qua se non vi depellendum esse profitetur. (187). Perhibetur Theogonia, quæ et Hesiodea est. Conf. Theog. 453 sqq. Inducit Knight τέκε ῥείη, nam diversum sonare τέκετο ῥέα existimat. Hanc adoptavi ex Editt. opt. Heyn. et Wolf. Cf. C. S. (189). τιμῆς—regni, ditionis quam quisque fuerat sortitus. (190). ἤτοι ἐγὼν etc. *non illi imperium pelagi—sed mihi, sorte datum*. Aen. 1, 142. Philosophantur Scholl. in γαῖα ξυνή. κοινὴ ὅλων στοιχείων. ἐν αὐτῇ γὰρ εὑρίσκεται καὶ τὰ λοιπὰ τρία στοιχεῖα. S. br. excerpt. hoc et in Sch. A. et B. Mentio quoque Olympi, nam ὁ οὐρανος ἐκ των τεσσαρων στοιχειων την γενεσιν κεκτηται. (191). παλλομένων. πάλος est ὁ κλῆρος, *sors*, notante Sch. br. hinc est, *sortibus jactis, motis*. Quo spectat igitur prior Scholii pars, κλήρῳ μεριζομένων? Sensus nimis ἀόριστος qui exprimat vim vocis Homericæ. Desumit tamen Gaza in paraphrasi. (193). ξυνή. Hæc ex Porphyrio petita censet Heyne. Alienam judicat a mente Poëtæ, at hoc saltem probabile videtur, fuisse antiquorum certas rerum naturalium adumbrationes quas postea, sine ullo sensu primæ ac veræ applicationis, ad suas res transtulerunt recentiores. Conceptus philosophicus in limine apparet, at jamdudum evanuisse opinari licet. ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι consentiunt cum sensu supra exposito de Jove, ξ', 153 sqq. (194). βέομαι—*degam vitam*. Ad lit. *eam*, fere ut Hebræi, *ambulabo*. Conf. Ps. 1. 1. Pindaricum est ἐν εὐθείαις ὁδοῖς στείχοντα, Nem. 1, 37. (195). μενέτω etc. *illa se jactet in aula Aeolus* etc. Aen. 1, 144. (196). χερσί, h. e. δυνάμει, βίᾳ, δειδισσέσθαι. Supr. 180. ὑπεξαλέασθαι χεῖρας. ἀάπτους memorat ipse Jupiter ά, 567.

(201). οὕτω γὰρ δή τοι etc. *enimvero an sic.* Ernesti. More sollenni ad ellipsem confugit Clarke ut sit oratio subintellecta cui respondeat τὸ γάρ. Hoc merito reprehendit Ernesti, argutum existimans; esse enim γὰρ ex γε ἄρα, unde γὰρ δὴ, sæpissime in initio orationis.—Laudat Clarke Georg. 4. 444 sq. et apposite, nam usus exponitur voculæ NAM inter Latinos quem a Græcis desumtum fuisse manifeste liquet: crediderim vero formulam primitus usurpari in sermone concitatiore ubi quis partem orationis reticuerit. Conf. Lem. Not. loc. cit. Orationem Iridis concinnam et decoram agnoscunt Rhetorici scriptores: Citat Clarke Dion. Halic. Art. § 9.

(202). κρατερὸν μῦθον. ά, 25. Vss. citat Lucian. in Timone, c. 35. Excitat quoque Sext. Empiricus: Sostratum, legatum a Ptolemæo missum ad Antigonum, placabilem eum, hisce recitatis, fecisse. Advers. Mathematt. p. 54. Steph. Notandum est Ernestum minus accurate citasse, adv. Grammatt. (203). στρεπταὶ φρένες, εὐμετάβλητοι. Supr. ί, 493. ν́, 115. Quod dicit de Erinnyibus Iris bene interponitur et sensui simpliciorum convenit—nempe, eas semper comitari seniores. ἐριννύες h. l., exponente Sch. br., αἱ ἀπὸ τῶν ἐριννύων ἐκδικίαι.

Illustratur loc. ex ί, 507 sqq. In vs. 512. dicitur τῷ ἄτην ἅμ᾽ ἕπεσθαι sensu dissimili, ut Latinum, *addi.* cf. Aen. 6, 90. At h. l. Erinnyes comitantur τοὺς πρεσβυτέρους ut læsi honoris pœnas exigant. Hæc Furiarum *additio* Tragicam sæpius ornavit.

(205). Devictus oratione Iridis obtemperat Nestor, non tamen sine querelis; dicto insuper fore ut ægre ferrent Dii incolumem restare Trojam. κατὰ μοῖραν. Supr. β́, 251. (207). ἐσθλὸν etc. *Commodum, ex re est, quando nuncius prudentia norit (consilia).* Conciliatio enim amicorum hinc sæpissime pendet. αἴσιμα, τὰ δέοντα, *tempori convenientia.* (208). ἀλλὰ τόδ᾽ etc. Se excusat propter injustitiam et sævitiam Jovis, qui imperium erga fratrem et ἰσόμορον exercet. (211). Conf. C. S. (213). ἄνευ ἐμέθεν—*invito me.* Contrarium occurrit σὺν ἐμοί. Hoc vero profert Neptunus non studio vehementiori animi obsequutus nec sermone usus graviore—deferbuerat enim ira. Sed tantum ingratissimum fore id officii profitetur, et quod reliqui nonnisi cum maximo negotio paterentur. Tantum valet nuncius αἴσιμα εἰδώς. (217). ἀνήκεστος χόλος. Contra, ἀκεσταὶ φρένες, ν́, 115.

(218). Neptunus, monitis Jovis obtemperans, a pugna discedit, et occasionem nactus Jupiter Apollinem mittit ad Hectorem reficiendum et prælium instaurandum, promisso fore ut Achivis denuo opitularetur—235. Paret dictis Apollo et Hectorem pene jam exanimatum adit alloquiturque—245. Consilium Jovis aperit et hortatur ut agmen contra naves admoveret—261. Vim dehinc indit, quam similitudine nota adumbrat et Hectorem ad pugnam procedentem ornatissime describit—276. Danai consternati a persequendis Trojanis revertuntur—280. Quos alloquitur Thoas, Aetolorum princeps, et fortissimos hortatur ut conglobati Hectoris impetum retunderent, missis primo gregariis ad naves—299. (219). δῦνε δὲ πόντον etc. Supr. ά, 532. εἰς ἅλα ἆλτο βαθεῖαν. Numeri ipsi in hoc depingunt alacrem deæ impetum; in priore non item, etsi et hi sint dactylici—quod legenti apparebit. Apposite comparat Clarke Aen. 12. 886. Addas, 8. 66 sq. Nec non in Nostro, Od. λ́, 252. δ́, 425. πόθεσαν. β́, 726. (224). μάλα γάρ τι.

Induxi τε ex metaphr. Sch. br. πάνυ γὰρ ἀπόπειραν τῆς ἡμετέρας δυνάμεως ἔλαβον καὶ οἱ περὶ κρόνον τιτᾶνες κ.τ.λ. eadem Gaz. et Heyn. in Obss. qui verba dicit spectare ad bellum Titanicum de quo Hesiod. in Theog. loc cit. supr. ξ', 274. Adjecta οἱ περὶ κρόνον notat Sch. B. ut distinguantur οἱ μετὰ ἀϊδωνέως. Si teneatur κε ...... ἐπύθοντό, oratio fortior evadit: *certamen atrox oriretur quod vel dii, οἱ ὑποταρτάριοι, audierint.* Hoc postea factum videbimus in pugna deorum infr. ύ, 61 sqq. Conf. porro supr. ξ', 274. Titanes ibi οἱ ἔνερθε θεοὶ appellati. μάλα, *illico* vel *proculdubio;* πάνυ in Schol. (228). ἐπεὶ οὔ κεν etc. *quoniam non sine sudore* (cum maxima difficultate) *perfecta fuisset res* (Neptuni propulsatio): οὐκ ἂν ἄνευ ἱδρῶτος ἐτελειώθη, ἔργον, ἡ μάχη. ἀνιδρωτί γε, *rem perfecissem at saltem non sine labore.* Ad vs. præc. ordinat Eustath. νεμεσσηθεὶς χεῖρας, non ὑπόειξε (πρὸς) χεῖρας—quomodo hoc? Grammaticam sapit quæ exponit νεμεσσηθεὶς, εὐλαβηθεὶς τὴν νέμεσιν. At hoc idem Eustath. et Sch. in MS. Harl. Melius multo Sch. br. αἰδεσθείς—μεμπτὸν ἡγησάμενος. (229). αἰγίδα θυσσανόεσσαν. Supr. έ, 738. Instruitur armis ipsius Jovis ut inferat Achivis terrorem. Revocatur mens ad sublimem illam μαντείαν supr. δ', 166 sq. ζεὺς δέ σφι κρονίδης etc. (230). ἐπισσείων—ἐπάνω κινῶν. Sch. br. at melius in loc. cit. supr. προστρίβων. Optime Lat. vulg. *qua admodum incussa.* φοβεῖν, σπεῦσον ὥστε σε φ. *fugam et terrorem injicias.* (231 etc.). Exscindit vss. 231—35. doctiss. Knight utpote parum feliciter adjectos. Retinendi tamen, cum bene claudant orationem Jovis et ad excitandam majorem diligentiam in curando Hectore, τῷ δὲ φίλῳ, comparantur. Cetera, assentior judicio veterum Critt. in Sch. Ven. A.

(236). Vid. infr. 262 sqq. οὐδ' ἄρα—"ἄρα, *ut solitus erat, ut æquum erat, ut par erat.*" Clarke. *nec sane.* Heyn. Melius Clarke. At ἄρα quoque transitivum, *deinceps, demum, exinde*—quæ huc bene faciunt. οὐδὲ ...... ἀνηκούστησεν ἀπ. more Nostri ἀποφατικῶς, *promtissime obsecutus est,* πρόφρων. Hoc per similitudinem inseq. expressum ἴρηκι ἐοικὼς etc. Cf. supr. δ', 539. (237). ἴρηκι ἐοικώς etc. Conf. supr. ν', 62. et in simili ministerio Minervæ supr. δ', 74 sqq. Vix notandum est verba non declarare formam assumtam sed tantum Dei velocem impetum. φασσοφόνῳ, τῷ φάσσας *(palumbes)* φονεύοντι. S. br. Spectat vero vs. 238. ad ornatum, nec subtiliter quærendum quare subjiciatur epith. φασσόφ. an ob fugam cædemque Achivorum quæ exoritura est. Apposite hic ὤκιστος πετ. quum *celeritas* exhibetur, ut in θ', 247. τελειότατον πετ. ubi *certissima fides* in augurio. (239). εὗρ' υἱὸν etc. Deest conjunctio, forsan depingendæ celeritatis caussa, quale in *asyndeta* oratione usu venit. Vid. loc. supr. cit. δ', 89. Notat Clarke, reclamante Ernesto, at sine caussa idonea. (240). οὐδ' ἔτι κεῖτο etc. Supr. ξ', 436 sqq. αὖτις δ' ἐξοπίσω πλῆτο χθονὶ etc. νέον δ' ἐσαγείρατο θυμόν, *nuper collegerat animum.* Locut. ἀγείρεσθαι θυμὸν obvia in δ', 152. ἀψοῤῥόν οἱ θυμὸς......ἀγέρθη. iterumque in χ', 475. cui παραλλήλως apponitur ἄμπνυτο. Sch. br. h.l. ἠθροίζετο. Paraphr. Gaz. νωστὶ δὲ συνῆξε καὶ ἀνεκτήσατο τὴν ψυχήν. Vox hinc efficta θυμηγερέων notatur, *animam recipiens—recipiendi caussa.* Od. ή, 283.

(244). Hæc non anquirit Phœbus quippe facti inscius, sed remedium allaturus—prorsus ut in ά, 362. quæsiverat Thetis, quod ipsa compertum habuit, cur filius doleret. Porro hoc artificio colloquium

interseritur narrationi, cui favet lex Epicæ. ἦ πού τί σε κῆδος—interrogative adjecta: *nunquid, ut videtur, te dolor invasit?* κακόν, λύπη. ὀλιγηπελέων. Supr. 24. Convenit in vs. inseq. ὀλιγοδρανέων quod expr., ὁ ὀλίγον ἰσχύων. τὸ γὰρ δραίνειν, ἰσχύειν. Them. nempe, δράω. Hoc in paraphr. expressum, ὀλίγον ἔχων τὸ δρᾷν. (252). ἐπεὶ etc. Est them. radic. ἄω, *flo, efflo.* quod primitus scriptum ἀFω unde recentior αὔω, *clamo*, quasi *vocem efflare.* Interposito (ι) factum est ἀFιω ἀΐω, eadem signif. et, notione vitæ adjuncta, *sentio*, ut supr. vs. 248. οὐκ ἀΐεις? Hinc explicatum habes Sch. B. Ven. ἥψατο της ψυχης ἡ ἀλγησις ὥστε και αἴσθησιν αὐτῃ γενεσθαι, et Sch. br. ἄϊον νῦν τὸ ἠσθόμην. Ex eadem nempe radice αἰσθάνομαι, ord. seq., ἄω, ἀΐω, ἀΐσθω, (inf. π', 468) αἰσθάνομαι. Dehinc interpretationes; ἐπεὶ ἄϊον (*sentiebam, expectabam*) κατὰ τὸ ἦτορ ἐμὲ ὄψεσθαι δῶμ' ἀΐδαο etc. et—*quippe expirabam animam.* Sch. br. favet interpretationi; ἄϊον, ἠσθόμην τοῦ ἄλγους κατὰ τὸν θυμόν. Gaz. ἠσθόμην, at ex Schol. In alteram ipse proclivis sum.

Quantum ad *prosodiam* vocis, quod supra habetur ἀΐεις vs. 248 et nunc ἀΐεις, antiquæ scripturæ debetur ἀFιω, digammo sustinente vocalem, ut in plurimis exhibetur. Hoc nec Clarke nec, quem increpat, Barnes perspectum habuerunt. Crediderim, exolescente jam digammo, pronuntiatum fuisse αὔιεις, et hinc permutationem ortam literarum. Notabile est et αὔειν, *siccare;* nec tamen priori notioni disconvenit, *efflando* etenim siccatur. (254). ἀοσσητῆρα, *auxiliatorem*—quasi, *tollentem una vocem;* posito α pro ἅμα, et ὄσσα in Homericis est *fama, rumor, vox.* Convenit βοὴν ἀγαθὸς quod usitatissimum est—et βοηθόν, expos. S. br. Aliorsum spectat etymon Eustathianum, ὁ ἄνευ ὄσσης—βοηθῶν αὐτομάτως. Subtilius foret dicere spectare vocem ad Phœbum oracularem. Certe ὄσσα est quoque *oraculum*, et ὀμφή. (256). De epith. χρυσάορον vid. έ, 509. Improbat Sch. br. etymon ἄορ, *ensis*, ἁγνὸς γὰρ ὁ θεός. et in mythum excurrit. Conf. Not. ad loc. cit. Multo magis poeticum sensum præbet exp. χρυσοφάσγανον. Inepte quidam (inter quos Gaz. in paraphr.) τὸν χρυσοῦν ἀορτῆρα ἔχοντα. (257). ὁμῶς αὐτὸν etc. *Aeque te tuamque civitatem.* πάρος περ—designat curam eximiam—semper adhibitam. Notes ideo in oratione τὸ ἀκριβές. Idem prostat sensus ac in ἀμφιβέβηκα, ά, 37. *qui te tueri soleo.* Per *imperfectum* Gaz. ὅστις σε καὶ πρότερον ἔσωζον. at venustius haud parum ῥύομαι in præsenti. De voc. cf. ά, 141. (259). ἐπελαύνειν ναυσί. (261). λειανέω. Recte antiqui, *complanabo*, propulsatis nempe hostibus; Vid. S. br. futurum existimantes a verb. λειαίνω. Est fut. Ionicæ formæ de qua disserui supra. At comminiscitur Heyne formam λειανέω in præsenti, quod necessarium haud duco; insequitur præterea τρέψω. (262). ἔμπνευσε μένος. Hoc nuncupat Plutarchus τὸ ἐνθουσιῶδες, ὁ καὶ τοὺς θεοὺς ὅμηρος ἐμποιεῖν φησὶ τοῖς ἀνθρώποις etc. De virt. mor. sub f. et ἔνθεος talis dicitur. At justa metaphora dictum ἐμπνεῖν μένος, quod eleganter, at magis rhetorice, effert Maro, *lætos oculis afflarat honores, lumenque juventæ purpureum.* Aen. 1, 594 sq. ἐμβάλλειν ἰσχύν. Gaz.

(263). Insequuntur similitudines exornatæ quarum prior Hectorem ipsum reducem et viribus refectum adumbrat et petitur ex ζ', 508—11. altera generatim pugnantes. In hoc κύνες et ἀγροιῶται nobis exhibent Achivos qui jamdudum exagitaverant Trojanos, ἐλάφους, αἶγας. Nec

minus declaratur eventus pugnæ in vs. 274. οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι etc. denique *impetus* ductoris Trojani aciem conturbantis Græcorum a leone prædam e faucibus eripiente. Ceterum non assentior Heynio qui Sch. A. Ven. obsecutus ejecerit vss. 265–68. nec Knightio etiamnum. Spectandus ductor Trojanorum non tantum *celer* et *impiger*, sed et *viribus ferociens;* ἐμπνεῖ μένος Apollo. Conf. Obss. h. l. et annott. Knightii. De similitudine 263–268. conf. ζ', 508–11. (272). ἐσσεύοντο. Vis imperfecti notatur, *aliquando exagitaverint; exagitare solent.* Quoad juncturam, referendum est οἱ ad vs. 277. qui in apodosi ad similitudinem ponitur. (273). ἠλίβατος πέτρα, quæ aliter αἰγίλιψ, ί, 15. A Lyrico adscitum epith. Cf. Olymp. 6. 110. ἀλιτέω est *erro*, et proinde πέτρα ἠλίβατος, παρὰ τὸ ἀλιτεῖν τινὰ τῆς ἐκεῖ βάσεως, *rupes invia.* Prætulerim tamen magis obviam ἥλιος et βαίνω, ut sit *rupes aprica.* Vid. H. Obss. h. l. (274). εἰρύσατ'. Refinxit Heyne εἴρυτ' pro εἴρυτο, nam Th. est ἐρύω, *servo*, supr. 257, collat. cum ά, 141. Bene redduntur οὐδ' ἄρα τέ σφι etc. *ac proinde non fatale ipsis erat ut illum assequerentur.* (275). Recte in Editt. præstantiss. ὑπὸ ἰαχῆς, nam antiquitus scriptum Ϝιαχης. Ignoratione hujus et ad tollendum hiatum inductum est ὑπαὶ. Verte porro vel; *clamore illorum sublato,* vel; *excitatus ab eorum clamore, apparet leo,* εἰς ὁδὸν, *in via: obviam fit.* Hoc potissimum. Notabilis in hac serie est conjunctio temporum; ἐσσεύοντο quod ponitur ἀορίστως et consuetudinem designat—excipiuntque ipsi aoristi, εἰρύσατο—ἐφάνη—ἀπέτραπε. Syntaxin politiorem hoc redolet. (276). καὶ μεμαῶτας σεύεσθαι, προθύμως ὁρμῶντας.

(280). Formido maxima depingitur: θυμὸς κάππεσε etc. *consternatis animus excidit, haurit corda exanimans pavor humique dejicit.* Illustris adeo exhibetur Hectoreæ fortitudinis imago ut, quandocunque in pugnam descenderit, illico fit consternatio et fuga. Hoc, lege epica, a ministerio Apollinis nunc proficiscitur: supr. έ, 461—592—699 sqq. a ministerio Martis. Atqui veteres interpretabantur παρὰ ποσὶ, quasi ad Achivos in pedibus (fuga) salutem quærentes spectans. Aliorsum trahit Sch. br.; τὴν σωτηρίαν παρὰ τοῖς ποσὶν εἶχον, *salutem tantum spectabant,* amissa spe victoriæ. At vertendum simpliciter, *concidit animus.*

(282). Ob oculos ponitur imago ductoris omnibus numeris absoluti, pugnæ omnimodæ scientis, prudentissimi, prompti. Supplet Heyne ἐπιστ. ἀκοντίζειν ἄκοντι. σταδίη—conf. supr. ή, 240. (284). ὁππότε κοῦροι etc. vel, *quando juvenes de sermone* (præstantia dicendi) *contenderint;* vel, *de consilii præstantia.* Eodem redit. At bene observatur usus τοῦ ἀγορῇ, *concione.* Huic enim, non βουλῇ, intersunt juniores, κοῦροι. H. Obss. h. l. Bene igitur S. br. ὁμιλία. attingit quoque Gaz., ἐν τῷ δημηγορεῖν. (287) sqq. Distinguas ut sit vel, οἷον θαῦμα ἀνέστη, nempe, Ἕκτωρ ἀλύξας κῆρας. Hoc paraphr. θαῦμα......ὁποῖον δὴ ἐκ δευτέρου ἠγέρθη ὁ Ἕκτωρ. Vel, καθ' οἷον, *quatenus, quod nunc iterum prodit Hector evitata morte.* fere ut sup. ν,' 633. vel, οἷον τὸ εἶδος! *qualis species! quam terribilis! nunc iterum excitatur Hector.* Ratio secunda doctior est, at hæc ob vim poeticam se magis commendat. (288). ἦ θην—ὄντως δή. μάλα ἔλπετο, *omnino sperabat.* Quia scriptum antiquitus ponit Heyne Ϝέκαστος (vid. Tab. Digam).

versum refingit; nam stare non potest θυμὸς ἑκάστου hac ratione. Displicet conjectura Bentleii, θυμὸς ἀχαιοῖς, audacior quippe: melius forsan, ἦ θὴν μὲν γε ἑκάστου ἔλπετο (Fελπετο) θυμὸς. Non agnoscit digam. Knight, ideo receptam tuetur. (290). ἀλλά τις αὖτε etc. Hoc secundum sensum priscorum, qui ubique obvius est, suos cuique tribuendi deos. αὖτε, *rursus*, fortasse spectat ad certamen singulare cum Ajace supr. lib. VII. e quo vix evaserat Hector. (292). οὐ—γε, *non sane, non saltem*. (295). πληθὺν etc. Artificio poëtico hoc fit, ut reditus ad naves quem *fugam* (παλίωξιν) fore dixerat Apollo vs. 261. nunc demum ab ipso hortatu ducum Achivorum prodeat. Ex hoc et plurimis aliis dixerim velle poetam aures audientium delenire quippe ex eorum stirpe qui excidium Trojæ fecerant. (297). στείομεν εἴ κε πρῶτον etc. Notatur locut. pro ὡς cum subjunctivo: *ut arceamus, primum et acerrimum impetum sustinentes*: nempe, κατὰ τὸ πρῶτον. Sic αἴ κε βούλεται, pro ὡς ἂν βούληται, ά, 66 sq. (303). ὑσμίνην ἤρτυνον, vel simpliciter, *pugnam instaurabant*, vel *ordines firmabant, condensabant*. Hoc intelligitur ex Lat. locut. *ordines soluti, agmen incompositum*. At h. l. fortissimi tantum in unum coeunt, ceteris ad naves compulsis; et hoc militarem scientiam sapit—plus enim turbæ quam utilitatis afferret militum paventium acies. (304). ὥστε στῆναι κατὰ τὸ ἐνάντιον.

(306). Trojani redeunt ad pugnam præeuntibus Hectore et Apolline ægidem tenente—311. Recrudescit deinde pugna, quæ primo æquo marte geritur, postea vero, terrore (φόβῳ) ab Apolline immisso, fuga oritur Achivorum—327. Dehinc cædes: principes Trojani, Hector, Aeneas, Polydamas, Polites, Agenor, Paris, plurimos interimunt—342. Retro deinde compelluntur intra murum Achivi, quos Trojani, hortatu minisque Hectoris incitati, insequuntur, viam quoque sternente Apolline—355, qui deturbat ripas fossæ et pontem instruit—359. Achivi pelluntur ad naves usque pavidi et preces fundentes—maxime omnium Nestor qui supplicat Jovi—376. προτύπτων, supr. ν', 136. (308). εἱμένος ὤμοιϊν. Hinc Horat. "*nube* candentes *humeros amictus* augur Apollo," supr. vs. 153. Conf. quoque speciem Apollinis χωομένου supr. ά, 47. Spectant manifeste verba ad terribilem Dei imaginem; νεφέλη enim poetice adhibetur et depingit *pompam* belli, *formidinem, aspectum* quem Numen, τὸ χρυσάορον, secum trahit. (309). ἀμφιδάσειαν. Congruit epith. cum θυσσανόεσσαν. Sch. br. Undique villosa ægis, fimbriis cincta ad terrorem adversantium. Vid. supr. descript. ægidis Minervæ β', 448. Ibi θύσανοι παγχρύσεοι finguntur. Cf. et έ, 738. (313). Vix bene in editt. præc. editur νευρῆφι, dativus nempe. Rectius νευρῆφι, ut sit ἀπὸ νευρῆς. (315). Supr. θ', 298. (316) sq. Supr. λ', 572—3. (318). ἔχ' ἀτρέμα—*tenuit immotam*. In Sch. br. narratio de Ægide inseritur nunc demum et quare Jupiter αἰγίοχος nuncupatur. Notissima est fabula. (319). Supr. θ', 67. (320). Recte Heyne et in lectione κατ' ἐνῶπα et in derivatione a recto ἐνώψ. At non juncturam probaverim ἰδὼν, σεῖσε κατ' ἐνῶπα etc. potius vero ἰδὼν κατ' ἐνῶπα—σεῖσε. Poetice enim describitur aspectus Dei terribilis qui obtutu ipso trepidationem et fugam affert. Mecum facit ὁ παραφραστὴς, κατὰ πρόσωπον θεασάμενος.

(324). θῆρε δύω. Adumbrantur Apollo et Hector. (328). κεδασθείσης ὑσμίνης. Optime Sch. br. de *ordinibus solutis* interpretatur, quæ

antea ἠρτύνοντο, 303. Orta autem confusione et acie disrupta incipit strages horrenda. Duces Achivorum Stichius etc. memorantur in ν', 195 sq. β', 552. ibid. 495. ν', 694. β', 495. Agenor, Antenorides, λ', 59. (335). Phylace memoratur, urbs Thessaliæ, quo se contulerat Medon reus cædis: hoc secundum leges ætatis heroicæ. Tragicis postmodum argumenta, unde multa et plena poetico effectu desumserunt, exinde orta. (344). ἐνιπλήξαντες. In obss. h. l. memoratur Hesych. gloss. ἐμπελάσαντες etc. Bene Sch. br. ἐμπεσόντες, nam vi et perculsi adiguntur. Conf. μ', 72. Nec critici acumen fugit hyperbaton, sejunctis τάφρῳ et ὀρυκτῇ, quod ille inferioris subsellii pronunciarit esse turbatæ fugæ adumbrationem. (346). Laudat Longinus § 27. Transitionem in vs. 348. commendat ut ἐμβολήν τινα πάθους, schema narrationis traductæ quod *affectum erumpentem* egregie monstrat. Apponit exempla ex Hecatæo Miles. Demosth. Orat. 1. in Aristogit. Odyss. δ', 681 sqq. Addit Toupius in Not. insigne ex Evang. Luc. V. 14. et venustum in primis. Cf. Edit. Weiske, pagg. 66 sqq. Ex suo penu Clarke, Aen. 9. 634. Horat. Ep. 1, 7, 52. Cf. δ', 303.

Ad vss. 346 sq. notandum posse plene distingui post αὖτας, ut sint ἐπισσεύεσθαι et ἐᾶν, *irruite* et *mittite*, cum ellips. notissima. Hac ratione procedit hortatio Hectoris a vs. 347. Distinxi ut antehac in Editt.

(350). λελάχωσι. Supr. η, 80. (351). ἐρύουσι, *discerpent*. Sch. A. B. Ven. comminiscitur permutationem temporum, præsentis pro futuro: at est forma Ionica, ἐρύω, ut supr. λ', 365. ἐξανύω, et fortasse eodem referendum cum τελέω, ἐρέω etc. in Homericis. Hæc, secundum analogiam, rectius efferuntur ἐρυῶ, ἀνυῶ; et in 3. pl. ἐρυοῦσι etc. Cf. Mathiæ G. G. § 173. et Misc. Crit. (352 sq.). De lectione in 353, et modo distinguendi, vid. Obss. H. h. l. Non adsciscit Wolfe; nec Knight. Vulgatam retinent. Vs. 353 sq. optime in Edit. Heyn. interpungitur, et desumsi. Prostitit vulgo, πάντες ὁμοκλήσαντες σὺν αὐτῷ. ἔχον—ἤλαυνον.

(355). Hæc apposite satis adfert Ernesti ad refellendam interpretationem Clarkii supr. 320. et all. qui speciose satis acceperunt ibi narrata de *Sole* oculos Achivorum *perstringente*. Quærit Ernesti cur non eadem proferantur, Apolline deturbante et viam muniente ad naves? Ridiculum nempe foret. Nec aliter in hoc et altero loco accipiendum, nisi ministerium Dei profligantis agmina poetice adumbratum. ὄχθας vs. 356. quæ supr. χεῖλη, μ', 52. notat Sch. br. desumtam ἐκ τῶν ποταμῶν vocem. (358 sq.). Constructio similis adhibetur supr. κ', 351. et h. l. firmatur nexus illic propositus: nam habetur nunc ἐπιγίνεται ἐρωή, ut ibi (probabiliter satis) ἐπιπέλονται οὖρα. Cf. not. in loc. Eadem quoque habetur ellipsis ἐπὶ τόσον—ἐφ' ὅσον ἐρωή etc. nisi mavis καθ' ὅσοντε pro καθ' ὅσον, ut Heyn. in Obss. et hoc melius, nisi posito ὅσον γ' ἐπὶ, quod prætulerim. Innuitur vero spatium δουρηνεκές. (359) σθένεος πειρώμενος. *Suarum sibi virium periculum faciens*, vertit Clarke, ut illustretur usus primigenius vocis mediæ. Cf. infr. 397. Nescio annon ὑπερκόρως. (362). Bene comparatur similitudo ad potentiam declarandam Dei evertentis facillime opera nobilissima humana. et qualem imaginem exhibet nobis vox ἀθύρματα! Mortalium

κάματος—ὀϊζὺς—revera, præ operibus divinis, ludicra puerilia. (363). ὅς τ' ἐπεὶ οὖν, *qui videlicet. postquam ex arena quam dixi* etc. Clarke. Rectissime. (365). ἠϊε. Patet generalis significatio, ἑκάεργε—ἑκατηβόλε, notissima epitheta. Hoc Sch. br. posito pro ἵηϊε, th. ἴος, *jaculum.* Alteram comminiscitur, nempe παρὰ τὸ ἰᾶσθαι, *a medendo*, quam et Crates in Sch. Ven. at recte notat Heyne dubitari an Apollo et Pæon iidem fuerint: ε, 899. Cætera missa facio. Epith. repetitur in H. ad Apol. 120. quod h. l. Clarke ad emissos quaquaversum radios trahit; pari jure equidem ac χρυσάορον—nec hactenus nimium subtilis doctrina. Cerno Knightium aspirationem tueri, ut pridem Aristarchus—ἥϊε. Notatur porro prosphonesis conversa oratione ad Apollinem quem sua persona alloquitur poeta. Variationi et ἐναργείᾳ inservit. (366). σύγχεας—συνέχευας, *confudisti.* Lectioni adversatur doct. Knight; nulla enim ratione in aoristo posse *penultimam* produci. Hoc verum si teneatur scriptura antiqua συγχεϜσας quæ ex συνεχεϜεσας syncopata prodit; at nil obstat quo minus, eliso (σ), inducamus τὸ συγχεϜας. nisi ponatur quantitatem servari in penultima etiam ablegata *characteristica* aoristi. Medetur vir doct. inducto συγχεϜες, at huic obstat temporum ratio cum in fine versus obvius sit ἐνώρσας, aoristus. Citatur tamen vs. 374 infr. ὑπέσχεο καὶ κατένευσας—et constat generatim non adeo subtiliter contexi juncturam temporum in Homericis, nec posse illud ὑπέσχεο pro aoristo sumi, ut docet Grammatica vulgaris. Cf. C. S. Potissimum forsan fuerit legere, σύγχεες (—χεϜες) Ἀργείων, αὐτοῖσιν φύζαν ἐνόρσας, et bene convenit cum ἔρειπε supr. 361. quod tamen vix pro argumento usurpaverim cum parvo inter vallo præcedat κατέβαλλε cum aoristo γεφύρωσε, 357. In hac silva vulgatam tenui. (373). πίονα μηρία etc. Supr. ά, 40.

(377). Nestoris preces exaudit Jupiter qui tonitru emittit—at ferociter instant Trojani omen pro fausto autumantes—384. Pugna dehinc apud naves initur fortiter resistentibus Achivis.—389. Ad aures Patrocli pervenit clamor pugnantium, qui Achivos miseritus, Eurypylum, cujus curam susceperat, relinquit—405. Aequo marte dehinc ad naves pugnatur—413. Hector præcipue navem Ajacis tentat; cui comburendæ instat Caletor quem interficit Ajax—421. Hector, Cytherium Lycophronem, Ajacis θεράποντα—435. ἀράων ἀΐων—recte, nam vota perficit postea Jupiter; reduces fore Achivos nec victoriam Trojanis denuo præbiturum. (381). Similitudinem per partes discutit Sch. B. κῦμα, irruentes Trojani. θαλάσσης εὐρυπόρου, ad majorem ἐνάργειαν, cum in hac grandiores sint fluctus. τοῖχοι νηὸς, Achivorum mœnia. ἲς ἀνέμου, ὁ χειμὼν, periculum. Cf. iterum ad vs. 382. Orationem ipsam pleniorem reddit Heyne; οἱ δὲ (Trojani) ὥστε κῦμα θαλάσσης βαίνει σὺν μεγάλῃ ἰαχῇ, εἰ καταβήσεται ὑπὲρ τοίχων νηός etc. Sed vix necessarium hoc si admittatur forma βήσομαι et sim. Cf. ί, 745. (382). ὑπὲρ τοίχων—*over deck.* Hoc Angl. exprimimus, *shipping a sea*. In vs. 383. ὀφέλλει—supr. γ', 62. (386). Mira inscitia edebatur a Schrevel. ἀμφιγύοισιν. De voce ipsa conf. ν', 147. Trojani pugnam cient in curribus stantes, equis versus urbem conversis, ut adeo ex æquo pugnarent cum Achivis qui in navibus stabant. Sch. B.

Diplen video appositam in Edit. Ven. Villois. ad vs. 385. ob pug-

nam cum contis quam ineunt Achivi—nec facile objici potest quippe importunum, nam in ætate qua frequentissimæ fuerunt prædationes vix ignorari poterant arma navali pugnæ tam accommodata. Conti exhibentur conglutinati (ξυστὰ κολλήεντα) quippe ex pluribus conflati minoribus, ut adeo satis longi essent. Hæc S. br. addit Heyne in Obss. vinctos fuisse annulis æreis. Armati quoque erant κατὰ στόμα cum ære. Quod ad criticam spectat, dixerim sententiam bene ad vs. 385. definiri et reliqua tanquam commentationem subjungi: vix enim composite procedit vs. 386. οἱ μὲν ἀφ' ἵππων etc. nisi prorsus sejungatur a præcedentibus, et ita inducitur ellipsis verbi ἐμάχοντο, quam duco inconcinnam. Interpunxi a vs. 384. eo modo quo mihi videtur constructionem optimam præberi. Wolfium video præivisse. (390). Optime Sch. B. "Cum ad summum fastigium perducatur descriptio transitionibus utitur Poeta, ut adeo audientium animi attentiores fiant. Ad Patroclum nunc transitur quem cum Eurypylo mansisse prudens fecit, ut adeo, conspectu suorum laborantium motus, Achillem vehementius exoret." Revocamur ad λ', 808 sqq. ubi curam suscipit Eurypyli vulnerati Patroclus. Bene hic appositum καὶ τὸν ἔτερπε etc. humaniori quippe et perito medico conveniens. Loc. obvius fuit Menandro in Sch. B. Ven. Summo cum artificio oppositæ h. l. et pass. indoles mansueta Patrocli, sævitia atque iracundia amici. (397). καὶ ὤ etc. Gestus dolorem vel subitaneum impetum animi exprimens. Cf. in Codd. sacr. Ezek. xxi. 12. Vertit porro Clarke, *sua sibi percussit femora*, ut constet usus primigenius vocis mediæ: Loc. class. excitat, Aen. 7, 503. quod ad *affectum* apposite satis. (400). δὴ γὰρ—*illico enim. Nunc enim.* Bene ὄρωρεν, nam de pugna quæ jamjam instat et furit loquitur. ά, 37. (401). προστέρπεσθαι—παραμυθεῖσθαι. *To amuse, divert* etc. Supr. 393. (403). σὺν δαίμονι—ut σὺν Θεῷ, ί, 49. παρειπών, *admonens*, αἴσιμα, ut supr. ζ', 62. Notandum breves syllabas in εἴκεν et παρειπὼν sustineri ope digammi; scripta etenim fuerunt, Ϝοι, παρϜειπων. Hoc ignorabat Clarke. Cf. Not. h. l. et ad ζ, 62. (405). ἄρα—*deinceps.* πόδες φέρον.—*In emphasi* ponit verb. φέρειν Ernesti ut exprimatur impetus et festinatio. Laudat locutt. *impetus tulit, ventus tulit* etc. (410). ἀλλ' ὥστε etc. *Sed sicuti amussis lignum navale dirigit in manibus fabri periti qui artem totam bene callet, præceptis Minervæ*—(edoctus sc.); *sic equidem horum æqualiter extenta erat pugna præliumque.*

Στάθμη illustratur a Sch. br. σχοινίον λεπτὸν etc. Sch. B. item in loc. σοφίη manifeste spectat ad artem fabrilem, τεκτονικήν. Ab eodem notatur sic primitus appellatum τεχνίτην, sed a Pythagora limitem tributum, nempe rerum divinarum et humanarum cognitionem σοφίην nuncupari. Porro h. l. πᾶσα σοφίη usurpatur in eodem sensu ac frequentissime παντοίη ἀρετὴ in bellicis, ut designetur *tota illa scientia* qua quisque in quæstu suo optime instructus est. H. l. designat omnia artis fabrilis—hinc in quibusd. Editt. male reddita, *omnem sapientiam.* Exprimit similitudo ancipitem pugnam, quam sæpius adumbratio illustrat e lancibus petita. Vid. μ', 433. sqq. Hoc excitat et Sch. A. B. et laudatur in utroque δύναμις τῆς φράσεως. (413). μ', 436. (422). ἀντίον. Clytius erat frater Priami. Cf. inf. ύ, 238. (423). νεὸς Heyn. cum antea νηὸς ederetur. Rejiciendum in Home-

ricis censet ω, quod et Knight. Scribit hic ναϜος. (426). μὴ δή πω—ἐν στείνεϊ τῷδε, *ne deseratis pugnam—ne nunc quidem cum adeo premimur* etc. Commode reddi possit δὴ ut facit Clarke, *quæso*. στεῖνος accipiunt quasi ad intervallum inter currus et naves, arctissimum quippe, spectaret; vel ad pugnam—ordines condensatos etc. De sensu metaphorico, *discrimine, statu rerum difficili,* cogitabam: sic Latt. *angustias*. At videtur abesse ab Homericis; cf. μ', 66. θ' 476. infr. ψ', 419. Certe στεῖνεα, *curas, ægritudines*. H. in Apol. 533. At quæstio suboritur an hi fuerint ab Homero profecti. (428). νεῶν ἐν ἀγῶνι—fere ubique reddita cerno, *in navium certamine*. Optime vero Sch. br. ἐν τῷ ναυστάθμῳ, cum ἀγὼν Homericus sit *cætus, consessus, statio* v. *locus congregandi*. Vid. ή, 298. (438). ἔνδον ἐόντα. Male vers. lat. *huc profectum*. Vid. supr. ν', 363. (440). Laudant ί, 171. Aen. 5. 391. (441). ὠκύμοροι etc. *Fatifer arcus*. Aen. 9, 631. 10, 169. (443). παλίντονον. Supr. θ', 266. (447). π. καθ' ἵππους, *in equis regendis occupatus erat*. Ad vs. 448. conf. Aen. 9. 554 sq. (450). Vulg. ἱεμένῳ, quod vertunt *ardenti*, sec. expos. Sch. br. προθυμουμένῳ, σπεύδοντι—at vix cum sensu commodo. Melius ἱεμένων. Hoc mœrorem inutilem sodalium qui mortem arcere cupiebant optime depingit. In vs. 451. errat iterum Clarke ignorato usu digammi: iterum in vs. 463. 488. πολύστονος ἰός—*lethalis arundo*. Virg. Aen. 4. 73. (451). αὐχένι—recte. Nam conversi erant currus versus puppes ut ex æquo pugnarent cum Achivis. Sch. br. Conf. supr. 386. Auriga ideo in cervice, habenas tenens, vulneratus. (452). ὑπερώησαν. Supr. θ', 122. (456). εἰσορόωντα. "oculis in eum intentis, quo si res postulet, statim curru eum excipere posset: id quod prudentiæ viri sæpe laudatæ conveniebat." Obss. H. h. l. Sic supr. Clitus vs. 447. (453). κροτέοντες. "Lege κροτέοντε. ἄναξ—Participium utique duale κροτέοντε cum de duobus equis agatur loco non minus convenit quam plurale κροτέοντες." *Dawes*. Misc. Crit. p. 150. Certissima est emendatio; reclamante tamen doctiss. Ernesto, qui usum digammi minime perspectum habuit. Objicit ἵπποι, vs. 452. et τοὺς, vs. 457. Refingi possint ἵππω, τώ. at hoc minime necessarium cum syntaxi Homericæ conveniat ut dualis cum plurali jungatur, præsertim h. l. ubi sermo est de bigis. Cf. γ'. 452. π', 370, sq. et de locut. κροτεῖν ὄχεα, λ', 160 sq. (459). ἔπαυσε μάχης, ipsum sc. Hectorem. All. μάχην. quod et ad Hect. respicere possit, non tamen directe. In hoc dissentiunt Editores doctiss. at pro lectione adhibita optime laudat Heyn. vs. 15. at solennes, παῦσέ μιν ἀλκῆς, πόνου, χάρμης. Doctiorem puto. (463). ἐΰστρεφέα νευρὴν. Sic de funda, ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ, supr. ν', 599. (464). ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι, *dum in Hectorem traheret, rupit*: ordinatur ideo ἐπερύοντι τῷ, h. e. κατὰ τοῦ. Hoc Heyn. obss. h. l. Succurrit tamen ἐπὶ τῷ, *adversus illum*; vel ῥῆξεν ἐπὶ τῷ ἐρύοντι, *dum ille traheret, rupit*—idioma inter Atticos receptum, sed vereor ut sit Homericum. Priorem minus politam appellat Heyne. Arcus porro ἀμύμων—ὑγιής, ἄμεμπτος. Præstantiam indicat.

(467). Locut. ἐπικείρειν μήδεα μάχης, *pugnæ consilia præcidere, rationes turbare,* bene expressit Sch. br. πᾶσαν τὴν εἰς τὸν πόλεμον ἡμῶν προθυμίαν θεός τις κωλύει. Subtilius fortasse fuerit si ad murum

disruptum spectare vox dicatur. Certe infr. π′, 120. ubi locutio iterum obvia est, usurpatur, hasta Ajacis disrupta ab Hectore; γνῶ δ' Αἴας......ὅ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει etc. Sch. B. Ven. cf. vs. 473. οὐκ ἐᾷ αὔξεσθαι, *augeri—promoveri in melius—non sinit.* δαίμων, deus aliquis iniquus, ἕτερος. Pind. in Pyth. 3. 62. (470). θαμὰ θρώσκοντας—infr. ταρφέας. At πρώϊον, *hodie-mane* vertitur, et recte. ἕωθεν, Sch. br. et sibi convenit poeta; nam supr. θ′, 328. declaratur nervi disruptio quæ in hesterna pugna acciderat. Subjicit Sch. πρόσφατον. Anne προσφάτως, ut declaretur sensus generalis? τὸ πρόσφατον ut τὸ πρώϊον, *nuperrime?* (472). ἀλλὰ—concitate fertur quod ipsum indicatur ex aposiopesi; *Amice! ne cures hæc, sed* (ἀλλὰ) *arcum mitte* etc. (473). συνέχευε, *turbavit, confregit.* Convenit locut. cum superiore, ἐπικείρειν μήδεα μ. vs. 467. quæ sunt ipsa instrumenta, arma pugnandi. (476). μὴ μὰν ἀσπουδί etc. Bene vertunt; *ne saltem sine labore, victores licet, capiant naves* etc. θ′, 512.

(478). Hortatu Ajacis motus Teucer arcum seponit et se instruit clipeo, galea. hasta—483. Incitat Hector Trojanos argumentis usus, Jovis voluntate, patriæ amore, gloria adepta—499. Contra Ajax, increpanti similis, Achivos, ut obstent, hortatur—513. Variæ cædes exinde ortæ, a Hectore, Ajace, Polydamante, Megete etc.—544. (479). τετραθέλυμνον σάκος, τετράπτυχον, ὃ τέσσαρας θέσεις ἔχον ἐπαλλήλους, Sch. br. *quadruplex scutum.* (480). sqq. Supr. γ′ 336—7. (484) βλαφθέντα, *læsa, confracta*, de arcu—supr. 463. At βέλεμνα, *sagittas;* βλαφθ. ideo h. l. melius reddideris, *impedita.* Cf. ζ′, 39. Succurrit vero dici posse βέλεμνα de arcu, ut τόξα de sagittis: restat hac ratione expositum prius. Secundæ convenit Virgilianum, *tela irrita.* (490). ῥεῖα etc. *Admodum facilis agnitu est Jovis potentia hominibus, tum quibus gloriam eminentem dederit tum quos minuat et nolit defendere, sicut nunc*, etc. Breviter; facile dignosci potest cuinam parti studeat, quos voluntate prosequatur. Hæc dicit indiciis usus, auxilio Apollinis supr. 262 sqq. ministerio Jovis 463 etc. (495). βλήμενος ἠὲ τυπείς. Conf. δ′, 540. Egregia sane et Hectore digna sententia: gloriam tuendæ patriæ profert ut virtutis idoneum incitamentum: vid. supr. μ′, 243. (498). κλῆρος ἀκήρατος, *patrimonium integrum.* Vult dicere omnia sua firma mansura—salvam fore familiam, inque bona successuram intacta et a legibus defensa. κλῆρος, patrim. quare ita dictum declaratur a Sch. br. quia *sorte* dividebatur ager. Exp. ἡ χωρικὴ περίκτησις. Promittit Hector honorem sempiternum, familiæ salutem, et hostibus amotis rem familiarem intactam. (502). νῦν ἄρκιον etc. Exponit Sch. B. Ven. ab Heyn. emendatus, ἕτοιμόν ἐστι—*nobis adest ut vel moriamur vel, malo a navibus depulso, servemur* etc. Hoc bonum sensum præbet, sed de expositione hæreo. Lucem afferunt infr. 511. βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι......ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι etc. Hæc posteriora, ineunte oratione, reticet, nam fertur concitate ad alia. Verte igitur; *optima foret ratio vel perire vel hostibus depulsis servari.* Locut. notanda quam dudum intelleximus, σαωθῆναι καὶ ἀπώσασθαι pro σαωθῆναι ἀπωσαμένους. (510). αὐτοσχεδίην, κατὰ τὴν αὐτοσχ. μάχην. μῖξαι χεῖρας, *conferre manus.* Virg. (511). βέλτερον etc. Exp. Sch. br. βέλτιον πρὸς βραχὺ——ἐν μιᾷ ῥοπῇ—κινδυνεῦσαι. Angl. *better the alternative*

of dying at once or living, than thus be wasted by slow degrees. Supr. 502. Bellatoris indomiti affectum bene exprimunt verba; nec minus in vs. sq. χειροτέροισι. Quantum infamiæ a deterioribus vinci!

Στρεύγεσθαι, ad lit., *guttatim diffluere—dilabi*. Sch. A. per metaph. κακοπαθεῖν, ταλαιπωρεῖν. A et B. *conteri, guttatim exprimi*, Damm; qui notat oppositum inter δηθὰ et ἕνα χρόνον. Ap. recentiores ἀπολιβάζειν. *Tabescere*, Odyss. μ', 351. Vox ἐξ ἐναργεστάτων est.

(520). ὕπαιθα λιάσθη. Valde disceptatur an sit ὕπαιθα *subter* vel *in obliquum*. Utrumque præbet bonum sensum, declinando enim Polydamas evitat hastam quæ Crœsmum ferit *supra caput* vel *præter corpus* transmissa. Illud prætulerim, ut nempe Polyd. incurvaverit se ac caput depresserit. λιάζεσθαι, vox obvia ά, 349., *amoveri* etc. sensum expeditum præbet infr. 543. π ρ η ν ὴ ς ἐλιάσθη. Expresserunt scholiastæ: εἰς τοὔμπροσθεν ἀνεχώρησεν......ἐπι το πλαγιον ὁρμησας ἀπρακτον ἐποιησε την βολην. B. addit Sch. br. ἐς πλάγιον ἐξέκλινεν, ut nempe effugiat ictum oblique (ἐκ πλαγίου) venientem; at melius convenit illud cum voc. ὕπαιθα in signif. germana, *deorsum, subter*. Bene ideo Damm; *ille prono corpore inclinabat se ut hasta missa super eum avolaret*. Fuse disserit Heyne, Obss. h. l. Præfert tandem vers. *se in obliquum amovit*, nempe, "latere contracto et corpore in latus inclinato." Consentit Gaz. cum Sch. B. (521). ἀπήμβροτεν. έ, 287. (530). γυάλοισιν ἀρηρότα. Lat. vulg. vertit Sch. br. *cavitates firmiter conjunctas habentem*, τὰς συναφάς. Quæ sint γύαλα declaratur έ, 99. Narratio porro de hoc interponitur quæ orationem variat—erat ξεινήϊον—pignus amicitiæ. Ephyra hic memorata recensetur a Sch. br. inter civitates Elidis, quæ postea Oenoe dicta. Vid. β', 659. (533). δηΐων etc. *adversus hostes munimen*: κατὰ δηΐων. (536). κύμβαχον etc. Supr. γ', 372. fuse disseritur de partibus galeæ antiquæ: κύμβαχος spectat ad φάλον et λόφον et bene a Sch. br. exponitur τὸ κάτακρον τῆς περικεφαλαίας κ. τ. λ. το διακενον. B. *extremam coni* (φάλου) *basin*. Hac disrupta et conus et crista (ὁ λόφος) decidunt humi. Minus accurate in vs. inseq. vertitur λόφος, *conus*. Conf. loc. cit. κύμβαχος, έ, 586. *præceps*. hinc κατὰ τὸ κύμβαχον μέρος, *ad partem inferiorem, fundum*; quem petunt præcipites nempe. Etymon petunt Scholl. ex κύμβη, *caput*. Th. repetit Damm, κύβω et per usum κύπτω, etc. (538). λόφος erat puniceo colore tinctus, quod, ut nostrates etiam in plumis, ornamenti loco veteres habebant. Conf. Not. Clark.

Recte et perite refellit interpolatoris glossam qui Scholio br. subjicit, ἐρυθρῷ τῷ αἵματι, quod inepte dictum et mihi ipsi legenti occurrebat. Confirmat judicium Ernesti ex Sch. MS. Lips. et ad Pseudo-Didymum refert. Ceterum acute corrigit Clarke ἐρυθρῷ τῷ βάμματι quod videtur exp. clausulæ prioris. Eadem Sch. Venet. φοινικι χρωματι etc. B. (539). ἕως ὁ etc. De prosodia jam dictum ad ά, 193. Articulus ὁ spectat ad Megetem: *dum ille perstabat pugnans sperabatque adhuc victoriam* etc. Acute porro Bentleius, ut conservetur theoria digammi—μενων δ' ἐπι Fελπετο νικην, quod et optimum sensum præbet. Confirmat Heyn. Excurs. ad τ', 384. Attamen doctiss. Knight spiritu aspero scribit nec mutat vulgarem interpunctionem.

Satis vero evincit voc. digammatam ί, 40. (541). βάλε—nempe αὐτὸν κατὰ τὸν ὦμον. (542). sq. Tropus notabilis, μαιμῶωσα de hasta. Videsis supr. 317. ί, 661. Vim locutionis attingit Sch. br. ἐνθουσιωδῶς ὁρμῶσα. Nec minus venustum inseq. πρόσσω ἱεμένη, sc. ἰέναι, fere ut λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι, supr. 316. de iisdem, et in λ', 573. (544). τὼ—Meges et Menelaus.

(455). Hector, cæde Dolopis commotus, Trojanos, et præsertim Melanippum, ciet acri oratione usus—558. Achivos itidem Ajax, Antilochum Menelaus—571, qui ferit Melanippum et deinde, patrata cæde, ab Hectore et Trojanis depellitur—591. κασιγνήτοισι. Bene notat Sch. br. designari in genere συγγένεις. Melanippus enim fuit patruelis Hectoris, Hicetaonis quippe filius, fratris Priami; infr. υ', 237 sq. (548). Percote memoratur supr. β', 835. urbs ad oram maritimam Troadis. Thraces vero incolæ; unde bene corrigit Sch. br. in Obss. h. l. doct. Heyne; melius nempe poni Θρακῶν quam Θράκης quod extat in Schol. ut sit, urbs Thracica. Epith. ἀμφιέλισσαι, supr. ν', 174. Unde et videas translatos vss 549—51. Jungas cett. ἀπεόντων νόσφι. (553). Optimo cum sensu μεθήσομεν, quum dici poterat μεθήσῃ vel μεθήσεαι. Tollitur invidia quæ, si cæteris tantum exprobratio fieret, displicere potuisset; et virum alloquitur spectatæ virtutis eundemque nobilissimum. (554). ἐντρέπεται. ἐντροπὴν ἐπὶ τὸ βέλτιον λαμβάνει. S. br. ἐντροπὴ absolute sumta designat *reverentiam, respectum* etc. Verte ergo, *nonne reverentia moveris, patrueli occiso?* οὐδέ νυ—*nonne jam omnino?* Pergit: οὐχ ὁράας (καθ') οἷον......περιέπουσιν etc. *versantur in armis detrahendis.* (556). ἀποσταδὸν μάρνασθαι, *eminus prœliari.* Nempe *manus conserere* hortatur et gladiis rem gerere. Aliquatenus vero turbata sententia profertur quam in ordinem redactam cerno, οὐκ ἔστι μάρνασθαι ἀποσταδὸν (πρίν), πρίν γ' ἢ (ἡμᾶς) κατακτάμεναι αὐτοὺς ἢ (τοὺς ἀργείους) ἑλέειν etc. h. e. non remittere a pugna licet antequam vel nos vel illi fuerimus deleti—*summa dies* venerit. Hinc subit opinio expositionem Sch. B. Ven., ἀποστατεῖν μάχης, veram tradi, et in pari sensu accipiendum Sch. br. ἀφεστῶτες πόῤῥω, ἐκ διαστήματος. Bene igitur verteris, *eminus pugnare,* sed ita intelligendum ut *cessatio* a pugna, *ignavia* spectetur.

Censet doctiss. Heyn. grammaticam rationem vix illud pati ut verba significent ἀποστῆναι τοῦ μάχεσθαι. Sed in certo quodam sensu is dici possit a prælio desistere qui σταδίην congressus, postea se ad pugnandum eminus confert. Bonus sensus igitur, *pugnam remittere,* nec adversatur recepto, ἐξ ἀποστάσεως μάχεσθαι. (558). κτάσθαι, non κτᾶσθαι, quod foret a κτάομαι, *in servitutem redigo* etc. at cum significatione in Nostro non alibi obvia. Latet in δουρικτητήν, ί, 343. si credas critico in Heyn. Obss.; sed de verbo simplici h. l. agitur. Melius κτάσθαι a κτῆμι, κτάμαι, h. e. κτείνω. Respondet τῷ κατακτάμεν in vs. præced. κατ' ἄκρης, *funditus. a culmine,* Virg. desumit Sophocl. in Antig. 201. Cf. ν', 772. Ejusd. stirp. infr. κατακρῆθεν, π', 548. (561) sqq. Conf. ί, 529 etc. αἰδῶ θέσθαι, ν'. 121. (567). ἕρκει χαλκείῳ, τῷ κύκλῳ τῶν ἀσπίδων—ταῖς ἀσπίσιν. S. br. Proprietas et sensus metaphoræ illustratur a Virg. Aen. 12. 662 sqq. cui loc. conf. et 8, 45. Acies densissima exhibetur ut supr. ν', 130. Magnifica porro

imago nobis præbetur fortitudinis Ajacis, cum quo Jupiter ipse propemodum confertur; ἀργείους δ' ὤτρυνε μ. τ. αἴας, ἐπὶ δὲ ζεὺς τρῶας ἔγειρεν. Similiter in superioribus Hector et Neptunus acies adversas concitant: etiamnum vero conservatur dignitas Summi Rectoris qui nec ipse prælio intersit sed per ministrum, ut vires Trojanis suscitentur, agat. (570). ἄλκιμος, ὥς σὺ, ὥστε μάχεσθαι. h. e. οὔτε ἀλκιμώτερος σοῦ ἐν τῇ μάχῃ. (571). εἰ (h. e. εἴθε, *utinam*) βάλοισθα. εἴθε τρώσειας. Gaz. Confugit ad aposiopesin Clarke cui tribuit πάθος et vim poeticam in loc.: at hoc requirit βάλησθά, σκοπεῖ εἰ βάλησθά τινα. In altero loco plenior effertur oratio quæ nunc minime conveniret, ἤ ῥά νύ μοί τι πίθοιο—τλαίης κε etc. (574). παπτήνας. Supr. δ', 497. unde desumuntur vss. 573—5. (577). νισσόμενον etc. Supr. 559. (579). ἐπόρουσε etc. Sic supr. ἔθορε, 573. et infr. 582. conf. cum vs. 570. Egregie porro ad sensum generalem procedit similitudo; Antilochus simul κύων ob celeritatem in aggrediendo et insequendo, et θηρητὴρ qui mortem intulit. (580). εὐνή, *a lair*. (584). ὅς ῥα—*qui ut expectandum erat*. Clarke. (586). Similitudo exprimitur, et oratione ornatissima, in Aen. 12. 809 sqq. ἔτρεσε, μετά δίους ἔφυγε. S. br. (594). θέλγε. Supr. μ', 255. Sch. br. ἤπατα, ἐγοήτευσεν etc. *decepit, incantavit* Melius quod subsequitur, *pugnandi potestatem ademit*; est enim simpliciter *fregit animum*. (598). Fere omnes reddunt ἐξαίσιον ἀρὴν quasi *enormem, præter quod in fatis erat et quod accidere debebat*; et in hoc Veteres consentiunt. At in Od. ρ', 577. exponit Sch. br. ἐξαίσ. μεγάλως. Congruit frequentissima sign. voc. ὑπερφιάλως, nempe *valde, admodum* etc. hinc ἐξαίσιος ἀρὴ *precatio de re gravissima*. Pari sensu ἱερός, δαιμόνιος talesque. Sic δαιμόνιοι φόβοι in Pind. et in Luc. Micyll. 25. δαιμονίως, *instar numinis, supra modum*. (599). τὸ γὰρ μένε etc. Secundum preces ipsas Thetidis, α', 509 etc. quum enim hoc accideret satis jam datum ultioni existimarit Jupiter nec amplius turbandam seriem eventuum.

(605). Magnifica præbetur descriptio Hectoris ad pugnam ruentis—poeta, præficæ ad instar, cantilenam funebrem exorso. Ad voc. μαίνετο, poetice Sch. br. σφοδρότερον ἐκινεῖτο—ἐνήργει ἐνθουσιαστικῶς. Furibundus incessus describitur, concitatus instar flammæ. Bene sequuntur τὸ μαίνεσθαι vss. 607, 608. et in voc. ἀφλοισμὸς hærent grammatt. statuentibus quibusdam esse Aetolicam vocem et quas. ἀφρισμός, Th. ἀφρός. Tenet voc. Gaza in paraphr. Conf. ad vs. 608. ή, 212. βλοσυροῖσι προσώπασι. necnon λ', 36. indicatur nempe aspectus terribilis.

Comparant ad vs. 607 sq. Aen. 12. 101 etc. Præiverat Noster in α', 104. repetuntur vss. infr. τ', 365—6. Conf. et Odyss. δ', 662. Hes. Scut. Herc. 390. Lucret. 3. 290 de calore; *quum ferviscit et ex oculis micat acribus ardor*. Conf. et Apollon. 1. 1296—7. At quantum superat Magister! Affectum movent quam maxime adjecta, μινυνθάδιος γὰρ etc. vs. 612. *miserescimus ultro*; sensusque, inter sublimia versatus, percipit τὸ παθητικὸν miranda arte intertextum. Revocatur mens ad α', 416. (613). ἦμαρ μόρσιμον. ἤδη γὰρ αὐτῷ ἀντεπῆγε τὴν εἱμαρμένην θανατηφόρον ἡμέραν. Gaz. Paraphr. Vis adest τῷ ἐπάρνυε—*in eo erat ut urgeret, summa ope nisa* etc. De locut μόρσ. ἦ. Cf. supr. ζ', 455. 528.

(615). καὶ ῥ' ἔθελε etc. Respicit vs. ad superiorem 605 sq. ceteris 607—14 interpositis quasi παρενθέτως. Damnantur ex hisce 610—14 in Sch. A & B. et vestigia veterum premunt doctiss. Editt. Knight, Wolfe. Prorsus ablegat prior, uncis hic inclusit. Rationes non satis idoneas duco; præsertim cum tantum faciunt ad rei subjectæ ornationem. πυρηΐζων. ή, 235. Cum vs. 616. conf. Aen. 9. 554 sq. (618). πυργηδὸν ἀρηρότες, *quadratis ordinibus conferti*, dicit Lat. Vulg. Simpliciter Sch. br. πυκνῶς etc. nam πυργηδὸν est *instar muri* (πύργου). Conf. μ', 43. Fatendum tamen dici πύργον, *aciem* (τὴν στιχὰ) *pugnantium*, supr. δ', 347. ἠΰτε πέτρη—*veluti petra, excelsa, magna, albescenti mari vicina, quæ sustinet stridulorum ventorum vehementes incursiones undasque ingentes, quæ in ipsam illiduntur* etc. de epith. ἠλίβατος, conf. supr. 273. λαιψηρὰ κέλευθα—supr. ξ', 17. (621). κύματα τροφόεντα—εὐτραφῆ—Sch. br. infr. κῦμα—λάβρον—ἀνεμοτρεφὲς, 625. Ad illustrationem similitudinis comparant Aen. 12. 693. 7, 586 sqq. Nec abludunt seqq. in carmine quodam Ossianico, ut vocant; *as thousand waves rush on a rock so Lochlin rushed on Innisfail—as meets a rock a thousand waves, so Innisfail met Lochlin.* Memoriter excito.

(623). Ad Hectorem redit qui depingitur splendidissimis versibus furore instans ad pugnam. Insequens similitudo 624—28, dupliciter rem depingit; et Hectorem—κῦμα, terrorem et mortem ferens; et Achivos, ναύτας τρομέοντας, spe dejectos—de salute desperantes. Laudat Clarke Longin. § 10. qui adfert hæc ut exemplum *terribilis* et *sublimis:* at recte observat Ernesti argutiora esse quæ dicit de verbis ὑπ' ἐκ θανάτοιο etc. nec id Homericam elegantiam requirere ut aliunde quam ex sensu et dictione magnifica sublimia, quæ laudant, eliciantur.

In loc. cit. Longin. laudatur judicium Poetæ in compage, quam effecerat, *imaginum, dictionis, rhythmi:* illud primum rectissime; in utroque altero præ nimia elegantia peccat ὁ ῥήτωρ. Quod tamen affert Clarke, vs. 623 optime comparari ad designandum impetum ferocissimum, libenter concedo. Excitat imitatt. Longinus ex Arimaspiis Aristeæ (de quo cf. Suid. in Arist. et indicem Longin. Oxon. 1730.) et ex Phænomm. Arati, 299. Languidiora utraque. (625). λάβρον etc. Exprimitur undæ et impetus et magnitudo. Metaphr. Sch. br. est; ἀθρόον, συνεχὲς, ἐκ νεφέων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ηὐξημένον. h. e. ventis e nubibus, sede eorum, desuper flantibus. Libenter cum Heyn. admiserim ὑπὲκ quod verto Angl. *from beneath*, si adesset auctoritas. Recepi Wolf. ὑπὸ ν. *subter nubes*. Contorte Sch. B. " A ventis auctus adeo ut nubes fere attingat: ut sit ὑποκάτω τῶν νεφῶν." ἀνεμοτρεφὲς. Epith. alibi repertum, nec in sensu absimili— ἀνεμοτρ. ἔγχος. Cf. λ', 256. ubi subtiliter disserit Sch. br. nec minore nisu h. l. ex Plutarchi Exercitatt. Hom. Supr. 621. (626). ἄχνη, *the spray*. Eximia verborum ἡ δεινότης—*illa tota spuma cooperta est ventique vehemens flatus velo fremit.* Hæc transtulit Virg. *stridens aquilone procella velum adversa ferit*—Aen. 1, 106 sqq. Cf. loc. Græco accedit gravitas major sermonis, affectus plenior—quippe non tam elaboratus: fatendum tamen diversa agi, similitudinem et narrationem. (628). τυτθὸν γὰρ etc. h. e.

κατὰ τὸ τυτθόν. Effert in plurimis locc. Virgilius, *lethi discrimine parvo, tenui* etc. cf. Aen. 3. 685. Laudantur Arati illa, ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον ἄϊδ' ἐρύκει—Diosem. 299. quæ notaverat Longin. ut *elegantia* magis et *venusta* quam *terribilia* etc. nam, subjecto ἐρύκει, formidinem tolli. Contra Homerus: οὐχ ἅπαξ παρορίζει τὸ δεινὸν, ἀλλὰ τοὺς ἀεὶ καὶ μονονουχὶ κατὰ πᾶν κῦμα πολλάκις ἀπολλυμένους εἰκονογραφεῖ. 10.

(629). Versum improbat doctiss. Heyn. et huc translatum putat ex ί, 8. Similitudinem enim illustrare Hectorem irruentem etc. reliqua vero 626. 7. 8. ornationis loco subjici: Vid. Obss. h. l. Duplex autem illustratio est, et Hectoris μαινομένου et Achivorum a spe propemodum dejectorum et dubitantium de eventu utrum salvi sint futuri vel posthac interituri: Bene ideo δαΐζεται θυμός. Et amplius accedit confirmationis ex loc. cit. exponente Sch. br. ἐταράσσετο, διεκόπτετο, *afflicta est* nimirum. (630). αὐτὰρ ὅγ' etc. Est schema quod vocant ἀνακόλουθον in structura sententiæ αὐτὰρ ὅγ', quam excipit 636. ὡς ἀχαιοὶ ἐφόβηθεν ὑφ' ἕκτορι etc. de quo argutantur Eustath. et Clarke, quasi rerum novitati (τῶν πραγμάτων ἄρτι καινότητι) conveniens. At a recentioribus sæpissime usurpatur ut in oratione varianda commodum. Exempp. apponit Clarke; β', 353. 681. γ', 211. ζ', 510. κ', 224. 437. Od. μ', 73. οἱ δὲ δύω σκόπελοι etc. De εἰαμενῇ vs. 631. vid. supr. δ'. 483. (633). Exponunt Scholl. ἀμφὶ φοναῖς etc. ut sit vel, *ne interimatur bos*, vel, *de bove occiso*—περὶ σώματος nempe. A. br. Hoc prætulerim. ἕλικος—*camuri*. (634). ἤτοι ὁ—nempe bubulcus. Ad extremas partes, metu impulsus, fugit. Hæc ornantia sunt, at sequentia ὁ δὲ τ' ἐν μέσσῃσιν etc. Hectoris indicant robur et agilitatem. Restat ratio altera quam meminit Heyne, ὁμοστιχάει σὺν λέοντι ἐν πρώτῃσι κ. τ. λ. nempe, ut depellat. Quomodo hoc congruit cum vs. 632 sq? Supplendum ergo σὺν βουσί. (636). ὡς τότ' etc. Aliter expressum supr. ί, 1 sq. αὐτὰρ ἀχαιοὺς θεσπεσίη ἔχε φῦζα. Huc spectant Virgiliana, Aen. 6. 491 sqq. *ingenti trepidare metu* etc. (639). De hoc Copreo agit Sch. br. præconem fuisse Eurysthei qui ad Herculem extra mænia manentem mandata perferebat. Veritus eum Eurystheus, ut intraret, non permittebat.

Bene in h. l. reposuit Dawes ἀέθλων pro ἄνακτος comparatque ϑ', 365. Misc. C. p. 150. Peccat nimirum contra digammum. Sch. br. quoque habet, ἐντολὰς ἔλεγε τῷ ἡρακλεῖ τῶν ἄθλων ἕνεκα etc. οἴχνεσκε, *cujus mos, officium erat ire*. βίη ἡρακλ, supr. β', 658. (641). τοῦ γένετ' etc. *ex illo patre qui multo deterior fuit genitus est filius virtute omnigena instructior*. ἀρετή hic de virtute bellica præsertim, ut antea ξ', 118. quanquam et νόος, *consilium*, *prudentia*, memoratur. Notes porro distinctionem inter πόδας et μάχεσθαι. Hoc ad σταδίην retulerim; prius ad celeritatem vel insequendi vel evitandi pugnam quæ in bellatore instructo æque laudabantur. ποδώκης hinc—πόδας ὠκύς etc. Cf. ή, 237 ss. (645). στρεφθεὶς μετόπισθεν, *conversus retro*. Sic distinxi contra Heynii sententiam qui ordinat μετόπισθεν πάλτο. De reliquis conf. ζ', 117. Clipeus ἀνδρομήκης exponitur ad cujus oram offenderat Periphetes dum recederet et lapsus est. Porro ex vestigiis Sch. br. posuerim ἐπᾶλτο ut lectio sit ἄντυγ' ἐπᾶλτο, *prosilierat contra*

oram clipei, illisus erat. Hoc ab ἄλλομαι, ἧλμαι, ἥλμην, ἧλτο. Verba Scholiastæ sunt, ἐνήλατο......τῷ κύκλῳ. In *tempore* solo errasse puto. Restat Heyniana ἐνεπέπαλτο a πάλλομαι, *quatior*, ut sit *incussus erat* etc. ideoque *labavit*, impeditopede. Obss. h. l. Est et πλῆτο—ἐνέπλητο—a πλῆμι supr. ξ', 438. 468. πελάζω, πελάω, ejusd. stirp. frequenter *vi admoveo;* ϑ', 277. μ', 285. Od. ί, 285. extatque significatio in epith. usit τειχεσιπλήτης (cf. έ, 31). Jure ideo conjeceris, ἐνέπλητο τῷ ἀσπίδι, h. e. ἐνεκέχριμπτο, ή, 272. (646). Recepi ex edit. Wolf. ποδηνεκέ' cum antea fuerat ποδηνεκὲς ἕρκος ἀκ. Nec obstat hiatus, si quis fuerit, in medio versu quippe constitutus. Fερκος porro non extabat. Cf. Knight. Prolegg. CLII. Heyn. Exc. τ', 284. (647). ἐνιβλαφθεὶς, *implicitus.* ζ', 39. (652). χραισμεῖν. supr. ά, 28.

(653). εἴσωποί. *Achivi in conspectu habuerunt naves,* αὐτόπται ἐγένοντο. Hoc, primo inpetu facto a Trojanis, et fugatos Achivos indicat. τοὶ (Trojani) δ' ἐπέχυντο, ex prima statione navium depellunt hostes, qui conglobati pone illas manent et tentoria defendunt.

Intelligendus ideo est *progressus* temporis, ut adeo diversis momentis occupentur stationes. Naves puta duplici serie subductas: αἱ ἄκραι (653), quæ et πρῶται (654) et πρότεραι (656) erant, prima series ad terram spectans: hæ περίσχεθον Achivos, circumibant fere in orbem ductæ. Tentoria deinde obvia pone illas et secundum seriem navium quæ ad mare spectabant; et in hoc intervallo acerrime decertatur. Ajax solus (infr. 674) ad primam stationem restitit.

Porphyrio placebat (Sch. B. Ven.) ut Trojani essent εἴσωποί. Minus concinnæ, ut perpendenti constabit, prodeunt et oratio et distinctio temporum. Satis bene contra in Eustathiana quam expressi.

Locum vexatissimum ejiciendum censet Heyne, rhapsodi commenta vss. 655—74 arbitratus. Melius Knight, 668—73. Illustrat prior voc. εἴσωποί ex Apoll. Argon. β', 751. h. l. *intrabant ordinem, puppibus succedebant.*

(658). ἀζηχές. Supr. δ', 435. (661). Laudatur Aen. 10. 278. sqq. Conf et π', 207 etc. Locut. αἰδῶ ϑέσθε etc. vid. supr. 561. (665). γουνάζομαι (ὑμᾶς ὥστε αὐτοὺς μὲν) ἑστάμεναι etc. Dehinc excipit constructio diversa cohortationis vehementiam exprimens, μηδὲ τρωπᾶσθε. Hæc tamen conciliari possunt si distinctionem tollas inter κρατερῶς et μηδέ, ut procedat orat. *stetis* (ἑστάμ. μέμνησθε) *fortiter nec fugam capessite.* Sæpissime obvia hæc constructio. Cf. π', 209. ἔνθά τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων——μαχέσθω.

(668). νέφος ἀχλύος. Locut. haud absimilis τῷ ἄχεος νεφέλη, ρ', 591. σ', 22. et in h. l. valde poeticum sonat cum tenebræ circumductæ dissipari et pugna conspici incipiant. Nec puto versus ἀθετεῖσθαι ab antiquis criticis ob rationes satis idoneas (conf. Sch. Ven. A) nec ab hodiernis, hos secutis; (Vid. Heyn. Obss. h. l. Knight Nott. Hom.)—quum ἀὴρ ipse a cæde horrenda et promiscua exortus possit antea pugnam cooperuisse, qui deinde, interveniente dea, discutitur et recedit. Quisquis perlegerit eximiam istam nobilemque descriptionem certaminis in poemate celeb. *Marmion,* Cant. VI. rem melius intelligere poterit et quam poetice adumbrantur omnia in h. l.. Excute præsertim

vss. in St. XXVII. ὦσε νέφος ἀχλύος, *aside the shroud of battle cast*, vs. 2. loc. cit.

Non apposite huc confertur vs. Aen. 12, 669. nam *umbræ discussæ—lux reddita menti* Turni metaphorice exprimunt affectuum agitationem ac inquietum animum qualis depingitur in 566 sqq. prætenditur h. l. vera ἀχλύς. Quod accedit in vss. 671 sq. (Ἕκτορα δ' ἐφρ. etc.) nil moror; nam in certamine confuso quis mirum pronunciarit nil rite percipi—sed, animis paululum refectis, latius patere visum ac clarius omnia apparere. Bene illustrat usum Homericum τοῦ ἀχλὺς doctiss. Heyne in Obss. h. l. ex έ, 127. 696. ύ, 321. 341. ρ', 644. 659. ubi laudari possunt consimilia ἀὴρ, ὁμίχλη, ύ, 321. 341. π', 567. Vox tamen ἀὴρ neutiquam ad animum transfertur ut sæpissime ἀχλύς. In transcursu monendum de Clarkii interpretatione allegorica, satis esse appositam et ingeniosam, at sensum nimis subtilem redolere. Rhetorem deceret, non Poetam. (670). ἠμὲν πρὸς νηῶν etc. *et ex parte navium et ex parte prælii.* Nempe a tergo, versus mare, et a fronte, versus certantium agmen. (671). καὶ ἑταίρους, Hectoris; eos qui *seorsum* (μετόπισθεν) stabant, pone ceteros ad naves dimicantes, eosque qui pugnam ciebant apud naves. Cogitandum est quosdam, remittendi caussa, pone ceteros substitisse.

Processum orationis non videt Heyne (Obss. h. l.), at immerito: nam bene refertur illud μετόπισθεν ad Trojanos qui cum Hectore instabant. Sic procedit paraphr. Gaz. τὸν Ἕκτορα......καὶ τοὺς φίλους, καὶ ὅσοι ὄπισθεν ἵσταντο, κ. τ. λ. Satis apposite tamen possunt verba, ἑταίρους, μετόπισθεν, ad Achivos ipsos referri. Hac ratione vertas μετοπ. *pone*, tentoria nempe—*juxta mare.* Firmari hoc videtur per id quod statim subjicitur vs. 675. ἀφέστασαν υἷες, etc. Minime vero si spectentur cetera. Supr. 55. Achivi recesserant ex navibus, ταῖς προτέραις, ad tentoria; de hisce dictum in vs. 75.—Ajacem nempe non cum ceteris regressum, sed primam stationem servavisse: turbam pugnantium *pone hanc* compulsam ἀφεστάναι. Priorem ideo interp. prælatam habeo.

(674). Cum ex plano non satis resisti posse Trojanis videret Ajax, conscendit navium tabulata ut inde Trojanos contis arceat—688. Pugna acerrima ad hanc navem oritur, Hectore ordinibus erumpente et adoriente—715. Hector, mordicus tenens navem, ignem sibi afferri jubet; quo audito Trojani tanto animosius instant—726. At Ajax de navi propulsat ignem ferentes, suos autem hortatur et animat—746. (676). ἴκρια, *tabulata.* τὰ καταστρώματα etc. S. br. partes nempe quæ versus proram et puppim tabulis instructæ sunt: has gradiendo protegit Ajax. At de forma cogitandum navium, non penitus instructas fuisse tabulis, sed in media sui parte apertas ut transtrorum locus esset: hoc edocemur infr. 729. Desilit Ajax e tabulatis et in transtrum incidit, θρῆνυν, in media parte navis. Varias exponit signiff. vocis (ἴκριον) Sch. A. B. Ven. h. l. Gaz. τὰ ἐξέχοντα ἄκρα. Iterum in 729. (678). κολλητὸν βλήτροισι—Conf. supr. 389. in voc. κολλήεντα. annuli ibi dicti sunt βλῆτροι, qui et exponuntur a Sch. br. οἱ κατὰ τὰς ἁρμονίας γόμφοι, *clavi ferrei ad juncturas ligni* etc. quibus commissuræ servabantur. (679). Syntaxis est Homero usitatissima ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ......ὅστ' etc. et bene conjungitur prior pars cum

vs. 684, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον etc. nam vis similitudinis perspicitur in hoc quod poeta depingit heroem firmiter (ἔμπεδον, ἀσφαλές) incedentem et vices permutantem, modo hac, modo illa nave conscensa. Reliqua ornantia sunt. Desumuntur ex moribus suæ, non heroicæ ætatis. Cf. Od. ί, 371.

De verbo monet Sch. br. κέλης (ἵππος) ὁ μονάμπυξ etc. At non satis attingit Scholiastes. Extabat radix ἕλω, *volvo*, *propello*, etc. quæ primitus scripta Fελω, fortasse FελFω, cujus vestigia observanda in Lat. *volvo*. Mutatio solennis orta ut exinde formaretur κέλω, *impello* etc. stirps novæ familiæ, κέλης, κελητίζω, Lat. *celer*, etc. ipsa vox κέλευθος, ἀπὸ τοῦ κ έ λ ε ι ν εἰς ε ὐ θ ύ, et ex rad. ἕλω, ἐλεύθω, *venio*. Conf. Lennep. origg. in voc. κέλευθος et Tab. voc. digamm. in Exc. Heyn. ad τ', 384. (680). συναγείρεται—de *delectu* loquitur: *selects*. At præferenda lectio altera, συναείρεται quam et Knight exhibet digammo interposito—et defenderat antea Porph. in quæst. § 8. Comparatur κ', 499. Facile hinc error (si errorem dixeris) subnasci potuerit, ut in σιγαλόεις supr. έ, 226. Verte συναείρεται, *loris conjungit*. Anne porro in *præsenti tempore* quia de exercitio *ætatis suæ* loquitur Poeta? Nil obstat θήσαντο, aoristus enim consuetudinem indicat. (686). φοῖτα. Incessus grandis depingitur. Supra (de Marte comitante) έ, 595. (693). ὡς ἕκτωρ, ἀντίος ἀΐξας, ἴθυσε κατὰ τῆς νεὸς etc. (697). φαίης etc. Excitat loc. Wakefield ad Lucret. V. 313. laudato insuper Aen. 8, 691. Pugnæ atrocitatem ζωγραφικῶς depingunt vss. quos jure divinos criticus pronuntiat, delectu nempe verborum et schematis. In έ, 85. obvia est similis conversio orationis, optime comparata ad commovendum auditorem, discriminis bellique participem pene factum. (699). Syntaxis, ut solet, minime recto ordine procedit in hoc versu et seqq. at facile expediet perlegens quivis. *Pugnantibus hoc inerat animi; Achivis—se nunquam evasuros ex clade, illic vero perituros. Trojanis spes subnata incendendi naves* etc. (706). Conf. β', 701 sq. primus appulerat ideoque stationem primam in litore occupaverat. (707). δή, *illico, confestim*. (708). τόξων ἀϊκάς, *jactus sagittarum*, ubi et notabilis usus voc. τόξον quem antea observavi, supr. 84. Memorandum porro ἀϊκὰς esse a recto ἀΐκη, non ἄϊξ—quod comparat Heyne in Apoll. Arg. 4, 820. Dicitur ibi ὠκείας ἀνέμων ἄϊκας ut ῥιπὰς sæpissime. Cf. θ', 355.

Nescio quid inepti cogitarit Gaza per περιέμενον in sua paraphrasi. Anne ἀμφὶς μένον? At hoc declaratur per αὐτοσχεδὸν in 708. et ἐγγύθεν in 710. *eminus expectabant*. Recte monet Heyne; "habet hunc proprium apud Iones usum τὸ ἀμφὶς εἶναι, ut modo sejunctionem modo privationem significet: ut in Herod. pass." Obss. h. l. Pariter in sensu metaphorico, φράζειν, φρονεῖν ἀμφίς, β', 13. ἀμφὶς διὸς, *seorsum a Jove*. Immerito vituperat Heyne Sch. B. χωρὶς ἀλλήλων, exposito ἀμφίς. Recte constituit notionem.

Quod ad ἐνάργειαν—bene observat Eustath. melius hisce paucis describi τὸ κινδυνῶδες belli et miserum aspectum quam si sua innumera huc congesserint Rhetores. (713.) μελάνδετα, σιδηρόδετα κατὰ τὰς λαβάς. Gaz. coll. Sch. br. δεσμός τις τοῦ ξίφους ἡ λαβή. necnon Schol. ad Eurip. Phœniss. 1107. μέλαιναν λαβὴν ἔχον, κερατίνην, ἢ σι-

δηρᾶν, poetice, μέλαιναν. Cf. not. Ernest. μελάνδ. ideo spectat ad speciem, colorem manubrii, κωπήεις ad molem, τὸ μῆκος fortasse. (716). Species iterum Hectoreæ fortitudinis. Hinc sua hausit Maro, Aen. 9. 69 ss. cædem—audaciam ductoris—incendia. (717). ἄφλαστον. ἀκροστόλιον τῆς νεὼς πρύμνης. S. br. Vide ί, 241. (719). Prætulerim πάντων ἡμάτων, ut sit, *diem nobis dedit instar omnium*, h. e. splendidissimæ victoriæ spem secum ferentem. Bene quoque Sch. B. νυν ἡμιν αντι παντων πονων ισοῤῥοπον ἡμεραν ὁ ζεύς ἐχαρισατο. Latiora hæc. In Sch. br. legitur expos. Sch. A. πάντων τῶν τολμηθέντων κ. τ. λ. *a day which repays us for all our endurance*—πρὸς τὸ ἑλεῖν τὰς ναῦς. Pronuntiat porro Hector advenisse Achivos θεῶν ἀέκητι quos supra appellat κύνας κηρεσσιφορήτους, fatis nempe ad exitium perductos: θ', 527. (721). κακότητι, *ignavia*. Spectant hæc ad consilia seniorum qui in aciem descendere, ut justo marte decerneret, non permittebant Hectori. Huc respicere putandus est Achilles supr. ί, 352 sqq. (724). ἔβλαπτε etc. qui appellantur δαιμόνιοι. Hoc alibi exprimitur ἐνδεῖν ἄτῃ. In 725. spectat ad omina et voluntatem Dei certis signis demonstratam. (729). θρῆνυν. Diversas expp. præbet Sch. br. quarum retineo priorem ut nempe intelligantur remigum sedes. *Transtrum* Lat. vulg. Recte hoc, quia dicitur Ajax liquisse ἴκρια, tabulata superiora navis, de quibus supr. 685. Vix intelligo epith. ἑπταπόδην in Sch. br. ἑπτὰ ποδῶν τὸ μέγεθος ἔχοντα, ni sensum adferant quem Heyne ex Lex. Apoll. ἑπτὰ ποδῶν βάθρον. νηὺς ἐΐση, ά, 306. (730). δεδοκημένος, *intuens, observans*. ἐπιτηρῶν. Sch. (733). Confer cum hisce supr. 502 sqq. Ad vs. 735 etc. adhibe Aen 9. 781 sq. et ad 739. conf. vss. 377 sqq. Aen. 10. De voc. ἀοσσητήρ, cf. supr. 254. (737). Procedit paraphras. Gaz. οὐδαμῶς τις ἐγγύς ἐστι πόλις τείχεσι καὶ πύργοις περιηρμοσμένη, ᾗ ἂν ἐπεξέλθοιμεν, τὸν ἀπὸ τῆς πόλεως δῆμον ἔχοντες ἑτέραν ἡμῖν ἀλκὴν περιποιοῦντα. ἀλλὰ γὰρ ἐν τῷ πεδίῳ τῶν τρώων τῶν ἀσφαλῶς καθωπλισμένων, τῷ πόντῳ περιεχόμενοι πόῤῥωθι καθήμεθα τῆς πατρίδος γῆς. δι' ὃ ἐν ταῖς χερσίν ἐστι το φῶς, ἡ ζωὴ, οὐκ ἐν τῷ πρᾳστηνῶς πολεμεῖν. (738). ἑτεραλκέα δῆμον. Optime Sch. br. explicat per copias integras ad fessos reficiendos succedentes. τοὺς διαδόχους. Alicubi in ipso carmine occurrit illustratio. Congruit cum explic. dat. supra locut. νίκη ἑτεραλκής, nempe, victoria quæ transfertur ad alios, mutat vices: nam δῆμ. ἑτεραλκ. est qui ἀλκὴν transire facit. Cf. ή, 26. Notat Heyn. Schol. Nicandri posuisse ἀντιπαθῆ ἀλκὴν——; melius opinor si expositum fuerit ἀντίῤῥοπον. (740). πόντῳ κεκλιμένοι. De locut. vid. ί, 709. λίμνῃ κεκλιμένος. Notat certe propinquitatem ut monet Ernesti in not. h. l. et confirmat ex π', 68. Callim. H. in Dian. 254. Antiqui reddebant ἐγκεκλεισμένοι, *inclusi*, quod ipse Virg. Aen. 10. 377. vertit "magna *clauđit* nos objice pontus." Hoc in Nott. loc. cit. miratur Heyne, immerito tamen, ut suspicor—nam de sensu generali tantum cogitabat Poeta, non de versione accurata. (741). Juncturam probo: τῷ φόως πολέμου (*salus, victoria, spes belli*, supr. ζ, 6.) ἐστὶν ἐν ταῖς χερσὶ, οὐκ ἐν τῇ μειλιχίᾳ, *in remissione pugnæ*, ignavia sc. Est quasi expositio prioris sententiæ, ἀνέρες ἐστὲ—μνήσασθε θ. ά.

Παραφράζει Sch. br. ut supr. expos. 737. Constructionem memi-

nit Dionysii, ut integra finiatur sentent. post φόως et per se stet μειλ. πολ. nempe, οὐκ ἔστι μειλ. πολ. Exponas per β′, 386. οὐ γὰρ π α υ σ ω λ ή γε μετέσσεται κ. τ. λ. Satis procedit, cum Hectori bene conveniat abrupta hortatio; at prius teneo. (742). ἔγχ. ὀξ. έ, 50. (743). *Quisquis ad naves accederet*: hoc in propatulo; sed nec effugit Scholiastarum acumen, ut ex not. Clark. videas. (745). δεδεγμένος. Supr. δ′, 107.

NOTÆ IN LIBRUM DECIMUM SEXTUM ILIADIS.

[ἐπιγραφή.] Patroclo deprecanti permittit Achilles suis et armis et copiis ad pugnam exire, hac vero conditione, ut malo a navibus depulso, redeat, nec amplius pugnantibus se immisceat—100. Ajax prope jam viribus exhaustus prohibere nequit quin ignis navi inferretur—125. Quo viso, Achilles ultro amicum in arma vocat, ordines suorum instruit, alloquitur, libatione et precibus fusis dimittit—256. Patroclus repente conspectus specie Achillis consternatos hostes fallit, navem oppugnatione liberat, incendium restinguit—305. Prælio commisso, Trojanos primo trans vallum adigit, mox effusos ad aperta campi compellit: congressus deinde Sarpedonem interimit—507. Narratur dehinc certamen grave Glauci, Hectoris aliorumque Trojanorum cum Achivis de corpore Sarpedonis; hoc tandem, at spoliis amissis, eripiunt hostibus, curamque Apollini mandat Jupiter ut lotum unctumque servet, ab amicis in Lyciam deportandum—683. Successu ferox Patroclus, immemor mandati Achillis, Trojanos ad urbem usque prosequitur, scandit murum, sed a Phœbo detruditur—711. Minime consternatus Hectori fortiter obstat, aurigam ejus obtruncat, spolia et cadaver adimit—782. Instat vero mors: compluribus Trojanorum cæsis, attonitus primo ab Apolline armis exuitur, ab Euphorbo sauciatur, prosternitur demum ab Hectore, cui glorianti mortem prædicit—854. Instat Automedonti Hector, Achillis currum propere ad naves agenti—867.

---

(1). νηὸς ἐϋσσέλμοιο. Supr. β′, 74. in voc. πολυκλήϊς. ἐΰσσελμος, 170. (2). sq. Conf. supr. ί, 14. 15. (9). εἱανοῦ ἀπτεμένη—*prehenso pe-*

plo. Vid. γ', 385. ἐσσυμένην κατερύκει, concitatam, festinantem ad res obeundas detinet, nempe, ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἔληται— nam de femina paupercula interpretatur Sch. Ven. B. Cf. μ', 438. (12). πιφαύσκεαι; *Habesne quod renunties? Vin' aliquid renuntiare?* σημαίνεις; Hæc Achillis εἰρωνικῶς prolata censet Sch. B. At vix credibile est illum inhumaniter adeo amicum tractare ut hæc, sarcastice expressa, in offensionem ejus produxerit, præsertim cum ita commotum sentiat. Caute ideo procedit, atque ultimum memorat veram caussam luctus, id nempe quod ei maximam delectationem afferebat, profligatos Achivos cæsosque. (14). Μενοίτιον. λ', 764. (16). τῶν κε μάλ' etc. *quorum alterutro mortuo præcipue doleremus;* vel constructio est, ἕνεκα τῶν etc. Putidum illud *utique* in vers. vulg. pro κε, nam antecedit τῷ ἀκαχοίμεθα. Est pro ἀκαχοίμεθ' ἄν. (17). ὡς ὀλέκονται, vertendum; *adeo perimuntur;* vel, *quomodo pereant videntes,* ut sit pro οἷον, καθ' οἷον ὀλέκονται. At amaro affectu ad Græcos universos transfert quod ipsorum regis solummodo erat delictum— abreptionem Briseidis. ὀλέκονται......ὑπερβασίης ἕνεκα σφῆς coll. cum δ', 409. κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. (19). Solennis formula; cf. α', 363. (22). μὴ νεμέσα. *Ne indigneris,* dum caussam ago Achivorum qui tam gravi clade opprimuntur. Hoc. S. B. Ven. μη νεμεσα δεδακρυμενῳ, κλαιοντι μοι. Bene antea monuerat Clarke non accipi debere τὴν νέμεσιν h. l. pro ira adversus Agamemnonem, quæ κότος, μῆνις, ἐξόχως adpellatur. (23). οἱ μὲν γὰρ δὴ—κέαται, *Jam etenim vulneribus confecti jacent.* Bene et vim voculæ (δὴ) expresserat vers. Lat. Non ita in Nott. Clarke, *omnino, profecto.* Perimit hoc pulchram adversationem inter δὴ et πάρος in vs., *qui antea eminebant, nunc* etc., quæ animum Achillis maxime commoverit. (25). Bene h. l. Articulus—ὁ Τυδείδης—emphasin justam tribuens. Cf. Prolegg. et Knight, Nott. in loc. Veteres quidam sustulerant, servato metro non sensu. Profundunt quoque argutias de ordine quo principes enumerantur: inepte; quasi id sit vel poetæ magno vel homini affectu tenero moto quærendum, quænam dispositio in re tam tenui maxime præferenda sit. Cf. Eustath. Sch. B. (29). ἀμήχανος. κ', 167. ν', 726. ο', 14. h. l. *expugnari, flecti nequis.*

(30). μὴ ἐμέ etc. Affectu motus et ad exclamandum conversus orationem egregie variat. Locut. μὴ ἐμέ γ' οὖν λάβοι bene illustratur ex Latt. *ne mihi sit—libeat, procul absit* etc. Cf. Georg. 2, 252. 3, 436. 1, 456. 2, 315. Similis conversio in Odyss. μ', 106. pariter apud Aratum in Φαινομμ. 287. adnotante Longin. § 26. Perimitur vis si cum quibusdam induxeris λάβῃ. Nec deest particulæ γοῦν sua ἔμφασις— : *quum talis sit ira, pervicax adeo et invicta, nunquam eveniat ut me ceperit* etc.

Resecat hos vss. doctiss. Knight, sc. 30—2. at ob rationes non satis idoneas.

(31). Amica objurgatio. αἰναρέτη! *In malum fortis!* χρώμενε τῇ ἀρετῇ εἰς αἰνά. Sch. Lips. Vox est inter exquisitiores, quales sunt δύσπαρι, γ', 39. Conferuntur αἰνελένη, αἰνόγαμος etc. Euripideum est αἰνόπαρις in Phœniss. 939. Latet et Ionismus in αἰνός de quo supr. γ', 158.

Quod ad interpunctionem, distinxi plene post φυλάσσεις, ut adeo

novam sententiam exordiatur *αἰναρέτη*. Hoc Homericum, ut satis evincunt δαιμόνιε, σχέτλιε etc. sic infr. 33. νηλεές ! et ad vim confert. Porro omnino præferenda est constructio κατά τί σευ etc. *quid commodi omnino* (περ) *a te percipiet qui posthac vivet?* Doctior est τι, metro convenientior et bene conjungitur cum περ, contra quam censebat Clarke. Si retineatur τις prætulerim ὀψιγόνων, quod ipsum Achilli aptissimum est, honoris adeo famæque studioso.

(33). νηλεές ! Transtulit Virgilius in Aen. 4. 365 sqq. et modo maxime poetico adumbravit. Pulcherrime uterque poeta—hic, qui ad exprobrandam perfidiam, ille, qui ad sævitiam animi depingendam objurgantem inducit. Aptissime porro quod ad personas. Acrior indoles feminea in preces plus nimio prorumpit; mansuetior amici limites ponit, parca convitii, acerbitatis metuens. ῥητορικωτέρως ideo, ut solet, Maro. Theocritea propius attingunt *Hyrcanæque admorunt ubera tigres*, nempe, βαρὺς θεός (amor)! ἦ ῥα λεαίνας μαστὸν ἐθήλαξε. εἰδ. γ', 15 sq. Vss. citantur a Plutarch. in Tractat. de adulatore et amico, § 26. (34). γλαυκὴ δέ σε etc. Non Thetis, *diva mater*, ἡ θεὰ ἁλία, sed ipsum mare, sævum, procellosum. Transitionem notes venustam ad τὸ ἄψυχον quod mythice ad deam ipsam respicit: in Aen. l. c. non item; *duris genuit te cautibus horrens Caucasus*, cum præcesserit, *nec tibi diva parens*, Venus sc. At hæc leviora. Egregie revera ornantur Homerica.

(36). Longum est Scholion in S. br. de natalibus et institutione Achillis cujus pars posterior tantum ad h. l. spectat. θεοπροπία satis explicatur ex. ί, 410. Possint hæc astute a Patroclo interponi ad excitandum magis animum Achillis, cum οἰωνὸς ἄριστος sit animo generoso ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Vss. transferuntur ex λ', 793—802. vel potius ex hoc loco ad illum unde ejecerat Knight. (43). Verte; *ut respirent Mavortii filii Achivorum afflicti et* (γένηται) *sit vel exigua respiratio a pugnando* etc. cf. λ', 800. Optime vero ad vs. 42. finitur: proinde 43 a Knightio extruditur ut ταυτολόγος et inepta commentatio rhapsodi. (46). Bene Lat. vers. *rogaturus erat.* Vid. Mathiæ, Construct. Græc. § 502. Rogabat quæ illi posthac exitio cesserunt. (50). οὔτε θεοπρ. etc. sequenti modo accipit Heyne; οὔτε ἐμπάζομαι θεοπρ. ἥντινα οἶδα, οὔτ' ἐκεινον ὅ, τι μήτηρ ἐπέφραδέ μοι. Sed non satis declaratur an ad diversa respiciant, necne, θεοπρ. et ἐκεινο. Anne prior in sensu generali? Probo ut melius; *Nec vaticinium curo quod adhuc exaudivi, nec aliquid novi mihi pertulit genitrix;* ut nempe prior ad sortem spectet quam ipse memorat in ί, 413. et posterior ad vaticinium quod nondum ipse Patroclus exaudierit. Celasse enim quæ narrantur supr. ά, 348 sqq. crediderim. (52). Juncturam in sequentibus probo vulgo non adhibitam, quæ ex versione sequenti intelligetur. *Attamen hic dolor gravis cor et animum invadit quando demum Vir, opibus præstantior, æqualem injuria afficere velit* etc. *Hoc, inquam, mordet: postquam dolores fuerim animo perpessus. Puellam——quam mihi præmium virtutis dederant Achivi——quam equidem mea hasta quæsiveram——hanc e manibus eripuit* etc. Legenti constabit seriem orationis hoc modo constitutam melius procedere, fractamque illam

et abruptam periodis optime animi affectum prorumpentem et sui pene impotentem depingere.

In vs. 54. pro recepto προβεβήκει, quod minus constat, apposui προβεβήκῃ quæ lectio in cod. Ven. invenitur et possit secundum scripturam antiquam, mutari in receptam. Recte Clarke ad vs. 56. ἣ ἄρα, *quam, ut nosti.*

(57). Form. solennis κτεατίζειν δουρί. Hinc κτέαρ, κτέας, vet. form. pro κτῆμα, *res acquisita;* κτέανον ap. Aesch. ex eadem stirpe. κτεατίζειν simpliciter *acquirere, possidere,* ut κτᾶσθαι, h. l. Od. β', 102. τ', 147. ώ, 206. κτέατα, *facultates,* ί, 154. ί, 478. ut solenniter, ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι, *hæredem linquere.* Veteri sensu conjecerim τὸ κτέαρ fuisse *opes bellando congestas,* quæ h. l. adjuncta notio est, nempe, δουρί. Latet certe significatio in δουρικτήτη. cf. supr. ό, 558. Hinc porro ex eadem stirpe orta κτείνω et κτάομαι, cognata quippe in veterum sermone. πόλιν εὐτ. Theben. cf. ά, 9. μετανάστην, ί, 644. (60). ἀλλὰ τὰ etc. Sensus est; *hæc quidem mittamus: de hisce, quæ anteacta sunt, cogitare desinamus.* Ceterum non video syntaxin bene explicatam—et prætulerim, ἐάσωμεν τὰ (ἐκεῖνα) ὥστε μὲν προτέτυχθαι etc. quod eodem recidit cum form. Heyn. *præterita ne repetam.* Locut. obvia iterum, σ', 112. τ', 65. In obss. laudat Aesch. Prom. 261. Cic. ad Att. 7, 1. et 10, 12. οὐδ' ἄρα πως ἦν—οὔπως προσῆκόν ἐστι, προσηκόντως ἔχει. *Injuriæ meminisse parum convenit.* In sequentibus parum exacte procedit junctura; magis syntacticum foret, πρὶν μηνιθμὸν καταπαύσειν......πρὶν ἢ αὐτὴν ἀφικέσθαι etc. et aliorsum detorquetur oratio, quæ ipsa completur, subintellecta priore parte sententiæ—ἀλλ' ὁπόταν δὴ αὐτὴ ἀφίκηται, τότε μηνιθμὸν ἐμὲ καταπαύσειν, etc. Respicit in hisce ad superiora, ί, 646 sqq. In locut. ἔφην γε, vocula confirmativa est; *dixi equidem: mihi fuit statutum* etc. (65) sq. ἄρχε δὲ μ. ὥστε αὐτοὺς μάχ. *Dux esto ad pugnam.* εἰ δὴ—*siquidem nunc. Quoniam demum.* Usus τοῦ εἰ pro ἐπεὶ frequentissimus est, et apud recentiores. Vid. supr. Not. μ', 77. (66). κυάνεον νέφος τρώων. dicitur de acie condensata, ut supr. δ', 274. νέφος πεζῶν. ἀολλέες alibi τρῶες, ut έ, 498. (68) κεκλίαται. Supr. ό, 740. (69). πᾶσα πόλις—ἅπαντες οἱ πολῖται. Poetica nempe appellatio civium. Sic Virg. *conjuratus Ister,* et simile G. 2. 497. Satis pueriliter exponitur sensus in Sch. br. (70). Quæ effert, jactanter satis, animum revocant ad ί, 352 sqq. ubi de Hectore potissimum traduntur. (71). ἐναύλους, *fossas campestres.* Lat. Vulg. " Possis ad loca cava referre quæ inter montes decurrens facit Simois." *Heyn.* Not. h. l. per διώρυχας exponit S. br. et per hæc innuere possit, quod postea fiebat se ad pugnam progresso, Achilles—prælium apud flumen cædesque in Lib. XXI. Sensus vocis plene et accurate discutitur in not. doctiss. Heyn. Obss. pp. 150—2. nempe esse *cavum oblongum, convallem in planitie.* Hæc potissimum ex Sch. B. Ven. τὰ περὶ τὴν τάφρον. Gaz. at minus accurate. (73). ἤπια εἰδείη—communiter vertunt, *leni animo fuisset:* Hoc secundum Sch. εἰ προσηνής μοι etc. Atqui sensus est; *ni fuisset animo tam infesto ut mihi jus debitum denegaret.* Locut. sæpius obvia ἄρτια εἰδέναι huic cognata. Occurrunt simul δ', 361. ἤπια δήνεα οἶδε (θυμὸς sc.)—τὰ γὰρ φρονέεις ἅ τ' ἐγώ περ. h. l. consilia reddendæ Briseidis. (75). μαίνεται ἐγχ. Schema appositum. Pari sensu αἰχμὴ

μαιμώωσα supr. ό, 542. Conf. exempl. in δ', 126. Respiciunt hæc Achillis ad vs. 25. (78). Dicitur ὂψ (vox) περιάγνυσθαι ut Latine *circumstrepere*, sed vi majore dictionis: *frangere se circum*. Huc spectat sono, ἠχώ, tributum epitheton ἀζάλεος, quod et Latini in locut. *aridus fragor* cit. supr. in expos. ἀζηχής. cf. ό, 658. In Lexicc. nuncupatur *fragor* "sonitus ex arbore etc. *fracto* editus" : at in Ovidio auditur *fragor tempestatum*, in Valerio *fragor fluctuum*—et in h. l. ὂψ περιαγνυμένη optime notionem illustrat; *circumstrepens fragoris instar*. Cf. Scut. Herc. 279. 348. (80). ἀλλὰ καὶ ὣς—*vel sic tamen*. Respicit ad 72 sq. *Inhumaniter quamvis me tractarint, iræ tantisper obliviscar—irrue fortiter* etc. (84). μύθου τέλος. Præcipit ut redeat Trojanis a navibus repulsis infr. 87. Repetit mandatum 89. iterum 92. 95. Nam propositum fuit Achilli monstrare eventum belli in eo esse situm, ut ita ad debitum officium Achivi revocentur. Sic infr. 90. ἀτιμότερόν με θήσεις, si absque me bellum confeceris. Optime adeo depingitur ὁ φιλότιμος, cunctis existimationi suæ posthabitis. (93.) μήτις ἀπ' οὐλύμποιο etc. Hoc quod postea accidit prædicit. Patroclus enim muros Ilii scansurus ab Apolline, minaciter alloquente, detruditur, infr. 702. ἐμβήῃ, *tibi incurrat*. ἐμποδὼν στῇ, Schol. (95). ἐπὴν φάος—θήῃς, nempe, λοιγὸν ἀμύνῃς, ut sæpius. In usitata significatione φάος, *salutem, spem*. Conf. ζ', 6. (97). Similia fere cum Diomede ί, 48 sq. affert, sævior vero et ferocior. Hæc (97—100) antiqui existimabant Homerico sensu indigna et proinde rejiciebant: consentiunt, rationibus criticis nixi, hodierni. Vid. Sch. A. Ven. Heyn. Obss. h. l. Videntur priores non bene intellexisse animum Achillis quantum erat efferatus et ἀπηνής. Hærent posteriores in vs. 99. quem editum velim νῶϊ δ' ἐκδῦμεν, ut ita procedat sententia; μήτε τις τρώων, μήτε τις ἀχαιῶν φύγοι θάνατον, νῶϊ δὲ ἐκδῦμεν etc. ex *optativis* nempe conflata. Certe verba in—υμι videntur aliquando optativum adscivisse: videsis Math. G. Gr. § 204. Cf. ί, 70. ἐκδῦμεν h. l. dixerim e forma radicali δύω prodiisse. ut sit ἐκδύοιμεν quod ex Eustathio receptum probare videtur. Vir doct. supr. cit. § 204, 3.

Monendum est porro de sensu metaphorico voc. ἐκδύμεναι. Satis obvium ἐκδῦναι εἵματα, τεύχεα—at de phrasi *exuere mortem* in Homericis dubitatur. Inter Atticos agnoscitur. Cf. Knight. (100). κρήδεμνα. Bene Sch. br. τείχη: nam muros urbem cingere instar diadematis—κρηδέμνου—*fasciæ* caput stringentis. Cf. C. S. ἱερὰ κρ. vel divinum opus, ut narrantur mœnia Trojana, vel in sensu solenni, *immensa, valida*, ἰσχυρά.

(102). Redit narratio ad finem libri præced. Ajace fortiter defendente naves. At demum cedere coactus est dum instant ferociter Trojani, præ labore et defatigatione deliquium pæne passus, auguriis quoque deorum, hasta disrupta, obsequutus—122. Dehinc flammas ingerunt Trojani—124. Quo commotus Achilles ultro accendit Patroclum, qui illico se armis induit—144. Equos jungit auriga—154. Myrmidones ipse instruit Achilles—172. In hisce perhibetur descriptio vivida pugnantium ærumnæ. Fortissimus stare nequit. Dedecus tamen aufert poeta perhibens Ajacem a numine perculsum. Eundem antea conspeximus a pugna excedentem supr. λ', 543 ss. ut spectatissimæ virtutis virum decebat. (106). Probo

lectionem κὰπ φάλαρα, tenuem nempe in prima sede pro forma καφφάλαρα (κατὰ φάλαρα) quod, cur non æque licitum sit ac καλλαπάρην, κάββαλε etc. toties repetita non video. Vid. cur. sec. pag. 404. ad δ', 367. Junctura est, ἐβάλλετο κατὰ φάλ. ornamentum in ora prominente galeæ. Vid. Not. γ', 372. Lectio Heyniana ex Aristarcho desumitur, καὶ φάλαρ' εὐποίηθ'......ἐβάλλετο. Sch. B. At doctior illa altera. (108). Probo juncturam, οὐδὲ ἀμφιερείδοντες αὐτῷ ἐδύναντο πελεμίξαι, *depellere a loco*. Nec indocte quidam, οὐδὲ ἐδύναντο περὶ αὐτὸν etc. οἱ περὶ αὐτὸν nempe, *qui circa illum premebant*. (109). *Quatit æger anhelitus artus*. Aen. 5, 199. Ordines cetera κατέῤῥειν δέ οἱ ἐκ μελέων πάντ. At cum toto loco a vs. 102. compares imitationem exornatam in Aen. 9. 806 ss. Præiverat dudum Ennius in bello Istrico a Macrob. (VI. Sat. 3.) excitatus. ἱδρώς—*cum toto corpore sudor liquitur*. Loc. cit. 812. (111). πάντη etc. πανταχόθεν δὲ αὐτὸν περιεστοίχησε (*circumibant*) τὰ κακά. Sch. br. quam versionem exhibet Lat. vulg. στηρίζειν est *ponere, firmiter stare, infigere*: hinc κακὸν στηρίζεται κακῷ de malis invicem comitantibus; quæ serie perpetua conjunguntur. Vox obvia est in H. ad Merc. vs. 11. dicitur μεὶς (mensis) οὐρανῷ στηρίζεσθαι, *in cœlo infigi*, quum jam novem priores complerentur. Ceteri usus poetici habentur in λ', 28. Od. μ', 434 etc. Nec in h. l. phrasi deest venustas vel maxima cum mens revocatur ad τὸ σ τ ε ῤ ῥ ὸ ν, τὸ ἀδιάλειπτον mali.

(112) sq. Prosphonesis apposita in re gravissima et in qua vertitur totius belli summa. Huc enim spectabant omnes conatus Trojanorum ut incendia demum inferrent navibus. Efficitur primum ut Ajax paullulum recedat, hasta a Hectore fracta—et occasio præbetur ignem afferendi. ὅππως δὴ, *quomodo demum*, post tot conatus sc. (120). Locut. κείρειν μήδεα μάχης obvia est supr. ό, 467. Bene Hesych. in Obss. H. τὰ ἐνθυμήματα κολοβοῖ, *manca* quasi et *curta reddit consilia*. (123). Junctura est κατεκέχυτο, et pravo studio conjungendi voces debetur lectio ἀκαταςβέστη quam retulerat Barnes. Vid. Not. Clark. Acute observat Aristarchus in S. Ven. metaphoricum esse φλὸξ κέχυτο—a liquidis nempe desumtum ob *celeritatem* et *impetum*. At conf. β'. 19. Dicitur porro ἀμφέπειν, *ambire, se circumdare*, et sæpius. Conf. σ', 348. Od. ϑ', 437. (125). Conf. supr. ό. 113. (128). Veretur demum Achilles ne præcidatur spes reditus, incensa classe. Hoc sensu communiter accipiunt φυκτά, nempe *facultas, ratio fugiendi*. Confirmatur haud parum ex Odyss. ϑ', 299. et ex loc. apposito in Plutarch. Vit. Marii § 46. Cf. C. S. Satis fuerit indicare h. l. restare constructt. unam et alteram: I. καὶ τὰ πράγματα πέλωνται ὥστε εἶναι οὐκέτι φυκτά, *res eo deveniant ut non amplius effugere queamus*. Hæc solenniore phrasi dicuntur ἀμήχανα ἔργα, *disastrous, unmanageable*. II. Tentandum forsan, *casusque eveniant, qui non amplius* (spe reditus adempta) *vitari possint*, nempe internecio copiarum. (131—39). cf. γ', 330 ss. (145). ζευγνύμεναι. Extenditur antepenultima cum sit in *ictu*. Cf. ά, 51. Vox quoque *proparoxytona* est. cf. C. S. ad ά, 51. *Ictus* ideo et *accentus* vocalem brevem sustinent et producunt. Locc. al. obvia sunt. ζευγνῦμεν, ὀρνῦμεν etc. cf. Od. κ', 22. Nec tamen spernendam arbitror rationem Eustathianam, quæ ex ζευγνύω format

ζευγνύμεναι, ζευγνῦμεναι. De equis Achillis vid. infr. 381. ψ', 277. Quint. Calab. 3, 740 sqq.

(150). τοὺς ἔτικε etc. Insignis in hisce est usus linguæ symbolicæ. Declaratur celeritas equorum—nam nomina ipsis Harpyiis induntur ex hac notione desumta in Hes. Theog. 267. *Ocypeta*, *Aello*—h. l. *Podarge*. Non enim accipio ποδάργη ut epitheton quod in Scholl. perhibetur. De Harpyiis multa congessit Steph. in Dict. Hist. ex Hesiodo, Cæl. Rhodigino. Virg. etc. et opiniones quas de iis habuerunt recentiores. Conf. et Exc. Heyn. ad h. l. et 3m ad Aen. 3. Hinc adumbratum putes conceptum illum poeticum in Georg. 3. 269 sqq. Inter cæteras enim *forma equina* Harpyiis tribuebatur quam seriores demum varie refinxerunt.

Subjiciuntur παρὰ ῥόον ὠκ. ut dicit Hes. Theogon. 274. γοργούς θ', αἳ ναίουσι πέρην κλυτοῦ ὠκεανοῖο ἐσχατιῇ πρὸς νυκτός. Versus oceanum locabant prisci omnes *terribiles visu formas*.

(152). παρηορίῃσιν. Conf. θ', 81. (156). Vis similitudinis in eo locatur ut declaretur Myrmidonum interritus animus (vs. 163) et ardor ad pugnandum. Non de *materia* quærendum est sed de *fide* et ἐναργείᾳ similitudinis. (160). Recte junguntur distinctione facta post ἴασιν, λάψοντες ἀπὸ κρήνης μελάν. in editt. opt. Probaverat dudum Clarke. ἀγεληδόν, *gregatim*. Monet Eustath. de natura luporum, ἀγελαῖον τὸ ζῶον. Variæ argutiæ porro cumulantur ad epith. ἀραιῇσι, quod manifeste spectat ad linguam lupinam et speciem ejus inter lambendum; *tenuibus*. φόνον αἵματος, *ruborem sanguinis*, poetice dictum pro *sanguine, cruore ipso*. Nec abludit illud pro vino in Georg. 1, 295. *dulcis musti humor*. Magis expresse Lucret. *cruor sanguinis*, 2. 195. Exp. Sch. br. ποιότητα τοῦ αἵματος. anne πιότητα? Integrum desumit Gaza; et dixerim spectare Scholiastam ad consuetudinem declarandæ rei per *qualitatem* (ποιότητα) insignem, quo respiciunt locutt. supr. β', 658 et pass. περιστένεται, *distenditur*. Conf. sim. Virg. Aen. 2, 355 sqq. (170). ἐπὶ κληῖσιν etc. Distinguitur inter κληῖδας et ἴκρια, quæ memorantur supr. ο', 676. hæc nempe fuisse *transtra remigum*, priores *foramina* per quæ agitabantur remi. Communiter tamen vertuntur *transtra* ut h. l. in Lat. vulg. et in S. br. exponuntur καθέδραις. Vid. supr. β', 74. (172). Hinc distinctionem possis captare inter σημάντορας et ἄνακτας, quippe hoc summam auctoritatem designare. Videntur tamen eodem sensu utplurimum accipi, ut σιγῇ δειδιότες σημάντορας, δ', 431. Quæstionem de digammo movent Ernesti et Clarke in voc. ἤνασσε. Primæ eruditionis rei novæ vestigia facile aspexeris in not. Ernestina. Doctrinam improbat.

(173). Recensetur ordo copiarum: duces et stirps eorum. Primo memoratur Menestheus Sperchii et Polydoræ filius—178. Eudorus deinde Mercurio natus—192. Tertiæ præest Pisandrus—195. Quartæ Phœnix—196. Quintæ Alcimedon—197. Instructos deinde hortatur Achilles ut fortissime se gerant contra Trojanos—209.

(174). υἱὸς σπερχ. Secundum morem priscæ ætatis fluvii patrii dicitur filius: Conf. supr. β', 865. Epith. διϊπετής tribuitur fluviis, quod ad originem spectat: ἐκ τοῦ Διὸς πίπτοντος, *æthere ruente*, *imbribus*, aucti sc. Huc spectat prim. exp. Sch. br. Quid velit sibi per

διαφανοῦς, *pellucidi*, secund. exp. ignoro. Diverso sensu habes in H. ad Ven. 4. διιπετέας οἰωνοὺς, *aërias volucres*—sed utrumque ad personam mythologicam, τὸν δία, *ætherios tractus cœli*, respicit. (177). ἐπίκλησιν—κατὰ φήμην—*nomine tenus*. Supr. ή, 138. diverse accipitur. Solenne hoc inter Priscos in multis conspeximus ut quis palam extaret maritus cum ex priore congressu nati fuerint filii, cum deo præsertim. Fæda et informis lex mythologiam passim inquinavit. ἕδνα, *dona sponsalia*. Supra ί, 288. filiam suam offert Agamemnon ἀνάεδνον, ubi conf. (180). παρθένιος, *virgine susceptus*. Revocamur ad Parthenias, Lacones, mem. a Strabone Lib. VI. 402—4. Cf. Dac. ad Horat. Od. 2. 6. 11. ἔτικτε χορῷ non sunt vertenda quasi *in ipso choro* enixa fuerit Polymela; sed latiore sensu accipienda—*Dum choreæ ducebantur*. Displicebat tamen Scholiastæ qui comparat epith. καλλίχορος, jungitque ideo χορῷ καλή. Dure satis opinor. Cf. A & B. Repetit Sch. br. ἐν τῷ χορεύειν καλλίστη. (181). κρατὺς ἀργειφ. Cf. β', 103. 658. 851. Prodit h. l. commentum Sch. br. ὁ ἁγνὸς καὶ ἀ ρ γ ὸ ς...φ ό ν ο υ. Mercurius quippe *pacificus*, et a *cæde* non *inquinatus*. (183). Phœbus ὁ χρυσάορος, έ, 509. insigne epitheton: nec opinor abludere Dianam χρυσηλάκατον h. l. Cf. P. Knight dissert. § 129.

Explicat epith. Sch. br. per ἠλακάτην, τὸ βέλος. venatrix etenim dea. Hinc et expositio, καλλίτοξος. ἠλακ. insuper est *colus*, et hinc ad *pensa muliebria* quidam trahunt epith. sed melius cum insequente convenit καλλίτοξος, nam κελαδεινὴ est, *tumultum ciens*, venaticum sc. Apposite Sch. br. laudat ί, 543. (184). Conf. β', 514 sq. (185). ἐριουνίας ἀκάκητα. Recte epith. referunt cum Pausan. ad Acacum heroem, Lycaonis fil. unde et urbs Acacesium XVI stadd. ex fl. Alpheo. Ab eo eductum fuisse Mercurium tradiderunt Arcades—disputarunt vero alii. Vid. Arcadd. 3, 1. et 36, 6. Certe proprio quodam jure sibi vindicaverant Deum Arcades quod gentile *Cyllenius* probat. Etymon probant Sch. et Ven. et br. κακὸς *malus;* nam Deus innocuus erat, et conferunt δοτὴρ ἐάων: poterant quoque ἐριούνιος, H. in Merc. 3. At in eadem habetur κυλλήνης μεδέοντα καὶ ἀρκαδίης πολυμήλου vs. 2. ἀκάκ. in hoc sensu convenit cum ἀργειφόντῃ in Not. Sch. br. supr. 181. (187). μογοστόκος εἰλείθυια. λ' 270. infr. τ', 103. (188). Lectionem constitui ut fiat junctura, προεξάγαγε φόωσδε. Memoratur lect. Aristarchea in Obss. h. l. ἐξάγαγεν φάωσδε, quam cum antiqua scriptura ΦαϜοσδε exhibet Knight, extruso πρό. At conf. cum sermone et narrat. Virg. Aen. 7. 659 sqq. De locut. in vs. 189. vid. β', 666. (194). "*Amplificationis* genus id, quod a Quinctil. appellatum est *Incrementum* etc. 8. 4. Antecelluit omnibus *Pisander, Pisandro Patroclus, Achille* et *ipse* minor." Clarke. (197). De Alcimedonte vid. ρ', 467 sq. (199). κρατερὸς μῦθος, ά, 25. ferox, trux oratio, minis interpositis, qui et alias, μῦθος ἀπηνής.

(200). μυρμιδόνες! Hinc sua fortasse Tacitus; *Equidem sæpe in agmine, cum vos paludes, montesve, et flumina fatigarent, fortissimi cujusque voces audiebam, "quando dabitur hostis, quando acies?" Veniunt a latebris suis extrusi: et vota virtus-*

que in aperto, omniaque prona victoribus, atque eadem victis adversa. Agric. 33. Cf. cum hisce posterioribus vs. 207 sqq. (202). πάνθ' ὑπὸ μηνιθμὸν, *per totum tempus iræ—dum in ira perstiti.* Erat nimirum dies octavus a quo Achilles discessum ab Achivis fecerat. Sequuntur verba Myrmidonum fundentium querelas; σχέτλιε! (supr. κ', 164.) *dure! inexorabilis!* huic affine νηλεές, 204. *relentless! nescia......precibus mansuescere corda.* In seqq. notes dictionem antiquam χόλω ἄρα etc. *bile equidem te nutrivit mater,* efferatum adeo et ferocem. Cave ne accipias cum quibusdam Vett. χόλῳ—ἐπὶ ὀργῇ, *ut indulgeres iræ.* Hoc vim penitus frangit. Apposite laudat Eustath. Theocritea, εἰδ. 3. 16. quæ cum notissimis in Aen. 4, 367 sq. citantur supr. 33 ss. Similia ibi cum ceteris ipse Patroclus effert. (207). πέφανται. Notat in num. singulari usitatum Clarke et certe in usu Homerico constat. Inter recentiores etiam ut in Aesch. Agam. 365. *Blomf.* Defenditur tamen usus aliquando in plurali ex Euripid. Hippol. 1255. *Monk.* κέκρανται συμφοραί. Cf. β', 122. Mathiæ, G. G. 184. 252. πέφανται a φάω, 3. pl. έ, 531. (208). μέγα ἔργον φυλ. h. e. μάχη δεινοτάτη. φύλοπις αἰνὴ, ἀργαλέη, δ', 82. etc. ἕης τὸ πρίν γε—*cujus antea equidem, saltem;* nisi γε sit lacinia e grammaticis orta nimium de metro solicitis.

(210–220). "Incessus Myrmidonum ordinibus densis. In hoc jam apparent vestigia melioris tacticæ Achilli notæ, ut supr. Nestori, δ', 293." Ordinum coagmentationem declarat per similitudinem in 212 etc. "ὡς ὁ τέκτων ἀράρῃ τοῖχον, ὣς ἄραρον κόρυθες, sic se jungebant, h. e. attingebant se invicem propter densos ordines." *Heyne.* Quantum ad grammaticam spectat possit cum Bentleio emendari vs. 214. ὣς ἄραρον κόρυθάς τε—nempe *Myrmidones:* nam ἄρειν est *aptare, conjungere* etc. et actio *transitiva* exhibetur in 212, τοῖχον ἀράρῃ. At sæpius monitum est grammaticam absolutissimam non quæri debere in poesi Homerica. Significationis porro *immanentis* τοῦ ἄρειν prostant exempla ut in μ', 55 sq. Brevius foret dicere vocem activam et mediam limite minus lato ab invicem distare in vetusta lingua nec eam abhorrere ab ellipsi quæ in recentiore solæcum foret, nempe ἄραρον ἀλλήλας ut in μ', 105. (215-17). Vss. obvii supr. in ν', 131–2–3. (218). Possit junctura effici, θωρήσσεσθον—ὥστε πολεμίζειν. vel, ἔχοντες ἕνα θυμὸν ὥστε πολ. Illud prætulerim. (220). Enarratur religio vetusta et cærimonia ab Achille, copias emittente, instituta. Poculum quod ei præcipue sacrum erat in ritu solenni purgat; sulfure (θεείῳ) primum 228., dein latice 229., et libatione facta fundit preces. Solenniora hæc declarantur præcipue ex hoc quod Jovi ipsi poculum fuerat sacratum. vs. 227. (221). ἀνέῳγε—*removit.* Proprio sensu: supr. ξ', 168. (222). Sch. Ven. A & B. notant ex hisce apparere Thetidem vixisse cum Peleo. At hoc non sequitur ex cura ejus de Achille, ut constat ex narratione supr. α', 348 ss. quæ ipsa recentioribus (ut Apollonio in Arg. δ', 866 ss.) ansam præbuisse commentis novis fingendis poterat. (224). οὔλων. δασέων καὶ ἐχόντων οὐλότητα, Sch. br. Secundum quod bene vertunt, *villosis tapetibus.* De tapett. conf. κ', 156. (227). οὔτε τέῳ etc. Sensus liquet; *nec alicui* (τέῳ, τινὶ) *deorum libabat nisi Jovi,* poculo nempe ad hoc officium servato. Quærunt ellipsin in sententia εἰ μὴ, ὅτι—, ut

sit, *nec deorum alicui, cum non Jovi*, et proclivior est Ernesti ad emendationem Aristarchi, ὅτι μὴ quod proprie significat *nisi*. Defenditur lectio recepta ex ν', 319. ξ', 248. et satis per ipsam formulam declaratur Jovi proprium honorem haberi: Hoc veritus ut intelligatur lectionem mutavit Aristarchus. Cf. Sch. in Not. Ernest. (231). μέσῳ ἕρκεϊ. "Erat ante tentorium Achillis, tanquam in domo aliqua, aula, in qua Jovis *Hercei* ara erat, ut in aliis ædibus. cf. Od. χ', 334, 5. Aen. 2, 512." *Heyne*.

(233). Ζεῦ ἄνα etc. Cultus Jovis insignior fuit inter Pelasgos, vetustissimos incolas Græciæ. Dodonæus appellatur a celebri fano et oraculo in Dodona, quæ in tempore Herodoti extabant, religionis antiquissimæ monumenta. Hinc et epith. πελασγικός, nomen gentile, et τηλόθι ναίων, longe a Troade q. l. nunc ritus peraguntur. Nisi forsan melius ad Hyperboreos retuleris, a quibus ipsi Pelasgi ritus acceperunt. Knight, Dissert. § 73. De cultu deorum antiquissimo in Dodona narrationem habet Herod. II, 52. Fabulas aniles quoque ex Aegyptiorum *fermento* in inseqq. refert. Hæc omnia et quæ narrantur de columbis fatidicis erant commenta recentiorum. Cf. Excurs. Heyn. h. l. Aptissime porro inducitur Myrmidonum (Pelasgicæ gentis) ductor deum patrium invocans nominibus quæ inter populares suos erant communia. *Selli* memorantur in vs. sq. nomen sacerdotum vetustissimum. Vita eorum inculta, fæda, informis; illotæ pedes—humi jacebant. Hæc omnia optime conveniunt cum cultu religioso gentium Hyperborearum a quibus paulatim immigravit superstitio ad Græcos, nec longe abest descriptio quæ tradunt de Druidibus. Consentit porro etymon, δρῦς, cum sacra *quercu* Dodonæ quæ et ipsa oracula edidit. Exoleverant hæc prima instituta ante temp. Herod. cf. II. § 44. Notandum est Sophoclem, τὸν ὁμηρικώτατον, adumbrasse cuncta de Sellis juxta exemplar h. l. cf. Trachin. 1168 sq. (236). ἦ μὲν δή ποτε.—*Certe equidem aliquando.* Aliter erat expressum εἰ μὲν δή ποτε, *si unquam audivisti preces meas, exaudi me nunc.* (239). ἀγὼν νηῶν, *cætus navium, castra.* Bene S. br. ἐν τῷ ναυστάθμῳ. Supr. η', 298. αὐτὸς μὲν γὰρ etc. Notes γὰρ inchoativum. Reddas Angl. *seeing that I shall remain here at the ship-station; but despatch my friend to the conflict—send victory with him, O Thunderer!* πρόες ἅμα τῷ, ut et *comes* sit et *anteat.* Dubito valde de versione Heyniana. Refert ille οἱ in vs. 244. ad Hectorem cum Achille congredientem. Ego ad Patroclum, et reddo sententiam; *obfirma ejus* (Patrocli) *animum, ut et Hector sciat num famulus noster, vel sine me, pugnam ciere norit—an tunc tantum manus invictæ insaniant quum ego ad bellum processero* etc. Ceterum ratio grammatica et alterum sensum possit adhibere, ut argumentum ita constet; si ad famulum meum sustinendum vix sufficiat quomodo me sustinebit tanta virtute præditum? (249) sqq. Ornate, ut solet, Virgilius in Aen II. 794—98. (251). δῶκέ οἱ ἄστι μὲν αὐτὸν ἀπάστασθαι etc.

(257). οἱ δ' ἅμα etc. ordinantur copiæ Myrmidonum et pugnæ succedunt. Ardor eorum et vis describitur per similitudinem appositam. Hortatio fit Patrocli qui meminit injuriæ Achillis ad animos magis concitandos—274. Verba οἱ δ' ἅμα accipienda sunt in nexu

cum vs. 276. *Illi vero armati una cum magnanimo Patroclo procedebant donec in Trojanos impetum facerent* etc. Deinde fit effusa pugna. (259). σφήκεσσιν ἐοικότες. Vis comparationis apparet ex verbis præcedentibus μέγα φρονέοντες. Ardor et impetus pugnantium declarantur et in hoc subsistit similitudo quæ ex humilioribus desumitur. Notatur imitatio Quint. Smyrn. 8. 41 sqq. et Lycophronis 180. 1. 2. Sensum assequitur Sch. br. σφηξὶν ὅμοιοι......διὰ τὸ θερμὸν αὐτῶν καὶ πληκτικόν. (260). *quas pueri irritant de more.* Hoc bene Lat. vulg. præeuntibus Scholl. vet. Vid. ί, 536. ubi tamen errorem notes et pravam distinctionem. (261). αἰεὶ κερτ. Objicitur a vet. Critt. κερτομεῖν dici cum quis alterum excipiat acri increpatione: exempl. δ', 6. κερτομίοις ἐπέεσσι......ἀγορεύων. reliquum versus confici ex epith. εἰνοδίοις. Ablegabant ideo. Consentit doctiss. Knight, et ego, vix cum Eustathio existimaverim elegantiæ quid inveniri posse in repetitione inani. (262). ξυνὸν etc. In propatulo sensus est; *inferunt* (pueri sc.) *multis* (vespis) *commune malum,* quod proinde communiter propulsant. Sensus quos adhibet Heyne; *vespæ inferunt malum multis,* dum nidos defendunt—vel *pueri inferunt noxam multis,* sc. viatoribus, qui a vespis lacessuntur, a simplicitate sermonis meo judicio abhorrent. Nec admiserim cum Viro doct. in vs. 263. τοὺς δὲ pro τοὺς γάρ. (263). ἄνθρωπος ὁδίτης, *a wayfaring man.* κινήσει ἀέκων, *imprudens conturbarit.* ἄλκιμον ἦτορ spectant ad scopum comparationis et ad vs. 258. μέγα φρονέοντες. (271). ὡς ἂν τιμήσομεν. "More non tam Ionum quam prisci sermonis: ut ψ', 339. ὡς—δοάσσεται pro δοάσσηται, etsi hoc idem inter Atticas formas notatum." Obss. h. l. Conf. supr. ά, 64, αἴ κε—βούλεται pro εἰ ἂν βούληται. Notatur vs. 272 ab Ernesto male loco congruere; immerito tamen. Angl. vertas; *who is the bravest of the Greeks, as also are his warlike companions in arms.* Dixerim ipse male subsisti in vs. 271. Repetuntur vss. 273 sq. ex ά, 411 sq.

(275). Imagines conferuntur terroris: animi concitati: impetus acerrimus: clamor coortus pugnantium quem et naves referunt: contra Trojanis hebescit vigor et concidit dum Achillem contra gradientem credunt. (277). ὑπ' ἀχαιῶν. Credit Heyne designari Myrmidones qui et πανέλληνες et ἀχαιοὶ vocantur in β', 684. Sed quidni et cunctos qui in prælium simul irruunt? (281). ἐλπόμενοι, *existimantes.* ἔλπεσθαι, προσδοκᾶν. (282). φιλότητα δ' ἑλέσθαι, *in gratiam cum Atridis rediise.* Ad lit. *amplexum fuisse amicitiam.*

(284). Sequuntur strenue facta Patrocli ad naves unde liber hicce ἡ πατρόκλεια designatur. Interfecto ductore Pæonum Trojani recedunt a navibus comburendis et respiratio facta est Achivis—296. Hæc insigni comparatione illustrantur—302. Dehinc variæ cædes memorantur a principibus Achivorum patratæ—350. (287). πυραιχμην—β', 848. (295). δαναοὶ δ' ἐπέχυντο etc. Compares cum hisce supr. σ', 655 sqq. Quum diu pugnassent inter navium ordines et demum a Trojanis coacti pone naves recessissent, nunc pristinum locum recuperant.

(297). ὡς δ' ὅτ' etc. *Sicut quando a summo vertice montis magni dimoverit spissam nubem fulgurator Jupiter, protinusque apparent omnes speculæ atque oræ prominentes saltusque, cælitusque illico*

adaperitur immensa æthra. Adumbrat bene et breviter Virg. vss. 297–8. 300. *Scindit se nubes et in æthera purgat apertum,* sed neutiquam exæquavit grandiloquentiam magistri. Cf. Aen. 1, 591. Comp. et magnifica illa ἑ, 522 ss. at notes discrepantiam: νεφέλη illic erat turma obstantium armatorum, *os ferreum belli:* h. l. πυκινή, dejecta spes et pugna improspera. Insidet monti cum firmiter maneant cohortes Achivorum; disjicitur cum spes victoriæ potiundæ affulserit. In vs. 300, οὐρανόθεν etc. revocatur ζ', 6. Αἴας ...... Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φόως δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν. Disjectis nubibus apparet αἴγλη, *lumen lætum, spes, victoria.* Eustathii explicatio, longius petita, recte reprehenditur a Clarke, nempe *fulgura emitti; serenitas* tantum indicatur. Consentit tamen Gaz. ἤτοι ἀστραπὴ ἐγένετο. (302). εἰς τὸ τυτθὸν—μίνυνθα. ἐρωὴ πολέμου—*cessatio,* παυσωλή, *pugnæ.* Absurde et contra sensum Sch. br. ὁρμή. Usitatior certe est significatio, *impetus;* at cum altera possit conciliari si *motus* spectetur qui *comprimit, cohibet, cessare-facit.* Sic ἐρωεῖν χάρμης, *a bello cessare,* supr. ξ', 101. Simpliciter *quiesce,* β', 179. ἐρωήσαιτε, *cohibueritis.* ν', 57. (304). προτροπάδην φοβ. *Versis-tergis fugabantur.* Declaratur *fuga effusa,* at nunc non factam esse, recedentibus paullatim et identidem pugnantibus Trojanis. Bene comparatur ἑ, 700., οὔτε ποτὲ προτρέποντο etc. unde et ductum hoc vocabulum et deinde inter Atticos receptum ut monet Ernesti ad Xenoph. Mem. I, 3, 13. (305). νεῶν δ' ὑπόεικον etc. *etsi a navibus recedere coacti sunt.* Heyn. At melius δὲ ut γὰρ, ut tota procedat; *sed amplius adhuc resistebant nam recedebant coacti.* Vs. 306 obv. supr. ὁ, 328. (312). "γυμνωθέντα κατὰ τὸ στέρνον παρ' ἀσπίδα, subter clipeo, qua parte, clipeo incaute reducto, nudatum pectus erat." Heyn. Possit quoque esse, οὖτα κατὰ τὸ στέρνον, at illud simplicius. (314). ἔφθη etc. *antevertit eum petendo crus extremum ubi musculus crassissimus est.* Bene Sch. br. προέλαβεν ἐφικόμενος καὶ πλήξας ἐκ χειρὸς—et convenit cum usu verbi ὀρέξασθαι qui est *extendere se ad feriendum.* Sic infr. 322. et videsis δ', 307. κατὰ τὸ πρυμνὸν σκέλος. Designatur pars superior cruris inter genu et femur. μυών, ἡ γαστροκνημία. Sch. br. (315). Constructio proculdubio est περὶ αἰχμῇ—comparat Heyne, ν', 441. 570. θ', 86. et Pind. Nem. 8. 40. φασγάνῳ ἀμφικυλίσσαις. Atqui hoc commendaret magis alteram, quæ datur, constructionem—περιδιεσχίσθη αἰχμῇ. (321). Constructio est; Θρ. ἔφθη ὀρεξάμενος κατὰ τοῦ κατὰ τὸν ὦμον πρὶν, πρὶν αὐτὸν (Maridem) οὐτάσαι Antilochum etc. Notandum est priorem κατὰ cum secundo casu *scopum* designare versus quem hasta dirigitur, hanc vero *partem corporis percussam:* quodam loc. supr. usus notatur. ἄφαρ, *statim, protinus.* Possit cum ἔφθη etc. jungi. Hac constructione adhibita vix confugiendum est ad ellipsem Clarkii, *nec aberravit, sed vulneravit eum ad humerum;* male interpungit inter οὐτάσαι et οὐδ' ἀφάμαρτεν. (323). Vulnus mortiferum infertur ex hæmorrhagia. Quod ad construct. in 324. accipit Heyne ἀπέδρυψε μυώνων pro μυῶνας. Sed satis simpliciter poterat, ἀπὸ μυώνων, *abscidit a musculis.* Nec magis tenendum ἀπήραξε ἐπὶ τὸ ὀστέον. ἀράσσειν est *scindere, confringere,* ut ex consimili structura patet supr. μ', 384. Od. μ', 412. ἀπήραξε, *abscidit,* ἱ, 497. ἀράχθη, συνετρίβη, ἐρράγη—Od. ἑ, 426. Hinc verte, *et penitus abscidit os,* ut de confracto humero intelligatur.

(325). Ad hunc versum subsistit Knight, qui in seqq. quatuor quoddam inconcinni sibi videtur invenisse. Olim suspectos habui 328, 329.; commode enim finitur clausula ad vs. 327.—nec tamen, quare ita judicarim "rationibus vel argumentis criticis vel grammaticis, tantum vero animi sensu sermonis Homerici consuetudine edocto, satis stabilire potuerim"—ut viri doct. verbis utar. Quod levissima mentio idque in transitu de Chimæra fit ex hoc explicari possit quod mythus, jam antea notissimus, profertur. Mihi potius argumento esset cur poetæ vss. attribuerim: plurimos enim et magis disertos subjunxisset rhapsodus. ἀμαιμακέτη, *invicta*, *horrenda*, epith. Chim. ζ', 179. Cf. C. S. (331). βλαφθέντα. Bene Sch. br. ἐμποδισθέντα, impeditum sc. occurrit ζ', 39. ὄζῳ ἔνι βλαφθέντε μυρικίνῳ. (333). Emphasin in hisce quærunt et ἐπίτασιν veteres ad grave vulnus designandum effictis: ense ita penitus infixo ut *calefieret*. Citat Clarke Dionys. de poes. Hom. VII. Hinc locutt. Lat. adumbratæ, *hasta tepefacta*, *tepescit ferrum*, Aen. 9, 418. 701. πᾶν pro ὅλον. Sch. A. (334). θάνατος κατέλαβε τὸν (αὐτὸν) κατὰ τὼ ὄσσε. *Atra mors*, μέλας, σκοτεινός. Sch. br. ad illustrandum bene laudat Clarke vs. infr. 350. (336). μέλεον—*incassum*. *Tela jactabant irrita*, Virg. ἑστάμεναι μέλεον, *stare otiose*, κ', 480. ubi conf. et ad Cur. Sec. pag. 411. Notat usum vocis μέλεος inter Tragicos Sch. A & B. Confirmat Clarke ex Comici Nub. 33. Hesiodus porro in ἔργ. μελέοισι ...... θνητοῖς etc. Inter Tragicc. cf Euripid. Med. 95. 359. Aesch. Choëph. 1004. *infanda!* Sophocl. Œdip. R. 479. (338). καυλὸν, *capulum ensis*. At καυλὸς αἰχμῆς supr. 115. ν', 162. 608. (340). *Sola vero resistebat cutis—pendebat autem deciduum caput.* Verto ἔσχεθε ut sit ἀντεῖχε. Videtur Lat. vulg. intellexisse τὸ δέρμα οἷον ἔσχεθε τὸ κάρη, retinebat ne humi decideret. Notatur quoque sensus παραείρεσθαι cui affinis παρήορος ...... ἔνθα καὶ ἔνθα, η', 156. (349). τὰδ' ἀνὰ στόμα etc. *Quem et per os et nares efflavit dehiscens.* πρήθειν—ἐμπρήθειν, *inflare*. Sic ἐν δ' ἄνεμος πρῆσε ...... ἱστίον, α', 481. Collaudatur exempl. δάκρυ ἀναπρήσας, ι', 433. ubi conf. (351). οὗτοι ἄρ etc. connexum puta cum vs. 306, ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα etc. ope voculæ. Lectio cod. Harl. et expositio Scholl. mera subtilitas est. cf. not. Clark. (352). ἐπέχραον, *invadere solent*. μετὰ βίας ἐπῆλθον, Sch. br. Comparatio spectat ad impetum Achivorum quorum nunc est νίκη ἑτεραλκής: lupos ideo, gregatim (ἀγεληδὸν) irruentes, in simil. adhibet poeta. Sch. A. Hinc sua hausit Apollon. in Argon. β', 123–8. Male Ernesti ad verbb. αἵτ' ἐν ὄρεσσι. Mavult ἅτε ob μῆλα, nam in αἵτε intelligendæ ὄϊες. At neutiquam; nam respicit illud αἵτε ad vs. præced. et procedit sent. ὑφαιρούμενοι ἐκ μήλων (ἐκείνας τὰς ἄρνας ἢ ἐρίφους) αἵτε διετμάγησαν κ. τ. λ. Hoc et perspexerat Heyne. (354). ἰδόντες, lupi. ἐπιπαμφαλόωντες ὁμοῦ. Apoll. supr. cit. (356). φόβος δυσκέλαδος. Est epitheton bene delectum ad designandum clamorem et insequentium et fugatorum. κακὸν ἦχον ἀποτελοῦντος, S. br. De modo loquendi conf. θ', 174. ζ', 265. (358). Argutiæ sunt grammaticæ de ὁ μέγας in Clarkii nota quas excutiat si quis *zonam perdidit*. Probat Heyne Obss. h. l. lect. αἴας δὲ μέγας.—perperam; nam articuli usus *demonstrativus* (δεικτικὸς) Homero solennis est: bene reddit Vir doct. *vasto ille corpore*, nam præcesserat vs. 330. αἴας δὲ ...... ὀϊλιάδης, ille qui fuit μείων, οὔ τι τόσος γε, ὅσος τελαμώνιος αἴας, β', 528. Vid. Sch. Ven. A. ἐφακοντίσαι ἕκτορι.

Debebat sane vices rependere: conf. supr. 114 sqq. (361). σκίπτετ' etc. In compage versus et delectu verborum vim quærit Dionys. de compos. §. 16. Hæc, quæ Hectori attribuitur, summa prudentia in re militari, convenit cum istis quæ de seipso pronuntiat supr. ή. 237. Præstat porro poeta imaginem viri fortissimi, qui, spe victoriæ jam amissa, manet tamen et periculo se objicit ut suis succurrat: Vert. Ang. 362 sq. *He was already aware of the tide of success being turned, yet retained his ground and saved his loved associates.* (362). ἐτεραλκέα. Supr. ή, 26 et pass. (363). σάω. Memorat Clarke rationes expediendi hanc vocem, Barnesii ex Etym. Magn. et Eustath. Absurda prior, nec præferenda hæc altera, nempe poni pro σάωζεν per apocopen. Verum attingit Heyne: σάωμι—ἐσάων—ἐσάω. Obss. h. l. (364). Paulo aliter constituitur similitudo ac supr. 297 sqq. νέφος hic a procella dissipatum Trojanos turmatim fugientes designat, λαίλαψ apte insequentes Achivos. Verte; *Sicut quando ab Olympo nubes vadit per cœlum, cum ex æthere vasto ingruere facit Jupiter nimbos procellosos.* Nominis caussa apponitur Olympus. Cæterum de junctura in vs. 365 quæstio fit quæ impeditior est si spectes solennem interpunctionem: quid enim est νέφος ἔρχεται ἐξ αἰθέρος δίης nisi hæc posteriora sejuncta vertantur *ætherem post serenum*, ut facit Lat. vulg.? αἰθρία porro est *serenitas, serenum cœlum*, et obvia reperies in ρ', 371. πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι, h. e. αἰθρία, *sudo cœlo*. Sic. Sch. Lips. ὅταν ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς αἰθρίας ἐπιτείνῃ τὴν λαίλαπα, *post serenitatem inducat procellam.* Huc facit Sch. br. in not. ad τείνειν λαίλαπ. μετὰ τὴν αἰθρίαν ἐμβολὴν ἀνέμου διεγείρῃ. Construct. duriorem puto. Ad vs. 366. conservat bene Sch. A. vim locut. λαίλαπα τειγη—οἱ τρωες, προσεδρευοντες πρωην τῳ ναυσταθμῳ, ε π ε ξ ε τ α θ η σ α ν εἰς το πεδιον. (367). κατὰ μοῖραν. Sensus idem ac κατὰ κόσμον h. e. *integris copiis.* Bene exp. οὐ κατὰ μ., ἀτάκτως. Conf. μ', 225. οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα.

(370). Polydamantis consilium huc spectabat ut, relictis curribus, castra pedites invaderent μ', 75 sqq. hoc ne quid adversi postea accideret dum fuga effusa raperentur Trojani. Cuncta vero nunc cadunt adversa; confracti currus—strati viri cæsique. De nexu ὠκέες ἵπποι—ἄξαντε vid. supr. δ', 452. ἐν πρ. ῥυμ. cf. ζ', 40. (374). ἐπεὶ ἄρ, *quando ut dixi* etc. supr. 366 sqq. ἄελλα, *pulvis conglobatus,* κονίσαλος pass. κονιορτὸς, Gaz. Obvius quoque κονίσαλος ἀελλὴς, γ', 13. (375). τανύοντο, "protendebant se nitendo ad cursum. Ad oculorum sensum redditum. Alibi τιταίνεσθαι, uti χ', 23. Exponunt ἐντεταμένως ἔτρεχον." *Heyne*, Obss. h. l. Congeruntur imagines in hac descriptione vividissimæ et ad vim descriptionis plurimum accedit quod in tam brevi spatio coarctantur omnia, dilucide tamen et ἐναργῶς enarrata. (379). ἀνεκυμβ. *cum-fragore-evertebantur*, Lat. vulg. puta ad conciliandas diversissimas expp. Sch. br. ἀνεκρότουν, ἀνετρέποντο. Hæ nimirum ad etyma diversa spectabant, κύμβαλον, *cymbalum*—κύμβαχος, *præceps.* Scriptum etenim jam antea retulerat Ernesti, ἀνεκυμβαχίαζον, ex Valckenario. Melius hoc cum them. κύμβαχος, *præceps*, pass. obv. convenit: at succurrit posse formari a κύβη, κύμβη, *caput*, κύμβαλος, eadem ratione ac κύμβαχος. Illud nempe παρὰ τὸ εἰς τὴν κ ύ μ β η ν ἅ λ λ ε σ θ α ι. Sic κονίσαλος. Prætulerim ipse vers. quæ rationem utramque conjungit,

subsilientes-resonuere: κύμβαλον enim est *æs tinniens* et *concuti solitum*. Possit et simpliciter, *resonabant, fragorem edebant*. Et bene vox efficta per onomatopœiam ad *sonitum motumque* exprimendum curruum levatorum onere et in præceps vectorum. Vett. exponunt varie, ἀνετρέποντο, ἀνεκρότουν, κτύπον ἐποιουν, ἀνεπήδων etc. Cf. Obss. pp. 201–3. (380). ὑπέρθορον—*velociter, animose transibant*, nam ut de *saltu* accipiatur vix cogites: fossam transibant, qua parte ab Apolline planam factam (λειαινομένην) finxerat poeta supr. ό, 260 sq.

(384). Omnino prætulerim lect. in codd. quibusdam βέβρυχε χθ. quæ et dictio valde poetica est et sensum comparationis optime exprimit. Dubitatur de constructione, quo referatur βέβριθε. Putat Heyne βέβριθεν ὕδατι, ut καρπῷ βριθομένη, κ', 307. et alibi: at bonum sensum præstat βεβρ. ὑπὸ λαίλαπι. Vertas similitudinem; *sicut ingruente procella omnis nigra ingravescit terra die autumnali cum rapidissimum imbrem fundit Jupiter, quando nempe ira in homines excanduerit qui injustas sententias in foro ferunt, justititiamque expellunt ultionem deorum nil reveriti; horumque quidem omnes fluvii inundant fluentes, et multas rupes prominentes avellunt torrentes, et in mare purpureum vehementer strepunt dum ex montibus declivi cursu fluunt: vastantur vero labores hominum.* λαβρότατον—ut de procella, λάβρος ἐπαιγίζων supr. β', 148. Imber a Jove proficiscitur secundum quæ exposita sunt supr. ξ', 159 sqq. in mytho. luculenter in Georg. 2, 326., *conjugis in lætæ gremium* etc. σκολιὰς κρίνωσι, dictum pro σκολιῶς notatur jamdudum. Optime Sch. br. ἀδίκους......ἀπὸ τοῦ εὐθέως καὶ ὀρθοῦ παρατετραμμένας ἐπὶ τὸ ἄδικον ...... στρεβλάς, διεστραμμένας. Gaz. Angl. *perverse decisions.* ὄπιν, *vindictam.* vertunt porro *monitum*, τὴν ἐκ θεῶν ἐπιστροφὴν καὶ φροντίδα, Sch. br. τὴν ὄπισθεν ἐ π ο μ έ ν η ν τίσιν. Notio convenit in Odyss. ύ, 215. οὐδ' ὄπιδα τρομέουσι θεῶν. Angl. *regardless of the divine vengeance.* κλιτῦς, secundum th. *devexa montis*, τὰς ἀποκλίσεις, quæ torrentes secum auferunt—ad instar eorum quæ dicuntur hodie *avalanches*, sed minori mole. Exp. voc. χαράδραι in Sch. bene convenit cum δ', 454. at non cum præsentibus. Videtur et designasse *torrentem* et *locum a torrente excavatum*, τὸν αὐλῶνα ἐκρησσόμενον.

(392). μινύθειν frequenter obvia cum signif. *immanente—perire, deficere.* Exp. Sch. br. ἐλαττοῦται, φθείρεται. At supr. ό, 492 sq. *transitiva* est; transtulitque Maro, *sata læta, boumque labores diluit.* Georg. 1, 325. Excute totam descript. 322–7. ex ornatissimis est; necnon Aen. 2, 305. Præiverat dudum Lucret. in 6, 255 ss. Adde 290, *in imbrem solvier æther*, quod bene cum Virgiliano convenit, *ruit arduus æther*, et cum 385 supr. secundum sensum *mythicum* antiqq. de Jove. (393). ὡς ἵπποι—στενάχοντο. Sensum comparationis discutit Heyn. in Obss. h. l. et Nott. Putat fugam rapidissimam indicari ad instar torrentis qui præceps fertur et secum obstantia vehit. Quare igitur στενάχοντο bis repetita? Immo λαίλαψ, *ingruens procella*, pugnam sævissimam adumbrat et impetum Myrmidonum. Interpositi 386–7–8. ad ornandum conferunt. ποταμοί dehinc et χαράδραι, imbribus aucti priores, hæ vectæ præcipites, ἐπὶ κάρ, perquam vivide depingunt fugam impeditissimam, turmis Trojanorum hinc inde conglobatis. Clamorem et strepitum fugatorum dixerim latere in voc στενάχουσι cum quo optime convenerit lect. βέβρυχε supr. 384. et στενάχοντο in vs. 393 in apo-

dosi ponitur, adeo ut sit revera *primaria*. Cf. Obss. p. 204. Mecum facit Eustath. qui in præcedd. laudaverat et sermonis gravitatem et eruditionem, quæ intexitur, moralem.

(394). Patroclus, fuga immissa, multos interimit—418. Cogitandum est Patroclum, cum e castris expulisset Trojanos atque eos sequutus fuisset usque ad agmina prima, πρώτας φάλαγγας, deinde regressum cohibuisse a fuga magis effusa, quo in spatio arctiore cædes facilius eorum fieret. Absurde cogitaverant quidam de agminibus Achivorum vs. 394. quasi id non sit manifestum, Trojanos ab urbe intranda prohiberi. Quomodo porro ἐπικείρειν φάλαγγας agminum sociorum? Cf. Not. Clark. Quod dicit Vir doct. proprie dici ἔεργε de *hostibus*, id minus accuratum: nam Hector τρώων ἀνέεργε φάλαγγας, supr. γ', 77. (396). μεσσηγὺ etc. Sensus generalis se prodit—Trojanos interimi inter naves et vallum—deinde egressos, inter vallum et fluvium: sed quare interponitur ποταμοῦ? Primo forsan totum spatium indicatur, deinde illud quo præcipue bellantes versabantur—planities nempe interjecta. Dixerim vero poetam nunc descriptionem ζωγραφικὴν et ad affectus commovendos inducere nec de topographia exactiore esse solicitum: et hoc caussæ protulerim cur de alvei transitu nulla fiat mentio, qui necessario factus est a Trojanis urbem petentibus. Cuncta melius obversantur et fortius animum feriunt fortasse quam si prolixiore versuum compage describerentur. Cf. tamen Exc. Heyn. de topogr. Troad. Lib. VI. Ob oculos habeo tabulam topogr. ab insigni viro Gell descriptam, quæ luculenter, meo judicio, cuncta exhibet: nam recta ad urbem tendentibus occurrebat rivulus a Simoente profluens, et superato Simoente, planities dehinc Scamandri; sed vadum notatur ad confluentes fluvios Sim. Scam. ubi forsan Patroclus ἐπέκερσε πρώτας φάλαγγας, et ἔεργε. Suboritur tamen dubitatio annon dictum sit τὸ τεῖχος vs. 397 de Urbe ipsa; non ideo spectari *vallum*. Hac ratione *planities* indicatur, et servatur accuratius ordo topographicus. (398). πολέων—ἀντὶ, ἕνεκα. ἀπετίνυτο, *fecit ut sibi persolveretur, exigebat*. *Cædes*, tanquam *mulcta* quædam, spectatur. (406). ζωγραφικῶς rem depingit: hastam Patroclus retrahit, sequiturque Thestor transfixus. Bene vel in levissimis servatur Patrocli ἡ ἀριστεία. (407). De specie piscis quærunt Grammatt. si qua latet in epith ἱερός. At frustra: nam *magnitudinem* v. *præstantiam* in genere indicat. Sic Euripides ἱερὸν κῦμα. Cf. Not. κ', 56 et al. Verum perspexit Sch. br. ἱερὸν—μ έ γ α ν. Videsis Clark. Ernest. in loc. Non ita feliciter Sch. br. in expos. ἤνοπι χαλκῷ......ἀγκίστρῳ, *hamo*. Indicatur *æs cylindricum* quod fistulæ instar lino, τῇ ὁρμιᾷ, circumdabatur muniendi caussa. Cf. C. S. (409). Non supervacaneum κεχηνότα, sed comparationi bene convenit. Talem speciem præbet piscis ex unda elatus. κατῶσε δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ στόμα, *præcipitem ex curru excussit*. (419). ἀμιτροχ. Armatura quædam, Lyciis propria, indicatur. μίτρᾳ καὶ θώρακι μὴ χρωμένους. Sch. br. atqui errore haud dubio. Ambobus simul certe non carebant. In sententiam proclivior sum Lycios non habuisse τὰς μίτρας (supr. δ', 132—3) subjunctas τῷ ζωστῆρι (balteo thoracis), sed ea in parte inermes fuisse. Aperte Eust. in comm. τοὺς μὴ ὑποζωννυμένους μίτρας τοῖς χιτῶσιν etc. errat vero in sqq. thoracem et χιτῶνα eosdem fuisse opinatus.

cf. loc. cit. supr. Meminit porro quorundam acumen, sumto α pro ἅμα, epith. posse verti, " utroque simul, et thorace et subucula, armatos." Atqui hoc otiosum foret vel maxime. Exp. Gaza, ἐσκυλευμένους—*spoliatos* sc. a Myrmidonibus: at hoc non fert constructio, ut perpendenti constabit. Contulerim cum λινοθώρηξ et sim. β', 529. (421). Cf. ό, 127. ἐπέεσσι καθάπτετο. (422). νῦν θοοὶ ἐστέ. Vacillant interpretes, exponentibus quibusdam, *nunc celeres estis*,—ad fugam scil. quasi *sarcastice* prolata; et hoc cum interrogatione tuetur Ernesti: aliis contra, ut sit hortatio; *nunc alacres estote!* Hoc præferendum, et ob sensum vocis (cf. έ, 571. θοὸς πολ.), et ob apodosin in sequentibus, *ego enim ipsi viam præmonstrabo—huic viro obviam ibo* etc. Comparant Aen. 9, 781 ss. In inseqq. vss. 424—5 lecti jam antea, ί, 175—6. (428). Vis similitudinis in hoc constat quod acerrima pugna cietur et maximo clamore. Notanda porro ἡ ἐξοχή. cum principes pugnam ineunt, concurrunt—λείουσιν ἐοικότες ἢ συσὶ κάπροισιν—ή, 256 sq. Cf. supr. 52.

(433). ὤ μοι etc. Profert Plato tanquam ἀναξίως λεγόμενα, indigna de diis referentia. πολιτ. 3, 388 Bip. At dudum totam compagem 432—58 sustulerant Critici; Aristarch. in Sch. Ven. A. Heyne et Knight inter recentiores. Argumenta petunt ex luxata serie et compage narrationis: quod minime hæc cohærent cum ό, 79. 151. porro ex vs. 445 infr. Defendit tamen Criticus in Sch. A. Paria sunt χ', 166 ss. ante mortem Hectoris. (435). Cf.—μητιάασθε, ἤέ μιν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν, ἦέ μιν ἤδη πηλείδῃ ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν, ἐσθλὸν ἐόντα, infr. χ', 174 sqq. Locus excitatur a Max. Tyr. diss. 11. et a Cic. de Div. 2. 10. De fato Homerico jam antea notatum id posse a summo rectore differri—manere vero immotum quod ad eventum spectat. Conf. ζ', 488, 9. Rationem ex seqq. eruas; si mutatur ordo et series rerum in uno quolibet casu quid fiet si alii id sibi deberi opinentur? Juno rem tractat ἐλεγχτικῶς. Jovem redarguit qui ordinem constitutum rumpere et mutare pergit. Atqui id non magis ei quam aliis licitum evincit—449. (443). ἀτὰρ οὔ τοι πάντες etc. Vs. jam notissimus. (453). αὐτὰρ ἐπὴν etc. notabilis locus propter ministerium Thanati et Hypni viros insignes post obitum curantium. Sic infr. 671 sq. Sunt ibi ὕπνος καὶ θάνατος διδυμάονες, pulchro phantasmate. Iterum 681 sq. Inter exsequias quoque memorantur, τύμβος, στήλη sepulchro imposita, *cippus*; supr. λ', 371. στήλῃ κεκλιμένος......ἐπὶ τύμβῳ. De verbo ταρχύειν conf. supr. ή, 85. Ministerium non prorsus absimile narratur in Aen. 11. 592. sq. videturque ex h. l. adumbrari. (459). Pugnam instauraturus Jupiter supr. λ', 53 sqq. ejusmodi prodigium monstrat Hes. Scut. 384 sq. In honorem Sarpedonis hoc factum memorat Poeta: pariter in loc. cit. σῆμα τιθεὶς πολέμοιο ἑῷ μεγαθαρσέϊ παιδί, ut ostento τῷ παρὰ φύσιν aversandæ rei eventus designaretur. Locum tractat Heraclid. Pontic. a Clarke cit. *Imbrem* vocat *sanguinolentum*, lacrymas ætheris, " pluvia decidente ex superioribus locis cantu quodam funebri mixta." Hæc omnia *rhetorica* nimis, *tenuique filo deducta*. Sunt *lepores* ingenii. Citat Heracl. ψιάδας in vs. 459. at hoc labenti memoriæ tribuendum. (465). " Scribendum νειαίρην, quæ est forma Ionica." *Ernesti*. At recte reposuit Heyne hoc non observari in vocc. quarum ultimam præcedit diphthongus—ut δασεῖα, πίειρα, μά-

καιρα. Obss. p. 221. (466). ἀπήμβροτε. Supr. έ, 287. (468). Consimiliter ύ, 403. αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἄϊσθε de moribundo. Forma aliquoties occurrit, ut βιβάσθων in ν', 809. ό, 676. et recte dicitur de viro *expirante animam.* Mavult Ernesti, *graviter anhelante,* quia anima exspiratur infr. 502. miro lapsu—id ad Sarpedonem trahens quod de equo dicitur. Apposite ideo subjungitur ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός in vs. prox. (470). τὼ, reliqui equi, διαστήτην, ad diversas partes ibant, *dissultabant.* κρίκε, vox per onomatopœiam efficta—aoristus puta ex κρίκω. Præfertur et κριγε, ἔκριγε, ex κρίζω—quod antea intulerat Clarke et melioris notæ existimat Heyne. Sed hoc potius retulerim ad κρίσσω. Porro de equo παρηόρῳ vid. ή, 156. Possit et in sensu, *solutus,* χαῦνος, ut in loc. cit., accipi. (472). εὕρετο τέκμαρ τοῖο, h. e. *finem, remedium rei invenit.* οὐδ' ἐμάτησε, *nec segniter se gessit.* Dicas celeritatem in opere navando quodammodo exprimi per orationem asyndetam in 470, 2. (475). τὼ δ' ἰθυνθήτην. Sensus apertus ex 470 supr. non amplius dissultabant, *stabant compositi*; petitum hoc ex Sch. br. ἐπ' εὐθείας ἔστησαν τεταγμένοι. Recte porro Sch. in τάνυσθεν,—ἀπευθύνθησαν, *in habenis dirigebantur,* ut nempe æqualiter starent. Dici censet Heyn. de equis ad cursum contendentibus, Obss. p. 223. at loc. cit. supr. 375. non favet; τανύοντο illic est *dirigebant-se, ferebant-se-concitato cursu.* at hic vox media et in usu primigenio; obvia pass. ἐτανύσθησαν. ῥυτῆρες, *lora jugalia.* (481). ἔρχαται, εἰργμέναι εἰσί, at (inquiunt) sensu parum commodo in h. l. præcordia enim, secundum sensum veterum, includunt cor, non includuntur ipsa. Vulgarem ideo interp. amplectitur Heyne, *ubi præcordia complectuntur densum cor,* at non docet quomodo *passiva* ἔρχαται possit verti *active.* Melius forsan distinxeris, ἀλλ' ἔβαλ' ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ, ἔνθ' ἄρα etc. ut sensu latiore dicantur φρένες εἰργμέναι. Si vulgarem retineas dicuntur *præcordia septa, inclusa circum cor,* sensu minime χειρουργικῷ, satis tamen accurate vulneris locum indicante. Objicit præterea Vir doct. non constare posse φρένες Fερχαται. at de digammo h. l. minime certus sum. Scribit Knight ἕρχαται, spiritu aspero ut in Tab. Heracleensi. Cf. Prolegg. in recensu voc. dig. ἀδινὸν, epith. cordis ob densitatem musculorum. Sch. Lips. καρδία, νευρώδης οὖσα. (482–6). Vss. jam lecti supr. ν', 389 sqq. Spectat prima comparatio ad prostratum corpus moribundi herois; secunda 487, ad gemitum et indignationem animi. (487). μετελθὼν ἀγ. *Superveniens armento.* αἴθωνα vertunt, *fulvum:* dubitatur de sensu in κ', 23. εἰλίπους, *varus.* Ernest. (491). "ἤυτε ταῦρος ὤλετο στενάχων......ὣς (Sarpedon) κτεινόμενος μενέαινε. Videtur ideo recte verti, *indignante anima gemebat.* Videtur Virg. hinc petiisse: *vitaque cum gemitu fugit indignata sub umbras.*" Heyn. Obss. 226. μενέαινε ideo, *ingemiscebat.* Vss. laudati sunt in Aen. 12. f. Similitudo tamen h. l. remotior est. Versum adumbrari ex Il. χ', 362 sq. notissimum est, et dici *vitam* pro *anima,* ψυχῇ, doctrina exquisitiore.

(492). Glaucum obtestatur ne hostibus permittat ut corpus armis spolient: expectabam in vs. νῦν σε μάλα χρεὼ (ut usitatum) ἐφικνεῖται ὥστε σε εἶναι αἰχμ. πόλεμος κακὸς, *ærumnosa pugna.* θοός, supr. 422. (500). Supr. ό, 428. (503). ὀφθαλμοὺς ῥῖνάς τε. Mortui desinunt *videre* aut *spirare.* Sch. A. Acutius perspicit Heyne, nimi

rum τὴν ῥῖνα ὀξεῖαν, inter signa mortis recensitam. Generatim respici dixerim ad speciem moribundi. (504). φρένες. diaphragmatis membrana, pellicula. (507). Corrigebat Dawes ἅρμα Fανακτων. Solum hoc manebat quo versus poterat ἰθυνθῆναι, nam certissime vox erat digammata. Medelam adhibet Knight resectis vss. 505—7, ut supr. 370—1. Præiverat Heyne.

(508). Glaucus, dolore confectus ex vulnere sibi illato a Teucro supr. μ', 387 sq. Apollinem precatur ut opituletur et sanet—526. Exaudit preces Apollo et vim suppeditat—529. Glaucus deinde ad proceres Trojanorum se confert et hortatur præcipue Hectorem per gratiam et amicitiam ut pugnæ succedat—547. (510). χειρὶ δ' ἑλὼν etc. Locus, ut bene notat Heyne, est inter ἐναργεστάτους. Cernimus heroem oculis quasi subjectum et stringentem brachium—hoc puta ad cruorem abstergendum. αἰνῶς supr. γ', 158. (511). Recte ἐπεσσύμενον. τεῦκρος δὲ γλαῦκον....ἰῷ, ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο μ', 387 sq. (512). ἀρὴν—*damnum, injuriam*, nempe invasionem muri. Sic et ἀρῆς ἀλκτὴρ infr. σ', 100. et in Od. ρ', 538. ἀρὴν ἀμῦναι ut hic. At in junctura hærent docti: Heyne in Nott. ἔβαλεν αὐτὸν ἀπεσσύμενον τείχεος, quasi in recessu a muro. Quidni ergo ἀπεσσύμενον in contextu. et h. l. et supr. μ'. 388. In Obss. p. 229. expedit, ἐπεσσύμενον τείχεος pro ἐπὶ τὸ τεῖχος. at neque hoc arridet. Verto ipse; *quod* (καθ' ὃ) *ei inflixerat jamdudum Teucer irruenti a muro* (ἀπὸ τ.) *excelso, dum socios tutaretur*. Syntaxin probo, ἀμύνειν ἑτάροις (ut supr. 265) κατ' ἀρήν. At in loc. cit. Od. ρ'. variatur ἀμ. ἀρ. ἀπὸ οἴκου, quod solennius. Notandum in tironum gratiam occurrere ἀρὰν, *precationem*, cum priore longa. Cf. ι', 562. ο', 378, 598. etc. (514). ὅς που λυκίης—.Glaucus, Lycius, aptissime inducitur ad Lycium Apollinem fundens preces. (515). Videor mihi observasse quid emphatici in adjecto pronomine. Vulgaris ratio erat δύνασαι δέ τι, infirmius haud parum. πάντοσ' ἀκούειν, utrum in Lycia vel Troja commoreris. Conf. illa, ἠέλιος. ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις, γ', 277. (522). Manifesta lectio ὁ δ' οὐ οὗ παιδὸς ἀμύνει, et propter digammum in οὗ et hiatum in παιδὶ ἀμύνει quod in Edd. vulg. receptum. Constructio est; ὁ δὲ (ἀπὸ) οὗ παιδὸς (οὐκ) ἀμύνει τὸν λοιγὸν, τὴν ὕβριν, h. e. spoliationem armorum. (523). Stare nequit μοι Fάναξ, at prostat certissima emendatio, με Fάναξ. *Dawes*, M. C. p. 152. Nec obstat ἄκεσσαί με ἕλκος, ut patet ex coll. ι, 361. 795. locc. a Dawesio ipso notata. Transiit ad nos mod. locut. *heal me this grievous wound*. Constr. possit esse ἄκεσσαί με κατὰ τὸ ἕλκ. Obstat Ernesti et h. l. et supr. 507. at ob inscitiam in hac parte grammatices. (524). κοίμησον ὀδύνας, *lull my pangs to slumber*. Metaphora venustissima, *dolores consopiti*, h. e. *sedati*, πραϋνόμενοι. Non absimile est Sophocleum, τὰν θερμοτάταν αἱμάδα.... κατευνάσειεν, Philoct. 696–9. q. l. ἤπια φύλλα sunt τὰ τὴν ὀδύνην κοιμήσαντα, ὀδυνήφατα φάρμακα. (526). ἀμφὶ νέκυι, *circa, propter cadaver*. Diversum est ἀμφιμάχεσθαι νέκυος, supr. 496. infr. 533. Comparat cum νέκυς κατατεθνειῶς Clarke Sophocleum, ὁ κατθανὼν νέκυς. Antig. 515. notandum vero lectionem Brunckianam esse κατὰ χθονός. Locut. obv. Odyss. κ', 530. λ', 37. χ', 448. (528). Brevi omnia peraguntur instante periculo. Non ita Maro egregie locum ornans, Aen. 12,

411 ss. at concedendum hoc; de summo etenim heroe fatisque ipsis Trojanorum agitur. (531). Vix accurate vertuntur οἱ—εὐξαμένοιο, *se—precatum* in Lat. vulg. quasi in unum possint coalescere. Constructio est, ἤκουσεν αὐτοῦ εὐξαμένου, οἱ, *sibi, in ejus gratiam.* (534). βιβάσθων. Supr. 468. (542). *Qui Lyciam defendebat:* vetus Grammat. in Obss. Heyn. pp. 233 sq. docet a verbo ῥῦμαι v. ἔρυμαι profectum εἴρυτο. at conf. ά, 141. videtur tamen vs. ἐκ τῶν ἀθετουμένων esse, additus vero παραλλήλως cum præcedente. Vocat Knight "merum commentum perperam insertum" Nott. (548). Vert. *prorsus occupavit dolor intolerabilis.* Dissentiunt in voc. κατακρῆθεν Grammatici. Sensus generalis constat, *funditus, penitus*—at non scribendi ratio, an sit κατ' ἄκρηθεν, h. e. ἄκρης, vel κατὰ κρῆθεν, κάρηθεν, a κάρη. Cum priore convenit vox obv. κατάκρας v. κατ' ἄκρης, eadem signif. *de summo ad imum* etc. at in hoc proclivis sum. κατὰ κ ε φ α λ-ῆ ς λάβε πένθος. Eustath. ἐκ κεφαλῆς, Gaz. κατὰ κ ρ α τ ό ς, Sch. br. quod perinde est, nam κρὰς est κεφαλή, et latere arbitror in supr. cit. κατάκρας. κατὰ κρῆθεν, *Knight.* at una voce *Wolfe;* unde etymon prius censeo probatum.

Vox iterum obvia est in Od. λ', 587. et inter Homeridas H. in Cerer. 182. ἀπὸ κρῆθεν, Hes. ἀσπ. 7. et comparantur similia, ἐξ αἰτύμηθεν, supr. θ', 304. ἐξ οὐρανόθεν, ibid. 19. cf. et ώ, 492. Transiit ad Tragicc. Cf. Soph. Antig. 106. Hinc cogitant Grammatt. de θεν, ut de φι, paragogico—*genitivis* vero tantum addito. Conf. Mathiæ § 87. N.

(552). ἦρχε δ' ἄρα σφιν, *præibatque ipsis, ut solitus erat.* Clarke. (654). Sic πυλαιμένεος λάσιον κῆρ, β', 851. (556). ἀμύνεσθαι, simpliciter, *hostes propulsare. Tales cum estis quales eratis inter viros —vel etiam fortiores.* (558). πρῶτος ἐσήλατο. Conf. μ', 290 sqq. At quæstio suboritur; legitur enim μ', 437 sq. ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον ἔκτ. δῶκε πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος ἀχαιῶν. Sed bene respondetur expugnationem castrorum factam esse simul a Sarpedonte et Hectore in diversis partibus, illosque, primos omnium in ea parte aciei qua stabant, vallum fuisse aggressos. Quinetiam opera Sarpedonis in hac re maxime conspicitur supr. μ', 290 sq. Cogitandum porro Patroclum velle magis excitare animos ductorum memorato valli excidio. In exp. voc. ἐσήλατο quæ per se satis obvia est Sch. br. habet διεσάλευσεν —ἐπλήρωσεν εἰσελθών. σαλεύειν est commovere instar maris (σάλου), sed quid huic cum εἰσάλλεσθαι, *impetum facere?* Finxerunt nempe Scholl. verb. σάλω, unde ἔσηλα, ἐσηλάμην, et hoc ne contrarius sibi esset Poeta: obliti loc. supr. cit. μ', 290. Acumen ideo merum est, quod refelleris ex μ', 438. (559). Bene supplentur, καλῶς ἂν ἔχοι εἰ ἀεικισαίμεθα αὐτὸν etc. Repente sævus prodit Patroclus, ira efferatus nimirum in hostem qui mœnia diruerat. Cf. Sch. B.

(562). οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ, *per se ipsos—sponte sua etiamsi non excitati.* Sævissima dehinc narratur pugna quæ apparatu verborum et ostenti quadam specie (vs. 567 etc.) obversatur. Primo impetu Achivi cedunt Trojanis, Epigeo interemto ab Hectore: prostremo pulsantur Trojani, cum Patroclus ira commotus interfecerit Sthenelaum—592. (565). συνέβαλον ἑαυτοὺς ὥστε μάχ. ἀμφὶ νέκυι. Cf. supr. 526. (567). νύκτ' ὀλ. Conf. infr. ῥ', 268 sqq. Caligo obducitur eodem

modo circa corpus Patrocli ut atrox oriretur certamen. Hoc factum in honorem Patrocli memorat Poeta. Porro epith. ὀλοὴ spectat ad cædem factam et cæcum impetum pugnantium. Conf. Ajacis orat. ρ', 644 sqq. (573). Epigeus, reus cædis, ad Peleum supplex confugerat, ἱκέτευσε. De more jam pridem notatur. Notatur ab Ernestio exquisitum dicendi genus ἱκετεύειν pro ἔρχεσθαι ἱκετεύσων et citat illustt. Hemsterhusii ad Aristoph. Plut pag. 456. cf. C. S. In Hesiod. Scut. 13. ἐς Θήβας ἱκέτευσε φερεσσάκεας καδμείους male verti solent, *ad Thebas veniens* etc. verte; *ad Thebas, nempe bellicosos Cadmeos, supplex venit.* μετῳκίσατο ἐπὶ βοηθείᾳ, ut recte Heins. ad loc. (583). ὅττ' ἐφόβησε v. ὅτε φόβησε, magis Ionicum. Mos notatur, *fugare solet.* Inanis est observatio quam h. l. ex Gellio proponit Clarke et quam, ut doct. Heyne loquitur, aliarum aurium judicio reliquerim. (584). Conversio ad secundam personam quo et studium audientium maxime excitatur et plus ἐναργείας orationi conservatur; ὡς ἰθὺς κατὰ τῶν λυκίων......ἔσσυο etc. κεχόλωσο δὲ κατὰ τὸ κῆρ ἕνεκα τοῦ ἑταίρ. Vim sententiæ prorsus aboleveris si in vss. inseqq. legeris ἔβαλες, ῥῆξες quod instar exempli est quam certo limite definiendus est tropi usus in narratione producta. (589) sqq. Versis tergis fugiunt Trojani et designatur spatium utpote omnia sensibus magis oblaturum. Sic ὅσσον δ' ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν etc. in magnifica illa descript. supr. ε', 770. Conf. et κ', 351 sqq. 357 sqq. ῥιπὴ αἰγανέης, δουρηνεκές, *a spear's cast.* Accurate designat *vim, impetum.* cf. θ', 355. h. l. *jactum,* qui spatium certum agri definit. πειρᾶσθαι per se simpliciter, *experiri, facere.* Subjici potest αὐτῇ, αἰγανέῃ, ut in ε', 279. Verte; *quantum jaculi longioris jactus extendit quod vir contorserit vel in bello, vires expertus, propter hostes.* Non Dammio assentior dici ὑπὸ δηΐων pro διὰ δ. Disertius explicatur orat. in ο, 358 sqq. γεφύρωσε δὲ κέλευθον etc. (598). ὅτε μιν κατέμ. Dicuntur de Bathycle qui jam assequutus erat Glaucum. Hic subito conversus pectus ferit. (601). ἐστησαν περι τον γλαυκον ἐπιβοηθουντες τῳ προκαταρξαμενῳ της ὑποστροφης. Sch B. Ven. ἰόντες ideo ad Trojanos refert Schol. et hoc melius; insequitur enim ἀχαιοί. (609). ἔλπετο γὰρ etc. Conf. ν', 158, κοῦφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων. *Sperabat enim fore ut assequeretur illum sub tegmine clipei progredientem.* Militaris quidam incessus indicatur quem facile ex seqq. intellexeris. (612). ἐνισκίμφθη, *admota, infixa est.* πελεμίχθη, *contremuit,* διεσείσθη. (614) sq. Vss. evidenter illati ex ν', 504—5. ut a Knightio monitum. Eos ταυτολογεῖν observavit dudum Ernesti. (617). ὀρχηστὴν etc. *saltandi peritus quantumvis fueris.* nempe quia tam celeriter hastam vitavit: revocant in mentem vss. η, 240 sqq. Respici censent Scholl. ad saltationem inter Cretenses quæ *pyrriche* appellabatur, πρὸς ἄσκησιν τῶν πολεμικῶν. Confirmat Clarke cit. Lucian. de saltat. 8. probat sent. Ernesti. Accedunt rationibus quod Meriones erat ipse Cres. Antiquiorum saltatio est plerumque μιμητικὴ eorum quæ animo insunt vel negotiis hominum, et sensu generali quodam is dici possit ὀρχηστὴς qui agilitatem eximiam monstrat. Dubitandum ideo h. l. an de certo quovis saltandi genere cogitarit Poeta. (622). θνητὸς etc. *mortali urgemur ab hoste mortales.* Aen. 10, 375 sq. (625). Vs. repetitus ex ε', 654. (630). *In manibus sita est*

summa belli—summa orationis in concilio—idcirco nequaquam oportet sermones conserere sed pugnare. τέλος πολέμου, "quod maxme valet in bello." Comparant τέλος μύθου supr. 83. "In altero membro debebat esse βουλῆς δὲ ἐν ἔπεσι, sed poeta convertit orationem, ut solet facere." *Ernest.* Hoc in Thucydideis solenne refert Vir doct. Laudat Heyne Pindari illud Nem. I, 39 sq. cf. obss. p. 244.

(638). οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων etc. Sævitia pugnæ declaratur; adeo coopertum est cadaver telis—sanguine—pulvere, ut nullo modo dignosci queat. Spectat vero similitudo inseq. 641 etc. ad studium bellatorum vehementius excitatum, nil amplius. Ardorem pugnandi sæpe videmus illustratum a pervicacia *muscæ* (cf. infr. ρ', 570 ss), additur vero h. l. densi agminis irruentis notio. Vid. supr. 259. Suavissime porro interponitur vs. 643, animo revocato inter sanguinem cædesque ad imaginem rusticæ et tranquillæ vitæ. Argutatur Sch. B. in voc. φράδμων. ὁ πανυ γνωριμος και συνηθης τῳ σαρπηδονι. At hoc ineptum: dictum putes de quovis in genere ut in δ', 539 sqq. oratio ἀόριστος est. (645). ὅσσε φαεινώ. Supr. ν', 3. 7. (658). ἱρὰ τ. "voluntatem Jovis cui cedendum. Respicit poeta ad Il. θ', 69, χ', 354." *Ernest.* Subintelligit Eustath. ῥέποντα—at vix, ut judico, necessario. Supr. 362. eodem sensu Hector γίγνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην, robur Achivorum præstare jam expertus. (660). Vacillo inter βεβλημένον et βεβλαμμένον. prius usitatius, at poeticum valde hoc. Movet observatio Heyniana potius dici βλάπτεσθαι φρένας de non bene sapientibus, quod etiam Ernesti. Conf. ο, 724. At hic trajecta præcordia. Ediderat Wolf. βεβλαμμένον et illustrat Ern. ex Lucret. 1. 13. (662). ἐτάνυσσε, *intendebat.* Metaphora eadem ac supr. λ', 336. κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων ἐξ Ἴδης καθορῶν. Videsis loc. (667). εἰ δ' ἄγε etc. De ellipsi conf. supr. ζ', 376. In oratione seq. hæserunt valde viri docti: Constructio optima est, ἐλθὼν ἐκ (ἔξω τῶν) βελέων, κάθηρον σαρπ. (κατὰ τὸ) αἷμα. Conjectarunt quidam ἕλκων ἐκ β. σ. ex vs. 678. 781. ρ', 126. Alii κάθηρον ἐκ μελέων a Cod. Harl. monente Clarke, sed vix Homericum sapit; porro ingratior est tautologia, καθ. σαρπ. κατὰ τὸ αἷμα ἐκ μελ. cum protinus insequuntur λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσι, quod jampridem monuit Ernesti, et fusius Heyn. in Obss. p. 252. Verior fortasse medendi ratio præbetur a Knight, qui totum episodium 664—683 ablegat, Zenodotum sequutus in Sch. Ven. Cf. Not. h. l. (670). χρῖσον etc. Hoc et seqq. ἄμβροτα εἵματα ad corporis *pollincturam* spectare dixerim, honorem Sarpedoni, a Jove orto, tributum. Ambrosiæ usus maxime inter deos conspicitur: *latex suaveolens,* supr. ξ', 170. *unguentum odoratum,* ibid. 171 sq. sc. ἔλαιον ἀμβρόσιον,—qui sensus huic loco non valde disconvenit. *medicamentum* in Aen. 12, 419. τὸ στυπτικόν, τὸ ἤπιον, a deo adhibitum. Huc refer ἀμβρόσιος, epith. vestium, comæ, omnium ad deos pertinentium: sic χαῖται ἀμβρόσιαι, α', 529. adumbratæ a Virg. Aen. 1, 407. εἶδαρ equorum Nept. est ἀμβρόσιον, ν', 35. quod alibi ἄμβροτον—inter Homeridas. Ex hisce defluxit usus epitheti poeticus et, pene dixerim, ἀόριστος, qualis erat τῶν θεῖος, ἱερὸς, δαιμόνιος etc. atque inter Latt. *almus, sacer* et sim. Sed de hoc antea notatum ad β', 19. 57 etc. Huic loco convenit quod

dudum sæpius notavi, poetam, ut ex vita hominum divina frequenter adumbrat, ita ex hisce, quæ rebus aut conditioni priorum sint accommodata, repetere. (671). πέμπε etc. Hæc antea monuerat Juno, supr. 354 ss. (677). κατ' ἰδαίων etc. Jupiter ideo adhuc in Ida manet: at supr. 432. Junonem alloquitur quæ ad Olympum discesserat ό, 79 sq. ἀσύστατα hæc. Panaceam admovet Knight resectis vss. 664—683. at memineris—" aliquando bonus dormitat Homerus." De vs. 670—commatis serioris quid latere—dudum suspicatus sum. (685). μέγ' ἀάσθη, *magnum malum sibi arcessivit.* Scilicet hoc narrationi poeticæ convenit—progressurus est Patroclus donec ab Hectore interficiatur—deinde ad ulciscendum se accingit Achilles et gloria interemti Hectoris accedet. Vid ά, 505 sqq. Convenienter dictum infr. διὸς κρείσσων νόος. Refero enim ad decretum Jovis de Achille (697). φύγαδε etc. Bene Heyne, " est prægnanter dictum binis notionibus una voce comprehensis, et subintelligendum μνᾶσθαι τοῦ φύγαδε τρέπεσθαι." Conf. θ', 157. φύγαδε, εἰς φυγὴν, a φὺξ—ut toties ἀλκὶ ab ἄλξ etc. (699). Junctura est; περὶ (*supra modum*, περισσῶς) προέθυεν σὺν τῷ ἔγχει. Eust. Sch. br. προέθυεν—προώρμα. Eustath. (702). ἀγκῶνος, τῆς τοῦ τείχους ἐξοχῆς. Notatur ars quædam in munimentis exstruendis: Conf. χ', 97. πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι. Disertum est Sch. Lips. in definienda altitudine cit. ab Ernesto h. l. Erant eminentiæ quædam in muro ad missilia jaculanda contra eos qui scandere nitebantur. Cæterum in servando Aenea. supr. έ, 433 sqq., idem ministerium exhibetur Apollinis—notes vss. 703—711 desumtos fere ex 437—444. (731). Junge, ἤε μάχοιτο, ἐλάσας τοὺς ἵππους αὖθις κατὰ τὸν κλόνον etc. Dum stat Hector incertus animi, interventu Apollinis monetur pugnam esse instaurandam in acie: personam induit Deus maxime venerabilem tum propter virtutem in bello tum affinitatem—Asii Dymantis fil. (722). Vert. *Utinam te viribus præstarem quantum sum inferior—hoc si fieret cito malo tuo a prælio abstinueris.* Jortinum citat H. in Obss. conjectantem ἀπερωήσεις quasi de Patroclo hæc dicta accipienda sint. At defenditur recepta ex verbis ipsius Hectoris supr. μ', 248 sqq. Reponas illa Hectori esse convenientia—rectius autem animo heroum truci et indomito. (725). αἴκεν etc. *eo fine ut quocunque modo illum ceperis.*

(726). Ministerio peracto discedit Apollo, et Hector consilio permotus ad certamen æquo campo redit—732, cui obviam procedit Patroclus et pugnam init lapidem contorquens in Cebrionem, aurigam Hect. Ille cæsus procumbit et gloriatur P.—750. Acerrime decertant circa Cebrionem—et totæ utrinque acies manus conserunt —776. Eximie tota narratio 751—776 comparationibus ornatur et digna cui incumbatur diligentius. (731). Cf. Aen. 12. 464 sqq. (735). τὸν οἱ etc. χερμάδιον alibi dictum. οὐδὲ δὴν etc. Interp. Heyn. est; *nec multum aberravit a Hectore. Nec irritum emisit saxum, sed Cebrionem* etc. cujus mutationis rationes criticæ proferuntur in Nott. et Obss. p. 260—1. Ex parte convenit Sch. br. οὐδ' ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀπείχετο τοῦ ἀνδρὸς οὐδὲ μάταιον ἐποίησε τὸν λίθον. At interpunctionem diversam prætuli ut constructio sit βέλος χάζετο......ἧκε, et hoc posterius pro ἅλιον ἐγένετο; *nec saxum diu aberravit a viro* (quem

prosternat nimirum; non enim de Hectore accipio sed in genere de quovis obvio dictum), *nec incassum contorquebatur.* ἀλίωσε ideo accipio ut Lat. illud, *se fundere in auras,* de telo irrito dictum. *Immanenter* dictum puto quia minus commode dicitur Patroclus χάζεσθαι, at cum mea interpunctione mutatio subjecti ad βέλος nil obstat. Lat. vulg. iisdem difficultatibus premitur. Ernesti in Var. Lectt. *non spernit* lect. ἄζετο de qua præterea cf. Obss. Heyn. et eodem sensu exponitur; sed hoc certe inconcinnius. (742). μ', 385. (745). Vers. Angl. subjungo ut constet melius orationis irrisio salsa; *Wonderful! what an active man! how nimbly he dives! were he employed somewhere in the well-peopled sea he could stay the appetites of many by finding them oysters, leaping from the vessel, however tempestuous the weather might be.* Verborum inhumanitas—τὸ κέρτομον—optime explicatur h. l. ut in ceteris a moribus et sensu ætatis. Cogitandum quoque de certamine singulari et animis efferatis quod etiam in mansuetissimo ingenio accidere possit. δυςπέμφελος, quod alibi δυςχείμερος, vox usit. a Hes. Opp. 618. Theog. 440. In vs. 749. exclamationem agnosco ut in priore parte sentent. 745. ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ! (752). οἶμα λέοντος—*vim, impetum,* ὅρμημα. At de imagine male collocata disputat Heyne—vix enim invadentem Patroclum adumbrari debere a leone sauciato. Contra Sch. Ven. B. qui dicit, "mirabiliter imaginem præferri quod destinatum morti exhibeat per similitudinem leonis in quodam impetu interemti." Quod addit ἔβλητο πρὸς στῆθος putes dici προληπτικῶς et cum respectu ad inseqq. ἑή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή, quæ ipsa pulcherrime eventum designant, interitum nempe Patrocli. Vix perspexisse sensum comparationis doctiss. Heyne ex sequentibus ejus verbis patebit, Obss. p. 264. suis ipsum viribus ruentem dixeris. (756). τὼ περὶ κεβρ. Subjicitur alia comparatio a leone, Hectore jam prodeunte in pugnam, et similitudo est accurata in omnibus. (758). μέγα φρονέοντε, *magnis animis, furore ingenti.* Simil. expressam in ἀσπ. Hes. 402 sqq. inveneris. (762). κεφαλῆφιν—ἐν τῇ κεφαλῇ. μεθίει a μεθιέω, μεθίεον—εε—ει. De producta media exquirit Clarke ex ὀ, 716. 24. ν', 103. γ', 234 etc. Archaicum μεθιϜεε—ει refert Knight, id digammo tribuens quod accentui Hermannus. Cf. præfat. et C. S. Vol. 1. p. 402.

(765). Comparatio hæc inter maxime ἐναργεῖς annumeranda. Ventorum certamen et fragor silvæ pulcherrime depingunt adversa studia virorum et agminum confligentium clamorem. Exornate Virg. transfert in Aen. 4, 441—2, 416 ss. Sed melius conservat rei *circumstantias,* quas appellant, Homerus; necnon apparatum sermonis promit qui arte quadam ζωγραφικῇ ornat, sensumque tangit. Vix argutatio fuerit si dicas concidentis silvæ fragorem pene audiri in vss. 768—9. (770—6). Pugna sævissima describitur et magnopere condensantur imagines. De sensu voc. στυφελίζειν in 774. conf. ά, 580. (776). *Jacebat ingens ingenti spatio* (ἐπὶ μέγαν τόπον, S. br.) *in vortice pulveris.* Majestas summa dictionis agnoscitur. Succurrit haud absimile illud—πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα etc. ή, 156. Parem epanalepsin comparant in Aen. 10, 842. *ingentem, atque ingenti vulnere victum:* præterea in 12, 640.

(777). Utrinque æquo marte decertatur donec, sole sub occasum

vertente, superiores facti Achivi Cebrionem auferunt et spoliant armis—782. Patroclus insigniter se gerit et magnam stragem Trojanorum edit—785; demum vero, interventu Apollinis, qui vertiginem immittit et nudat armis, vires labefactantur—806. Occasionem nactus, Euphorbus vulnerat hasta et recedit—817. Hector deinde interimit, et gloriatur—842. Retorquet Patroclus et mortem ipsius prædicit a manibus Achillis—854. Cui fortiter respondit Hector—et pugnam ciet—ad f. ὄφρα μὲν etc. *Sol medium cœli conscenderat igneus orbem.* Aen. 8. 97. Conf. θ', 66 sqq. λ', 84 sq. ό, 319. (779). μετενίσσετο βουλυτόνδε—*vergebat ad occasum.* Imago rustica præfertur, ut supr. λ', 86 sqq., quam laudant certatim Critici. Vesperascebat nunc jam cum Achivi superiores facti sunt. Eadem imag. usus est Virg. Bucol. Ecl. 2. 65. (780). ὑπὲρ αἶσαν—*præter fatum—præter quod destinatum erat.* In fugam enim conjecti Trojani; sed ad honorem parandum Achilli, propositum erat Trojanos victoriam adipisci. (787). Variat personam τροπικῶς et ad majorem emphasin heroem allocutus. Dehinc ad tertiam redit vs. 789. Compares inter plura huc facientia exquisitum illud Aen. 9. 446 ss. Ad allocutionem conversus poeta omnia quasi sensibus incurrentia depingit quæ, si usitata sequeretur, languidiora fierent. (790). Imago terribilis innuitur dei advehientis. Sic ά, 47, ὁ δ' ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς. Hac specie indutus ad terrendum commovendumque obviam fertur. (791) sq. Manum extendit et desuper plagam infert. Locut. χειρὶς καταπρηνεῖς occurrebat antea ό, 114. 398. *Plaga impacta vertigine correpti—circumacti sunt oculi.* Addit Sch. br. οἱονεὶ ἐσκοτώθησαν, quod ad effectum pertinet cum quis gravi et subitaneo ictu petitus obstupescit. Tota vero narratio huc redit: Patroclus ferebatur insanienti similis in hostes et plus æquo vires protulerat: languescit deinde—armis spoliatur—et inermis confoditur a Hectore. Studet tamen Poeta vel hic gloriam Hectoris imminuere qui tertius accedit et victoriam ignobilem reportat. Ecquis tamen fuerit qui non miretur cuncta adeo poetice—adeo cum sensibili effectu descripta ut putet non tam superasse Deum quam Poetam, illum heroem, hunc affectus animosque legentium. (794). Primo galea ad terram deturbatur: miranda est compages in h. vs. e dactylicis conflato et ad sonum quasi reddendum composito. αὐλῶπις τρυφ. Conf. γ', 372. (796). Honos insignior habitus galeæ, quæ nunquam fuit pulvere *inquinata* dum ferebat Achilles. Hoc ad spectatissimam virtutem quis retulerit, quod poeta ad ortum divinum—ἀνδρὸς θείοιο. Potest equidem exponi θεῖος, εὐπρεπέστατος. Ego, de matre dea—Thetide.

(801). Frangitur penitus hasta—clipeus deturbatur—solvitur thorax. Vox πᾶν nequaquam παρέλκει sed ad majorem emphasin adhibetur, ut alias ἐννέα πάντες, in ή, 161. ἀσπὶς τερμιόεσσα satis exponitur in ό, 645 sq. ἀσπίδος—τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκέ,' ἕρκος ἀκόντων. Appellatur et ποδήρης, ἀνδρομήκης etc. Talis describitur ἐναργῶς in ζ, 117 sq. Vox τερμιόεσσα dicitur ἀπὸ τοῦ τέρματος et de veste ut ἐκταδὴν supr. κ', 134. (806). Bene monet Ernesti de verbis a Marone translatis, *adspectu obmutuit amens,* nam in verbo ταφὼν inesse significationem *adspectus* cum admiratione, stupore. Citasse debuit ί,

193. ταφὼν δ' ἀνόρουσεν ἀχ. Sic heros subita specie conterritus—*obstupui!* (808). εὔφορβος. Insigne nomen et quod inter heroica delegerat Pythagoras ὁ τερατουργός. Meminit et salse irridet Samosatensis in Mycill. § 4. Cf. Mancipp. Auct. § 5. (810). Proculdubio sana lectio δὴ τότε ut de virtute bellica Euphorbi intelligatur qui tiro ipse et elementa artis militaris ediscens (ἐκμανθάνων τὰ τοῦ πολέμου) facinora tam egregia ediderit. Vulgata antea fuit δή ποτε et ad *curule certamen* traxerat Sch. Ven. quo antea eminuerat Euphorbus: at bene monetur repugnare usum locut. φῶτας βαίνειν ἀφ' ἵππων supr. έ, 164. quæ dimicantium est. (814) sq. Occasionem arripit poeta insigniter laudandi Patroclum qui etiam sub mortem, inermis, viribus deficiens, fortissimum bellatorem avertit. θεοῦ πληγῇ in 816—supr. 791. (818). Studio hoc efficit Poeta ut quam minime de gloria Patrocli detrahatur—nam quod primo elanguerit id Deo tribuitur: consternatum deinde Euphorbus, et ipse metu refugiens, hasta petit: fortissimus deinde Trojanorum ignobilem victoriam reportat. Notabilis est locus dum singula specialiter tradit quæ ad gloriam Hectoris minuendam facere possint. (830). κεραϊζέμεν. β', 861. (831). ἐλεύθ. ἦμαρ, ut infr. ἦμαρ ἀναγκαῖον,—ἐλευθερίαν. Obvium est in ζ', 455 et contrarium δούλιον ἦμαρ ibid. 463. Cf. et vs. 528. (833). πρόσθε τάων. Angl. *in defence of those*—ἀλόχων sc. Res ad sensum revocatur; non dicit ἀμύνεσθαι περὶ τάων vel sim sed oratione vehementiori utitur, ἵπποι ἐκτ. ὀρωρέχαται (ὠρέχαται, ὠρεγμένοι εἰσί, *se protendunt, magnopere ardent*) πολεμιζειν προσθε τάων—vel πρόσθε τάων, πολεμίζειν—ad mentem Critici in obss. Heyn. h. l. nec quid sit discriminis cerno. Bene Sch. br. ἐκτείνονται ὁρμῶντες, quod ipsum exhibetur a Poeta supr. 375. τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπ. (837). Si de hac oratione 837—842 audacius sententiam protulerim, dixerim illam sine sensus vel juncturæ dispendio ablegari posse; bene enim finiri ad vs. 856 quo gravissimæ minæ denuntiantur. Fatendum tamen est sermonem esse Homericum nec aliunde capi judicium quam ex opinione et sensu animi vix definiendo. (847). H. e. *nisi evenisset ut armis sim spoliatus nunquam tibi occubuissem – immo viginti qualis tu es superassem.* Quomodo hæc jactantia Patroclo conveniat alias μετρίῳ καὶ ἀνεπιφθόνῳ nitide exponit Plut. in tractat. de sui laude § 5. Excitat Clarke. (849). ἀλλά με etc. Vs. a Bruto recitatus ante pugnam Philippensem, unde pugnæ symbolum dedisse "Apollinem" narrat Plutarch Brut. 24. (850). Inanis quæstio movetur de τρίτος. Conf. Sch. br. Unde vero in Edit. Oxon. 1714. σὺ δὲ τέτρατος etc? Judico non illatum ex fide MSS. sed tantum ad lites *de lana caprina* dirimendas. (851). βάλλειν φρεσὶ, locut. valde usitata operose illustratur a Clarke ex Soph. Philoct. 1318. Virg. Ecl. 3. 54. Aen. 3. 250. 388. 12. 26. (852). οὔ θην—δηρὸν βέῃ, *haud sane, ne tu quidem ipse, diu in vita progredieris*, Lat. vers. ad sensum τοῦ βέῃ, quod ducunt a βέομαι, unde βῆμι, βαίνω etc. Sic et Heyn. At scribit Knight βιϜέ' ut sit βιϜεαι a βιϜω *vivo*, et citat χ', 431. ώ, 131. Vid. Prolegg. § 152. Catalog. vocc. dig. Inscitiam incusat grammatt. qui antiquum verbum extruserant. Quid ergo cogitat de ό, 194? Aperte usurpatur βέομαι cum sensu *degendi, vitam agendi* etc.

De vaticinatione argutantur Platonici—nempe animam a vinculis jamjam exituram posse ventura prævidere. Bene respondet Heyne, Patroclo minime dubium fore quin amicus quam citissime mortem ulcisceretur; expectationem ideo subesse. Transtulit hæc Maro in Aen. 10, 739 ss. nec minus poetice adumbrat in vs. 503 sq. (856). Cf. supr. 505. Illustrant loc. ex Aen. 12, 952. sensusque antiquiorum notatur de *anima*, eam et *vitam* esse et in Orco existentiam habere haud in aerem vel sua elementa dilapsam. Tribui porro affectum cernimus. Cf. infr. ψ′, 65. 72. locc. excitata ab auctore tract. de poes. Homer. p. 360, dum sententias exponit Platonicorum et Pythagg. de ψυχῇ. Contraria habet Lucret. Cf. 3, 577 sq. coll. cum 279. 585. 706 ss. dissolutionem ejus, utpote ex materia sensibili confectam, spectans.

In vs. 857 reposui ἁδροτῆτα, lect. Wolf. auribus quippe gratiorem quam vulg. ἀνδροτῆτα. Retinuerat tamen Heyne ob fidem vet. Codd. at parum ab hisce moveor cum veteres rei metricæ minus curiosi fuerint. Obvium est them. ἁδρός in Herod. 1. καρπὸς ἁδρὸς, *fruges maturæ,* q. *adultæ.* et in Plutarch. Lycurg. ἐπιτάσσει μὲν τοῖς ἁδροῖς κ.τ.λ. (861). Ordines; φθήῃ ἀπολέσαι θυμὸν, τυπεὶς ὑπὸ ἐ. δ.

NOTÆ AD LIBRUM DECIMUM SEPTIMUM ILIADIS.

Occiso Patroclo, arma detrahentem Euphorbum prosternit Menelaus—60. Ob illius operam in corpore tuendo lib. in Editt. inscribitur μενελάου ἀριστεία. Hector autem Apollinis monitu ab insequendo Automedonte reversus, exuvias aufert, dum Menelaus Ajacem majorem ad cadaver tuendum arcessit; quin illud quoque mutilatum abstulisset nisi Ajax accurrisset—139. Ajaci cedit Hector; illico tamen, a Glauco objurgatus qui mortem et spoliationem Sarpedonis exprobrat, una cum suorum agmine tendit contra Achivos—233, qui, a Menelao convocati, acerrime dimicant—261. Sic uno in loco atrox exortum certamen; Menelaus et Hector cum catervis uterque suis ancipiti fortuna in diversa contendunt: illi, ut Patrocli corpus defendant; hi, ut ad ludibrium trahant—425. Equos Achillis mœrentes ob mortem Patrocli novis viribus incitat Jupiter eosque reducit in aciem Automedon—483. Statim adoriuntur currum fortissimi Tro-

janorum ut equos abripiant; at impetum eorum fortiter sustinent Achivi, imprimis Automedon qui cædit Aretum, et arma reportat—542. Sævit pugna circa Patroclum quum Menelaum novis viribus implet Minerva—Hectorem, annuente Jove, incitat Apollo—596. Tandem inclinat acies Achivorum; ipse etiam Ajax Telamonius consternatur: cujus jussu Menelaus Antilochum ad Achillem mittit cæsi Patrocli et acceptæ cladis nuntium—701. Ipse et Meriones absportant corpus, tuentibus Ajacibus et subinde se ad hostes reprimendos convertentibus. Fit tamen fuga fœda Achivorum—761.

---

(1). οὐδ' ἔλαθ' ἀτρ. Aptissime inducit Menelaum sollicitum ne spoliaretur corpus Patrocli utpote qui in illius gratiam certans occubuerat, et summa ope arcentem hostes. Cum hoc convenienter Minerva infr. 556. alloquitur Menelaum, σοὶ μὲν δὴ, μενέλαε etc. Convenit speciatim cum indole generosa Menelai ut sodalem ab indignitate defenderet. Proinde intelligi potest quam pulchre et cum affectuum motu subjicitur comparatio vaccæ: οὐκ ἔφη, ὡς τις περι πορταχι β ο υ ς ἑστηκεν, ἀλλα μ η τ η ρ, το φιλοστοργοτατον ὀνομα. Sch. B. Species certe oculos propemodum perstringit, πρωτοτ., κινυρή—vel per gratiam ipsam numerorum. Quod ulterius adfert Schol. ad proprietatem comparationis spectat: τον αἰαντα λεοντι εἰκαζει δια το καρτερον και ἰσχυρον. τον ὀδυσσεα κυνι, δια το ταπεινοτερον μεν, ὁμως θαρσαλεον. τον δε μενελαον, συμπαθει μεν ζωῳ, οὐ μην βιαιῳ. τουτο γαρ τῳ ἠθει του ἀνδρος και τῃ παρουσῃ τυχῃ οἰκειον. B. Recte hæc ultima, nam cum leone comparatur et Menelaus infr. 109. De locut. ἀμφιβαίνειν cf. ά, 37. (5). πρωτοτόκος. Explicatur—οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκ. Sic θ', 527 sq. Adnotat Sch. br. τῷ οὖν τόνῳ παροξυτόνως, ἵν' ᾖ ἐνεργητικόν. προπαροξυτόνως δὲ δηλοῖ ἡ λέξις τὴν πρώτως τεχθεῖσαν. Foret nempe πρωτότοκος, *primogenita.*

(9). Prodit Euphorbus qui Patr. primus vulneraverat, supr. π', 806 sqq. et alloquitur Menelaum cadaver tuentem. Monet ut relinquat spoliandum—17, cui paria reponit Menelaus, mentione facta fratris Hyperenoris a se occisi, admonens quoque ne certamen tentet—32. Rabie actus Euphorbus ad hujus mentionem, ferociter respondet—42. Hastam projicit, at infeliciter—44. At non ita Menelaus qui vulnus lethale impingit—50. Exornatis comparationibus adumbrantur et Euphorbus prostratus et Menelaus victor ad spoliandum progressus—69. οὐδ' ἄρα ...... ἀμέλησε, *nec, ut æquum erat, non curam habuit*—exuvias optans nimirum. Commilito dicitur quoque non ἀμελεῖν πεσόντος cum illum ambiendo protegat. Sæpius occurrit locutio. (19). οὐ μὲν καλὸν etc. *Supra modum gloriari minime decet.* Nec accipias cum Eust. ὑπέρβιον, *elato affectu virum.* Recte Sch. br. ὑπερηφάνως. (20). Comparatio a vividis desumta illustrat τὴν ὑπερηφανείαν Panthoidarum. Ridendus maxime Sch. br. h. l. πάρδαλις τὸ ζῶον. ἡ δὲ δορὰ (pellis) παρδαλῆ. ὁ μὲν ἀπὸ τοῦ π ρ ο σ ά λ λ ε σ θ α ι, ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ π ε ρ ι β ά λ λ ε σ θ α ι—quasi non sit idem utrique etymon. Sapientiam in thematibus mirari licet. (22). Poterat adhiberi μέγα σθ. βλεμ. ut supra. ί, 237. at περὶ pro περισσῶς

ubique obvium. Conf. et μ', 42. De ira effervescente dicitur qua increscunt vires animi corporisque, ut bene monet Heyne. Nec viro eximio concesserim vss. 21, 22, jure ablegandos, fit enim comparatio magis vivida quæ sensum feriant adjectis. (23). φρονέουσιν, *animum gerunt.* Simpliciter dictum pro ὅσον μένος ἔχουσιν, ut adeo respondeatur priori parti vs. 20mi. Ratio syntactica est; οὔτ' ἐστὶ τόσον τὸ τοῦ παρδάλιος μένος, οὔτε τοῦ λέοντος etc. ὅσον φρονέουσι πάνθ. υἷες. Angl. *The spirit neither of the panther or the lion or the relentless boar is equal to that which inspires the sons of Panthus.* (24). ξ', 516. (25). *Nec ex juventute ejus fructum capit*, ad se servandum a morte nimirum. (29). ὥς θην—Cum Wolf. pro enclitico accipio. Valet ὡς δὴ, *sic nunc et tuas vires solvam si adversus me steteris.* (32). ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. Sententia laudatur a Sch. ad Pind. Isth. I. 56. ὁ πονήσαις δὲ, νόῳ καὶ προμάθειαν φέρει. Videtur in proverbium abiise ex Plat. Sympos. extr. et recte explicatur in Sch. br. Menelaus hortatur ne, ut stultus, calamitatem tantum *experiendo* sciat, sed ut abeat vitetque. Poterat legi ῥεχθὲν δέ κε—, *factum agnovisset stultus:* sed nihil muto. Excitat et Sch. A. locum Platonis. (34). νῦν μὲν δὴ ...... ἦ μάλα. Oratio qua certissimum fore prædicit se fratrem ulturum. τίσεις γνωτὸν ἐμὸν—, explet Sch. br. τιμωρίαν δώσεις ὑπὲρ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ. (36). μυχῷ θ. νέοιο. Apte citatur a S. Ven. A. β', 701. καὶ δόμος ἡμιτελής etc. Bene huic loco convenit sensus illic adhibitus, *literalis* nempe. (37). ἄρητον γόον. Ultro se offert, *luctum, mœrorem infandum;* ut adeo ad sententiam Ernestii sim proclivior qui mavult ἄῤῥητον. Simplicius tamen ἄρητον et aptissimus sensus profertur ab Eustath. τὸ ἀπευκταῖον *(averruncandum)*—τὸν ἐπάρατον. Scribit Knight ἀϜρητον—et haud dubie digamma ante ρ inserendum sæpissime: antiquam scripturam forsan agnoveris pro ἀῤῥητον. Nec obstat quod Eustathius dicit, hoc genus scripturæ priscos minime adamasse—nam potuit ipsum ἄῤῥητον ex recentiorum cultu oriri quod antiquitus fuit ἀϜρητον. (41). Concidit obs. Ernestii hoc loco, (qui usitatius esse affirmat ἐπὶ δηρὸν adeoque inducit,) ex ξ', 206. ubi ponitur absolute δηρὸν χρόνον, h. e. κατὰ, ἐπὶ τὸν δ. χ. In seqq. ἀλκὴ spectat ad victoriam, φόβος ad mortem vel fugam victi et ordinanda est sententia, πόνος ἤτ' ἀλκῆς ἤτε φόβου οὐκέτι ἔσεται ἀπείρητος οὐδέ τ' ἀδήριτος. Periculum illico faciendum est uter nostrum victoriam adepturus est, uter vincendus. Explet Ven., ὥστε ἢ ἀλκὴν ἐπιδείξασθαι, ἢ φυγήν. (47). στομάχοιο θέμεθλα. *gutturis fundum.* (51). αἵματί οἱ etc. Loco commentarii inservire possit illud Luc. in Alectryon. § 13. ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸς, ὁπότε εὔφορβος ἦσθα κ τ.λ. Ceterum per χαρίτεσσιν ὁμοῖαι intelligi monet Sch. br. ταῖς τῶν χαρίτων κόμαις ἴσαι. Hoc breviter effert poeta. Addit præterea a Macedonibus et Cypriis appellari crispa illa et contorta vitis flagella vel στεφανίτιδας, χάριτας. Hoc aptissime formam cincinnorum refert, at plane nihili est. Ad seq. vs. recte Sch. br. ἐσφιγμένοι ἦσαν, ἐδέδεντο. ὅθεν καὶ σφήκωμα εἴρηται. σφήκωμα, *vinculum, nodus.* Respondet Latinum *coercere crines*, ut in Horat. Carm. 2. 19. 19. necnon in Virg. *crines nodare in aurum*, Aen. 4, 138. Origo locut. est σφὴξ, *vespa*, quæ in medio corpore dividitur, ut capilli quum in nodum coercentur. σφηκῶσαι, δῆσαι. Etym. magn. "Homerus duo hoc verbo exprimere voluit, figuram capillorum ita constrictorum et

ipsam constrictionem annulo aureo." *Ernesti.* Cum hoc supr. laud. ex Virg. optime congruit.

Tota hæc oratio 51—60 pulcherrimo ornatu profertur. Facit maxime ad misericordiam movendam juvenis qui morte immatura rapitur. Pugnam init juventute fidens—ornatu magnifico decorus: est ἐριθηλὲς ἔρνος, pulchritudine florens, cui indies augescebat robur: exoritur subito sæva tempestas, humi sternitur, floribusque spoliatum marcescit. Bene Sch. B. ἐνταυθα ὡραιον γραφων τον εὐφορβον, ἐλαιαν παρελαβε, δενδρον εὐειδες, και τῳ ἀειθαλει το καλλος διαφυλαττον.

(54). ἀναβέβρυχεν. ἀντὶ τοῦ ἀναπέπωκεν. ἐὰν δὲ ἀναβέβρυχε, δηλοῖ τὸ ἀναβρύειν etc. Spectat ideo prior pars ad lect. Zenodoti ἀναβέβροχεν—*sorbere, imbibere solet.* At scaturientem cum sono aquam designat et per onomatopœiam. Ita moriens supr. π', 486. dicitur βρύχειν, *fremere.* et convenienter cum h. l. infr. 264. βέβρυχε μέγα κῦμα. Apponuntur dehinc καλὸν, τηλεθάον ad ampliandam imaginem, cum superius sit dictum ἐριθηλές. (56). Ornatissime spectant καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ ad pulchritudinem juvenilem Euphorbi. (57). Suavissimi versus et vere spiritum poeticum redolentes. Vis ingruens procellosa et ruinam adferens nequit melius depingi. vs. 58. cum artificio singulari pangitur. (59). τοῖον, talem—qualis describebatur planta, τὸ ἔρνος, olim læto ornatu florens, nunc humi stratus vestitu ademto. Apodosis igitur vix accurate constituitur cum spectet τοῖον ad priorem partem comparationis 53-56. at vs. 60 ad vss. 57, 58. (61). Comparari possunt cum insequentibus superiora λ', 113 sqq. notandum vero diversum adumbrationis *subjectum*, suisque locis et hoc et altera aptissime illustrata.

Excutit similitudinem Sch. B. παντα παρελαβε, πασῃ μεν τῃ ἀγελῃ το πληθος των τρωων εἰκαζων. τον δε εὐφορβον, ὀντα ἀριστον, τῃ ἀριστῃ αὐτων ...... τον κτειναντα μενελαον, λεοντι. την ἀπραξιαν των τρωϊκων ἀριστεων, βουκολοις και κυσιν ἐπαμυναι μη δυναμενοις. De metaplasmo in ἀλκὶ cf. Prolegg. § 43. (63). Script. antiq. ἐFαξε. Cf. ibid. p. xii. § 3. (64). λαφύσσει. Vox ἐναργής, aviditatem feræ optime depingens; necnon δηῶν. Paraphr. μετα σκυλμου και σπαραγμου ἐσθιει. Sch. B. Certant Critici de lect. δηῶν. Cf. not. Ernest. et Heyn. Obss. h. l. δαFιων Knight, dissyllabum nempe—et hoc secundum analogiam, nam haud dubie extiterat radix antiq. δαFω, unde δαFιω etc. Cf. Prolegg. § 4. (66). ἰΰζουσιν, *clamores, ululatus edunt.* Vox per onomatopœiam efficta quales sæpius et ἐναργέσταται in Homericis occurrunt. Bene hoc illustrant Dionys. Halic. de poes. Hom. § 6. Dio, Orat. 12. Quod addit Sch. B. ad etymon spectat ἰού, a sono fictum. (67). χλωρὸν, epith. *personæ* ad *affectum* traductum. Alibi ut σχῆμα notatur. Cf. ή, 479. At supr. ό, 4. χλωροὶ ὑπὸ δείους. Cf. et κ', 376. (70). Prætulerim ῥεῖα φέρε, quod melius quadrat cum ἐτόλμα, 68. et ἀγάσσατο, 71. Exhibet Knight ῥεF' ἔφερεν. Poterat magis ἰακᾶς, ῥεFα φερεν v. φερε. Sententia procedit hoc ritu; *tunc facile abstulisset arma inclyta P. A. ni ei invidisset Ph. Ap.* (73). Conjicit Sch. A. Mentem advenisse ἀμοιβόν, (Cf. ν', 793.,) nullam quippe mentionem ejus fieri in Catalogo; memorari vero Euphemum, ductorem Ciconum. Plures poterant esse inter quos eminebat Euphemus. cf. β', 846.

(75). Apollo, specie Mentæ induta, Hectorem monet Euphorbum esse occisum—81. Commotus ille contra Menelaum vadit et fortissimos secum ducit—89. Perterritus animo Menelaus cadaver linquendum statuit ut sibi in auxilium Ajacem vocet—105. ἀκιχητα, ἀκαταλήπτως, uti sæpius αὔτως—*to no purpose.* Meminit Sch. A. diversæ interpunctionis, θέεις ἀκίχητα v. ἀκίχητα διώκων. Prius Aristarcheum est, quod tamen non prætulerim. (77). γε, *saltem.* Compares cum construct. ἀλεγεινοὶ ...... δαμῆναι ά, 589. (79). Deest voci τόφρα quod præponi solet in oratione syntactica, ὄφρα. Pro hoc habetur junctura vs. 75—νῦν μὲν θέεις ...... τόφρα δὲ κ. τ. λ. (83). αἰνὸν, γ', 158. πύκασε etc. θ', 124. 316. Cf, et ά, 103. (86). οὐταμ. ὠτειλ. *The inflicted wound.* Locutio est ex numero earum quæ sermoni adhuc simpliciori congruunt: qualis est νέκυς κατατεθνηώς etc. supr. π', 526. Cf. et Odyss. λ', 490. χ', 401. Apte porro conspicimus voc. οὐταμένην, cum de vulnere agitur cominus illato, supr. 48. Cf. δ', 540. Citat Clarke Schol. ad Eurip. Hippol. 684. qui sententiam confirmat quam dudum expressi, recentiores nihili fecisse distinctionem. (89). Hærent in metro Critici. Induxerat Barnes, ἀσβέστῳ. οὐδ' υἷα λάθ' ἀτρέος etc. At efferri potest ἀσβέστῳ, ut ipsa sit dactylus. Cf. β', 537. Possunt etiam efferri ἀσβέστῳ οὐδ' trinis syllabis: crasis hæc et alias usu venit; cf. έ, 349. ό, 18. In vss. 88 et 90 hiatus in sede 2da et 3tia tantum apparentes sunt, nam voces εἴκελος et εἶπε digammum adhibent.

(91). Optime depingitur animi commoti affectus: labat oratio et periodis concisis effertur in vss. 93, 95. quam si poeta integram protulerit, prorsus elumbem fecisset. Ad ellipses respicio ante μή τις et μή πως. (92). ἐμῆς ...... τιμῆς. ἑνεκα της ἐμης τιμωριας, τουτεστι, του ἐμε τιμωρησαι τους τρωας. Sch. B. Eodem redit an verteris *ultionem* vel *honorem:* nam salvus hic cum exigatur altera. Melius notaris exquisite *indolis* respectum haberi cum adeo recurrat animus ad caussas belli. Sensus hicce in Menelao constanter obvius est: Cf. γ', 97 ss. ή. 94 ss. (95). αἰδεσθείς, *reveritus,* nempe, νέμεσιν τε καὶ αἴσχεα πολλ' ἀνθρώπων, ζ', 351. Cf. orationem Hectoris ipsius infr. χ', 105. Frigescit sententia sub tactu Scholiastæ, εὐλαβουμαι μη πως με περιστησωσι etc. Ven. A. (98). πρὸς δαίμονα—παρα θεου γνωμην. Sch. A. ἐναντιουμενος δαιμονι. Id. Eodem redeunt, et cum interpr. Ernestina congruunt, *invito, adverso deo,* ἐναντιωθέντος θεοῦ, ut infr. 104. Exponunt insuper, διὰ φωτὸς εὑρίσκεται δαίμονι μαχόμενος, h. e. *in eo quod cum viro* θεοτίμῳ *pugnat adversatur deo.* Sch. B. br. Citat Sch. A. vs. Pindari, ἴσον μὲν θεὸν ἀνδρά τε φίλον ὑποτρέσαι ἐκέλευσεν, ad sensum illustrandum. Laudat præterea Barnes Palladæ verba, Anthol. Græc. T. 11. p. 422. Brunck. (101). ἐκ θεόφι, *hortante, tutante deo,* ut al. σὺν θεῷ, ί, 49. (102). Junctura in hisce, dum volvit hæc concitate M., est quodammodo perturbata. *Si quidem forte Ajacis vocem exaudierim, illum socium adjungam; ambo regressi reminiscemur pugnæ vel deo adversante—si quo modo eripere poterimus cadaver* etc. Dicit in vs. 104. εἴ πως ἐρυσαίμεθα pro ὥστε ἡμᾶς ἐρύσασθαι etc. Potuerit sane expediri, et modo multum ἐμπαθέστερον. *utinam eriperemus!* posito nempe εἰ pro εἴθε, ut supr. γ', 180. (105). Circumstant mala: si maneam Hectorem irruentem cito opprimar; si

recessero, spoliationi et dedecori corpus linquendum. Optimum fuerit, φέρτατον κακῶν, armis posthabitis, mortuum reportare—νέκυν γυμνὸν infr. 121. In rudi ætate nimirum erant mortuorum ἡ ἀείκεια et ἡ σύλη, quarum utramque meditari Hectorem ex vss. 125 ss. patet. Cf. infr. χ′, 395.

(106). Advenientibus Trojanis et Hectore corpus linquit Menelaus et Ajacem petit, quem acriter dimicantem reperit—118. Amico cohortanti obsequitur Ajax, et contra Hectorem cadaver abstrahentem vadit; regressus illico Hector currum conscendit armaque suis tradit ut ad Ilium portarent—131. Patroclo Ajax περιβαίνει—137. (109). ἐντροπαλιζόμενος. Vox aptissime comparata, ut in λ′, 546. *identidem-se-convertens, subinde-retrospiciens;* nam verterat tergum Menelaus: cf. infr. 114. Compares cum similitudine vss. supr. λ′, 547=554. (112). παχνοῦται, *cohorrescit.* Varie exponunt; φρίσσει, ἢ λοπεῖται. Sch. B. πήγνυται ὑπὸ λύπης, συστέλλεται. Sch. br. Posterior hæc convenit cum versione Heyniana loci Hesiod. ἔργ. ά, 357. nempe, *mærore constringitur.* Sensus metaphoricus bene convenit cum animo contristato ob prædam amissam. (118). θεσπέσιον φόβον, ut φύζα θεσπεσίη, ί, 2., a deo, Apolline, immissum. (122). τὰ. Art. ὁ ἐμφαντικός. Conf. Prolegg. § 23 ss. (127). κυσὶ δοίη. ἀείκεια qualem minitatur Hectori ipsi Achilles infr. χ′, 354. ἑλώριον κύνεσσι, ά, 4. Notat Sch. A. sub fin. χαλεπη ἡ αἰκια, και συγγνωστος ὁ ἀχιλλευς αἰκιζομενος τον ἑκτορα ὑπεκδικια του φιλου. Iterum B. εὔλογον προκατασκευαζει την εἰς τον ἑκτορα αἰκιαν κ. τ. λ. At indoles efferatorum rudiumque bene depinguntur. (133). Adumbratur ἡ περίβασις Ajacis aptissima imagine leonis catulos ducentis in quem incidunt venatores, necnon herois ipsius βλοσυρώπιδος adspectus. Narrat Sch. A. vss. 134. 5. 6. defuisse in exemplarr. Zenodoteo et Chio, quippe leonem non ducere catulos. Respondetur, Homero ignotam esse vocem λέαιναν et sexum utrumque designare λέοντα. Amplius porro, citatur σ′, 318 sq. q. l. comitantur leonem οἱ σκύμνοι. Loc. integrum servat Knight. (134). ᾧ ῥα ...... συναντήσωνται, *cui aliquando occurrerint.* All. συναντήσονται. (136). ἐπισκύνιον. τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν μέρος etc. Sch. br. Excandescentis feræ similitudo præbetur et se parantis ad pugnam. Redditur *supercilium* in vers. vulg. at minus accurate. Obvium est σκύζεσθαι, δ′, 22.

(140). Increpat Hectorem Glaucus, permotus ira quod Ajaci cesserat nec spem redimendi corpus Sarpedonis præbuerat ablato Patroclo; 149—153. Minas subjicit se Lycios, ut domum redeant, hortaturum—perniciem enim certissimam manere Trojanos; 146—8. 154 sq. Hectorem ipsum gravissimi criminis, ignaviæ, insimulat; 166 sqq. (142). μάχης ἄρα etc. δεύεσθαι ἀλκῆς, *ignaviæ cedere,* supr. ν′, 786. μάχης ἐπιδεύεσθαι, *inferiorem esse pugnando,* infr. ψ′, 670. h. l. δεύεσθαι μ. κατὰ τὸ πολλόν, *multum a pugna abesse, pugnam refugere.* Interpretatur vers. vulg. μάχην, *virtutem bellicam,* et eodem recidit. Se commendat et altera ratio, δεύεσθαι διὰ τῆς μάχης. Heyn. Obss. ἦ σ′ αὔτως κλέος—*vanum est quod te tam fortem prædicant—cum tam ignavus sis.* (146) sq. εἶσι, prælium inibit, μαχησόμενος περὶ πόλιος. (147) sq. Supr. ί, 316—17. (149). πῶς κε etc. Queritur Glaucus quod Hector defenderit Euphorbum omisso Sarpedone

qui tanto præstantior erat. Angl. *How, infatuated! could you protect a person of inferior note and abandon Sarpedon, your guest as well as your ally, to become the prey of the Greeks?* (154). τῷ νῦν etc. Vers. vulg. *Itaque nunc si quis mihi Lyciorum obsequetur virorum, suadeo, domum ire* &c. At prætulerim constructionem; εἴ τις λυκίων ἐπιπείσεται ἐμοὶ ὥστε αὐτὸν ἰέναι εἰς οἶκον, ἄμεινον ἂν εἴη· οὕτως ἄρα ὄλεθρος πεφήσεται, *instabit, aderit* τροίῃ. Sic igitur interpunxi ut clausula posterior integrum membrum conficiat. (156). εἰ γὰρ νῦν etc. Accipio ut formula sit precationis: *Utinam inesset Trojanis vis animosa* etc. In apodosi dehinc ponitur αἶψά κε—*illico Patroclum reportaremus*. Hac ratione δεινότερον quid orationi impertitur. Similiter in sequentibus εἰ δ' οὕτως. Conf. θ', 538 sqq. (162). Glaucus manifeste nescit Sarpedontem jam in Lyciam fuisse absportatum ministerio Apollinis. π', 676 sqq. Vs. inseq. λύσειαν, *pretio accepto remitterent*. Vid. α', 20. (164) sq. Oratio quodammodo invertitur: sensus est: *nam Vir, cujus famulus interfectus est, is est, qui longe fortissimus est Achivorum* etc. Conf. π', 271 sq. πέφαται, ν ῦ ν ἀνήρηται. Sch. br. dicit νῦν, nam prostat supr. 155. πεφήσεται, *apparebit*. Unica radix profertur nempe φάω cui notio adest *findendi* etc. dehinc notiones diversæ *lucendi, occidendi*. Vid. Scheid. ad Lennepii origg. voc. φάω. (167). κατ' ὄσσε ἰδών. κατιδὼν ὄσσε, *aspectum ejus tolerans*. Inepte Sch. br. κατιδὼν τοῖς ὀφθαλμοῖς quasi fuerit κατ' ὄσσε. Hoc tollitur a ξ', 286. ut bene monet Heyne. Quantum vero amaritudinis! ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστι. Hectoris animum valde conturbat ut ex seqq. apparebit, et fortasse ad *catastrophen*, ut dicunt, poematis ducit. Nam Hector, armis indutus et objurgatione Glauci accensus, Achillem denique manet et perimitur.

(169). Orationem Glauci acriter excipit Hector, ad voluntatem Jovis non ad socordiam sui ipsius quod Ajaci non occurrerat tribuens; meliora insuper pollicitus—182. Consilium deinde capit induendi arma Achillis; aspectu Jupiter movetur et interitum prædicit—208. Robore impletur Hector; auxiliares alloquitur; hortatur ad virtutem exserendam, et præmium promittit, si quis Patroclum ab Achivis abripiat, dimidium spoliorum et famam suæ æqualem—232. (170). ὑπέροπλον. hoc supra 19, ὑπέρβιον. Conf. α', 205. ἧς ὑπεροπλίῃσι etc. τοῖος ἐών. quid sit declaratur in seqq. *cum prudentia tantum emineas*. Notandum est quanta cum arte crimen ignaviæ diluit Hector et asperam increpationem Glauci retorquet—173. 179. Hoc inter ἠθικώτερα ponit Plutarchus in præcept. polit. citante Clarke. (176). Debuit processisse; *sed Jovem timeo cujus consilium semper validius est*. Pariter expressa est supr. π. 688 sqq. Conferenda quoque Virgiliana; *divum inclementia, divum, has evertit opes* etc. Cf. et Aen. 12, 894. In vs. 178. verteram olim ὅτε δ' αὐτὸς etc. *quando vel ipse; victoriam sæpe e manibus eripuit etiam quando ipse excitaverit*. Ipsius haud dubie respectu habito qui ad pugnandum movebatur consilio Jovis. Obstat huic quamvis apto sensui vocula δέ. Igitur ὅτε δὲ pro ἐνίοτε δὲ sumserim, *interdum autem*. (181). ἤ τινα etc. το ἑξης οὑτως. ἠ τινα, και μεμαωτα ἀμυνεμεναι σχησω της ἀλκης. S. B. Putandus est igitur Schol. ordinasse, μεμαῶτα ἀμυνέμεναι, quod hyperbaton inducit invenustum. Nec magis commoda, meo judicio, ratio

Heyniana; σχήσω τῆς ἀλκῆς, τοῦ ἀμύνειν etc. Communem satis defendit ν', 197. μεμαότε......ἀλκῆς. Vertas ideo: *an aliquem, licet promtissimum bellica virtute, cohibeam ne defendat Patroclum* &c. ἀμύνειν περὶ ut alibi, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, μ', 242. ἀμύνειν τέκεσσι, π', 265. (197). γηράς. Observat Sch. A το περιπαθες, lætiorem haberi patris quam filii sortem. Explicat quoque γηράς, ut sit pro γηράσας, comparatque ὑποφθάς, ἐπιπλώς, ή, 144. ζ', 291. Melius subjicit Heyne, th. γήρημι. Versum ablegat Knight dictionem in Homericis hospitem ratus.

(198). τὸν δ' ὡς etc. Personæ delectum notat Sch. B.—vanum studium (κενοσπουδίαν) Hectoris redarguere Jovem cum poetæ ipsi non convenerit talis exprobratio. Inepta hæc: ut affectum moveat studet; et hoc maxime efficitur loquente deo. Oratio insuper variatur et eventuum progressus, βουλὴ Διὸς, explicite magis indicatur. (207). τῶν ποινὴν—ἀντὶ τῶν—*fatis contraria fata rependam*. Aen. 1, 243. Mortem quæ instat gloriamque invicem quasi ex adverso statuit, ἀμοιβαίας. Est ἐμπαθέστατον quod hic de conjuge memorat herois ad cædem destinati. Miramur porro μεγαλοθυμίαν Hectoris qui licet non ignarus venturi discriminis arma tamen induit nec periculum refugit. Cf. Sch. A & B. (209). Cf. ά, 528. Episodium vss. 198—209, necnon vs. 197 extrudit Knight: hoc ob γηράς, quod semper in Homericis γηράσας—et ποινὴν in vs. 207, sensum ignotum—minime Homericum—adeptam. At non valent rationes cur venustissima abjicerem. Facilius multo concesserim vs. 197.; haud tamen "commentum satis ineptum" appellaverim.

Insequentia Hectoris speciem, gestum, δεινότητα exhibentia mirabiliter sensum feriunt: subit pectus numen; spiritus membra permeat—perque omnia versat monens, hortans, accendens animos. Locutioni δῦ δέ μιν ἄρης comparant Latina, *Apollo pectus subibat, impletus numine* h. e. *vi divina*. Nec absonum solenne illud, δύσεσθαι ἀλκήν—ἕσσασθαι. Cf. τ', 36. Pari metaphora in re dissimili usus est Maro in Aen. 8, 390. Bene intellexeris sensum poeticum collata Hesychii gloss. ἐπιθυμία αὐτὸν εἰσεδυ τοῦ πολεμεῖν. In vs. 214. adhibui lect. Aristarcheam μεγαθ. πηλειωνι, cum antea ederetur πηλείωνος nullo sensu commodo. ἰνδάλλεσθαι est ὁμοιοῦσθαι, *similis videri*: vox obvia iterum ψ', 460. ἰνδάλλετο πηλ. *speciem referebat Achillis* πανόπλου. Haud absimiliter Virg. de femina victa deo, *rabie fera corda tument; majorque videri, nec mortale sonans.* Ad lect. receptam spectant insequentia Scholiastæ, ἐοικε γινεσθαι......ἀκολουθον τῃ κενοδοξιᾳ ἑκτορος, το καθ' ἑκαστον ἐνδεικνυσθαι την κτησιν των ὁπλων και φαινηναι ὁμοιον ἀχιλλει. Saniora hæc ultima. Sch. B. (216). *Mesthles*, Pæonum dux, β', 864. *Chromius* et *Ennomus* Mysorum, ibid. 857. At ibi legitur *Chromis*, et variatio recte a Schol. tribuitur rationi metricæ. B. Ven.

(220). Oratio Hectoris insequitur παραινετική. Dispendia suorum narrat dum bellum prosequuntur: γέρας pollicetur si quis Patrocli cadaver reportaverit. Ex hisce occasionem arripit Sch. B. comparandi diversa ingenia Menelai et Hectoris: recordandum vero Hectorem non ita pridem a Glauci objurgatione accendi. (221). οὐ γὰρ—, *haud enimvero*. γὰρ inchoativum; cf. ή, 132. Suppl. Præfat. § 33.

Sensus allocutionis hujusmodi est: *Auxiliares! Huc vos excitavi quemque necessitate belli coactus ut hostes una nobiscum propulsetis: alias equidem tantas copias intra urbem adesse minime exoptarim cum illud sit tam perniciosum civibus* etc. (225). κατατρύχω, Angl. *I exhaust, I drain. Contero opes civium.* Vocem ἐναργῆ exhibent per καταπονῶ in Scholl. et Paraphr. Obvia in Od. ό, 308. Contrarium in vs. sq. ἀέξειν θ. *augere, recreare animum.* Affinis est usus in Pindaricis: σὲ δ' ἀλκά......ἀέξει, *effert laudibus.* ἀέξοι πόλιν, *promoveat, fortunet civitatem.* Necnon cum metaphora venustissima, ὕμνων ἄεξ' εὐτερπὲς ἄνθος, *florem alas hymnorum,* exornes sc. Quinetiam in Nostro Od. ξ', 65. θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξει. Cf. supr. μ', 214. Illustrat vocem Eustath. ex antitheto ὀλιγηπελεῖν, ό, 24. Comm. 1104, 12. (227). τῷ νῦν, usitato sensu; *cum videatis me omni honore vos prosequi, æquum est ut a vobis paria repetam, auxilium et salutem.* Notabilis est quæ sequitur locutio, ὀαριστὺς πολέμου. varie exponunt, ἡ τοῦ πολέμου ὁμιλία......ἢ ὄλεθρος ἢ σωτηρία ......αὐτὴ γὰρ καὶ ἀρετὴ πολεμούντων. Subjicit ex Scholl. Gaza, οὕτω δεῖ ἀναστρέφεσθαι ἐν τῷ πολεμεῖν. ὀαριστὺς est *confabulatio.* Vocem illustrant ν', 291. ξ', 216. infr. χ', 127 sq. Optime Ernesti reddit h. l. *belli vices,* et Angl. expresseris, *the chances, the event of combat.* Poetice magis quam vere comparat Clarke Horatianum, *ludum* belli, Od. 1, 2, 37.

(233). Hortatu accensi irruunt in Achivos, at impetum retundit Ajax; qui tamen ipse metuens ne reditus intercidatur alloquitur Menelaum et cæteros ductores precatur ut opem ferant—255. Voce excitati accurrunt Idomeneus et Meriones primi: deinde innumeri alii; Trojani priores impetum faciunt—262. βρίσαντες. στιφος ποιησαντες, συνασπισαντες, εἰς το αὐτο παντες ὁρμησαντες. B. (243). πολέμοιο νέφος......ἕκτωρ, valde poeticum sonat, nec video cur Heynio displiceat, cum alibi νυκτὶ ἐοικὼς perhibeatur iratum numen, et in Pindaro obvium sit μάντιν οἰκλείδαν, πολέμοιο νέφος, Nem. 10, 16. Immo contortius est quod prætulerit, *Hector obducit omnibus nubem belli.* Memorat exp. Sch. B in loc. Audiendus vero Eustath. τροπικῶς νέφος τὸν ἕκτορα καλεῖ ὃν ἀλλαχοῦ νυκτὶ τὰ ὑπώπια εἴκασε. Procedunt hæc posito quod versus fuerit a poeta vere profectus; ἀθετεῖ Knight.

νέφος, adumbratio turmarum irruentium, obvium est supr. δ', 275. νεφέλη φόνου, *pugnam letiferam.* Pind. Ne. 9, 90. *Nubem belli,* tela ingruentia, Aen. 10, 809. Non ideo negaverim quin rectius, immo sublimius, sistatur ad καλύπτει, verterisque Angl. *the cloud of battle envelopes all.* Concidit hoc ritu vana argutatio Eustathii de antithesi inter νέφος et ἀναφαίνεται in vs. 244.

(248). Bene h. l. et in seqq. comparat Schol. B. Hectoris imprudentiam (supr. 220.) cum Menelai solertia, qui meminit publicas commessationes (συσσίτια) honoris loco habitas: cf. supr. ί, 70 ss. imperium quoque et majestatem regiam, 50 sq. δήμια...τα ἐκ των κοινων και δημοσιων χρηματων χορηγουμενα τοις βασιλευσι. Sch. B. *Vinum-publico-sumtu-præbitum.* Cf. οἶνον γερούσιον, δ', 259. et loc. tot. ad vs. 263. (253). ἔρις πολέμ., μάχη, δέδηεν, *ardet.* Locutio usit. et exinde Latt. *Martem accendere—bellum.* Cf. Aen. 6.

165. 12, 804. (254). νεμεσιζέσθω etc. *indignum ducat animo ut Patroclus fiat ludibrium canibus:* alias ἑλώρια, ά, 4. Locut. Græcam usurpat Flaccus in carm. 1, 14, 16. γενέσθαι παίγνια. Gaz. Ceterum de mentione Patrocli h. l. sequentia habet Sch. A & B. αὐτο το ὀνομα ἠρκεσθη προς δυσωπησιν......ὡς και της ἑλενης το ὀνομα ἠρκεσε τῳ εὐριπιδῃ προς πασαν λοιδοριαν, λεγοντος, ἑλενη, τι σοί λεγοιμ' ἀν κ. τ. λ. (259—61). Desunt in exemplari Knightiano. Jamdudum ἠθέτηκε Zenodotus. Cf. Sch. A. et Heyn. Obss. T. VII. p. 331. Vs. 262. antea obv. ν', 136.

(263). Irruunt animose Trojani, at circa corpus Achivi conglobati fortiter resistunt. Fingit poeta Jovem, in honorem Patrocli, caliginem pugnæ offudisse, et concitasse ipsum socios ut indignitatem arcerent—273. Jam in eo erant ut abriperent corpus Trojani, regredientibus Achivis, cum Ajax προμαχίζει et Hippothoum, dum loro constrictum traheret, interimit—303. Hector deinde hasta Ajacem petit; aberrans vero Schedium interficit: vices rependit Ajax Phorcyne percusso: Trojani perterriti de loco cedunt—316. ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ πρ. Per similitudinem pulcherrimam pugnantium ardorem exhibet. Trojani, μέγα κῦμα,—Achivi, ῥόος ποταμοῦ—clangor exortus, ἄκραι βοόωσαι. Angl. expresseris; *as when a mighty wave roars at the mouth of an overcharged river in opposition to its current, whilst the shores around re-echo* etc. Multi sunt Scholl. vet. in hisce illustrandis: refert Ven. B. Platonem, cum hæc legisset, poemata combussisse quæ Homerum æmulatus confecerat: Solonem præterea. Cf. Spanheim ad Nub. Aristoph. 271 in not. Clark. Vss. excitat Wood credibile ratus Homerum adiisse Aegyptum, adeo accurate depinguntur omnia quæ ad Nili ostia (*Bogas*) cernuntur. Cf. Essay, C. V. p. 100. At fidei parum inest—spiritu quippe poetico exeunt omnia.

Hærent quoque Scholl. in epith. διϊπετής. Vert. *imbribus auctus,* et cf. supr. π', 174. Inepte comparat Sch. Ven. locut. πίπτων μετὰ ποσσὶ γυναικὸς, ut illustretur usus τοῦ πίπτειν pro γεννᾶν—aptius vero solennia ista, ξάνθου δινήεντος, ὃν τέκετο ζεύς, νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι διὸς etc. Relata omnia ad Jovem in sensu mythologico existimo. Loca supr. cit. sunt, τ', 110. ξ', 434. Od. ϱ', 340. (265). ἐρευγομένης etc. magna vi exundante et litori illiso. ἐναργὴς quoque expos. Sch br. ἐκβρασσομένης τῆς θαλάσσης εἰς τὸ ἔξω μέρος. (266) sqq. Vividissima hæc ad designandam et intentionem animi bellantium, scientiam militarem, speciem formidolosam. Quid magis poeticum quam vss. 268 ss. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν λαμπρῇσι κορύθεσσι κ. τ. λ. quod utrum ad pulverem excitatum et acies cooperientem, cum Heynio, vel ad portentum quoddam sensu poetico adumbratum, vel denique ad ipsum aspectum Achivorum, quod potius tenendum existimo, referas—nil moror—æque admiranda est descriptio. Reminiscimur portentum quod in honorem Sarpedonis, exhibuit Jupiter π', 459. et, pugna recrudescente, λ', 53 sq.: possit hoc similiter esse constitutum. (268). φραχθέντες etc. Cf. μ', 263. ν', 130. (269). ἠέρα πολλὴν, fortasse respicit ad νέφος, supr. 243. Conf. infr. 645. ἑ, 668. (272). μίσησε etc "*neutraliter* accipiendum verbum: *non placebat ipsi* etc." *Ernesti.* Quid hoc? cum satis pateat veram con-

structionem esse; *in-odio-habebat, nolebat illum prædam fieri.* Conferendum porro τρωῆσι κυσὶ δηΐων cum γοργείη κεφαλὴ δειν. πελώρου etc. ἑ, 741. (281). Apro comparatur. Excute compp. λ', 414 sqq. ν' 471—6. Proprietatem similitudinis h. l. notat Sch. B. (295). ἤρικε etc. Cf. ν', 441. (297). παρ' αὐλὸν. Perperam reddit Lat. vulg. *ubi-hastile-spiculo-induitur*, laudantque αἰγανέας δολιχαύλους, Od. ί, 156. Cf. Sch. B. Intelligitur αὐλὸς galeæ. Videsis γ', 371 ss. Recte Gaza, παρὰ τὴν ἀνάτασιν τοῦ κράνου. (301) sqq. Conf. Ꝩ, 477—9. Hesiod. Opp. et Dies, ά, 185 citante Clarke. De Larissa h. l. et Hippothoo cf. β', 840 ss. (306). φωκήων etc. Cf. β', 517 ss. (310). ἀνέσχε, *evasit, penitus trajecit.* (314) sq. cf. ν', 507. 8. (321). ὑπὲρ διὸς αἶσαν......ἀντι του γ ν ω μ η ν διος. ὀργιζομενου γαρ ἀχιλλεως τιμαν ἠθελε τρωας κ. τ. λ. Sch. B. Decreverat jamdudum Jupiter ut vota Thetidis perficeret, Trojanis aliquantisper superioribus factis: hoc βουλή ά, 5. quam et Junoni aperuerat supr. ὁ, 72 ss. De fato Homerico cf. supr. ζ', 487.

(327). αἰνείᾳ etc. Sensus videtur sic constituendus; *Aenea, quo pacto servare poteritis Trojam, invito etiam deo perituram,—quoniam nunc vidi viros ceteros* (hostes nempe, Achivos) *virtuteque et robore confisos, et fortitudine, et multitudine sua, copiasque imperterritas habentes? At nobis multo magis benevolus est Jupiter quam illis* etc. Ob partic. καὶ in vs. 327. sensum Ernestinum adhibui in ὑπὲρ θεὸν, referendo nimirum ad illum qui latet in εἰρύσαισθε. Si abesset τὸ καὶ, melior adhuc prodit, *quomodo adverso numine potueritis servare T.? cum et fortitudine et ipsorum et copiarum præstent Achivi? At favet Jupiter* etc. Referri debere ἀνέρας ἄλλους in vs. 328 ad Achivos patet ex præcc. 322. et recte interpretari ὑπὲρ θεὸν amplius apparet ex vs 221, ὑπὲρ διὸς αἶσαν. Orationem totam esse προτρεπτικὴν καὶ ἐλεγχτικὴν liquet ex verbis inseqq. Aeneæ ad Hectorem. Cf. Sch. B.

Scio aliter posse constitui orationem; ut sententia finiatur post αἰπεινὴν—ut ἀνέρας indefinito sensu adhibeatur, et ut legatur ὑπερδιᾶ h. e. ὑπεραγόντως ἐνδεᾶ, *paucitate insignes copiis.* Pro hisce sensus facillime eruendus est ut adeo doctrinam multiplicem evitare possim: si cui tamen libet, fontes aperiuntur in Obss. Heyn. h. l. pp. 341—3. Vexatissimus locus (vs. 330.) ἀθετεῖται a Knight. Videtur Theod. Gaza mentem Heynianam attigisse, excepto quod reddit πλήθεϊ in 330 per πολυανθρωπίᾳ, quod omnino alienum est.

(333). Aeneas hortatu Apollinis motus Hectorem adloquitur, qui animosius prorumpit—342. Cædes exinde ortæ, Leocriti ab Aenea, Apisaonis a Lycomede—351. Asteropæus ob socium occisum indignatus prosilit, at propulsatur a denso agmine (συνασπισμῷ). circa Patroclum—355. Ajax præcipue eminet obiens, hortans, instruens—359. Pugna oritur teterrima—365. (339). ζῆν', ὑπ. μηστ. Cf. Ꝩ, 328. θ', 22. 108. (340). ἔκηλοι. ut infr. ἀναιμωτί, 363. Cf. ί, 376. (354). σάκεσσι γάρ.—Proponit Heyne σάκεσσι δὲ—nempe ob Ϝερχατο: at Knight cum simplice aspiratione, ἑρχατο. Conf Obss. h. l. Conspicitur h. l. ut sæpius prudentia militaris eminentior Achivorum qui ad tuendum cadaver se ad instar phalangis instruunt. Cf. Aen. 9, 788. 12, 457 sq. (363). Indocte Barnes ἀναιμωτεὶ quasi ad ser-

vandum metrum; nam ultima *in cæsura* ponitur. (366). κατὰ τὸ δέμας πυρός—quod Latini, *ad instar*. Alibi obvium δέμας πυρὸς αἰθομένοιο. Sequentia luculenter adumbrant pugnam acerrimam, qua coorta, pulvis undique excitatus tenebras obducit. Apposita est metaphr. Sch. br. εἴποι δ' ἄν τις ἀμφότερα τὰ στοιχεῖα ἥλιον καὶ σελήνην ἐκλείπειν ἀπὸ τῆς πολλῆς ἀχλύος. Nec bene comparatur illud Virg. Aen. 11. 610 sq. cum quæstio hic est non de *telis*, quibus conjectis, obscuratur cœlum—sed de nube pulverulenta. Conf. supr. 268. 9. ubi hoc ad consilium Jovis refertur: laudantur necnon vss. 371. 376. 644. π', 567. At Heynio totum hoc 366—383. valde displicet, quippe, si abesset, liberiorem currere narrationem. Obss. pp, 345 sq. Knightius acutissimus tantum ablegat 377—83. nec facile carerem ipse imagine tam poetica qualis sub initium 366 sqq. profertur.

(370). Pulcherrime variatur species, et ad sensum oculorum ferme depingitur certaminis tabella. Qui circa Patroclum erant crudelissimo prælio fatigantur, coorta nubes aciem involvit: at in altera parte (ad cornua sc.) pugnant εὔκηλοι, h. e. ut infr. 373. 5. μεταπαυόμενοι......πολλὸν ἀφεσταότες. (371). πέπτατο etc. *expansus erat* (ἐξήπλωτο) *splendor solis acutus*. Poetica ratione dicitur αὐγὴ ὀξεῖα, *fervida, inardescens*, quod et Lyricæ sacravit Pindarus in Ol. 7, 128. ὀξειᾶν ὁ γενέθλιος ἀκτίνων πατήρ—Sol nimirum. Diverso respectu habetur supr. ξ', 345. ὀξύτατον φάος ἠελίου. (372). νέφος etc. Suppleverim, διὰ πάσης τῆς γαίης οὐδ' ἐκ τῶν ὀρέων. Potuerim quoque ὑπέρ. Subintelligit ἀπὸ Sch. br. quod versio usitata tuetur. μεταπαυόμενοι—ἐκ διαδοχῆς καὶ ἀναπαύσεως. Sch. br. "Habemus tanquam in tabula speciem pugnarum istius ævi: pugnatur turmatim; nunquam tota acie concurritur; acrius diversis locis, segnius aliis, eminus et per intervalla missilibus jactis." Heyne.

(375). Redit ad pugnantes circa cadaver Patrocli qui dicuntur οἱ ἐν μέσῳ. Bene monet Heyne (Obss. h. l.) locutionem ambiguam esse, designari enim vel copias in intervallo inter acies vel in *centro*: at qui pugnabant circa Patroclum *dextrum* cornu occupabant (403 sqq.), adeo ut verba οἱ ἐν μέσῳ non ad *locum* respicere possint nisi sensu vago et ἀορίστως. Cogitaverat dudum Vir doctissimus omnia 366—383 serioris commatis fuisse, turbatum enim esse his insitis totius narrationis ordinem: primo, 366 sqq. ad pugnam circa Patrocl. spectant. 370 sqq. ad eos qui pugnabant ad lævum cornu. Reditus fit ad priores iterum in 375 etc. iterumque in 384 sqq. interposita mentione ceterorum 377 etc. Ablegat Knight. 377—383, nec tamen de superioribus prorsus stat sententia. (377). δύο δ' οὔπω etc. Ratio redditur infr. 682. ad partem pugnæ dissitam maxime heroes versabantur. (380). ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ, *in primo tumultu, concursu*, h. e. in prima acie—πρόμαχον. (381). τὼ δ' ἐπιοσσομένω etc. Citat Heyne σ', 224. ubi ὄσσεσθαι ἄλγεα est *præsagire ærumnas:* inde notionem vocis constitui *prævidendi, præcavendi* etc. At supr. α', 105. obvia est κάκ' ὀσσόμενος, *torve intuens:* sensus hinc prodit, *Hi, cædem intuentes fugamque sociorum, pugnabant seorsum.* Vocc. θάνατον et φύζαν non crediderim spectare ad cladem aliquam illatam, quæ nondum memoratur, sed in genere ad *aleam,*

vices, ὀαριστὺν belli. φῦζα ideo optime in vers. Lat. redditur *trepidatio*. Bonus porro sensus eruitur ex prima notione; *prævidebant cladem, qualis foret, si a bello abstinerent, ideoque decertabant:* νόσφιν vero, ob consilium datum a patre. Conf. sup. δ', 297 sqq. Addas insuper locc. Od. κ', 374. ὄσσεσθαι κακά, *augurari*. σ', 153. κακὸν ὀσσομένη id. Il. ώ, 172. at ὄσσεσθαι, *adumbrare*, *repræsentare*, Od. ά, 115. ὀσσομένη, *visura*, ύ, 81. Supr. ξ', 17. ὀσσόμενον, *præsentiens*. Utraque notio consistere potest, *prævidere* enim est *repræsentare in animo*, unde sequitur *præcavendi* periculi notio. (385). καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ.....παλάσσετο. Cf. supr. κ', 98. In vs. 387. obvium est παλάσσετο ob neutrum plurale γούνατα: canonem tamen in Homericis non penitus stabilitum existimaverim. Displicebat Bentleio qui refinxit πάλαχθεν. Expedit Eustathius per schema Pindaricum citatis vss. Olymp. 11, 4 sq. μελιγάρυες ὕμνοι......τέλλεται: at hoc concidit si recte distinxeris sententiam, nempe post λόγων in vs. 5. cf. not. Heyn. in loc. Prætulerim in 387. μαρναμένοισιν; nam ut μαρναμένοιϊν referas ad Trojanos et Achivos decertantes leviculum est. (389). ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ etc. *Sicut quando viri tauri, bovis grandis, pellem populis distrahendam dederit, ebriam pinguedine; acceptam autem hi dispositi-seorsum extendunt in orbem, statimque humor exiit, subitque adeps, multis trahentibus, tenditur vero tota penitus* etc. Commendatur similitudo ex eo quod rem exprimendam depingit fideliter et ἐναργῶς, nec quærendum de imaginis dignitate. Conf. Sch. B. Notabilis porro locus ob declarata priscæ artis vestigia. μεθύουσαν, διάβροχον, *madefactam*. ἰκμὰς ἔβη, siccatur enim pellis et extruditur humor ut facilius penetret pinguedo. De voce ἰκμ. hæret Knight et de junctura in h. l. ablegat ideo 392—93. Quod in priore displicet nempe hiatus in τε ἰκμὰς possit concedi in pausa versus.

(397). Declaratur acerrimæ pugnæ species: hinc atque hinc cadaver distrahunt nec numina ipsa, præsides belli, certamen reprehenderint. Per similem imaginem exprimitur pugna sæviens supr. δ', 539 etc. Conf. et ν', 127 sq. illic reperimus ἀθήνη λαοσσόος cui convenire dicunt quidam ἀγιλείᾳ ί, 765 et pass. ἔρις λαοσσόος, ύ, 48.

(399). οὐδ' εἰ μάλα etc. *non equidem, etiamsi animus infestissimus foret*. "Rei speciem augent verba"—*Heyne*. (401). ἐτάνυσσε. Conservatur vis similitudinis in vss. 389 sqq. *intendit—intentiorem, atrocem magis, reddidit pugnam*. conf. ξ', 389. π', 662. λ', 336. imprimis ν', 359. A fune extenso metaphora petitur quæ ibi diserte memoratur. (401—11). Interponitur mentio de Achille, qui ignarus perhibetur mortis Patrocli id non antea edoctus per vaticinia matris qui tamen ei prædixerat occasum. cf. ί, 410. οὐδέπω ᾔδει κατά τι etc. *necdum nuntii quid acceperat Patroclum mortuum fuisse*. Hoc quia longe dissitum erat agmen Myrmidonum, nam secutus fuerat Trojanos ad ipsa mœnia urbis supr. π', 698 sqq. Præceperat quoque ut, Trojanis a navibus pulsis, regrederetur nec ardentior instaret; π', 83. 87—96. (405). ἀλλὰ αὐτὸν ἀ̈ν ἀπονοστήσειν ζωὸν, ἐγχριμφθέντα...*postquam ad portas accessisset—subiisset mœnia*. Gloriam suam inprimis spectabat Achilles cum hoc monitum amico dederat, π', 89 sq. non vero immemor salutis ejus: timere enim po-

terat ne, successu elatus, tentaret nimis eventum belli. Conf. π', 93 sq. (407). ἄνευ ἕθεν. Non equidem *sine se* ob præceptum quod dederat: nec σὺν αὐτῷ, nam prædixerat mater eum, si bellicam famam optaret, cito moriturum. ί, 410. (409). Διὸς νόημα, decretum Jovis; id quod fatale erat—βουλή, ά, 5. (410). δή. Voculæ significatio ex præcedentibus intelligitur. Mater, quanquam ei pridem renuntiarat quod ipsi fatale erat, non declaraverat mortem amici. Citatur Aen. 3. 712 sq. conf. Val. Flacc. 3. 301 sqq.

(412). Instant invicem circa cadaver pugnantes—413, Achivis se mutuo, Trojanis etiam, hortantibus—423. Interponitur digressio de equis Achillis qui miro quodam affectu moti plorant Patroclum nec se a loco moveri sinunt lacrymantes—440, et prædæ jam futuri sunt Hectori ni robur injecisset Jupiter ut currum ad naves traherent—456. Automedon primo et παραβάτου et ἡνιόχου officio functus deinde adjungit sibi socium Alcimedontem ad regendos equos, et ipse ad pugnandum descendit—483. (413). ἐγχρίμπτοντο, *concurrebant, ad se invicem appropinquabant.* (414). ὧδε δέ τις εἴπ. Conf. β', 271. γ', 81. ή, 178. 201. Hæc et inseqq. ad vs. 425 serioris commatis judicat Heyne, ἠθοποιΐαν affectante rhapsodo, at non satis validis rationibus. Conf. Knight. not. h. l. (416). ἀλλ' αὐτοῦ etc. Formula precationis usitata. cf. γ', 182. τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. ζ, 464. Expressit Virg. in Aen. 4, 24. 12, 883. Quatenus ad versionem, vix satis accurate procedit in Lat. recept. ut nec distinguendi ratio. Expedieris hoc ritu: αὐτοῦ γαῖα χάνοι (πρίν)......(πρὶν) ἢ μεθήσομεν κ. τ. λ. reliqua, τὸ μὲν ἧμιν ἄφ. π. κ. εἴη, in parenthesi interposita accipio. Vertas sententiam: *optem prius terram atram nobis cunctis dehiscere—hoc nobis continuo satius fuerit multum—quam hunc Trojanis permittamus* etc. Optimum vero fuerit εἰ pro ἢ in vs. 418, ut adeo procedat sententia, *id* (terra dehiscens) *potissimum esset* SI *hunc Trojanis auferendum permittamus.* Sic in paraphr. Gaz. necnon in edit. Knightiana cerno. (420). αὐδήσασκε—εἴπεσκε vs. 423. ὄρσασκε ibid. cf. Supplem. Præfat. §. 41. ἐρωείτω π. sic ξ', 101, ἐρωήσουσι χάρμης. (424). σιδήρειος ὀρ. Epitheton valde sensum feriens. Languidulum est scholion, ὁ στερεος και πολυ ἰσχυρος (Sch. A.); Hesychianum melius, *ferri armorumque sonitus.* Vix apposite comparat Clarke Aen. 12, 284. *it toto turbida cælo tempestas telorum ac ferreus ingruit imber,* loc. expressum ex Ennio, Annal. 8. referente Macrobio. Transtulit Gray in poemate dicto "Descent of Odin": *iron sleet of arrowy shower hurtles in the murky air.* Poetica cuncta, verumtamen aliena ab h. l. (425). χάλκ. οὐρ. cf. ά, 426. (430). θοῇ, ταχυποιῷ. Prorsus ut χλωρὸν δέος, ή, 479. Of. Not. ἐπεμαίετο, έ, 748. (432). πλατὺν ἑλλήσποντον. Cf. supr. ή, 86. (434). Subtiliter in comparatione exquirit Sch. B την στασιν κατηφη, luctuosam nempe et capite demisso. At diserte indicat equos instar cippi immotos consistere, nil amplius. Subjicit deinde poeta ad doloris speciem, οὔδει ἐνισκίμψαντε κ. τ. λ. Inepte admodum Eustath. "στήλην memorat διὰ τὸ ἐπὶ νεκρῷ πένθος......πάνυ προσφυῶς." Comm. p. 1114. (436). οὔδει etc. *solo admotis capitibus.* Inseqq. transtulit Maro; *post bellator equus, positis insignibus, Aethon it lacrymans, gut-*

tisque humectat grandibus ora: Aen. 11, 89 sq. (439). ποθῇ etc. *desiderio......tam cari capitis,* Hor. Carm. 1, 24, 1. θαλερὴ, ad lit. *florida:* per metaphoram, *densa, uber* etc. cf. β', 266. Haud absimiliter Pind. θάλλων κόμη χρυσέα, Ist. 7. 69. Cf. Not. ί, 143. et infr. ψ', 141. occurrente locut. haud dispari, χαίτην...... τηλεθόωσαν. (440). ζεύγλης ἐξεριπ. "*procidens ex zeugla.* Totum nempe ζυγὸν habebat duas ζεύγλας separatas a se transversis lignis quibus inserebantur jumentorum capita. Orbiculares erant. Conf. τ', 406. Pind. Py. 4. 404." *Damm* De ἀμφοτέρωσε movetur quæstio. Induxit Heyne ex pluribus MSS notæ optimæ; decidisse enim jubam non *ex utroque equo,* sed *ad utrumque latus.* Sed hoc leviculum. Vulgatam ἀμφοτέροισι exhibet Porsonus: agnoscit Sch. Ven......ἵπποις δηλονοτι. B. (441). ἄρα, nexus cum vs. 437, δάκρυα δέ etc. (446). οὐ γὰρ etc. Sententia decantata passim. Excitat Clarke Plutarch. de am. prol. § 3. Id. de affectibus animi etc. § 1. Dion. Chrysost. Orat. 23. princ. Pulcherrime sua fecit Euripid. Iph. in Aul. 1330 ss. Cf. C. S. Agnoveris consensum cum sacris scriptt in iis quæ ubique tradit noster de misera sorte hominum: cf. Od. σ', 129. cum lib. Job. 5, 7. Suavissimi sunt versus Pind. Ol. 12, 6—Py. 8, 131 ss. (447). Ordines ἐπὶ γαῖαν. Recte monet Heyne [Obss. h. l.] ἐπιπνείειν γαῖαν, lect. vulg. esse *adspirare terram.* Explicat Sch. B. κατὰ γαῖαν. (450). ἐπεύχεται. *Quo nunc Turnus ovat spolio gaudetque potitus.* Aen. 10, 500. αὔτως, *ita, hoc modo.* Attingit autem rationem magis poeticam versio recepta *temere (inconsiderately);* nam Hectori posthac in perniciem cessuræ sunt exuviæ. Cf. infr. χ', 324 ss. Melius adhuc foret *nequicquam,* vox classica in oratione hujusmodi; cf. Aen. 5, 80. Interpretationem commendant et oratio ipsa suavior facta et Virgiliana, Aen. 10, 501—5. in quibus sensum (αὔτως, *nequicquam*) latere suspicor. Compares præsertim vss. 503 ss. *Turno tempus erit magno quum optaverit emtum intactum Pallanta et quum spolia ista diemque oderit.* (452). σφισί, *Trojanis.* (453). Cf. λ', 193 sq. et de κνέφας ἱερὸν in 455.

(459). Jungo ἐπεμάχετο τοῖσι, *Trojanis,* ut in ί, 124. All. vertunt, *inter Trojanos et Achivos.* Referebant vulgo τοῖσιν ad equos, at sic frigida foret iteratio σὺν ἵπποις ἀΐσσων in vs. inseq. (461). Exhibet Knight, ῥεϜα μεν ἀρ, et sic constanter. Vulgatum pronuntiandum erit, ῥᾶ μὲν etc. Atqui digamma sustinet brevem vocalem. Emend. Knightii ἂρ cetera prætulerim nexum quippe melius expedientem. (463). ὅτε σ. *quando impetum fecerit.* Inseqq. οὐ γάρ πως etc. *non enim ullo modo licuit ei—ut cum hasta irrueret.* δίφρος ἱερὸς in 464 accipiendus ut sæpius ἀμύμων, περικαλλής, *eximie ornatus.* Argutantur de equis a deo datis supr. 443. de curru ἡφαιστοτευκτῷ. de Achille ipso a dea nato. Cf. Damm in voc. δίφρος. Sch. br. Possit etiam esse, *prægrandis,* ut Eurip. ἱερὸν κῦμα. (469). Temeritatem redarguit Alcimedon: cum pericula circumstent, Patroclo cæso, et spiritum exinde capientibus Trojanis—illum et ἡνιόχου et παραβάτου officia simul exequi. (475). τίς γαρ—inchoativum γάρ, *enimvero.* Cf. Suppl. Præf. § 33. Possit et inverti oratio ut prius sumantur vss. 479 sq. Ἀλκίμεδον! ἀλλὰ σὺ μὲν δέξαι

μάστιγα......τίς γὰρ ἄλλος ὁμοῖός σοι κ. τ. λ. nam in mente hæc ultima habuisse censendus est Alcimedon. (476). Notantur ab Eustathio ἔχειν δμῆσιν h. e. δαμάζειν, et ἔχειν μένος, *cohibere impetum, ardorem*. Sane cum diversis notionibus jungitur τὸ ἔχειν, at satis accurate in utrisque redditur, *to hold*. De loc. ἡνία σιγαλόεντα, cf. ἑ, 226.

(483). Hector, Automedontem et socium abituros spectans, Aeneam advocat in auxilium ut secum impetum faciat et, istis cedentibus, currum Achillis abigat—490. Obsequitur Aeneas: una accedunt Aretus et Chromius—496. Commotus Automedon precatur Jovi; socium præterea monet ut equos prope ipsum retineat dum se parat ad pugnam—506. Ajaces præterea et Menelaum, ut sibi auxilio veniant, orat, cura corporis fortissimis permissa: hastam ipse projicit, et Aretum interficit—524. Hector deinde Automedontem petit; hasta incassum emissa rem gladiis gessissent ni Ajaces, amico subvenientes, diremissent pugnantes—531. Cedunt principes Trojani; Automedon, spoliis Areti potitus, currum conscendit—542. (484). αἰνείαν etc. Aeneam alloquitur—οὐ μονον ὡς αριστεα αλλα και ὡς ασχαλλοντα τη αφαιρεσει των ἰδιων ἱππων. Sch. B. Repetit Schol. h. l. superiora ἑ, 323 sq. at subtiliter nimis. (486). αἰακίδαο. δεξιῶς δὲ καὶ ἐνταῦθα τοῦ ἀχιλλέως μνήμη ἀνέκυψεν. συχνὰ τούτου ἐνθύμια ὁ ποιητὴς ὑποβάλλει ὡς ἤδη καὶ ἐς μάχην προάξων αὐτόν. Eustath. Comm. p. 1115. Observatiuncula centies repetita. Cf. Clarke ad ἑ, 788. (492). βοέης......αὔησι, *tergoribus boum aridis*, scil., clipeis. Sic βῶν ἀζαλέην, ἡ, 238. (496). αὐτὼ—Automedontem et socium. (499). φρένας ἀμφιμ. ἁ, 103. (501). μέμνησο μὴ ἴσχειν, sol. ellips. (502). ἐμπνείοντι μεταφρ. propinquos tene; ut nempe conscendat currum si foret necessitas. conf. supr. ν, 386. οὐ γὰρ ἔγωγε οἴω etc. nam certus jam adest eventus pugnæ ut vel superet vel intereat Hector. μένεος σχήσεσθαι. conf. ἱ, 235. μ, 107. 126. etc. (506). Magis syntactice, ἤ κ' αὐτὸν ἁλῶναι. variatur vero oratio more Homerico. (509). ἤτοι μὲν etc. ἐπιτρέπετε τὸν νεκρὸν ἐκείνοις οἵ εἰσιν ἄριστοι ὥστε περιβῆναι αὐτῷ, *curam committite defendendi* etc. Notatur error Sch. br. in Obss. Heyn. h. l. (512). ἔβρισαν. vox pulchra et ἐναργής. *Instar ponderis prægravantis ingruunt*. Conf. supr. 233. μ, 359. (514). θεῶν ἐνὶ γούνασι etc. Fideliter Sch. br. ἐν ἐξουσίᾳ τῶν θεῶν ἐστί. h. e. ex eorum voluntate, quis sit exitus, pendet. Pæne ut de summo duce supr. ἱ, σέο δ' ἕξεται, 102. Proverbii loco usurpata existimo quæ in sensu primo ad sacra pertinebant. γουνάζεσθαι est *supplicare*, ad lit. *genua attingere*, ἁ, 427. Troades *supplices* peplum genubus Minervæ imponunt, ζ, 303. ex monitu Heleni et Hect. 92. 273. ut adeo eventus rei sperandæ dici possit κεῖσθαι ἐν γόνασι, esse adhuc talia quæ precibus efflagitare possumus; quæ proinde ii quos precamur possunt rata facere. Citat Clarke Eurip. Phœn. 712, (717 Porson,) εἰς θεοὺς χρὴ ταῦτ' ἀναρτήσαντ' ἔχειν, quæ sensum exhibent *generalem*, at a *speciali* distant. Distinxerim porro sententiam in 514. 15. ita ut verba ἥσω γὰρ καὶ ἐγὼ sint παρένθετα. Hoc modo invicem apte excipiunt orationis membra; *ea autem Jovi curæ erunt quæ supplices appetimus aut deprecamur—felix eventus vel spes amissa: nam et ipse pugnam congrediar.*

(518). Cf. ί, 538 sq. (520). Recte observant Scholl. cuncta in hac similitudine esse αὐξητικά. Primo dicitur ὁ πέλεκυς ὀξύς. ἀνὴρ deinde, αἰζήϊος—βοῦς, ἄγραυλος—omnia ad amplificandam vim imaginis. Absurde porro de vs. 522 Sch. B. nam constructio manifeste est διατάμῃ ἶνα, præpositione disjuncta ut sexcenties fit in syntaxi Homerica. Levicula ideo est Scholiastæ ἡ κρίσις—τῃ διακοπῃ της λεξεως μεμιμηται το γινομενον. Ad voc. προθορὼν in vs. 522 notatur quam sit comparata rei, ut accidere solet, depingendæ: haud absimiliter tentat Maro in notissimo, *sternitur, exanimisque tremens procumbit humi bos*, Aen. 5, 481. Confert Clarke, at minus apposite, Aen. 2, 223 sq. cui addidisse debuit Senec. Agamemn. 777. spectant potius ad ύ, 403 ss.

Compages metrica porro in tota similitudine admiranda cernitur, præsertim in vss. 522. 3. 4. ζωγραφικῶς maxime exhibentur ictus repentinus—impetus juvenis—concidens taurus—vicibus celerrimis hasta tremens.

(524). νηδυίοισι—notatur ab Eustath. et Scholl. ἐκ τῶν ἅπαξ λεγομένων. (528). ἐπὶ δ' οὐρ. *huic hasta per armos acta tremit*. Aen. 11. 644. Cf. supr. ν', 443 sq. Notandus est error Dammii vertentis in loc. cit. ἀφιέναι μένος, *robur solvere*, cum sit, *dimittere vim*. ὄβριμος ἄρης, locut. poet.: æquipollet ὄβρ. ἔγχος, γ', 357. δ', 529. ύ, 267. (538). ἦ δὴ etc. Angl. *I have now indeed allayed my sorrows in some measure at least*. Venustissima ἡ ἁπλότης, μεθιέναι κῆρ τοῦ ἄχεος. *Solvere se luctu*, Virg. Aen. 2, 26.

(543). Recrudescit pugna circa Patroclum, descendente Minerva, quæ hortatu suo accendit Menelaum Phœnici se adsimilans—559. Minervæ opem exoptat heros et impetrat—573. Animose prorumpit Menelaus et Poden, Hectoris familiarem, interimit—581. Hunc vicissim adloquitur Apollo sub persona Phœnopis, et ignaviam redarguit—590. Excitatus Hector pugnam ciet: fulgore suo consternat Jupiter Achivos—596. τέτατο...ὑσμίνη. Eadem metaphora cernitur supr. ν', 358 sq. πολύδακρυς—*lacrymabile bellum*, Aen. 7, 604. (546). δὴ γὰρ......ἐτράπετο etc. εἰς τοῦτο γὰρ ἐτράπη αὐτοῦ ἡ γνώμη. Sch. br. at contra grammaticam: est enim ἐτράπετο, *se convertit*, ut κ', 45. Hoc autem cum Jovis consilio minus convenit quod victoriam Trojanis dudum destinaverat. Resecat ideo vss. 545 sq. doctissimus Knight. (547). ἐναργέστατα sunt insequentia. Scopus similitudinis est ut species advenientis deæ depingatur: hoc efficit ἶρις πορφυρέη. Adjuncta sunt τέρας πολέμοιο etc. quæ imaginem negotio instanti magis accommodent—ὑσμίνῃ πολυδάκρυϊ. Comparat Eustath. simil. δ', 75 ss. ubi Minerva, belli concitatrix, stellæ (τῷ ἀστέρι) adsimilatur—ὃς καὶ αὐτὸς ἢ ναύταις σημεῖον τροπῆς ἀέρος γίνεται, ἢ στρατιώταις πολέμου μεταβολῆς. Comm. 1117. 49. (551). πορφυρέῃ ν. π. Cf. ά, 47. (555). Φοίνικι. Apte deligitur persona—ductor et ipse—Patrocli sodalis—honorem insuper per ætatem vindicans. Sch. B. Addit Schol. ad vs. 557. ἐντρεπει αὐτον τῃ μνημῃ ἀχιλλεως οὐ δεοντως προς την μαχην. (561). Cf. ί, 603. γὰρ inchoativum—*equidem*. (564). μάλα γὰρ etc. *valde enim me percussit morte sua*. Languidior est versio Lat. *desiderio-affecit*. Bene Sch. B. ἐπληξε μου την ψυ-

χην—μαστασθαι γας το ἅψασθαι—secundum illa quæ exposita sunt de them. μάω supr. δ', 190.

Errorem Clarkii notaverat Ernesti qui lect. recept. tuetur: induxerat enim ille th. μάσσω a quo abhorret analogia quæ requirit ἐμάξατο. Hoc recte Barnes. Ejusdem stirpis cum μάω est ἐπιμαίομαι, de quo cf. έ, 748. ἐσιμάσσατο iterum obvia est infr. ύ, 425. et optime verterimus, *tetigit*, in sensu classico Aen. 9. 138. *nec solos tangit Atridas iste dolor.* Iterumque, *sunt lacrymæ rerum et mentem mortalia tangunt*, 1, 466. (565). πυρὸς μένος——δια το εὐκινητον και θερσυ. B. Optima species præbetur Hectoris κορυθαιόλου——θαρσαλέου. (570). καί οἱ μυίης etc. Scopum similitudinis videsis supr. π', 259. Repetit obss. Sch. B. respectum haberi του ἰταμου και ἐπιμονου. Argutatur Eustath. de proprietate locutionis μυίης θάρσος cum præcesserit βίη. (577). φίλος εἰλαπιναστής—" proinde," inquit Sch. B., " idoneus qni in ventre plagam accipiat a Lacone minime guloso"!! Docta sane observatio, quam idcirco inveneris repetitam in Athen. Deipnos. 6, 8. citante Clarke. (584). ξείνων φίλτατος. Cf. supr. 555. (587). οἷον δὴ—vulgo vertunt, *cum ita nunc.* Melius, ut opinor, cum exclamatione, καθ' οἷον, *quali modo refugisti! quam ignaviter!* (593). αἰγίδα θυσσ. Cf. έ, 738. De epith. in vs. inseq. μαρμαρέην adnotat Sch. B. dici Trojanorum respectu quibus victoriam molitur Jupiter; Achivis vero laborantibus esse ἐρεμνήν. Obvia certe est αἰγὶς ἐρεμνὴ supr. δ', 167. De ægide ulterius argutatur Sch. ei nempe proprium esse ut procellas (καταιγίδας) excitet, et exinde etymon huic postremo constituit. Possit certe ἡ αἰγὶς fuisse motuum in regione cœli adumbratio præsertim quum ipse Jupiter *ætherem* adumbravit in mythologia antiqua (supr. ξ', 346): utriusque ideo etymon ἀπὸ τοῦ ἀίσσειν constitui potest. Ipse αἰγίδα dixerim μαρμαρέην cum clipeus intentetur fulguratoris dei.

(597). Fuga incipit Achivorum—primum Bœotorum Penelei et Leiti, vulneratis utrisque—604. Hasta frangitur Idomenei petentis Hectorem: vicissim hic jaculatur et ab Idomeneo aberrans Cœranum interimit—619. Meriones et Idomeneus fugiunt consternati—625. Periculo imminente Ajax adloquitur Menelaum—fortunam pugnæ mutatam plorat—consilium quærit cadaveris absportandi—et hoc melius visum ut nuncium Achilli mittat mortis Patrocli. Precatur Jovi ut caliginem disjiciat—647. De Peneleo h. l. et Leito vs. 601. cf. β', 494. (598). Ordo: ἐβέβλητο γὰρ (κατὰ τὸν) ὦμον ἄκρον (τῷ) δόρατι ἐπιλίγδην (δι' ἐπιπολῆς, *leviter, strictim*:) αἰχμὴ δὲ ἔγραψέν οἱ (τὸ) ὀστέον ἄχρις (*penitus*). Summum nempe humerum perstringebat hasta a dorso *usque ad* pectus. Cf. Sch. br. B. etc. Dicuntur πρόσω τετραμμένος de bellatore impigro. (603). Nec amplius sperabat se posse decertare cum hasta, vulneratum quippe; fuga igitur abiit consternatus. (607). καυλῷ. Cf. ν', 162. ἐάγη, γ', 367. ἐϝάγη *Knight*. (609). Ordo: ἀφήμαρτε (κατὰ τὸ) τυτθόν. (612). πεζὸς—ὁ μηριόνης δηλονότι. Sch. br. " Intellige Merionem." *Ernesti.* Falsi utrique, cum vs. 613 manifeste nos revocat ad periculum Idomenei 608 sq. Porro supr. ν', 242. 297. ambos (Idomeneum et Merionem) vidimus naves pedibus linquentes—ut adeo ineptum sit quod veteres quidam opinati sunt eos a Creta venisse πεζούς. Miro errore

Cœranum intelligit Eustath. at contra disputat Sch. Ven. A. Vs. 613 vix poterat de Cœrano, minime ex fortissimis, dici. Contraria invicem reperio Scholl. B. ad vss. 613. 614. ni sensus sit utrumque (Idom. et Mer.) designari posse. Sed πεζός. nom. sing., huic obstat. (615). φάος, lux—spes—ἡ σωτηρία. Cf. ζ', 6. (617). ὑπὸ γναθμοῖο etc. Plaga quippe impacta erat dum equos circumageret. Sch. A. B. (619). ἤριπε......ἡνία δὲ κατέχευεν ἔρ. Imaginem vividissimam præferunt verba, ultima hæc præsertim. Sic pulchre Livius de confosso equite, *moribundus Romanus, labentibus super corpus armis, ad terram defluxit.* II. 20. Cf. Virg. Aen, 11, 501. Habenæ h. l. de manu exspirantis. (626). ζωγραφικῶς hæc omnia tractat poeta. φιλικον δε το ἠθος του ἑλληνος. αὐτος μεν γαρ ὡς νεος και ἀκμαζων ἐτι κινδυνευειν βουλεται· τον δε μεσαιπολιον (Idomeneum, ν', 361.) ἀποπεμπει την ἀσφαλειαν αὐτῳ πορίζομενος. Sch. A et B. (627). ἐτεραλκέα ν. Cf. ἡ, 26. (631). βέλε' ἅπτεται—*their weapons tell.* Bene porro ἀφεὶη, nam ἐφείη foret intelligendum *cum scopo certo;* prius illud ἀφιέναι—*temere jactare.* Cf. Heyn. Obss. h. l. (632). πάντα—βέλη nimirum. *Phœbe——Dardana qui Paridis direxti tela*—Aen. 6, 56 sq. (633). αὔτως......ἐτώσια π. *Tela manu miseri jactabant irrita Teucri.* Aen. 2. 459. *imbellia, sine ictu.* 544. βέλεα κωφά, λ', 390. (634). αὐτοί περ. *soli licet existentes.* Emphasin vocis αὐτοὶ agnoscit Sch. B. Jovem adversum esse novit Ajax, in se suisque ideo spem sitam innuit. (637). ἀκηχέδαται. ἀχέω, ἀκαχέω, ἀκάχηνται, ἀκαχέαται, ἀκαχέδαται. *Heyn.* Obss. h. l. (638) sq. Cf. ί, 234. 5. Vs. 638 tollunt Editores doctiss. Heyne et Knight—et juncturæ dispendio ut opinor. Eandem, ac in loc. cit. ί, 235., constructionem adopto. Mutat inconcinne subjectum Damm; ἕκτορος μένος (Hectorem) οὐ σχήσεσθαι, ἀλλ' (ἡμᾶς) ἐμπεσεῖσθαι νηυσί, *conscensuros rates.* Prætulerim expos. Sch. A. in ί, 235. σχήσεσθαι, μ', 107. 126. ί, 651. ν', 747. ρ', 503. (640). εἴη, *utinam adesset.* (644). ἤερι. Supr. 269. 368. (645). θαυμαστον το ἠθος. οὐ γαρ σωτηριαν αἰτει ἀλλα το μη ἐμποδιζεσθαι ἀπο ἐργων ἀγαθων. διο καιπερ ἐναντιουμενος ὑπακουει ὁ ζευς. Sch. B. A. Similiter in sq. 648. lachrymæ herois movent animum. (652). ἐμφασιν ἐχει της δυσπραγιας το αἰκεν, ὡς οὐκ ἐλπιζοντος ἐτι ζην οὐδε τουτον......δια την συνεχειαν της μαχης. Sch. A et B. Argutiæ: nam formula solennis est in Homericis.

(657). Similitudo verbis iisdem pene obvia supr. λ', 547—56. Convenientiam ejus. h. l. notat Sch. A & B. coll. supr. vss. 4 ss. et infr. 674—8. πολλαι αἱ εἰκονες του ἡρωος και ἑκαστη κατα καιρον ἁρμοδιος κ. τ. λ. (666). πολλ' ἀέκων—προς τουτο μονον ἡ παραβολη. Sch. B. Reliqua ergo omnia nisi θυμὸς τετιηὼς (vs. 664) *ornantia* putat Scholiasta, at judicio vix sano quum tota comparatio belli strepitum ingruentis et faciem exquisite adumbret. (667). ἀργ. πρὸ φόβοιο. Reddunt communiter, *gravi præ metu*, et recte satis: sic in ω, 734. ἀεθλεύειν πρὸ ἄνακτος, h. e. ὑπό. At doctiorem construct. subjicit Heyne, προλίποιεν διὰ φόβου. Obss. h. l. (670) sq. ἐννεπες......μειλιχος. Indicia refert Sch. B. λ', 803. 840 ss. π', 2 etc. et laudat artem Menelai. ἐπίστατο, *norat:* consuetudinem, indolem notat. (675). Reliqua hæc ornantia: visum acutissimum herois ex-

primunt inter catervas pugnantium huc illuc disjectas unum aliquem quærentis. Subtiliter excutit Sch. B. *circumstantias* similitudinis quæ augent τὴν ὀξυωπίαν: alte volat aquila—lepus exiguus est et γιώδης—arbustum celat. Epitheton ideo φαεινὼ infr. 679 non ornat solummodo; indicare possit ὀξυδέρκειαν. Nec ἀμφικόμῳ in vs. 677. ὀξύτατον δέρκ. Simili metaphora Romani, *acies oculorum*, ut in Cic. Tusc. 1, 22. *Sanguineam torquens aciem*, Aen. 7, 399. 4, 643. (679). ὡς τότε σοὶ—transit poeta ad personam 2dam orationem varians: artificium sæpius notatur. (681). εἴ που......ἔτι ζώοντα etc. ἠθικῶς hoc effertur: cf. supr. 652 sq. (685). εἰ δ' ἄγε δ. Cf. ζ', 376. (687). εἰσορόωντα γιγνώσκειν—*that you are an eye-witness of.* Locutio κυλίνδειν πῆμα admodum poetica est: obvia erat supr. λ', 347. et in Od. θ', 81. κυλίνδετο πήματος ἀρχή. Dicitur ἐναργιστάτως de saxo cursu concitato planitiem repetente, Od. λ', 597. λᾶας ἀναιδὴς h. l. est laborantium Achivorum clades. Nec metaphora absimili apud Latinos dieebatur ille difficilia molitus *volvere casus* h. e. *adire labores.* cf. Aen. 1, 9 sq. (689). νίκη etc. παντοθεν ἐπεσημηνατο το πενθος· μαλιστα δε ἐκ του μηδε πυθεσθαι τον τροπον της τελευτης. γινεται οὖν ἡ σιωπη, παντος λογου μειζων. Sch. B. Subjicit infra; ἀριστα ᾠκονομησεν ὁ ποιητης την ἀγνοιαν· του πατροκλου θανατου ὡς και ἐπι ἀνδρομαχης κ. τ. λ. nempe eo graviorem esse nuntium quo expectatio minor fuerat. Attingit Schol. χ', 437 ss.

(694). Antilochus, nuntio accepto, animo valde commovetur; jusso tamen Menelai obsequutus ad Achillem tendit—701. Menelaus ad Ajaces reversus de corpore absportando seque ipsis a Trojanorum impetu servandis consilium movet: suadet Ajax ὁ μέγας ut Menelaus et Meriones corpori subeant seque interea hostes depulsurum promittit ab Oïlide adjutum—721. Dicto parent heroes; Trojanorum fit impetus acerrimus; reprimunt Ajaces—ad fin. (695). ἀμφασίη etc. *At vero Aeneas adspectu obmutuit amens—et vox faucibus hæsit.* Aen. 4, 279 sq. Valde ἐναργὴς vox est, ut et θαλερή, vs. 696. eloqui gestit, at vox prorumpens a dolore et metu cohibetur. τὼ δέ οἱ ὄσσε etc. oculos—*lacrymis implevit obortis.* cf. Aen. 4, 30. (698). Arma exuit ut cursu minime impediatur. At in hoc tam manifesto argutatur Schol. esse nimirum πολλῷ πιθανωτερον ἀνοπλον ὀντα και τρεχοντα παραστηναι τῷ ἀχιλλει. A. (700). πόδες φέρον. Usitatum hoc, ut alias γοῦνα φέρει, ζ', 511. Obiter notat Sch. A. μεταγραφὴν Zenodoteam in loc. cit. quæ tollit anacoluthon, ῥίμφ' ἑὰ γοῦνα φ. Non admiserim. (705). ἀνῆκεν, *reliquit iis ut auxiliaretur*—cum ipse manere non poterat. Hunc sensum tuetur β', 71. Possit et reddi, *accendit*, ut in ἑ, 405. ἀνῆκε θρασ. ὥστε αὐτὸν ἀμύνειν τοῖσι. Notiones conjungit Gaza—παρορμήσας ἀφῆκεν. (717). ὑποδύντε, *succedentes oneri.* Aen. 2. 722. (720). ἴσον θ. ἔχ. *nos idem nomen adepti, ita pari virtute præditi.* Modestiam Ajacis potius innuunt verba quam hebetudinem, ut vult Sch. A., ἰσοδύναμον cognominem professi. (722). Per vocem ἀγκάζοντο innuit Poeta *laborem, molestiam* ferendi. Sch. B. Rem ulterius depingit compages metri—primo concitati, deinde in spondaicis desinentis: animos *alacres* negotiique *molestiam* simul exhiberi dixerim.

Διπλῆν video appositam in cod. Ven. nimirum ex h. l. desumsisse recentiores anaglypha Achillis ab Ajace absportati dum Ulysses ὑπερασπίζεται. Sch. A. Varia autem in hac re veterum est auctoritas. Cf. Obss. Heyn. pp. 391-2. T. VII.

(725). Per comparationem canum et apri depingit Poeta Troum insectantium audaciam et constantiam Ajacum. κάπρος unus adhibetur ob conjunctos amicitia et nomine Ajaces: βλήμενος porro, quum et ipsum robur feræ a vulnere excitatur et cladem acceperint Achivi: hæc veteres, Eustath. Sch. Ven. Possit vero κάπρος βλήμενος aciem Achivorum adumbrare, nam vix cogitandum est omnes ab Ajacibus diffugisse. Notandum est in vss. 727 sq. et 730—2. apodosin ἕως......ἀλλ' ὅτε imperfecte confici cum debuit procedere, τέως μ. γ. θέουσι ἕως φεύγει ὁ κάπρος......ἀλλ' ὅτε etc. Sic Eustath. in seqq. τέως μεν ὁμιλαδὸν αἰὲν τρῶες ἕπ. De voc. διαῤῥαῖσαι in 727. cf. β', 473. De ἀμφιγύοισιν vs. 731, cf. ν', 147. (736). τέτατο—cf. supr. 543. πόλεμος ἄγριος, *discordia tetra*, Ennianum in Hor. Serm. 1, 4, 60. Depingit similitudo insequens pugnæ *incalescentis* speciem modo vel maxime poetico: vim exprimit vox ἐπισσύμενον, *ingruens:* impetum repentinum, ὄρμενον ἐξαίφνης: stragem continuo ortam, μινύθουσι δὲ οἶκοι etc: *furorem* pugnantium *arma ministrantem*, τὸ δ' ἐπιβρέμει ἲς ἀνέμ. (740) sq. τοῖς......ἐρχομ. heroibus pugnam linquentibus. ἀζηχὴς ὀρυμαγδὸς—bene in apodosi ad 739, ἐπιβρέμει etc. In hoc postremo prætulerim disjuncta ἔπι βρέμει ut sit ἐπὶ τὸ, sc. πῦρ. vertunt vulgo ἐπιβρέμει, *fremebunda agitat*, satis poetice; at de sensu transitivo dubitandum. ἐπῄειν ἐρχομένοισιν—*clarescunt sonitus, armorumque ingruit horror.* Aen. 2. 301.

(742). Tres insequuntur comparationes: adumbrat prima heroes corpus absportantes; secunda, fortitudinem et constantiam Ajacum; tertia, consternationem Achivorum. Hærent Veteres in priore de locut. ἀμφιβαλόντες μένος. Explicat Sch. A. συμπλεξαντες και ενωσαντες την ἀλληλων δυναμιν. Paulo aliter Sch. br. ἀντερείσαντες ἀλλήλοις τὰς δυνάμεις etc. at melius et simplicius Lat. vulg. *robur induti*, vel magis ad lit., *postquam se robore induerint.* Sensum probat loc. class. β', 45. et apposite comparat Criticus in Heyn. Obss. cum phrasi ἐπιειμένοι ἀλκὴν in η, 164. In hoc et inseqq. παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν se oneris absportandi laborem et difficile iter per cadavera videtur sibi percepisse Scholiasta Ven. A. At hæ sunt meræ argutiæ. (747). ὥστε πρὼν etc. Comparatio eximie illustratur ex ί, 87—92. πρὼν, *agger*—γέφυραι ἐεργμέναι, l. c. 89. ὕδωρ—ποταμὸς πλήθων vs. 87. quod nunc variatur ἰφθίμων ποτ. ἀλεγ. ῥέεθρα infr. 749. Obvium quoque in δ, 452. χείμαῤῥοι ποταμοὶ, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες, quod bene convenit cum Sch. A. h. l.

Scopum generalem similitudinis perspexisse videtur Schol. cit. at in vocum explicatione errasse. Subjicio interp. Angl. ut de sensu et poetico artificio melius constet: *as a wooded bank stretching quite across the plain dams up water—which opposes a barrier to the impetuous currents of rivers however mighty, and, turning them from their channel, directs forthwith the course of all to the plain, nor does it yield to the force wherewith they bear upon it.* ἰφθίμων ποτ. ut διϊπετέων sæpissime. de πλάζων cf. ά, 59. (755). τῶν, Achi-

vorum sc. Sic supr. π', 583. Trojani fugati sunt ψῆρες, Patroclus, ἴρηξ. ψάρων νέφος. Sic Maro, *obscuram nubem*, apum sc. Georg. 4, 60. cf. et vs. 557. et in Aen. 12, 251—4, *volucres—facta nube premunt*—aquilam sc. Convenit porro locut. cum solenni ista in bellicis νέφος πεζῶν—πολέμου etc. Cf. supr. 243.

Nec mireris argutari Sch. Ven. h. l. ταπεινοι τους ἑλληνας τῃ παραβολῃ προς συγκρισιν του πολεμουντος διος. Attamen hoc tantum in animo habuit poeta ut cladem fugamque effusam indicaret. Lucem adferunt supr. ό, 690 ss. Eadem porro comparatione usus erat poeta dum agmen Trojanum disjicit et sternit Patroclus, supr. π', 582 sq. Est porro *anacoluthon* in syntaxi, νέφος......κεκλήγοντες, quod comparare possis cum ἔθνεα......ἀγαλλόμεναι supr. β', 459—62. (756). οὖλον κεκλήγ. Reddunt fere cuncti, *acutum vociferantes:* sic infr. 759. At sensum poeticum inducit ex Eustathio Heyne ex β', 6. *edentes clamorem stragis-suæ-præsagum*, σημαντικόν. Hoc reconditius puto: receptum satis tuetur solenne illud ὀξέα κεκληγώς—γοντες, β', 222. μ', 125. (761). ἐρωή—παυσωλή. Cf. π', 302. Addas γ', 62. Υ, 542. λ', 357. ν', 590. ἐρωεῖν, *cessare*, ν', 776.

NOTÆ AD LIBRUM DECIMUM OCTAVUM ILIADIS.

[ἐπιγραφή.] Pugna acerrime sæviente circa Patrocli corpus Antilochus nuntium de tristi eventu ad Achillem perfert, qui proinde planctui et lamentis indulget—34. His lamentis excita Thetis cum cohorte Nereidum ad filium consolandum venit; quem quum ulciscendi Hectoris cupidissimum videt, quamvis id statim ipsi fatale futurum sit, cupidinem ejus in posterum diem differt, quo ei nova a Vulcano fabricanda arma perlaturam se promittit—137. Dehinc Thetis ad Olympum festinat. Prælium interea renovatur super corpore Patrocli, instante adeo Hectore ut jamjam potiturus videatur—167; et eripuisset nisi Achilli, Iride monente, in mentem venisset ut ex fossa truci adspectu et voce Trojanos terreret. Hoc facto, fuga eorum fit et corpus Patrocli in castra absportatur. Ita dies, cujus acta inde a lib. XI. narrata erant, occidit—242. Tumultuariam concionem habent Trojani, quibus Polydamas suadet, ut salutem intra mœnia quærant neu se Achilli in acie objiciant trucidandos—283. Contra Hector fortunæ diei instandum ratus, altero die castra oppugnare constituit; adsentientibus Trojanis—313. Noctem

in armis pervigilant Trojani: Achivi, præeunte Achille, Patrocli casum deflent, cadaver curant, lectoque componunt—355. Objurgat Jupiter Junonem quod Achillem concitasset—368. Thetis interea Vulcanum adit, honorifice excipitur, quid petitum veniat exponit—462. Vulcanus ei facile exoratus clipeum eximia arte et reliqua arma fabricatur—617. Ex hac armorum fabrica rhapsodia a veteribus inscripta fuit ὁπλοποιΐα.

---

(1). ὡς οἱ μὲν etc. λ', 596. In nexu cum hoc vs. accipias sequentia 148 etc. nam abrumpitur series narrationis ut de nuntio Antilochi et dolore Achillis interponatur digressus, qui ipse ad ὁπλοποιΐαν, episodium præstantissimum, viam sternit. (3). ὀρθοκραιράων. Comp. epith. boum supr. θ', 231. Bene de *navibus* exponunt Scholl. Ven. κατα πρυμναν και πρωραν ἀνατεταμενων, ὀρθοκεφαλων· κραιρα γαρ ἡ κεφαλη. B. Cf. et Sch. A qui notat et Atticum ἡμικραιραν—et loc. cit. θ', 231. at de *antennis*, κεραίαις, cogitat Sch. br. minus accurate ut notavit Heyne. *Puppibus excelsis* quod vers. vulg. habet ex parte satisfacit; addas, *proris*. Omnia 3—16, ut et vs. 1, ablegarunt viri docti Knight, Heyne—quæ nempe manum interpolatricem sapiunt. De vs. 1. facile concesserim, eum a rhapsodias digerente adjici ut nexus melius perspiceretur : de cæteris hæreo. (4). ἃ δὴ, *quæ jam.* (6). τί τ' ἄρ'. "Proclivior sum in τί γάρ". Heyn. Obss. h. l. et jure optimo; Cf. supr μ'. 409. (7). ἀτυζόμενοι. ζ', 41. Dicitur in vs. præced. αὖτε, *iterum;* παλίωξις enim erat Trojanorum supr. π', 356 sq. 373 sqq. Patroclo insequente; nunc miratur cur *rursus* ad naves compellantur Græci. (8). *Vereor ne mihi jam perfecerint.* (9). ὥς ποτέ μ. Multa de hisce argutantur Interpp. iis quæ leguntur supr. ρ', 410 sq. contraria opinati. Quæstionem expedit Heyne posito quod Patroclus non fuerit *nomine* memoratus in hoc vaticinio Thetidis. Obss. h. l. At verba attentius expendas: *tunc non ei nuntiavit mater malum, quantum acciderat, quod perierat amicus carissimus.* ρ', 410 sq. et poterat id *in genere* prædixisse Thetis, ut in h. l. monemur, et *tempus* celavisse. Nec satisfacit Heynii ἡ λύσις: Quid enim magis explicitum esse potest quam μυρμιδόνων τὸν ἄριστον? Erroris fons est quod verba, ρ', 410 sq. in sensu futuro acceperit Vir doctus quæ tantum *præsentia* indicabant. Hærent quoque Scholl. de μυρμιδόνων: at jure Patroclum adpellari Myrmidonem reor cujus avia erat Aegina, Aeaci filia; et Achilles ipse Aeacides erat. Sch. Ven. A. br. (11). λείπειν φάος—*lucem relinquere.* Aen 10, 855. (12). ἦ μάλα δὴ τ. ἀκριβῶς δὴ τ. Sch. br. μάλα ὄντως, Eustath. Particulæ minime otiosæ sunt sed adseverationem augent, notante Heyn. δὴ, ἤδη, *jam.* Confert Sch. br. Od. ψ', 149. ad rem satis notam, vim particularum, stabiliendam. (13). σχέτλιος. Exponit Sch. br. σχετλιασμοῦ ἄξιος, *miserandus.* Addit ἀγνώμον, *mente et consilio carens;* sic sæpe Virg. *demens!* (13). Conf. supr. π', 87. (15). Conf. ά, 193. (17). Brevitatem epicam in seqq. laudant Rhetorici: Cf. Quinctil.

10. 1. 49. *ἐν βραχει παντα ἐδηλωσε, τον ἀποθανοντα, τους ὑπερμαχομενους, τον κτειναντα. οὐκ ἐζηλωσαν δε τουτο οἱ τραγικοι, ἀλλα τοις λυπουμενοις μακρας ἐπαγουσι τας διηγησεις των συμφορων.* Sch. B. Cf. et præced. A et B. Dicit Heyne rationem quærendam esse in eo quod Tragicorum est affectus commovere, re ante oculos diserte posita; Epicorum vero, quæ antea copiose enarraverint, breviter declarare. Hoc verum; at nec exinde sequitur affectus non vel maxime excitari per brevitatem ipsam nuntii: quid enim δεινότερον istis, λυγρῆς ἀγγελίης......κεῖται πάτροκλος......νέκυος δὴ ἀ. γυμνοῦ......τεύχε' ἔχει ἕκτωρ? Dicendi copia plane tolleret effectum.

(22). Nuntio Antilochi audito dolore vehementi afficitur Achilles; ancillæ porro, quas ipse et amicus in bello captivas ceperant—31. Adstat Antilochus ne sibi mortem consciret veritus—34. Gemitu excitatur Thetis, quæ simul cum Nereidibus, quarum nomina in ordine memorantur, luctum incipit—51. νεφέλη μ. ἄχ. dictum, et conceptu valde poetico, pro πολλὴ λύπη. S. br. Cf. ρ', 591. Argutantur veteres in hisce, Plato, Zoïlus: quasi id sit mirum Achillem, amico carissimo interemto, dolori indulgere. Vid. Sch. A. (23). ἀμφοτέρῃσι δὲ χ. Doloris maximi insigne: conf. Aen. 10, 844. Odyss. ώ, 315. (25). Epitheton ornans νεκτάρεον, ut supr. γ', 385. ἀμφίζανε, *inhæsit*. τέφρη, *cinis, pulvis*. (26). μέγας μεγαλωστί. Cf. π', 776. Cf. et ή, 156. Huc trahunt Aen. 10, 842, *ingentem, atque ingenti* etc. ob παλιλλογίαν nempe. (29). μεγ. ἴαχ. *femineo ululatu*. (30). Indicia doloris: Cf. Aen. 1, 485. κομην δαΐζων sup. 27......στήθεα πεπλήγ. *crinibus Iliades passis—tristes—tunsæ pectora palmis*. In h. l. Aen. subtilitas (nugæ forsan) Ruæi notanda qui id ad Romanos mores trahit quod Homericorum mera adumbratio est. (32). Distinguenda hæc adeo ut *subjecta* evidenter appareant: Antilochus tenebat manus Achillis dolore confecti, veritus ne sibi mortem consciret. Argutiis suis interimunt sententiam Scholl. Venet. ζωγραφικῶς tamen depicta omnia. δάκρυα λείβων, ampliat Maro, *largo humectat flumine vultum*. 1, 469. (35). ἄκουσε δε etc. Revocant hæc in mentem de Aristæo memorata, Georgic. 4, 317 sqq. Cf. 333 sqq. et enumerationem Nympharum quæ Cyrenen comitatæ. Adnotat Ernesti parciorem esse in hisce Virgilium; at plures nymphas Thetidem comitari dignitati deæ consentaneum est. Pariter Virg.: *exercet Diana choros, quam mille sequutæ hinc atque hinc glomerantur Oreades*. Aen. 1, 503. Refert Pausanias fuisse in arca Cypseli, opere anaglypho Corinthiaco, sculptas Nereides Thetidem comitantes; Eliacc. ά, 19, 2. Cf. infr. τ', 3. (39). *ὁ των νηρηΐδων χορος προηθητηται και παρα Ζηνοδοτῳ ὡς ἡσιοδειον ἐχων χαρακτηρα. ὁμηρος γαρ κατα το κοινον μουσας λεγει και εἰλειθυιας, ἀλλ' οὐκ ὀνοματα.* Sch. A. Eum insuper obruere lectorem monet, et deesse in edit. Argolica, referente Callistrato. Consentit Knight; opinatus tamen Maronem hæc et alia *pseudhomerica* in carmen suum transtulisse, captum dulcedine nominum Græcorum. Nott. h. l. (50). ἀργύφεον σπέος, λαμπρὸν, *splendens*. cf. ά, 621. Epith. sedi marinæ recte tributum, et inde forsan Virgilii *vitrea sedilia*, h. e. *splendentia*; Georg 4, 350.

(52). Queritur Thetis in seqq. de sorte filii cujus vita brevis et

ærumnosa prædicatur. Cum Nereidibus dehinc specum linquit ut de caussa lamentorum anquirat: filio supervenit, qui se dolere ob mortem Patrocli dicit nec jam optare ut diu sit superstes modo necem ulciscatur—93. *κασίγνηται πηρ.* *nymphasque sorores.* Georg. l. c. supr. In seqq. a vs. 54 bene notantur " omnia majore cum vi in singulas enuntiationes diremta"; et hoc ad augendum doloris sensum. Accipe ideo ut *παρένθετα* vss. 55—59, ut sic procedat sententia; *Eheu me miseram! quæ—postquam peperi filium præstantissimum heroum; ὁ δὲ,* h. e. *καὶ ἐπεὶ ὁ, et postquam ille succreverat plantæ similis; τὸν μὲν ἐγὼ,* h. e. *καὶ ἐπεὶ ἐγὼ αὐτὸν ἐπιπροέηκα, et postquam illum enutritum misi* etc.—*hunc non receptura sum.* Junctura sic expeditur in Obss. Heyn. quam parum feliciter turbaverat Sch. A. *δυσαριστοτόκεια.* explicat dea ipsa supr. *ά*, 414 et 418 q. conf. *ἐπὶ κακῷ τὸν ἄριστον τετοκυῖα.* Sch. br. quæ insequuntur sunt quasi expositio vocis. (56). *ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσ.* *crescit occulto velut arbor ævo:* Hor. Carm. 1, 12, 45. Euripideum est, *τροφαῖσιν, ὥς τις πτόρθος, ηὐξόμην τάλας,* Hecub. 20, Ed. Pors. excitavit h. l. Eustath. et forsan respexit Sch. br. in expos. *ηὐξήθη.* Usus verbi *ἀναδραμεῖν, succrescere, adolescere,* Ionibus addicitur: cf. Aem. Port. Lex. Herod. in voc. Dorismum vero fecit Syracusius in Epithal. Hel. 29 (*εἶδ. ιή*), posita ex h. l. imagine venustissima. (57). *φυτὸν ὣς* etc. prosequitur imaginem vs. præced. Cf. init. venustissimæ comparationis supr. *ς'*, 53 sq. et de locut. *γουνῷ ἀλωῆς* ad *ι*, 530. (61). *ὁρᾷ φάος ἠελ.* Supr. vs. 11. *λείπειν φάος* de mortuo dicitur. Cf. et *ά*, 88. *ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.* (66). *περὶ δέ σφ.* Sic supr. *θάλασσα διΐστατο ν'*, 29. cf. et *ώ*, 96. comparant Georg. 4, 360. *at illum curvata in montis faciem circumstetit unda,* quæ potius adumbrantur ex Odyss. λ', 242. *πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα περιστάθη, οὔρεϊ ἶσον.* (68). *ἐπισχερώ.* λ', 667. (69). *εἴρυντο, in littus eductæ erant.* (71). *κάρη λάβε.* Hoc supr. *ά*, 361. *χειρί κατέρεξε.* (75). *χεῖρας ἀνασχ.* Supr. *ά*, 351. Cum seqq. conf. et precationem Achillis *ά*, 408 sqq. (77). *ἀεικήλια. δεινὰ, ἢ τὰ μὴ ἡσυχίας ἄξια, ταραχώδη.* Sch. br. Bene illud; at posteriora quæ spectant ad them. *ἴκηλος* nugæ sunt. Sunt enim *τὰ ἀεικέα, indigna.* (79). *τὰ μὲν ἄρ* etc. *hæc sane ut dixisti perfecit J.* (81). *τὸν.* Spectat vox repetita ad affectum, *τὸν τῖον—τὸν ἀπώλεσα.* (86). *αἴθ' ὄφελες. ά*, 415. Prætulerim vero quod antea vulgatum erat, *ὡς ὄφελες.* (88). *νῦν.* Sententia potest dupliciter expediri: I. *Nunc vero tibi nupsit mortalis ut, filio peremto, lugeas.* II. *Nunc vero, ut tibi adsit luctus propter filium peremtum, illum non recipies rursus.* Illud præferendum, nam sermo abruptior affectum monstrat, et lectionem refinxerim, *παιδὸς ἀποφθιμένου· τὸν δ' οὐχ κ. τ. λ.* quam dudum, summo judicio, protulerat Clarke e conjectura Bentl. et cod. Italic. vestigiis. Improbaverat Ernesti; secundum hunc Heyne, at non satis validis rationibus. Huic secundæ favet interpunctio in Edit. Wolf. quam expressi. (90). *ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ θ.* ampliavit suo more Virg. Aen. 10, 861 sqq. (93). *ἕλωρα, pœnas-ob-interfectum,* vers. vulg. nescio quo jure. Obvium *ἕλωρ ί*, 488. ubi accuratius vertitur, sensu monente, *captura: ἑλώρια, ά*, 4. *præda-discerpenda:* vertas igitur cum Schrev. *dilaniationem luat.* Cf. C. S. Vestigia Scholiastæ br. sequitur Heyne.

(95). οἷ' ἀγορεύεις, *secundum hæc quæ dicis.* Vertas Angl. *it is precisely as you say ; you are destined to a brief existence*—αὐτίκα γὰρ sqq. *for your death follows close upon that of Hector.* Minus accurata vers. vulg. (98). Exquisitius hoc, ἔμελλον ἐπαμῦναι; nam de utroque præterito loquitur, fato suo et morte Patrocli. Cf. μ', 34 sq. (100). ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀ. vertas ; *me autem desideravit qui malum arcerem.* Bene δῆσεν pro ἐδέησεν et ἀρῆς pro βλάβης accipit Porphyrius ; μεταφράζει—ἐμοῦ γὰρ ἐδέησε, καὶ χρείαν ἔσχε, τῆς βλάβης βοηθὸν ἔχειν. Quæst. 18. Probat Ernesti lect. ἄρεως ἀλκτ. citato ξ', 485. Sed incassum; ibi enim restituendum ἀρῆς. Accurate exponitur sensus in ξ', 463. χήτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἀμύνειν......ἦμαρ, sc. νηλεές. Ceterum multa de h. l. reperiuntur cumulata in Heyn. Obss. ex Scholl. et Eustath. pp. 442—4. pleraque contorta maxime.

(101). νῦν δ', ἐπεὶ etc. Sch. A. et B. ὁ λογος ἠθικος· νυν δ' ἐπει μητε εἰς την πατριδα ὑποστρεψαι εἱμαρμενον ἐστι μητε ἐξεδικησαι τους ἀναιρεθεντας—103, το φιλονεικειν ἐκ τε θεων καὶ ἀνθρωπων ἀπολοιτο etc.—111. ἡ το ἑξης του λογου, νυν δ' ἐπει οὐ νεομαι......νυν δ' εἰμ' ὀφρα φιλης κεφαλης. Ut nempe statuatur apodosis in vs. 114, et reliqua sint παρένθετα. Secundum priorem judicat Ernesti consequentem statuendum esse in vs. 107, ut procedat ; *nunc quoniam non rediturus sum——optem ut contentio pereat* etc. Non tamen satisfacit ; frangitur vis orationis a criticis qui *juncturam* quærunt in iis quæ ex animo prodeunt lugentis et affectu agitati. Deest apodosis τῷ, νῦν δὲ, quæ supplenda est post vs. 106. *quid vita amplius juvare potest ?* mens commota dehinc ad exclamationem convertitur vss. 107—111, et propositum exponit ulciscendæ mortis Patrocli—126. (102). φάος. Cf, ζ', 6. (104). ἐτώσιον ἄχθος. Habuit in mente Ovidius *pondus iners,* Met. 1, 8. Bene ad h. et seq. vers. Sch. MS. Harl. " se per encomium maxime ipsum incusare quod suis laborantibus opem non tulerit." Quod præit, ἔθος γὰρ τοῖς παλαιοῖς ἑαυτοὺς ἐγκωμιάζειν, nescio an non *hodiernis* quoque commune. (107). ὡς ἀπόλοιτο, *utinam pereat,* vers. vulg. melius, *periisset :* nam de contentione loquitur quæ jam mala intulerat. (110). ἠΰτε καπνός. διὰ τὸ τύφεσθαι ἐν τῇ ψυχῇ. Sch. Vict. Ut fumus, explicando se in aerem, increscit—sic ira in pectore hominum etc. (111). ὡς ἐμὲ νῦν, *adeo me nunc,* v. *quoniam me nunc.* (112). ἀλλὰ τὰ μ. πρ. Supr. π', 60. (114). φίλης κεφαλῆς, *cari capitis.* Hor. C. 1. 24. 2. (115). ὁππότε δή, *quando demum :* κε subjunctivo ἐθέλῃ præponitur : improbandæ ideo Clarkii argutiæ opinantis voculas designare longam expectationem. (117). Comparant Aen. 10, 470. Horat. C. I, 38. 7. Inter deos tamen Hercules receptus memoratur Od. λ', 601 sqq. (119). ἀργαλέος χόλος. Comparant locut. Horat. *difficili bile,* quod ab interpp. expositum *ira implacabili,* et optime h. l. convenit. Alibi ἄσβεστος χόλος, non restinguenda, quod recentiores ἀδιάλλακτος. Transfert Maro Aen. 1, 4. *sævæ memorem Junonis ob iram.* (121). ἀροίμην, *auferam.* vulg. Melius, *optaverim auferre.* Similiter infr. 124. ἐφείην στοναχῆσαι, *optaverim luctui adigere.* Quantum autem diversa nunc audimus ab iis quæ proferuntur supr. ί, 401 sqq. Videmus summa cum arte depictam indolem quæ nunc huc, nunc illuc, vi affectuum, impulsibus iræ abripitur. (122). βαθύκολποι τρωϊαδ. supr. βαθύζωνοι ί, 590. Luctus

speciem augent ἀμφότεραι χεῖρες in vs. seq. δάκρυα ὀμοργνύμενα ἀμφ. χεῖρσ. sunt τὰ θαλερὰ supr. β', 266. In vs. 124. ἀδινὸν, ἐλεεινὸν, οἰκτρόν. Sch. br. bene ad sensum; sed ἀδινὸς γόος est *luctus frequens* et *continuus*. Cf. β', 87. (125). δηρὸν. Dictum hoc ab Achille φιλοπολέμῳ et tædium passo quum vel brevissimum aliquod tempus a bello absisteret. Sch. A. Erat nimirum dies 26ta ex quo secesserat ab Achivis: cf. α', 54. 423—27 etc. et in præliando absumti sunt dies tres ex computo Heyniano in Excurs. h. l. pp. 571 sqq. Adeo verum est quod canit Horatius, *ut—dies—longa videtur opus debentibus, ut piger annus pupillis, quos dura premit custodia matrum: sic mihi tarda fluunt ingrataque tempora, quæ spem consiliumque morantur agendi gnaviter.* Epist. 1, 1, 20 ss.

(127). Ut suis opituletur concedit Thetis, at cum monitu, ut a prælio abstineat donec ei arma a Vulcano ferat, quod cras fore pollicetur—137. Nereides dehinc dimittit et ipsa ad Olympum proficiscitur—148. ἀργυρόπεζα. α', 556. (128). ναὶ δὴ ταῦτά γε......ἐτήτυμον, recipit Wolfe a Sch. A. hæc resolvas, εἶπες ταῦτα κατὰ τὸ ἐτήτ. *rationi consentanea.* Obvium sæpiss. εἶπες κατὰ μοῖραν. Exhibent quoque Heyn. ταῦτα. Antea editum τοῦτο, sed doctior illa lectio. (133). ἐπαγλαϊεῖσθαι, *exultaturum esse.* Exhibet Knight formam ἐπαγλαϜεεσθαι. (136). νεῦμαι, *revertar.* (143). αἴκ' ἐθέλῃσιν. Cf. α', 66. *ut prompta voluntate det arma.*

(148). αὐτὰρ ἀχ. Narratio continuatur a vs. 1. nam reliqua, nuntius Antilochi, Achillis mœror et colloquium cum Thetide παρένθετα sunt. Acerrime insequuntur Hector et Trojani Achivos cadaver eripientes et jamjam potituri videntur—156. Fortissime obstant Ajaces—158. Hector, impetu ter facto, aggreditur iterum et eripuisset corpus ni a Junone per nuntiam Iridem monitus fuisset Achilles: hæc adveniens, ut expergefiat, hortatur—180. Reponit abstinendum esse a prælio propter arma amissa et præcepta matris—195. Jubet deinde Iris ut se ex fossa Trojanis ostendat; adspectum enim fortasse conterriturum—201. θεσπεσίῃ, jam, *infando;* cf. ι', 2. (151). οὐδέ κε π. Desunt inter vss. 152. 3. quæ sententiam compleant; at excipitur oratio infr. 166. Vertas; *nec Patroclum omnino* (περ) *exemissent Achivi......ni venisset Pelidi nuntia Iris* etc. Melius foret ut in parenthesi includantur vss. 153—164. et ut vs. 165 accipiatur pro notione repetita ex 151. 2. (153). αὖτις γὰρ δ. *jam—illico* (δὴ) *enim rursus illum adsecuti sunt* etc. nam sub fin. lib. præc. impetus in corpus continuo factus narratur: vicibus instant et prohibentur Trojani. (154). φλογὶ. σνὶ, Zenodot. in Sch. A. utraque vero sæpissime obvia: cf. ρ', 281. ν', 330. Idem διορθωτὴς induxerat vss., judicio Scholiastæ, ex oratione Iridis infr. 176 sq. adumbratos; adeo tamen h. l. aptos ut pene in contextum transtulerim. Referuntur ex Sch. Ven. in Heyn. Obss. h. l. (157). ἐπιειμένοι ἀλκ. cf. α', 149. In h. vs. probatum a doctis quibusdam αἴαντε. Nil opus tamen: cf. γ', 452. (158). ἔμπεδον, *constanter.* Commode jungitur cum ἐπαΐξασκε. (161). ἀπὸ σώματος. De fera cæsa accipiunt Scholl. et comparant γ', 23. αἴθωνα, κ', 23. (167). ὥστε αὐτὸν θωρήσσεσθαι, *ut arma induat moniturus.* (168). *Clam Jove*, qui deos pugnæ interesse jam antea vetaverat: *Diis* quoque, ne per plures, participes

irritum fiat consilium, præsertim cum illi ἀμφὶς ἐφράζοντο. β', 13. (178). σέβας δὲ etc. Communiter reddunt, *pudorque tangat animum*, ut sit αἰδώς. Magis tamen exquisitum σέβας, *religionem* id Achilli proferens ut corpus servet. σεβάσσατο γὰρ τό γε θυμῷ, ζ', 167. (180). λώβη. λώβην, ex conjectura Bentleii, ut cum πάτροκλον vs. præc. conveniat: at nimis fastidiose, cum melius per se stet, λώβη ἔσται σοὶ, vel ut exclamatio, οἵη σοὶ λώβη! (182). τίς γάρ σ. De γὰρ inchoativo monent Scholl. All. τίς τ' ἄρ σ. at cf. supr. μ', 409. Secundum hoc legerim et infr. 188, πῶς γὰρ κ. τ. λ. (188). ἐκεῖνοι, *isti*. Obversantur animo commoti, tanquam præsentes, interfectores amici et arma abripientes. Vid. Obss. Heyn. (191). στεῦτο (β', 597) αὐτὴν οἰσέμεν πάρ' ἡφαίστ. (192). Constructio est; οὐκ οἶδα (τὰ τεύχεα) τινος ἄλλου, τοῦ (οὗ) τὰ τ. δύω. In priore parte τευ est encliticum et ab Ionicis pro τινός usurpatum. Secundum τεῦ est pro τοῦ vel relativo οὗ, et contrahitur τοῦ ex τέο. Sensum reddit Sch. br. ἀλλ' οὐδενὸς οἶδα ἁρμόζουσάν μοι πανοπλίαν. (198). αὔτως, *just as you are*, inermis sc. τράπεσι φ. *venias*, *videas*, *vincas*. (199). αἴκε... ἀπόσχωνται. Cf. ά, 66. (200 sq.). Cf. π', 42 sq. Temere huc invectos judicant Heyn. Knight.

(202). Discedit Iris; Achilles jussui obsequutus ad fossam progreditur: narratur ejus species mirabilis, fulgore a Minerva capiti addito, ægide humeris admota—221. Valde a sonitu vocis commoti Trojani: ea, ter repetita, adeo conturbat ordines ut Achivi sospites evasi secum corpus Patrocli auferant—233. Componunt in lecto: vehementer afficitur visu Achilles—238. (205). δῖα θ. ἀμφέστεφε οἱ τῇ κεφ. *capiti tanquam coronam circumdedit*. δαῖε, έ, 4. Par deæ ministerium meminimus Diomedem σεμνυνούσης. At ægis hic adhibita, et nubes capiti, nam inermis procedit heros: Diomedes contra πάνοπλος erat. (207). ὡς...καπνός. Distinguunt Scholl. br. et B. Ven. signa militaria, *fumum* per diem, *flammam* noctu, quæ obsessi erigere solebant ut adeo iis subveniretur; nondum enim tubas (σάλπιγγας) adhiberi. Unde igitur σάλπιγξ in vs. 219? Et inanis subtilitas prior est: fumus enim interdiu per noctem apparet ignis emicans. Laborabant veteres ad voc. καπνόν, quomodo ille poterat adumbrare φλόγα παμφανόωσαν. Atqui non advertebant hujuscemodi imaginem dari; νέφος, *caligo*, caput ductoris cingit, e qua emittitur *ignis collucens*—ut ex urbe obsessa *fumus* in altum surgit qui, ἅμα τῷ ἡλίῳ καταδύντι, fit αὐγή, *coruscans flamma*. (209). Prætulerim omnino οἳ δὲ cum plena distinctione post ἀμφιμάχονται in vs. præc. ut adeo procedat sententia, *illi autem, ex urbe sua prodeuntes, toto die decernunt*. Ferendum tamen οἵ τε, *et illi*; non δήιοι, sed *oppidani*. (211). πυρσοὶ ἐπήτριμοι h. e. συνεχεῖς, πυκνοί. *Faces multæ et densæ*. Damm. Lex. Hom. *Beacons*.

De etymo voc. ἐπήτρ. quæritur. Ponunt τρεῖς, unde τρίμος, *triplex*; hinc ἐπίτριμος,—ἤτριμος. Necnon ἤτριον, *stamen*, *filum triplicatum*; unde locut. χιτὼν εὐήτριος. At hoc ipsum eodem spectat. Th. τρεῖς. Cf. infr. 552. et Damm ubi supra. (212). ὥστε αὐτὴν ἰδέσθαι πυρ. (215). Vallum pone linquit descendens ad fossam cui appropinquabant hostes. Junctura probatur ἰὼν ἐπὶ τάφρον ἀπὸ τ. at prætulerim στῆ ἐπὶ τάφρ. *adstabat fossæ*. Vix interest. (216). βου-

λὴν, Thetidis, supr. 134 sq. (219). ὅτε τ' ἴαχε σ. *quando cecinit tuba ab hostibus urbem cingentibus*, non, *propter hostes*, ut vertit Lat. vulg. θυμοραϊστής, ν', 544. π', 591. Præclare notes comparatum vs. 219 ad rem depingendam per quamdam onomatopœiam: obvius ille insignis Maronis Aen. 6, 165. Nequit porro apparatu verborum magis magnifico describi attonitorum pavor, animi labefactatio, spei jam dudum arrectæ extinctio, quam in seqq. fecerit Poeta. Primo, pugnantibus ὀρίνθη θυμός, spes decidua. Deinde illud revera poeticum et ἐναργὲς est, ἵπποι ἂψ ὄχεα τρ. ὄσσοντο γὰρ α. *mala etenim præsagiebant*. Mentem audientis magis commovet periculi instantis facies, divinitus quasi immissa, θεσπεσίη, horrenda, cum ipsa *rationis* vel *sensus* expertia, haud sine numine quodam imagine mali oblata, conterrentur et deficiunt. Inductus tamen τῷ ἀλόγῳ rei quod putabat inesse, de viris solis intelligebat ὄσσοντο Eustathius: at abunde refellitur ex Aristot. Poett. § 43. et ex loc. insigni supr. ξ', 17. Cumulari possunt exempla ad fastidium usque quibus, ad vim majorem sermonis, *materiæ rudi* tribuuntur operationes mentis, ψυχὴ τοῖς ἀψύχοις. Extant pulcherrima in Georg. 2, 497. Aen. 8, 240—*refluitque exterritus amnis*. Cf. ἱ, 661. (225). ἀκάματον πῦρ. ἱ, 4. Adspectus terribilis specialiter adumbratur. Laudatur in not. Clark. judicium de hisce vss. Dionysii Halic. "mirabiliter effictos esse ad brevitatem, celeritatem, festinationem etc." De composit. § 15. (230). ἔνθα δὲ etc. Monstrum hoc quibusdam antiqq. videbatur (Sch. A. Ven.) at quid magis rei consentaneum? Adspectu Achillis subito pavor injectus, fuga facta; et perierunt in turba plurimi suis telis confossi vel curribus obtriti. Lectum a Zenodoto in Sch. A. memoratur, ἔνθα δὲ κοῦροι ὄλοντο δυώδεκα πάντες ἄριστοι οἷσιν ἐνὶ βελέεσσι, sed præstat vulgatum. ἀθετεῖται vs. 230 a doctiss. Knight, sed non satis tuto: Homericum sapit, ἐναργέστατος est, nec juncturæ officit. (233). κάτθεσαν etc. Cf. infr. ὠ, 719 sq. Compares cum sqq. Aen. 11, 149 sq. *venit in medios: feretro Pallanta reposto procubuit super, atque hæret lacrymansque gemensque*. φερέτρῳ, νεκροφόρῳ. Sch. br. κλινίδιον subito compactum. Expressi cum præstantissimis φέρτρῳ: nam prius confectum ex voce Latina censeo.

(239). Occidit Sol. Trojani ex acie egressi concionem habent, valde quidem conturbati quod pugnæ demum interfuerit Achilles—248. Inter hos Polydamas prudenter monet ut stationem in planitie linquerent et ad urbem regrederentur: fore enim, Achillem, si postero die iis manentibus superveniat, cædem horrendam facturum—272. Solam ideo viam salutis esse ut mænibus inclusi producant bellum—283. ἠέλιον ἀκάμαντα, *indefessum cursu*, epith. jam notum ad *motum continuum* spectans. Argutantur tamen veteres in conceptu poetico, quibus aptissime respondetur ex Psalm. 19. 5. ἀγαλλιαζόμενος ὡς γίγας δραμεῖν ὁδὸν αὐτοῦ—proinde ἀκάμας. Lucretium suum hinc illustrat Wakefield; *vigiles Sol et Luna*. 5, 1435. Argutantur quoque in ἀέκοντα vs. seq. at continuatur personæ confictio: *invitus* occidit sol quippe *indefessus, cursu gavisus;* bene ideo cohærent ἀκάμας et ἀέκων. Cratetis (διορθωτοῦ) et Agathoclis λύσεις putida sunt commenta. Cf. Heyn. Obss. h. l. (245). Conveniunt

ad concionem Trojani, sponte sua quisque, in rebus trepidis quippe. Vid. Sch. br. (252). ἀλλ' ὁ μὲν etc. An vult poeta, quantumvis astra concordia fuerint, non tamen ingenia? Si hoc verum sit recte de *horoscopo* cogitant veteres. Cf. Sch. A. Notandum haud absimile in Aen. 10, 702 sqq. Possint vero tantum adduci ad variandam orationem. Cf. Heyn. Not. ad Aen. l. c. (254). ἀμφὶ μ. Plus quam accurate se habet vers. vulg. in hisce: non est, *in utramque-partem deliberate,* viz. utrum maneatis necne; cum vehementer eos suadeat Polydamas ut revertantur. At est ἀμφιφράζεσθε, περισκέπτεσθε., *diligenter expendatis,* ut recte Sch. br. ἐπιμελῶς βουλεύεσθε. Distinxi porro sententiam ut melius appareat animi commoti sensus: *circumspiciatis diligenter: Ego enimvero vos hortor ut ad urbem revertamini: ne expectetis crastinum mane hic apud naves—longius enim ab urbe sumus.* γὰρ in vs. 254 est inchoativa. (258). τόφρα δὲ. *Tamdiu minus graves in pugna erant Achivi;* faciliorem præbebant victoriam. Notatur locutio postea inter Atticismos relata: Cf. ά, 589. (264). ἐν μέσῳ. Recte Heyn. ἐν τῷ μεταιχμίῳ, *intervallo inter acies.* δατεῖσθαι dicitur de præda supr. ί, 138. *partiri;* proprie ergo de pugna, ξυνῷ ἐνυαλίῳ, ubi vicibus huic et alteri cedit victoria. Exp. Sch. br. μερίζονται τὸν τοῦ πολέμου κίνδυνον. μένος ἄρηος sol. periphr. pro ἄρηα. (267). ἀμβροσίη νύξ. β', 57. (272). αι γαρ δη μ. απωθεν του ωτος, οιον μη ακουσαιμι. Sch. A. ειθε δε μοι τουτο ου μονον μη οφθειη, αλλα μηδε ακουσθειη. Sch. B. Antiqua est locutio. Conf. ά, 562. (274). νύκτα μὲν etc. νυκτα κατισχυσομεν και κρατησομεν τη βουλη. Sch. A. Ven. τῆς βουλῆς ἐπικρατήσωμεν καὶ κατισχύσωμεν. Sch. br. Sensum ideo veterum expressit vers. vulg. *in concione nos muniemus.* At Sch. B. exponit τὸ σθένος, την στρατιαν, et exinde locut. expedienda, *noctu agmen collectum* (ἐν ἀγορῇ, ἐν ἀθροίσματι) *continebimus,* et conferenda est cum phras. ἐν τελέεσσι, λ', 729. Vult enim Polyd. eos intra urbem congregatos. Ratio prior mihi arridet; in posteriore enim contortum quid, nec illud satis Homericum, σθένος pro *ipsis copiis* videtur. Extrudit vs. Knight. (276). εἰρύσονται, *tuebuntur.* Cf. ά, 141. (277). Cf. θ', 530. (279). μάχεσθαι περὶ τείχεος, vulg. *circa murum,* ut sit, eum iniquo loco et impari pugna congressurum. Expediri tamen potest ut supr. 265 περι πόλιος, περὶ γυναικῶν, *nobiscum de urbe exscindenda prælium inire.* (281). ἠλασκάζων. Optime Sch. A & B, *vano errore* (ματαίως) *circumagens.* ἄσῃ π. δρ. *defatigarit.* (282). Minus feliciter ὁ ῥαψῳδὸς, ἰάσει, quod languidius dictum de Achille superbe se jactante. Tentat Heyn. ἐφήσει, ἐνήσει, *incitabit.* Obss. h. l. (283). Constr. κύνες ἔδονται αὐτὸν πρίν, πρὶν ἢ γένηται ταῦτα. Cf. ά, 29.

(284). Orationem Polydamantis improbat Hector, tanquam turpem—287, damnosam—292. Profitetur se victoriam jam oblatam non e manibus dimissurum—297, sed obviam iturum Achilli (305—9). Præcepta militaria dat (297 sq. et 303 sq.). (287). ἦ οὔπω etc. Sensus est: *nonne satis habetis quod jam intra mœnia tamdiu inclusi fuistis? At ea res quam vobis perniciosa! ager hostium est ut adeo emenda sunt ab exteris quæ copiis alendis sufficiant, id quod opes regni jam demum attrivit* etc. κλμένοι. Cf. ί, 352 sqq.

Trojani non ausi fuerant extra urbem decertare donec audita secessione Myrmidonum. Transtulit vs. Maro, Aen. 9. 598. (292). ὠδύσατο, *sæviit, iratus est.* (294) ἔλσαι ἀχ. Cf. ά, 409. (298). κατὰ στρ. Cf. ή, 380. ἐν τελέεσσι —militare præceptum, ne ordines conturbarentur. Sch. A. ἐγρήγορθε, ή, 371. (300). Sensus inseqq. est: *Trojanorum quisquis sit qui metuit ne bona ab hostibus diripiantur, ea, facta collectione, copiis det absumenda—quas frui opibus multo magis quam Achivos convenit.* μετάφρασις· τῶν τρώων ὅς τις ἂν ὑπερβαλλόντως ἀνιᾶται ἐπὶ τοῖς χρήμασι, ὡς μέλλων ἀπολύειν αὐτὰ ὑπὸ τῶν πολεμίων (per direptionem scil.)......δότω τοῖς πολίταις. βέλτιον γάρ ἐστιν ὑπὸ τούτων αὐτὰ δαπανηθῆναι. Ignaviam et sollicitudinis nimium de venturo in hisce perstringit. ἀνιάζειν κτεάτεσσιν, *ingemiscere* propter rerum abundantiam: Heyn. Obss. h. l. at notio reconditior est, nec inter Homericas adsciscenda. (305). ἀνέστη, nempe ad certandum περὶ πόλιος, γυναικῶν supr. 265. ἄλγιον ἔσται τῷ, αὐτῷ—*gravius ei erit quantumvis optaverit: nam et illi obstabo—non fugiam* etc. (309). ξυνὸς ἐνυάλιος. Citat apposite Sch. A. Odyss. λ', 536. ἐπιμὶξ......μαίνεται ἄρης. Convenit Livianum *communis Mars*, 8. 11. Hinc epith. ἀλλοπρόσαλλος, έ, 831. νίκη ἑτεραλκής, ή, 26. ad incertam aleam belli spectantia. At discriminis paululum subest: *communis Mars* est cum pari cæde acies utraque prosternitur; νίκη ἑτεραλκής, non *anceps*, parti vero quæ adhuc inferior fuit translata. In sqq. subtiliter Sch. br. τὸν κτανέοντα......ἐλπίζοντα ἀνελεῖν τὸν πλησίον. Recte vero κατέκτα, *solet occidere*, juxta aoristi sensum. Archilochum citat Clem. Alex. in Not. Clark. ξυνὸς ἀνθρώποις ἄρης, nec abludunt Horatiana de dubio belli exitu, Sat. 1. 1. 8.

(310). Studiis prosequuntur dicta Hectoris Trojani quod iis in perniciem cessurum prædicit poeta—314. Noctem absumunt Achivi Patrocli interitum lugentes; inter quos eminet Achilles, voto facto se justa exsequuturum abscisso capite Hectoris et immolatis XII e filiis Trojanorum etc.—342. Occupantur deinde circa corpus: abluunt primum aqua calida; inungunt deinde vulnera; in lecto demum componunt corpus linteo obvolutum; plorant—355. (312). ἐπῄνησαν. Bene quatenus ad œconomiam poematis spectat, adnotante Sch. B. Si Polydamantis consilium fuerant amplexi nil profecisset operis summa: Trojani fuissent intra muros inclusi: κατεστη αν ἐξαγωνιον (*actionis expers*) το λοιπον μερος της ἰλιαδος. (316). ἀδινοῦ. Cf. β', 87. ἀδ. γόος, *continuus* et *ingens*. Convenit cum seqq. πυκνὰ μάλα στενάχων vs. 318. (317). Argutantur de στήθεσσιν. Quare pectori? Mos fuit inter lamentandum partem aliquam corporis tangere; sic ώ, 724, Andromache, caput Hectoris. Nil amplius quærendum. ἀνδροφόνους χεῖρας, ipsius certe. Nil contortius quam constructio altera cujus meminit Sch. br. ut sint manus Patrocli pectori Achillis impositæ. Cum comparatione inseq. cf. ρ', 133 sqq. (321). ἄγκεα. τοὺς συνδένδρους τόπους τῶν ὀρῶν. Sch. br. potius, *convalles sinuosas. Glens.* Jungas in sqq. μετερευνῶν τὰ ἴχνια. (324). ἔκβαλον ἔπος, simpliciter, *pollicitus sum;* nec quidquam dictum ἀλαζονικῶς, referente Heyn. Obss. h. l. Metaphora certe latet, ex arte sagittandi etc. optime illustrata ex Pind. Ol. 9, 18. πτερόεντα γλυκὺν ὀϊστόν, nempe, *hymnum.* Cf. et 2, 163. Ob-

via locut. ipsa in Py. 2, 148. ἔπος ἐκβαλεῖν etc. (326). περικλ. ἀπάξειν......ἔνδοξον γενομενον ἐκ της νικης. Sch. B. Argutiæ meræ—cum epitheton ornet sæpissime: cf. ά, 607.

Meliora subjicit Scholiasta: περιπαθὲς δε και τουτο, ὁτι φησιν, του πατρος ἀνεσπασα πατροκλον οὐκ ἀν ἐκπεμψαντος αὐτον, εἰ μη δια τας ἐμας ὑποσχεσεις. Præiverat Sch. A. Tota sane oratio 324—33 affectui commovendo et continuando præclare comparatur. In 327 dolet omnia præter expectationem cessisse, amicum interemtum, excidium Trojæ dilatum, Menœtio quod promiserat infectum. In 329 concordia fata plorat—utriusque in eodem solo interitum: passuros adeo (339 ss.) similia amborum parentes ut compleatur miseriarum cumulus. Sch. Ven. in loc. (328). ἀλλ' οὐ ζεὺς etc. Sententia variis modis exagitata: citat Clarke apposite Theognid. γνῶμ. ἐλεγ. 617. Pind. Ol. 12, 14. Suaviter porro in Nem. 7, 81. τυχεῖν δ' ἕν ἀδύνατον εὐδαιμονίαν ἅπασαν ἀνελόμενον. οὐδ' ἔχω εἰπεῖν, τίνι τοῦτο μοῖρα τέλος ἔμπεδον ὤρεξε. (333). νῦν δ' ἐπεὶ οὖν. Cf. Suppl. Præfat. Not. §. 30. De allocutione amici h. l. observat Sch. B. esse περιπαθες......το προς τους τεθνεωτας ὡς ζωντας διαλεγεσθαι· και ἐστι τουτο ἐμψυχον εἶδος λογου. Tales inter ἠθικα, *orationes moratas*, recensebant veteres: abunde satis cumulantur exempla infr. ώ, 723 ss. Ad vitam porro moresque ætatis heroicæ spectant inseqq. 334—340, se funus amici ornaturum capite Hectoris et *opimis spoliis* relatis, immolatione facta hostium, lamentis captivarum. Primum irritum cessit; cetera omnia perfecta videbimus infr. XXIII. (342). πέρθοντε. φιλοστοργως τον πατροκλον συνεργον ὑποφαινει των κατορθωματων. B. At hoc ipsum desiderium maxime augebat: cf. infr. ώ, 6 ss. πιείρας in vs. *divites opum*. Cf. β', 327. infr. 541. Retulit Damm ad inusitatum πίηρ pro quo πιαλέος, recentior vox.

(343). Funeris Patrocli memoratur cura; et sigillatim exponuntur officia ut adeo vitæ antiquioris præclara obversetur species. Laudat Sch. B. Homeri artem, θαυμασιας και μεγιστης δυναμεως, in hisce describendis—dignitate epica tenuibus impertita. Descriptionem inseq. suam fecit Maro in procuratione funeris Miseni Aen. 6, 218 ss. Pallantis, 11, 36 ss. (346). Primum corpus abluunt. Adumbravit Virg. vss. 218—19 in loc. cit. *Pars calidos latices et ahena undantia flammis expediunt: corpusque lavant frigentis et unguunt.* (349). ἤνοπι χαλκῷ. Vertunt vulgo, *sonoro ære;* at Damm, *polito, splendido*. Sic et Sch. A λεπτῳ (anne λαμπρῳ?) και καθαρῳ ἐν ᾡ ἐστι και ἐνοπτρισασθαι. Hoc postremum ad etymon respicit ἐν et ὄψ, *facies*. Vox obvia supr. π', 408. χαλκὸς præterea ponitur h. l. pro tripode ipso, usu parum dissimili Virgiliano, *spumas salis ære ruebant: florentes ære catervas* etc. Cf. 10, 214. 7, 804. (351). ἀλείφαρ ἐννέωρον, *unguentum novenne*, vetus, vim *antisepticam* (ut dicunt) habens: hoc vulnera adimplent. Comparat cum *cedrino* Sch. B. repetente eadem Eustath. p. 1199, 15. At epitheton aliorsum trahere possis ut designetur tempus profectionis Achivorum, novennium nempe. (352). ἐν λεχέεσσι etc. *Tum membra toro defleta reponunt, purpureasque super vestes, velamina nota conjiciunt.* Aen. 6, 220—2. Cf. et 11, 76 sq. λιτί......ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, ἐκταδιη, κ', 134. *funereo amictu*. (355). γόωντες——. *Interea Misenum in*

litore Teucri flebant. Aen. ubi supr. vs. 212. *Mœstæ Iliades——ingentem gemitum ad sidera tollunt——mæstoque immugit regia luctu.* 11, 35. Cf. infr. ψ', 108 sq.

(356). Narratur ad vs. 367. altercatio Jovis et Junonis, parum vero ad summam rei faciens. Memorat Sch. B. damnatum fuisse a Zenodoto totum episodium; rationes criticas exponebat fusius Porphyrius, de quibus disputat doctiss. Heyn. in Obss. h. l. Cf. Wolf. Prolegg. § cxxx. Knight, Hom. Carm. repurg. p. 56 not. Aegre tamen versus desideraverim ni sermoni Homerico contraria secum ferant: foret revera *periculosæ plenum opus aleæ* ex judiciis subactis recentiorum de hisce archaicis legem sancire. (357) ἔπρηξας etc. Orationi inest ἡ πικρότης: vertas Angl. *So then—you have at length effected your purpose, now that you have roused Achilles from his inaction:—those Greeks have doubtless sprung from you.* Recte intelligit hæc ultima Scholiasta—quippe promptissimam voluntatem Junonis erga Achivos indicantia—nil amplius. B. Prave autem judicat supervacaneum esse τὸ καί, et male exponit τὸ ἔπειτα. (362). καὶ μὲν etc. Rem tractat Juno ἐλεγκτικῶς: *id quod in gratiam alicujus perficere potuerit mortalis, ut fraudem struat inimico—mirandum foret me non potuisse quæ tantum dignitatis sortita sum.* Objectum verbi τελέσσαι non exprimitur, at facile ex contextu suppleri potest τό τινι κακὰ ῥάψαι, infr. 367. Caussam ἀθητήσεως censet Knight. Vix idoneam reor. Vss. 364. 5. 6 obvios supra videas δ', 59. 60. 61. (367). κακὰ ῥάψαι, *fraudes texere—nectere*, etiam inter Latinos usitatissimum dicendi genus. Nec absimile Ciceronis illud, *plagas texere*, Acad. Quæst. 4, 48. Hinc κακοῤῥαφίη in nostro supr. ὁ, 16. Cf. ὑφαίνειν δόλον, ζ, 187. ὄλβον, Pind. Py. 4, 251.

(369). Redit narratio ad vs. 148. Adit Vulcanum Thetis ut arma filio conficiat rogaturus: hunc in officina diligenter occupatum cernit, accedens autem comiter a Gratia excipitur—390. Vulcanum evocat illa, qui benigne respondet, memorato beneficio quod olim ei contulerant Thetis et Eurynome cum abjectus a Junone in mare deciderat—405. (370). ἀστερόεντα. monet Sch. B. intelligi λαμπρόν. (372). ἑλισσόμενον π. φ. *versantem circa.* ἐνεργοῦντα, Sch. br. In seqq. viam sternit poeta Apollon. Arg. 730—4. Callim. H. in Dian. 49. 50. Virg. in Aen. 426—38. Ornatissima hæc postrema. (373). εἴκοσι πάντας. Cf. ἡ, 161, κ', 560. (375). Recte h. l. Heyne, ὑπέθηκε κύκλα σφὶ ἑκάστῳ ἐν πυθμένι. Iis qui ponunt ὑπόκυκλα ut antea ὑποπυθμένες, λ', 634 responderi potest et linguam vetustam abhorrere a compositis et multo magis convenire cum ceteris Homericis τμῆσιν istam præpositionis. Cf. Sch. A et B. (376). ἀγῶνα. *cœtum, consessum.* Cf. ἡ, 298. Consessus hic obvius supr. ά, 533 sqq. nec aliter intelligendus h. l. cum de tripodibus ministrantibus loquitur. Sed cogitandum est poetam in hisce vestigia antiquæ artis apponere qualia in *suo* tempore extabant, non *heroum:* id quod verba θαῦμα ἰδέσθαι, miraculum rei indicantia, satis declarant. δῶμα, generaliter dictum h. l. Notio specialis constituitur supr. ζ', 316. Quod dicit, αὐτομάτους, sponte sua ire et redire tripodes, dictum id accipio ad sensum rudiorum hominum qui *voluntatem* et *animum* rebus tribuunt artificio mirabili confectis. κύκλα, *casters.* (378). οἱ δ' ἤτοι etc. Recte

et συντακτικῶς Heyne: οἱ ἔχον τέλος ἐπὶ τόσον, ἐφ' ὅσον τὰ οὔατα οὔπω προσέκειτο. sed more suo sententiam expedit poeta subjecta adversativa δέ. Exp. Sch. B. ἐπι τοσουτον ἰσχον το τελος ὡστε των ὠτων προσδεισθαι. Sensum intelligebant Vett. at non constructionem. (379). κόπτε. ἐχάλκευε, Sch. br. quod et recte in Lat. vulg. *cudebat clavos*, δεσμοὺς, τους ἥ λ ο υ ς οἷς ἐστήρικται ἡ λαβή. Sch. B. Ven. (380). ἰδυίῃσι πρ. ά, 608. (382). λιπαροκρήδεμνος. Cf. ξ', 184. λιπαρὸς, *nitidus, nitens*, in genere pulchritudinem designat, ut adeo Charis depingatur εὐσταλὴς καὶ κοσμία. Sch. br. Quæst. subjicit an sit *nitens* ἀπὸ τοῦ ἐλαίου, ut Horat. *liquidis odoribus perfusus*. At in prima notione consistendum: sic λιπαρὴν καλύπτρην, χ', 406. bene expos. a Sch. br. λαμπράν. et in Odyss. ά, 334. κρήδεμ λιπ. exp. καλά. Cf. infr. 596.

(385). τανύπεπλε. Exhibet Heyn. τανύπεπλος idque ad evitandum hiatum: at in pausa versus ferri potest. Prætulerim Θέτι τανυπ. ut ab antiquioribus expressum. Comprobatum video a viris doct. Wolf. Knight. τανύπεπλοι feminæ; viri ἑλκεχίτωνες, ν', 685. et proinde a Virgilio inter insignia deæ ponitur, *pedes vestis defluxit ad imos*. Aen. 1, 408. (387). ξείνια. θ', 218. spectantur potissimum h. l. *dapes hospitales*. (392). ὧδε, οὕτως ὡς ἔχεις. Sch. br. Vertitur plerumque, *huc*. Refert in Commentt. Eustath. Platonem, hoc versu memorato, poemata sua combussisse. (394). δεινή etc. γ', 172. (395). Narratur h. l. alius casus Vulcani cum prior fuerit memoratus supr. ά, 590 sqq. Ille vero ἰότητι, *consilio, perversa voluntate*, Junonis. Mythus ipse haud dubie ex cosmogonicis est, et cum priore desumptus e corpore aliquo continuo et compage est censendus. Nam antiquiorum erat ingenium opera et φαινόμενα Naturæ sensibili quadam specie adumbrare. Conf. C. S. Fertur Junonem, ob deformem partum iratam, Vulcanum abjecisse, quem exceptum humaniter tractaverant deæ marinæ. Fabula repetitur in Hymn. ad Apoll. 316—20. (397). τοτ' ἂν πάθον etc. " Nam, tanquam deus, non poterat vita privari aut a matre interimi: at cruciatus perferre poterat, quod vidimus Martis exemplo. cf. έ, 380." Heyn. Obss. p. 498. (399). Eurynome, Oceanidum una, operam cum Thetide conjunctam in servando Vulcano ponit. κόλπος in vs. præced. *sinus*, vel metaphorice, ut sit δέχεσθαι κόλπῳ, *servare, fovere:* sic Virg. *gremio fovet*, Aen. 1, 721. vel *specu*, τῷ σπῆϊ γλαφυρῷ, infr. 402. Prius teneo ob teneritudinem imaginis. ὠκεανὸς porro ἀψόῤῥοος, *refluus*, amnis epitheton ut notat Heyne: at quidni ad æstuum *reciprocationes* referendum? Arridet magis observatio quod persona mythica, ὠκεανὸς, nuncupetur ἀψόῤῥοος—ut *Vulcanus ardens*, Horat. Carm. I. 4, 8. Pulchritudinem imaginis in Lyrico commendat Dacerius in not. nec ab archetypo abest *felicitas incuriosa;* non dixerim cum Criticis ἀκυρολογίαν. (400). δαίδαλα, ποικίλα. *baubles*. Quænam hæc fuerint multum disceptatur; constat in genere fuisse ornamenta muliebria, et ex etymis reddunt πόρπας, *clasps;* ἕλικας, *bracelets;* κάλυκας, *clasp-tubes*, (σωληνίσκους, Gaz. ex Sch. br.); ὅρμους, *necklaces*. Habet et Sch. br. κάλυκας.....σύριγγας, αἳ περιλαμβάνουσι τοὺς πλοκάμους, *braids;* satis probabiliter. Cf. C. S. (403). ἄσπετος. Vertunt communiter *immensus*. Comparari possit ἅλς δῖα, ά, 141. Notes compagem vss. 402 sq. et rhythmi subasperi artificium. (405). ἴσαν, *noverunt*,

ἤδεισαν. Comprobarat Ernesti ex Sch. Lips. (406). μι......χρειώ, Ellipsis usitata: supr. θ', 85. (407). ζωάγρια. Supr. ξ', 509 vidimus ἀνδράγρια. Paraphr. διὰ τοῦτό μοι πάνυ χρέος ἀποδιδόναι πᾶσαν χάριν ὑπὲρ τῆς ἐμῆς ζωῆς. χαριστήρια appellat Sch. br.

(410) sqq. Descriptio habetur in seqq. Vulcani linquentis operam ut ad colloquium veniret cum Thetide: seponit instrumenta—414, seipsum abstergit—tunicam induit—et, baculo assumto, foras exit. Ancillæ aureæ memorantur h. l. quas, ut firmiter incederet, fecerat deus—421. πέλωρ αἴητον, *portentum ingens* vertit Heyne, et comparat θάρσος ἄητον in φ', 395.—extitisse enim ejusdem stirpis formas diversas ἄατος (ἀFατος), ἄητος (ἀFητος), αἴητος. Convenit hoc cum prima exp. in Sch. br. Addit Etymologus τὸ πνευστόν, *anhelum*. Hoc prætulerim, bene enim cum opificis, jam *laborem auferentis*, notione convenit—et cum etymo αἴω (ἀFιω), unde ἀΐσθω vidimus, *spiro, efflo*, supr. π', 468. Scriptum putes ἀFιητον, quod et a Knight vulgatum cerno. Plura alia ineptissima congeruntur in Etym. supr. cit. de hac voce, sed missam facio doctrinam. (411). ῥώοντο ἀραιαί. Bene Sch. br. ἀσθενεῖς καὶ λεπταὶ ὑπερκινοῦντο. Expressit Maro in longævo, *genua labant*, nec absona videntur cum αἴητον, in sensu supra exposito, inseqq. *quatit æger anhelitus artus.* Cf. Aen. 5, 432. (413). λάρναξ, vox antiqua; recentior κιβωτός. A. (414). Jungas, ἀπομόργνυ ἀμφὶ, *circumcirca abstergebat*, πρόσωπα κ. τ. λ. In seq. λαχνήεντα στ. *hispida*, epith. robur designante. In β', 851 vidimus λάσιον κῆρ, nec absimili notione, animosam virtutem indicans. (416). σκῆπτρον, "quo claudicans sustentetur," Sch. B. Dixerim potius ex more heroum, τῶν ἀνάκτων—insigne nimirum auctoritatis. Habebat enim ad illud officii ancillulas. Induit etiam χιτῶνα—ὡς ἐργάτης, οὐ φ α ρ ο ς. Sch. B. (421). ἔῤῥων. Notat Sch. A. aptissime comparatam vocem—δια την χωλοτητα φθειρομενος. Angl. *hobbling in his gait.* (422). Non supervacanea est vocula περ, sed nexum indicat cum vs. 389 sq. *ubi nimirum Thetis antea consederat.* (425). πάρος γε μὲν—*antea saltem—enimvero.* Recte comparat Heyne πάρος θαμίζεις cum Latino *jamdudum video:* indocte etenim probaverat Barnes θάμιζες. Cf. supr. 386. Virgilianum est, *jamdudum sumite pœnas.* Aen. 2, 103. Nec tamen inepte exponit Gaza, πρότερον γε μὴν οὔτι συνεχῶς παραγίνου, *haud equidem tibi mos est ut frequenter advenias.* Consuetudinem enim indicat imperfectum. (426). sq. Cf. ξ', 195 sq. iterum Od. ί, 89. 90. Transtulit hæc Virg. Aen. 1, 80. 8, 401 ss. *tuus, O Regina, quid optes explorare labor—mihi jussa capessere fas est. Quicquid in arte mea possum promittere curæ......absiste precando viribus indubitare tuis.*

(428). Queritur de malis dea quæ sibi intulerat Jupiter—connubium cum mortali, filii sortem iniquam—443. Deinde ad movendam misericordiam Vulcani narrationem incipit eorum quæ ad præsens usque tempus argumentum Iliadis conficiunt—abreptionis nempe Briseidis, cladis Græcorum, missionis et mortis Patrocli—456. Aperit exinde itineris caussam ut arma filio comparet—461. Benigna a Vulcano audit qui arma pollicetur, et promtissime se ad opus accingens metalla concoquit etc.—477. Cum oratione Theti-

dis conf. Veneris illa in Aen. 8, 374—86, variata tamen ex Homericis ut res postulabat—*conjux* quippe *maritum* adloquitur. Ministerium Veneris in Aeneide adumbratur potius ad exemplar Junonis in Il. ξ', 294 ss. Cf. amplius Stat. Theb. 3, 262—317. δάκρυ χέουσα—περιπαθης το προσωπον. τρεις γαρ θεους ευεργετησασα, τας αμοιβας εις τον παιδα ευρισκεται παρ' αυτων λαμβανουσα. Sch. A. Beneficium quippe contulerat Jovi, ά, 399—406. Baccho, ζ', 136. Vulcano, supr. 395 ss. (434). γήραϊ......ἀρημένος. Efferebant Latini *confectus—gravis annis*, ut in Aen. 9, 246. Horat. Serm. 1, 1, 4. Th., ut quidam volunt, αἱρέω, *capio:* all. ἀρὰ, *damnum, noxa*. De voce disserit Ernesti ad Odyss. ζ, 2. Fusius Heyne Obss. h. l. Exponit Gaza βεβλαμμένος convenienter satis cum etymo priore, ut sit pro ἠρημένος; nam *captus* inter Latinos *noxam* vel *privationem* indicat. ἀλλα δέ μοι νῦν (δεινὰ δηλονότι). Gaz. nimirum, ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν. (437—43). Cf. supr. vss. 56—62. (446). φρένας ἔφθιεν. Supr. ά, 491, φθινύθεσκε φίλον κῆρ. Hoc Latinorum *desiderium* est, *ægritudo*. (448). λίσσοντο—δῶρ' ὀνόμαζον. Supr. lib. X. Cf. præsertim vss. 260 ss. (450). Cf. ibid. 315 ss. orat. Achillis. (451). Cf. supr. π', 64 etc. 124 etc. In eodem libro narratur pugna ad ipsas portas usque ingruens: cf. speciatim vs. 702 ss. Vertiginem immittit Phœbus et obtruncat Hector: vss. 788—821. (457). τοὔνεκα..... γούναθ' ἱκάνομαι. γουνάζομαι. ά, 500. *Ergo eadem supplex venio et sanctum mihi numen arma rogo, genetrix nato* etc. Aen. 8, 382. *Sanctum*, αἰδοῖον. De modo supplicandi conf. ά, 500. Adsciscit Maro; *genua amplexus, genibusque volutans hærebat*. Aen. 3, 606. Faciunt ad excitandos affectus et hoc, quod instar precantis adsit et quod subjiciatur mentio nati ὠκυμόρου in seq. vs. (461). κεῖται ἐπὶ χθονί. Consuetudo optime illustratur ex sacr. codd. 2. Sam. XII. 16. Acœtes pariter in Aen. 11, 87. *sternitur et toto projectus corpore terræ*.

(464). αἲ γὰρ etc. εἴθε γὰρ αὐτὸν οὕτω δυναίμην τοῦ κακοήχου θανάτου πόῤῥω ἀποκρύψαι (expos. καὶ ἀπαλλάξαι) ἡνίκα αὐτὸν ἡ χαλεπὴ τελευτὴ καταλαμβάνει, ὥσπερ ὅπλα καλὰ αὐτῷ παρέσται. Paraphr. Gaz. Respicit in hisce Vulcanus ad ὠκύμορος in 458. αἰνὸς, γ', 158.

(468). Opus instaurat Vulcanus, follibus primo dispositis—473. Breviter hæc Maro, *alii ventosis follibus auras accipiunt redduntque*. Aen. 8, 449. cf. Georg. 4, 171. Notanda est locutio poetica et ἐναργὴς in vs. seq. κέλευσε (τὰς φύσας) ἐργάζεσθαι, *jussit adoperari*. Conservat Gaza, προσέταξεν ἐνεργεῖν. (470). χοάνους communiter reddunt *fornaces* quibus respondent proprie κάμινοι. Priores erant potius *ollæ fusoriæ*, (*crucibles* appellant Angl.,) in fornace positæ—plures nimirum, ad accipienda metalla diversa; infr. 474 sq. Exponit χώνοις πηλίνοις (*argillaceis*) Sch. br. φυσητῆρσι, Gaza. Omiserat notionem Virg. *fornaces* tantum apponens. De locut. εἴκοσι πᾶσαι, quam immerito refinxerat Bentleius πᾶσιν, cf. supr. 373. ή, 161. (471). εὔπρηστον ἀϋτμὴν. Vertunt vulgo, *facilem flatum*, ad sensum bene. πρήθειν est πνεῖν, φυσᾶν, ut in ί, 433. Folles flatum nunc intensiorem nunc remissiorem emittentes pro lubidine operantis dicuntur efflare εὐπρήστως. Attigerat Gaza—εὐφύσητον.

Optime quæ sequuntur expediunt sensum: *ut illi nunc festinanti, nunc contra (remittenti), præsto essent.* Videtur quid e paraphr. Gaz. excidisse quod tamen facile ex sensu suppleveris; ἄλλοτε (ποτὲ) μὲν ἐπειγομένῳ παρεῖναι, ποτὲ [lacun. δ' αὖτε μὴ ἐπειγ., μεθιέντι sc.] ὥσπερ ἂν ὁ ἥφαιστος βούλοιτο κ. τ. λ. (474). χαλκὸν etc. *fluit æs rivis aurique metallum volnificusque chalybs vasta fornace liquescit......gemit impositis incudibus antrum......versantque tenaci forcipe massam.* Aen. 8, 445 ss. Virgiliana adumbrantur potissimum ex Callimacho; μεγάλην δὲ βοὴν ἐπὶ κύρνος ἄϋτει, εὖθ' οἵ γε ῥαιστῆρας ἀειράμενοι ὑπὲρ ὤμων ἢ χαλκὸν ζείοντα καμινόθεν ἠὲ σίδηρον ἀμβολαδὶς (*in numerum*) τετύποντες, ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν. H. in Dian. 59 sqq. (479). ἄντυξ, *ora exterior* (ζ', 118) triplex est ut ictibus firmiter magis obstaret. τελαμὼν, supr. θ', 193. (481). Bene πτύχας interpretatur Ernesti de *plicis, coriis* super clipeum inductis. Tentant alii *zonas* in superficie—indocte ut liquet ex υ, 269 sq. coll. cum η, 247. Sic τρυφάλεια τρίπτυχος, λ', 352 sq. Haud aliter expedienda sunt—*ingentem clipeum informant......septenosque orbibus orbes impediunt,* Aen. 8, 447 sq. Erat ideo *quintuplex* Achilleus.

(482). δαίδαλα πολλά. *Clipei non enarrabile textum.* Aen. 8, 625. Insequitur opificii hujusce descriptio quam antiquitatis consentiens vox suavissimam omnium et fidelissimam dudum pronuntiavit. Vetant notarum limites ut per ampliora observationes deducam quam quæ ad distributionem partium mirandi artificii respiciunt; et hanc apposui ut elucescant magis pulchritudo, ordo, ἐνάργεια descriptionis. Est per omnia vitæ antiquissimæ venustissima effigies, quæ et artes priscorum hominum, mores, πολιτείαν, doctrinam, uno quasi obtutu integerrime exponit, argumentorum varietate et imaginum oblectamentis instructa. Accuratior insuper habetur compages cum invicem excipiant diversæ partes serie continua et ordine minus interrupto; nec artis illud, quod ad speciem ἀκριβεστέραν reddendam maxime confert, fuerimus obliti, partem singulam a deo opifice desumsisse pæne poetam, eam oculis reddentem simul ac ex officina exierit spirantem adhuc et vividissimam imaginem. In hoc maxime inferiorem Virgilium agnoscunt Critici dum tradat lectori quæ ipse viderit heros, non oculis subjiciat, mentemve specie impleat. Cf. Heyn. Excurs. ad Aen. 8, 625.

Mirandum est quod disputaverit Vir doctus de loco integro, an sit Homerici ingenii proles indubia,—huic potissimum principio innixus, artis progressum qualem conspexerit poeta non eum fuisse qui opus adeo perfectum elaborare potuisset: Exc. h. l. pp. 582 ss. At summo, ut reor, judicio argumenta diluit eruditissimus Knight in Prolegg. § 12—17. Lubricum est admodum quod quis de poetarum ingeniis ex cognitione τῶν ὄντων, ex *re* (ut dicunt) *extante* proferat—præsertim cum ea laus sit maxime inventionis poeticæ ut limites transiliat qui intra se mediocres humique repentes animos complectuntur.

Nec oblitus est Vir ingeniosus narrationis egregie variatæ: postulabat etenim mens defatigata, tam diu inter cædes et sanguinem versata, suavioris aliquod quo visum converteret viresque instauraret. Hoc imprimis efficit ἀσπιδοποιΐα—compages artificiosa—revera

θεότευκτος. Erudito lectori commendo observationes Knightii in Proll. § 16. quæ præclare illustrant Plutarchi sententiam de narratione Homerica; φεύγει καὶ φοβεῖται (Homerus) τὸν ἐφεδρεύοντα παντὶ λόγῳ κόρον, εἰς ἄλλα ἐξ ἄλλων διηγήματα τὴν ἀκοὴν ἄγων καὶ τῇ καινότητι τὴν πλησμονὴν αὐτῆς παραμυθούμενος. Tract. de Garrul. 5.

Clipeus Homericus Universi speciem exhibet, γαῖαν, οὐρανὸν, θάλασσαν—ut adeo in tres Zonas distinguatur vel spatia ab invicem discreta ex umbone versus oram (ἄντυγα) excurrentia. I. Prima occupant cœlestia, 484—89. II. Secunda res terrenæ. Hanc descriptionem in quatuor τομὰς distinctam habemus, ut adeo rerum humanarum exhibeatur species varia, ἡ πολιτικὴ, ἡ στρατιωτικὴ, ἡ γεωργική. 1. Ponitur urbs εἰρηνικὴ; versantur in *deductione sponsæ*, 491—96. In *forensi lite*, 497—508. 2. Excipit apparatus bellicus, urbs ab hostibus petita, 509—40. In hac τομῇ narrantur insidiæ oppidanorum, et cum iis pecora abigentibus obsidentium concursus. 3. Redit poeta ad descriptionem vitæ εἰρηνικῆς—in agro nunc positam, 541—89. Obversatur rusticæ vitæ effigies, in *aratione*—549, in *messe* etc.—560, in *vindemia* et *saltatione*—572, in *pascuis*—578. Argumenti variatio subjicitur, leonum aggressio qui taurum abripiunt—586. Claudit hanc τομὴν ovium pascuum etc.—589. 4. Chori descriptio insignis præfertur, materies ab ea quæ cursim innuitur supr. 571 sq., vindemiatoria saltatione, diversa, 590—606. III. Oceanum breviter memorat, 606. 7.

(483). γαῖαν etc. *Cælum ac terras camposque liquentes*, Aen. 6, 724. Valde se torserunt Critici de spatio quod ad argumentum tam varium describendum requiritur. Fieri id posse jam antea ostenderat Pope in tabula æri incisa; Boivin quoque in Apologia (citante Ernesti not. h. l.), et nuperrime Comes de Caylus in *Hist. de l' Acad. des inscriptions*, T. XXVII. qui et clipeum Virgilianum describi curavit. Jure forsan dicamus haud bene inter tam suaves imagines deprimi mentem ad lineas et mensuras. (484). ἠέλιον ἀκ. Cf. supr. vs. 239. σελήνην etc. *lucentemque globum lunæ titaniaque astra:* Aen. 6, 725. (485). τείρεα, *astra;* dicta a τερεῖν, *perforare, sculpere;* in cœlo enim sunt quasi insculpta. Illustrat Virgilianum, *cælum stellis fulgentibus aptum*, h. e. *distinctum*, ἐστεφανωμένον, præeunte Ennio qui manifeste locum Homericum expressit: Macrob. 6, 1. Hinc ἐστεφάνωται, *redimitum-ornatur*, gemmis tanquam in diademate positis. (486). σθένος ὠρ. ut infr. vs. 607. (487). ἄρκτον θ' etc. *Ursamque, quam et plaustrum communiter appellant; quæ eodem semper in loco vertitur, et Orionem observat, solaque exsors est lavacrorum Oceani.* Tenenda sunt in hisce Astronomiæ veteris Ionum vestigia, cœlum distinctum apparatu rudi, motusque, poetico ornatu, non philosophica ἀκριβείᾳ, expressos. Duplex nomen eidem asterismo impertitum memorat, ἄρκτον et ἅμαξαν, quod nec mireris inter similitudines remotas adeo et incertas. Vertunt vulgo ἥ τ' αὐτοῦ στρ. *quæ ibidem vertitur:* at non certe in eodem loco cum Orione, sidere æquinoctiali, nec cum Pleiadibus vel Hyadibus, quarum illæ vix magis distant ab Orione quam sunt septemdecim gradus declinationis, hæ autem ferme in medio locantur. Nec retuleris αὐτοῦ ad hemisphærium arcticum in quo versantur

α Ursæ et α Orionis cum ceteris h. l. memoratis; sensus etenim a definito nimium distat. Restat ut referas vocem ad *polum* circuli quem stella (α Ursæ majoris) *nunquam occidua* describit; hoc in versione expressi: comparate cum ceteris quæ *infra horizontem* descendunt dici potest stella, ἄμμορος ὠκεανοῖο, *eadem regione* verti, quippe omni tempore visui obvia. Attigerat hoc leviter Sch. br. Poetice adhibetur δοκεύει cum de Venatore (Orione) et Fera agitur—*observanti similis est*. Indicat locutio stellas α Orionis et α Ursæ majoris esse invicem ex adverso constitutas in sphæra arctica, nil amplius—et hoc, rudiore conceptu. Accedit amplius laus poetica ex inseqq. vs. 489. Ursa nunquam occidit, et aptissime dicendus est δοκεύειν Orionem, κυνηγέτην, cum *supra horizontem* assurgat minanti, persequenti similis. Congruit hisce sensus verbi δοκεύειν; ex. c. Hes. Scut. 488. Argutatur de loc. Clarke, at temere, ut constat ex inspecta sphæra cœlesti. Excitat loc. Manilii huc relatum Ernesti; integrum apponit Heyne in Obss. p. 527. 1, 501—5. Ad vs. 489, citat Auct. Tract. de poes. Hom. Arati illud, ἄρκτοι κυανέου πεφυλαγμένοι ὠκεανοῖο. Adumbrarunt etiam Virg. Georg. 1, 246. Ovid. Met. 13, 291, *immunemque æquoris Ursam*. οἴη, *sola* ex memoratis, nempe, Pleiadibus etc. Comparare possis cum λοετρῶν ὠκ. locut in έ, 6. λελουμένος ὠκ. *æquore tinctus*.

(490). In anaglypho cernuntur ritus præcipui maritales: sponsas deducunt accensis tædis: cantum nuptialem—saltationes—citharæ pulsationem instaurant. (492). Hæc paullulum variavit Hesiod. in Scut. Herc. 270 ss. παρὰ δ' εὔπυργος πόλις ἀνδρῶν......τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε τέρψιν ἔχον. τοὶ μὲν γὰρ ἐϋσσώτρου ἐπ' ἀπήνης ἦγοντ' ἀνδρὶ γυναῖκα· πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει. Deductio fit ὑπὸ δαΐδων, "nam vesperi fiebat a domo sponsæ ad sponsum." *Heyne*. Pulchre rem attingit Tibullus, III, 4, 31. Cf. Terent. Hec. 1, 260. Hesiod. ubi supr. 275 ss. (493). Ex ritu solenni ὑμεναίῳ, *cantu nuptiali*, fiebat postea ut in lingua seriore dicantur *efferre, incipere hymenæos* qui connubia celebrant: cf. Aen. 1, 655. 4, 316. Suavissime hunc locum totum adumbravit Lucretius in narratione immolatæ Iphianassæ: *tremebundaque ad aras deducta est; non ut solemni more sacrorum perfecto, posset claro comitari hymenæo:* 1, 96 ss. Exquisitissime transfertur vox *(deducta)* in maritalibus usitata, virgine, *nubendi tempore in ipso*, neci ad aras devota. (494). Adumbrantur hæc in Scut. Herc. 277—85, imagine multum ampliata.

(497.) Judicium antiquum narratur. Congregatur populus in foro, lite de cædis compensatione mota: testes secum adferunt viri, quorum unus profitetur se ποινὴν persolvisse juxta ritum solennem, alter negat. Ut recte procedat caussa præcones plebem clamitantem diversis studiis cohibent, consident seniores, vicissim uterque verba facit—508. νεῖκος ὀρώρει, *lis mota erat*. Constituitur optime temporum ratio in serie tota, ὀρώρει, ἐνείκεον, εὔχετο etc. (498). ποινὴ ἀποφθ. *multa, cæde facta, irrogata*. Rudiori ætati hæc conveniunt. Cf. γ', 290. disertior mentio habetur in ί, 628 sq. *Poesis* in sequentibus est revera *Pictura:* obversantur oculis litigantes—vividisque maxime coloribus depicta prostant fere actorum et spectantium

simulacra. Multum porro ἐναργείας inest voci πιφαύσκων motum gestumque innuens—in personarum antithesi—in delectu narrandorum: in dramate adeo conspiciuntur omnia cujus partes apparent vicissim et submoventur serie continua *rapientes* oblectantesque *auditorem.* (501). ἐπὶ ἴστορι π. ἑλ. Comprobant vulgo paraphr. ἐπὶ μάρτυρι πέρας λαβεῖν, quod Angl. *to end the suit on the testimony of competent witnesses.* Hoc probat Gaz. ex. Sch. br. et Vett. at doctiorem expos. subjiciunt, ἐπὶ κριτῇ, *judice, arbitro admoto:* probat Heyne cit. infr. ψ', 486. Sensus prior tamen non contemnendus est; cf. κ', 329. Euripid. Phœniss. 1691. cit supr. ά, 234, ἴστω σίδηρος etc. convenit porro significatui vocis, *sciens, gnarus.* (504). ἱερὸς κύκλος, *corona sacra* seniorum qui litem audiunt: *venerandi* quippe sunt, θεῖοι, ex dignitate officii—et, ut adnotat Sch. br., ἐπὶ τὸ δίκαιον ἀποδίδουσιν ἑκάστῳ ἐν ἀφιερωμένῳ, *in loco sacrato,* ἀγῶνι θείῳ supr. 376. ή, 298. Bene illustrat epitheti (ἱερὸς) usum *religionem loci* indicantis loc. Euripid. cit. in Comm. Eustathii h. l. ἀγορᾶς χραίνων κύκλον, (Orest. 909. quod et in not. Porsoni excitatum video,) *regionem fori polluens,* sacratam quippe. Vertit Heyne κύκλον, *consessum* τῶν γερόντων —at melius judico quod dedi: utrique satis convenit Hesiodeum ἀθανάτων ἱερὸς χορός, Scut. Herc. 201. (505) sq. Hæc de caussam agentibus dicta accipio: baculos (σκῆπτρα) a præconibus accipiunt, insignia auctoritatis, et potestate exinde dicendi facta, δικάζουσι ἀμοιβηδις, *caussam agunt alter-post-alterum.* Confirmat hanc interpretationem, quæ Heyniana est, ψ', 567. 8. necnon Odyss. β', 37. quæ consuetudinem in hisce indicant. Pro signif. δικάζειν, δικάζεσθαι, *disceptare* etc. conf. Od. μ', 440. λ', 544. Probo etiam ἤισσον (σὺν) τοῖσιν, h. e. sceptris: vulgo ἐν τοῖσιν, nempe λαοῖς ἀθρόοις 497. Huic modo expediendi sententiam fidem faciunt et quod priscorum moribus melius convenit et concinnitas major constructionis: ita enim et ἔχον et ἤισσον ad eosdem respiciunt. (507). κεῖτο δ' ἄρ' etc. Vix rationi convenit mercedem oratoribus dari qui suam quisque caussam agant, et vel minimum simplicitati antiquæ ut *judices* ferant præmia: quinam porro arbitri sunt futuri eos ἰθύντατα dixisse ? at secum omnia conveniunt si spectentur τάλαντα ut sint ποινὴ de qua ambigitur (vs. 498) et quæ caussam vincenti cessura est. Accipias proinde εἰπεῖν δίκην ut sit δικάζειν, *orare caussam:* ἰθύντατα—prout sententiam, lite peracta, laturi sunt judices. Vertas ideo Angl. τῷ δόμεν (h. e. ὥστε αὐτοὺς δοῦναι) etc. *for the judges to award to him who should best establish his claim.*

(509). Variatur species: urbs ab hostibus circumsessa, bipartito agmine, ut adeo penitus intercluderentur oppidani, adumbratur. (510). δίχα etc. h. e. διάνδιχα μερμήριζον, ά, 189. De conditionibus quæ obsessis proponuntur accipiendum reor, ut vel dimidium bonorum tradant vel excidium patiantur: verteris ideo; *bifariam ipsis* (hostibus) *statuebatur, ut vel urbem diriperent vel in duas partes omnia dividerent.* Quod ponit Heyne, " ex deliberatione constituerant, urbe capta deditave, vel bona oppidanorum diripere vel prædam dividere", vix tenendum videtur eo quod partes ipsæ orationis διαπραθέειν......δάσσασθαι invicem opponuntur, et in vs. 513 dicitur oppidanos conditiones respuere. Consuetudo præterea avertendi excidium, semisse bonorum concessa,

aperte indicatur infr. χ′, 114—21. (513). οἱ, oppidani, qui conditionem dedendi urbem rejiciunt, seque armis induunt λόχῳ, *ad insidias.* (514). Curam urbis custodiendæ relinquunt feminis, parvulis, senioribus. Diverse in Hesiodeis instituitur ratio : pugna committitur 237 ss. αἱ δὲ γυναῖκες ἐϋδμήτων ἐπὶ πύργων...ὀξὺ βόων...ἄνδρες δ᾽ οἳ πρεσβῆες ἔσαν, γῆράς τε μέμαρπεν, ἀθρόοι ἔντοσθεν πυλέων ἔσαν, ἂν δὲ θεοῖσι χεῖρας ἔχον μακάρεσσι, περὶ σφετέροισι τέκεσσι δειδιότες κ. τ. λ. Poetico affectu hæc sane constituuntur, magis tamen apud Nostrum qui teneras imagines legenti cogitandas linquit. (516). οἱ, cives. Prætenditur comitantium deorum species; nec male collocatur—prodeunt etenim ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστ᾽ ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν, ν′, 277. Ornate hæc adumbrantur in Scut. Herc. in descript. pugn. Lapith. ἐν δ᾽ ἄρεος βλοσυροῖο ποδώκεες ἕστασαν ἵπποι χρύσειοι κ. τ. λ. 191—200. illic ἀθήνη ἀγελείη—λαοσσόος, pugnam concitatura, adest πάνοπλος; Terror quoque et Pavor, filii Martis. At melius conspicitur ἡ ἐνάργεια in descriptione Homerica ex vss. 517—19, comparatione instituta inter *subjecta* anaglyphi ; numina sunt ἀριζήλω,—fortasse quod dicimus arte hodierna, *occupying the fore-ground ;* mole insuper et pulcritudine speciei præstantia. Favet priori ὑπολίζονες. (520). οἱ, oppidani. Deveniunt ad locum aptum insidiis visum, apud fluvium : armenta obsidentium ibi expectant speculatoribus seorsum locatis. Adveniunt illa cum pastoribus, qui cæduntur et abripitur præda—529. (522). ἵζοντο. Vox aptissima, cum de insidiis agitur ; sic μετοκλάζειν, ν′, 281. Idem de εἰλυμένοι adnotat Heyne, ut sit εἰλ. χαλκ. *ære* (clipeis æreis) *tecti,* tanquam testudine : bonum, argutius licet, judico : sensum magis obvium in Sch. br. tamen, περιβεβλημένοι, prætulerim, Occurrit sane βοέης εἰλυμένω ὤμους, supr. ρ′, 492. et dici potest χαλκὸς *clipeus,* ή, 246. (vel potius *lamina ærea clipeo inducta),* et *hasta,* έ, 75. ή, 77. frequentius vero indicatur ἡ πανοπλία. Cf. β′, 457. δ′, 495. ή, 206. μ′, 463. (525). οἱ δε, nempe, μῆλα—βόες. Pulcherrime collocantur imagines ; armorum strepitus cædesque adsunt, numina ἀριζήλω, hostes : incedunt pastores *se-oblectantes fistulis,* periculorum, quæ circumstant, immemores. Suavia et propter speciem vitæ rusticæ τερπόμενοι σύριγξι—*silvestrem tenui musam meditantur avena :* Virg. Ecl. 1, 2. Ornatu poetico imagines præcedd. transfert Miltonus in Par. perd. XI, 640 sqq.

(530). οἱ, obsidentes. Hi, nuntio cladis accepto, citissime se ad ulciscendum parant et pugna oritur atrox ad ripas fluminis—534. (531). εἰράων προπ. etc. cf. λ′, 805. 6. 7, unde apparet extructa fuisse in medio castrorum altaria, forum etc. ubi de summa rerum deliberabant, excubias agebant. Dicuntur h. l. καθῆσθαι προπάροιθεν εἰράων, non *pro concione* ut reddit vers. vulg. cum sensu vix manifesto, sed *in loco consiliis habendis constituto.* Haud absimiliter forsan dicebant Romani, *pro rostris.* De etymo vocis quæ ἐξ ἅπαξ λεγομένων est disserunt Scholl. Ut sit ἀπὸ τοῦ ἐ ρ ε ῖ ν, *a dicendo,* plerisque placet ; quidni vero ab εἴρω, cum sint *nectere fraudes, sermones texere, consilia* etc. metaphorice sæpius dicta, ut et ὑφαίνειν μῆτιν? Proxime attingit Knight h. l. Vox obvia est in Hesiod. Theog. 804, εἴραις ἀθανάτων, *cætu, catervis ;* fortasse ut θεῖος ἀγὼν supr. 376. At præcesserat βουλὴν vs. 802. hinc concludas τὴν

ἱέραν fuisse βουλευτήριον, ἀγορὰν proprio sensu; generalem illum illustrat Scut. Herc. 201—5. Incertum est an *excubiæ* agantur h. l. possis vero consuetudinem probare ex. κ', 180 ss. (532). ἀειρσίποδες, γ', 127. Epitheton apte comparatur, ut bobus εἰλίποδες. ὠκύποδες quoque priores ι', 296. Affinia sunt Virgilii *sonipedes*, *alipedes* etc. Aen. 4, 135. 12, 484. (533). στησάμ. ἐμ. μαχ. Congressi ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ, ή, 240. συναΐγδην. Scut. 189. Cf. Milt. ubi supr. 652 sqq.

(535). ἐν δ' ἔρις etc. Infertur personarum allegoricarum, quas vocant, ζωγραφία—*Contentionis* nempe, *Tumultus*, *Fati*—ad augendum descriptionis terrorem et δεινότητα. Imagines delectu eximio verborum ornat Maro in Aen. 8, 700—3. Leguntur vss. 535. 6. 7. 8. in Scut. Herc, 156 ss. cum ἐθύνεον pro ὡμίλεον h. l. Conf. et Quint. Smyrn. 10, 53 ss. 8, 186 sqq. 11, 8 sq. ὀλοὴ κὴρ—alibi κῆρες θανάτου, ut in loc. Hesiodi, cum imagine terroris ad fastidium usque concinnata: vss. 248 sqq. Venustius et brevissime adumbravit Virg. in loc. cit. *tristes Diræ*. In Arca Cypseli, cujus descriptio habetur ap. Pausaniam Eliac. ά, 17—19, prostabant ἔρις, φόβος, κὴρ—adumbrati nil dubium ex h. l. et Hes. ub. supr. Memoratur illa (ἔρις) *specie turpissima* extitisse, 19, 1. quod efferebat Maro, *scissa vadens Discordia palla:* κῆρι formam dabant *Feræ* cum *curvis unguibus*, prorsus ut in Scut. 254. 263. 6. (536). Cf. Scut. 252 ss. ὃν δὲ πρῶτον μεμάποιεν (ΚΗΡΕΣ) κείμενον ἢ πίπτοντα νεούτατον, ἀμφὶ μὲν αὐτῷ βάλλ' ὄνυχας μεγάλους κ. τ. λ. (538). εἷμα etc. *Tisiphoneque sedens, palla succincta cruenta.* Aen. 6, 555. Cf. Stat. Theb. 1, 109 sq. Fœdior aspectus in Hesiodeis 255 ss. refertur; hauriunt κῆρες sanguinem cæsorum. Initia forsan agnoveris monstrorum ingenii qualia in poemate nobilissimo *l' inferno* abunde satis congesta cernimus. (539). ὡμίλευν......Pugnantes supr. 533. καί τε συναΐγδην, ὥστε ζωοί περ ἐόντες, ἔγχεσιν......αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶντο. Scut. 189 sq.

(541). Variatur suavissime species. Opus agreste exhibetur ab ipsis initiis arandi soli—549. Hoc tertium ponit τὸ γεωργικὸν Auct. incert. de poes. Hom. notatque *artificia* orationis—ἐνάργειαν ἅμα καὶ κάλλος. P. 389. Ed. Glasg. ἐν δ' ἐτίθει etc. *posuit in eo et novale molle, pingue arvum, latum, tertiatum: multi autem aratores in ipso juga convertentes agebant huc et illuc. Ii autem quoties reversi pervenerint ad terminum arvi—iis tunc in manus poculum prædulcis vini dabat vir adiens: illi autem convertebant-se ad suos quisque ordines cupidi novalis profundi ad terminum perveniendi. Ipsum vero novale a tergo nigricabat, versoque-aratris simile erat, aureum licet: hoc sane mirabile admodum opus fabricatum erat.* πίειραν ἄρουραν vocat quod Virg. *pingue solum*, Georg. 1, 64. Miltoni est, *fat meadow-ground;* XI, 648. (542). τρίπολον. Progressum videas in ratione cultus: cf. Georg. 1, 97—100. Bene explicat Plinius, agrum—*recte subactum......ut non intelligatur utro vomer ierit:* 18, 49, 2 sub fin. Cf. Columell. 2, 4, 1. (546). ὄγμοι. Supr. λ', 68. Recte vocem intellexeris si de *serie* jugorum et arantium cogites: versio vulg. habet *sulcos* pro interpretatione communi in Scholl. κατὰ τὰς αὔλακας—minus accurate. Cf. infr. 552. (548). ἡ δὲ μελαίνετ' ὄπ. Speciem optime describit Plin. supr. cit.

17, 5. *Terram teneram, quæ vocatur pulla......illa post vomerem nitescens; qualem fons ingeniorum Homerus in armis adeo cælatum dixit, addiditque miraculum nigrescentis, quamvis fieret in auro.* Tinctum fortasse erat aurum colore cyaneo, metallis invicem per fusionem mixtis. Notabile est in hac τομῇ quod de " phantasmate poetico" senserit Heyne, cum cetera omnia abjudicet poetæ ob majorem speciem progressus in artibus quam quæ Homerico ævo convenerit; id quod de toto episodio statuisse debuit. Cf. Not. supr. vs. 482.

(550). Messis describitur. V. *Posuit et in eo agrum profundæ-segetis; in quo operarii metebant, acutas falces in manibus tenentes: manipuli autem alii serie-justa densi cadebant in-terram, alios vero fasciculorum ligatores vinculis constringebant. Tres autem fascicul. lig. adstabant; at pone pueri manipulos-colligentes, in ulnis ferentes, usque porrigebant: herus autem inter hos silentio baculum tenens adstabat seriei-manipulorum gavisus corde. Præcones autem seorsum sub quercu convivium apparabant, mactato autem bove ingenti hinc-inde-curabant; mulieres vero cœnam operariis, albas farinas aspergebant.* Versionem receptam in hisce correxi ut constarent magis sensus verborum: sunt δράγματα *culmi manipulatim-cadentes;* ἄμαλλαι, *fasciculi,* qui plura δράγματα complectuntur, *sheaves.* ἐλλεδανοὶ, *sheaf-bands.* Plurimum ἐναργείας descriptioni inest, partibus ita dispositis opusque ministrantibus ut invicem, μετ᾽ ὄγμον et ipsi, succedant. (552). ἐπήτριμα. Supr. 211. Verba πίπτον ἔραζε mentem revocant ad insignem comparationem qua *seges ferrea* adumbratur, supr. μ', 156. (556). βασιλεὺς......σιωπῇ......γηθόσ. κῆρ. *Latonæ tacitum pertentant gaudia pectus.* Aen. 1, 502. cf. 5, 828. (558). κήρυκες—quibus officium erat solenne ut et publica et domestica munera obirent. Recte porro ἱερεύσαντες βοῦν, cum diis sacrentur primitiæ (θυηλαὶ) mactatorum. Cf. ί, 220. (560). πάλυνον. Recte Sch. br. ἐνέμισγον, nisi intellexerit potui immistam farinam, quod ab h. l. alienum est. *Carnes conspergebant farre,* quod an fuerit religiosum an ad carnem incrustandam dubito. Priori favent loca class. ά, 449. 458. Aen. 5. 745. morem in sacris innuit Persii illud *farre litabo,* Sat. 2, extr. Vocem reddidi secundum notionem expositam supr. κ', 7. λ', 639. ut alterutra adhiberi possit. De *pane subacto* cogitat Gaza in paraphr. necnon Sch. br. in exp. 2da ἔμασσον: at minus perspecte. Hoc munus feminarum adumbravit Maro in Bucol. 2, 10 sq.

(561). Vindemia (ὁ τρυγητὸς) exhibetur. *Posuit in eo et uvis admodum gravatam vineam, pulchram, auream; nigri autem inerant racemi. Stabat vero palis innixa per totam aream argenteis. Undique autem cyaneam fossam—undique septum duxit cassiteri: una autem sola semita erat ad eam qua ibant bajuli quando vindemiarent vineam. Virgunculæ autem et adolescentuli, teneris animis, in calathis textilibus portabant prædulcem fructum.* Hæc imitatus est Hes. Scut. 292 ss. ἀλωὴ h. e. ἄμπελοι, ἱστήκει κάμ. Sic ὄρχος......σειόμενος......ἀργυρέοις κάμαξι, Scut. 296. 8. *Ulmis—populis maritabant* recentiores: cf. Horat. Carm. 5, 2, 9 sq. Plin. 17, 23. Restituerim

ἀργυρέοισι in loc. Hes. cit. est enim Homericum κάμαξι. (565). ἐπ' αὐτὴν, sc. ἀλωήν. (566). τρυγόωεν......οἱ δ' ἐτρύγων οἴνας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες, Scut. 292. (567). ἀταλὰ φρον. ἀταλάφρονες supr. ζ, 400. *tenellulam ætatem* vox pulchre designat. παρθενικαὶ...πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι etc. *plenis ecce ferunt nymphæ calathis:* Ecl. 2, 45. Hæc iterum adumbrantur in Scut. 293.—οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν ὑπὸ τρυγητήρων λευκοὺς καὶ μέλανας βότρυας κ. τ. λ. μελιηδέα καρπόν—*dulcis musti humorem: vina novum......calathis Ariusia nectar:* Georg. 1, 295. Ecl. 5, 71.

(569). Sequentia sic constituas: in medio vindemiatorum (τρυγώντων) juvenumque (vs. 567) erat puer qui ad citharam accinebat: in numerum se movebant operantes cantu et sibilo—572. Hoc plane referunt Hesiodea—τῷ γε μὲν οὖν παιζονται ὑπ' αὐλητῆρι ἕκαστος βριθόμενος σταφυλῇσι etc. 290 sq. (570). ἱμερόεν κίθ. Sic Hesiodus, ἐν δ' ἄρα μέσσῳ ἱμερόεν κιθάριζεν λητοῦς καὶ διὸς υἱὸς χρυσείῃ φόρμιγγι. Scut. 201 sq. De seqq. λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε valde disceptant Intpp. Expediendi rationes tres sunt præcipuæ: I. Linum *pulchrum succinebat* (ὑπάειδε). Sic καλὸν ἀείδοντες παιήονα, ά, 473. et locut. usit. ᾄδειν παιᾶνα. Tali modo constituerat Pausan. 9, 29 ᾄδειν λίνον h. e. τὸ ᾆσμα περὶ τῶν τοῦ λίνου παθημάτων dictum ἐξόχως ΛΙΝΟΝ. Diserte Gaza, τὸ λίνου δὲ μέλος ὑπῇδε. Potuerit hoc in conviviis fuisse usitatum, ut adeo poetæ liceat etiam de *anaglypho* statuere quid cantilenæ *subjectum* accinat. Immerito ob hoc respuit interpretationem Clarke. II. Ut λίνον accipiatur in recto casu, *chorda accinebat pulchre* etc. at vix teneri potest λίνον ὑπαείδειν. Ni hoc fuerit bene mea mente procederet Angl. *the chord attuned pleasantly with his* (the minstrel's) *delicate voice*. III. Puer ἄειδε καλὸν ὑπὸ τὸ λίνον, *accinebat puer chordæ tenella voce*. Cum hoc comparant sermonem recentiorem ὑπῇδε τῷ λίνῳ, convenitque ά, 604, μοῦσαι......ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, quod accipio de *accinentibus* dictum. Prius ex hisce Aristarcheum est et inest quod prætulerim: postremum tuetur Ernesti, cum sensu per se bono at syntaxi male constituta ὑπαείδειν λίνον; debet esse λίνῳ. Illustres priorem ex Virg. Ecl. 4, 56 sq. (571) sq. ῥήσσοντες......σκαίρ. *pulsantes pede,—tripudiantes*. Convenit Horat. *alterno terram quatiunt pede*, Carm. 1, 4, 7. Illustrat Ernesti ex Apoll. Rhod. 1, 539. Callim. Dian. 241. Del. 306. vertitque ἰΰγμῷ *strepitu*, non *sibilo*. Parum interest opinor cum de hilaritate rustica agitur.

(573). Armenti pascua petentis adumbratio datur: pastores, canes comitantur. Subita fit leonum irruptio qui taurum abripiunt: metu refugiunt canes—586. V. *In eo et armentum fecit boum capita-alteferentium: boves autem ex auro effictæ erant et cassitero, cumque mugitu e stabulo ruebant ad-pascua per mobile-ventis arundinetum. Aurei autem pastores una ibant quatuor, novemque illos canes pedibus celeres sequebantur. Terribiles vero leones duo taurum graviter-gemitus-edentem prensabant: is autem, alte mugiens, trahebatur: eumque canes recepturi-sequebantur et juvenes. Illi equidem discerpta bovis ingentis pelle viscera et atrum sanguinem hauriebant: pastores vero nequicquam insequebantur, veloces canes horatu-cientes. Illi equidem a mordendo refugiebant aversi a leonibus,*

stantes vero admodum prope latrabant vitabantque. Nil simile extat in descript. Hesiodea nisi ponas in mente hæc postrema 579—86 habuisse Ascræum, Scut. 168 ss. Narrationem substituit aprorum leonumque cum invicem concurrentium. Huic porro imagini in clipeo Herculis area *speciatim* tribuitur; Noster vero, dum ordinem servat speciei illustrandæ effigiem oculis subjectam variat idque obiter, impulsu quasi subitaneo motus. (576). Reddidi verba παρὰ ῥοδανὸν δονακ. vestigia premens Scholiastt. A & B quibuscum mire convenit in paraphr. Gaza, ἐπὶ τὸν ε ὐ κ ί ν η τ ο ν καλαμῶνα. Corrupte admodum nulloque sensu commodo extabat in vers. vulg. quam refinxi: quid enim—δονακῆα, cum sit substantivum, *cannis abundantem?* cæcutiente etiam Sch. br. δόνακας ἔχοντα. Lect. antiq. perhibent ῥαδαλὸν vel ῥαδανὸν—hoc posterius a κραδαίνω deducunt eadem analogia ac αὐχᾶσθαι ex καυχᾶσθαι—illud Zenodoteum memorat Sch. A. qui et ulterius refingit διὰ ῥαδαλὸν; vix etenim concinne edunt πὰρ ποταμὸν......παρὰ ῥοδ. δονακ. Ultima hæc vox optime exponitur supr. ό, 631. εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο, *pratum palustre.* Cf. C. S. (579). Sic λέοντε δύω in comparat. έ, 554.: quod ad morem, aptissime. (581). Versionem quam expressi vix admittunt *verba* ut vulgo eduntur—τὸν δὲ. Intulit Zenodotus τοὺς δὲ. Lect. probat Heyn. Obss. h. l. (583). Cf. λ′, 175 sq. (585). Constructio est, οἱ μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων ὥστε μὴ δακεῖν αὐτούς. Obss. h. l.

(590). Saltationem Creticam depingit, ἐνόπλιον vs. 597. Dædaleam hanc refert et in gratiam Ariadnes concinnatam. V. *in eo et chorum vario artificio effinxit inclytus Vulcanus, ei similem, qualem olim in Cnosso lata Dædalus elaboravit comas-pulchræ-Ariadnæ. Ibi quidem adolescentes virginesque amabiles tripudiabant, alter alterius ad carpum manus tenentes: horum autem—illæ pepla tenuia habebant, illi vero tunicas bene textas, leniter (tanquam) oleo nitentes. et hæ quidem pulchras coronas gerebant, illi vero gladios habebant aureos (pendentes) ab argenteis balteis. Hi autem quandoque quidem (in orbem) discurrebant argutis pedibus faciliter admodum,—sicut quando aliquis rotam manibus aptatam sedens figulus tentaverit, si currat—quandoque autem rursus discurrebant recto ordine per-se-mutuo, multa autem venustam choream circumstabat turba oblectantes-se: duo autem saltantes-in-caput inter ipsos motum-rhythmicum exordientes agebant-se per medios.* Habemus et in Scut. H. 280 ss. chorum virginum et juvenum adumbratum. ἱερὸς χορὸς ἀθανάτων in vs. 201 est ἀγορὴ, *cætus.* (590). ποικίλλειν de vestibus sæpius dictum. ποικίλματα, *figuræ intextæ,* ζ′, 294. ἐμπασσόμενα, γ′, 126. h. l. ποικ. *variavit gestu et figuris.* (591). Ad locum illustrandum videntur imprimis excitanda quæ ornate composuit Maro Aen. 5, 588—91. Vates Latinus ad *Labyrinthum* Dædaleum transfert quod Magister in hisce de *choro* enarrat: nec abest multum quin suspicer ambobus eandem originem fuisse—vel potius antiquissima tradidisse Homerum, *erroremque indeprensum* ædificii seriores excogitavisse ut *choream* adumbrarent motu, gestu, ambagibus variatam. Repetit effigiem Virg. in 6, 27 ss. operamque a Dædalo navatam in vs. 29.

Varia de hac saltatione congeruntur a doctissimo Heyné in Obss.

h. l. eaque qua solet eruditione: at voluerim eum illustrandum sumsisse choreæ antiquissimæ adumbrationem per Labyrinthum, præsertim cum proxime adeo accessit ut de hoc quasi de commento recentiorum pronuntiarit, haud secus quam de ministerio Ariadnæ *cæca filo vestigia regentis.* Proclive etenim fuerit inter gentes quæ in ædibus extruendis tantum studii operisque impendebant ut repræsentarent Scriptores artis exordia simplicissima per artificium domus exquisite elaboratæ. Ad h. l. respexit Pausanias in Achaicc. 5. §. 5. iterumque in Bœott. 40 §. 2. at χορὸν ἐπειργασμένον in loco posteriore serioris artificii recte judicat Heyne, de hisce ut de ceteris ibi memoratis statuens. Cf. Obss. pp. 561 sq. De chorea ἐνοπλίῳ Cretensium pauca delibavi supr. ὁ, 240. π′, 617. Homerica attingebant Lucian. de saltat. 13. Dionys. Halic. Antiqq. Rom. 7, 72. (593). ἀλφεσίβοιαι, procos *nactæ* propter pulchritudinem; hinc vers. vulg. *formosæ.* Latet etymon in φ′, 79. ἦλφον, *peperi,* εὗρον: et dicuntur puellæ ἀλφεῖν βοῦς, *nancisci boves,* h. e. ἔδνα, *dona sponsalia,* quæ procos habebant: emebantur etenim a patribus secundum morem expos. antea ί, 146. (596). ἐλαίῳ. Non *oleo* ad lit. sed *instar olei.* Hinc in versione substitui *tanquam oleo.* Attamen ex similitudine Lucret. 6, 515. literalem sensum agnoscere videntur Critici: dicitur *humor stillare, quasi igni* TELA *super calido, tabescens multa, liquescat.* Huc retuleris γ′, 322, στίλβειν εἵμασιν. Incertissima sane sunt quæ de veteri arte comminisci possumus: versionem dedi quæ rem sensui nostro convenienter depingit. (599). ἐπισταμ. *incessu scito.* Heyne. (600). Sensus comparationis latet in verbis ῥεῖα μάλα: per rotam figulinam faciliter se vertentem adumbratur gressus saltantium levis et facilis. Cf. supr. π′, 745. Constructio loci est ἐνάρμενον παλάμῃσι, *habilem manibus.* (602). In versione exprimere conatus sum optimam expos. Sch. B. ἀντιμέτωποι ἀλλήλοις γενόμενοι, κατ᾽ ὀρθὸν δι᾽ ἀλλήλων ἔθεον. Video quoque in Gazæ paraphr. prolatam. (604). Optime h. l. subsistitur; reliqua τομῆς 605. 6. turbant sententiam magnopere. Quomodo sibi constant κυβιστητῆρε μολπῆς ἐξάρχοντες haud cerno ni μολπὴ sit gestus quidam numerosus, ad cantum compositus, qualis significatio delitescit in voc. μέλπεσθαι ή, 240. Hoc in versione exprimere conatus sum. Video Wolfium dedisse ἐξάρχοντος ut adeo procedat sentent. ἀοιδοῦ ἐξάρχοντος μολπῆς, δοιὼ κυβιστητῆρε ἐδίνευον. hoc melius, nam erat ἀοιδοῦ, *lyricinis,* ἐξάρχειν chorum, h. e. vel *cantus movere,* vel *motum ad numeros concinnatum.* Tale quid videtur innui supr. 572 in ἕποντο collat. cum vss. 569 sq Vss. h. l. 605. 6. iterum obvii sunt in Odyss. δ′, 18 sq. Dicas ævo simplicissimo convenire rudem hanc et semiferam saltationem, κυβίστησιν, inter ὀρχηστάς—ut adeo versus cum emendatione Wolfii retinuerim.

(607). Oceani descriptio claudit opus quæ oræ superficiei clipei circumdabatur. Nec omisit Ascræus, ἀμφὶ δ᾽ ἴτυν ῥέεν ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς—Scut. 314. θάλασσαν quoque 207 ss. Unde sua hausit Virg. in Aen. 8, 671—4. Adde Quint. Smyrn. qui, ut Noster, oceanum locavit ἄντυγα πὰρ πυμάτην, 5, 63 sqq. σθένος ὠκ. cf. supr. 486. (610). θώρηκα etc. *loricam ex ære rigentem, sanguineam, ingentem; qualis, cum cærula nubes solis inardescit radiis, longeque*

refulget: Aen. 8, 621 ss. Ornate et Apollon. Rhod. (unde hæc transtulerat Virg.) in Argon. 4, 125. ubi vellus aureum confert cum νεφέλῃ......ἥ τ' ἀνιόντος ἠελίου φλογερῇσιν ἐρεύθεται ἀκτίνεσσιν. Compares simplicitatem Magistri. (611). κόρυθα βρ......χρύσεον λόφον......*terribilem cristis galeam flammasqae vomentem:* 8, 620. Meminerat Virg. sublime illud in ε', 4— δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθος......ἀκάματον πῦρ. (613). κνημῖδας—*leves ocreas electro auroque recocto.* 8, 624. κνημῖδας ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ, Ἡφαίστου κλυτὰ δῶρα—Scut. 122 sq. ἑανοῦ, *ductilis,* εὐδιαχύτου Gaz. cf. γ', 385. (616). ἴρηξ ὥς......ἴρηκι ἐοικώς—supr. π', 237. Anne adumbrantur lætitia ob negotium peractum—studium—promptitudo? Certissimum hoc notes nil gratius animo obversari posse exitu tam simplice descriptionis omnium ornatissimæ. Cf. C. S.

¶ Crisis Knightiana: ἀθετοῦνται vss. 512 (gloss. intpp. ad πάντα 511). 539. 540. 591. 592. (parum caute ad Pausaniæ exemplar adumbratos sc. cf. not. Rationes opinor non valent). 597. 598 (ob μαχαίρας non *gladios* sed *cultellos* in serm. Hom. Recte: cf. γ', 271). 604. 605 (non satis validis de caussis).

NOTÆ IN LIBRUM DECIMUM NONUM ILIADIS.

[Ἐπιγραφή]. Orta luce dona Achilli adfert mater, Vulcania arma, eumque rursus ad belli societatem impellit. Ille, promisso Thetidis certior factus corpus Patrocli incorruptum fore, Achivos ad concionem vocat—41. Conveniunt frequentes: se iracundiam suam ex animo dimisisse profitetur Achilles* atque e vestigio prælium postulat—73. Vicissim Atrides sua stulte facta excusat, caussa erroris Ate proposita; simul placato dona offert per Ulyssem antea (lib. X) promissa: sed eorum ille negligens, quippe ultioni intentus, prælium poscere instat—153. Monet Ulysses oportere copias cibum sumere antequam pugnam instaurent—172, dona præterea et Briseïdem, ut adferat, suadet Agamemnoni—183. Hoc muneris exequuntur filii Nestoris: ipse Agamemnon per sacrificium adjurat se Briseïdem reddere intactam—275. Dona transferuntur in tentorium Achillis, ubi mulieres Patroclum gemunt, et ipse denuo lamentatur heros; nec

* Titulus libri exinde impositus a grammaticis, μήνιδος ἀπόῤῥησις.

senioribus Achivorum, ut cibum caperet hortantibus, auscultat—338. Veritus Jupiter ne in aciem prodiret impastus Minervam mittit vires recreaturam—348. Advolat ea, nectar et ambrosiam pectoribus instillat, et officio peracto in Olympum redit—356. Prodeunt agmina: novis armis accingitur Achilles, currum conscendit cum Automedonte, atque, auditis ex altero equorum, Xantho, fatis suis, prodigus vitæ in aciem educit-424.

(1—39). Ministerium Thetidis cernitur, quæ arma adportat, et nectare et ambrosia instillata Patrocli corpus incorruptum servat. ἠὼς κροκόπεπλος etc. Cf. θ', 1. Aen. 4, 129. Suavissime transfert Miltonus; *mean while, to resalute the world with sacred light, Leucothea waked; and with fresh dews imbalmed the earth.* XI, 131. De ῥοάων, forma genitivi plur., disputat Heyne in Obss. h. l. Aeolicam fuisse recte statuit, quem citat, Etymologus: cf. Supplem. Præf. § 17. 21. (3). ἡ δ' ἐς νῆας ἵκ. *At Venus ætherios inter dea candida nimbos dona ferens aderat.* Aen. 8, 608. Cf. supr. σ', 615. 16. · Inter alia argumenta in arca Cypseli descripta memoratur hæc armorum acceptio. Nereides comitabantur Thetidem ἐπὶ τῶν συνωρίδων—Chiron quoque: Pausan. 5, 19, 2. (4). περικείμενον. Multum affectus in verbo latet: *circumfusum adeo ut inde divelli nequeat.* Vim disperderit Barnes illato παρακείμενον. κλαίοντα λιγέως in seq. illustratur ex Odyss. θ', 527. necnon περικείμενον—ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύει, *stridule ejulatur.* (9). ἐπειδὴ πρῶτα etc. *cum semel deorum voluntate interfectus est.* Recte refellerat Ernesti vers. vulg. et veram apposuit ex α', 235. ἰότητι, ι', 874. Convenit Maronis *numine divum* in Aen. 2, 336. (10). τύνη etc. *En perfecta mei promissa conjugis arte munera.* Aen. 8, 612.

(13). Terroris apponitur species dum arma humi dejecta resonant et circumstantibus injicitur pavor; *augurium* pæne dixerim certaminis venturi *triste.* In vs. 15 supramodum augetur miraculum, ἔτρεσαν, *diffugerunt-consternati.* Cf. λ', 744. (16). ὡς εἶδ', ὥς μιν μ. Verte, *ut vidit, tanto magis illum subiit ira.* Vix apposite comparat Clarke nota illa Maronis et Theocriti, Ecl. 8, 41. Idyll. 2, 82. 3, 42. Quæritur a Scholl. iræ inflammatæ caussa: reponit Heyné, " Præclarum hoc et ex mentis humanæ natura: adspectu armorum inflammatur animus virtute etc." Rectius posuisset adspectum armorum ad mentem revocasse amissa sua—amicum cæsum—Hectorem ovantem spoliis—spem exinde ulciscendi enatam. (18). τέρπετο. Pulchre hoc appositum, et ingenium militare optime depingit—non leve illud nec doloris facile oblitum, sed inter species animo gratissimas paullisper immorans. Errant ideo qui Achillem ἀστίφρονα ex hisce arguunt, nam statim tangit amici recordatio, vss. 23 ss. (21). οἷ' ἐπιεικὲς etc. *qualia æquum est opera esse immortali-*

um, nec aliquem qui mortalis sit confecisse. (25). χαλκοτύπους ὠτειλάς. Cf. locut. οὐταμένην ὠτειλήν, ξ', 518. ϛ', 86. Sequentia ita vertenda sunt ut verba ἐκ δ' αἰὼν πέφαται in parenthesi sumantur, *excisa est vita,* sc. *jacet corpus exanime.* Optime paraphr. Gaz. ἡ γάρ τοι ζωὴ ἠφανίσθη. Perperam glossographi in Sch. br. interpretantur αἰὼν de medulla spinali, quod, Hippocrateum licet existens, mera argutiola est in Homericis. (30). ἄγρια φῦλα, θράσεα καὶ ἀναιδῆ. Sch. A. *improba examina,* Intpp. Lat. Verterim Angl. *pertinacious*—et in hoc sensu optime illustratur epitheton ex simil. supr. ϛ', 570. (32). ἤν περ γάρ κ. Concinnat Gaza, ἐὰν γὰρ καὶ εἰς ἐνιαυτὸν τὸν εἰς τέλος φέροντα τὰ φυόμενα κεῖται (cum vitio solenni pro κῆται—nam antecedit ἐὰν): sensum ideo expedit quem præbent Scholl. B. br. *annum maturantem.* Comparat Heyne locut. "Ceres τελεσφόρος": Liber quoque τελεσφόρος, qui *vota bonos ducit ad exitus,* hilaritatem exorsus—spem maturans. Hor. Carm. 4, 8, extr. At hæc omnia nimis forsan subtiliter dicta: simplicius haud parum vers. vulg. *integrum annum,* concinitque adeo Maronis illud, *annuus exactis completur mensibus orbis,* Aen. 5, 46. (33). χρὼς ἔμπεδος, *corpus incolume,* σῶς, *intactum:* μόνιμον καὶ ἀμετάβλητον τὸ σῶμα, Gaz. *His body shall remain untainted, or even fresher than ever.* (35). ἀποειπὼν etc. *having first convoked the Greeks and renounced your anger——arm yourself against the conflict.* ἀποειπεῖν, ι', 309. et cum signif. huic loc. congr. γ', 406. Expeditur porro metrum pronuntiato ἀποFFειπων: hoc ad *cæsuram* retulerat Ernesti—ubi vero consonans, ut cæsura locum habeat, ni digammum admiseris? Proxime attigerat Clarke. (38). Simile ministerium obvium est infr. Minervæ 352 sqq. Achillem recreantis. ἀντισηπτικὴ quoque ambrosia supr. π', 680. et ad funus, honoris caussa, adhibita.

(42). Conspecto Achille quod in concionem veniat ira tandem deposita, congregatur turba gubernatorum navium, promorum etc. ad novitatem rei—46. Conveniunt deinde principes sauciati, Diomedes, Ulysses, Agamemnon—51. Orationem exorditur Pelides; Achivos miserescit tam dira passos, Briseïde abrepta—64. Iracundiam suam abolitione deponit, prælium e vestigio poscit, labores malaque Trojanis prædicit—73. Gavisi dicta excipiunt Achivi—75. νεῶν ἐν ἀγῶνι. Cf. supr. ὁ, 428. μένεσκον, *solebant-manere.* (43). Cave ne accipias οἱ pro *articulo;* est *relativum,* et constructio est; οἵ τε (ἔσαν) κυβερνῆται......καὶ οἳ ἔσαν ταμίαι. Cf. Suppl. præf. §. 23. Interposita ἔχον οἰήια νηῶν per se minime otiosa, repetunt notionem κυβερνῆται; *regebant claves,* Aen. 10, 218. ταμίαι, *promicondi.* (49). ἕλκεα. Cf. supr. λ', 376. 7. λ', 436 sq. (50). κὰδ δὲ—καθίζοντο δὲ μετὰ πρ. ἀγ. *in primis ordinibus.* (53). Cf. λ', 251. (56). ἀτρείδη etc. Elliptica hæc sunt. Festinantem bellatorem concipias et plura præ animi affectu reticentem: Sententiam reddas Angl. *Son of Atreus! it had been somewhat better for us both to have come to an understanding long ere this—for thus had we spared much bloodshed to the Greeks.* ἄρειον κατά τι, *satius haud parum (*optimum*) fuisset*——τόδε, *hoc,* in concordiam redire, ὁμονοεῖν. Cum interrogatione legit Sch. br. ejusque vestigia premens Gaza; integram paraphrasin appono: ὦ υἱὲ τοῦ ἀ-

τρέως, ἆρά γε κατά τι τοῦτο ἀμφοτέροις βέλτιον ἦν καὶ σοὶ καὶ ἐμοί; ἡνίκα ἡμεῖς γε λυπούμενοι κατὰ ψυχὴν ψυχοφθόρῳ φιλονεικίᾳ ὠργίσθημεν ἕνεκα τῆς νέας, ἣν ὤφειλεν ἡ ἄρτεμις ἀποκτεῖναι οἰστῷ ἐν ταῖς ναυσὶ τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ὅτε ἐγὼ εἷλον λυρνησσὸν ἐκπορθήσας κ. τ. λ. Huic solum obsistit difficilis junctura, ἦ ἄρα τόδ' ἔπλετο ἄρειον; ὅτι νῶϊ μενήναμεν pro ὅτι νῶϊ μενηναίμεθ' ἄν, *ut nos fuerimus indignati.* (59). ἄρτεμις. Cf. ζ', 205. (60). Cf. β', 690. (61). ὀδὰξ ἕλον—*mandit humum.* Aen. 11, 669. Cf. β', 418. (63). *Profuit sane Hectori et T. quod jurgium inciderat.* Hoc prædixerat Nestor ά, 255. (65). Cf. π', 60. (68). ἀσκελέως, ἀδιαλείπτως, ἀμεταστρεπτί. Sch. br. illud retinuit Gaza. Cf. Od. ά, 68. δ', 543. (70). Sarcasticus notatur ὁ λόγος a Sch. B. Respicit sane ad pernoctationem Trojanorum extra mænia supr. θ', 543 ss. quam fecerant a metu Achillis liberati. In hisce cunctis haud parum se jactat heros, præsertim in vss. 62. 73. ἰαύειν, παραυλίζεσθαι. Cf. ί, 325. ξ', 213. (72). γόνυ κ. Cf. ή, 118. sq.

(76). Orationem ἀπολογητικὴν incipit Agamemnon: precatus primum ut in se attentos animos convertant, Pelidem inter principes alloquitur: injuriæ culpam in Jovem, Fatum, et Erinnyem transfert ministerio Ates ad eum lædendum usos—90. Ulterius se excusat exemplo Jovis qui ipse a Junone fraude deceptus erat. Notissima dehinc intexitur narratio de Herculis et Eurysthei natalibus (96—124), Atesque ministerio tribuitur quod jurejurando Stygis se obstrinxerat Jupiter et nato servitutem indixerat, 95. ὦ φίλοι etc. Initium facit ad placandas mentes optime comparatum, turbam allocutus, ἥρωας θεράποντας ἄρηος; versatur enim ante oculos adversis studiis petitus, invidia oppressus, culpæ conscientia laborans. *Amici! Heroes Danai! stantem quidem exaudire decet, neque convenit interpellare: difficile enim (fuerit cuivis), utcunque sit peritus (dicendi), in tanto tumultu eloqui.* Cogites strepitum ingentem fuisse excitatum postquam Achilles concionandi finem fecerat; hoc vel ex vs. 74 constiterit. Verba vs. 80, χαλεπὸν γὰρ etc., explicantur in 81 sq. disertissime sane in 81, βλάβεται δὲ, λιγύς περ ἐὼν, ἀγορητής. Epith. λιγὺς *facilitatem, perspicuitatem* dicendi innuit; ά, 248. ἡδὺς καὶ ὀξὺς ὁ δημηγόρος, Gaz. Sensus τοῦ ὑποβάλλειν in vs. 80 constat ex ὑποβλήδην, ά, 292. ἀποκρούειν καὶ διακωλύειν θορύβῳ. Locus hicce vexatissimus prodit a schedis Scholiastarum, quorum si quis *inextricabiles errores* lustrare gestiat. ad fastidium enucleatos habet in Obss. doctiss. Heyn. pp. 610—17. T. VII. Falsa et sana in sua paraphrasi immiscet Gaza Porphyriana præsertim sequutus. (83). ἐνδείξομαι. Hoc dicit orationem conversurus ad Pelidem; ad sensum inseqq. respicit gloss. Scholl. ἀπολογήσομαι. Inter nostrates concionantes, *I will explain.* (85). τοῦτον μῦθον—vel *consilium* placandi Achillis, vel *jurgia* quæ movebant ob injuriam ei factam. Hoc forsan melius ex vs. seq. eruitur. (86). Argute concionatur Agamemnon; se *culpa carere* (αἴτιον οὐκ εἶναι) professus, et infra rationem subjiciens, Aten, *lævam mentem*, fatalem necessitatem vs. 156 sq. Se ergo δαιμόνιον perhibet *propositi* tam infeliciter cessuri *tenacem.* Cum hisce Agamemnonis cf. Aen. 2, 601—3, sentent. expressam ex Nostro, γ', 164. 5. adde Odyss. ά, 347. 8. Quint. Smyrn. XIII, 412. Ex impia theologia priscorum hæc petuntur qui

scelerum suorum et imprudentiæ caussas in deos conjiciebant. Fatalis hæc necessitas, culpæ omnigenæ origo, inter Tragicos imprimis conspicitur, qui huc referebant actuum humanorum series, facinora ipsa patrata, dramatum (quas vocant) καταστροφάς. sic in Aeschyl. Choëph. se excusat Clytæmnestra filio per μοῖραν—et notionem transtulerat ad Romanos Seneca; *Fati ista culpa est: nemo fit fato nocens*—Jocasta ad Œdip. vs. 1019.

In hac œconomia est ΖΕΥΣ, malorum auctor, διατελευτῶν πάντα. μοῖρα, *fatum*, necessitas invicta, qualis depingitur ab Horat. Carm. 1, 35, 17, quæ dirigit actiones: ἐριννὺς, quæ pœnam exigat, *fatum sequuta*. Miro hoc errore concinnatum, quasi id quod sæva necessitas imperarat pœna prosequi possis. ἠεροφοῖτις, supr. ί, 567. cum Ate convenit, ibid. 501 ss. Obvium fuit antea vs. 328 ζεὺς πάντα τελευτᾷ.

(91). Ate personam induit supr. ί, 500 sqq. ubi est et *commissum scelus* et *pœna* quæ insequitur; ideo fertur σθεναρὴ καὶ ἀρτίπος. Notiones accurate constituit Heyne in Exc. h. l. pp. 704 ss. quarum sex apponuntur: at judicio subactiore debet is esse qui in plerisque locis aliquam certissimam sibi effinxerit, in se adeo incurrunt. (92). Effigies, ἁπαλοὶ πόδες etc., optime illustratur ex *cura* Horatii *atra volante circa laqueata tecta* ut incautos opprimat, Carm. 2, 16, 11. Optime confert Heyne. (94). κατὰ δ' οὖν etc. Sensus est; *non mirandum est Aten me læsisse quum et alterum tanto sapientiorem, ipsum Jovem, irretiverit*. Accipiebat Ernesti cuncta, ἡ πάντας etc. vs. 91 usque ad 94 in parenthesi, et conjungebat ἄτη κατεπέδησε ἕτερόν γε—syntactice satis. Supplent alii ἐριζόντων, ut sententia procedat *certantium unum alterumve irretire solet*. Rejiciunt alii vs. 94 (quod video fecisse doct. Wolf.) tanquam insititium, et constituunt vss. 90. 1. θεὸς, ἄτη, διὸς θυγάτηρ, διατελευτᾷ πάντα. Ernestio adstipulor. (99). ἐϋστεφάνῳ. Recte Hesychius, εὐπύργῳ, εὐτείχῳ. Præfert Heyne Sch. br. at debebat meminisse τροίης ἱερὰ κρήδεμνα, supr. π', 100.

Narrationem h. l. judicat Vir summus " ad sensum nostrum prorsus alienam a re et consilio et tempore;" (defensam tamen exemplo Phœnicis ί, 434 ss.,)—pronuntiet itaque aliquis me audentior, potuisse totum locum serius esse interpositum ex aliqua Heraclea." Obss. h. l. Audentior ille est Knight qui resecat omnia 88—136: legatur potissimum Not. ad vs. 88. (101). κέκλυτέ μ. Decretum Jovis Herculem servitio addicit—105. Mythum tradit Pind. ἔντυέ μιν ἀ ν ά γ κ α π α τ ρ ό θ ε ν, ἀγγελίαις εὐρυσθέος, Ol. 3, 50 sq. Hæc necessitas μοῖρα est supr. 87. (103). εἰλείθυια. Supr. λ', 270. (105). Distinxi versum ut in edit. Heyniana reperi. Variis ille antiquorum opinionibus recensitis hoc demum optimum statuit, σήμερον Ilithyia ἐκφανεῖ φόωσδε ἄνδρα τῶν ἀνδρῶν (h. e. τινὰ τῶν ἀνδρ.) οἵτε εἰσὶν ἐξ αἵματος γενεῆς ἐμεῦ, *qui sunt ex sanguine stirpis meæ*. Latet in hisce quid inconcinni: prætulerim ipse, οἵτε εἰσὶν (κατὰ τῆς) γενεῆς ἐξ αἵματος, v. ἐξ ἐμοῦ αἵματος, ut sit, *qui generis respectu sunt ex meo sanguine orti*. Constaret equidem melius si foret γενεὴν, at in syntaxi nondum ad amussim constituta hoc vix moverit. Nil porro solennius est quam αἷμα pro *stirps, ortus* etc. Cf. ζ', 211. Aen. 5. 45 et pass. Restat interpunctio quæ difficultati bene medetur et

video prætulisse Wolfium, ut distinguatur post γενεῆς: ordinatur hoc modo, ἐκφανεῖ ἄνδρα......(ὄντα ἐκ τῆς) γενεῆς τῶν ἀνδρῶν οἵτε εἰσὶν ἐξ αἵμ. ἐμ. et hoc admiserim omnino ni vetuisset syntaxeos ratio infr. 111 in sententia parallela. Obvia est locut. γενεὴ ἀνδρῶν in ζ′, 46. necnon εἶναι γενεῆς vs. 211. quod tamen et fidem priori rationi facit.

In vs. 111 haud parum perturbatiore, ratio priori respondens est, οἵ εἰσι ἐξ αἵματος (τῆς) σῆς γενέθλης—at displicet valde illud αἷμα γενέθλης, nec, quod scio, alias in Homericis obvium est. Nec possum excogitare quod secundæ sit affine nisi οἵ εἰσι (κατὰ τοῦ) αἵματος (*sanguinis, stirpis respectu*) ἐκ σῆς γενέθλης. Ut tertiæ conveniat distinguit Wolfius τῶν ἀνδρῶν, οἱ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι, γενέθλης—anne hoc ritu expedienda, οἵ εἰσι ἐξ αἵματος (τῆς) σῆς (γενέθλης)? Durum vero et inconcinnum censeo. In paraphrasi sua videtur Gaza Wolfianam distinctionem amplexus in vs. 105: in vs. 111 non item, quod orationi, ut nunc habemus, corruptæ tortæque tribuerim. Procedit hoc modo; σήμερον ἡ λοχεύτρια εἰλείθυια ἄνδρα εἰς τὸ φῶς προάξει καὶ φανερώσει, ὃς πάντων τῶν περιοίκων βασιλεύσει ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν ἀνδρῶν τούτων, οἵτινες ἐκ τοῦ ἐμοῦ αἵματός εἰσιν. Debuit distinxisse post βασιλεύσει, vix etenim ut opinor voluit περιοίκων ἐκ τῆς γενεᾶς etc. Paraphr. vs. 111 est, ἀπὸ τούτων τῶν ἀνδρῶν οἱ ἐκ τοῦ αἵματος τῆς σῆς παιδοποιΐας εἰσὶν. Hoc cum ratione prima concinit.

Difficultas sola conspicitur in vs. 111 quem refinxerim, τῶν ἀνδρῶν, σέθεν οἳ ἐξ αἵματός εἰσι, γενέθλης. Secundum hanc crisin distinxerim cum Wolfio post γενεῆς in vs. 105 et post εἰσι in 111, verterimque; *ex genere virorum, qui sanguine meo sunt orti.* Commendat hoc quod se mutuo apte excipiunt enodantque sententiæ. Difficultatem loci nec attigit nec sensit Clarke. (106). δολοφρ. προσ. supr. ξ′, 300. (108). εἰ δ', ἄγε. Cf. ζ′, 376. Variatur alibi oratio, ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον......στυγὸς ὕδωρ......ὅρκον δεινότατον. cf. ξ′, 271. β′, 755. (109). ἦ μὲν τὸν......ἀνάξειν, *certissime eum imperaturum*, ὅς κε πέσῃ μ. π. *qui hodie nascetur.* (111). τῶν, ut supr. 105, artic. ὁ δεικτικός. Cf. Suppl. præf. §. 25. (113). ἔπειτα δὲ π. α. Vox ἀάσθη et *imprudentem* et *læsum* arguit, ut bene notavit Heyne. Reddas Angl., *and suffered grievously in consequence of his infatuation:* videns nempe filium servitute oppressum, laboribus exercitum. cf. infr. 132. (115). ἄργος ἀχαιϊκ. Peloponnesum. Cf. β′, 681. (116). ἰφθίμην, epith. ornans ut ε′, 415. Varie autem profertur nomen: edit Sch. br. Leucippen. (117). ἕβδομος ἑστήκει μείς......μὴν δὲ ἑβδ. ἦν ἐκεῖνος. Gaz. *agebatur jam.* Bene quoque Heyn. *in decursu erat.* Initia quærit Vir summus τοῦ μηνὸς ἱσταμένου apud recentiores in his verbis collat. cum Od ξ′, 162. τ′, 519. Forsan inter caussas fuit cur episodium hocce ablegarit Knight hæc auribus seriorum nimis adaptata locutio. Argumenta ex Odyssea nihili facit quippe non vero fœtu Musæ Homericæ; locum porro Od. τ′, 343-587 integrum exscindit. (118). Torquentur Critici a verbis ἐκ δ' ἄγαγε πρό. Conjungit Heyne προεξάγαγε—at durum id opinor. Occurrebat antea πέλει οὐρανόθι πρό, γ′, 3. ubi conf. Ministerium Junonis h. l. erat Ilithyiarum supr. π′, 187 sq. attamen in vs. seq. congruum est σχέθε δ' εἰλειθυίας. ἠλιτόμηνον......διημαρτηκότα τοῦ τελείου ἀριθμοῦ τῶν ἐννέα μηνῶν, Gaz. ex Scholl. pass. ἄωρον, *a premature*

birth. (121). ζεῦ πάτερ etc. Oratio, ut solet, ad irrisionem comparata. ἐντιθέναι ἔπος φρεσί ut sæpissime ἐμβάλλειν φρ. λόγον τινά σοι ἐμβαλῶ εἰς τὰς φρένας. Gaz. (124). Peccat contra digammum ἀεικὲς Fανασσέμεν; versum ideo refinxere Critici, εὖ Fοι ἀεικὲς ἐν ἀργείοισι Fανάσσειν. Versui 122 manum non admoverat Dawes, id quod Ernestio mirationem facit, (not. h. l.): statim vero se offert ἀργείοισι Fανάξει. In mente illud non erat viro doctissimo ut Digammum in omnibus instauraret; notabat tantum in præcipuis. Istiusmodi vero emendationes haud pro necessariis ducunt quidam recentiores; solere etenim digammum in plurimis, ut monuit dudum Priscianus, vim suam amittere: quidni ergo in Homericis? Cf. dissert. G. Penn in Diar. Class. V. 26. pp. 177 ss. collat. cum Misc. Crit. p. 177 sq. Temere quædam posuit ille quorum investigatio hujus loci non est.

(125). Mythus clauditur; Jupiter dolo petitus sævit in Aten quam ex Olympo projicit, juramento addito, se nunquam, ut revertatur, permissurum—130. Ad res humanas descendit turbatura—131. Se adeo excusat Agamemnon exemplo Jovis: at nunc, ut mala reparet, instare animo profitetur—modo cieat Martem et copias servet—144. Reponit Pelides se dona parum curare; belli appetentem esse; fortunam pugnæ instauraturum—153. Locut. in vs. 125 ἄχος τύψε φρένα illustrant loca class. πένθεϊ......βεβολήατο ἄριστοι, ί, 3. ἄχεϊ etc. ί, 9. Aen. 7, 291, *stetit acri fixa dolore*, mutuo sumtum ex Hom. ὀδύνῃσι πεπαρμένος, έ, 399. Notes ibi errorem Ruæi qui locutionem Hom. non perspexit. Porro cum verbis κατὰ φρένα βαθεῖαν conf. Virgilii *imo pectore;* necnon pulchra illa in Aen. *æstuat ingens imo in corde pudor mixtoque insania luctu*, 10, 870. 12, 667. (126). Ex. epith. λιπαροπλοκ. pulchritudinem invisæ tributam observat Criticus in Heyn. Obss. h. l. Quis venustius imaginem talem effinxit quam Miltonus noster in descriptione Peccati, Parad. perd. II, 650. 762. Revocant in mentem hæc quæ de Ate narrantur Astræam ad Olympum reducem in Ovid. Met. 1, 150. (131). Verba χειρὶ περιστρέψας comparantur in nota Benedictina cum Pindaricis χέρα κυκλώσαις, Ol. 10, 87. Vertit Propert. *in orbe rotans.* Diversa sunt ῥίψε......ἧκ' ἐπιδινήσας, γ', 378. ή, 269. Revocatur mens ad descriptionem Satanæ terram ex superioribus petentis—*towards the coast of earth beneath, down from th' ecliptic, sped—throws his steep flight in many an airy wheel.* P. P. III, 741 ss. Eadem species dudum obversata est in casu Vulcani, ά, 591. (133). ἔργον ἀεικ. ἔχ. *ærumnas perferentem*—ὑπ' ἀέθλων—*præ laboribus : the tasks.* (134). ὅτε δ' αὖτε, *quando Hector opprimebat Achivos ut labores Eurysthei Herculem:* Sic vim constituerim partic. αὖτε. (137). φρένας ἐξέλ. Cf. ζ, 234. (139). sqq. Breviter orationem efferas; *accinge te ad prælium—ego interea munera adornabo; aut si placet, mane—adferent famuli.* Notanda est orationis simplicitas in vs. 140, δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε etc. quæ in vers. vulg. *præbebo dona* et in paraphr. δῶρα ἐπιδοῦναι ὁμολογῶ evanescit. Plenior extat, (εἰμί) ὅδε (ὅς ἕτοιμός ἐστι vel ὥστε) παρασχεῖν δῶρα, et comparari possit cum syntaxi in ζ', 463, ubi cf. not. cumque ea in Atticismum postmodum recepta οἷός τε—οἷόν τε εἶναι, *posse, fieri posse:* vid.

Matthiæ G. Gr. 479, 2. Addit Heyne in Obss. exempla, Pind. Ol. 4, 37, οὗτος ἐγώ, *ecce me!* Odyss. Φ', 207. (141). Loquitur de legatione in lib. X narrata et orat. Ulyssis, 225 ss. (142). ἐπειγόμ. ἄρηος—Supplet Gaza, ὑπὸ τοῦ, quod effert Sch. B ἀπὸ τοῦ πολέμου. Expedit Heyne ἕνεκα τοῦ, ex Od. α', 309. Discrimen puto quod id veteres acceperint pro participio *passivo* quod ad vocem *mediam* refert alter, vertitque *impellens-se-magnopere propter pugnam.* Sensum, at non grammaticam, attingit vers. vulg. Comparaverim locut. ἱέμενος πολέμου toties obviam. (147) δῶρα μὲν etc. *dona equidem, si velis, præbeto, ut æquum est, vel retine—tui arbitrii est.* Sententiam sic distinxit Wolfius; optime meo sensu: nam classicum est ut ponatur infinitivus elliptice, quod sæpius monitum: vim præterea habet πάρα (πάρεστι) σοι, fractum quasi et a reliqua oratione disjunctum. ὡς ἐπιεικές. Cf. α, 211. (148). κλοτοπεύειν—ex contextu reddendum, *tempus terere* et *caussas nectere—serere sermones* ἀμετροεπές. Consentiunt Scholl. in etymo, ut sit a κλέπτω, unde κέκλοπα, κλὸψ, κλοπεύω. Heyn. Obss. h. l. ex Sch. Ven. Etymol etc. Huc respicit paraphr. Gaz. ὑποκλέπτειν ἑαυτοὺς ἐκ τῆς μάχης (κλεψιμαχεῖν) κ. τ. λ. Obiter hinc refinxerim Hesychii glossam κλεψιγαμεῖν; quid enim huic commune cum κλοτοπεύειν? at κλεψιμαχεῖν, *prælium subterfugere*, optime convenit.

Nondum vero de themate satis constat, nam illud κλέπτειν alienum prorsus existimo. Latet præterea in composito ὄψ, *vox*, dictio Homerica, extatque κλώθω, *neo*, cujus radicem agnoscit Lennepius (Origg. Græc.) κλόω, unde forsan κλοτέω vel κλότω: aptissime sic conveniunt *nectere sermones* et κλοτεῖν (κλώθειν) ὀπά. (150). μέγα ἔργον......φυλόπιδος nempe. cf. π', 208. Intelligunt Scholl. ut sit *ultio* Patrocli: addit Sch. br. *sepulturam.* Possit et junctura institui; *opus magnum, ut quis Achillem cernat inter primos versantem, infectum manet.* (153). μεμνήμενος—ultionis exigendæ et mei præsentis. ὧδε, *sicut ego*, virtutem summam exerens.

(154). Excipit orationem Ulysses; præviso quod certamen acerrimum exorturum est dat consilium ut copiæ, antequam in campum descendant, cibo reficiantur; vix etenim pugnam sustenturas inedia laborantes—172. Suadet deinde ut dona apportet Agamemnon, juret se Briseidem intactam reddere, paretque in tentorio convivium in honorem Achillis: hoc ei, injuria petito, debitum esse—183. (156). νήστιας, *impransos.* Commentarii loco ad hæc et sqq. inserviat β', 381. 385—90. (159). ἐν......πνεύσῃ μένος. Cf. κ', 482. (163). ἄκμηνος σίτ. *expers cibi*, ut supr. νῆστις, vel ut Gaz. ἄγευστος ἄρτου. Perhibetur vox Aeolica ἄκμα, ἀσιτία, *fames.* Pro commento grammaticorum ex h. l. pæne habuerim. (164). εἴπερ γὰρ etc. Angl. *for however ardently in his spirit he may join in the contest, yet his limbs insensibly lose their vigor—thirst and hunger assail him, and his knees totter as he advances.* Vis part. γε in 164 est ut adjunctum θυμῷ antithesin melius notet inter animum ad pugnam comparatum et labentes vires; *mente equidem.* (166). βλάβεται γοῦνατ' ἰόντι......*tarda trementi genua labant.* Aen. 5, 431. (167). ὃς δέ κ' ἀνὴρ etc. Contraria omnia eveniunt viro qui cibo fuerit refectus; non prius absistit—οὐ κάμνει γυῖα πρὶν......

πρὶν πάντας ἐρ. π.—*quam cuncti a prælio discesserint.* Cf. ξ', 101. (175). Personæ Ulyssis convenit ut juramentum intactæ Briseidis Agamemnoni suadeat; nam et antea legatus, verbis ipsius usus, hoc idem declaraverat: conf. ί, 132. 274 sqq. Sch. B. (178). Orationem convertit ad Achillem quem ut iram deponat suadet. (179). αὐτὰρ etc. μετὰ ταῦτα δέ σε φιλοφρονησάτω (*comiter excipiat, conciliet*) ἑστιάσει λιπαρᾷ καὶ δαψιλεῖ, ὅπως μηδὲν τῶν δικαίων ἐνδεὲς καὶ ἐλλιπὲς ἔχῃς. Paraphr. Gaz. ἀρέσασθαι, *placare*, proprio sensu ί, 112. 120. *Satiare*, Scut. Herc. 255. De convivio γερουσίῳ loquitur (cf. έ, 70 ss.) in honorem Achillis instaurando. πιείρῃ, *epulis lautis.* Has δίκην appellat, *jus debitum:* injuria enim affectus fuerat Achilles eoque impensius Agamemnonem, ut honores cumularet, decebat. (181). ἀτρεΐδη etc. Observat Heyne vulgatam rationem vertendi turbare sensum ut adeo minus certo ordine invicem sequantur partes orationis; jure equidem, at aliam proponit quæ sensum τοῦ ἀπαρέσσασθαι inauditum adfert—δυσαρεστεῖν—*alienari animo.* Procedit; *Atride, eris tu in posterum in alium moderatior: non enim indignandum est regem virum moleste ferre, quando quis alter prior ira exarserit.* At dubito de sensu illato, idque temere dictum puto χαλεπαίνειν esse intransitivum, cum ex vss. cit. β', 378. ώ, 369 liquido constet id verti debere, *lacessere, injuriosius tractare,* exp. recte παροργίσαι, βλάψαι. Melius opinor constituenda est oratio ut se excipiant 179. 180. 182. 3. In 181 convertitur oratio ad Atridem et παρένθετον accipio: *at postmodum te placet epulis instauratis, ne quid de jure debito detrahatur—Atride, tu vero in posterum æqui observantior eris—haud etenim indignandum est ut quis regem placet quando illum prior injuria affecerit.* Sic optime se excipiunt ἀρεσάσθω in 179 et ἀπαρέσσ. in 183, interque 180. 183 nexum efficit τὸ γάρ. Non ideo plene distinxerim post ἔχησθα in 180. juris, δίκης, mentio secum adfert ἀδικίαν Agamemnonis quem in transcursu castigat reditque in 182 ad ea quæ in mente habet præcipua. Bene voc. ἀρέσασθαι exprimunt Galli, *faire l'amende honorable:* Porphyrianum exscribit Gaz. ἐξιλάσασθαι.

(184). Orationem Ulyssis favore prosequitur Agamemnon: se paratum esse jurare et coram omnibus dona proferre: munus mandat primoribus hæc adferendi: præconi imperat ut porcum in sacrificium paret—197. (186). ἐν μοίρῃ, *ut res postulat*—κατὰ μοῖραν ἔειπες. ά, 286. κατὰ τὸ πρέπον καὶ ἀκριβῶς. Paraphr. Vid. γ', 59. Cum hisce conf. exordium orat. sup. ί, 115. (188). Verba πρὸς δαίμονος jungi possunt vel cum ὀμόσαι vel ἐπιορκήσω. Utriusvis ratio haberi potest. (189). Edidit Wolf. μιμνέτω αὖθι τέως, ἐπειγόμενός περ ἄρηος—at quomodo cum metro conciliandum? Arridet Bentleii conject. τέως μὲν, quod a MSS. stabilitum velim. Diversa autem vis particulæ περ conspicitur, *vel tantillum moretur festinans licet:* ἐπ. ἄρηος cf. supr. 142. C. S. (190). ἀολλέες. Hoc minime imprudenter Agamemnon: in concione Achivorum Pelidem injuriose compellarat; cf. ά, 137. 146. coram omnibus honor debitus nunc persolvendus est. De phr. ὅρκια ταμέσθαι cf. β', 124. (194). sq. ἐνεικέμεν......ἀγέμεν, *ferte—ducite.* Cf. supr. 147. (196). Talthybius, præco Agamemnonis: simile obit ministerium γ', 128. præcones quoque Priami, 245: cf. 268

ss. ί, 174. supr. σ', 558, loca officia χηρύκων illustrantia. (197). ἠέλιῳ τε. Cf. inf. 258 sqq. Jovi, summo numini, τῷ ὁρκίῳ, religionis custodi; ἠελίῳ—πάντ' ἐφορῶντι—ἐπακούοντι (γ', 276 sq.): uterque ideo ἵστωρ idoneus juramenti.

(198). Prorumpente affectu excipit orationem Achilles: expectandum esse donec veniat prælii cessatio ardorque ejus deferbeat: at minime tempori convenire ut cibo reficiantur dum inulti jaceant socii perempti: de ipso profitetur se nec potum nec cibum sumturum donec ultionem a Trojanis exigat. (200). ὀφέλλετε πένεσθαι. Cf. γ', 40. καὶ μᾶλλον, *eo ardentius quod nunc differenda sunt, graviterque læsus fui.* Oratio integra vere Achillea est; impotens sui animus—ægritudo—desiderium Magistri artem comprobant. *Concerns such as these may with the greater propriety engage your attention when there occurs an interval of rest from battle, and when there glows not in my bosom such ardor as at present. But those are now lying pierced, whom Hector the son of Priam hath laid low, whilst Jupiter allowed him his hour of triumph—and ye urge me to the banquet! Now especially is the season when I should excite the Greeks to battle, unfed, unrefreshed as they are—and to defer their preparation of supper until sunset, after we shall have effaced this present ignominy. Until that hour arrives never shall enter my mouth or drink or food while my friend lies dead......concerns such as these engross not my mind at present—carnage is all I care for and blood, and the groaning of warriors in their death-pang.* (207). ἀκμήνους. Supr. 163. (208). Refingit Heyne τισάμεθα (Obss. h. l.) at consensu omnes τισαίμ. τιϜσαίμεθα Knight. Vert. *ulti fuerimus:* λώβην, socios interemtos. (209). ἰείη, aor. 2. opt. ab εἶμι, *eo.* Cum locut. ἰείη κ. λαιμ. comparant Horat. Carm. 5, 2, 53. *non Afra avis descendat in ventrem meum—jucundior.* (212). ἀνὰ πρόθυρον τετραμ. modus solennis mortuos componendi. Hæc est *productio;* morem illustres ex Aen. 9, 486 sq. et not. Ruæi in loc. Explicat Sch. B. "*oculis januæ obversis componitur cadaver; e vita enim excessit rediturus nunquam.*" Vere an argute, quis dixerit? (214). ἀργαλέος στ. Cf. cum. κ', 521. Est epith. ἐναργὴς gemitus *seminecum* et *difficiles obitus* experientium.

(215). Pelidem alloquitur Ulysses. Vario artificio insignitur oratio quam, ut bene intelligatur, in periodos quatuor distinguas: I. ἐπιτίμησις, 216—20. Gravi reprehensioni suaviora immiscens prudentiam suam majorem ostentat ut dictis fides constet. Commendat hoc exordium Dionys. Hal. in τέχνῃ, § 9. contraria etenim prorsus suasurus est, novitque indolem Achillis ex rixa cum Agamemnone—qualem antea ab amico etiam depictum vidimus, αἰδοῖον—νεμεσητὸν—δεινόν, supr. λ', 648. 653. II. παραίνεσις, 221—24. Corporis curationem suadet comparatione ex *messe* petita: quantacunque cædes initio sit edita, cito tamen victoriam e manibus emissuros qui vires cibo reficere non curarint. Homines stratos comparat cum καλάμῃ—tempus operæ navandæ ut ita penitus efficiatur victoria, cum ἀμήτῳ. III. ἔλεγξις, 225—33. Absurdum evincit ut inedia facta cæsos plorarent pugnis continuis decidentes. Optimum fore ut ii quam citissime sepeliantur et ut superstites refectis viribus indesinenter et acerrime

pugnam cieant. IV. νουθέτησιν, 233—37, instructos adeo monet ut in aciem promptissimi descendant—ne mandatum expectent—suo enim periculo mansurum apud naves qui prælium detrectet.

Locum Dionysii excitat Clarke in not. h. l. studet orator ὁ πολύτροπος ut se ingenio præferoci commendet. Haud absimiliter agit Nestor in orat. ad Tydidem, ί, 53—62. (217). φέρτ. οὐκ ὀλίγ. π. ἔγχ. *hasta* (h. e. virtute bellica) *haud parum valentior*. Cf. β′, 530. πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι—ne amplius contendas—ἐγὼ δέ κε σεῖο etc. *longe te anteiverim in prudentia, natu major, plura expertus.* Sic in loc. cit. ί, 57. 60, ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσὶ....ἀλλ' ἄγ', ἐγὼν, ὃς σεῖο γεραίτερος εὔχομαι εἶναι, ἐξείπω. Conclusionem subjungit, τῷ τοι ἐπιτλήτω etc. *cohibeatur ergo tibi animus dum loquar.* Vertunt vulg. *acquiescat animus verbis*, cui concinit Gaz. in paraphr. ὑπομεινάτω καὶ πεισθήτω τοῖς ἐμοῖς λόγοις—immo accuratius profertur sensus cum de *iracundo* et *acri*, ut nunc, agitur. Confirmat interpr. priorem ψ′, 591. (221). Cf. C. S. Sensus loci eruendus est ex verbis supr. 162—70. In analysi partim expressi. Si vocem ἀκμήνοις (supr. 163. 207.) cum ἀνθρώποισιν jungas, prodit expedita oratio, *cito fit pugnæ satietas (jejunis) cujus plurimam quidem stipulam in terram æs fundebat; at perexigua est messis, cum semel Jupiter, arbiter certaminis, lancem inclinet:* h. e. quantumvis acriter prælium inierint, vires cito deficiunt jejunis, et fructum, ἄμητον, victoriæ jam partæ amittunt. Hoc partim expressi ex clausula in Sch. B. concinnius quam usquam alias vidi sensum enodante.

Eodem recidit opinor an statueris ἄμητον esse *fructum* victoriæ, vel τὸν τῆς ἐνεργείας χρόνον—cædis maximæ faciendæ: hoc tuetur Sch. dict. prius vero prætulerim. Expressit Heyne exp. Sch. br. *pauci supersunt qui pugnent* etc. quod et in paraphr. Gaz. latet, ὁ θεριζόμενος καρπὸς ἤγουν οἱ ζῶντες. Vix concinnum reor, attamen expositis nil obstat. Conf. insignem simil. in λ′, 67 ss. de lance Jovis, θ′, 69—74. ταμίης πολέμοιο—supr. δ′; 84. ut inter Latinos *arbiter*. cf. Horat. Carm. 1, 3, 15. (225). γαστέρι—h. e. inedia. Nunquam finiretur dolor si cæsos omnes ploratum irent: modum rei constituendum esse. (226). ἐπήτριμοι, σ′, 211. Revocat in mentem σ′, 552, δράγματα......ἐπήτριμα. Si hoc conferas cum λ′, 69, pulchra exoritur convenientia cum adumbratione certaminis in vs. 222, πλείστη καλάμη etc.; ut adeo integra conservetur species primo menti obversata. (229). νηλέα, non, ut exhibet Gaz. in paraphr., ἀνηλῆ καὶ ἀπαθῆ ψυχήν. Melius Cic.—*est æquum tumulis mandare peremtos firmo animo, et luctum lacrymis finire diurnis*, (Tusc. 3, 27.,) hoc est ἐπ' ἤματι δακρύσαντας, quod rectius exposuit Gaz. ἡμέρᾳ μιᾷ. *Nec sicci sint oculi amisso amico, nec fluant: lacrimandum est, non plorandum.* Senec. Ep. 93. Revocatur mens ad epitaph. Ennianum, *nemo.....funera fletu faxit.* (230). Ordines, ὅσσοι περιλίπωνται ἐκ τοῦ πολέμου etc. ut recte Gaza: respondet Lat. *supersint ex prælio.* (233). ἑσσάμενοι. *cum nosmet ipsi armaverimus.* Clarke. μηδέ τις etc. *nec quis moretur hortationis aliud expectans (quam id quod nunc datur).* Commentarii loco inservierit ad vss. 230—37 excitatio Agamemnonis β′, 381. 85. 91. 2. 3. (235). κακόν—κύνες ἠδ' οἰωνοί, β′, 393. Cf. μ′, 248. ss.

(238). Oratione finita Ulysses cum septem juvenibus delectis tentorium Agamemnonis adit effertque dona Achilli destinata, quæ habemus supra memorata ί, 122. 264. sqq.—249. Porcum deinde mactat Agamemnon, et juramentum addit, testibus adhibitis Jove—Tellure—Sole—Furiis, se Briseidem intactam reddere—265. Peracto ritu Achilles in aperta concione iram renuntiat: ceteri deinde ad cibum apparandum,—Myrmidones ipsi ad dona reponenda convertuntur—281. Vs. ὀπάσσατο, *ipse sibi comites ascivit.* Clarke. (242). Excitant vulgo ad illustrandum, *sic ait, et dicto citius tumida æquora placat,* Aen. 1, 142. Propius ad nostrum Terent. *dictum factum* ex Græc. ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον. (247). στήσας. cf. ν', 745. infr. χ', 350. Recte Gaz. ζυγοστατήσας—*appensa-ad-libram effert.* (249). μέσσῃ ἀγ. cf. supr. 173. (250) sqq. Cum hisce 250—5 conf. γ', 268—75. (255). ἐπ' αὐτόφιν εἴατο σιγῇ......κατὰ μοῖραν, ἀκ. β. *conticuere omnes, intentique ora tenebant*—σιγῇ δειδιότες σημάντορας—Aen. 2, 1. δ', 431. Fastidiose nimis Ernesti—ἐπ' αὐτόφιν, *immoti et silentes,* nam sic ταυτολογον est σιγῇ: prius tantum retinuerim. Verterim Angl. *they sat down in their respective places in silence, with due decorum, attending to the monarch.* (257), et supr. 254 transtulit Virg. Aen. 10, 667. *et duplices cum voce manus ad sidera tendit.* (258). ἴστω etc. Cf. γ', 276—80. ό, 36—40. Solet per se absolute poni illud ἴστω, formulamque precationis adscivere recentiores; cf. Euripid. Phœniss. 1691. Expressit loc. Apoll. in Arg. B, 257—60. præsertim 259 sq. οἵ θ' ὑπένερθε δαίμονες, οἳ μηδ' ὧδε θανόντι περ εὐμενέοιεν. Nec horum oblitus est Maro in magnifica illa descript. Aen. 6, 605 ss.

De syntaxi in vs. 261 trepidat Heyne: at plena distinctione facta post ὀμόσσῃ sententiam concinnes ut Gaza, οὐκέτι ἐγὼ τῇ νέᾳ θυγατρὶ τοῦ βρισέως χεῖρα ἐπιθῆναι βουλήσομαι. rectius tamen ἐβουλήσαμην, *it never was my intention.* Hoc tamen vix opportunum: melius foret ἐπυρήθην vel quid simile. Supplet Heyne ὄμνυμι—*juro me vim abstinuisse.* Lectum video in quibusdam ἐπενεῖκα, ut adeo integra procedat sententia a vs. 261. at concinnius, meo judicio, ἐπενεῖκαι cum ἐμέ. Sic invicem sequuntur partes orationis, ἴστω νῦν ζεὺς...... γῆ......ἠέλιος......ἐριννύες......μὴ μὲν ἐμὲ ἐπενεῖκαι etc. Affinis occurrit locut ά, 567. Cetera (262) distinxeris cum Heyne, κεχρημένος (αὐτῇ) οὔτε κατὰ πρόφασιν κ. τ. λ. et verteris κατὰ πρόφ. τευ (τινός) ἄλλου, *for the purpose of any other menial office.* Cf. ά, 31. (263). ἀπροτίμαστος h. e. ἀπρόσμαστος, *intacta,* ἄθικτος. Th. μάω, δ', 190. ί, 748. (265). ὅστις ἀλίτηται (εἰς) σφε, ὀμόσας—*quisquis in illos peccet juramento,* h. e. perjuret. "ἀλιτεῖν est proprie aberrare in aliam viam." *Heyn.* Non secus Latinum *delirare.* (266). Cf. γ', 292. (267). Abjicit Talthybius porcum in mare, erat enim τὸ ἀπὸ τῶν ὅρκων ἱερεῖον. Consuetudinem indicat Sch. br. excitatque loc. parall. γ', 310. Est porro actio symbolica ut sit victima βόσις ἰχθύων—diris enim devovetur perjurum caput. Illustres ex imprecatione in γ', 300. Dicitur h. l. λαῖτμα ἁλός, quod alias ut plurimum κῦμα; vertunt communiter, *æquor.* Poetice satis quidam, τὸ κύτος, *sinum—the bosom of the deep.* Quam argute porro Grammatici—esse λαιὸν τμῆμα, *lævum latus* terræ, Oceanum! Talia ἀγνοεῖν est εὐτυχεῖν.

Transtulit voc. Apollon. in Argon. A, 1299. (270). Specimina plura adhuc theologiæ eximiæ: conf. supr. 86 ss. διδόναι ἄτας, quod alibi ἄτη ἰνδιῖν. cf. ί, 18. (271). οὐκ ἂν etc. *nunquam aliquando mihi animum in pectoribus commovisset omnino Atrides, neque puellam, me invito, abstulisset, improbe agens* etc. Bene hæc conveniunt ingenio præferoci nilque magis metuenti quam timidi infamiam. Notandum est veteres distinxisse post ἀέκοντος ut prodeat, ζεὺς ἀμήχανος ἤθελε etc. sic Gaz. ζεὺς πρὸς ὃν οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι, *sævus*—at inconcinne id factum. Cf. π', 29. ι', 726. ἐ, 14. utitur h. l. Achilles ut σχέτλιος pass. (276). ἀγορὴν—vocat αἰψηρὴν tanquam *subitaneam—celeriter convocatam.* Sch. br. Hoc revera fiebat (supr. 40 ss.), et doctius existimo quod habet Gaz. διάλυσε τὴν ἐκκλησίαν ταχέως. Apposite comparat Heyne Od. θ', 38. θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα, h. e. θοῶς. Occurrit tamen et hoc ipsum posse reddi *subitaneam.* Confirmat magis illud in Aen. 4, 226, *celeres defer mea dicta per auras—celeriter* nimirum: agendi modus venustissime in epitheto subjecti alieni latet. Pulchre hanc metalepsin constituit Horat. Carm. 1, 37, 7.

(282). Briseis conspecto mortuo Patroclo in ejulatum prorumpit: miseram sortem plorat: se antea interfectos vidisse virum suum fratresque—nunc restare miseriarum cumulum, mortem Patrocli, qui eam tam humaniter tractaverat—300. Lamentantur et ceteræ captivæ—302. Achilles dolore confectus nequit a consilio dimoveri cibi recusandi ad occasum usque solis—308. Dimissis aliis manent Atridæ, Ulysses, Nestor, Idomeneus et Phœnix; at frustra solantur ægrum—313. βρισηὶς δ' ἄρ' π. *unguibus ora soror fœdans, et pectora pugnis, per medios ruit, ac morientem nomine clamat,* Aen. 4, 673 ss. *Nuntia fama ruit, matrisque adlabitur aures: ac subitus miseræ calor ossa relinquit:—evolat infelix, et femineo ululatu, scissa comam—prima petit.* 9, 474—79. Pulcherrime hæc transtulit ex Eurip. Phœniss. 1444 sqq. ed. Pors. nec minus venustum illud pro ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγ' ἐκώκυε—*semianimemque sinu germanam amplexa fovebat cum gemitu:* Aen. 4, 686. (287). κεχαρισμένε θ. mite ingenium viri conspeximus supr. ρ', 670 sq. Summo cum affectu apponuntur in seqq. ζωόν......τεθνηῶτα: *hunc ego te, Euryale, aspicio?—hoc mihi de te, nate, refers?* Aen. 9, 481. 491. (290). ὥς μοι κακὸν etc. *ut me excipit malum e malo semper*: τὰ κακὰ ἐπασσύτερα nempe. κακόν......ὀλέθριον ἔμολε, συμφορά τ' ἀπ' ἄλλων. Eurip. Hecub. 644 sq. καινὰ καινὰ δέρκομαι. ἕτερα δ' ἄρ' ἑτέρων κακὰ κακῶν κυρεῖ. οὐδέποτ' ἀδάκρυτος, ἀστένακτος ἁμέρα μ' ἐπισχήσει. Ibid. 689 ss. (291). Affectu tenerrimo mota miseriarum meminit quarum illa pars erat. Menti obversantur omnia cadavere conspecto viri qui ægritudinem captivæ lenierat. Revocant hæc luctum Andromaches; ζ' 413 sqq. Conf. et Eurip. Phœniss. 1511 ss. C. S. (294). κηδείους—*conjunctissimos* vertunt quidam: all. ἀνίαν παρασχόντας; nam κῆδος est et *cognatio* et *cura.* Emendes Sch. B. ex Gaz. paraphr. qui utramque expos. conjungit, προσφιλεῖς καὶ πεφροντισμένους: editum erat πεφρονισμ. Expos. 2dam illustrat haud invenuste Horatii illud—*desiderium, curaque non levis;* Carm. 1, 15, 18. Rectius omnium opinor *germanos fratres*—ut sit repetitio prioris clausulæ τούς μοι

μίαν γ. μ. Nil hoc usitatius: cf. θ', 527 sq. (294). ὀλέθρ. ἐπέσπ. Cf. β', 359. (296). πόλιν......Μύνητος. Lyrnessus. Cf. α', 184. β', 689, sqq. (298). κουριδίην ἄλοχ. α', 114. h. l. usurpari possit propria vi, *desponsam* enim solummodo indicant verba vs. 291. Recte hoc Heyne contra argutias vett. in Eustath. Excitat Barnes Horat. Carm. 1, 29, 5. *quæ tibi virginum, sponso necato, barbara serviet.* (299). Illustrat phr. δαίσειν γάμον Clarke ex Eurip. Iphig. in Aul. 122. 707. Heyne ex Odyss. γ', 309. Vertit Maro *celebrare hymenæos,* Aen. 7. 555. (302). πρόφασιν, *specie tenus.* Admoto misero spectaculo subit memoria fortunæ, et continuo in hac dolenda versantur totæ. Sensum hunc expeditum bene illustrat Aen. 9, 292—4. *perculsa mente dederunt Dardanidæ lacrymas; ante omnes pulcher Iulus, atque animum patriæ strinxit pietatis imago.* Conf. porro sigillatim Hectoris ea ad conjugem in ζ', 450—5. "Bellam sententiam" appellat Ernesti in not. h. l. laudesque addit scriptor Gallicus, cetera judex iniquior, in not. Clark. At meram laciniam existimat Heyne ex aliis locis confectam: meminit ω', 167. infr. 338. 9. Subolet errorem nempe κήδε' ἑκάστη quod stare nequit cum vox sit digammata. Sensus ingratus tollitur si cum quibusdam accipias πάτροκλον πρόφ. etc. *Patroclum, quidem, caussa lugendi oblata, simulque suas ipsarum miserias* etc. Durius tamen existimo: πρόφασις, quantum novi, de *prætexto* semper intelligendum est.

Crisis Knightiana desumitur ex Obss. Heyn. ad vs. 282 totum episodium de Briseide et lamentis captivarum e flosculis Homericis compositum esse. Seriorem manum produnt digamm. neglect. in ἰκέλη vs. 282, penultima correpta in πάτροκλε vs. 287, mos indicatus in vs. 298 nubendi captivas, ævo heroico minime conveniens, sententia in 302 et ingratum sensum movens et a consilio locoque aliena, junctura in melius efficta resectis vss. 282—302. Addi potuerit vix epicæ dignitati congruum esse quod commemorat Briseis—muliebris ingenii delinitionem in 295 ss. Displicet porro δαίσειν γάμον in 299.

(303). αὐτόν—Pelidem. At junctura offendit Criticos, voce (αὐτὸν) a subjecto suo tam divulsa. (306). Notatur in hisce τὸ ἀνακόλουθον: ordinari debuit sententia, μή με κελεύετε ἄσασθαι φ. ἦτ. πρὶν ......πρὶν ἠέλιον δῦναι. Abrumpit ordinem post ἦτορ affectu percitus. (312). Reddunt fere omnes *oblectantes assidue tristem.* Similiter Gaz. paraphr. παραμυθούμενοι συνετῶς, eadem junctura at diverso sensu, cum πυκινῶς sit et *frequenter* et *scite.* Provocat Heyne ad Odyss. τ', 95, unde comprobatur junctura πυκινῶς ἀκαχήμ. Utrumvis stare potest. τέρποντες de *conatu* accipiendum est ut notant certatim Scholl. μενέτην τέρποντες, *manebant solandi caussa.* Verte Angl. *using their utmost efforts to amuse.* De locut. στόμα πολέμου vid. κ', 8. (314). ἀδινῶς ἀνενείκατο—vel στεναγμοὺς vel (quod in φώνησε latet) φωνήν. Illud ponit Gaz. ex Schol. br. et inter Ionismos referendum est ut ostendit Heyne ex cit. Herod. 1, 86. Venusta est adumbratio in Aen. 2, 288, *sed graviter gemitus imo de pectore ducens. Ciet gemitus,* Georg. 3, 517. at longe pulcherrimum ex hisce collat. cum κλαίειν infr. 338, *in fletum ducere voces,* Aen.

4, 463. (315). Officia memorat defuncti amici: hoc affectu summo et cum re nata convenientissime quum jam viventis absit commercium solaque recordatio præterita referat. Arte nunquam satis laudanda contrarium affectum depinxit Maro in Aen. 2, 26—30. Ut *desiderium* Noster, ita ille *lætitiam* et *gratulationes* abacti mali, specie viva et imagine in loca ipsa impressis, feliciter adumbravit. (316). λαρόν. ρ'. 572. (320). ἄκμηνον. Supr. 163. 207. (321). σῇ ποθῇ, *desiderio tui.* (323). ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον......ἐμπεδόμοχθον. Pind. Ol. 1, 95. (324). χήτεϊ τοιοῦδ' etc. Supr. ζ', 463. (325). ῥιγεδανῆς—ὀκρυοέσσης. ζ', 344. Tragicorum est αἰνολένη. (326). Anacoluthon notes ἠὲ τὸν, quod post vs. 322 efferendum ἠὲ τοῦ. Versus inseq. manifeste curas rhapsodi prodit qui recentiorum fabulas in mente habuit de Achille in insula Scyro Lycomedis inter filias latente. Ex vs. supr. 323 sq. narratio postea explicata fuit a Tragicis ærumnosæ senectutis Pelei ἄπαιδος: cf. Eurip. Androm. 1207. Haud dubie adumbratum exinde illud vs. 1201, διάδοχα τάλας ἐγὼ (Peleus) γέρων καὶ δυστυχὴς δακρύω. Questus porro 1081. 1073 ss. Addit Heyne Acasti in eum injuriam, Eurip. Troad. 1126 sq. Cogitandi sunt poetæ seriores, rerum narratarum penuria coacti, ad Homerica confugisse, et ex iis flosculos legisse quos postmodum, pro suo arbitrio quisque, vario artificio ornabant. (328). ἐώλπει. Quod pro comperto non habuerat Achilles se amici superstitem fore liquet ex narratis antea σ', 6—82. Custodem filio et amicum in mente addixerat Patroclum fati sui memor (ί, 410 ss.) μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων: sensum animi spe dejecti optime depingit oratio—periodis iterata—θρηνώδης. Venustas eximia cernitur in vs. 333; κτῆσις—δμῶαι—δῶμα—cuncta sigillatim memorantur *desiderium* cientia: in imagine demum subsistit ægritudinis paternæ. (335). τυτθὸν etc. Bene vertit Heyne, *ægre vitam trahere.* γήραϊ etc. *et præ senectute invisa et quia nuntium mortis meæ quotidie expectat.* Fortasse huc respexit Virg. —*vitam moror invisam, Pallante perempto———non vitæ gaudia quæro* etc. Aen. 11, 177—80. Cf. supr. 327. (339). Cf. supr. 302. Suavissime hoc attingit Maro; *dulces moriens reminiscitur Argos,* Aen. 10, 782.

(340). Questu mulierum excitatus Jupiter negligentiam Minervæ incusat quod adeo deseruerit Achillem: hortatur ut illum adeat et pectoribus instillet nectar ne inedia confectus fatiscat—348. Obsequitur dicto dea, et munere peracto ad Olympum redit—356. Insequitur descriptio Achivorum animose ad pugnam procedentium, inprimisque Achillis ipsius, speciei ejus terribilis—furoris bellici—armaturæ—368. (342). ἀποίχεαι......κεχώρισαι ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, Gaz. Est nempe ἐΰς, ἔϊος, ἦος—*fortis.* Cf. ά, 393. Possit etiam *tui viri; quem honore prosequi solebas.* Cum locut. ἀποίχεσθαι comparat Heyn. recentius ἀφίστασθαι——*stare seorsum ab aliquo, deserere.* (343). μέμβλεταί σοι, *curæ est tibi. Quonam nostri tibi cura recessit?* Aen. 2, 595. De voc. cf. γ', 11. (348). λιμὸς—"nunc κάματος ἐκ λιμοῦ." *Heyne.* At nil necesse; vertendum, *ne illum opprimat inedia.* Spectat Vir doct. ad vs. infr. 354. (350). ἅρπη. Ex milviorum genere avis. Iteratur pene similitudo ex σ', 615, va-

riatur ex δ', 75—8. (356). τοὶ. Achivi. (357). ὡς δ' ὅτε etc. Comparatio galearum ceterique ornatus bellici denso ordine apparentium cum nivibus: aliter institutam vidimus supr. ό, 171; ut nempe adumbretur celeritas movendi. Conf. loc. (359). λαμπρὸν γαν. Cf. ν', 265. (360). ἐκφορέοντο. Exportabant arma e navibus, nam pridem inermes ad concionem venerant, et in loco aperto se instruebant—in medio illorum Achilles. Ad fidem majorem et ἐνάργειαν descriptionis apponuntur ornatus bellici partes, κόρυθες—ἀσπίδες—θώρηκες—δοῦρα, ut adeo sigillatim expressæ nitore quodam oculos perstringant, nec minus artem poetæ in depingendo quam in numeris concinnandis felicitatem evincant. Versibus ipsis inest αἴγλη—versus ipsi γελῶσι—audio strepitum concursantium—sonitus pedum—heroemque in medio agmine conspicio spiritu, furore suo copias accendentem. (361). Bene in paraphr. explicat Gaza epith. κραταιγύαλοι——οἱ ἰσχυρὰ γύαλα, ἤγουν κοιλώματα, ἔχοντες. Cf. ἑ, 99. (362). αἴγλη, *nitor, fulgor.* Dicitur χθὼν γελᾶν, fulgore armorum renidescens et fluctuans. Imagines dudum expresserat iu β', 457. 8. 780. 1. Feliciter porro Aesch. in Agam. 92, ἄλλη δ' ἄλλοθεν οὐρανομήκης λαμπὰς ἀνίσχει. Nostrum et Hesiod. Scut. 60, eximie adumbravit Lucretius; *fulgur ubi ad cælum se tollit, totaque circum ære renidescit tellus; subterque, virum vi, excitur pedibus sonitus......mediosque repente transmittunt, valido quatientes inpete, campos:* 2, 325—30. Vestigia premit Virg. Georg. 2, 281 sq. *ac late fluctuat omnis ære renidenti tellus:* in hisce ferme ad lit. transtulit Odyss. ξ', 267. 8. (363). κτύπος ὤρνυτο π. πεδιοπλόκτυπος βοὰ χρίμπτεται, ποτᾶται, βρέμει......βοᾷ ......ὁ λεύκασπις ὄρνυται λεὼς......ἀσπίδων κτύπον......κτύπον δέδορκα· πατάγος οὐχ ἑνὸς δορός. Aesch. S. c. Theb. 83. 8. 97. 100. (364). ἐν δὲ μέσ. *medio dux agmine Turnus vertitur arma tenens.* Aen. 9, 28. (365). ὀδόντων καναχὴ......ὄσσε λαμπ. *huc ora ferebat et illuc dentibus infrendens.* Aen. 8, 229. 3, 664. Hæc postrema illustres ex ά, 104. supr. ό, 607. Od. δ', 662. Hes. Scut. 390. Imitatus est Maro in Aen. 12, 101. 2. at præcipue ad exemplar Apollon. in Arg. 1, 1296 sq. unde et sua Lucret. 3, 290 antea excitata. Cf. C. S.

Multum disceptatur de loco toto a vs. 340. Resecat Knightius episodium 340—56: reliqua intacta relinquit ad vs. 365 cui una cum seqq. 366. 7. 8 stigmen affigit codicis Veneti. Refingit Heyne vss. 356—64, cetera non tentat. Uncis inclusit Wolfius 365—68, serioris commatis haud dubie. Crisin adeas in notulis Knightii vs. 343. Obss. Heyn. pp. 683–7. Tædium foret legentibus si eruditionem a loco alienam et quæ illustrationi poeticæ semper debet posthaberi congererem.

(369). Magnifica insequitur descriptio Achillis se armantis: armis indutus periculum facit an se movere possit libere—hastam deinde arripit. Equos jungunt famuli Automedon et Alcimus; currum ipse conscendit—398. Vss. 369—73 obvii erant antea γ', 330. 1. 2. 4. 5. repetiti ferme totidem λ', 17. 18. 19. 29. 32. π', 131. 2. 3. 5. 6. Majore copia verborum descripta habemus arma herois eximii regisque in pugnam exeuntis. (374). σέλας......ἠΰτε μήνης. An-

ne fundus comparationis vs. supr. σ', 484? apposite citari potest Aesch. Sept. c. T. 385, λαμπρὰ δὲ πανσέληνος ἐν μέσῳ σάκει......νυκτὸς ὀφθαλμὸς, πρέπει. Si cum hisce contuleris illud Maronis, *lucentemque globum Lunæ*, vix cum Heynio cogites non constare posse cum invicem σέλας μήνης et σέλας καιομένου πυρὸς quo minus fulgori clipeï ejusdem adsimilentur: frigescit sub tactu meri Critici *ignea vis* astrorum—deficit *argentea Phœbe*. (375). Commentarii instar fuerint vss. γ', 75. σ', 210 ss. Emendata versio similitudinis doctrinæ Ernestii debetur: *veluti quando nautis in ponto versantibus apparuerit fulgor ardentis flammæ; ardet vero ille in altum (emicans) in montibus, in loco solitario: illos autem invitos procellæ pontum super piscosum ab amicis seorsum agunt* etc. Mendose vertebatur *e ponto relucet* cum constructio vera sit ναύτῃσιν ἐκ πόντοιο. Indicatur nempe *prospectus e pelago* ut adeo, salvo sermone, poni possit ἐξ pro ἐν—immo et ἀπὸ, ut αἴρει τὰ ἀπὸ γῆς in Plat. Cratyl. 284. Comparat Ernesti locut. ἐξ ἐπιπολῆς, *in superficie*: at luculentissima præbentur in ξ', 153, στᾶσ' ἐξ οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου, et in Eurip. Phœn. 1238, ubi bene edidit Porsonus ὑπῆρξ' ἀπ' ὀρθίου σταθεὶς πύργου. Anomalia, si qua est, optime explicatur in G. Gr. Aug. Matthiæ § 596 *a*, *b*, *c*. (377). σταθμῷ etc. ν', 473. (381). Cf. λ', 137. 8. Recte ad sequentia illustranda adfert Clarke ἑ, 4 ss. quæ et retrahi possunt ad vs. 574; at minus apposite σ', 206, 214,—inermis etenim processerat Achilles. (382). περισσείοντο etc. Ex hisce adumbratum somniant *Achillem cristatum* in Aen. 1, 468, Hectoris et ipsius κορυθαιόλου parum memores. Melius compararint ζ, 469 sq. (384). πειρήθη etc. *periculum sui fecit*—εἰ ἐντρέχοι φ. γ. *si faciles in iis moverentur artus*; εἰ τὰ μέλη ἐνάλλεσθαι αὐτοῖς δύναιτο, Gaz. ἐντρέχειν ideo ut Angl. *to move with freedom.* (386). τῷ δ' etc. *ei vero instar alarum erant.* Vacillant lectt. inter αὖτε, εὖτε, ηὖτε. postrema hæc nil differunt; tuetur prius Wolf. αϜτε, Knight. Errore insigni Gaza εὖ μάλα, nisi versum refinxeris ἄειρέ τε. Optime h. l. Sch. B. ἐμετεωριζε και γαυριαν αὐτον ἐποιει τα ὁπλα, ὡς των ὁπλων βασταζοντων τον ἀχιλλεα, οὐ βασταζομενων. *Habilis lateri clipeus loricaque tergo est.* Aen. 12, 432. (387). ἐκ δ' ἄρα σύριγγος etc. δορατοθήκης exp. Conflantur hæc omnia ad vs. 395 ex π', 139—49. Transtulit et Virg. in Aen. 12, 92 sqq. Cf. C. S. supr. 365. (393). λέπαδνα, ἑ, 730. γαμφηλῆς, ν', 200. κατὰ δ' ἡνία etc. nempe ἐπὶ ἄντυγι. cf. ι, 262. Cum tota hac descriptione 392–98 conf. ἑ, 720–32 et 745. (397). Currum conscendit Achilles ὁ παραβάτης—κορυσσάμενος, *postquam se armaverat.* Claudit descriptionem insignem vs. lect. antea ζ', 513, nisi quod ὑπερίων, solis alias proprium factum, h. l. legatur. Cf. θ', 480.

(399). Equos alloquitur Achilles: ut se a prælio reducem ferant hortatur: mortem Patrocli exprobrat—403. Equorum uni, ut respondeat, vocem indit Juno—407. Interitum Achillis ipsius cito venturum prædicit, 409. 416. non illis segniter agentibus debitum fuisse quod amicus occubuerat, sed interventui Apollinis—414. Pelides dicta animose excipit, equosque inter primos subsistit—424. (400). Præiverat in tali allocutione Hector: cf. θ', 184 ss. Utrum-

que locum, hunc potissimum, ob oculos habuit Virg. in Aen. 10, 861 sqq. Virum certe summa ægritudine laborantem decet ut affectu prorumpente vel animantia ἄφωνα compellet; nec revocanda est res ad ingenii subactioris judicium quæ naturam ipsam exemplar ponit. Hoc perspectum habuit Maro cum ductorem, ira concitum, hastam suam alloquentem depingat, Aen. 12, 95 ss. nec majora ausus quam antea 10, 773 sq. et Stat. Theb. 10, 548, *ades o mihi dextera* etc. (401). ἄλλως δὴ etc. *nunc alio modo (quam pridem fecistis) deliberate salvum-referre aurigam;* h. e. melius quam antea, cum Automedontem solum reportastis: cf. π', 866. ρ', 452. Per ἡνιοχῆα seipsum, παραβάτην, intelligit: vox tamen haud in proprio usu adhibetur. Cf. ρ', 427. Laxo sensu utrumque designare potest, et eum qui equos dirigit, et pugnantem. Exponit Gaza, ἡνιόχους, unde intelligo lect. probatam ἡνιοχῆας quam memorat Heyne in Aldinis extitisse; at ex cod. Ven. exscriptum illud alterum, et doctius est. (402). ἐπεί χ' ἐῶμεν π. redditur vulgo, *ubi satiati-fuerimus pugna.* Nulla ratione grammatica Gaz. ἐπειδὰν ἀναχωρήσωμεν τοῦ πολέμου, quasi sit ab ἐάω, *mitto, sino:* nec magis intelligo exp. prim. quam a Sch. br. desumtam video, ἀναμιχθῶμεν. Sensus equidem in proclivi est, *miscere pugnam, congredi* cum hostibus, at de grammatica dubitatur.

Ponitur radix ἕω, fecundissima ipsa, unde inter cetera prodibant ἵημι. et εἶμι. Ex ἕω est ἕομεν et ἕωμεν. ex ἕημι, ἐῶ, ἐῶμεν, mod. subjunct. ἕμην quoque et ἕντο, aoristi 2di indic. Posterius hoc obvium est sæpissime; ἐξ ἔρον ἕντο, ά, 469. ί, 222. expedit ideo syntaxin h. l. Heyne, ἐπεί χ' ἐῶμεν (ἔρον) πολέμου, *postquam belli desiderium eximamus.* Non difficile fuerit et alia probabilia comminisci: tenebat Knight χέομεν, at de ratione ejus dubitat Heyne; erat fortasse, *postquam ipsos nos fundimus ex pugna,* h. e. *revertimur,* χέομεν ἑαυτοὺς ἐκ, ἀπὸ, τοῦ πολέμου. Durius id fatendum—nec multum distat a prima notione ἐᾶν, *mittere,* scil. ἑαυτοὺς, *nosmet ipsos—a præliando.* Sensum me attigisse video ex Sch. Par. h. l. (404). αἰόλος, *celer.* (405). ἄφαρ etc. *illico se-inclinavit-deorsum capite,* ad lit. Cf. β', 148. Mærentis autem gestum accipio; cf. ρ', 439 sq. hinc exoritur convenientia cum loc. cit. Aen. 10, 860, quam inter venustissimas appono: equum Mezentius *adloquitur mærentem;* quod gestu innuit Homerus, id discipulus verbo uno mille elegantias rhetoricas exsuperante. (408). νῦν γε, *nunc equidem, nunc saltem*—ἀλλὰ etc. *sed diu id non effecerimus—instat mors.* Vocularum, prioris speciatim, vis est βεβαιωτικὴ. inest quoque ὁριστικὴ—quæ definit et limitat. (409). οὐδὲ—ἡμεῖς αἴτιοι etc. Fatum iterum: cf. supr. 86. Summam rei expressit Eurip. in Androm. 1268 sq. (413). Cf. π', 788 sqq. (415). ἅμα πνοιῇ. Cf. π', 149. μ', 207. Inanem argutiolam fundit h. l. Heyne ex ortu mythico Xanthi petitam supr. π,' 150 sq. cf. Obss. p. 702. Sensus autem verborum est; *a nobis licet æquiparetur venti velocissimi cursus, ad mortem depellendam haud profuerit—nam præsto est.* Illustratur ex egregia prosphonesi Aen. 2, 431 ss. (418). ἐριννύες prohibent ne plura dicat, ut Juno et Parcæ Helenum fatidicum in Aen. 3, 379. 80. Dii universi in Apoll. Arg. 1, 311. 12. Caussam adfert Sch. br.

τὸ παράλογον rei. Negat alter ex Scholl. (MS. Townl.) incredibile esse equum fieri vocalem cujus stirps divina memoratur supr. ρ' 444. Hoc vero est ad rationem rem perducere quæ profertur tantum fabulis decora. Veterum ingeniis aptatissima fuit narratio, quæ inter auguria et superstitiones versabantur, fabulisque ad *moralia* inculcanda concinnatis assuescebant. Talem optime definit Heyné, "Mythicam persuasionem rei ad mirationem movendam idoneam." Obss. p. 808. (421). Cf. ι', 410 sqq. (423). ἄδην ἐλάσαι. Locut. Homerica: cf. ν', 815. ι', 203.

Vss. 398—424 resectos vult Knightius: juncturam etenim melius concinnari cum initio sequentis libri, eximique plurima ab Homerica lingua et mente aliena. Respicit crisis speciatim ad vss. 398. 402. 421. Præiverat Heyne in vss. 407. 416. 417. quos et ἀθετεῖ Sch. B.

NOTÆ IN LIBRUM VIGESIMUM ILIADIS.

[Ἐπιγραφή]. Copiis Achivorum et Trojanorum instructis, Jupiter diis congregatis consilii auctor est ut se pugnantibus immisceant* ne sævitia Achillis maturetur excidium Trojæ—30. Descendunt Olympo—Juno, Minerva, Neptunus, Mercurius, Vulcanus, Achivis opem laturi; Trojanis, Mars, Apollo, Diana, Latona, Xanthus, Venus: eorum ingressum cœlestis fragor ac tremor terræ concelebrat—74. Ante initum prælium concitat Aeneam Apollo ut Achilli, in Hectorem instanti, obvium se ferat; diique interea, suasu Neptuni, seorsum ab acie considunt—155. Progressi Aeneas et Achilles, sermonibus mutuo habitis, certamen ineunt; priorem, regno inter Trojanos fatis destinatum, Neptunus nube obducta neci eripit—352. Hector, Achillem aggressurus, ab Apolline revocatur; Achilles quum alios Trojanorum, tum etiam Polydorum, Priami filium, interimit—418. Jam necem fraternam ulturus cum Achille

* Exinde libri titulus vulgatus Θεομαχία, in qua conspicitur præsertim deorum ministerium. Viam sternit concilium vss. 1—40. Cf. 47—66. 67—74. 79—110. 112—155. 291—342. 438—44.

congreditur Hector, quem ipsum quoque nebula cinctum Apollo subducit—454. Ceteros Trojanos adoritur Achilles dolore concitatus, campumque fæda strage cæsorum atque armorum complet—505.

---

(2). ἀμφὶ σὲ. Epiphonesis poetæ usitata: cf. ϱ', 679. (3). θρωσμῷ π. Cf. κ', 160. λ', 56. (4). Per Themistem diis concilium edicit Jupiter. Conveniunt omnes; fluviorum dii, Nymphæ ἀλσηΐδες, κρηνίδες, λειμωνίδες, Oceano solo absente—13. Neptunus, quum inter illos consedisset, concilii caussam exquirit—18, cui reponit Jupiter, se de pugnantibus esse solicitum; hortari igitur deos ut utrique parti opem ferant prout cuique sit libitum—25. Summam consilii aperit, ne Achilles solus Trojanos adortus, urbe præter fatum (ὑπέρμορον) capta, bellum terminet—30. Quod per Themistem h. l. agit Jupiter narratur ipse fecisse θ', 2. 3. ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο etc. Revocandum quoque concilium deorum in δ', 1—4. Verba κρατὸς ἀπ' οὐλ. bene congruunt cum θ', 51, ipse enim summum jugum tenet; inferiora ceteri. Excitat Clarke h. l. exordium Virg. in Aen. 10: at vss. effictos videas ex loc. cit. θ', 2. 3. 51. Illud *sideream in sedem* est Homericum εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα. (7). νόσφ' ὠκεανοῖο. Caussam comminiscitur Sch. br. ne per suam auctoritatem, πρεσβύτατος ὑπάρχων, obstet certamini deorum. Diversam interpretationem video in paraphr. ἔξω τοῦ ὠκ. h. e. loco, situ. At minime trepidandum est, cum poetæ liceat figmenta sua, prout visum fuerit, variare. (8). Enucleate recenset appellationes Nympharum Sch. br. Profuerit magis ornatum descriptionis observare: Achille in aciem prodeunte, eo jam perventum ut de summa belli agatur, fatum quippe imminere Trojanis: hoc insignit poeta—solicito Jove—convocatis diis—in aciem descendentibus—terra marique, velut ad eventum rei, laborantibus. (11). αἰθούσῃσιν. ζ', 243. Erat supr. δ', 1, καθήμενοι ἠγορόωντο χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ. δῶμα διὸς in præc. *domus omnipotentis olympi*, Aen. 10, 1. (12). ἰδυίῃσι. α', 608. (18). ἄγχιστα δέδηε, *jamjam exarsura est.* Prave in paraphr. distincta video, ἄγχιστα μάχη, *(proxime instat,)* πόλεμός τε δ. etc. Cf. ν', 736. (20). ἔγνως etc. ut Achilles Thetidi, οἶσθα· τίη τοι ταῦτ' εἰδυίῃ πάντ' ἀγορεύω; α', 365. (21). ὀλλύμενοί περ. Quid vult recepta, *pereuntes licet?* Maluerim περ, *omnino*, et distinctione nulla facta post μέλουσί μοι verterim, *magnopere de illis angor pereuntibus.* Videtur Gaza accepisse ut otiosum, nam in paraphr. haud exprimit; at hoc minus accuratum. (22). Emendabam πτύχεσ' οὐλύμποιο, nam vulgatum πτυχὶ ingratissimum hiatum præbet. Poterim quoque πτύχεσιν οὐλύμπου. priorem video Knightium indux-

isse: recteque adnotasse virum doctum ubique occurrere πτύχες etc. ὀλύμπ. Cf. λ', 77. (25). ὅπῃ νόος etc. *prout cuique mens, studium ferat.* (27). οὐδὲ μίνυνθ' ἕξουσι, *ne parumper quidem sustinebunt.* Ad ν', 51 refert Ernesti gloss. Hesych. ἰφίξουσιν propter ν ephelcust. Certe in h. l. neutiquam admittendum; at nec in illo altero, pro meo judicio, desiderandum. (28). Crisis Clarkiana bene se habet, ὑποτρομέεσκον, *contremiscere solebant*; nec tamen imperfecto propria est ista: cf. ά, 37. Nec tribuenda est opinor verbis in σκω singulariter, nam genesis eorum aliter quam leges grammaticæ vulgaris monent expedienda est: cf. Suppl. Præf. Not. § 41. At vim sententiæ interpretes latuisse credo, Jovemque in hisce ad ea quæ narrantur supr. σ', 217 ss. respicere: vertenda ideo, *illum antea tantummodo conspectum refugiebant.* Hoc expedit junctura καὶ πρόσθεν ὁρῶντες, videoque sensum attigisse paraphr. vet. καὶ δὴ καὶ πρότερον αὐτὸν ὁρῶντες ὑπέτρεμον. Excipit voc. πρόσθεν in vs. seq. νῦν. δείδω δὲ μὴ τεῖχος νῦν ἐξαλαπάξῃ......ὅτι δὴ χώεται αἰνῶς (κατὰ τὸν) θυμὸν (ἕνεκα) ἑταίρου. Vox ὑπέρμορον antea occurrit β', 155. Sensus generalis est *præter id quod fatale est*—ut in loc. cit. reditus Achivorum, ita nunc vastatio Trojæ ab Achille. Cf. supr. π', 709. ρ', 406—9. Huc ergo recidit consilium Jovis ut integra maneat eventuum series: eo etenim peracto quod Thetidi promiserat, et sua fata sunt Achilli expectanda.

(31). Dictis Jovis concitantur cœlestes, diversisque studiis (δίχα θυμὸν ἔχοντες) certamen ineunt—40. πόλ. ἀλίαστον. β', 797. μ', 471. π', 296. (32). δίχα θ. ἔχ. Cf. β', 13. ἀμφὶς......φράζονται ἀθάνατοι. (33). ἀγῶνα νεῶν. Cf. ό, 428. π', 239. 500. (34). γαιήοχος. Cf. ν', 43. ἐριούνης, epith. Mercurii in extremis tantum libris adscitum. Cf. infr. ώ, 360. Od. θ', 322. Ex ministerio inditum nomen, ὁ μεγαλωφελής—quod vel ex narratione ώ, 333 sqq. satis intelligendum est collat. cum Hymn. in Merc. 3. Vertunt *utilitatum-auctor.* Insulse Gaz. ὁ ἐρευνητικός, *indagator*—quasi id ulla analogia ferre posset. (35). κέκασται, *ornatus est.* Cf. β', 530. Notatur constructio ἐπικεκασμένος φρ. πευκαλ. ut antea vs. 26 ἐπιμαχεῖται pro simplice μαχεῖται, in not. Heyn. h. l. at dubito an satis perspecte, nam nihil usitatius est quam μάχεσθαι ἐπί τινι. Verte priora Angl. *accomplished in wisdom of mind,* et illustres ex hymn. supr. cit. 13. 15. 16. officia porro dei ex Horat. Carm. 1, 10. (36). σθεν. βλεμ. Cf. θ', 337. Respondet Liv. 1, 7, *ferox viribus.* (37). Vs. lect. supr. σ', 411. (39). ἀκερσεκόμης. Epith. Apollinis illust. ex Pind. Py. 3, 26. Hymn. in Ap. 134. adumbratum volunt in Horat. Carm. 1, 21, 2. *intonsum......dicite Cynthium, Apollo of the locks unshorn.* Recondite explicant veteres quorum doctrinam summatim exponit Sch. br. ἀεὶ κομᾶν διὰ τὰς ἀ κ τ ῖ ν α ς. ἴσος γὰρ τῷ ἡ λ ί ῳ ὁ ἀπόλλων. Fidem facit quod in Hymn. cit. conjunguntur epitheta ἀκερσεκόμης, ἑκατηβόλος. hoc vero non secus ac χρυσάορος, έ, 509, *lucis genitorem* adumbrat. Respiciunt huc quæ ex Macrobio citat Clarke sensum allegoricum optime expedientia; "Apollo *chrysocomes* cognominatur, a fulgore radiorum, quas vocant *comas aureas* solis. Unde et ἀκερσεκόμης, quod nunquam radii possunt a fonte lucis avelli." Sat. 1, 17. Epith. prius Latini vertebant

auricomus; ortum dederat Pind. in. Ol. 6, 71—7, 58. Ejusdem linguæ symbolicæ est ἰοχέαιρα, epith. Dianæ: cf. έ, 53. Hymn. in Dian. 2. 4. 6.

(41). Diis a prælio absistentibus Achivi sese efferunt ob Achillem rursus in aciem progressum; Trojani contra perculsi metu refugiunt—46. Miscentur demum pugnantibus dii; certamen ciet Discordia; Minerva, nunc ad vallum, nunc ad plagam litoralem adstans, altum clamat; vocem contra tollit Mars ex acropoli Trojana et Callicolone juxta Simoentem—53. In vs. 41 otiosum puto τὸ ῥά, et ad metrum fulciendum illatum quod sine illo stare potest. Cf. Suppl. Præf. §. 30. (44). Τρῶας etc. Cf. ή, 215. (48). Species inter sublimiores: ἔρις κρατερὴ (ν', 358) concitatur; λαοσσόος ὦρτο......ἥ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοίιον ἔμβαλε μέσσῳ ἐρχομένη καθ' ὅμιλον etc. cf. δ', 444. Cum hisce conferenda sunt quæ de numinibus infestis Trojæ ornatissima tradit Virg. Aen. 2, 610 sqq. præsertim vss. 615 sq. qui ex h. l. vs. 52 et έ, 460 conficitur. Recte tradit Heyne agmina prima et novissima Achivorum designari in vss. 49. 50. pro hisce substitutis fossa et plaga littorali. Ulterius observandum est in eo conspici artem poetæ ut rebus enarratis fidem faciat, dum per locorum designationes sensum fortiter ferientes explicationes ordinesque copiarum legentium oculis subjiciat. Adferri nequit exemplum magis illustre quam loc. cit. supr. Aen. 2, 610—22, quem imitatur Stat. Theb. 5, 281. (50). ἐπ' ἀκτάων, *ad litora:* Sic in Odyss. ν', 346 ἐπὶ κρατὸς λιμένος......ἐλαίη. Inepta vers. vulg. *super litoribus*—forsan ut congruat phrasis cum γ', 5. Epith. ἐρίδουπος transtulit Virg. in Georg. 1, 358, *resonantia longe litora.* Arati sunt αἰγιαλοὶ βοόωντες ἀκταί τ' εἰνάλιοι, Diosem. 178. 9. confecta existimes ex nostro supr. ρ', 265. adumbravit *forsan* Lyricus in Pyth. 4, 24. *certe* Tragicus in epith. θαλασσόπληκτος, Pers. 305. (51). ἐρεμν. λαίλ. ἶσος. Dubitatur an *specie* vel *impetu*: at quidni in utroque? Prior optime illustratur ex ά, 47 collat. cum έ, 864—7. (52). ὀξὺ...κελεύων, *alta voce hortans.* Cf. ρ', 88. μ', 125. adumbrat Horat. 1, 34, 16, *stridore acuto.* κατ' ἀκροτ. πόλ. *de arce summa,* περγάμου ἄκρης, έ, 460. (53). καλλικολώνῃ. Occurrebat descendentibus ab Ilio versus mare trajecto Simoente: prospectus inde erat in campum, itaque ibi consident dii cum Marte infr. 151. Cf. Heyn. Exc. III, ζ', pr.

(54). Congrediuntur numina: ornatu magnifico sermonis instruitur locus; fulgura emittit Jupiter—terram montesque summos quatit Neptunus—tremunt radices Idæ—exsilit e solio Pluto ne regna ima, confligentibus inter se immortalibus, pandantur aspectui veritus—66. Recensetur ordo pugnæ; stant invicem oppositi, Apollini Neptunus, Marti Minerva, Junoni Diana, Mercurius Latonæ, Vulcano Xanthus–74. In vss. 54 sq. constructio duplex probatur; ὀτρύνοντες τοὺς ἀμφοτέρους συνέβαλον αὐτοὺς, *commiserunt illos,* ἔριδι μάχεσθαι—ut in loc. sim. ά, 8. vel (quod prætulerim) συνέβαλον ἑαυτοὺς μάχεσθαι, ut supr. π', 564 sq. Τρῶες......σύμβαλον μάχ. hoc melius constat cum vs. infr. 66, totaque compage 56—75. Inseqq. ἐν αὐτοῖς accipienda de Trojanis et Achivis: *interque illos ciebant discordiam gravem.* Restat alterum fortasse concinnius; μ. θ. ὀτρύνοντες συνέβαλον τοὺς

ἀμφοτέρους etc. quod et rectius si cum Heynio judices insititium esse vs. 66. Distinctione sua videtur doct. Knight hoc prætulisse, attamen vix satis perspecte agit: loc. cit. π', 565 certissime evincit voc. συμβάλλειν *transitive* accipiendam, nec dispar est præsenti, nisi quod subaudiendum est μάχεσθαι. in utroque vertas, *commiserunt-se*. Cum locut. ῥήγνυσθαι ἔριδα confert Heyne ῥῆξαι φωνὴν, δάκρυα—*facere ut erumpat contentio—vox* etc. Sic, *erumpebant questus*, Tac. An. 2, 82. (56). δεινὸν δὲ etc. Parum apposite cum sensu comparat Clarke Aen. 7, 141. Cf. θ', 75. (57). ἐλελίχθων Neptunus, ut ap. Pind. Py. 6, 49. Comparare possis eximios vss. in ν', 17—19. τρίαινα non memoratur h. l. ut in μ', 27, (ob id quidem suspecto; cf. loc.,) et in adumbrat. Virg. Aen. 2, 610 sq. (59). πόδες, *radices montis*, ὑπώρειαι, vulgo efferunt. Melius θεμείλια. intus et in tota mole quassatur Ida. Sic in Deut. 32, 22, (LXX.,) θεμέλια ὀρέων. Possis amplius cum sacris Scriptt. comparationem instituere: cf. magnifica illa Nah, 1, 5, Habak. 3, 6, 10. Poetica imprimis occurrunt in Ps. 18, 7; καὶ ἐσαλεύθη, καὶ ἔντρομος ἐγένετο ἡ γῆ, καὶ τὰ θεμέλια τῶν ὀρέων ἐταράχθησαν καὶ ἐσαλεύθησαν, ὅτι ὠργίσθη αὐτοῖς ὁ θεός. Cf. et 97, 5. Nequit melius conspici quam ex hisce et sublimitas in sacris major, Deique Opt. Max. accuratior cognitio et dignitatis et personæ. Conjungas cum citatis, Ps. 18, 7. sublimia illa in 29, 3—φωνὴ κυρίου ἐπὶ πᾶν ὑδάτων, ὁ θεὸς τῆς δόξης ἐβρόντησε, κύριος ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν κ. τ. λ. magnificum præbetur exemplum epanaphoræ in cunctis 3–11. Satis vero de hisce.

(61). ἔδδεισε etc. Pæne transtulerunt ad lit. Virg. in Aen. 8, 243—6—Ovid. Metam. 2, 260—5, 356 ss. Versionis instar sunt: *non secus ac si qua penitus vi terra dehiscens infernas reseret sedes, et regna recludat pallida, diis invisa; superque immane barathrum cernatur; trepidentque immisso lumine manes.* Vestigia fide magis premit Pelignus: *inde tremit tellus, et rex pavet ipse silentum ne pateat, latoque solum retegatur hiatu, immissusque dies trepidantes terreat umbras.* Iterumque, *dissilit omne solum; penetratque in Tartara rimis lumen, et infernum terret cum conjuge regem.* Venusta hæc omnia; at Virgiliana, quæ comparationis loco posita nitore suo obiter quasi res narratas exornant, et imitatio Ovidii, quæ *effectus* mirandi *caussam* levissimam tradunt, languidule sensum perstringunt. Adumbrationes porro nimis aperte se produnt, lumenque debilius oculos ferit, *itinere* non tantum *obliquo* veniens, *repercussum* vero et *evanidum*.

Crisin de hisce veram partim attigerat Macrob. Sat 5, 16. Nemo autem descriptionis Homericæ spiritum plenius hausit quam Longinus qui paraphrasin quamdam et criticam miscet. Locum partim exscripsit Clarke, at lectori integrum non invidebo: ὑπερφυᾶ καὶ τὰ ἐπὶ τῆς θεομαχίας φαντάσματα......ἐπιβλέπεις, ἑταῖρε, ὡς, ἀναρρηγνυμένης μὲν ἐκ βαθρῶν γῆς, αὐτοῦ δὲ γυμνουμένου ταρτάρου, ἀνατροπὴν δὲ ὅλου καὶ διάστασιν τοῦ κόσμου λαμβάνοντος, πάνθ' ἅμα, οὐρανὸς, ᾅδης, τὰ θνητὰ, τὰ ἀθάνατα, ἅμα τῇ τότε συμπολεμεῖ καὶ συνκινδυνεύει μάχῃ; ἀλλὰ ταῦτα φοβερὰ μὲν, πλὴν εἰ μὴ κατ' ἀλληγορίαν λαμβάνοιτο, καὶ παντάπασιν ἄθεα, καὶ οὐ σῴζοντα τὸ πρέπον. ὅμηρος γάρ μοι δοκεῖ, παραδιδοὺς τραύματα θεῶν, στάσεις, τιμωρίας, δάκρυα, δεσμὰ, πάθη

πάμφυρτα, τοὺς μὲν ἐπὶ τῶν ἰλιακῶν ἀνθρώπους, ὅσον ἐπὶ τῇ δυνάμει, θεοὺς πεποιηκέναι, τοὺς θεοὺς δὲ ἀνθρώπους κ. τ. λ. § 9. Respiciunt hæc posteriora ad έ, 335. 858 ss. υ', 66. φ', 385 sqq. ά, 399. laudantur vero in seqq., quippe magis honesta, quæ de Neptuno traduntur, ν', 17—31. Summa rei huc redit: ætati rudiori et ingenio convenit, quantumvis sit sublime, ut adumbretur deorum vita ex moribus vitaque hominum; altiora vix capit cui non plenior cognitionis divinæ spiritus contigerit, affulseritque fidei integerrimæ lux splendidior.

Quod de allegoria dicit Longinus spectat ad operam exilem veterum quorundam—*who saw in Homer more than Homer knew:* opiniones traduntur in Sch. br. ad vs, 67——adumbrari nimirum discordiam et certamina elementorum, *virtutum* cum *vitiis:* ex. gr. Apollo adversatur Neptuno, h. e. *ignis*, τὸ μερικὸν πῦρ, *humori*, τῷ παντὶ ὑγρῷ etc. Labor dignissimus! concidunt vero omnia si crisi Knightianæ auscultes, vss. 66—74 delendos esse, utpote ex 54 sq. male intellectis consutos.

(64). οἰκία......φανείη, *domicilia patescerent*. Hæc Maro appellat, *duri sacraria Ditis*, Aen. 12, 199. Subjicitur epith. σμερδαλέα, ut placet bono Porphyrio, quia sunt ὕφαιμα......φόνου πλήρη, Qu. 9. at verteris, *horrenda:* attingit Virg. in loc. supr. cit. per exquisitum illud, *pallida:* noster modo consimili, χλωρόν. Cf. θ', 75. Nec omiserunt recentiores epith. εὐρώεντα. transtulit Hesiodus in ἔργ. 137. Virg. in Aen. 6, 462, *loca senta situ noctemque profundam*. Obv. quoque in Odyss. κ', 512, ἀΐδεω δόμον εὐρώεντα. Notio constituenda Angl. *those fearful, waste and desolate regions—so abhorred by gods.* θεοί περ, *dii licet*, vel, *dii ipsi*, vel, *dii penitus—in odio habent:* cf. β', 755. (70). χρυσηλάκατος etc. Cf. π', 183. notetur epithetorum variatio: ἀργυρότοξος ἀπόλλων, β', 766. idem χρυσάορος, έ, 509. χρυσοκόμης. Pind. Ol. 6, 71. Latini pariter, *aureus. Phœbe* (Diana) *argentea*. Si verum sit hæc mythica adumbrasse *lampades cæli*, notare licet diligentiam in epithetis concinnandis minime curiosam. κελαδεινή remotius suppeditat vs. in Hor. Carm. Sæc. 1, *silvarum potens Diana:* necnon ἰοχέαιρα, *celeris spicula Cynthiæ*, 3, 28, 12. C. S. (72). σῶκος, *validus*. Obvium est σωκεῖν, *valere*, in Sophocl. Electr. 119. et in Aesch. Eumen. 36, σωκεῖν βάσιν. Exp. Gaz. σωσίοικος, *sospitator domuum;* tertium addit Sch. br. σοούμενος ὠκέως, τουτέστιν, ὁρμῶν ταχέως. Dictio Homericum vix sonat. ἐριούνιος, supr. 34.

(75). Pelides Hectorem petit maxime, ulciscendi desiderio motus—79, cui ut obvium se ferat Aeneam adloquitur Apollo—85. Detrectanti similis Aeneas caussam memorat; se prius vix mortem effugisse cum ei armentisque in Ida Achilles supervenisset—huic porro deum semper adstare hastam dirigentem et vulnera arcentem. Apollo contra dictis animat roburque injicit pugnaturo—110. (78). αἵματος etc. Cf. έ, 289. (83). Oratio amplior habetur θ', 229—34. (87). τί με ταῦτα etc. *Quare hæc ingrata præcipis, ut me committam cum Achille certaturus? Dudum sane id ausus fueram, et vix evasi.* Ordines, τί με κελεύεις ταῦτα......μάχεσθαι etc. (92). πέρσε etc. Antehomerica hæc: cf. β', 690 ss. (94). Deest

apodosis: *sane domitus fuissem ab Achille* etc. *ni vires mihi Jupiter suppeditasset.* Intellige hæc a præcedd. 92 sq. (95). ἥ οἱ πρ. Assecla et tutelaris dea. Sic δ', 10 sq. τῷ δ' αὖτε......ἀφροδίτη αἰεὶ παρμέμβλωκε κ. τ. λ. Locut. τιθέναι φάος obv. ζ', 6. (96). Leleges non memorantur in recensu copiarum; fortasse ob hanc caussam quod opes eorum ab Achille penitus attritæ erant. Cf. Not. lib. II. extr. (98). αἰεὶ γὰρ etc. Cf. vss. suavissimos δ', 127–31. λοιγὸν, κῆρας ibid. 11. (99). Patet sensus generalis—βέλος ἅπτεται, ρ', 631. at vix intelligo vers. vulg. *tum alias ipsius utique:* edocent vero præcedd. vim τοῦ ἄλλως. *non solum adstat tutandi caussa sed et dirigendi telum ejus ut assequatur.* Verte ideo Angl.; *added to which his spear flies direct:* τοῦ γε, *ipsius præsertim.* Pergit: εἰ δὲ θεός περ etc. *Sin pugna utrinque æqua fuerit ut Achilli numen non adsit.* Metaphoram τείνειν τέλος π. ductam putes ex eodem fonte ac affines illas λ', 336. μ', 436. ό, 413. Exhibet Gaza, εἰ δέ γε θεὸς ὁμοίως στήσειε τὰ τοῦ πολέμου, μηδενὶ βοηθείας προσούσης. accepit ideo in eodem sensu cum Sch. B. ut locutio sit a *lancibus* petita. Improbat Heyne; quippe non τείνειν sed τιταίνειν usurpari hoc sensu. Cf. Obss. pp. 31. 2. (109). λευγαλέοις——δεινοῖς. Angl. *nor be deterred by his haughty language and his menaces.* Magis ad lit. λευγάλεα, *quæ exitium minantur*—fere ut κρατεροὶ μῦθοι. Cf. ά, 25.

(111). Aeneas ad pugnam singularem progreditur; quo commota congregat deos Juno, et monet, ut vel Aeneam avertant, vel alteri vires suppeditent, ut adeo noscat ipsius curam habere immortales: in ejus enim gratiam ad certamen eos descendisse—131. Neptunus contra suadet ut a prælio omnino abstineant, ni initium faciant Mars et Apollo: hoc si fiat statim cohibendos esse et, ut ad Olympum redeant, vi cogendos—143. (121). μηδὲ etc. expedias, δευέσθω τινὸς ἐν τῷ θυμῷ κατά τι, *nec omnino indigeat aliqua re*—quæ nempe ad animos tollendos facere potest—*et hoc, ut sciat* etc. (123). ἀνεμώλιοι, *worthless.* (127). ὕστερον etc. *cras ea patietur quæcunque fatum decreverit.* Hoc per loquendi formulam expressit quæ postmodum ab innumeris aliis varie ornabatur—*nascenti nevit lino.* Cf. infr. ώ, 210. Odyss. δ', 208. ή, 196 sq. Citat Ernesti Spanheim ad Callim. Hymn. in L. P. 104. Addas, H. in Ven. 188. Ap. 9. Adumbrat porro Virg. in Aen, 10, 814 sq. necnon in Bucol. 4, 46. 7. ex Catullo, 60, 320 ss. Hinc *certum subtemen Parcarum* in Hor. Od. 5, 13, 22. (129). εἰ δ' etc. Si hæc Achilli non perferantur, veretur ne visu inopino dei obstantis conterritus deficiat: nam res formidolosa est deos apparere ἐναργεῖς—*manifesto in lumine* (Aen. 4, 358.). Hoc ex sensu veterum qui putabant discrimen vitæ—cæcitatem—vel grave aliquod iis qui deos adspexerint accidere. Terrorem ideo fingebant, ut in Odyss. γ', 371. 2. imo supr. γ', 398. θάμβος ille nominatur κατ' ἐξοχήν.

Constructionem h. l. θεοί εἰσι χαλεποὶ φ. comparare possis cum ά, 589. Inter Græcismos annumeratur. Cf. infr. φ', 482.

(133). ἥρη, μὴ χ. *Juno! restrain your passion within the bounds of prudence—it becomes you not to act otherwise.* Vis inest τῷ γε in vs. 134—*parvi facis quantum turbarum moveas......at ego nolu-*

erim etc. ξυνελάσσαι, ut supr. 55, cum ellipsi τοῦ μάχισθαι. Cf. et ά, 8. (139). ἴσχωσι......ἐμποδὼν γίνωνται. Gaz. ex Hesych. (140). αὐτίκ' etc. *tum confestim et a nobis e vestigio ciebitur pugna.* Possit et παρ' αὐτόφι reddi *ibidem*, παρ' αὐτοῦ τοῦ τόπου. Videtur vim proxime attingere vulg. nostr. *on the spot.* (143). Archaicum ἀναγκαίηφι cum Heyné prætulerim. Cf. Obss. p. 37.

(144). Neptunus cum diis qui partibus Græcorum studebant consident in vallo Herculis, nube obducta—150. Idem faciunt dii adversi in Callicolone, præeuntibus Apolline et Marte: a prælio, hortante licet Jove, abstinent—155. Exercitus interea hostiles campum complent: πρόμαχοι, seque invicem petentes, prodeunt Aeneas et Achilles, quorum descriptio habetur poetica imprimis—175. Sermones conserunt pugnaturi—177. (145). τεῖχος ἐς etc. Memoratur ut notissima fabula de portento marino a quo Hesionem, Laomedontis filiam, liberaverat Hercules: tradit integram ex Hellanico Sch. br. h. l. Fortasse inter Heracleas, poemata quæ res gestas Herculis, antiquissimæ ætatis memoria fastisque repositas, celebrant. Favet certe notioni quod acute observat h. l. Sch. A. Ven.—usus articuli δεικτικοῦ in vs. 147, τὸ κῆτος, q. d. *fabulosa ista bellua.* Citat Clarke Plutarch. quæst. Platon. § 3. Patet ex exemplis appos. veterem attigisse doctrinam expositam in Suppl. Præfat. art. 23 ss. (148). μιν, Herculem. σεύαιτο, Virg. locut. fundus, *cursu fatigaverit.* Activam vocem expectes; olim Bentl. vers. tentavit, iterumque Heyne in Obss. h. l., at inconcinne ut reor. Si reponas σεύειν, et sospes fit grammatica et tollitur hiatus in medio versu: de hoc vero parum curiosi sunt qui theoriam Hermanni tenent. (150). νεφ. ἕσαντο......ὄφρα λάθοιεν scil. cf. Apoll. γ', 211. Dignitati porro convenit: hoc illustres ex Hor. 1, 2, 31 cit. supr. ad ά, 47. Maronis est, *aere sæpire......multo nebulæ circum fundere amictu,* Aen. 1, 411. Epith. ἄῤῥηκτος ampliatur supr. ξ', 343—5. (151). Locut. ἐπ' ὀφρύσι, de colle dictam, in nostram vernaculam recepimus. C. S. (151). ἀμφὶ σὲ. Cf. supr. vs. 2. Parum probabile est vss. inseq. 153. 4. 5. a nostri ingenio prodiisse: elumbes sunt et juncturam impediunt. Optime subsistitur hoc vs. vel saltem ad μητιόωντες. Resecat Knight totum episodium, 112—155, præsertim offensus ab Heracleis, 145 ss.

(156). τῶν δ' ἅπαν etc. Species repetitur ex τ', 356. 362. 3. 4. λάμπετο, insigniter expos. ἐγέλασσε vs. 362. κάρκαιρε, *resonabat.* Audit in voce Eustathius sonitum equorum per solum glacie constrictum currus rapientium: aures delicatulæ! Convenienter satis comparaveris Virgilianum, Aen. 8, 596. Aesch. Sept. 59 sq. 78—80. 188. 9. (161). ἀπειλήσας. Rem ornat graphice poeta: subjecta ἐναργῆ anaglyphorum in hisce talibus spectes. Bellatoris porro minaciter se efferentis, qui ipse brevi post vix e pugna sospes evasurus est, feliciter expressam imaginem habemus: cf. infr. 290. 325. (164). λέων ὣς etc. Eximie adumbratur Pelidis ardor. Inter plures comparationes a leone petitas notatur hæc splendidissima: ab initio res ornatur; leviter primo commovetur animus feræ; paulatim deinde augescit ira—vulnus impingitur—accedit furor—se ad extrema parat, ferociterque demum irruit. Recentiores non effugit iamgo pul-

cherrima: videas imitt. congestas in Aen. 9, 551-3. 12, 4-8. Stat. Theb. 2, 128. Lucan. Phars. 1, 205. Q. Smyrn. 3. 142. Valer. 3, 587 ss. Adumbravit porro Hesiodus in certamine Martis et Herc. Scut. H. 426-32. Vers. vulg. emendatam subjicio.

Sicut leo exitialis, quem et viri interficere gestiunt, congregati, totus pagus: ille equidem primo contemnens incedit, quando vero aliquis juvenum bello-impigrorum hasta ferierit, se-contortum-contrahit hians, spumaque circum dentes oboritur, gemitque illi in pectore animosum cor: cauda vero lateraque et femora utrinque verberat, seque ipsum excitat ut pugnet: oculis vero micantibus intuens recta fertur furore—si quem occidere-possit virorum, vel ipse perit in prima turba. λέων σίντης, λ', 481. πᾶς δῆμος, *densa venantum corona.* Aen. l. c. (168). ἐάλη. Bene depingit leonis jamjam irruituri gestum: "colligit se corpore incurvato", *Heyne.* Sic ἀλείς, π', 403. reliqua, περί τ' ἀφρὸς etc. transtulit Virg. *fremit ore cruento:* postrema ἐν δέ τέ οἱ κραδ. sigillatim Lucanus l. c., *vasto et grave murmur hiatu infremuit,* vertens optime. (171). ἐε δ' αὐτὸν etc. Apodosis conspicitur vs. 174. De gestu leonis cauda se ferientis citat Heyné. Plin. 8, 18. Si explicationem imprimis ridiculam desideres, adeas Sch. br. h. l. (172). γλαυκιόων. Vocem adscivit Hes. l. c. ἐναργῶς satis Gaz. πυρῶδες δὲ καὶ φοβερὸν βλέπων εὐθὺ ὁρμᾷ. Omisit voc. ἰθὺς vers. vulg.: anne cum γλαυκιόων conjunxit? Cf. ά, 206. In seqq. apodosin vix accurate constitutam notes, ἤν τινα π. procedere debuit, *donec quem interficiat vel interimatur ipse.* Adumbres porro ἰθὺς φέρεται......φθίεται ex Virg. Aen. 2, 408, *et sese medium injecit moriturus in agmen*: ibid. 511. Ex hisce comparatis cernitur pulcritudo eximia in φθίεται quam *vocis mediæ* constituo; *se sua virtute perdit.* Hoc alibi expressum ἀγηνορίη δέ μιν ἔκτα, μ', 46. iterumque Maro in Aen. 9, 552, *contra tela furit, seseque haud nescia morti injicit.* (174). ὣς ἀχιλῆ' ὦτρ. *haud secus adcenso gliscit violentia Turno.* Aen. 12, 9. Cf. C. S.

(177). Adloquitur Aeneam Achilles; rogat an ob regnum Priami affectatum vel pretium aliud quodvis ita se periculo objiciat—186. Anteacta memorat, cum Aeneas ipse vix manus ejus effugerat, vastationemque Lyrnessi—194. Monet ut ad suos redeat seque servet—198. Reponit alter se vanis dictis haud esse terrendum, parem quippe Achilli nobilitate generis—209, se paratum ideo vel victoriæ vel neci—212. (181). τιμῆς etc. vers. vulg. *dignitate, qua Priamus:* accuratius Gaza, ἀντὶ τῆς βασιλείας τοῦ πριάμου, *in loco Priami.* Hæc omnia cum salsa irrisione prolata cogitaveris. (181). ἀτὰρ etc. Angl. *Yet even though you were to slay me, Priam would by no means on that account vest the sovereignty in you.* ἀεσίφρων infr. 183 vertebant Latt. *ventosus.* Hor. Ep. 1, 8, 12. ἔμπεδος, *propositi tenax.* (184) sq. Cf. ζ', 194. 5. (186). χαλεπῶς etc. Angl. *that I hope you will hardly effect.* τὸ, ἐκεῖνο. (187). Cf. supr. 90 sqq. (190). οὔτι μετατρoπ. *fugere non prius desistebas quam ad Lyrnessum pervenisti.* In caussa ideo erat Aeneas cur vastata fuerit urbs Lelegum. (193). ἐλεύθ. ἦμ. Cf. ζ', 455. (197). Ordines sententiam, ἔγωγέ σε κελεύω ἰέναι ἐς πληθὺν πρίν......πρίν σε παθεῖν τ. κ., μηδὲ ἵστασο ἀντ. ἐμ. inversione

profertur solenni. Supr. ε′, 30 sqq. (202). ἠμὲν κερτ.......καὶ λοιδορίας καὶ τὰς παρὰ τὸ καθῆκον ἀπειλάς. Gaz. (204). πρόκλυτ᾽ ἀκ. προηκουσμένους καὶ προεγνωσμένους λόγους ἀκούοντες. Ibid. Vertit Heyne ex Sch. br. *tenentes ex auditu narrationes antiquas, majorum fama celebratas.* Indicio est nullas extitisse conscriptas stirpes sed tantum in memoria conditas fuisse—quod nonnihil theoriæ doctiss. Wolfii favet; Prolegg. § XII sqq. (207). καλλιπλοκ. *pulchricomæ.* ἁλοσύδνης—θαλασσίας. Thetis etenim θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος, ά, 556. θύγατρες ἁλοσύδναι sunt Nereides, Apoll. R. Δ, 1599. (211). οὐ γάρ φημ᾽ etc. Tenet memoria ἔπεα λευγαλέα......ἀρειήν quæ ut contemneret monuerat supra Apollo vss. 108 sq. Cf. infr. 256. (213). Cf. ζ′, 150. 1. καὶ ταῦτα, et paternum genus. Quanto in pretio habuerunt generis nobilitatem intelligendum est vel ex oratione Diomedis ξ′, 113 sqq. Spectant insequentia ad mythicam originem Aeneæ ex Jove: hæc postea Virgilius fabulosæ compagis serie edoctus ad sua prudentissime accommodavit in iis quæ de Julia gente tradit; cf. Aen. 1., 292. 384. 3, 167.

(215). Prosapia Aeneæ; Jupiter—Dardanus—Erichthonius—Tros—Assaracus—Capys—Anchises—Aeneas. Ex Troe iterum processit Ilus; hinc recta serie, Laomedon—Priamus—Hector. Fabulas de ortu Dardani congessit Heyne in Excurs. ad Aen. 3, 167—71. præcipuas ex Samothracibus petitas. Dardani frater quem appellat Virg. Jasium nominatur a Strabone Jasio: Samothraces feruntur—exinde mysteria eorum postea inter Trojanos invaluisse: indicantur in Aen. 3, 111. Conf. Excerpt. Libr. VII. 24. Excitat porro loc. præs. in XIII, 1, laudatis quæ antea in libr. de legg. III, 680 sqq. tradiderat Plato de *politiarum* incrementis: tria memorat philosophus apud Homerum designata; I. Odyss. ί, 112—15. II. Il. ύ, 216—18. III. λ′, 166 sq. tempp. condendi Ilii. Verba ἐπεὶ οὔπω etc. transtulit pene ad lit. Virg. Aen. 3, 109 sq. at vix accurate reor vertisse vs. 218, *habitabant vallibus imis:* sunt *juga* montium αἱ ὑπώρειαι. Hinc porro censendus est Philosophus situm suum Ilii finxisse—κατῳκίσθη δὴ, φαμὲν, ἐκ τῶν ὑψηλῶν εἰς μέγα τε καὶ καλὸν πεδίον Ἴλιον κ. τ. λ. p. 682. (221). Si moreris cum quibusdam doct. de phr. τρισχίλιαι ἵππ. θήλειαι, distinguere possis ἵπποι θήλειαι ut sejuncta accipiantur. At nil necesse, cum bene monuerit Ernesti Græcis solenne esse ut femininum dicant de masculino etiam genere bestiarum, ut adeo genus in τρισχίλιαι non indicet sexum. At proprius videtur usus verbi θήλειαι etiam in aliis: Platonis est κόραι θήλειαι, et fortasse eodem revocandum est γυναῖκες θηλύτεραι, θ′, 520. Ap. Luc. obvium est θήλειαι θεαί, Conc. D. 107. a. Cf. β′, 767. λ′, 679. Notat in hoc vs. Sch. Ven. locut. βουκολεῖσθαι de equis, citatque Euripid. Phœn. 28. Cf. Not. Porsoni in loc. (223). τάων etc. quasdam ex illis: ἐκ τούτων. οὐ γὰρ πασῶν ἠράσθη. Sch. br. Fabula porro aptissima subjungitur de equabus ex Borea gravidis factis, revocatque mentem ad miraculum rei conceptæ in Georg. 3, 273 sqq. Celeritas opinor indicatur prolis. Cf. supr. π′, 150. (226). Egregii sane versus et quos ex ipso conceptu in 223 ss. expectes. Adumbravit eximie Maro in Aen. 7, 808–11. *illa vel intactæ segetis per summa volaret gramina, nec teneras*

cursu læsisset aristas; vel mare per medium, fluctu suspensa tumenti, ferret iter, celeres nec tinguerit æquore plantas. Revoces ad comparationem Claudian. de cons. Hon. 199. Ovid. Met. 10, 654. 5. imprimis Apoll. Arg. 1, 183. ἀνθέρικες......οἱ ἐν τοῖς στάχυσι λεπτοὶ ἀθέρες. Sch. A. vertit proinde Heyne, *culmina in aristis.* In vs. 229 voc. ῥηγμῖνα adhibet poeta in novo sensu, *fluctum.* Usitatior est *litus.* Citat Sch. A. & B Od. μ', 214. variatur nimirum significatio prouti intelligas vel *illisam undam* vel *id cui illiditur:* presse nimis vers. vulg. *collisos-fluctus.* (230). Redit ad vs. 222. Reliqua 223—29 παρένθετα sunt. (234). Mythus de raptione Ganymedis fuse narratur in Hymn. Ven. 203 sqq. Trois porro dolor et filii abrepti pretium, 211 sq. narrat. petita ex έ. 265. 6. Suavissimi sunt vss. Pindari mythum attingentis in Ol. 10, 123 sqq.

Xenophon in Symposiacc. 8, 30, citante Clarke, ex etymo nominis conatur evincere raptum fuisse Ganymedem ut Jovi ministraret propter *animi* dotes: eadem Cic. Tusc. 1, 26. Ut attingam ipse incertiora, dixerim, ut Bacchus *lætitiæ dator* (Aen. 1, 734), πολυγηθής (Hes. Opp. 614), ita pocillatorem Jovis γανυμήδεα appellari, *hilaritatis* auctorem. γάνος est *lætitia,* μήδεσθαι, *curam gerere.* Nec bene perspexit Tullius ævi Homerici indolem et poetæ rationes: fit semper adumbratio vitæ deorum ex vita hominum, nec quidquam aliud priscorum virorum ingeniis foret congruum. Voc. ἀνηρείψαντο passim exponunt ἀνήρπασαν. "Communem habent originem ἐρέπτω, ἐρείπτω et ἐρείπω ab ἐρέπω quod potuit esse *eruo e terra.*" Heyné Obss. h. l.

(241). Cf. ζ', 211. (242). Acute conspicit in hisce excusationem fugæ quam exprobraverat Pelides supr. 188 ss. Affinis est sententia, ξυνὸς ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα, σ', 309. Cf. præsertim ρ', 176—8. (244). Cf. ν', 292. (247). Prætulerim Wolf. ἑκατόζυγος. comparant alii ἑκατόγχειρος etc. ά, 402. Navis est quæ centum habet ζυγὰ h. e. καθέδρας, *transtra.* Sch. br. Hinc generatim exp. Gaz. πολυκάθεδρος. Citat Heyné parall. ex Lucian. Eunuch. init. ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, *whole cart-loads of abuse.* At cuncta quam maxime aliena et a decore epico sensuque vel paululum subacto opinor—præsertim vss. 252—5. Resecat ideo Heyné 246 sqq. e vestigg. Sch. A. qui obelo figit loc. 251—5. (248). στρεπτὴ etc. *Volubilis est lingua mortalium, multique insunt sermones omnigeni; verborum autem hinc atque hinc patet distributio.* Exp. Gaz. εὐμετάθετος καὶ εὐκίνητος. alibi στρεπτ. *placabilis:* cf. ί, 493. ό, 203. Occurrit aptissima versio h. l. *mobilis: mobilitate viget,* Aen. 4, 175. *in partesque rapit varias, perque omnia versat,* 4, 286. Citatur ad illustr. voc. νομὸς vs. insq. Hesiod. Opp. 403. Addit Heyne H. in Apoll. 20. Horat. Carm. 1, 15, 15. In loc. secund. est νομὸς *carminis distributio,* de quo significatu agit Scheidius ad Origg. Lennep. post Wesseling. Herod. p. 140. 69. Recentiorum est νόμος (paroxytona) *lex;* utrumque vero ex eadem radice prodit. Reddit vers. vulg. *campus,* perperam sane—cum Hesiodi ἀγορεύων ἐπώσια, *spargere voces temere,* bene exprimant sensum poetæ: satius fuerit, *sermonis jactatio;* ἀμειρεϊπεια,

β', 212. (252). ὥστε γυν. *tanquam mulieres, quæ exasperatæ per contentionem exitialem, ingerunt convitia invicem mediam in viam prodeuntes; multa vera, multa non—iraque et hæc et illa monet.* Apposite citat Clarke Liv. 3, 68, verba Quintii, *sedemus desides domi, mulierum ritu inter nos altercantes.* ἔρις θυμοβ. cf. ή, 301. (258). γευσόμεθα, *gustabimus* ad lit. h. e. *experiemur*, ut sæpe πειρηθήσομεν. Abunde satis obvia est illustr. in Pind. Pyth. 9, 61. (ad q. l. citat hunc vs. Schol.) ibid. 10, 11. Isth. 5, 25. Porro γεύσασθαι χειρῶν, Odyss. ύ, 181.

(259). Incipit pugna; incassum torquet hastam Aeneas quæ ultra secundam plicam clipei Achillis non penetrat—272. Jaculatur deinde Achilles; clipeum Aeneæ trajicit hasta oram summam assequuta, et pone illum solo infigitur—280. Aeneæ territo et consisenti impetum, gladio stricto, facit alter; quem irruentem saxo percutit Aeneas—nec tamen impetum retundit—289. Ministerium proinde subjicitur Neptuni Aeneam servantis—291 sqq. δεινῷ σάκει. Cf. ή, 245. (263). Cf. ί, 144. (264). νήπιος! *demens!* Prosphoneseos cujusdam ritu ut pass. ap. Virg. cf. Aen. 4, 562. Supr. σ', 13.—*nec advertit animo non facile a mortalibus domari deorum dona* etc. Pro hac constructione usitatam substituit, δῶρα οὐκ ἐστι ῥ. Compares cum ά, 589. (269). ἔλασσε—διῆλθε καὶ διέκοψε. Gaz. (270). Cf. σ', 481. Auream plicam cogites inter æreas et cassiterum interpositam: in hac impetus elanguit. (275). In hisce cunctis optime ad sensum commovendum descriptio absolvitur. Subter oram hasta impingitur—resonat clipeus—deorsum se incurvat Aeneas—clipeum a se procul attollit—hasta prætervolat. Nec minus graphice depingitur herois ipsius, fortissimi licet, ictu validissimo attoniti conturbatio in vss. 281. 2. 3. (278). ἐάλη. Cf. supr. 168. (280). ἱεμένη. Cf. ό, 543, ubi cum altero μαιμώωσα æque ἐναργεῖ conjungitur. (281). Junctura est ἔστη ταρβήσας etc. interponuntur κατέχυτο δέ οἱ (ἐπὶ) ὀφθ. μυρίον ἄχος. ἄχος h. l. est *trepidatio mentis.* Dicitur oculis se offudisse caliginem quasi quæ visum eripit: solennius est ἄχλυς νεφέλη ἐκάλυψε, ut supr. σ', 22. Bene affectum haud disparem expressit Maro, *conspectu in medio turbatus....constitit;* Aen. 2. 67. *Stupet, obtutuque hæret defixus in uno.* 1, 499. (285) sqq. Cf. έ, 302—4. (288). ἔνθα κεν etc. *tunc equidem Aeneas illum irruentem saxo percussisset vel galeam vel scutum—hoc vero ab illo defendisset tristem mortem, illum autem Pelides ense cominus vita privasset* etc. in vs. 289 notandum est vim particulæ κεν in 288 deferri ut adeo constructio fiat ἤρκεσεν ἄν.

(293). Exorsus orationem Neptunus deos inter queritur Aeneam ita, hortatu Apollinis incitatum, cum Achille manus conserere; cito enim periturum—at immerito, cum et insons sit et deos semper honore debito fuerat prosequutus—299. Rationes alias subjicit cur Aeneam servent: voluntatem Jovis erga eum cum e Dardani stirpe sit; decretum fatale de imperio Troum cui destinantur, extincta stirpe Laomedontea, Aeneadæ—308. ἤ μοι......*sane me dolor tangit propter Aen.* ellips. sol. ἕνεκα, περὶ τοῦ etc. ὃς τάχα......κάτεισιν, *qui cito descensurus est.* (296). χραισμήσει. Cf. ά, 566. Vertit Ernesti h. l. *prosit avertenda morte.* Obvium est sine *ob-*

jecto ά, 28 et in sensu simplice *opem ferat*, nisi velis subintell. ὄλεθρον ut h. l. Exponit Gaz. per vocem Aristophanicam ἀποσοβήσει, *arcebit*. (297). Quare ἀναίτιος? Fortasse in sensu generali: nam et de plerisque aliis dici poterat quibus invisus erat Alexander, et qui bellum magnopere improbaverant: hoc Antenoris præsertim memoratur fuisse consilium, et huic accedere poterat Aeneas; cf. ή, 348 sqq. plurimi quoque populares: vid. not. ζ', 326. De Aenea tradit speciatim Sch. A. liquet certe ex ν', 460 sq. hunc inter et Priamum simultatem singularem intercidisse. Hinc intelligi potest quod dicitur in vs. seq. eum ærumnas perferre μὰψ ἕνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων, *dolores propter alienos*. At certissimam pæne dixerim emendationem Bentleii ἀτέων, cum et antea occurrerit ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης (ζ', 356), et Neptuni dictis h. l. et alibi convenientissima sit. Vertas μὰψ Angl. *gratuitously*. (298). αἰεί. Agnoscas hinc effictum Aeneam Maronis *pietate insignem* in deos, in patrem, in filium, in patriam. Excitat hunc locum Heyne in Exc. ad Aen. 1, 378 sq. quod videsis. (300). ἡμεῖς πέρ μ. *eum omnino eripiamus*. (303). ἄφαντος. Cf. ζ', 60. (304). Cf. supr. 215. (306). Invisam Jovi perhibet Priami stirpem: in caussa fertur fuisse Laomedontis ἀσέλγεια erga Neptunum et Apollinem: cf. infr. φ', 441–57 coll. cum ή, 452 sq. Ad. h. l. censendus est Virg. respexisse in Aen. 3, 541 sq. memorat " infelix Phœnissa" *Laomedonteæ perjuria gentis*. (307). νῦν, non, *præsenti tempore*—sed *ex caussis jam subnatis*, sc. odio quo prosequitur stirpem Priami Jupiter, unde fiet cito extinctam fore. Meminere in seqq. Sch. A et B μεταγραφὴν a quibusdam inductam αἰνείω γενεὴ, et narrationem ornatam ex Acusilao subjiciunt, Venerem hoc vaticinio motam Anchisi nupsisse, ac postea, quo eventus certior redderetur, Helenæ desiderium Alexandro injecisse—ut penitus demum tolleretur Priami genus etc. At nihil manifestius est quam βίην αἰνείεω usu Homerico designare personam ipsam, Aeneam, et merum commentum esse γενεὴν istam Scholiastarum—quæ tamen ingeniosissimis aliis ansam præbuit narrationis exornandæ.

Inprimis memoraverim Maronis illud κτῆμα εἰς ἀεί. Hæc nostri initia sunt vaticinii in Aen. 3, 97. 8. arte elaborati ad ortum Romanorum et præsertim gentis Juliæ ab ævo antiquissimo repetendum; necnon versuum pulcherrimorum in 9, 448 sq. adulationisque exquisitæ in 1, 290—2. Nec partes tantum expenderis; carmen totum huc respicit ut, vestigiis Homericis innixum, generis nobilitatem *dominis terrarum* vindicet.

At suboritur controversia quam nominibus aliis præterierim—hoc præsertim, quod rationibus probabilibus definienda a nemine, quantum vidi, proponitur; ut adeo meræ ariolationes sint virorum doctorum conatus ad fidem certiorem quamdam ex hisce eruendam. Verius mihi videtur, et ex verbis Homeri ad literam intellectis recte colligendum, Aeneades ditionem in Troade, post interitum stirpis Laomedonteæ, tenuisse: hoc dudum opinatus est Strabo, interque recentiores Wood pp. 170 sqq. in errorem tamen incidit Vir doctus in Not. pag. 175. lectio etenim πάντεσσιν, unde suum *cunctis dominabitur oris* expressit Virgilius, arguitur ex Sch. Ven.

cit. supr. Virgilio antiquior. Disputat contra Strabonem Dionys. Hal. Antiq. Rom. 1. auctor originis Trojanæ tenacissimus.

Trahunt porro loc. Scriptt. doctiss. ad computum ævi Homerici: in *limite* assignando satis recte, cum vixisse censendus est poeta saltem dum παῖδες παίδων regnaverint. At hoc ipsum potuerat expediri ex β′, 486. Rem dudum attigerat Wood l. c. p. 170, et fusius iisdem vestigg. Mitford in Hist. Græc. Append. C. 4. p. 167.

Vaticinium ornat Quint. Smyrn. 13, 300. 336 sq. et ulterius expressum cernas in Hymn. ad Ven. 197 sq. Loc. Strab. cit. obvium est in 13, 1. Erudite quæstionem movet Heyne, Dissert. de rerum etc. inv. Aen. § 2, 3. Dionysio adversari video Knight; cf. Not. h. l. necnon "fabulis Virgilianis" Riccium Diss. Hom. XL., in not. Ernest. expressum.

Officium servandi Aeneæ Neptuno permittit Juno, se etenim et Minervam juramentis esse obstrictas ne aliquando opem ferant Trojanis—317. Ministerium illico exsequitur Neptunus—hastam ex clipeo Aeneæ evellit—ipsumque inter extremos pugnantes saltu ponit, simul admonens ut Achillem in posterum vitet, cum Achivis vero, eo interemto, fidenter pugnet—nemini enim alii, ut occidat, fatale esse—339. (311). ἡ διπλῆ apponitur in Cod. Ven. ob particulam κεν quam otiosam putabant: at hoc in Homericis solenne debuerant adnotasse. Satis fuerit exempl. adferre infr. 335. Singularem construct. sententiæ notat Ernesti, simulque errorem Kusteri, Αἰνείαν dici pro Αἰνείας. At in proclivi est ut vertas, *quantum ad Aeneam—ipse apud te reputes an servaturus sis vel omissurus*: ut dicimus Angl. *respecting Aeneas.* Nec necesse est ut moneas subtilius. Prox. 312 fœtus est rhapsodi; suspectum antea notaveverat Ernesti, et probatur ἡ κρίσις ex melioris notæ MSS. (317). Displicet vs. Knightio. Certe absonum quid sonat δάηται—δαιομένη—δαίωσι. Refingit Vir doctus, καϜομενη, καϜηται etc. At nescio an non sit linguæ antiquioris vestigium δαιομένη δάηται πᾶσα, ut excidium penitus factum indicetur: ad Hebræismum prope accedit. (322). Ejectus cum duobus inseqq. a doctissimo Knight secundum ἀθέτησιν in Sch. A. minime quippe congruis cum vs. supr. 279 sq. Reponit Sch. B. posse in terra infigi την αἰχμην, *cuspidem*—την στυρακα vero in clipeo: hæc superius adpellata σαυρωτὴρ, κ′, 153. (325). Ad hoc suum ministerium in servando Aenea respicit Neptunus in Aen. 5, 808 sqq. Transfert Virg. ad pugnam in Scamandro, infr. XXI. (326). Audax sane commentum, interque "splendida mendacia" recensendum: *multos ordines heroum, multos equorum, Aeneas saltu superavit* etc. Construct. inseq. notant Sch. A et B, ἀπορούσας—vix accurate; ponas ὀρούσας ἀπὸ χειρὸς, nisi velit Sch. ἀπορούσας ἐκ, διὰ, τῆς χ. quod et ferri potest. (329). καύκωνες. Memorati supr. κ′, 429. Arcadica stirpe opinatur Strabo—καθάπερ τὸ πελασγικὸν, καὶ πλανητικὸν ἄλλως, ὥσπερ ἐκεῖνο... δοκοῦσι δ' ἐκ παφλαγονίας. 8, 3. Caucones Epei (in Peloponneso) indicantur paulo supr. cit. vss. Od. γ′, 366 sq. Alteri porro in Triphylia. Cf. Herod. 1, 147. Non inveniuntur in Catalogo copiarum, adfertque rationes Sch. B., ἡ τοινυν νηλυδες εἰσιν, ἡ ἐν τοις λι-

ξετι περιεχονται. Videsis Not. Catal. sub f. (332). ἀτέοντα—pronuntiatum ἀτοῦντα v. ἀτεῦντα, cum prima sit longa. ἀφροντιστοῦντα—φρενοβλαβοῦντα. Sch. A et B. addit ex suo penu Gaz. ἀφραίνοντα. *læva mente debes esse qui deo sic obsequeris ut cum fortiore pugnes.* Alteram exp. tradit Sch. Ven. ἀτίζοντα, in sensu supr. 166, citatque Callim. fr. μουσαιον κεινος ανηρ ατιτει (corr. ατιει). Refingit lect. Heyne, ut sit μουσέων etc. κεινὸς pro κενὸς, *expers:* comparat fragm. alt. φιδὸς μουσέων. nec absimile est illud νῆις μουσέων. Cf. Obss. h. l. Crisis sana est spectato loc. cit. tanquam hexametri initio; hoc vero satis incertum. Error forsan subnatus ex sedulitate nimia qua revocatur sermo recentiorum ad amussim Homericam: potuit contrarie evenisse ut in Callimacho sensus ἀτίζειν constiterit, quod in nostro locum non habet. Suus cuique usus tribuendus, nec refingendus temere hic vel alter propterea quod ab invicem in verborum significationibus distent. (337). ἐπίσπῃ. Cf. β', 359.

(340). Linquit Aeneam Neptunus, nubemque disjicit ex oculis Achillis—342. Repente visu facto miratur hic hastam restitutam, absportatum autem Aeneam cujus jam potestatem factam sperabat—348. Gloriatione facta in Trojanos irruit, excitat Achivos ut secum hostes petant—363. Reponit Hector suos cohortans, spondetque se contra Pelidem iturum—372. (342). μέγ' ἔξιδεν ὀφθ. *latissime patebat visus.* Notatur usus pro μάλα, λίαν. (347). ἦ ῥα καὶ etc. Constet sua vis particulis; vertas Angl. *I perceive then that Aeneas is really a favorite of the gods: yet I regarded that as a vainglorious boast.* Respicit ad orat. Aeneæ supr. 200 sqq. præcipue vss. 209. 215. 241. (349). Vert. *posthac ei non animus erit amplius mei facere periculum.* πειρᾶσθαι dictum h. l. infr. 352 et alias sæpissime de *actu ipso* pugnandi. Efferunt Latini *petere, tentare aliquem certamine* etc. (353). ἐπὶ στίχας—suorum nempe—Myrmidonum. Ordines permeat ut cujusque virtutem accendat. (357). ἐφέπειν, *insequi.* Hoc receptum, at sensus est, "discursitare per totam aciem pugnando." *Heyne.* στόμα ὑσμίνης infr. 359, *aciei frontem.* Cf. κ', 8. (362). Exponit Sch. Ven. δι' ὁλης της ταξεως πορευσομαι—δι' ἀνταιας ἀπ' ἀρχης ἑως του περατος της φαλαγγος. A & B. πάνυ διὰ τῆς τάξεως ὁρμήσω διόλου. Gaza. Hoc est ἐφέπειν διαμπερές. (362). οὐδέ τιν' οἴω......χαιρήσειν. Vis eximia inest locutioni: cf. α', 330. Transtulit Maro in Aen. 6, 392, *nec vero Alciden me sum lætatus euntem accepisse lacu.* (370). κολούει. ἀτελες ποιει, ὡς το, πηλ' αὐτος (leg. αὔτως) ἐν χειρι κολον δορυ. B. Loc. cit. est π', 117, respicitque Sch. ad etymon verbi κολούειν, *imminuere, imperfectum relinquere.* Optime h. l. exponitur ἀποτεύχεσθαι. Confert Ernesti Callim. H. in Jov. 69. 90. Heyne in not. locutt. ἐπικείρειν μήδεα, π', 120. ἐνικλᾷν νόημα, θ', 480. Respondet locut. in Aen. 12, 910, *in mediis conatibus......succidimus.* Usitatum porro est, *inceptum destituere.* (371). Locum excitat Auct. tract. de poes. Hom. p. 330 Edit. Ernest. ob παλίλλογον sententiæ, εἰ πυρὶ χ. ἔοικε. Notatur tanquam σχῆμα κίνησιν ἐμφαῖνον τοῦ λέγοντος, καὶ ἅμα κινοῦν τὸν ἀκροατήν. Exemplum occurrit venustissimum infr. χ', 127. Cf. loc. (373). Tac-

tices initia cernas; frontem objiciunt Trojani hastis recta in hostem obversis et ordinibus densatis. Possint et intelligi τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος de copiis invicem adorientibus, et hoc præferendum reor: cf. δ', 447. (376). Paria cum Aenea audit Hector: cf. supr. 332 ss. Monet Apollo ut se intra ordines contineat ibique excipiat Achillem. Notat h. l. Sch. B. "personam Hectoris reservari (ταμιεύεσθαι) usque ad ultima": repetita partim notes infr. vs. 444, in Sch. A & B. δέδεξο—cf. δ', 107.

(379). Hector formidine correptus, secundum dei monitum se intra suorum turmas recipit; cumque nemo Trojanorum prodeat ante alios pugnaturus, turbam adoritur Pelides—382. Iphitionem perimit—Demoleontem—Hippodamantem—Polydorum Priami fil.—418. (383). ἐσθλὸν ὄτρυντ. Immoratur paullulum huic narrationi poeta, caussamque adfert Sch. Ven. ἔθος μεν αὐτῳ ποικιλλειν ἐν ταις ἐπιδιηγησεσι τον λογον. νυνι δε καιριωτατα χρηται τῳ τοιουτῳ εἰδει. μετα γαρ τας τοσαυτας μαχας και ἀναιρεσεις, ἐδει και ἀλλοις ἐξωθεν ἐπεσι χρησασθαι δια το προσκορες (h. e. ne tædium adferat audientibus). ἁμα δε και περι του συστησαι τον πρωτως ὑπ' ἀχιλλεως ἀνηρημενον, ὁτι οὐ των τυχοντων ἦν. B. Bene hæc observata. (385). Hyda, vicus Mæonum. Cf. Strab. 9, 2. 13, 4. repugnantia invicem opinor tradit Geographus. Cf. β', 783, 866. (390) sq. Cf. β', 865. In agro Mæonum sita diserte memoratur in loc. cit. et ab heroe indigete (ἐγχωριου) nominatum judicat Sch. A, vel a Gyge, Lydorum rege. Absurde satis hoc, ni versum ponas insititium. (391). τέμενος, *ager*, *estate*. (392). ἰχθ. *piscoso*. Aen. 11, 457. (394). ἐπισσώτρ. Cf. ἑ, 725. δατέοντο, διέκοπτον, *laniabant corpus*. (395). δημολέοντα etc. Expendit Sch. B narrationis artificium; ἐν ὀλιγοις ὁλα δεδηλωκε......το ὀνομα, τον τροπον, τον πατερα, τον τοπον etc. at hoc est ineptire, cum centies eadem iterentur. (398). Cf. vss. λ', 96. 7. 8. ἱεμένη, supr. 280. (400). Confert h. l. Clarke, minus apposite, Aen. 10, 399 sq. (403). αἶσθε θ. Cf. π', 468. ἤρυγεν, *mugiebat:* vox ad sonum efficta—boum proprie; latet in ἐρίγμηλον supr. σ', 580. Apponitur diple in Cod. Ven. ob epanalepsin vocis: artificium tractat Auct. supr. cit. p. 330. ἄναξ ἑλικώνιος est Neptunus, ita dictus ab Helice, urbe Achaiæ, quæ sacra erat Neptuno. Vss. citat Strab. 8, 7, sententia quorundam memorata poetam in h. l. ad sacra Panionia respicere quæ in agro Prienensium quotannis celebrabantur; et exinde videntur sibi quid collegisse de ævo Homeri etc. Prienenses autem ex Helice oriundi ferebantur. Omen in sacris accipiebant ex mugitu tauri: cf. Sch. A. B. br. Narrationem referunt ex Clitophonte, migrationem factam Codridarum sub Neleo sacra Helices ad Asiam transtulisse: obv. hoc et in Strab. loc. cit. Cf. Herod. 1, 148. Nostrum ante oculos habuit Virg. Aen. 2, 222 ss. *clamores simul horrendos ad sidera tollit: quales mugitus, fugit quum saucius aram taurus, et incertam excussit cervice securim.* (408). Eximie hæc ad misericordiam comparata sunt: ætas tenera—paternus amor—vixdum ex pueritia egressi ardor—νηπιέη. (411). ποδῶν ἀρετὴν, *celeritatem.* ἀρετὴ, *præstantia,* generis cujusvis; ut apud Latt. *virtus.* Cf. Pind. Ol. 1, 21. 5, 34. Alibi expressit ποδωκείῃσι πεποιθώς. β', 792. (413). Construct. notes: ἀχιλλεὺς ἔβαλε τὸν (*eum*) κατὰ

τὸ μέσσον, κατὰ τὰ νῶτα (αὐτοῦ) παραΐσσοντος etc. Huc conf. loc. Aen. male a Clarke allatum supr. 402; *tum Pallas—fugientem Rhætea præter trajicit;* hoc est παραΐσσων. At misere turbavit sententiam Theod. Gaz. ἔτρωσεν...δόρατι......ἀχιλλεὺς τὰ νῶτα παρακλίνοντα. quasi ferendum sit παραΐσσων τὰ νῶτα. Anne vult ἔτρωσεν αὐτὸν παρακλ. κατὰ τὰ νῶτα? (414) sq. Cf. δ', 132. 3. (417). οἰμώξας......ἔλαβ' ἔντερα. Ars conspicitur in hisce exornandis, ut in fædiore spectaculo excitetur miseratio. Oportebat porro ad Hectoream fortitudinem quid irritamenti accedere; Achilli etenim congrediendum est ob amicum sævienti—ἀμότῳ αὐτῆς. (418). λιασθείς. Exp. Gaz. πρὸς ἑαυτὸν ἀποκλιθείς. Melius *collapsus:* cf. vs. 420.

Hector—admonitus licet ab Apolline ne solus contra Achillem tendat (supr. 375 ss.), adspectu tamen motus Polydori miserabiliter cæsi prodit pugnaturus—423. Gavisus eum excipit Achilles, et oratione minaci—429. Nil consternatus reponit Hector, verbisque, ut quidam opinati, εἰρωνικῶς prolatis—437. (421). Ord. κατεκέχυτό ῥά οἱ etc. ἀχλὺς, doloris nempe: cf. illustr. supr. σ', 22. Convenit porro locut. in vs. 282. Pulchre hoc effictum, οὐ γὰρ ἔτ' ἔτλη etc. ὁ ἔλεος ἀμελειν αὐτον της ψυχης τε και της ἐντολης ἀπολλωνος ποιει. Sch. B. In re parum dissimili eundem affectum exquisite depingit Maro: *tum vero exterritus, amens, conclamat Nisus; nec se celare tenebris amplius, aut tantum potuit perferre dolorem—— at ruit in medios, solumque per omnes Volscentem petit; in solo Volscente moratur.* Aen. 9, 414—16. 438 sq. (424). ἀνέπαλτο, *exsiliit*—præ gaudio. (425). ἐσεμάσσατο. ἥψατο, Sch. B. ἐλύπησεν, καθήψατο, Gaz. Convenit hoc cum Sch. Nicandri cit. in Obss. Heyn. h. l. De sensu satis liquet, *dolore affecit:* locutio haud absimilis est in Aen. 9, 138, *nec solos tangit Atridas iste dolor:* cf. et 1, 466. Vertit Lat. vulg. *intimum pupugit,* quod bene exprimit sensum verbi μάσθαι qui latissime se pandit: exp. Sch. br. καθίκετο, ab Heynio laudata, *sensum* exhibet, at vix *poeticam virtutem* h. l. Cf. δ', 190. ί, 748. (427). Cf. δ', 371. (429). ἆσσον ἴθ' etc. συντομος ὁ λογος του προς τιμωριαν σπευδοντος. Sch. B. bene observatum: diverse egerat cum Aenea congressus, supr. 177 sqq. Vs. obv. ζ', 143. (431) sqq. Lecti jam vss. supr. 200. 1. 2. (434). Expendit artificium orat. Sch. B. qui hæc *ironice* prolata censet: at exquisitum hoc nimis. Virtutis Hectoreæ conceptum haud parum adauget quod οὐ ταρβήσας cum viro, quem meliorem agnoscit, certamen init. (435). Cf. ρ', 514. Summatim h. l. Schol. B. ἱκεσίαις—λιταις—ἢ κολποις—ἢ δυναμει. Posterior hæc adhibita sententiam ad vs. 437 bene expedit: *atqui et hæc possunt efficere immortales, ut te occidam, sequior licet.* Favet quod γόνυ apud antiquos pro *robore* sit positum, ut et apud Latt. *Virent genua,* Hor. Carm. 5, 13, 6. Cf. locut. αἴ κε......ἕλωμαι cum ά, 66. Vox πάροιθεν in vs. 437 exponitur a Sch. A. κατα το ἐμπροσθεν μερος. *cuspide.* Inepte alii, πάρος. Exornavit sententiam Virg. in Aen. 12, 50. 1. ad q. l. minus apposite conferunt δ', 510.

(438). Ministerium Minervæ conspicitur in eo quod avertit, ne Achillem vulneret, hastam ab Hectore emissam—441. Irruit Achilles, at vano impetu, cum Hectorem abripuerit Apollo: quater illud

factum narratur, oratione minaci demum adposita—454. (440). In verbis trepidant Scholl. τῳ ἑαυτης πνευματι, A. τῃ κινησει της χειρος ἠρεμα ἐξανεμισασα, B. Accuratius illud, quod expressit vers. vulg. *leniter admodum afflatam.* In posteriore tamen quid arridet, speciei forsan poeticæ accommodatius: comparat Heyne cum Ϋ, 130. 1. traduxit Maro in Aen. 9, 745 sq. 10, 331. cf. et Ϛ', 311. Minore artificio hoc prolatum. (440). ῥεῖα μάλ' etc. πιθανως αναρτα την ἐπιθυμιαν των ἀκροατων, εἰς τελος των ποιησεων ἑαυτῳ ταμιευομενος την σφαγην Ἑκτορος. Sch. A et B. Observatio ex parte obvia supr. 376 in Sch. B. Pergunt—προς δε το ἀπιστον βοηθεια χρηται, ὡσπερ ἀπολογουμενος ὑπερ του ἀπιστου, δια του ῥεια μαλ'. At hoc est subtilius agere. Necessarium vix existimaverit qui inter *miracula speciosa* ingenium jam diu exercuit. Cf. form. sim. γ', 381. (445). Cf. ί, 436 sqq. π', 702 sqq. (446). ἠέρα τύψε. *Verberat auras:* Aen. 10, 892. (449—54). Vss. jam antea lecti λ', 362—67.

Instat Trojanis cædes varias exorsus Pelides; Dryopem interimit—Demuchum—Laogonum—Dardanum—Troem; hunc quidem precantem ut vivus dimitteretur—471. Deinde Mulium interficit—Echeclum——Deucalionem——Rhigmum——Areïthoum——489. (455). δρύοπ' οὖτα. Cf. Aen. 10, 346. (458). τρώσας κατὰ τὸ γόνυ—ἠρύκακε, *cohibuit,* impedivit; fere ut ἔβλαψε usu Homerico. (462). Comparare solent Aen. 12, 509–11. (463). Constructionem in h. l. expendit Sch. Ven. ἠτοι κομματικως εἰπεν, ὡς ἐθος πολλακις τοις ποιηταις—h. e. ut sejuncta, *abscissa* veluti, a reliqua sententia stent verba: in narratione hoc imprimis accidere solet—ἡ το ἑξης ἐστι, τρῶα......οὖτα καθ' ἧπαρ infr. 469. Hoc modo cetera 463–69 παρένθετα sunt. Possis quinetiam referre τρῶα ad vs. præced. ἄορι τύψας, quod in animo habens poeta transit ad accusativum. Repetit crisin Sch. B. notatque narrationis per preces Trois variationem. (467). Conveniunt hæc cum verbis Patrocli λ', 648. 653. Excitat Clarke Horat. ad Pison. 121. (470). Admiranda est compages fæditatem rei ad sensum, ζωγραφικῶς pene, protendens. Cf. similia infr. φ', 180. 1. Ϋ, 525. 6. (471). Variant lectiones inter ἐνέπλησε et ἐνέπρησε. priorem stabilierit vel loc. class. Aen. 10, 819, *inplevitque sinum sanguis,* hinc adumbratus—antiquitatem saltem: agnoscit porro Sch. B, το αἱμα ἀπο του ἡπατος ἐκρουνιζε χυδην, και τον του χιτωνος κολπον ἐπλησε. Ordo verborum secundum Heyne est, τὸ μέλαν αἷμα κατὰ αὐτοῦ (τοῦ ἥπατος emicans) ἐνέπλησε τὸν κόλπον. reconditius hoc; ordinabam ipse, τὸν ἑαυτοῦ (Trois) κόλπον κατενέπλησε. et sic in paraphr. Theod. Gazæ reperio.

Alteram lect. ἐνέπρησε Aristarcheam refert Sch. Ven. expeditque Heyne constr. *sanguis in eo* (jecore) *ebulliens fecit-intumescere sinum vestis:* vel, *intra Trois sinum hepar ebullire fecit sanguinem.* Quidni et, *sanguis ebulliit in sinu ejus?* Responderi possit ἐμπρήθειν esse transitivum: cf. ά, 481. ί, 433. π', 350. Locut. σκότος ὄσσε κάλυψεν sæpissime obvia est: anne affinis est Virgilii, *ingentique umbra tegit,* Aen. 10, 541? cf. Ϋ, 461.

(473). Simile vulnus describitur supr. Ϋ, 502. Nec omisit Virg. cf. Aen. 9, 418. (475). ἤλασε—ἔπληξε...κατὰ κεφαλὴν, etc. κωπήεντι,

supr. π', 332. In vs. seq. emphasin quærunt Veteres. δαιμονιως το βαθος της πληγης δια της λεξεως παρεδειξε. Sch. B. Suffragatur auct. incert. tract. de Homer. poes. § 7, cit. in not. Clark. (p. 329 edit. Glasg.). Sic Maro in loc. cit. supr. *hasta...hæsit tepefacta.* Cf. π', 333. (478). ξυνέχουσι, συνίασι—*coeunt, connectuntur.* Ad *volam* feriit. (481). ὁ δὲ φασγ. Cf. supr. ξ, 497. Aen 9, 770 sq. (482). Fædissimum spectaculum! Cf. supr. 470. σφονδύλια, *vertebræ.* ἔκπαλτο, h. e. ἐξεπέπαλτο, plusq. perf. a πάλλομαι, *vibror.* Vert. *exsiliit.* (484). πείρω. Cf. β', 844. (488). (κατὰ τὸ) μετάφρ. νύξη, sensu proprio: cf. γ, 540.

(490). Ornatissime adumbrantur et sævitia Achillis et pugnæ species horrenda in seqq. Periodus constat ex duabus comparationibus; spectat prior ad *furorem* irruentis. ἀναμαιμάει βαθε' ἄγκ. *fertur furens per convalles,* ut in loc. egregio λ', 155 ignem vidimus ὁρμῶντα—at cum metaphora audaciore h. l., μαιμάει. Pulcritudinem intellexeris ex ἑ, 661 collat. cum ὁ, 742. proxime accedit Virg. *furit æstus arenis,* Aen. 1, 111. *in segetem veluti quum flamma furentibus austris incidit,* 2, 304. *flammas ovantes,* 10, 409. Cf. 12, 521. Georg. 2, 303. Sil. Ital. 510–14. etiamnum β', 455 sq. πῦρ ἀΐδηλον etc. hoc (ut obiter moneam) pulchre transtulit Maro, *ignis—victor—per alta cacumina regnat;* G. 2, 307. Cf. C. S. (492). εἰλυφάζει. Cf. λ', 156. Vertit Virg. *glomeratque ferens incendia ventus.* G. 2, 311. (493). ὥς ὅγε π. *multa virum volitans dat fortia corpora leto—semineces volvit multos.* Aen. 12, 328 sq. Vertunt κτεινομένους ἐφέπων, *occidendos insequens:* melius Heyne, διώκων καὶ κτείνων, *persequens cædendo.* (495). Comparatio desumta a bobus triturantibus: *velut quando quis junxerit boves mares latis-frontibus ut triturent hordeum album in area bene-instructa: ocyusque comminuuntur boum sub pedibus valde-mugientium.* Si cum τ', 222 contuleris, venusta exoritur analogia: decidunt acervatim copiæ, πλείστη καλάμη—trituratur seges, obtritis undique et calcatis corporibus cæsorum. (496). Construct. ὥστε αὐτοὺς τριβέμεναι etc. ἀλωὴ, agri pars editior; εὐκτιμένη, ad laborem triturandi bene comparata—cum æquali superficie et εὔκυκλος. Gaz. Posterior hæc glossa peperit lect. ἐϋτροχάλῳ antea recept. at huc inductam monet Ernesti ex Hes. ἔργ. 599. (498) sqq. Vss. egregie ornati: vidimus supr. λ', 531—37. Comparant cum Aen. 12, 337—40. (503). Cf. λ', 169. ζ', 268.

NOTÆ IN LIBRUM VIGESIMUM PRIMUM ILIADIS.

[Επιγραφή]. Clade suorum perterriti Trojani terga vertunt: pars urbem petunt per planitiem camporum—alii se in Xanthum (Scamandrum), quem trajicere volebant, se conjiciunt. Multis in amne trucidatis, XII juvenes vinctos inferiis Patrocli Achilles servat—33. Ibidem Lycaonem, Priami filium, quamvis supplicem—135, mox et Asteropæum, ducem Pæonum, cum aliis hujus gentis, interimit, Fluvio, ut impare, irriso—210. Xanthus, frustra increpato Achille, et Apolline, ut Trojanis opem ferat, monito, vim parat, et Achillem in alveum desilientem, fluctibus collectis opprimit—245. Egressum persequitur campos inundans—271. Perterritum Achillem obfirmant Neptunus et Minerva—297. Advocato Simoente Xanthus inundat totum campum—327. Achille novissima jam timente, Vulcanus a Junone evocatus igne domat Xanthum—nec flammas cohibet, nisi eadem dea auctore—384. Oriuntur dehinc singulares contentiones ceterorum deorum: Martis, Minervæ, Veneris; Apollinis, Neptuni; Junonis, Dianæ; Mercurii, Latonæ—513. Post hæc in Olympum revertuntur dii præter Apollinem qui Ilium se recipit, ut urbem tueatur—519. Priamus portam urbis recludi jubet ut copiæ, ab Achille disjectæ, in tutum se recipere possint—543. Illi ne in fuga opprimantur, Apollo Achillem primum, immisso Agenore, distinet—mox ipse, Agenoris specie indutus, fallit fugiendo, et ab urbe abstrahit—611.

¶ Ministerium deorum hoc libro præsertim conspicitur—phantasmati sane poetico inserviens, cetera vero ad summam rerum parum facit. Prolusio est certaminis eorum Xanthi inundatio, quem statim reprimit Vulcanus—384. Insequitur Θεομαχία—514. Interventus Apollinis conspicitur 515—20, 545—49, 596—605.

---

(1). Trojani fuga compelluntur ad Scamandrum: copias disjicit Pelides; partem per planitiem Scamandri agit, quos Juno, immissa caligine densa, præpedit—ceteros, se attonitos in flumen conjicientes, insequi parat: insignis comparatio apponitur ad adumbrandum impetum Achillis—illorumque consternationem et fugam—16. Inv.

vss. 1, 2 supr. ξ′, 433. 4. infr. ώ, 692. 3. (3). διατμήξας. Habeo ante oculos tabulam chorographicam Troadis Homericæ quam evulgavit Vir summus Gell, qua optime elucescit narrationis ordo h. l. Duplex via apparet a litore versus urbem; per planitiem Scamandri secundum ripam *dextram* amnis, et, trajecto eo, ad *lævam*. Confluunt ambo, Simois et Scamander, ad *vadum*, quod hic intelligo memoratum in voc. πόρον vs. 1. τὸ διάβατον μέρος. Sch. br. Proximas huic partes tenet Myrmidonum statio, ut adeo brevissimo tempore illic potuerint compelli. (5). μαίνετο. En vices humanæ! Optime notat exornatque mutationem poeta vss. 4–6. πεφυζότες... ἠΰτε νεβροί. infr. χ′. 1. (7). ἐρυκέμεν. Bene notavit Clarke, ad refellendam argutiolam Daceriæ, vocem semper significare *detinere, inhibere* etc. Nec objicit nubem dea ut ab Achille sospites evaderent Trojani—longe abfuit: sed ut occæcati se facilius trucidandos præberent. Constr. loc. πίτνα *(offundebat)* ἠέρα ὥστε αὐτὴν ἐρύκειν, *ut obstaculo ipsis esset.* Sensus loci secundum Bentleium est, "caliginem offundebat Juno ut Achillem inhiberet a persequendis Trojanis per planitiem, divorteretque ad amnem in quo cædes postea facta est immaniter." Hoc est sententiam torquere. Intelligas Trojanos denso agmine campum apertum petiisse—effusos deinde et consternatos, magnam partem, fluvium conatos trajicere: hoc phantasmate poetico, nube cœlitus objecta, exhibetur. Cf. C. S. (8). ἀργυροδίνην. Cf. β′, 753. Speciem maxime sensibilem secum ferunt insequentia: onomatopœiam quærunt Eustathius et Clarke—at pulcritudo maxime in hoc conspicitur quod mira brevitate condensantur imagines talesque exhibentur quæ sensum fortissime feriunt. Citat Clarke μ′, 21 sqq. loc. corr. ad mentem Bentleii e vestigg. Aen. 1, 104. 5. ingeniose haud parum; at de loco suspecto agitur. Cf. not. (11). ἔννεον etc. *apparent rari nantes in gurgite vasto.* Aen. 1, 118. Revocant hæc Liv. 1, 37. *multique mortales, quum hostem effugissent, in flumine ipso periere: quorum fluitantia arma ad urbem cognita in Tiberi prius pæne, quam nuntiari posset, insignem victoriam fecere.* (12). Comparatio a locustis petita et agresti vita orientalium: *sicut quando impetu flammæ impulsæ se attollunt locustæ ut fugiant versus amnem: ardet vero indefessus ignis, repentine obortus; illæ autem trepidantes-subeunt aquam.* Notatur res etiamnum obvia ut stipulas incendant agricolæ Asianæ ad depellendas locustas: admodum igitur ἐναργῆ, et cum fide sensuum convenientissima, auditoribus Ionicis hæc recitata. Vox ἠερέθονται optime depingit gestum se attollentium in fugam; πτώσσουσι, metu perculsarum: nec fides minor conspicitur in specie ingruentis flammæ, subito exortæ. Acerrimi bellatoris, desidis jamdudum, at vi repentina nuperrime se moventis, imago optime prætenditur. Transtulit vim locut. ἀκάματον πῦρ Virg. in Aen. 5, 680; *sed non incendia vires indomitas posuere.* (16). Nescio an in tota Iliade occurrant versus qui et in sermonis gravitate imaginumque delectu magis quam præcedentes polleant. Attollit se ingenium poetæ cum rerum quas enarrat incrementis, idque quod herois præstantiæ magnopere convenit excitatur, phantasmatis poetici amplissima exornatio.

(17). Trojanos in amne impeditos adoriturus Pelides hastam in ripa deponit irruitque cum gladio—19. Perculsos formidine repentina plures occidit—26. Cæde demum defatigatus educit ex amne XII filios Trojanorum, juvenes, quos inferiis Patrocli servet, lectos; eosque, manibus pone tergum revinctis, sociis tradit deducendos ad naves: cædem adhuc ampliorem molitur—33. (20) sq. Cf. κ', 483. 4. (22). Comparatio ex delphine petita et in suis partibus accurate composita. Aliter hoc adumbravit ingenium Maronis, Aen. 9, 730. (26). πτῶσσον. Supr. 14. Apodosis spectat ad vs. 23. κρημνοί, *crepidines*. *Delitescebant-trepidantes subter crep.* Imago ponitur admodum ἐναργὴς in hisce et præcedentibus. (27). ζωοὺς...λέξατο. Promissi memor supr. σ', 336. Transtulit hæc pene ad literam Virg. in Aen. 10, 517 ss. et infr. ψ', 175. 6 in 11, 81 sq. Exacta nimium adumbratio recentioribus displicet: at ingenium Maronis adeo erat ad exemplar Homericum compositum—phantasmate ejus mens adeo fuit impleta—ut imprudens pæne imitationem admiserit. (31). χιτῶνες στρεπτοί. Exp. Sch. br. εὔκλωστοι, vix accurate. Non erant *nendo ducti*, (εὔνητοι, σ', 596,) sed *ex laqueis tortis plicati*. Exp. Gaz. ἁλυσίδωτοι proprie *thoracibus* convenit; cf. supr. έ, 113: at memorantur h. l. χιτῶνες, utpote gregariorum.

(34). In Lycaonem Priami f. incidit, quem antea captivum ad Lemnum abduxerat vendideratque filio Jasonis (Euneo, ή, 468.); at redemptum Arisbam miserat Eetion—43. Inde clam profugus domum redierat XI abhinc dies; 12 ma iterum in manus Achillis incidit—47, qui eum inermem adoritur—52. (35). Spectant hæc ad antehomerica. Lycaoni incauto Achilles noctu supervenerat dum in arbusto (ἀλωῇ) patris lignum cæderet, ἐρινεὸν, *caprificum*. ὄρπηκες νέοι sunt *rami novelli*, quos, dum truncum elaboraret, abscindebat; constr. τάμνε ἐρινεὸν κατὰ τοὺς ν. ὄρπ. Angl. *he was trimming the stem of its young shoots to form the cinctures of a chariot:* ἄντυγες, έ, 728. (39). ἀνώϊστον, *improvisum*, ut antea Aeneæ supr. 91. Revocant hæc in mentem κ', 496 sq. (41.) ὦνον, ἄποινον, ά, 13. Mentionem iterum factam habemus infr. ψ', 746. 7. (43). ἠετίων. Supr. ζ', 416. Hospitio junctus erat cum Priamo. Arisba mem. β', 836. in ditione Asii. Quod in Lemno vendiderat Lycaonem Achilles explicatum habes in ή, 467 ss. commercium incolis cum Achivis intercedebat. (48). εἰς ἀΐδαο, δόμον sc. (50). Debuit processisse, οὐδὲ ἔχοντα ἔγχος, in syntaxi accuratius constituta, notante Heyne; at quis requirat? γυμνὸν h. l. *inermem*. (53). Poterat abesse δὲ, cum junctura sit τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε...ὀχθήσας κ. τ. λ. ceteris 50. 1. 2. interpositis.

(54). Miratur Pelides quod Lycaonem adesse videat quem in Lemno non ita pridem reliquerat. (57). καθ' οἷον δὴ etc. *ut jam et hic reversus est* etc. πεπερημένος, vers. vulg. *venumdatus*. Præfert Heyne *transvectus* Gazæ paraphrasi concinens, καθάπερ δὴ καὶ οὗτος ἀφίκετο ἐκφυγὼν......ἀ π α χ θ ε ὶ ς εἰς τὴν λῆμνον. (61). γεύσεται, supr. ύ, 258. (62). ἢ ἄρ' ὁμῶς etc. *an et exinde revertetur ut antea ex Lemno*. Vocula ἄρα h. l. nexum facit cum δὴ vs. 57. Epith. φυσίζοος obv. antea γ', 243.

(64). Pavore attonitus precaturus accedit Lycaon, subterque

hastam sublatam se ante genua provolvit—72. Memorat deinde quæ in superioribus referuntur, abductionem ejus ad Lemnum, redemptionem etc. et casum queritur quod jam iterum potestas ejus sit facta—84. Ut misericordiam moveat subjicit, quod Polydorum, fratrem germanum, jamjam occiderat, quodque non illi erat cum Hectore mater communis—95. (64). ὥρμαινε, *agitabat animo.* (67). ἤτοι ὁ μὲν etc. Pene ad literam traduxit Virg. Aen. 10, 521—3; *inde Mago procul infensam contenderat hastam: ille astu subit; at tremebunda supervolat hasta; et genua amplectens, effatur talia supplex.* Ornata hæc et exquisite adumbrata: at in Homericis latet vis quam non assequutum fuisse Mantuanum facile perceperit lector: exemplo imprimis sit vs. 70, ἱεμένη χροὸς ἄμεναι ἀνδρομέοιο—schema sæpissime notatum: hoc prorsus omisit Maro. Deinde illud, *infensam hastam contenderat,* quam impar sit loco tam graphice effícto, δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο......οὐτάμεναι μεμαώς, vix oportet monuisse. Loc. illustratur ex λ', 573. ὁ, 317. (72). οὐδὲ μεθίει, *nec eam dimittebat.* In vs. præc. notes constructionem, ἑλὼν (αὐτὸν) τῇ ἑτέρῃ (κατὰ τῶν) γούνων ἐλίσσετο.

(75). ἀντί τοι etc. Reddit Ernesti, *sum tibi veluti supplex;* non enim esse supplicem Lycaonem—tantum vero Achillem admonere religionis, de qua Hes. ἔργ. 325 ss. Hospes nempe fuerat, et jura hospitum censendus est h. l. in animo habere. Addas loc. cit. ζ', 215 sqq. Odyss. θ', 208. Rem attingit Gaz. ἴσος ἱκέτῃ ὑπάρχω σοι. (77). εὐκτιμένη ἀλωή. Cf. supr. ύ, 496. (79). ἑκατόμβ. ἦλφ. *Quæsivi tibi pretium redemptionis, centum boves;* vel quod æquipolleat: nam ut intelligas centum boves ipsos Achilli traditos nihil cogit. Illustrat sensum h. l. locut. τεύχεα ἑκατόμβοια supr. ζ', 236. De them. ἀλφεῖν, *parere*—cf. σ', 593. (80). νῦν δὲ λύμην etc. Omnes expp. quas vidi eundem sensum referunt νῦν δ' ἂν λυθείην, quod Clarke, *redemptus fuero.* Verum perspexit Heyné, *redemptus fueram,* ἐλελύμην—plusquamperfectum ratus. Sensus ideo expeditur; *vendidisti me abductum in Lemnum, et pretium ab Jasone* (supr. vs. 41) *accepisti,* ἑκατόμβοιον. *Dehinc me liberavit Eetion pretio triplo majore numerato* etc. Cf. Obss. VIII. p. 127. In not. addit bene Vir doct. " νῦν δὲ, *jam vero,* formula pergendi in narratione." Poterat citasse σ', 307. δ', 155. De tempore anteacto dicit Lycaon, *præsente* vero respectu rerum narratarum: adhibetur ideo νῦν. (81). εἰλήλουθα—*je suis venu.* Clarke. Anne melius, *je suis arrivé?* Reddas in nostro vernac. *twelve days have already elapsed since my arrival at Ilium, after many hardships.* Revocant in mentem πολλὰ παθὼν etc. Aen. 1, 208 sq. *per varios casus, per tot discrimina rerum tendimus in Latium.* (84). Genus maternum indicat. Caussa subjicitur infr. 95: homunculus se morti destinatum videt, et caussam ratus interemptum Patroclum, *dimidium* consanguinitatis sibi abjudicat. (86). ἄλτεω. Recentius invectum pro vet. ἄλταο, quod stare potest h. l. Exhibet Knight ἀλταϜο (cf. Suppl. Præf. § 20 sq.). Inducitur hoc pacto hiatus, at in sede prima versus et pausa sententiæ, ubi non offendit. Cf. Exc. Heyn. ad ὁ, 247, sub f. λελέγεσσι——πήδασον——σατνιόεντι. Cf. supr. ύ, 96. 92. ζ', 34 sq. β', 690. (89). σὺ δ' ἄμφω δ. *ambos es jugulaturus:* fra-

trem etenim germanum, Polydorum, occiderat; cf. supr. ύ, 413. (93). ἐπεί ῥ' etc. Cf. ό, 418. δαίμων ἕτερος sc.

(98). ἀμείλικτον. Cf. λ', 137. Aversatur preces Achilles; Patroclo quippe occiso se neminem Trojanorum sospitem remissurum professus, Priamidarum præsertim—105. Mortem omnibus communem dicit, fuisse Patroclo, ipsumque, Achillem, cito oppressuram; animosius ideo eam expectare debere Lycaonem—113. (99). νήπιε etc. Adumbrat Maro in Aen. 10, 531 sqq. decursu breviore orationis, ornate vero. (100). πρὶν μὲν γὰρ......τόφρα etc. Notant apodosin parum expeditam; refingit ideo Heyne ὄφρα τι. At, ut sæpius monui, quis in Homericis syntaxin ad amussim constitutam requirat? Habuit in mente poeta ὄφρα μὲν γὰρ ἔτι ἔζησε πάτροκλ. τόφρα ἦν μοι φίλτερον κ. τ. λ. at prius variavit solenni more; cf. ή, 52, πότμον ἐπισπεῖν......*occumbere morti*, Virg. αἴσιμον, *fatale;* proprio sensu h. l. cum vaticinium de hac re extiterat: cf. σ', 9 ss. alibi variatum, μόρσιμον, νηλεὲς etc. ut supr. 57. Vertas sentent. *antequam Patroclus assequutus fuisset diem fatalem tamdiu mihi gratius erat animo ut parcerem Trojanis.* Videtur Gaza sensisse τὸ ἀνανταπόδοτον orationis, variavit enim in paraphr. τότε μοι φιλικώτερόν τι ἦν φείδεσθαι κ. τ. λ. (105). καὶ πάντων etc. *ad internecionem cædendi omnes, præsertim vero proles Priami.* πέρι pro περισσῶς, *inprimis:* μάλιστα δέ. (106). Sanior lectio οὕτως aptiorque haud parum. Vulg. αὕτως, quod efferebant *frustra:* anne adumbratum volebant Aen. 10, 554?

Certatim illustrantur sequentia, imprimis ex Lucret. 3, 1055—8. 1038. 9. *Tu vero dubitabis, et indignabere, obire? Lumina sis oculis etiam bonus Ancus reliquit, qui melior multis quam tu fuit, inprobe! rebus: ipse Epicurus obiit, decurso lumine vitæ; qui genus humanum ingenio superavit, et omneis restinxit, stellas exortus uti aerius sol.* Excitavi vss. eo ordine quo Homerica melius illustrant. Occurrunt et Horatiana, Carm. 1, 38, 7 cit. supr. σ', 117., Lucretio amplius ornato in vss. 1—6. Nec, ut obiter notem, effugiat adumbratio postremorum quæ expressi in Od. 12, 46 ss. *micat inter omnes Julium sidus, velut inter ignes Luna minores.*

In loc. Lucr. 3, 1038 videtur Clarke de lect. *sis* dubitare: at genuina est, eaque sola, ut docte ostendit Wakefield in not. versum enim Ennianum fuisse, *sis* esse pro *suis*, ut *sos* pro *suos* ap. vett. Excitavit Clarke et Cic. Epp. ad Familiares, 6, 4.

(110). Cruciantur valde Intpp. in hisce: edidi secundum interpunctionem Heyn. ut prodeat junctura, ἀλλά τοι ἐπέσσεται καὶ ἐμοὶ θάνατος etc. ἢ ἠὼς ἔσται, ἢ δείλη—*atqui sane et mihi aderit mors fatumque violentum—fuerit vel mane vel crepusculum vel meridies—quando quis et a me* etc. q. d. Sors constituitur, at tempestatem ignoro. Satis arridet etiam Wolfiana, ut integer vs. 111 παρένθετος accipiatur distinctione facta post κραταιή. Absolvitur hoc modo vs. 110, ἀλλά τοι καὶ ἐμοὶ ἔπεστι etc. *instat et mihi:* nisi velit vir doct. τοὶ καὶ ἐμοὶ, *tibi et mihi*, quod non apte cohæret cum vs. 112. Aristarchi hæc fuit ratio ut discimus ex Sch. Ven. Restat ut cum Knightio extrudamus vss. 111. 112. 113, fœtum quippe rhapsodi: saltem carere possumus importuno illo, ἔσσεται ἢ ἠὼς etc. (112). ἄρει,

in pugna. non βλάβη vel σιδήρῳ, ut certatim exponunt. Posterius hoc ex ὄβριμος ἄρης, ν', 444. π', 613, proculdubio effictum. (115). ἔγχος—ἀφέηκεν etc. Cf supr. 72. Variavit sequentia Virg. in. Aen. 10, 554—60, loco exornato: *tum caput orantis nequidquam et multa parantis dicere, deturbat terræ* etc. et magis presse in vss. 535 sq. *sic fatus, galeam læva tenet, atque reflexa cervice orantis capulo tenus adplicat ensem.* (120). Continues supr. cit. 10, 555. *truncumque tepentem provolvens, super hæc inimico pectore fatur: istic nunc, metuende jace: non te optima mater condet humi, patriove onerabit membra sepulcro: alitibus linquere feris; aut gurgite mersum unda feret, piscesque impasti volnera lambent.* Venustissime hæc postrema referunt ζ', 348, ἔνθα με κῦμ' ἀπόερσε. Cf. et infr. 283. (123). Noli argutari in voc. ἀκηδέες, quasi ad *honorem funeris* (κῆδος) spectet: nec bene tamen Gaz. μηδενὸς κηδόμενοι. Optime vim refert Lat. *securi*. Ut mentem sensu expertibus tribuere Homero nostro solenne est, ita ratione expertibus induntur, ad majorem narrationis virtutem, animi affectus; crescitque adeo phantasmatis poetici fides ut eos abesse mentem æque commoveat ac si reipsa fuerint innati. Rem optime perspexerit qui pro ἀκηδέες versiones tentet Angl. *regardless—unconscious*. (126). Debebat esse θρώσκων δέ. displicet sine copula adjectum. Cogitabam ideo vss. exornatos fuisse ex 122 sq. quod a doctiss. Heyn. probatum video (Obss. h. l.). Retinet Knight, omissis seqq. 128—35.

Vertas: *saltans quis per undam supra nigram superficiem maris emicabit piscis, qui comedat Lycaonis albam pinguedinem.* Doctrinam de lectt. ὑπαΐξει et ὑπαλύξει (quarum priorem video a Wolfio receptam) fuse tractatur in loc. Obss. supr. cit. ἀργέτα δημόν. Cf. θ', 206. (131). ᾧ δὴ δηθὰ etc. *cui jam diu multos sacrificatis tauros* etc. Veteris religionis notissimum est sacrum ut fluviis mactarent tauros et equos: rationes petas fortasse ex *robore* illorum et *camuris cornibus*, quæ *vim aquarum* (σθένος ποταμῶν) cursusque *errantes* insigniter adumbrarunt: apte porro velocipedes, amnium rapidissimos motus. De epith. ἐΰῤῥοος in vs. præc. cf. C. S. ad ζ', 508. (135). νόσφιν ἐμεῖο, *absente me*.

(136). Iratus Xanthus ob hæc gloriose dicta volvit secum quomodo Trojanis opituletur. Interea congrediuntur Achilles et Asteropæus: huic animos addit Fluvius—147. (140). Supr. μ', 102 memoratur Asteropæus διακριδὸν ἄριστος. at incertum est an idem sit qui memoratur h. l. Pæonum ductor. Omitti nomen in Recensu copiarum notat Sch. B. et rationem petit ex vss. infr. 155 sq. Erat nempe νέηλυς. Pyræchmes porro, alter Pæonum dux—summus fortasse (β', 848), interfectus erat a Patroclo supr. π', 284 ss. in hujus auctoritatem poterat successisse Asteropæus. Miro acumine quærit Scholiasta cur poeta heroem γενεαλογεῖ h. l. ipsum enim stirpem suam declarare infr. 157 sqq. at aviam, Peribœam, memorat, ut brevior adeo fiat narratio ipsius: integerrime observatum! (141). τὸν δ' ἀξιὸς...γείνατο. Cf. β', 865. (145). μένος δέ οἱ etc. Expendit artificium poetæ Eustath. μυθικῶς δέ γε θρασὺ ὁ Ἀστεροπαῖος φρονεῖ, διὰ τὸ βοηθεῖσθαι τῷ ποταμῷ Ξάνθῳ εἰς ὃν ἔφυγεν ὡς οἷά τις αἰδοῖος ἱκέτης. Ingeniosum hoc—at censendus est Pæonum ductor cum suis amnem intrasse non

tam αἰδοῖος ἱκέτης quam ἀέκων, ἀέκοντί γε θυμῷ. Sanius est quod subjicit, aptissime induci Xanthum filio Fluvii opem adferentem. (146). Potuit fortasse melius excudi δαΐ κταμ. Cf. infr. 301. Vs. inseq. Homerico more adjectus conservat notionem: cf. θ', 528. Nec minus Homericum ἐδάϊζε......οὐδ' ἐλέαιρεν pro νηλεῶς ἐδάϊζε, quod *elegantioribus* quibusdam displicuisse tradit Sch. B. (150). τίς etc. πιθανη ἡ εἰσβολη ἐκ του καιρου (e re nata profectum), ὅτι, των ἀλλων φευγοντων, οὗτος μονος ἀντιστη. B. Cf. ζ', 123. 7. (153). ζ, 145. (155). δολιχεγχέας. Hi ἀγκυλότοξοι, β', 848. (156). Cf. supr. 81. (158). Vs. a quibusdam tentatus ex β', 850. at a melioribus codd. abest.

(161). Incipit pugnam Pelides: duasque simul hastas projicit Asteropæus—163. Clipeum una adsequitur, at non penetrat; altera cubitum perstringit sanguinemque elicit—168. Aberrat a viro hasta Achillis, quæ ripa infigitur; hic deinde, stricto ense, irruit—174. Asteropæus, ter conatus evellere ex ripa hastam Achillis, destituit; quartum aggressus ad umbilicum percutitur: cæsum spoliat Achilles—183. (162). ἀμαρτῇ. Variat scriptura: cf. ἑ, 656. Quod excusum dedi probant editores doctissimi ex Sch. Ven. A. cui suffragatur Apollon. in Lex. notante Heyne. Miro errore excitat Ernesti ί, 497. At ibi est verbum, *peccaverit;* cum scriptione porro absimili. De etymo disserere non est hujus loci; habeo autem quæ probabilia satis possim statuere.

Intelligendus est Asteropæus hastas *simul ac semel* emisisse, id de quo quæstionem movebant veteres: cf. Eustath. in not. Clark. Constructio est δούρασιν ἠκοντίζετο. (163). περιδέξιος, *ambidexter.* Verterat Symmachus *æquimanum.* Cf. Not. Clark. (165). Cf. ύ, 268. (166). ἐπιγράβδην, *leviter, strictim.* Cf. δ', 139. Exp. ἐπιλίγδην ρ', 599. Comparat Clarke Aen. 10, 331. 478. (168). Conf. schem. usit. supr. 70. ὁ, 317 etc. (169). ἰθυπτίωνα, *recta-volantem.* τὸ κατ' εὐθὺ πετομενον δόρυ, Gaz. Illustratur supr. ύ, 99. δ', 126. cum tropo insigni in vs. præced. Extabant πτέω, πτῆμι, fortasse et πτίω, πτῖμι, —*volo.* ἰθυπτιϝωνα, *Knight;* th. ideo πτιϝω—justaque analogia prodit ἰθὺ πτίϝων quod postea, unica vox, exhiberi solitum. Cf. Obss. Heyn. h. l. cum Lennep. Origg. in voc. πτέρον. Inscite veteres quidam induxere ἰθυκτίωνα quod nulla analogia defendi potest. (172). μεσσοπαλὲς. " Propter longitudinem teres hasta in medio incurvata vibrat se, κραδαινεται." *Heynè.* Potuit et πελεμίζεται, ut supr. ρ', 528. Spectat ad aliam lect. μεσσοπαγὲς paraphr. μέχρι τοῦ μέσου καταπεπηγός. hoc ex Sch. br. video desumptum. ἔθηκε. Vix satis ἐναργὴς vox videtur: maluerim ἐνῆκε. Ceterum de hoc, ut et de sequentibus quæ habet Ernesti, judicet lector eruditus: " ut hasta alte demissa in corpus aliquod *stare* dicitur poetis, sic commode de eo, qui ita conjicit, ut alte descendat, τιθέναι dicitur." Melius opinor constat cum lect. μεσσοπαγὲς, quam a doct. Knight, fortasse ob hanc caussam, inductam cerno.

Crisin Ernestii illustratam video in Aen. 12, 771. Loc. tot. 771–75. 781–3 ad colorem instantium 171. 2. 174—7 componitur: *hic hasta Aeneæ* STABAT: *huc inpetus illam detulerat, fixam et lenta in radice tenebat. Incubuit, voluitque manu convellere fer-*

rum Dardanides—diu luctans, lentoque in stirpe moratus, viribus haud ullis valuit discludere morsus roboris Aeneas. (176). τρὶς...τέτρατον. Formula nostro solennis: cf. supr. ὑ, 445. ί, 20. (177). μεθῆκε βίῃ, *viribus defecit.* (181). Rem fœdam adspectu, in compage versus delitescentem per κακοφωνίαν quandam, quærit Clarke: exempla apponit, Aen. 6, 834. 11, 277. Prius transtulit Lucan. in Phars. 1, 2.

Spoliato corpore, de cæso Achilles gloriatur. Comparat suum genus, *ab Jove summo,* ad verba Asteropæi supr. 157 ss. respiciens, se εὐγενέστερον professus—191. Xanthum ipsum, qui pugnæ aderat, opitulari non valere, cum ei certandum foret cum Jove; at nec Acheloum nec ipsum Oceanum, unde fluunt omnes, maria, fontes, putei, pugnam cum Jove conserere audere—199. (186). φῆσθα. Cf. 157 sqq. (190). Argumentum sic constituitur; *nec mirum est, cum Jupiter præstantior sit Fluviis, præstare etiam progeniem ejus filiis Fluviorum.* ἁλιμυρηέντων, *in mare profluentium.* μύρεσθαι, ῥεῖν. Sch. br. (192). πάρα, *adest,* πάρεστι. Possit distingui ut sit, πάρεστι ὥστε χραισμεῖν σοὶ, εἰ δύναταί τι, κατά τι, *si quid valet.* ἀλλ' οὐκ ἔστι, *sed non est* (licet), *ut pugnet.* (194). κρείων ἀχελώϊος. Sic nominatus ἐξόχως, erat enim Achelous maximus fluviorum Epiri et Aetoliæ: presse Virg. Georg. 1, 482, *fluviorum rex Eridanus.* In mythis ideo eminentem tenebat locum Achelous. Ex Pindaro refert Sch. br. narrationem de certamine singulari inter Herculem et Acheloum, tironibus jam notam, de nuptiis Dejaniræ; et verosimile est poetam hisce ad carmina vetustissima, Heracleas, de quibus monitum jam sæpius, respicere.

Citant Georg. 1, 9, *Acheloia pocula,* ut usum comprobent, jam inde a Græcis desumptum, ut per nomen fluminis celebratissimi aquam in genere designarent. Addit Heyné exempla luculenta Eurip. Bacch. 625. Aristoph. Lysistr. 381. Erat nempe amnis *fabulosus*—religionis instar ætati antiquissimæ. Docte de hisce disserit Macrobius ad loc. Virg. cit. supr. V, 18. Subjicitur mytho a Sch. br. superius relato—κοινῶς δὲ πᾶν ὕδωρ ἀχελῷος καλεῖται.

Scriptionem refinxerat Dawes in Misc. Crit. 175 sq. ἀχελῷον, ἀχελώϊον enim esse *adjectivum,* ut ex Georg. 1, 9 manifestum est. Medelam, iisdem vestigiis, locis classicis admovet, infr. ώ, 616. Hes. Theog. 340. Prostat secundum hæc in edit. Knight. ἀχελοϜος, nam vox inseq. cum Digammo incipit. At enimvero hæc omnia cum judicio nimis subtili elaborata existimes, si verum sit quod tradit Grammaticus in Misc. Crit. p. 117., Aeoles aliquando Digammum pro nihilo accepisse. Cf. Dissert. in Diar. Class. T. 26. pp. 177 sq. auctore Granville Penn.

(195). οὐδὲ etc. Anne ad eosdem mythos cum præcedentibus spectantia? Nomen Oceani certe decantatissimum fertur. Cf. Hes. Theog. pass. βαθυρρείταο, ut βαθυρρόου, ή, 422. Id. Hes. Th. 265. variatur in 133, βαθυδίνην. Omnia conveniunt cum notione priscorum Oceanum fuisse fluvium γαιήοχον. Nominatim Hes. in Th. 242, ὠκεανοῖο, τελήεντος ποταμοῖο. σθ. ὠκ. cf. σ', 606. (196). ἐξ οὗπερ etc. Ortus mythicus fluviorum etc. perhibetur ex Oceano—ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται, ξ', 246. Sic Hes. Th. 337, τηθὺς δ'

ὠκεανῷ ποταμοὺς τίκε. Eodem referas Apollonii ποσειδῶνα γενέθλιον. (197). κρῆναι......φρείατα. Memorat Hes. vs. 282 ὠκεανοῦ πηγάς. Ambire terram credebant οἱ παλαιοὶ, et ex eo orta omnia, quæ interiora fuere, humida. Secundum hosce conceptus elaborata nuperrime prodiit Londini tabula, æri incisa, cosmographiæ Homericæ et Hesiodeæ, auctore T. Myers; est operis sui Tab. I. (198). δείδοικε, *metuere-solet*. Nisi mavis *metuit* in sensu definito, ut res, tanquam nota, proferatur, in mytho veterrimo expressa.

Certatim excitant scriptores præcedd. 195—7 tanquam Homerici ingenii adumbrationem: laudat Clarke Eustath. Proem. Il, 1, 9 ss. Dionys. συνθέσ. 24. Summatim Quinctil. *Hic enim* (Homerus) *quemadmodum ex Oceano dicit ipse omnium vim fontiumque cursus initium capere, omnibus eloquentiæ partibus exemplum et ortum dedit.* 10, 1, 46.

Avulsa hasta ex ripa Pæones ceteros persequitur Achilles quorum stragem tantam edit ut Xanthus tandem, ira percitus, eum, ut desinat, monet; alveum enim cadaverum mole oppleri—221. Reponit, et cum irrisione, Achilles: se tunc tandem a cæde facienda cessaturum, cum Trojanos compulerit in urbem, Hectoremque certamine singulari tentarit—226. (200). ἐρύσσατο. Heroem depinxit non tam animi virtute quam robore præstantem Homerus: hoc uno nisu expedit Pelides quod Asteropæus, magno molimine aggressus supr. 174 ss., destituerat infectum. (204). Juncturam probo; ἐρεπτόμενοι, κείροντες, δημὸν ἐπινεφρ. *devorantes arrodendo pinguedinem obtensam-renibus*. Hoc est Homericum. Potest aliter expediri, ut lectori erudito facile comparebit. (212). προσέφη etc. *huic deus ipse loci, fluvio Tiberinus amœno, populeas inter senior se adtollere frondes visus———tum sic adfari.* Aen. 8, 31 ss. (214). ὦ ἀχιλεῦ etc. *Achille! fortitudine equidem superas, sed et nefanda, plusquam omnes alii* (ὑπὲρ ἀνδρῶν), *perpetras* etc. εἴ τοι... *si tibi, ut Trojanos ad internecionem perdas, dedit Saturnius, facias—at persequere in campo—ne me multitudine cæsorum opprimas.* (218). πλήθει......στεινόμενος νεκ. Hinc adumbrata Neptuni illa in Aen. 5, 806 sqq. *gemerentque repleti amnes* etc. vertitur porro 219, οὐδέ τί πῃ δ. *nec reperire viam atque evolvere posset in mare se Xanthus.* (221). ἄγη. ἔκπληξις, θαῦμα. Sch. br. Melius quam Gaz. μίασμα. videtur errasse ob ἄγος, *piaculum*. Sæpius obvium ἀγᾶσθαι, *admirari*, ut ί, 51. occurritque h. l. bona expositio, θάμβος, *stupor* ob rei miraculum. (224). Cf. infr. 294. sqq.

Xanthus, responso Achillis commotus, Apollinem commonefacit decreti Jovis, ut ad vesperam usque Trojanis opem ferret. Dicto simul fluenta intumescens excitat, amovet cadavera, eosque, qui adhuc superstites manebant, in vorticibus abditos servat—239. Sævo impetu aggreditur Achillem: hic autem, ulmo prehensa quæ radicitus a crepidine lapsa pontis instar utramque ripam conjunxerat, ex alveo se elevat prosilitque in campum: insequitur furens Xanthus—250. (229). βουλὰς κρονίωνος. Supr. ύ, 23-30. Offendit in hisce 228-33 εἰρύσαο cum media correpta (cf. ά, 141): necnon δείελος loco *substantivi* positus: compages equidem tota cum

nullo artificio interposita: damnant ideo Editores docti Heyné, Knight. Vs. 232 effictum agnoscas ex λ', 194 etc. Vertunt vulg. δείελος, *sol-vespertinus:* vix accurate Sch. br. ἡ ὀψινὴ κατάστασις τοῦ ἡλίου, Atticum id memorans: dicitur elliptice δείελος ἥλιος—hoc pro δείλη. (234). Insequitur descriptio præstantissima, phantasmate poetico inter vel maxime ornatas eminens. Scamandri κατακλυσμὸς subito exoritur, quem poetam narrare e veteri aliqua fama, quæ belli eventus insigniores complectebatur, judicarit aliquis: at naturæ regionis quam bene conveniat episodium integrum ab iis, qui de chorographia Troadis scripsere, cunctis discendum est. Montani torrentes sunt Simois et Scamander, iter ad Aegæum facientes per loca confragosa et dumetis aspera; crebræ ideo inundationes, tempore præsertim autumnali, planitiem Idæ subjectam vastantes, aptissimam materiem præbebant variandæ simul narrationis, ornatuque eximio inducto per Xanthi ministerium, conservandæ fidei narratorum, quæ aliter, tanquam *speciosa miracula*, obruere possint lectorem. Videsis chorogr. illustr. in Wood pp. 281 sq. Possit loc. egregius præsens fuisse Maroni in comp. Aen. 2, 305–8. οἴδματι, poetice dictum pro κύματι. κύματι ἐνθουσιῶν, Gaz. Respondet Lat. *æstus: turbidus hic cœno vastaque voragine gurges æstuat.* Aen. 6, 296 sq. Splendide habes descripta in inseqq. motus fluentorum jam primum excitatos—vires deinde paullatim augescentes—donec eo magnitudinis excreverint ut heroem videantur obruituræ. (237). μεμυκὼς etc. Cf. supr. ύ, 403 sq. (238). σάω. Servabat nempe Trojanos qui in vorticibus (δίναις) et sinubus delitescebant. Hoc notat Heyné esse "poeticum phantasma, non physicum", comparatque cum ministerio Vulcani adumbrato infr. 342 sqq. qui omnia in campo, præter Achillem, incendit. (241). Ord. ῥόος ἐμπίπτων σάκει ὦθει—*impellit, urget mole*—οὐδὲ εἶχε, ἐδύνατο, στηρίξασθαι h. e. στῆναι ἔμπεδον. Angl. *nor could he preserve his footing.* Compages sermonis et metri in hisce elaboratior est. Pergit ad graphicam descriptionem πτελέην ἕλε etc. εὐφυέα, *feliciter crescentem* reddunt; *fullgrown.* Conjungit Gaz. μεγάλως ἐμπεφυκυῖαν. Pergit paraphr. αὐτὴ δέ πρόῤῥιζος καταπεσοῦσα πᾶσαν τὴν ὄχθην κατέβαλε. At est magis emphaticum δίωσε—*disjecit crepidinem*—meliorque exp. Sch. Ven. διέλυσε. (245). γεφύρωσε. Cf. Wood ubi supr. p. 282. μιν αὐτὸν, ipsum fluvium: h. e. super alveum, magnam partem, protensa est. Huic innixus se attollit ad ripam Achilles. (249). ἀκροκελαινιόων, *nigricans in superficie,* ut in aquis altis solet fieri. Hæc recte Heyné: comparari possunt κρήνη μελάνυδρος...... δνοφερὸν χέει ὕδωρ, ί, 14 sq.

Saltu facto fugit Achilles; acriter insequitur Xanthus–256. Insigni comparatione depingitur vis undarum ingruens, ut et fugientis celeritas; prior illa per aquilæ impetum 252 sq. hæc per rivulum quem, ut plantarium irriget, hortulanus a fonte deducit, 257–62. Et jam in summo discrimine versatur; ad usque humeros assurgit unda; vires deficiunt; spe propemodum destitutus Jovem precatur—272. (251). ὅσον τ' ἔπι etc. δουρηνεκὲς, κ', 357. (252). οἶμα, *vim,* ῥιπήν. Cf. π', 752. Distinguas seqq. αἰετοῦ μέλανος. τοῦ θηρητῆρος—ut articulus sit δεικτικός. nam ad certum genus aquilæ

intelligendus est, ut spectet, poeta. Sic congruit omnino locus cum ώ, 315 sq. αἰετὸν ἧκε, μόρφνον, θηρητῆρα etc. Miror Heynium, cum adeo constet sensus, appellasse lect. recept. "jejunam", et prætulisse ineptum illud μελανοσσέου ex Aristot. Hist. An. in Sch. Ven. h. l. Prætulerim multo magis lect. μελανόσσου alibi memoratam. At sensus optime constituitur, *cum impetu aquilæ nigræ—ejus, quæ venando aptissima est*—τοῦ πρὸς θήραν ἐπιτηδείου, Gaz. Notandum porro est judicium poetæ qui antea Patroclum comparaverat cum *accipitre*, præstantiorem nunc cum aquila; eaque velocissima et fortissima. Notandus porro est appellationum delectus, κάρτιστος. ὤκιστος, cum impetus roburque depingenda sunt: alias erat aquila τελειότατος πετεηνῶν, cum augurii fides erat exponenda. Cf. θ', 247. ώ, 315. (255). ὕπαιθα etc. Cf. supr. ό, 520. (257). Suavissime interponitur comparatio quæ vitæ rusticæ effigiem refert: Cf. Georg. 1, 106, et not. Ursini in loco. Juvat imprimis, terrori et discrimini herois ex adverso composita; nec minor ars conspicitur in delectu eximio et ornatione verborum; mireris præsertim vss. 260. 1. 2. Inest porro ἐνάργεια delectui temporum, ἡγεμονεύῃ, κελαρύζει etc. versatur pene ante oculos imago integerrima. *Sicut quando vir aquilex a fonte aquis-nigro per plantas hortosque aquæ rivum deducat, manibus ligonem tenens, ex sulcoque obices ejiciens: et, hoc quidem profluente, subter calculi omnes motantur, illa vero cito defluens immurmurat in loco declivi, prævertitque et ipsum ducentem.* (259). ἀμάρη—ἡ ὑδρορρόη. παρὰ τὸ ἅ μ α καὶ ὁμαλῶς ῥ ε ῖ ν. Eustath. ex Ap. 1235, 56. Prius refingit Sch. B. παρα το τῃ ἀ μ ῃ ῥ ε ι ν. ἀμὴ est *ligo*, δίκελλα. ἔχματα, glebas nempe soli, saxa etc. quæ cursum liberum præpedire possent. (260). τοῦ μὲν etc. In hisce refinxi vers. vulg. τοῦ, nempe ῥόου vs. 258. (261). Vix adæquanda est versus hujusce exquisita onomatopœia. Proxime accedit Horatius in rhythmo venustissimo, *montibus altis levis crepante lympha desilit pede.* Carm. 5, 16, 47. Cf. et Epist. 1, 10, 21. Versionem expressi ex Aen. 10, 212, *spumea......sub pectore murmurat unda,* quod ipsum Lucretianum agnoscas. Præivit Apollonius in Arg. A, 542 sq. Et dum in hisce sumus ut tropum illustremus, recordanda est compages exquisita in Georg. 4, 260—3. (262). προαλεῖ. Deducunt Veteres ab ἅλλομαι, quod ideo, secundum Dawesii mentem, exhibet Knight προάλει. Præfert Heyné Fαλημι, secundum illud Apollonii, καθ' ὃν τὸ ὕδωρ ἔρχεται ἅ λ ι ς. Lexic. Notes vero quam pulchre conveniat etymon prius cum loc. Horat. supr. laudato. φθάνει. Cf. ί, 502. (265). στῆναι ἐναντίβιον, *obluctare contra:* στηρίξασθαι, supr. 242. (266). Putabat enim, premebatur adeo, cunctos immortales sibi, ut obruerent, oppositos. (268). τοσσάκι etc. αὐτὸν τὸ μέγα κῦμα......ἐστροφοδίνει (rescr. ἐστρεφεδ.), καὶ ἐπέκλυζε τοὺς ὤμους κ. τ. λ. Paraphr. πλάζε, h. e. ἐπέλαζε, *violenter-se-admovit:* cf. έ, 282. διϊπετέος in vs. præc. bene de amne inundante dictum. cf. π', 174. (274). Ad sensum feriendum comparata omnia: ingruit adeo moles aquarum ut firmiter stare nequit; *genua labant*—solum pulverulentum pedibus subtrahitur. Et nunc demum pervenitur ad narrationis articulum cui inest sublimitas maxima: mentem perstringit fortissimi herois ad-

spectus contra deos ipsos opem implorantis, eluvie aquarum jam pene obruti—qui tamen ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα—*adversis rerum immersabilis undis.*

Jovem alloquutus queritur abesse deos auxiliatores: matrem, Thetidem, præsertim incusat qui eum vaticinio deceperat, mortem instare a sagittis Apollinis—278. Contra nunc interitum indignum apparere quum potius Hectori occumbendum esset—283. (273). Ζεῦ πάτερ etc. Tenendum est Pelidem non deprecari mortem; optare potius, dummodo ex periculo instante servetur. Vertas hoc sensu, *ut nemo deorum sustinet eripere me miserandum!* Atqui si hoc acciderit, *quidvis in posterum libens paterer.* Apposite illustrat sensum h. l. Sch. br. per orat. Ajacis supr. ρ', 647, ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον etc. Constructionem alteram, quam in Obss. h. l. adfert Heyné, non admittunt opinor verba, nisi refinxeris κἄν τι πάθοιμι. (275). Apodosin recte constitueris, οὔ τις ἄλλος ἐστὶν αἴτιος τόσον... ὅσον μήτηρ etc. Expedit Heyné εἰ μὴ μήτηρ, at hoc culpam deorum tolleret quod ex verbis minime colligendum est, vs. 273 collato cum 266. Culpabiles sunt omnes—Thetis maxime. (277). Vaticinium apertius hoc memoratur de exitu Achillis quem sæpius subobscure innuerat mater: cf. ά, 417. ί, 410 ss. ρ', 406 ss. σ', 95. 6. Ex hisce vestigiis hoc præcipue inter posthomerica ornarunt recentiores. Cf. Sophocl. Philoct. 334. 5. (279). ὥς μ' ὄφελ' etc. *quam me debuit occidisse.* Vulg. *utinam!* Videsis ά, 415. Vertas inseq. ad lit. *qui hic omnium fortissimus adolevit.* Expeditur lectio ἔτραφε (quam felicissime induxerat Barnes) ex th. τράφειν, *adolescere,* verbo (quod dicunt) *intransitivo.* Locum excitat Dawes in Misc. Crit. p. 98 ad illustrandam emendationem Steph. in Callim. H. Jov. 55. necnon β', 661. Addit Heyné ί, 555. infr. ψ', 348. Hæc ad criticam spectant; affectum precantis optime adumbrant Virgiliana, Aen. 1, 96–8. (281). λευγαλέῳ θανάτῳ. Vulg. vers. *ingloria morte,* et ad sensum optime, qui vehementior est; *now on the contrary am I destined to this paltry death——like some boy swineherd, whom, as he is fording it in wintry weather, a torrent overwhelms.* In hisce proprio sensu accedit ἀποέρσῃ. Cf. supr. ζ', 348.

Audiuntur preces. Accedunt, specie hominum adsumpta, Neptunus et Minerva, animum confirmaturi—284. Adloquitur Neptunus: non ipsi fatale esse ut a Fluvio opprimeretur, at brevi illum vires remissurum—292. Hortatur ut a pugna non absistat donec Trojanos in urbem compellat et Hectorem obtruncet—297. His verbis accensus audacter magis progreditur Achilles, nec amplius ab eluvie aquarum, quæ in immensum jam excreverat, ne tendat obnitens, absterretur—304. (285). ἄνδρεσσιν. Sic supr. ξ', 136. Neptunus, παλαιῷ φωτὶ ἐοικὼς, δεξιτερὴν ἕλε χεῖρ' ἀγαμέμνονος κ. τ. λ. ἐπιστώσαντο, *fide data firmarunt.* Utrumque loc. adumbratum cernas in Aen. 3, 610 sq. *ipse pater dextram Anchises, haud multa moratus, dat juveni, atque animum præsenti pignore firmat.* Cf. ζ', 233. (289). τοίω γὰρ etc. Cf. ό, 254. ί, 827 sq. γ', 390. (290). Cf. supr. ύ, 24 sq. (292). λωφήσει. Exp. λήξει, et de eluvie languescente dictum. Notatur a Scholl. vox proprie de iis

dicta qui λόφους, *cervices*, jumentorum onere levant: verterim, *levabit-se*, secundum usum vocis etiam inter Latinos receptum. (294). μὴ πρὶν παύειν etc. Cf. supr. 224. ὁμοιΐου. Cf. ί, 440. (295). ἰλλόφι. Cf. δ', 452. In vs. seq. sententiam finias ad φύγῃσι. Incipit deinde nova constructio, σὺ δ' ἴμεν —*tu vero redito, interempto Hectore* etc. εὖχος ἀρέσθαι, *victoriam reportare*. (301). πολλὰ δὲ etc. *Simois—scuta virum, galeasque et fortia corpora volvit*. Aen. 1, 104 sq. *apparent rari nantes in gurgite vasto, arma virum—et Troia gaza per undas*. Ibid. 122. 3. En vero magnum spectaculum: solum Achillem conspicimus undis luctantem; in eum tantummodo defigit oculos poeta—dii soli intersunt, obversante cadaverum adspectu letique effigie.

(302). τοῦ δ' ὑψόσε etc. " amnem *a tergo* venientem fluctibus eum impulisse, animo tene; nam ipse ab amnis alveo fugerat altiora loca petendo; ergo ordo verborum et sententia esse debet: τοῦ δὲ ἀΐσσοντος ἀν' ἰθὺν, dum Achilles recta contenderet cursu, τὰ γούνατα ἐπήδα ὑψόσε, πρὸς ῥόον, prouti fluctus auctus (a tergo scilicet) in eum irrueret." *Heyne*. Elicienda hæc ex Sch. br. h. l. quocum consentit paraphr. Gaz. ῥόος spectat ad cursum, non *alvei*, sed aquæ campum inundantis; ἐπήδα πρὸς ῥόον vert. *exiliebant* (genua), *fluxu aquarum non impedita*. ἔσχεν, *cohibuit*.

Ardenter magis instat Scamander, vocatque Simoentem ut una secum vires conjungat ac obruat Achillem, quem ambobus non restiturum dicit quin arma et ossa disjecta penitus disperdant—323. Ingruit deinceps cum majore impetu, et male fuisset Achilli, ni Juno, exitium propulsatura, Vulcanum in auxilium advocasset—330. (306). κόρυσσε. Cf. δ', 424—6. 442. (309). σχῶμεν. Supr. 303. (310). Cf. ύ, 27. 30. (311). ἐμπίπληθι ῥέεθρα etc. Dictum hoc aptissime de fluvio cui stagna, tenuia utplurimum, augentur aliquoties pondere incredibili aquarum, quales sunt Troadis. Hoc dudum notaverat Wood cit. supr. 234., oculatus testis; vastationes agri per diluviem Simoentis et Scamandri viderunt recentiores. Vid. Heyn. Obss. ad vs. 242. (312). ἐναύλους. Cf. 283. (314). φιτρῶν etc. Cf. μ', 29. (315). μέμονεν ἶσα—ἰσοφαρίζεται, supr. 194. Cf. ά, 187. (316). εἶδος...χραισμήσεμεν etc. Cf. γ', 54. 5. (317). τὰ, artic. ὁ δεικτικὸς, ut sæpius monui; *pulchra ista, quibus gloriatur, arma*. Conjicit Heyné τί, ut cum vs. præc. congruat; at quidni et ibi τὸ εἶδος? (318). ὑπ' ἰλύος κ. *cæno cooperta*, ut in seqq. χέραδος......ἄσιος. Voces in ordine exponit Gaza, πήλου......ποταμίου λιθάδος......συρφετὸν v. δῦσαν. Accedit Aristarchus in χέρας, ut sit *lapillorum congeries*, convenienter cum voce toties obvia, χερμάδιον. Vertunt communiter *sabulum; ἄσιν, colluviem*. Fortasse notionem perstringit quod appellant in sermone vernaculo, *alluvial deposit*, nisi hoc ad ἰλὺν referre mavis, et per ἄσιν intelligas coacervationem φιτρῶν, λάων, ἰλύος. In sententia distinguit Sch. Ven. εἰλύσω αὐτὸν ψαμ. ἅλις, περιχεύας μυρίον χέρ. at melius opinor cum idiomate antiquo convenit περιχεύας ἅλις μυρίον χ. Adumbrat hoc in paraphr. ἱκανὸν πλῆθος. (320). ἐπιστήσονται, *poterunt*. Supr. π', 142. Ad lit. *dignoscent ossa*, ὥστε ἀλλέξαι αὐτά. (322). σῆμα, supr. Verterim τετεύξεται, ut subtiliora moneam,

statim extruetur, quo indicetur celeritas agendi. Hoc bene convenit cum affectu loquentis et cum significatione temporis *paulo-post-futuri*, quod appellant. Optime illustratur ex Aristoph. Plut. 1027. 1200. Constr. in ceteris est κατά μιν. cf. ί, 75. Sensus; *nec ei aggestione terræ opus erit quando exsequias faciant Achivi, talem ei tumulum conficiam.* θάπτειν h. l. ut κτερίζειν multoties: indicatur κενοτάφιον. (325). ἀβρῶ etc. Supr. έ, 599. Verborum ζαγραφίαν imitati sunt Virg. Aen. 10, 212. Apollon. in Arg. A, 543. (327). καθῆρει, *erat jam nunc dejecturus*, κατελάμβανε, *præpediebat.* Notes in hisce quatuor 324–7 compagem apprime venustam. (329). ἀποέρσει. Cf. vs. 283.

Advocat Juno in auxilium Vulcanum, ut, flamma excitata, Xanthum comburat: ipsam, coorto flatu procelloso, Trojanorum capita et arma simul incensuram—341. (331). κυλλοπόδιον. Supr. σ', 371. ύ, 270. Cetera putes conficta ex ύ, 73 sq. Sensum constituas, vel, *solet cum eo æquiparari in pugna*, vel, *auguramur te esse illum, cui cum Xantho congrediendum sit pugna:* posterius hoc ex Sch. br. retulit Heyné. ἐΐσκειν, γ', 197. έ, 181. Ad pugnam elementorum respicere locum putabant antiqui, iisdem vestigiis ac antea, ύ, 67 ss. (333). πιφαύσκεο φλόγα, ut κῆλα, supr. μ', 280. (334). ἀργέσταο etc. Cf. λ', 306. (335). χαλεπὴν, *gravem*, ut latini *difficilem*. Cf. Cæs. Bell. Civ. III, 15. (336). κῆαι κεν pro καύσει. *Quæ aduret incendio gravi capita* etc. (339). Conf. supr. ύ, 109. In vs. 340 ordo syntacticus foret, πρὶν ἐμὲ ἰάχουσαν φθέγγεσθαι etc. nova autem sententia instituitur quæ apodosin habet, τότε σχεῖν etc. et hoc elliptice, ut solet, pro μέμνησο σχ. Ministerium Junonis h. l. quæ secum consociat Vulcanum, facile ad principia veterum mythorum revocare possis, si memineris deam ipsam *aerem* in illis adumbrare, supr. ξ', 346 sqq. In hisce vero et in Aen. 1, 55 ss. ubi similis interventus confingitur, nihil aliud poetas spectare dixerim nisi in Trojanum nomen inimicitiam.

Dicto obsequutus Junonis, flammam immittit Vulcanus: cadavera primum comburit, campum exsiccat, eluviem coercet—345. Hoc similitudine exornatur ex Borea caniculari (Etesiis) petita, vineam perflante—347. Petuntur deinde ulmi arboresque ceteræ palustres, anguillæ, pisces: Fluvius, vi absumpta, Vulcanum, ut ignem coerceat, exorat—360. (342). In plurimis τιτύσκεσθαι dictum de *collineante* vel *jaculante:* cf. λ', 350. ν', 159. 560. aliquoties de *apparante*, ν', 23 etc. Languidius tamen h. l. exponit Sch. br. κατεσκεύαζε, ηὐτρέπιζεν, quorum prius retinuit Gaza. Transtulerunt Latini; *Phrygios jaculatus puppibus ignes*, Aen. 2, 276. quod supr. π', 122 ἔμβαλεν ἀκάματον πῦρ νηὶ θοῇ. Cf. Aen. 1, 42. Horat. Carm. 1, 2, 3. Verte, *jaculabatur.* (316). ὀπωρινὸς. Cf. ί, 5. Βορέης......ξηραίνῃ. Optime rei natæ convenientia: cf. Wood, Essay etc. pp. 55. 59. *Etesias* intelligit h. l. Heyné qui in his plagis flare solent circa XVII. Kal. Aug. biduo post caniculæ exortum. Cf. Plin. 2, 47. Heyné, Exc. Aen. 3, 8. Habet et vim epitheton illud νεοαρδὴς, *recens irrigata:* ventus arefacit superficiem soli et humor demissus permeando interiora ditiorem præbet agrum: hinc seqq. χαίρει δέ, μιν ὅστις ἐθ. Male vers. vulg. ἀλωὴν, *hortum*. Vineam

intelligas: cf. ί, 90. ἰθύρει vel—ῃ, *colit assidue, colere solet*: cf. Ernesti. (350). Enumerantur πτελέαι, ἰτέαι etc. vertuntur vulgo in ordine, *ulmi, salices, myricæ* (supr. κ', 466), *lotus, ulva, cyperus* (Od. δ', 603.). Monet Ernesti hinc adumbratas fuisse descriptt. poeticas in Callimacho et Ovidio: luxuriosius Ovidium tractasse. (353). ἐγχέλυες. Per hoc indicare poetam conflagratum penitus alveum monet Athenæus 7, 13, cit. a Clarke h. l. solere enim anguillas ima petere. Vox κυβίστων in vs. sq. motum refert trepidantium et calore laborantium. cf. σ', 604. πνοιῇ......ἩΦαίστοιο; cf. infr. 366. (357). ἀντιφ. In quibusdam video editum ἰσοφαρίζειν, quod h. l. "importunum" ob digammum bene notavit Heyné. (358). μαχοίμην σοι......πυρί etc. hæc in *appositione* (quam dicunt) posita accipio. Expeditur constructio ab Heyné, πυρί σου.

Comparatione ex lebete desumpta depingit Poeta Fluvii exustionem, quæ eo usque crudescit ut Xanthus Junonem supplicet—368. Se cum aliis, Trojanorum auxiliaribus diis, non æque culpabilem esse dicit, et promisso firmat, eum nunquam alias Trojanis opem adlaturum, modo ignem compescat Vulcanus—376. (361). ἔφλυε, *ebulliebat*. Vulg. exp. ἀνέζει. Pulchre vox ad insequentia viam sternit. (362). ὡς δὲ λέβης etc. Verte; *ut vero lebes fervet intus, dum urgetur igne multo, adipem liquefaciens saginati porci, undique eructans, subtus quippe ligna sicca jacent.* Vulgo adnotant *lebetem* dici pro *aqua* etc. in eo: hoc et secundum idioma nostrum. Exponunt deinde ἐπειγόμενος ut in ί, 902, *agitatus, circumactus: κνίσσην μελδόμενος, κατὰ κνίσσην, quoad adipem liquefactus.* Hæc est ratio Heyniana, et ad hoc composita ut conveniant omnia cum schemate, λέβης pro eo quod in lebete continetur—adipe. At in prioribus diversa lectio extat, κνίσσῃ μελδ. quod comparat satis bene Eustathius cum locutt. ἔφριξε μάχη ἐγχείῃσι......λήϊον ἀσταχύεσσι. Cf. ι', 339. Magis etiam opinor ad rem λήϊον ἠμύει ἀσταχ. β', 147 sq.

Diversæ ideo prodeunt rationes pro eo, quem voci λέβης tribuas, significatu. Prior, quam in versione expressi, Aristarchea est: secunda, ut dixi, Heyniana: tertia Eustathii. Exponit Gaza λίπει λιπαινόμενος. at probandum restat significare μέλδεσθαι in loc. class. *ungui:* arridet magis *stillans pinguedine.* Perpendenti forsan constabit satis lectio κνίσσῃ, et *pinguedine liquefactus* ut locutio poetica speciem lebetis referens qui adipem inter liquefaciendum continet.

Pulcherrime comparatione simili usus est Virg. in Aen. 7, 462 ss. ad depingendum animum ira æstuantem: *magno veluti quum flamma sonore virgea suggeritur costis undantis aheni, exsultantque æstu latices; furit intus aquai fumidus atque alte spumis exuberat amnis; nec jam se capit unda; volat vapor ater ad auras.* Imitatus est et Quint. Sm., Ajacis iram adumbrans, 5, 379—85. De locorum artificio disserit ingeniose Macrob. Saturn. 5, 11. miratus præsertim ἐνάργειαν in πάντοθεν ἀμβολάδην. Hoc verborum apparatu depingere coactus est Virgilius. (366). Poeticum illud inprimis, ἔθελε de aqua. Locutio est ex genere earum quæ toties in Homericis occurrunt: cf. ί, 661. Possis et ad Xanthum re-

ferre, nam latet persona in τοῦ in vs. præc. ἀϋτμὴ, *vapor*, aquæ ferventis nempe. Exponit Gaza ἡ πυρώδης πνοὴ, proculdubio inductus a vs. 355 πνοιῇ τειρόμενοι etc. at reclamante Heyne, qui interpretatur hanc, *aura flammæ*, "quæ etiam longius ab igne sentitur." At parum distant invicem loca: ἀϋτμὴ porro est *flatus* supr. σ', 471. (369). ἔχραε etc. vertas; *Juno, cur tuus filius violenter irruit, ut meum fluentum potissimum præ ceteris vexaret?* Exponunt vulgo ἔχραε, ἐφώρμησε, ἐπιβάρησε etc. Optime omnium opinor Gaza ἐπέθετο quod vim locutionis Latinæ exprimit, *se-addidit*, infestus scilicet. Cf. Aen. 6, 90. et Drakenborch. not. ad Sil. Ital. 2, 595. (372). εἰ. Accipio pro ἐπεὶ—*quoniam id jubes.* Usus inter Atticos postmodum latius patebat. (374). Cf. supr. υ', 315 sqq.

Juno, precibus Xanthi auscultans, Vulcanum, ut vim remittat, jubet: obsequitur ille, reditque ad pristinum alveum fluvius, vi domita—384. Narratur deinde immortalium pugna; præit Mars ex altera parte, et Minervam, convitiis primum lacessitam, hasta petit—400. Impetum retundit Aegis; at illa lapidem contorquet in Martem, quo domitus concidit: gloriatur Minerva—414. (380). στυφελίζειν, vulg. *torquere*. Exhibet Gaz. Sch. B. σκληρῶς τύπτειν καὶ βλάπτειν. Vertas, *mulcare*, in sensu class. Terent. Adelph. 1, 2, 10. Cf. ά, 581. (383). Interpretari possis ξάνθου μένος ut supr. σ', 606, σθένος ὠκεανοῦ. At significatio literalis est optima, *robur imminutum est.* (384). παυσάσθην. Primigenium usum notes vocis mediæ. (385). ἐν δ' ἄλλοισι etc. Incipit narratio quæ abrupta fuerat ad υ', 75, ἔρις ἀθανάτων. Produntur indicia ad vs. 55 cum apparatu sublimi verborum, quem in hoc loco, minori sane gravitate, redditum agnoscas. Conf. annott. supr. υ', 61.

Crisin editoris doctissimi, Heyne, in hisce probat R. P. Knight—nempe serioris emblematis esse hoc totum episodium de pugna immortalium, et in sua editione expurgata resecat vss. 385—520, ut adeo procedat narratio recta ad congressum Hectoris cum Achille. Petuntur argumenta ex eo quod omnino alienum est a materia instante; quod juncturæ nil prodest, imo officit; quod insunt plurima a dictione Homerica abhorrentia. Spectat præcipue crisis ad vss. 385. 386. 395. 397. 441—57. 464—66.

Vestigia episodii quærit Heyné in antiquis Titanomachiis quarum invenimus exemplum insigne in Hes. Theogon. 665 sqq. Extitisse censendæ sunt una cum notissimis illius ævi carminibus, Heracleis etc. quæ ortum plurimis Homericis dedisse satis constat: ut adeo conjecerim de hisce quæ tractamus, esse antiquitatis non spernendæ, ut certe sunt ingenii haud mediocris propago. "Ridicula, stolida, absurda ac barbara" quæ invenit in iis Dawes, quorumque ob caussam narrationem totam ablegarit, veterum opiniones redolent, non Christianismi sanctissimas veritates. Cf. Misc. Crit. p. 152.

Improbatur locutio ἔρις βεβριθυῖα, tanquam minus Homerica, a Knight—satis tamen poetica est, *contentio ingravescens.* Dicuntur et pugnantes βρίθειν supr. ε', 233. (386). θυμὸς ἄητο—locut. impro-

bata a Knight. Exponit Sch. br. διάφορον ἴσχον τὴν γνώμην, et ex ύ, 32, δίχα θυμὸν ἔχοντες, Heyné. Spectant verba ad diversa studia pugnantium. (387). Conf. Hes. Theog. 677 ss. Titanomachia incipit cum clamore ponti, stridore terræ, gemitu cœli, quassatione Olympi et Tartari. Compagem ex eodem fonte desumptam existimes cum ύ, 56–65. Adumbravit Maro locut. οὐρανὸς σάλπιγξι in Aen. 9, 504, *cœlumque remugit*. Comparat et Clarke 5, 451. 8, 526. 11, 192. ἄϊε, *audiebat*. (389). Notanda loquutio ἐγέλασσε... ἦτορ. "Sensu ab heroibus ad deos traducto, Jupiter gaudet tumultu bellico." *Heynê*, Obss. p. 191. Cf. ί, 61. Comparat Clarke Aen. 11, 725, quod melius referas ad ν', 10. ξ', 135. (392). Corrigit Gaza acceptionem vocis ῥινοτόρος, ὁ διακόπτων τὰς ἀσπίδας, subjectis, τὰ τῶν ἀνθρώπων δέρματα. Sequius hoc ducendum. (394). κυνάμυια, *impudentissima*. Conf. ά, 225. 159. γ', 180. infr. 481. "Sensum impudentiæ auget conjunctis duobus cane et musca." Sch. br. De *insecto* cogitat Ernesti cujus mentio est in Exodo et Psalmis etc. Angl. *The dog fly*. Cf. C. S. Nomen sane inditum φιλοφρονιστάτως. (395). θάρσος ἄητον, *audaciam immanem*. Cf. supr. σ', 410. Loquut. improbat Knight; immerito opinor. (396). Revocat in memoriam quæ habemus narrata έ, 855–59. ἀνῆκας διομήδεα ὥστε οὐτάναι ἐμέ. Displicet in 397 πανόψιον ἔγχος acutissimo Knight: rescripserat Bentley πανύψιον. ἴπτεσθαι est *lædere*; cf. ά, 3. Expediunt vulgo ἐπιφανές, cui accedit paraphr. τὸ ὑπὸ πάντων ὁρώμενον. Exp. alt. ὁλόλαμπρον tuetur vers. vulg. *fulgida hasta*. Veteres quoque adverbii loco ponebant——πανοψίως, *palam*—haud inepte. (400). θυσσανόεσσαν. Cf. έ, 738. (403). Hæc fere ad literam desumpsit Virg. in Aen. 12, 896—902. *Saxum circumspicit ingens, saxum antiquum, ingens, campo quod forte jacebat, limes agro positus, litem ut discerneret arvis;———ille manu raptum trepida torquebat in hostem, altior insurgens* etc. Vss 899. 900 adumbrantur ad exemplar ί, 301 ss. μ', 445—49. ἄνδρες πρότεροι. Latet in vers. *saxum antiquum*. (407). ἐπέσχε etc. *occupavit septem jugera*. Amplitudinem dei adauget, ut in superioribus έ, 860 ss. robur clamandi. Cf. loc. cum π', 775. 6. σ', 26 sq. (410). Gloriatio Minervæ: *stulte! nec adhuc omnino sensisti quantum ego me fortiorem quam tu sis glorior*. Concludit hoc dea ex eo quod vires nunc opponit, ὅτι—*seeing that you match your prowess with mine*. In seqq. declarat *furias* Junonis in caussa esse cur nunc fæde adeo patiatur. Hoc dudum adumbravit poeta in έ, 204. ampliorem illustr. præbet Odyss. λ', 279. ρ', 473. Sunt h. l. *diræ matris*, quas eum prosequi affirmat Minerva dum partibus Trojanorum, ei adversis, studet. Cf. Horat. Carm. 5, 5, 89. 92—4. Euripid. Orest. 36 sqq. imprimis 247—70 ubi speciem sensibilem ἐριννύων matris, δρακοντώδεις κόρας, ornatissime poeta exhibet. Addas supr. τ', 87.

Educit ex pugna Martem, graviter gementem, Venus; in quam, ut insequatur, concitat Minervam Juno—422. Dicto paret Minerva, et Venerem assequuta plagam ei in pectus impingit: super eam et Martem, humi jacentes, gloriatur dea—433. (417). Cf. έ, 240. (420). ἀτρυτώνη. Cf. β', 157. (421). καὶ δ' αὖθ' ἡ κυν. Vertit

Heynê, (Obss. p. 196), *post* illa, quod in acie stat, *etiam* abducit. Vix sensum adsequor. αὖτι est *vicissim, rursus.* Hoc, quod vers. vulg. expressit, loco non convenit: prius illud, optime: *illa etiam impudentissima, æque ac nos ceteri acie versans, secum abducit Martem——at insequere!* Notes in sententia articulum δεικτικόν. (424). ἐπεισαμένη—προσελθοῦσα. Th. εἶμι, eo. δ', 138. λ', 367. ύ, 454. Occurrit et h. l. χειρὶ παχείῃ, quod de dea dictum veteres criticos tam offendebat supr. 403. hoc saltem dicendum, poetam sibi constare, quum antea *mole* non *exiguam* descripserit Minervam, έ, 839. (428). Offendit Heynium lect. vulg. ποτί. Restitui ἐπὶ ex edit. Wolf. nam hiatus est in pausa versus. (428). τοιοῦτοι etc. Angl. *such be all who espouse the cause of the Trojans—thus daring and presumptuous—as Venus* etc. Vult nimirum ut in aciem descendant, quod iis in perniciem cessurum autumat: τῷ κεν—*si hoc fecissent, bellum jam pridem profligati fuissemus.* Notent tirones discrimen inter κεν ἐπαυσάμεθα et κεν παυσαίμεθα, quod bene illustratur ex β', 373.

Apollinem compellat Neptunus; oportere eos experiri invicem quum dimicent ceteri, hortaturque ut ipse, ætate minor, pugnam incipiat—440. Stultitiæ illum incusat qui tam gravia a Laomedonte passus fuerat, quod immemor injuriarum Trojanis nunc opituletur—445. Narrationem de hisce instituit—457. (438). χαλκοβατὲς δῶ. Cf. ά, 426. (439). ἄρχε etc. Notabilis lex certaminis, ut junior incipiat. Aliter tamen in pugna singulari statutum vidimus, γ', 316 sq. hoc vero poterat esse quum ætate parum distarent certantes. (441). Displicet Knightio loquut. ἄνοος κραδίη. Necnon tota hæc narratio de θητεία deorum, quam seriorum commentum ducit. Notissimum est vel tironibus quod tradit Apollodorus, 2, 5, 9, § 9. exinde Maro, *Laomedonteæ perjuria Trojæ—gentis,* Georg. 1, 502. Aen. 4, 542. Huc obiter respiciunt vss. ή, 452 sq. (444). πὰρ διὸς ἐλθόντες, *Jovis jussu ad hoc ministerium coacti.* (445). ῥητῷ—ὡρισμένῳ, *mercede condicta.* (446). ἔδειμα. Hæc non conveniunt cum loc. cit. ή, 452 ubi narratur ambos operam locasse in muris extruendis. En alterum indicium νοθείας. (447). ἄῤῥηκτος, non *inexpugnabilis,* sed, *munitissimus.* Male Gaza, ἀνάλωτος—quod eventui minime convenit. Narrat Pindarus in Ol. 8, 41 ss. deos sibi in ædificio murorum socium adscivisse Aeacum, mortalem, ut Troja postmodum expugnari possit. (448). Adnotat Sch. br. ex Apollodoro Apollinem dici νόμιον, ut nomine exoratus pestem averteret, quæ pecudes etc. primum adoritur: cf. ά, 50. Ineptiæ! εἰλίποδας, ἕλικας. cf. ζ', 424. ί, 462. (449). πολυπτύχου, supr. ύ, 5. ὑλήεσσης. "*Nemorosæ.* Virg. Aen. 3, 270." *Clarke.* Vs. cit. una cum sequente transfertur ex Odyss. ί, 24, ὑλήεσσα ζάκυνθος. (450). Compares locut. τέλος μισθοῦ cum τέλος πολέμου, θανάτου, π', 630. γ', 309. Verte, *horæ attulerunt diem dictam mercedis persolvendæ;* ut μίσθωσις sit. Attingit noster vernac. *the period of payment.* ὧραι dicuntur πολυγηθέες in sensu generali, ut in sermone nostro usit. *the jocund hours:* singulari tamen nonnihil h. l., quum secum adferant μισθοῖο τέλος. Huc vero in tabulis suis pictores respicere dixerim: necnon Pindari illud, ὧραι πολυάν-

θέμοι, quod venustissime exprimit oblectationem tempestati cuique propriam. Cf. Ol. 13, 23. Py. 2, 51. Expositioni quam præbet Sch. br. bene respondet dictum id toties de diis, δωτῆρες ἐάων. *Lætitiæ datores*, Aen. 1, 738. Cf. C. S. (451). Constr. ἐβιήσατο νῶϊ κατὰ τὸν μισθὸν, *treated us hardly in the matter of stipend.* Parum accurate quoad grammaticam vers. vulg. ἔκπαγλος in seq. eodem ferme sensu ac ὑπερφίαλοι infr. 459. Cf. ά, 146. (454). περάαν, *vendere pro mancipio.* Cf. supr. 40. (455). σπεῦτο. Cf. β', 597. γ', 83 etc. (456). κεκοτηότι, *irato.* Usitatum τετιηότι. cf. λ', 554. Repetit notionem in seq. more satis Homerico χωόμενοι ἕνεκα μισθ. Locutio præterea τελεῖν μισθὸν, cui respondet Lat. *debitum perficere*, convenit bene cum τέλος μισθοῦ vs. 450. (458). Effert hæc admirabundus; *et nunc, talia perpessus, genti ejus opitularis!* ὑπερφίαλοι, γ', 106. *Gens perjura Laomedontea.* (460). πρόχνυ. Cf. ί, 566.

Apollo certamen detrectat; non enim decere ut propter mortales, miseros adeo et evanidos, dimicarent—467. Illum, tanquam ignavum, increpat Diana; quam vicissim objurgat Juno, vimque addens minis, arcu verberat—492. (463). Excitat Porsonus ad Eurip. Orest. 659, q. l. corrigit versum a Stobæo laudatum, Serm. XCVIII. p. 409. Spectat quod adnotat ad usum Homericum vocis δεῖ, inveniri nempe cum infinitivo conjunctum. Discrepat usus τοῦ χρή. Cf. ή, 109. Od. ά, 124 etc. (464). φύλλοισιν ἐοικότες etc. Vide similia exornatius prolata supr. ζ', 146—49. (465). ζαφλεγέες......ἀκήριοι. Invicem opposita pulcherrime sortem humanam referunt. Bene vers. vulg. *vegeti—exanimes*: in priore servatur metaphora τῶν φύλλων, quæ dicuntur ζαφλεγῆ cum *florida* et *virescentia* sunt. Exponit Gaza μεγαλόφρονες, cui convenit Aeschyli illud de fortissimis, θυμὸς ἀνδρείᾳ φλέγων, Sept. C. T. 52. De voc. cf. Heyn. Obss. pp. 202 sq. (468). αἴδετο. *Verebatur, religio ei fuit.* Usus vocis h. l. præsertim convenit, seniores etenim sunt αἰδοῖοι. Cf. γ', 172. (470). πότνια θηρῶν. *Silvarum potens Diana.* Horat. Carm. Sæc. 1. Mutuatus est porro Anacreon a Schol. cit. δέσποιν' ἄρτεμις θηρῶν. Venus apud Pind. Pyth. 4, 380, πότνια ὀξυτάτων βελέων. Hæc Heyné, Obss. h. l. In animo habuit locum Euripid. Hippol. 61. Addas Virg. Aen. 7, 651. 9, 771 sq. *debellator—vastator ferarum.* Cf. C. S. (473). μέλεον εὖχος, *gloriam* partam ἀνιδρωτί, *inanem* ergo. Est quasi dicas, *gloriam ingloriam*, quæ nullo labore constat. De voce cf. κ', 480, C. S. et supr. π', 336. (474). ἀνεμώλιον. Cf. δ', 355. (475). Cf. ά, 396. (480). νείκεσσεν etc. Abest versus ex Veneto; necnon, ut dudum notavit Ernesti, ex cod. Lips. et Eustath. Vim hic quærit in subita prosphonesi Junonis, verbo non claudente sententiam, sed ex præcedente versu subaudito. (481) sq. Cf. θ', 481. 2. (482). χαλεπὴ etc. Constructio omnino similis cum ά, 589. (483). ἐπεί σε etc. Paraphr. ἐπειδή σε ταῖς γυναιξὶν ἐπίφοβον ὥσπερ λέοντα ἐποίησεν ὁ ζεύς. *A lioness amongst women.* Illustres seq. καὶ ἔδωκε etc. ex ζ', 205. Opinio erat inter veteres, mares, repentina morte extinctos, ab Apolline interimi; feminas, a Diana: cf. infr. ώ, 605 sq. Egregie illustratur sententia ex Pind. Py. 3, 14—20, unde et commento

alteri accedit color, adumbrari h. l. officium Dianæ Lucinæ, præsidis partuum. τοξοφόρῳ, *arcitenenti*, Aen. 3, 75. (487). Oratio consimilis obvia est ζ, 150 q. v. Distinguunt Sch. A & B post ἐθέλεις, vertuntque πολέμοιο δαήμεναι, *bellum experiri*, ut sæpissime occurrit syntaxis. At melior illa prior. Confert Clarke ά, 135. 340. (488). ὅτι etc. ἐπειδή μοι ἀνθίστασαι, Gaza. *Quandoquidem*. (489). ἔμαρπτε, *prehendebat*. Cf. κ', 467. (490). τόξα. Vertunt vulgo *pharetram :* at quidni *arcum?* Infra vs. 502 sunt βέλεα, *sagittæ*, ut video expositum in Sch. B. h. l. τόξα certe instrumenta omnia artis sagittariæ complectuntur. Cf. h. l. cum Pind. Py. 8, 24. Apud Tragicos latissime usus patebat. Vid. Sophocl. Philoct. 654. (491). αὐτοῖσι etc. *ipsoque (arcu) verberabat (eam) ad aures, subridens, subinde-se-avertentem : celeres vero excidebant sagittæ. Lacrymans autem subter dea fugit, veluti columba, quæ nempe, accipitre desuper ingruente, in cavam petram volat, latebram : adeo ut nec ei, ut capiatur, fatale sit* etc. ἐντροπαλιζομένην. Cf. ζ', 496. λ', 546. ρ', 109. ταχέες etc. scilicet dum ἐντροπαλίζεται dea, ipsa sagittas effundit. Expediunt aliter qui reddunt τόξα in 490 *pharetram :* at hoc levissimi momenti est. (493). ὕπαιθα, Vulg. ἔπειτα, at cum minore ἐναργείᾳ. nam bene depingitur gestus deæ impetum Junonis *subterlabentis*. Ad comparationem inseq. minus apposite laudat Clarke Aen. 11, 721 sq. Locum potius revocaveris ad χ', 139–44. (495). Etymon vocis χηραμὸς ponit Lennep in Origg. etc. χάω, *hisco*. In not. e. l. Scheid χίω, eadem significatione, cit. Sch. Nicandri, quem et ab Heyné laudatum cerno. Est quoque χεῖν, *capere ;* unde et χῶρος etc. Accipit Gaza ut adjectivum, διαχωρήσεις ἔχοντα, satis cum respectu etymi.

Pugnam cum Latona renuit Mercurius, victoriam ei permittens—501. Redit ad Olympum Diana : quam Jupiter lacrimantem conspicatus caussam anquirit, remque illa exponit—514. Ilium intrat Apollo, urbem defensurus : ceteri cœlestes ad Olympum revertuntur—520. (497). διάκτορος. Cf. β', 103. (501). εὔχεσθαι, *gloriator ;* cum ellipsi solita. In præcc. μάλα πρόφρασσα reddas *promptissima*. Sententiam ordinare possis ἔστω μάλα πρόφρ. ὥστε εὔχεσθαι. doctius vero illud alterum. De voce πρόφρασσα egi in C. S. ad κ', 490. (502). τόξα. Cf. supr. 490. (503). πιπτεῶτα. " A πτίω, πτῆμι, erat πέπτα, πιπτὰς, ῶτος, πιπτεὰς, εότος et εῶτος etc." *Heyné*, Obss. h. l. Lectionem ideo πιπτεότ' immerito improbavit Clarke. στροφάλιγγι κον. cf. π', 775. (506). γούνασι—supplex quasi, et conquerentis instar. Cf. ί, 370 cum ά, 427. 500. (507). Similem gestum Diones habemus expressum in loc. cit. ί, 371. Adumbravit seqq. Maro in Aen. 1, 254, *olli subridens hominum sator atque deorum—oscula libavit natæ* etc. (509) sq. Cf. ί, 373. 4. (511). ἐϋστέφανος. Sic ἰοστεφάνου κυθερείης, H. ad Ven. 2, 18. στεφάνη...κόσμος γυναικεῖος, καὶ περικεφαλαίας εἶδος. *Diadema*. Affine est λιπαροκρήδεμνος supr. σ', 382. (512). στυφέλιξε. Cf. ά, 581. (513). ἐξ ἧς, Angl. *by whose machinations*. ἰότητι, supr. σ', 396. Cf. et ί, 874. (516). μέμβλετό οἱ, *curæ ei erat :* διὰ φροντίδος ἦν αὐτῷ τὸ τεῖχος. Cf. τ', 343. δ', 11. (517). Cf. supr. ύ, 30.

Redit narratio ad vs. 384. Vi Xanthi domita, Trojanos fusos

persequutus fuerat Achilles, magnamque stragem ediderat. Hoc Priamus ex turri, qua stabat, conspicatus, jubet custodes portarum ut fores apertas teneant donec copiæ intus recipiantur; deinde obserent, ne Achilles simul intret—536. Parent dicto: exsilit Apollo propugnaturus: Trojani demum, insectante Achille, libenter urbi succedunt—543. (522). Vertas; *sicut quando fumus ascendens ad cælum amplum pervenit, urbe ardente, (eum vero* (κάπνον) *deorum ira excitavit,) cunctis autem laborem adfert, multisque ærumnas immittit.* Comparatur in hisce Achillis ardor cum flamma ingruente: ponitur tantum κάπνος, at intelligenda sunt misserrima omnia oppidi conflagrantis. Accipio μῆνις θεῶν ut latius dictum: subtilius explicat Heyné, " vehemens ventus exortus" ignem adaugens. πόνος, quem secum adfert, est labor restinguendæ flammæ: κήδεα, amissio bonorum, ruinæ domiciliorum, vitæ periculum. Alias hoc expressum, κήδε' ἐφῆπται, β', 15 etc. Possit et πόνος significatum analogum sortiri, ut apud Latt. *labor*: cf. Aen. 2, 11. Convenit ἄλγεα θῆκε in ά, 2.

Ceterum hisce perlectis nemo non videt quantum convenientiæ iis cum similitudine supr. vss. 362–4 intersit: argumentum ideo præbet acutissimo Knight cur interposita 385—520 serioris artificii esse judicarit. Verba sunt; " fumus ex urbe incensa vss. 522 sq., ad fumum e flumine exsiccato et ripis exustis, quo circumfuso Achilles hostem fugientem cædit, omnino respicit; ita ut, episodio interposito, omnis ejus aptitudo et elegantia evanescit." Nott. p. 64. ἐνάργεια conspicitur in hoc quod heros, vapore undanti involutus, incendio comparatur. Efficit juncturam Knight abjectis 385–520, et confecto versu ex 384, 520, πανσάσθην ἤρη γὰρ ἐρύκακε. αὐτὰρ ἀχιλλεὺς. κ. τ. λ.

(526). θείου, quia θεοποιητοῦ. Notat Sch. A & B ex ή, 452. supr. vs. 446. Revocanda sunt ἱερὰ κρήδεμνα τροίης supr. π', 100. (528). ἄφαρ. Consensu reddunt, *facile*, ῥαδίως. Gaza, εὐθέως, *continuo, protinus.* πεφυζότες, supr. 6. (534). Ordines, ἐπεὶ ἀλέντες ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν. Cf. λ', 800. ἀλέντες, έ, 823. (535). ἐπανθέμεναι, *obserate*: cf. supr. 501. (536). ἅληται. Recte Gaza εἰσπηδήσῃ, *insiliat. Scandat muros,* Virg. Hoc antea Patroclus, supr. π', 702. Mendose porro in edit. Clark. (quod a Florent. jam inde continuatum notat Heyne) ἄληται, quasi ex eadem radice ac ἀλέντες 534, scil. Fαλημι. At hoc contra digammum peccaret. Cf. λ', 192. (537). οἱ δ' ἄνεσαν etc. *portam, quæ ducis imperio commissa, recludunt.* Aen. 9, 675. πύλας, cf. έ, 749. Lapitharum ministerium in τειχομαχίᾳ, μ', 122 ss. repetitur h. l. Egregie vero ornantur præsentia per interventum dei et ἐνάργειαν ipsam descriptionis 540—3. (538). φάος. σωτηρίαν, *spem.* θ', 6. (539). ἐξέθορε. Sacratum hoc munus Apollini. Cf. π', 703. (540). ἰθὺς πόλιος, *recta ad urbem.* Obvium erat supr. ύ, 79 ἰθὺς (κατὰ τὰ) ἀντία πηλείωνος. h. l. subauditur ὑπὸ vel κατά. (541). δίψῃ καρχαλέοι, *aridi,* κατάξηροι. Lectum supr. ν', 409 καρφαλέον cum sensu consimili, quod repetit Lennep (Origg. Græc.) a radice κάρφειν, *siccare.* Mendose ideo intulerunt editt. καρφαλέοι h. l. quod, ut glossa, memoratur ab Eustathio. Ejusdem stirpis prius illud accipio ac κάρχαρος,

asper—id quod latet in compos. καρχαρόδους, κ', 360. Verterim, *siti asperi.* Vox ipsa, scripta et κάρκαρος, plane reduplicata prodit ex κὰρ, quanquam et aliorsum trahit Scheid in Origg. supr. cit. (542). σφεδανὸν, λ', 165. ἔφεπε, φεύγοντας sc. *palantes agit, atque hæc agmina vertit.* Aen. 11, 734. λύσσα etc. *Rutulo muros et castra tuenti ignescunt iræ, et duris dolor ossibus ardet.* Aen. 9, 65 sq. Propius accessit Maro in comparatione vs. 63, *conlecta fatigat......ex longo rabies.* Addas 760 sq. *furor ardentem, cædisque insana cupido egit in adversos.* Usus vocis convenit cum ί, 239. comparare possis 237 sqq. et vs. 305.

Prope jam in eo est ut capiatur Ilium: quod ne fiat, Agenorem concitat Apollo ut Achilli obviam eat impetumque retundat. Ipse prope illum adstat, caligine coopertus, ut mortem defendat—549. Rationes apud se Agenor volvit quas potissimum ineat, an ad urbem cum ceteris se recipiat, saltusve Idæ petat, aut cum Achille illico congrediatur. Hoc præstare judicat——570. (546). Consimilem versum habemus δ', 194. Displicet Heynio φῶτα interpositum, conjunctumque sumit cum δῖον in vs. præcedente. Duriuscule opinor: juncturæ tali opponitur ἀνῆκεν. Multum prætulerim distinctionem, φῶτ', ἀντήνορος υἱὸν, ἀμύμονα etc. Vertas φῶτα, *heroem.* (549). φηγῷ κεκλιμένος. Cf. λ', 371. κεκάλυπτο etc. *obscuro—aere sæpsit—et multo nebulæ—amictu.* Aen. 1, 411. sq. (551). πόρφυρε. Paraphr. πάνυ δὲ ἡ καρδία αὐτῷ ἱστῶντι ἐταράττετο καὶ ἐμερίμνα. Partim hoc expressum in Sch. br. et cum bono sensu vers. vulg. *volvebat æstuans.* At nemo opinor eximiam pulcritudinem vocis sensit quæ maris æquor *purpurascens,* ingruente primum tempestate, indicat, et exinde ad depingendam animi *fluctuantis* ægrimoniam transfertur. Nexum cum locut. ἀμφιμέλαιναι φρένες nemo non videt. Sensum metaphoræ optime illustrat ξ', 16. Crediderim respexisse huc Virg. in Aen. 10, 680, *animo nunc huc, nunc fluctuat illuc.* Ornatius in 8, 19—21, *cuncta videns, magno curarum fluctuat æstu, atque animum nunc huc celerem, nunc dividit illuc, in partesque rapit varias, perque omnia versat.* (554). τῇ (ὁδῷ). ἀτυζόμενοι, ζ', 41. Conf. hanc totam orationem cum Hectorea infr. χ', 99 sqq. notesque quam scite componantur omnia ad ingenium dispar heroum. (555). αἱρήσει etc. *vel sic me assequetur, imbellemque jugulabit.* (556). Proponitur alterum consilium, ut se in saltibus Idæ abdat, et vespere refectis viribus redeat ad Trojam. Concidit et hoc, quippe assequuturum Achillem, ποδωκείᾳ tanto præstantiorem. (558). ἰλήϊον. ὁ Κράτης ἴ δ η ϊ ο ν γράφει, ἵν' ᾖ τὸ ὑποκείμενον τῇ ἴδῃ. Sch. B. Adnotat hoc et præc. Sch. A. Designatam video in tabula Gelliana "planitiem Ileiam," quam ab aliquo viro nomen sortitam fuisse, (non Ilo, supr. κ', 415,) autumat Knight, p. 64. (559). κνημοὺς......ῥωπήϊα. Cf. β', 821. ν', 199. (560). ἑσπέριος, pro ἑσπέρας, πρὸς ἑσπέραν. Hoc etiam in Latino sermone usitatum; *non lupus insidias explorat—nec gregibus* NOCTURNUS *obambulat,* h. e. *noctu.* Georg. 4, 537 sq. Sic supr. θ', 530, πρωὶ δ' ὑπηοῖοι......ἐγείρομεν ἄρηα. Cf. C. S. (560). λοεσσάμενος, non, *lotus,* ut mendose vertunt quidam, sed, *cum me lavero.* Vox media est. Compares porro syntaxin cum ί, 6. (561). ἀποψυχθεὶς (κατὰ τὸν)

ἰδρῷ. Cf. λ', 620. (563). Expleas, δέδοικα μὴ νοήσῃ etc. ἀπαειρόμενον, *me auferentem,*—voce media nimirum. Exponunt vulgo ἀποχωροῦντα. Junge in seqq. μεταΐξας ταχ. πόδεσσι. (567). Tertium proponitur, ut statim congrediatur; mortalem enim esse Achillem, quantumvis nunc superet pugnando. Reticetur apodosis ad vs. 567, *optimum factu fuerit,* vel simile, *victoria forsan constabit.* (568). καὶ γάρ θην etc. Adumbravit Maro; *numina nulla premunt: mortali urguemur ab hoste mortales; totidem nobis animæque manusque.* Aen. 10, 375 ss. Priora expressi, nam accipio vs. 570 ut a rhapsodo adjectum. Notatur θην encliticum pro δή. comp. ν', 813. (569). ἴα ψυχὴ, vel *una anima,* vel *eadem.* Cf. ι, 319.

Animo confirmato Agenor manet Achillem: animose eum compellat, ad pugnam provocans—589. Hasta conjecta tibiam cruris percutit, nec tamen vulnere illato—594. Irruit vicissim Achilles; Agenorem vero eripit Apollo, et ipse, specie ejus adsumpta, fraude alterum ad persequendum convertit, quo fit ut Trojani sospites ad urbem succedant—611. (571). ἀλεὶς. Reddunt vulgo *conversus,* at vix notionem exprimit. Cf. π', 403. 714. Gestum depingit in vs. infr. 581, Virgilianum, *seque in sua conligit arma,* Aen. 10, 412. (573). Similitudine insigni adumbratur fortitudo Agenoris: *Sicut panthera prodit ex alto fruticeto contra virum venatorem, nec quidquam animo percellitur, nec in fugam vertitur, latratu audito: etsi enim prior eam cominus percusserit, aut eminus, tamen vel hasta transfixa non desistit a strenua pugna, antequam vel cominus congrediatur, vel dometur.* Paraphr. καθάπερ πόρδαλις ὁρμᾷ ἐκ βαθέος καὶ πυκνοῦ δρυμοῦ ἐναντίον ἀνδρὸς κυνηγοῦ, οὐδέτι ἐν τῇ καρδίᾳ δέδοικεν οὐδὲ πτοεῖται, ἐπειδὰν ἀκούσῃ τὸν ὑλαγμὸν τῶν κυνῶν. ἐὰν γὰρ καὶ φθάσας ἢ τρώσῃ ἔγγυθεν αὐτὴν, ἢ βάλῃ πόῤῥωθεν, ἀλλά γε καὶ δόρατι πεπερονημένη καὶ καθηλωμένη οὐκ ἀποπαύεται τῆς εὐτόλμου ἰσχύος, πρίν γε ἢ συμβαλεῖν, ἢ ἀναιρεθῆναι. Videtur Gaza in vs. 575 legisse κυνυλαγμὸν, quod extat in Sch. A. h. l. Memorat porro Clarke. (581). Cf. supr. 571. (583). ἦ δή που. Expendas vim particularum; *sperabas equidem opinor te citissime vastaturum* etc. (585). τετεύξεται. Cf. not. supr. 322. et μ', 345. (588). πότμον etc. " Dictum ut πότμον ἐπίσπειν. διώκειν." *Heyne.* Cf. β', 359. ἔκπαγλος in sq. cf. α', 146.

(592). ἀμφί μιν, tibiam sc. (593). πάλιν......ὄρουσεν, *resiliit,* παλιμπλάγχθη. Cf. λ', 351 et α', 59. (594). θεοῦ...δῶρα. Cf. supr. 165. Adumbravit porro Virgilius in Aen. 12, 739 ss. (597). Simile ministerium Neptuni conspicitur supr. υ, 325. Apollinis, 443. 4. Veneris, ε, 312 ss. (598). ἡσύχιον. λάθρα. κρυφῇ καὶ ἀθορύβως. Sch. B. (600). Dolus solennis: eximie adumbratum habes in Aen. 10, 637 sqq. *Trepida Aeneæ fugientis imago,* 656—*instat cui Turnus,* 645. *Nec Turnus segnior instat, exsuperatque moras,* 639 sq. Sic Diomedi objicitur εἴδωλον Aeneæ ab Apolline, ε, 449 sq. Transtulit et Silius Ital. in fraude Annibali facta, 17, 528 sqq. Variatio subest in eo quod in h. l. ipse deus ministerium exsequitur. (602). ἕως ὁ. Cf. α, 193. Addas ibi citatis Burgess, Præf. Misc. Crit. § V. p. XXVII. (604). ἔθελγε. Cf. μ', 255. Partic. ἄρα connectit sententiam cum vss. 600 sq.

(606). τόφρα, *interea*. Apodosis constituitur ad vs. 602. Cetera, ordinanda est sententia ut vss. 604. 5, δόλῳ......οἶσιν, parenthetici sint: ita se excipiunt ὑπεκπροθέοντα—τόφρ' ἄλλοι, non, ut Stephanus disponebat, in parenthesi inclusis δόλῳ......ἀπόλλων. Cf. Not. Clark. (607). Recte, Fαλόντων. Vid. supr. 534. (608). οὐδ' ἄρα etc. Quisque sui curam habet ceterorum immemor, tantum circumstabat discrimen. ἔτλαν. Cf. λ', 317. (610). ἐναργέως admodum voces ἐσσυμένως ἐσέχυντο ad exprimendam fugientium trepidationem. Animose ad pugnam prodeuntes, supr. π', 259. 267, ἐξεχέοντο. Conservavit Maro in Aen. 7, 812, *tectis* EFFUSA *juventus*.

NOTÆ IN LIBRUM VIGESIMUM SECUNDUM ILIADIS.

[Επιγραφή]. Uterque exercitus se ex campo in tutum receperat, quum Achillem, a persequendo Apolline redeuntem, solus manet Hector, parentibus ex muro cum precibus fletuque revocantibus—89. Frustra: hinc enim pudor, hinc alii affectus illum loco cedere prohibent; adspectu tamen viri exterritus fugit, insequente eum Achille ac ter circumcirca apud mænia agente—166. Inter hæc Jupiter, vicem Hectoris miseratus, tentatis fatorum lancibus, illi necem appendit; quem ab Apolline statim desertum Minerva, specie fratris Deiphobi, ad dimicandum hortatur—247. Ita heroes congrediuntur singulari certamine, in quo Minerva Achillem præsens adjuvat, Hectorem atroci dolo deludit—305. Tandem hunc, maxima contentione pugnantem, Achilles hasta transfigit, armis spoliat, insultandum fædandumque præbet suis, et religatum curru ad stationem navium raptat—404. Hectoris sui interitum plorat omnis civitas; lamentantur, ex muro spectantes, parentes et domo excita Andromache—515.

Deorum ministerium in hoc libro notatur: Jovis, 167—86. 209—12. Minervæ, 177—81. 187. 214—47. 276 sq. Apollinis, 7—10. 203 sq. 213. Novissima Hectoris latent in titulo rhapsodiæ, ἡ Ἕκτορος ἀναίρεσις.

Properat jam ad *catastrophen* poema. Spectaculum magnum præbetur, Hector extra urbem, ceteris intus congregatis, manens, fato suo præpeditus—6. Apollo interim Pelidem alloquutus, ut a vana consectatione desistat, monet; victoriam enim dimitti e manibus. Hoc cum irrisione prolatum—13. Ferociter reponit Achilles—20, urbemque iterum petit—24. (1). πεφυζότες etc. Cf. φ', 6. δ', 243 etc. (2). ἱδρῶ ἀπεψ. cf. ε', 795. λ', 620. φ', 561. (3). κεκλιμένοι. Sensum in paraphrasi, qui Ernestio displicuit, Porphyrianum exhibet Gaza; περιεχόμενοι τοῖς προμαχῶσιν, ἤγουν τῷ τείχει παντί. Notes vero in sententiola tres errores; κεκλιμένοι non prodit a th. κλείω, sed κλίνω. at exponit Gaz. περικεκλεισμένοι. Vertenda porro vox, *innixi*, *acclinati*, non *circumclusi*. Nec sunt ἐπάλξεις, τὸ πᾶν τεῖχος, sed *propugnacula*, (μ', 258. 263.,) partes eminentiores muri. Similia habet Curtius de impigro bellatore, deliquium passo; *animus, qui in ardore pugnæ corpus sustentaverat, liquit: subitoque ex omnibus membris profuso sudore, arboris proximæ stipiti se applicuit.* VIII. 11. (4). σάκε' etc. cf. λ', 592. Originem habes testudinis. (5). ὀλοῇ. De metro cf. α', 342. Exhibet Knight ὀλοϜῇ. De locutione cf. δ', 517. ἐπέδησε—ὦστε μεῖναι. (10). ἀσπερχὲς μεν. "Est simpliciter pro μαίνῃ (*deliras* sc.). Tota oratio vim habebit, si per interrogationem efferantur hæc: οὐδέ νύ πώ με ἔγνως, ὡς θεός εἰμι; σὺ δ' ἀσπερχ. μεν." *Heyné*, Obss. h. l. Cf. δ', 32. (11). "Est πόνος Τρώων, quatenus ipsi πονεῦσι, laborant, urgentur, in discrimine versantur." Heyné ubi supr. Suffragatur Gaza, ἡ κακοπάθεια. *Trojæ labores*, Aen. 1, 601. Cf. 2, 284 etc. Suboritur tamen dubitatio, quomodo μέλει Τρώων πόνος Achilli in hoc sensu. Restat alterum, ut ponatur pro μάχη, ut ἔργον sæpissime: cf. λ', 600. Eruas hoc ex Sch. br. ubi et constructio expeditur τὸ κατὰ Τρώων ἔργον. Angl. *you take no interest in the fight with the Trojans.* Illustrantur priora ex ν', 2. (12). ἄλεν. Cf. supr. φ', 607. (13). μόρσιμος. Paraphr. ἐπειδὴ οὐχ ὑπόκειμαι μοίρᾳ. Excerptum hoc ex Schol. B. br. *mortalis* reddit Lat. vulg. Recensuerim ego inter constructiones supr. α', 589. hoc pacto fit οὐ μόρσιμόν ἐστί σοι κτείνειν ἐμέ. (15). ἔβλαψας. Cf. ζ', 39. (16). ἦ κ' ἔτι etc. *multi sane adhuc terram mordicus prensavissent;* occubuissent nempe. Cf. β', 418. Loc. excitat Valken. ad Eurip. Phœniss. 1432. (19). τίσιν, *ultionem.* ὀπίσσω, *in posterum.* (20). εἰ......γε. Exprimas vim particulæ; Angl. *had I but the power.* (22). Verte ἀεθλοφόρος Angl. *a racer.* Error est Gazæ ἵππος νικητής. "τιταινόμενος exprimit ἐναργῶς nisum currentis; protendit ille vel intendit se, τείνει ἑαυτὸν etc." *Heyne*, Obss. h. l. Cf. infr. ψ', 403. 517. 18. et inprimis ornatissima illa ζ', 506 ss. Adumbravit Virg. Aen. 5, 144 sq. *præcipites bijugo certamine campum corripuere, ruuntque effusi carcere currus.*

Conspicit Priamus ex muro advenientem Achillem, et specie conterritus filium obsecrat ut intus veniat, nec se discrimini tanto opponat. Oratio flebiliter admodum comparatur: Achillem primo, immanem hostem, exsecratur; orbitatem suam plorat; repetit preces, ut se veniendo intus servet, per populares suos, per ipsum parentem, quem, ni faciat, manent miserrima—76. (26). ὥστ' ἀστέρ'

etc. Depinguntur et splendor speciei herois, cladesque quam secum adfert, insigni comparatione. παμφαίνει ἀστὴρ, ut ἑ, 5 sq. est ὀπωρινὸς (ibid.), *æstivus* sc. cum scintillatione eximia, ἀριζήλοις αὐγαῖς. *Micat inter omnes Julium sidus velut inter ignes Luna minores.* Hor. Carm. 1, 12, 46 sq. De locut. νυκτὸς ἀμολγῷ, cf. λ', 175. ἐπίκλησιν etc. σ', 487.

(30). λαμπρότατος etc. Similitudo præcipue ad hoc spectat ut fulgor armorum exhibeatur: adjungitur autem conceptus οὐλίου ἀστέρος (λ', 62), ut compleatur species acerrimi bellatoris. Multi sunt poetæ celeberrimi in hisce ornandis; flores decerpsi in C. S. h. l. Aen. 10, 270 ss. Claudian. de rapt. Proserp. 1, 230—4. Milt. *Paradise lost*, 2, 708 sqq. Notionem πυρετοῦ immissi, vs. 31, attigit Apoll. R. B, 517—19. (33). ᾤμωξε etc. Miranda simplicitate dictionis affectum maxime commovet in hoc vs. et 34. 5. In usu vocis mediæ κόψατο eandem subtilitatem quærit Clarke ac supr. in μ', 162. ὁ, 113. jure fortassis; poterat enim versus aliter constitui, κεφ. δ' ὅγε χερσὶν ἔκοψε. Ampliavit imaginem doloris Maro in Aen. 11, 85 sq. Vertit loc. Lat. vulg. *caput pulsabat;* reponas *plangebat*, quæ vox classica est: cf. Ov. Met. 2, 584. (38). Revocant hæc dicta Andromaches ζ', 407—10. 431 sq. (39). πότμ. ἐπίσπ. Cf. β', 359. (44). εὖνιν, *orbum*. (45). περνὰς etc. Cf. supr. φ', 454. Consuetudo indicatur ibid. 40 sqq. (46). καὶ γὰρ etc. Cf. γ', 236 ss. Lycaonem et Polydorum interfecerat Achilles: cf. ύ, 413. φ', 116 ss. (48). κρείουσα γυν. Comparat Sch. B. phras. δῖα γυναικῶν toties obviam. Fæmininum est vocis κρείων, *rex*, quæ primitus erat participium verbi κρείω, quod et κρέω,—unde κράτος, κρατέω, κρείσσω etc. Roboris præstantiam indicabat primum, ut ἀρείων virtutis bellicæ. Cf. Lennep. Origg. in voc. κρείττων. Laothoe—Altes memorantur supr. φ', 85. (51). πολλὰ—ὤπασε—ἄλτης. Cf. ἱ, 147. (52). ἀΐδαο δόμ. *et domus exilis Plutonia*. Hor. Carm. 1, 4, 17. οἰκία εὐρώεντα, supr. ύ, 64. Quod ad versionem attinet,—integram accipias sententiam ad vs. 55, sublata distinctione plena post τεκόμεσθα in edit. Clark. constituas porro vs. 53, ἄλγος (ὑπάρχει) ἐμῷ θ.

Pulcherrime pro personarum affectu orationem sensumque in hisce et in loc. cit. ζ', 407 sqq. variat poeta. Civitatis suæ universæ miseria tangit regem; tres tantum spectat Andromache, conjugem, filium, seipsam. (54). Poetice μινυνθαδιώτερον,—*more shortlived sorrow.* Cf. ὁ, 612. Affectu imprimis tenero ex adverso statuuntur parentum dolor et civium, luctus continuus orborum—ceterorum, sospite duce, ægritudini addita spes. (56). σαώσῃς. οἶος γὰρ ἔρυτο ἴλιον ἕκτωρ. ζ', 403. (58). ἀμερθῇς. Cf. ν', 340. (59). πρὸς (τούτοις), *quinetiam.* Sua nunc queritur senex—orbitatem—65, interitum violentum, ἀείκειαν—76. Excitat h. l. Clarke Aen. 12, 43 sq. Vim quærit Heyné in lect. ἐμέ, utpote magis emphatica quam με. Hoc editt. priores exhibebant. Est porro vis in verbis ἔτι φρονέοντα, quæ optime reddit Clarke, *adhuc mentis-compotem.* (60). Poetica est locutio ἐπὶ γήραος οὐδῷ, *in limine senectutis*, quam variavit paraphrasis, ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ τοῦ βίου. Video suffragantem Sch. br. cf. infr. ώ, 487. (62). Descriptio vividissima miseriarum: cf. ἱ, 589

sq. ζ', 450 ss. Aen. 2, 501 sq. 515—17. Pulcherrime transtulit Aesch. in choricis S. c. T. 309 ss. Cf. præsertim 315—18. 339-44. Ad vs. 341 meminit doctiss. Blomfield Eurip. Phœn. 574 (568 Valck.): translatum hoc notat Valckenaar a Seneca in Phœniss. 573. Contulerint studiosi cum loc. Aesch. 340 ss. Aen. 6, 428. 9. (66). πρώτῃσι θύρῃσιν, *in limine primo:* Virgilianum est. Compares ἐρύουσιν, *discerpent*, in seq. cum forma fut. ἐξανύω in λ', 365. Ceterum in hisce indicantur *fata Priami*, quorum habetur in Aen. 2, 550—8 eximia enarratio. Cf. Eurip. Troad. 1313. Cassandræ raptus et interitus Astyanactis notantur adumbrati ex vss. 62 sq. Vid. Aen. 2, 403 ss. Eurip. Androm. 501. 559. (69). Multum conferunt ad miserationem adjecta τραπεζῆας πυλαωροὺς—*fed at my board etc.* nec minore artificio ἀλύσσοντες θυμῷ vs. sq. rabie, λύσσῃ, *acti*. Cf. Aen. 9, 63. 4. (71). κείσοντ',—cf. κ', 183. προθύροισι. *vestibulum ante ipsum primoque in limine.* Aen. 2, 469. Supr. 66. νέῳ etc. *juveni omnino decorum est——ut jaceat.* Hinc Horat. *decorum est pro patria mori*, Carm. 3, 2, 13. Vss. Tyrtæi notantur hisce consimiles in Obss. Heyn. h. l. (74). ἀλλ' ὅτε etc. Cf. Tyrt. ἀρετ. πολεμ. γ', 21—27. Locus ab Heynio exscriptus extat ibid. 27—30. (76). αἰσχρὰ τάγ' ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν ἰδεῖν. Tyrt. γ', 26. Excitavit Ernesti in loco.

Immotus manet Hector, quem vicissim adloquitur Hecuba gestu vehemente, mammam prehendens; frustra vero. Similitudine serpentis expectantis virum adumbratur fortitudo illius—96. (80). ἀνίσχε, *exeruit*. Simile narrat Athenæus de Phryne capitis accusata, 13, p. 590. Notissimum est. Cf. et Quinctil. 2, 15. Summo cum affectu speciem transtulit Euripides in Phœniss. 1583 ss. (1560 Valck.): Tragici item alii. Conf. not. Valckenarii p. 425. μαζὸν, δ', 123. (82). Vim habet quod exprimitur, καί με......αὐτήν. Cernitur ex collato vs. 59. *si nil te moverit patris luctus, miseresce mei.* (83). λαθικηδέα. Epitheton suave: deleniens νηπίην ἀλεγεινήν. Sensum hæc feriunt fortissime collata cum ζ', 151 ss. Revoces porro ad verba, ἄμυνε δὲ δήϊον ἄνδρα etc. preces Andromaches ibid. 431—4. Remotiora sunt quæ comparat Clarke ex Aen. 12, 56-60, ad exemplar tamen Homericum adumbrata. (86). Proferuntur et hæc cum affectu summo: non tam veretur quod, mortuo Hectore, statim subsequetur—excidium Trojæ, quam Hectoris ipsius αἰκείαν. Miserationem porro movet conjugis mentio, vs. 88. (87). θάλος, *germen*. Cf. σ', 56. 7. (88). πολύδωρος. Cf. ζ', 394. Sequentia illustrant vss. Aen. 9, 485-8. *Heu canibus date præda —alitibusque jaces! nec te tua funera mater produxi, pressive oculos, aut vulnera lavi, veste tegens.* Hosce Clarke. Addas 10, 557 ss. Odyss. ω, 291—5. Cic. Tuscul. Qu. 1, 44. Revocant hæc (dispar sane species) Liv. 2, 40. (93). Comparatio egregia rem ornat exquisite, virum fortem truci vultu et feroci animo hostem expectantem. Desumpsit Maro totidem pene verbis in Aen. 2, 471—75, et optime variatam notes pro eorum, quæ describuntur, colore. Conf. et Georg. 3, 437. 8. 9. Stat. Theb. 4, 95 ss. Silium, 12, 6—10. δράκων ὀρέστερος, *ferus*, ἄγριος. hoc ex vulgari notione, qnod virus colligit ex herbis lethalibus—βεβρωκὼς κακὰ φαρ-

μακα— *mala gramina pastus*, Aen. l. c. 471. Inscite redditum judicat Knight, quum serpentes venenati sint carnivori. (95). σμερδαλέον δέδορκε—dictum aptissime h. l. de efferato. Illustres hinc Eurip. Orest. 250 τὰς αἱματωποὺς καὶ δρακοντώδεις κόρας—Furias matris nimirum. ἑλισσόμενος περὶ χειῇ, *squamea convolvens terga:* Georg. 3, 426. Variavit Virg. in loc. parall. Aen. 2, 474, *lubrica convolvit sublato pectore terga*, exsultantem quippe bellatorem adumbrans. (97). πύργῳ etc. "*In crepidine* turris vel muri." *Heyné.*

Hector μονολογεῖ. Ne revertatur Achillem fugiens prohibent Polydamantis Troadumque exprobrationes quas illos objecturos autumat—cladem nimirum ex nimia ejus audacia ortam fuisse qui copias in aciem perduxerat: satius fore ut eventum certaminis tentaret—110. Nec placet alterum consilium,—ut inermis procedat, conditiones pacis Achilli propositurus—Helenam—bona—thesauros Trojæ; hunc enim, efferatum magis, impetum facturum—125. firmiter ideo manendum statuit—130. (101). ὅς μ' ἐκέλ. Cf. σ', 254. 284. 313. sqq. μ', 60. Vs. præced. passim excitarunt Classici: laudat Clarke Aristot. Ethic. Nicom. 3, 11. Eth. Magn. 1, 21. Eth. Eudem. 3, 1. Addit Ernesti Cic. Epist. ad Attic. 2, 5. 7, 1. Heyné, Ep. 13, 13. Hinc porro Persii sensum illustres, *næ mihi Polydamas et Troïades Labeonem prætulerint*, Sat. 1, 4 sq. cf. infr. 105. (104). ἀτασθ. cf. δ', 409. (105). Vs. lect. ζ', 442. (107). βίηφι etc. *vis consili expers mole ruit sua.* Hor. C. 3, 4, 65. (108). Video interpunxisse Gazam ut oratio decurrat—ἂν πολὺ κέρδιον εἴη ἄντην, ἢ νέεσθαι etc. et ἄντην expositum φανερῶς. melius foret, *contra*. Communis ratio est, *contra (pugnando), Achille occiso, redire;* Heyniana, νέεσθαι ἄντην (ἐπὶ τὸν) ἀχιλλέα, ὥστε κατακτεῖναι. At νέεσθαι frequentius est *redire:* cf. ά, 32. β', 290. γ', 74. μ', 32. etc. convenitque melius sensus cum affectu loquentis; prætulerim ideo vulgatam. Hoc eatenus paraphr. εἰσανέρχεσθαι. Vim habet in vs. sq. αὐτὸν, quod, cum dispendio manifesto sententiæ, refinxerit Heyne αὐτοῦ, (Obss. h. l.). Inter elegantias, δ', 409. etc., adnumerandum est. (111). εἰ δέ κεν etc. Reticetur apodosis sententiæ quæ debuit procedere post vs. 121. Junctura ibi abrumpitur, quod affectui loquentis bene convenit. (114). Conf. cum hisce γ', 70. 93. 285 ss. (116). ἥτ'—sc. ἄτη ἀλεξάνδρου, ζ', 356. Citat Clarke Aen. 4, 169. 7, 481. Exquisitius expressum habes 2, 97—*prima mali labes:* cf. not. Heyn. in loc. et supr. έ, 63. (117). Illustrant hæc quæ de urbis spoliatione cogitat supr. σ', 511. Cf. et γ', 286 sqq. Reddas ἀμφὶς *seorsum.* γερούσιον ὅρκον in vs. 119 illustratur ex δ', 259. γέροντες illi erant non solum qui annorum gravitate, sed etiam dignitate, virtute etc. pollebant: est ergo jusjurandum a principibus viris exigendum. (122). ἀλλὰ τίη etc. Cf. supr. 111. (123). ἵκωμαι. Recte Gaza, παραγινόμενος ἱκετεύσω αὐτὸν, quod et expressit vers. vulg. Cf ξ', 260. (126). Sensus loci est, *nequeo nunc a loco tuto, qualis est rupes summa, vel quercus, virum alloqui; confligendum est æquo campo.* Aliena maxime congerit h. l. Clarke ex Hes. Theog. 35. etc. Sch. br. Aen. 8, 315. (128). Notatur repetitio clausulæ quam laudant certatim Critici h. l. Cf. supr. ύ, 371 sq. et notam Wakefieldii Lucr. 5, 299. In loco

Macrob. Sat. 4, 6, parum accurate nuncupatur schema ἐπαναφορὰ, nec apposite citatur Georg. 4, 525—7. Quod nunc agitur est παλιλλογία s. ἀναδίπλωσις. Exemplum *Epanaphoræ* prostat insigne β', 671 ss.: illud prius illustrant ex Odyss. ά, 22. Cf. Tract. de poes. Hom. pp. 330 sq. Ed. Glasg. "Pathos" schematis recte attingit Macrobius.

Advenit interea Pelides, cujus species terribilis insigniter adumbratur—135. Subitus pavor Hectori injicitur; consternatus fugit—144. Semitam describit poeta, et ἐναργῶς, per loca insignia, fontes Scamandri, et collem (σκοπιὴν), inter quæ cursus peraguntur—164. Ter ita factum; spectaculo demum motus Jupiter deos alloquitur—167. (132). κορυθάϊξ—supr. ύ, 162 νυστάζων κόρυθι βριαρῇ. Epith. κορυθαίολος affine est, Hectori pene sacratum. Conf. ad seq. πηλιάδα μελίην, τ', 390. (134). ἀμφὶ δὲ etc. Cf. λ', 65 sq. Conficitur imago conceptu οὐλίου ἀστέρος (λ', 62) admoto; terribilior etenim obversatur species qua consternatus in fugam vertitur fortissimus. (156). οὐδ'—ἔτλη etc. *ergo amens diversa fuga petit æquora Turnus.* Aen. 12, 742. (139). Comparatio exornatur ex supp. φ', 493 sq. *Veluti circus in montibus, velocissimus volucrum, facile impetum-dat in pavidam columbam; hæc vero subter-volando fugit: ille autem in proximo clangorem acutum edens crebros impetus facit, illamque capere animus jubet etc.* (140). οἴμησε. π', 752. τρήρωνα πέλειαν, έ, 778. Aeschyleum est πάντρομος πελειάς, S. C. T. 281. Blomf. (142). ταρφέα. Cf. μ', 47. ἑλέειν, *prensare unguibus.* Exornate comparationem e cervo a venatoribus agitato substituit Maro, optime pro re nata imaginem varians. Aen. 12, 749 ss. (144). τεῖχος ὑπὸ. Tenditur primum cursus secundum murum, fortasse ut stationes suorum illic positæ Achillem arcerent; spe præterea intrandi urbem: cf. infr. 194 ss. Memorantur in seqq. limites, ἐρινεὸς, σκοπιὴ—πηγαὶ Scamandri, qui chorographiam h. l. illustrant. De prioribus conf. ζ, 433. λ', 167. κ', 415. Quæstionem movet Strabo de fontibus Scamandri, excitatis hisce 147–52 in lib. 8, c. 1. Tradidisse enim Demetrium Scepsium, ἀνδρὰ ἐπιχάριον, fontem unum tantum conspici, idque non prope urbem sed ad Idam: diluit hoc Strabo posito quod "in temporibus Scepsii defecerat fons calidus, frigidum vero, e terra erumpentem post cursum fluvii aliquandiu terræ suppositum, appellatum fuisse *fontem Scamandri* quia in proximo erat." Hæc attingit Heyné in Obss. h. l. at diversa statuit, Scepsium designationes fluviorum, Scamandri et Simoentis, mutavisse probabile ratus: Obss. pp. 268—70. Ceterum cuncta quæ hic habemus exposita de cursu heroum dilucide videas illustrata in tabula chorographica Troadis nuperrime a Gellio evulgata:—*segnius irritant animos demissa per aurem, quam quæ sunt oculis subjecta fidelibus,* in locorum designationibus præsertim. (149). γὰρ—inchoativum. Cf. Suppl. præf. § 33. (151). Vulgo distinguunt post προρέει quasi sensus sit, "fontem profluere tantum in æstate": junctura melior est, *grandini similis (vel) in æstate.* (153). Suavissime mentio accedit eorum quæ fiebant τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, sensumque ferit accuratior adumbratio rerum, quæ, vivo charactere impressæ, prostant pene oculisque obversantur. Hoc est

ζωγραφία. *πλυνοὶ, reservoirs, basins:* e saxo facti, vestibus lavandis idonei. Epith. σιγαλόεντα vid. ἑ, 226. (155). πλύνεσκον, *solebant lavare.* (156). Constituas syntaxin, ἐπ' εἰρήνης, (κατὰ) τὸ πρὶν, πρὶν υἷας etc. Cf. β', 797. (157). Vocula ῥα connectit versum cum 147. Reliqua interposita ornationi et ἐναργείᾳ inserviunt. Reticentur porro ante φεύγων, ὁ μὲν, cui in apodosi habemus ὁ δέ. (158). Excitat versum Lucianus in tract. conscr. hist. § 14. (159). ἐπεὶ οὐχ etc. *quoniam nec victimam, nec pellem bubulam consequi appetebant, qualia pedibus* (ποδωκείᾳ) *præmia sunt virorum, sed de anima certabant-in-cursu Hectoris bellicosi.* ἱερήϊον—πρόβατον, Gaz. melius βοῦν, præberi solitum vincentibus, quo sacra, finito certamine, fiebant. Solenne etiam γέρας pellis bubula, teste Schol. Townl. qui Oetæorum ritus memorat: cf. Heyn. Obss. h. l. Suffragatur Sch. M. S. Leid. in not. Ernestii. (161). Locut. θέειν περὶ ψυχῆς abiit in proverbium, cum quis discrimen vitæ, extrema perpessus, subierit. Conferunt Euripid. Orest. 868 (Pors.); Herod. 7, 57. Facete locum excitat Lucian. Eunuch. § 3 (p. 352 Hemst.) de stipendiis philosophorum loquutus. Expressit porro fideliter Maro; *neque enim levia aut ludicra petuntur præmia; sed Turni de vita et sanguine certant.* Aen. 12, 764. 5.

(162). Celeritatis *ratio* proponitur in præcedentibus, *mensura* nunc et *conceptus.* De ludo funebri agitur (vs. 164), et certamen curule adumbratur in vs. 162 sq. τέρματα sunt *metæ—fervidis evitatæ rotis:* ἀεθλοφόροι ἵπποι......σὺν ὄχεσφιν, supr. 22. (165). Sensus loci expediendus ex vss. supr. 145—7, infr. 194—8, 208. Si limites constituantur, Scamandri fontes et σκοπιὴ, inter quos cursus peracti sunt, omnia rite procedunt: nam ut intelligas (pro sensu vulgari) eos ter et amplius circuitum urbis fecisse, rationi absonum prorsus videtur. Restat ut conciliemus huic sensui syntaxin verborum πόλιν περιδινηθήτην. Ne referas illud περὶ ad πόλιν sed ad τέρματα, nempe κρουνὼ hac parte, ἐρινεὸν—σκοπιὴν illa: subaudias porro κατὰ ut sic procedant, περιδιν. κατὰ πόλιν—*huc-et-illuc-gyris-acti sunt secundum (along) urbem.* Robur accedit ex adumbratione Virgilii; *Turnus—nunc huc, inde huc incertos implicat orbis. Quinque orbis explent cursu, totidemque retexunt huc illuc:* Aen. 12, 742. 3. 763. 4. Doctrinam loci fuse explicatam habes in Heyn. Obss. pp. 275–7. Knight, Not. pp. 65 sq. Lecheval. et Dalzel. Descript. Troad. Cf. Strab. 13, 1. Medelam admovet acutissimus Knight, resectis vs. 162—88, ingenium quippe rhapsodi prodentibus.

Subit Jovem miseratio Hectoris qui honore debito deos semper fuerat prosequutus: ad illos quæstionem refert servandi Hectoris opprimendive—176. Conf. cum hoc episodio Aen. 12, 791 sqq. variavit suo more, et rationibus poematis inventa Homerica adaptavit Maro. (168). ὢ πόποι etc. Conf. cum hisce episodium supr. π', 431 sqq. ad cujus colorem finguntur hæc omnia. Responsum Minervæ infr. 177–81 desumitur ad ductum literæ propemodum ex vss. 440—3. Verba περὶ τεῖχος in sensu latiore accipias: cf. supr. 165. Similiter infr. 173. (170). μηρί' ἔκηεν. Laudatur pietas Hectoris, ut antea Aeneæ ὑ, 298 sq. In seq. Ἴδης ἐν κορυφῇσι explicata

habes ex religione loci: hinc Aen. 7, 139, *Idæumque Jovem*, ex Il. γ', 276. Cf. et θ', 47 sq. Ara quoque erat Jovis Hercæi in acropoli Trojana. (172). αὖτε. *Neque eo secius etc.* q. d. *quantumvis pietate insignem, afflictum video.* (173). Possis constituere, περιδιώκειν (κατὰ) ἄστυ, ut supr. 165. Cf. 168. (182). Vss. repetiti ex θ'. 38–40. Seq. 185 conficitur ex γ, 37. β', 179. Explicatur locut. πρόφρονι θυμῷ h. l. ex θ', 23. vertas, *non nunc loquor quasi pro imperio agere velim.* Verum attingebat Porphyrius, ὑπέρφρονι. Cf. not. Ernestii. Recte vero clausulam totam improbaveris tanquam deo indignam.

(187). Minerva, improbato Jovis consilio servandi Hectoris, morti dudum destinati, descendit ut Achilli opem ferat; quem jam Hectori instantem cernimus, prohibentemque ne a suis juvaretur: iter quippe, quoties urbem petat, versus planitiem detorquet antevertens—198. Aequaliter cursum intendunt: Hectori vires suppeditat Apollo—204. (189). νεβρὸν etc. Conf. κ', 360 ss. Oppian. Hal. 5, 586 ss. Ornavit eximie Virg. Aen. 12, 749–57, in materia simili; *inclusum veluti si quando flumine nactus cervum etc.* Miro affectu poeta h. l ponit νεβρὸν ἐλάφοιο, quod mentem ad postrema quæ accidunt ducit. (190). ἐξ εὐνῆς, *from its lair.* (191). Hunc et seq. expressit Virg. vss. 752–4, *ille autem, insidiis et ripa territus alta, mille fugit, refugitque vias: at vividus Umber hæret hians.* Vss. Homerici eminent præsertim in verborum delectu, καταπτήξας—ἀνιχνεύων, et in fide ζωγραφικῇ.

Exponit bene Ernestus vocem καταπτήξας. dici nempe proprie "de contractione avium in angustum se propter timorem colligentium, et hinc ceterorum animalium etc." Poterat vir doctus citasse exempl. β', 312. θάμνῳ. Cf. ρ', 677. ἀνιχν. *relegens errata retrorsum:* cf. Aen. 3, 690. (197). Paraphr. τοσάκις αὐτὸν ἔμπροσθεν προφθάνων ἀπέστρεφε etc. Substituit Schol. Ven. πρότερον, ut sanius; vix judicarim. Occurrit in seq. πρὸς πόλιος. vertas, *secundum* s. *versus urbem*, et cum construct. cf. Herod. 2, 99. Interiora nempe Achilles occupabat. (199). Exquisitissime ampliavit Maro hunc et sqq. in Aen. 12, 909–12, at cum diverso scopo: heroem depingit mentis—virium—auxilii inopem, neque amplius hostem effugere valentem. Notatur eximia pulcritudo versus 910 in collocatione *cæsuræ*, et comparatur cum Homerico 199. Cf. Not. Clark. (201). *Jamjamque tenet, similisque tenenti increpuit malis, morsuque elusus inani est:* Aen. 12, 754. 5. (202). πῶς δέ κεν etc. Sensus loci manifeste est, *quomodo Fata mortis differre-potuisset Hector, (quin jamjam opprimatur,) nisi ei occurrisset Apollo.* Dubitat Heyné de voce ὑπεξέφυγε, substituitque e penu Aristarchi ὑπεξέφερε, obv. ἑ, 318. θ', 268. ο, 628. Docta est lectio, locoque apprime convenit; attamen non prorsus necessaria. Expedias vulg. ὑπεξέφυγεν εἰς τὸ νῦν. Cf. ἑ, 22. π', 687. (203). Notes repetita, πύματον......ὕστατον, *novissime.* Angl. *for the very last time.* Hebraismum valde sonat. (205). λαοῖσι etc. Pariter Virgilius in Aen. 12, 760 sq. En vero conservatam optime indolem Achillis,

sævam, gloriæque appetentissimam. Cf. π', 83, 89, 95. sqq. ἀνίηνι, ζ', 311.

Quartum nunc ad fontes Scamandri pervenitur: res ornatur per interventum Jovis, qui lances suspendit, impositis duobus fatis, Hectoris Achillisque—211. Terram prius petit, mortem Hectoris adesse monstrans: discedit Apollo—alteri subvenit Minerva, pollicita se Hectorem, ut pugnam tentet, suasuram: respirandum interea monet—223. (209) sqq. Vss. expressi ex θ', 69—74. Cf. et π', 658. Hæc ad œconomiam poematum suorum transtulere Virg. Aen. 12, 725–7. Quint. Smyrn. 2, 508, 539. Miltonus noster, *Parad. Lost* 4, 996 ss. Expressit porro Aesch. in tragœdia singulari ψυχοστασίᾳ, referente Plutarcho, de aud. poett. c. 2. Ex hisce omnibus adumbratas putes locutt. in poetis de fatis vincentibus et victis: cf. Aen. 1, 243. 7, 239. Ovid. Epist. 1, 28. Notabilis maxime est prior, *Fatis contraria Fata* REPENDENS. C. S. (213). εἰς ἀΐδαο. Cf. ζ', 378. λίπεν δέ ἑ etc. Ministerium Apollinis traduxit Maro ad narrationem in Aen. 12, 697 sqq. Cf. vss. 784. 5. 870–86. Soror Turno adest, et hinc occasionem sumit poeta affectus excitandi per querelas Juturnæ 872—84, quas tamen ad rhetoris potius quam poetæ conceptum fictas existimaverim. (216). νῦν δὴ...γε etc. *jamjam equidem spero nos decus grande relaturos, interempto Hectore*—ἐν ἀχαιοῖς. (219). Cf. ζ', 488. (220). οὐδ' εἰ etc. Vertas, *ne quidem si perquam multa molitus fuerit Apollo, se-advolvens pedibus Jovis:* vestigia agnoscas elegantiæ Atticæ τί χρῆμα πάσχεις; τί ἂν πάθοι τίς; *quid agis, moliris* etc.? Aristoph. Nub. 814. Lysistr. 884. Luc. Necyomant. p. 458 Hemst. Schol. ad Eurip. Hec. 614. (618 Pors.): imprimis Valken. ad Phœniss. 902. qui egregie, ut mos est, sensum illustrat.

Dictis Minervæ libens obsequitur Achilles. Hectorem ipsa, adsumpta forma Deiphobi, adit, fictisque verbis adloquitur: standum esse fortiter et arcendum hostem—231. Animum recuperat Hector, affectu fraterno Deiphobi motus—237. Fingit Minerva se (Deiphobum) motum precibus parentum accessisse—sua porro ipsius voluntate, qui, fratris periculum conspicatus, nequibat intra urbem manere; pugnam hortatur—246. (229). ἠθεῖε. Vox teneri affectus, et ἠθείη: cf. κ', 37. Pariter Juturna, Aen. 12, 883. (230). ἄστυ πέρι etc. Melius forsan περί. Cf. supr. 173. (235). Paraphr. νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον διανοοῦμαι κατὰ διάνοιαν (in animum succurrit) τιμῆσαι καὶ φιλῆσαί σε, ὃς ὑπέμεινας ἕνεκεν ἐμοῦ, ἐπειδὴ εἶδες τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἐξελθεῖν τοῦ τείχους. Obv. loc. νοέω φρεσὶ et infr. ώ, 560. q. d. *stat sententia.* Lectio paraphraseos, ὃς ἔτλης, editt. præstantissimarum est; vulg. ὡς ἔτλ. quam et adscivit Knight. Cf. not. Ernest. h. l. (246). ἤ κεν......δαμείη. Male vers. Lat. *an dometur.* Verte, *occubiturus est;* nam optativus cum κεν vim utplurimum futuri habet in Homericis. Sic infr. 253, ἕλοιμί κεν etc.

Accedunt ad invicem pugnantes. Hector alterum adloquutus paratum sese ad pugnandum profitetur, paciscitur vero ut corpus, si interimatur, inviolatum maneat, sponsione data se paria redditurum—259. Superbe conditiones renuit Achilles: non posse inter

illos pacta interesse, invicem, haud secus quam viri leonesque, infestissimos: nec dari occasionem fugiendi; Hectorem oportere vires summas proferre—270. (251). Conf. vs. 230. etc. δίον, ἔφευγον. "δίων est *fugere,* (et hinc *timere,* ut ἐ, 566. ἰ, 433,) at *fugare* est δίεσθαι, proprie, *facere ut alter fugiat.*" *Heyne,* Obss h. l. Exprimitur vis dictionis supr. 143, τρὶς σε δ' ἕκτωρ etc. (252). αὖτε *contra.* Secus quam antea feci. Inscite in vs. seq. vers. vulg. pro ἕλοιμί κεν, *interimam certe.* Cf. supr. 246. Sententiam expressit Maro, *aut spoliis ego jam raptis laudabor opimis, aut leto insigni.* Explicavit porro Attius in "Armorum judicio", citante Macrob. Sat. 6, 1, *tropæum ferre me a forti viro pulcrum est; si autem, et vincar, vinci a tali nullum est probrum.* (254). ἐπιδώμεθα, *testes adhibeamus.* Optime constituas th. ἐπιδόσθαι, sc. μάρτυρας, quod probant loca class. infr. ψ', 485. Odyss. ψ', 73. Aristoph. ἱππ. 791. Videtur Sch. br. ex sua exp. ἐπόπτας ποιησώμεθα vocem deduxisse ex εἴδω *(video),* eamque vim tribuisse voci mediæ ut sit, *faciamus ut nos adspiciant dii:* satis docte opinor. De digammo trepidabat Bentleius, at immerito, quum normam simplicium non semper in hac re sequantur composita. Convenit porro cum formula γ', 277. (257). καμμονίην. Videntur Scholl. accepisse ἐξόχως dictum de victoria parta in certamine singulari, τὴν ἐκ μονομαχίας νίκην. Probatur usus ex h. l. et infr. ψ', 661. (261). ἄλαστε. Cf. μ', 163. συνημοσύνας. *Belli commercia:* Aen. 10, 532. (263). οὐδὲ λύκοι etc. Apposite sententiam illustrat Clarke ex Hor. Od. 5, 4, 1, *lupis et agnis quanta sortito obtigit tecum mihi discordia est.* Cf. et Aristoph. εἰρήν. vs. 1076, unde videtur in proverbium transiisse. Add. Plat. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ταύτῃ γινόμενα......την λυκοφιλίαν καὶ ἀκοινωνίαν......ἀπειργάσατο. Epist. 3, p. 319 a. (265). ὣς οὐκ ἔστ' etc. *fieri nequit me et te amicitiam contrahere.* Intellexit Gaza, φίλους εἶναι. (266). ὅρκια. Cf. γ', 105. Unum ἀδύνατον per alterum indicavit, nam fædera constitui nequibant quum alteruter mortuus fuerit; nec antea, ut affirmat Pelides: nunquam ideo. Hic sensus in aperto est, in quo tricati sunt interpretes. Cf. vss. in ι', 288 sq. (268). παντοίης ἀρετῆς. Cf. ὀ, 642. præsertim vero ή, 237—41. Conjungas vero infr. 270, et cf. Aen. 12, 890 ss. *non cursu, sævis certandum est comminus armis. Verte omnes tete in facies; et contrahe, quidquid sive animis, sive arte vales;* cf. Cic. ad Attic. Lib. 1, 15. notante Ernest. Vs. 269 videsis, ἐ, 602. (270). οὐ......ἔτ'—*non amplius.* ἄφαρ, *protinus.* (271). ἀθρόα, ὁμοῦ πάντα, Paraphr. Vox Latina, *acervatim,* (Flor. 1, 17,) sensum bene exprimit.

Achilles hastam contorquet: corpore incurvato evitat Hector, terraque supervolans illa infigitur: evulsam vero Achilli restituit Minerva—277. Gloriatur Hector; nec tamen inutiliter se jaculaturum monet—288. Evenit tamen illud: hasta ejus ex clipeo Achillis excutitur; Deiphobum alteram poscit; quem tamen absentem, simulque interitum suum instare, agnoscit. Fortiter decernendum esse statuit, strictoque gladio in hostem irruit—308. (275). Cf. supr. φ', 69 sq. ύ, 278—80. Interventum Minervæ h. l. adumbravit Maro, Aen. 12, 785. (279). Istud ἄρα et verba ἤτοι ἔφης γε

respiciunt ad vs. 270 sq. ἄφαρ δέ τι etc. *nec omnino meum fatum, (id sane dixisti,) ex Jove noras.* (281). ἀρτιεπὴς etc. Bene ad sensum paraphr. Gazæ, ἱκανὸς εἰπεῖν καὶ παραλογιστικός. Usurpatur prior in malo sensu, verterisque *dicendi artifex* (Cic. de Orat. 1, 6.). At contrarie in Pind. ἀρτιεπὴς γλῶσσα, *lingua rectiloqua*, Isth. 5, 58. Construct. in cæt. est ἐπίκλοπος διὰ μύθων, et sensus optime illustratur coll. ά, 132. (284). Ord. διέλασον (ἐν) στήθεσι. (286). ὡς δὴ etc. utinam! Cf. σ', 107. μιν πᾶν, *hastam totam.* Inseq. ἐλαφρότερος—*levius bellum Trojanis fieret, te occiso.* Exp. Gaz. κουφότερος, succinente Hesychio, ἐλαφρία, κουφότης. Sensum contrarium referunt ἐπαχθὴς, φορτικός. Occurrit metaphora a ponderibus quæ minus moleste premunt, sensumque optime illustrat Lucian. de merced. conductis, p. 456, φέρειν τὸν ζυγὸν ἐλαφρὸν etc. Usum classicum notes cum venustate summa adscitum in Scriptt. sacr. 2. Cor. 4, 17. (291). ἀπεπλάγχθη. Cf. ά. 59. (293). κατηφήσας, *vultu dejecto*, σκυθρωπάσας. Adumbrat in persona Turni Virg. Aen. 12, 916—18. Consilii inopem pulcherrime uterque, ornatius Maro, depingit. (294). λευκάσπιδα. Epitheton transtulit Aeschyl. S. c. T. 89, λεύκασπις ὄρνυται λεώς, ad q. l. vide quæ egregie adnotavit Stanleius. Nolim comparare Aen. 9, 548, ubi "parma alba" est clipeus nullo artificio insignitus, quales erant militum gregariorum: λεύκασπις vero *clipeo nitens*, in sensu generali, ut bene vertit Grotius in Eurip. Phœniss. 1106. Cf. Sophocl. Antig. 106 quem laudat doctissimus Valken. ad Eurip. Phœn. vs. 801. necnon not. Heyn. ad Aen. l. c. Illustres porro ibi observata ex Sept. c. T. vs. 588. (299). Quod incautus fecerat, in Minervam, auctorem veluti, transfert. (301). ἦ γάρ ῥα etc. Secus quam fecit Cl. Heyne sententiam expedierim: *Hoc sane fuit Jovi et Apollini gratius antea, (ut mortem effugerem,) qui me tutari solebant: en nunc vices mutatas* (αὖτε)! *Fatum me assequitur.* Vocula γὰρ est inchoativa: τό ad ἀλέην respicit, in quo jam substitit: verba πρόφρονες εἰρύατο explicantur ex ό, 327. π', 715—25. ρ', 72. 582. ύ, 443 sq. supr. 203 sq. Melius hæc constant cum αὖτε in vs. 303, ut perpendenti constabit. (304). ἀσπουδί. Cf. ϑ', 512. Sententiam attigit Maro in Aen. 2, 670. Excitavit Tullius in Epist. ad F. 13, 15. Att. 10, 1, notante Ernestio. (308). ἀλείς. Cf. supr. φ', 571.

Per comparationem aquilæ exhibetur Hectoris, gladium vibrantis, impetus—311. Ferociter contra irruit Achilles; clipei—cristæ—hastæ species bellica describitur—320. Hectorem totum oculis lustrat ad locum deligendum cui vulnus inferat, inque gutture demum, qua parte thorace nudabatur cervix, hastam demittit—327. Moribundus Hector procumbit—330. (308). Vix apposite comparant cum hisce Aen. 9, 563—66, comp. conflatam ex supr. obv. ρ', 674 ss. ό, 690 ss. (312). ἐμπλήσατο. Vim vocis mediæ h. l. expiscatur Clarke, *sibi ipse implevit.* Huic valde convenit similitudo supr. ύ, 164 ss. in vss. 170. 1. (314). κόρυθι etc. Cf. ύ, 162. supr. 132. (317). Fulgor *hastæ* comparatur cum fulgore Hesperi, ut in ί, 5 sq. *galeæ*, et supr. *bellatoris ipsius* vss. 26 ss., cum Canicula. Ut monuimus supra, expressit hinc Virgilius locum exorna-

tum, Aen. 8, 589—91. (318). κάλλιστος. οὔπερ κάλλισται ἔασιν ἑσπερίην διὰ νύκτα φαεινομένου ἀμαρυγαί. Apoll. Rh. B, 41 sq. (319). Constr. λαμπηδὼν ἀπετελεῖτο ἐκ τῆς ἐπιδορατίδος. Paraphr. Neutraliter ideo accipiendum est ἀπέλαμπε,—*emicabat fulgor*. (320). πάλλεν etc. *telum Aeneas fatale coruscat:* Aen. 12, 919. ubi notes et φρονέων κακὸν expressum. Docte porro exhibet vs. seq. εἰσορόων χρόα κ. τ. λ. *sortitus fortunam oculis,* 920. Hoc alibi, *partis rimatur apertas, qua volnus letale ferat:* 11, 748. *Totum lustrabat lumine corpus:* 8, 153. (322). τοῦ δὲ καὶ etc. Ordine minus syntactico sententiam, ut solet, expedit poeta; invertit vero orationem ad vs. 324. Constituas sic cum Heyne, (Obss. h. l.,)—"τὰ τεύχη ἔχε (tegebant) χρόα αὐτοῦ (κατὰ) ἄλλο (μέρος) τόσον (pro ἐπὶ τόσον.) Jam debebat sequi: ἐφ' ὅσον μὴ κλῇδες ἔχουσιν etc." Cf. supr. σ', 378. (324). Constr. φαίνετο δὲ ὁ χρους κατὰ τῆς λαυκανίης, *in gutture*. λαυκανίην Mori prætulit Wolfius, h. e. κατὰ τὴν λ. Confert Ernesti ad seqq. illustranda Liv. 27, 49, *ea celerrima via mortis:* at longe aliter sensus, ut reor, statuendus est; *viam mortis* accipio esse *modum, rationem* mortis inferendæ, quam necessario adhibebant ob immensam molem elephantum rectores. (328). ἀσφάραγον. Vertunt vulgo *arteriam:* Gaz. γαργαρεῶνα, meatum nempe ad pulmonem ducentem, per quem spiratur. Distinguit ideo duplicem Homerus, λαυκανίην, quæ et στόμαχος adpellatur, γ', 292. etc., et ἀσφάραγον, βρόγχον. Hoc illæso, poterat aliquandiu durare vita et vox emitti. Hinc inseqq. ὄφρα τί μιν προτιείποι etc. quæ male intellexerunt quidam, *eo fine ut illum alloqueretur*. Verte, *adeo ut illum etc.* Prætulerim lect. προτιείπῃ, *alloqui potuerit*: in Paraphrasi reperio.

Achilles gloriatur: Hectori minitatur laniatum et ἀεικείαν—Patroclo contra inferias relaturos Achivos—336. Precatur magnopere Hector ut dedecus a se prohibeat, corpus vero, pretio accepto, suis cremandum reddat—343, quod inhumaniter alter excipit: se nullis donis adduci posse ut ita faciat: sæviora insuper addit—354. (331). Ἕκτορ, ἀτάρ, etc. Notes vim particularum: alloquitur Hectorem ex abrupto; *at, ut mihi videtur, putavisti, Hector, quum Patroclum occideres, incolumem te futurum, neque me absentem curasti quidquam*. Loc. excitat Hoogev. de Particc. αὐτὰρ etc. IX. (333). ἀοσσητὴρ. ὁ, cf. 254. 735. ἀμείνων, sc. σοῦ. Hoc apparet ex vs. 335. (335). κύνες......ἑλκήσουσι. Cf. π', 836. Ad amaritudinem accedit quod in seq. subjicit, τὸν δὲ κτεριοῦσιν ἀχ., ex adverso ponens fata. (337). ὀλιγοδρανέων. Cf. ὁ, 246. Clarke apposite excitat Aen. 12, 930—36. *Ille humilis supplexque oculos dextramque precantem protendens—inquit:—miseri te si qua parentis tangere cura potest; oro, fuit et tibi talis Anchises genitor, Dauni miserere senectæ; et me, seu corpus spoliatum lumine mavis, redde meis*. In hisce respexit Virg. et ad ά, 486. Similia sunt Mezentii in 10, 903 sq. Vid. infr. vs. 343 ap. ή, 80. (346). αἲ γάρ etc. Sensus loci est; *utinam, sensu animi non abhorrente, crudas carnes comedere possem*. Cf. δ', 35 sq. (347). Expleas. κατὰ τοῖα οἷα ἔοργας εἰς ἐμέ, *pro iis quibus me male affecisti*. Hoc alibi expressum κακῶν ἕνεχ', ὅσσα ἔοργας, γ', 57. (348). Trepidant in

sententia disponenda Intpp. adhibui ipse interpunctionem Heynianam, secundum quam facile juncturam expediet lector. Attamen omnes, quas vidi, explicationes displicent, quæ vs. 348 sejunctum a præcedentibus produnt; retulerim ad vs. 345, acceptis tanquam παρενθέτοις vss. 346. 7. Dehinc nova sententia incipit cum vs. 349, quæ iterato affectu continuatur ad vs. 352. Claudit deinde oratio οὐδ' ὣς σέ γε κ. τ. λ. Tentes ideo, *ne me supplices, canis, —adeo non est qui propulset etc.* vel, *quoniam non est.* (349). οὐδ' εἴ κεν etc. *ne quidem si deciesque et vicies tanta dona appenderint huc adducentes.* Similia expresserat in ί, 379. εἰκοσινήριτα, ad lit. *quæ vicies certant,* ἐρίζουσι, adæquantur. Hinc Gaza, εἰκοσάκις ἐξισούμενα. Horatianum est, *certamine divitiarum:* Epp. 1, 5, 8. (350). στήσωσι. Cf. ί, 745. (351). Vertas, *nec si te ipsum auro compensare voluerit Priamus.* ἐρύσασθαι ad lit. est ἕλκειν, ἕλκεσθαι, de libra et lancibus dictum: hinc expos. Scholl. ζυγοστατῆσαι, et paraphr. bene, διὰ χρυσοῦ ἰσοστάθμου σοι ἀναῤῥύσασθαι, *te redimere pari pondere auri appenso.* Citat Heyne illlustr. ex Theogn. 77.

In ceteris agnoscas vim servatam ἕλκειν, ἀνέλκειν. v. c. de navibus; cf. ά, 141. 485. Theocr. Idyll. 14, 35. Vicissim ἕλκειν de trutinatione, supr. 212. in q. l., ut obiter moneam, ex dictis illustrare possis lect. Chrysippi in Sch. Townl. ἕλκε δὲ ῥ ῦ μ α λαβών. ῥῦμα est *examen;* Th. ῥύω, ῥῦμι, *traho.* Diple apponitur versui in Cod. Ven. ὁτι ὑπερβολικως λεγει. ὁ δε αἰσχυλος ἐπ' ἀληθειας ἀνθισταμενον χρυσον πεποιηκε προς το ἑκτορος σωμα ἐν Φρυξι. Sch. A. Fabulam expressit Lycophron de Achille ipso quum a Paride sagittis conficeretur, notante Eustathio h. l. Comm. 1273. 43.

(352). μήτηρ etc. Cf. supr. φ', 123 sq. In vs. seq. additum πάντα immanitati loquentis bene convenit.

Reponit Hector moribundus, se Achillem, quam sit inexorabilis, bene novisse; obitumque ejus ex Paride et Apolline vaticinatus moritur—363. Ferociter respondet alter: armis dehinc corpus spoliat, quod, decorum adeo, mirabundi intuentur ceteri; immaniter vero vulneribus lacerant—371. (356). Recte syntaxin constituit Heyne, εὖ γινώσκων σε, προτιόσσομαι, ὅτι οὐ μέλλω πείσειν σε. Hæc suo more ἀσυντάκτως quid extulit poeta. Tricantur porro in προτιόσσομαι Intpp. quasi non sit vox quæ optime omnium sensum loquentis effert, *intueor,* cum notione adjecta *prævidendi:* hoc in simplice, ὄσσομαι, latere vidimus supr. ξ', 17, et pulcherrime loco adaptatum. Cf. Odyss. κ', 374. σ', 153. (357). σιδήρεος......θυμός. νηλεής, supr. π', 33. Pulchre transtulit epith. Aeschyl. S. c. T. 52, σιδηρόφρων γὰρ θυμὸς......ἔπνει. Egregie illustratum videas a doct. Blomfield in Gloss. ad Prom. 250. (358). φράζεο νῦν etc. *debita jura, vicesque superbæ te maneant ipsum: precibus non linquar inultis:* Hor. Carm. 1, 28, 32 sq. μήνιμα seipsum appellat, αἴτιον βλάβης, qui deorum erat semper observantissimus. Cf. infr. ώ, 113 sqq. cum vs. 66—70. (359). Spectant hæc ad posthomerica, quæ variarunt Cyclici Tragicique, de morte Achillis. Notissima est narratio de Achille vulnerato ad calcem a Paride, dum Polyxenam nuptiis peteret. Tradiderunt alii aliter: cf. Quint.

Smyrn. III. init. et vs. 62. Virg. Aen. 6, 56—8, qui tamen nil accurate constituit.

Interitus Achillis materiem præbet Horatio carminis venustissimi, Od. 4, 6, 3—12. de q. l. doctiss. Heyn. in not. ad Aen. supr. cit. parum accurate monet, "Veneris et Apollinis precibus id dedisse Jovem," nempe, ut Achilles interiret: corrigas hoc ex vss. 21—24.

De more vaticinandi adnotat Ernesti: "huc pertinent similes prædictiones morientium, quæ ratæ apud veteres habitæ: ut *Didonis*, Aen. 4, 607 ss. Add. *Sil. Ital.* 2, 696. Inprimis huc pertinet Aen. 10, 739, *non me—inulto victor nec longum lætabere: te quoque fata prospectant paria, atque eadem mox arva tenebis*": hæc quoque auspiciis Homericis; cf. supr. π', 851—61. (361). Repetiti vss. ex π', 855—58. Cf. Aen. 10, 745 sq. et supr. λ', 241. (365). τέθναθι etc. *nunc morere: ast de me divom pater atque hominum rex viderit. Hoc dicens eduxit corpore telum:* Aen. 10, 743 sq. Hactenus congruunt; at in seqq. videntur sibi Critici judicium Maronis conspicati, quod illud "morere", jamjam exspirante Orode, dicatur; minus vero accurate Achillem dicere τέθναθι, quum Hectorem τεθνειῶτα compellet. Hoc judicium subactius Scaligeri protulerat, Poeticc. 5, 3. cf. not. Clark. Reponit Clarke vim præteriti inesse in τέθναθι. ex. c. ό, 496. ϱ', 405. τ', 335, ἤδη......ὀΐομαι ......τεθνάμεν π. quæ recte verteris Angl. *I suppose that by this time Peleus is dead.* Dixerim pro hisce τεθνάναι non esse, *mori*, sed, *mortuum esse;* caussamque tricarum criticarum incuriæ et Macrobii (5, 12) et Scaligeri deberi, qui similitudine verborum decepti conferebant Aen. 10, 743, prætermisso vs. 557—*istic nunc, metuende, jace etc.* qui sensum vocis accurate refert. (370). θηήσαντο, *spectabant admirabundi.* φυὴν—εἶδος. cf. ά, 115. etc. Quod narratur h. l. de Achivis Hectorem admiratis revocant ad mentem Eustathio loc. in Plut. Arat. § 3. Multus est porro in excusanda barbarie minus ἑλληνικῇ: at frustra—quum *ætatis* erat potius quam *ingenii* culpa. Comm. 1274. 22 ss. Cf. Herodot. 9, 25, ὁ δὲ νεκρὸς κ. τ. λ. (373). μαλακώτερος ἀμφαφ. *mollior tractatu.* ἡμερώτερος πάνυ ψηλαφᾶσθαι. Paraphr. Cf. ξ', 322. Occurrunt nobiles vss. Aen. 2, 274—6, *quantum mutatus ab illo Hectore, qui*———*Danaum Phrygios jaculatus puppibus ignes.* Cf. π', 112 sqq. (375). οὐτήσασκε. Cf. Aen. 2, 278.

Achilles, spoliato corpore, hortatur primum Achivos ut ad muros urbis accedant adorituris similes: experiantur ita animos Trojanorum an velint urbem tueri, an spe dejecti, Hectore interempto, deditionem faciant—383. Subito dehinc in memoriam redit Patroclus, qui necdum fuerat honores funebres sortitus: ad eos accingitur animus; primum vero hymnum victoriæ exorsus ceteris præludit—394. (379). *Ictus metricus* cernitur in prima syllaba vocis ἐπειδὴ, quam versus *acephali* initium inscite constituerat Scholiasta. Cf. ά, 51. (380). ὃς κακὰ etc. ὃς πολλὰ δεινὰ καὶ χαλεπὰ ἐποίησεν, ὅσα οὐχ ὁμοῦ πάντες οἱ ἄλλοι. Paraphr. Sic illum Ajax appellaverat (supr. ϱ', 243) πολέμοιο νέφος. (381). εἰ δ' ἄγετ' etc. cf. ζ', 376. Ceterum notes hæc omnia adumbrata in oratione Aeneæ post cæ-

dem Mezentii, Aen. 11, 14—28. *maxima res effecta viri; timor omnis abesto, quod superest; hæc sunt spolia, et de rege superbo primitiæ; manibusque meis Mezentius hic est.* Respiciunt hæc ad Nostri vss. 378—80. 393. 4. *Nunc iter ad regem nobis murosque Latinos. Arma parate: animis et spe præsumite bellum:* 17 sq. Adumbrant hæc vss. 381—84. Quæ de Patroclo menti occurrunt vss. 385—90 egregios illos Maronis suppeditavit, *interea socios inhumataque corpora terræ mandemus etc.* 22 ss. præsertim memoriam Pallantis 26—28. (384). καὶ ἕκτορος etc. *etiamsi Hector non amplius vivat.* (385). Bene quod ad œconomiam poematis adnotatur; summo cum judicio id effictum esse, ut memoria Patrocli Achillis mentem percellat; sic enim consilium de Troja statim oppugnanda abrumpi, quod ad exitum, ei, qui antea constitutus fuerat, urbem nunquam expugnaturum Achillem, probabiliter satis perduceret: simulque integram servari artis imperatoriæ laudem, quum id Achilles monuerit quod finem optatum, excisionem urbis, certissime omnium efficeret. Cf. not. Daceriæ h. l. Supr. ϱ', 406 sq. (391). ἀείδοντες παιήονα, *pæanem*, hymnum ob victoriam partam quem una omnes attollebant. Constabat ex repetitis vss. 393 sq. Cf. ά, 473. Aen. 6, 657. 10, 738. Transtulit vss. 393. 4 Quint. Smyrn. in 14, 118 sq. vertitque 391. 3 Abronus Silo ap. Senec. Suas. c. 2. Relata hæc in obss. Heyn. VIII, p. 327. Antiquissimum Pæanem habemus in sacris scriptt. 1. Regg. 18, 6. 7. Quod de duplici carmine, hoc ante congressum in honorem Martis, illo postea, Apollinis, tradit Suidas ex Schol. Thucyd. 1, 50. omnino ad recentiora spectare dixerim.

Indigne corpus lacerat Achilles, coriis per talos pertusos ductis: hoc modo pone currum revinctum trahit–405. Luctuosa insequitur descriptio lamentorum parentum; ceterorum præterea per urbem totam—411. Priamus vix teneri potest quin urbe exeat, exoretque precibus corpus Hectoris: hoc summo cum affectu declarat: miscet questus Hecuba—436. (395). ἀεικέα ἔργα......ἀεικείαν, sæpius memoratam. Enarrata h. l. materiam præbuerunt Maroni venustissimi phantasmatis in Aen. 2, 268 sqq. cf. præsertim vss. 272—79. (397). ἐξῆπτε, *innexuit.* Variarunt hoc recentiores: fingebant Hectorem illigatum fuisse per balteum quem Ajax ei dederat, ή, 305. et hunc postea sibi necem conscivisse per gladium Hectoris, ibid. vs. 303. Cf. orat. Teucr. Sophocl. Aj. Fl. 1029—35. (401). τοῦ δ' ἦν etc. *ex eo, dum raptaretur, exortus est pulvis.* (402). Vacillant editt. inter lectiones πίτναντο, πίλναντο, πίμπλαντο. Primam induxit Ernesti, cujus notam in h. l. “ longe optimam in tota Iliade” pronuntiat Heyne. Firmatur a bonis codd. et a sensu idoneo quem refert: obv. supr. φ', 7. πίτνα, *obtendebat*, et in h. v. exponitur ἐξεπετάννυντο, *solutæ dispergebantur.* Secundam invenio in edit. præstantissima cl. Wolf., qui retraxit ex cod. Ven. in alteram quam edidit An. 1804 Lips.: obv. supr. τ', 93. infr. ψ', 368. Improbat Heyne h. l. quia objectum deest, γῆ, πέδῳ. Homericum est οὔδει, τ', 92. Supplebat Eustathius κονισάλῳ. maluerim vero quod subsequitur κονίῃ, nam κονίσαλος est *pulvis excitatus.* Bonum sensum præbet tertia, πίμπλαντο κονισάλου, at deteriorem existimo,

fortasse glossam. Quid Gaza legerit facile ex paraphr. conjicias, προσήγγιζον τῇ γῇ. (403). Ex hisce effictum phantasma in Aen. supr. cit. *Squalentem barbam etc.* vs. 277. *Squalida obtectus coma:* Sen. Tr. A. 3, vs. 42. Male vers. vulg. in seqq. δῶκεν ἀεικίσσασθαι, *dedit deturpandum:* vertas; *hostibus dedit ut indigne tractarent.* Affectum concitant seqq. ἐῇ ἐν πατρίδι γαίῃ, quæ opinor spectata in Aen. ubi supr. *vulneraque illa gerens, quæ circum plurima muros accepit patrios.* 278 sq. (406). λιπαρὴν......καλύπτρην. Cf. σ', 596. (410). τῷ δὲ etc. Referebatur species urbis direptæ et ardentis. Versio loci Virgiliana (vss. 409—11) admodum delectat: *lamentis, gemituque, et femineo ululatu tecta fremunt; resonat magnis plangoribus æther: non aliter, quam si immissis ruat hostibus omnis Carthago, aut antiqua Tyros; flammæque furentes culmina perque hominum volvantur perque deorum.* Obvia quoque adumbratio ap. Eurip. Phœniss. 1047—55. (Pors.). (411). ὀφρυόεσσα, λοφώδης καὶ ὑψηλὴ, Gaz. at prius minime necessarium. Reddas *excelsa*, comparesque cum epith. ἠνεμόεσσα, γ', 305, et supr. ύ, 151. (412). ἀσχαλόωντα. Cf. β', 293. 7. (416). Lect. recept. κηδόμενοί περ. Vertas, *mei licet curam habentes.* Prostat altera, κηδόμενόν περ, *mærore quippe affectum.* Hactenus Heyne: at melius, περ, *omnino*, ut multoties; ex. φ', 410. 442. *me, nullo comite, permittatis, miseriis penitus confectum, urbe egressum petere naves Achivorum*—ἵνα λίσσωμαι—*ut supplicem virum hunc immanem etc.* Vulgatum fuit in 418 λίσσομαι, redditum, *supplicabo*—at quo jure? Comparat Ernesti vs. infr. 450. Appellat senex cum emphasi ἀτάσθαλον, congr. cum sensu supr. χ', 409, qui corpus filii indigne adeo tractaverat. Huc refer paraphr. ἀνόσιον. (420). καὶ δέ νυ etc. Hoc ipsum, ut miserationem moveat sui, adfert Priamus infr. ώ, 486 sqq. Tota equidem oratio ad exemplar præsentium componitur. (423). παῖδας......τηλεθάοντας. Venuste dictum—*germinantes:* cf. σ', 56. 7. (424). Constr. ἕνεκα τῶν πάντων. Notes porro articulum ἐμφαντικῶς adhibitum; *horum omnium non tantum me tangit dolor, quantum unius etc.* Cf. Suppl. Præf. § 23 ss. Sic in seqq. ἄχος ἕνεκα οὗ κατοίσεται—*faciet ut descendam*, καταβιβάσει. Quis non recordatur τὸ πάθος eximium in scriptt. sacr. Genes. 42, 38, κατάξετέ μου τὸ γῆρας μετὰ λύπης εἰς ᾅδου (LXX). (426). ὡς ὄφελε—*quam debuit!* cf. ά, 415. (432). τί νυ βείομαι, *quorsum nunc vivo.* Hebraismo proxime accedit, de quo supr. ό, 194. Expressit Virg. Aen. 11, 177, *vitam moror invisam, Pallante perempto.* (433). εὐχωλή. Bene Gaz. δόξα. ὄνειαρ. cf. ζ', 403. Haud inepte conferas, *O et præsidium, et dulce decus meum:* Hor. Carm. 1, 1, 2. (434). οἵ σε etc. *qui te excipere solebant.* Proprius usus vocis δειδέχατο conspicitur ad χ', 4. Ponitur h. l. de *cultu* ferme *religioso* civium erga Hectorem; cf. Ernest. et supr. 394. Invaluit idem usus apud Latinos: cx c. *excipiunt plausu pavidos*, Aen. 5, 575.

Multo cum affectu ignara cunctorum quæ acciderant, interque domestica versans secura, Andromache conspicitur: affectum auget quod lavacrum calidum Hectori e pugna reduci apparari jusserat—446. Ejulatu subito commota, adloquitur ancillas: mala se

ominari de Hectore, quum vocem Hecubæ audiat, dicit—459. (438). οὐ γάρ οἱ etc. Nil adhuc *certi* audierat; *confusus* tantum *sonus* (infr. 147) ad aures pervenerat. Explicatur hoc ex vs. 440, quocum cf. γ', 125 sq. (441). θρόνα......ἔπασσεν. Hæc adpellata ποικίλματα, ζ', 294, et sic expos. in Sch. br. χρώματα, Gaz. *pigmenta*. Tradit Sch. Theocr. (Idyll. β', 59, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον) vocem significasse "apud Thessalos animalia variegata; apud Cyprios, floridas vestes; apud Aetolos, venena; apud Homerum, rosas"—h. l. haud dubie spectato. Exponit Sch. Nicandri Ther. 493, τὰς ἐμπαθεῖς βοτάνας—"antipharmaca," *Heyné*. Sch. Theocr. certe intelligebat per ῥόδα quod nos appellamus in telis *flowered work*. Artem intexendi pingendique indicant verba perfectiorem sane quam quæ apud Græcos obtinebat ævi multum serioris: rem explicat doctiss. Heynè per Dorum barbariem, quæ, occupata Peloponneso, non modo artium progressui obsistebat, sed etiam elementa obscurabat. Obss. t. VIII. p. 339.

(447). κωκυτοῦ etc Ad colorem instantium adumbratur locus exquisitus, Aen. 9, 473—76. Citatur præsertim vs. 476 a Quinctil. 6, 2, 32, ut exemplum eximium ἐναργείας. ἐλελίχθη γυῖα—*concussa sunt membra*: cf. ά, 530. ἔκπεσε κερκίς, *radius*, quo *trama* inter texendum inseritur. Nec omisit Maro in loc. cit. *excussi radii*. Versum, ut totus congrueret, refinxit Barnes sub f. *resolutaque membra*; at quam bene hoc conveniat cum seqq. viderint docti. Speciem, ἔκπεσε κερκὶς, depinxit etiam Apoll. Rh. Γ, 254, at diversissimum affectum. (451). πάλλεται ἦτορ etc. *exultantiaque haurit corda pavor pulsans*; Georg. 3, 105 sq. (452). Laudatur a Sch. cit. in Obss. Heyn. h. l. Callimacheum, ἐκόλλασαν γὰρ ἀνίαι γώνατα, emendatum a Valkenaer. Huc forsan respexit Catullus in Epith. Pel. et Thet. 61. Pulcherrime habemus expressam opinionem mali venturi. (454). αἲ γὰρ etc. Angl. *for Heaven avert the intelligence! yet the dreadful apprehension suggests itself etc.* Conf. phr. supr. σ', 272. Nequit quid melius excogitari quam hæc incerti mali imago mentem supervolitans ad *effectum* (quem vocant) ampliandum: attigit Virg. Aen. 10, 843. At verum conjecisse Andromachen non est mirandum, quæ ob nihil magis quam nimiam virtutem mariti erat sollicita. Cf. ζ', 407. 431. (458). πληθύι. Est dissyllabum. Male excusum in edit. Clark. πληθύϊ (trisyllabum) prostat.

Exit foras consternata mente Andromache. Spectaculum miserandum e turri prospicit, Hectorem suum currui alligatum, raptatumque versus naves Achivorum—465. Dolore percita ornamenta muliebria humi abjicit: circumstant eam glores fratriæque præ mærore exanimem: recuperata mente in lamenta prorumpit—476. (460). ὣς φαμένη etc. *Evolat infelix, et, femineo ululatu, scissa comam, muros amens atque agmina cursu prima petit*: Aen. 9, 477 ss. μαινάδι ἴση—supr. ζ', 389, μαινομένη εἰκυῖα. *Bacchanti similis*. Nectas cum seqq. 463, τὸν δ' ἐνόησε, et cf. Catull. Epith. Pel. etc. *saxea ut effigies bacchantis prospicit*: vs. 61. Deformat tamen locum egregium illud languidule subjectum, *magnis curarum*

fluctuat undis: compares Nostri vs. 466. (465). ἀκηδέστως. Supr. φ', 123. ἀφειδῶς Gaz. at melius ἀνηλεῶς, ut Hesych. cf. not. φ', 123. Obvium erat ἀκήδεστος ζ', 60. (467). ἐκάπυσσεν. Consentiunt in expos. ἀπέπνευσε, *exspiravit*, Intpp. Occurrit vox κᾶπος in Eurip. Phœn. 858 (Valck). quam exponit Schol. in loc. τὸ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἆσθμα γενόμενον. Memorat Cel. Valck. in not. expositionem vocis a Grammatt. πνεῦμα, comparatque κεκαφηότα θυμὸν, έ, 698, et h. l. Repetit obss. Scheidius in Lennepii origg. ad voc. κάπω, expos. πνέω. At dubito annon confictam mere spectarim. Prostat tamen loc. cit. Eurip. in editione Porsoni ἆπος ἐκβαλὼν etc. Prioribus concinit Sch. br. κάπος (corr. κᾶπος) καλεῖται τὸ πνεῦμα, κατὰ διάλεκτον, (Doricam,) ἐξ οὗ καὶ κῆπος. Vox h. l. usurpatur de deliquium passa. (468). δέσματα generatim dicuntur quæ vinciunt caput; *redimicula*. Species habentur, ἄμπυξ, κεκρύφαλος, ἀναδέσμη, κρήδεμνον—quæ vertere solent in ordine, *vittas*, *reticulum*, *crinale*, *velum*. Obvium erat supr. σ', 382 epith. λιπαροκρήδεμνος, quod fidem facit expos. Gaz. ἐπιβόλαιον, " latius aliquod textum in fasciam collectum, quod solutum et explicitum velare caput poterat." *Heyne.* Vidimus κρήδεμνα, per metaphoram, *arces*, supr. π', 100.

Affectum loci exquisite adumbravit Catullus in Epithal. etc. supr. cit. vss. 63 ss. *prospicit* (Theseum abeuntem Ariadne), *non flavo retinens subtilem vertice mitram, non contecta levi velatum pectus amictu, non tereti strophio luctantes vincta papillas; omnia quæ toto delapsa e corpore passim ipsius ante pedes fluctus salis alludebant.* Narratio in Nostro de κρηδέμνῳ suavissime interponitur ad lætiorum recordationem, quam in adversis vel levissimum excitare solet. Nemo hoc felicius tractavit quam Virgilius in Aen. 4, 648 sqq. (472). Cf. ζ', 395—8. 414 sqq. ἕδνα. cf. ί, 146. (473). γαλόῳ etc. cf. ζ', 378. (474). ἀτυζομένην ἀπολέσθαι, *consternatam adeo ut perituro similis videretur*—ὥστε ἀπολέσθαι. Prave vertit Lat. vulg. *præ-dolore-cupidam interitus;* cui favet porro Sch. B. At vix sensum elicias—mortem sibi consciscere velle Andromachen. (475). ἄμπνυτο. Cf. λ', 359. Cum hoc versu, postr., comparat Valcken. Eurip. Phœn. 857 sq. Cf. γ', 152. Rectissime exponit in seq. ἀμβλήδην Sch. br. ἀναφέρουσα ἀθρόως τὸ πνεῦμα, *singultim.* Comparare possis supr. τ', 314. Habet Maro *multa gemens*, Aen. 4, 395.

Lamenta Andromaches. Suam cum sorte Hectoris confert,—mortuum illum—se viduam relictam—cum parvulo quoque filio, quem, etiamsi vim Achivorum effugiat, ceterorum contumeliæ et irrisio manent—500. Species miseranda fortius adhuc ferit, spectata priore conditione—504. Mens recurrit ad Hectorem, inhumatum, indigna passum, cui in extremo casu opes conquisitæ nihil officii conferant. Complorant ceteræ—515. (479). ὑπὸ πλάκῳ. Cf. supr. ζ', 396. (482). ὑπὸ κεύθεσι, *sub latebris.* Cf. Eurip. νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας—Hecub. 1. Suppl. in vs. εἰς δόμους. *Domus Plutonia*, Hor. C. 1, 4, 17. (483). sqq. Affectus repetitus ex ζ, 407—9. 431. 2. (484). νήπιος αὔτως. Cf. ζ', 400. (489). ἀπουρίσσουσιν ἀρ. *ejiciet illum hæreditate.* οὖρος est pro ὅρος, *terminus* (cf. κ', 351.), hinc ἀπουρίζω pro ἀφορίζω, quod presse exhibet vers.

vulg. *terminis-mutatis-adiment arva.* (490). ἦμαρ δ' ὀρφ. Paraphr. ἡ τῆς ὀρφανίας δ' ἡμέρα......πάντων τῶν ὁμηλίκων ἀπεληλαμμένον τὸν παῖδα καθίστησι. Suffragatur Sch. br. necnon Eustath. in loc. Vertas Angl. *an outcast from society.* Compares locut. ἦμαρ ὀρφανικὸν cum δούλιον, μόρσιμον, ἐλεύθερον etc. ό, 613. ζ', 463. etc. (491). Vacillant Editt. inter ὑπεμνήμυκε et ὑπεμμήμυκε. dein ambigitur de interpretandi modo. Exponit Gaza, πάντα δὲ δεινὰ εἰς ἀνάμνησιν ἄγει τοῦ δυσφορεῖν, quasi contracta sit vox ab ὑπεμνημόνευκε. Hoc et Barnes, at parum docte. Probant alii ut μνημύω sit idem ac ἠμύω. hinc exponunt ὑποπτήσσει, δυσχεραίνει. cf. Hesych. Tuetur 2dum Heyne ex Eustath. et not. Aristarchi in Sch. br. et secundum hoc interpretatur,, *demisso-vultu-est;* præ pudore non attollens oculos. Grammatica est, ἠμύω, ἤμυκα, ἐμήμυκα—quod Atticam formam vulgo ferunt; Heyne vero vestigium dialecti antiquæ in Atticum sermonem impressum. Cf. Obss. VIII, pp. 349—51. (494). κοτύλην τις etc. *pocillum quis paululum admovet ori.* Cf. loc. ἐπισχὼν οἶνον, ί, 485. Videntur seqq. in proverbium abiisse de iis qui leve quid beneficium, idque ægre, conferunt. ὑπερώην, τὰ οὖλα τοῦ στόματος. *Palatum.* (496). ἀμφιθαλής. τίς ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλων, quod ad lit. expressit vers. vulg. *Patrimus et matrimus.* Dictum hoc ad concitandum affectum, quum antea præcesserit ἦμαρ ὀρφανικὸν de Astyanacte. (500). *Et hic est ille Astyanax! qui inter tot delicias enutritus fuerat.* Si non plene distinguas post χήρην vs. 499, sumi potest ἀστυάναξ in apposito cum παῖς vs. præc. Pueritiæ regio more exactæ conf. exempl. supr. ί, 484 etc. Ex victu vs. 501, μυελὸν οἶον, recentiores (inter quos Apollodorus l. 3.) censendi sunt fabulas traduxisse de cibo præbito Achilli, *medulla ursarum, leonum* etc. Refellit Arist. Hist. Anim. 3, 20. (502). νηπιαχεύων, εὕδεσκ'. *ludo, fatigatusque somno:* Hor. C. 3, 4, 11. (504). ἐμπλησάμενος κῆρ. Cf. supr. vs. 312. θαλέα in vs. exponuntur a Sch. br. πάντα τὰ πρὸς τὸ θάλλειν, ad vires, ut succrescant, faciendas. Hinc Gaza, παντοίων ἐδεσμάτων. Verterim, (ut θαλίη supr. ί, 143 *victus opiparus,*) *lauta edulia—delicacies.* Quam late patuerit usus vocis θάλλειν exponitur in not. ί, 463. (505). ἀφαμαρτὼν πατρός. Cf. ζ, 411. (506). sq. Cf. ibid. 402. 3. (507). ἔρυσο. Hectorem adloquitur: bene hoc procedit a vs. 486, ut adeo, inter varias doctorum κρίσεις de hac oratione Andromaches, unam adhuc protulerim, interpositas 487—505 ab ingenio recentiore profectas esse. (509). αἰόλαι—εὔστροφοι καὶ εὐκίνητοι. Gaz. *mobiles.* Bene hoc: cf. δ', 186. Sic et αἰόλος ὄφις, μ', 208, *sinuosa volumina versans,* ut expressit Virg. in loco consimili, Aen. 11, 753. (510). γυμνόν. Vis eximia inest voci; ἔδονται γυμνὸν, non veste ante coopertum, pro ritu solenni funeris. Illustrantur hæc funebria optime a locis class. infr. ώ, 793—6. Odyss. β', 94—102. Hinc explices vss. 512—14: quoniam corpus non adest, quod, una cum vestimentis combustum, funebri pompa prosequi potest, se absque illo vestes crematuram dicit—ὥστε εἶναι κλέος πρὸς τρ. *ut sint tibi honori coram Trojanis.* Refingas ideo paraphr. Gaz. ἀλλὰ πρὸς δόξαν τῶν τρώων...ἔσονται, quæ

omnino a sensu vero aberrat. Addas locc. illustrantia ritum funebrem de vestibus, Aen. 6, 221. 2. 11, 72—7.

De tota oratione 475—515, quam ejicit Knight, seqq. adnotat Vir acutissimus. "Intermedios 487—99 veteres grammatici pro spuriis habebant; quod την συνθεσιν εὐτελεις, και τῳ καιρῳ ἀναρμοστοι viderentur; et Heyné se deprehendisse putat *notas orationis, quæ serius accesserit, sententiis parum cohærentibus, modo generaliter enuntiatis, regio puero non convenientibus.* Majoris quoque est momenti vox ὑπερμνημυκε, ab indole et ratione Homericæ linguæ prorsus aliena: e quacunque enim stirpe deduxeris, et quamcunque e veterum grammaticorum discrepantibus sententiis acceperis, epenthesis poetica admittenda est; quam antiquissimi poetæ sermo nullo modo agnovisset. His tamen ejectis, dura et interrupta fit ceterorum compages; neque qua ratione sibi constare possint satis video. Totam igitur orationem, summi poetæ ingenio alioqui vix dignam, ejiciendam putavi; qua amota, narratio integra et continua fit, et sequentis libri principium hujusce finem aptissime excipit. Grammaticos autem, qui poema in rhapsodias et libros distributum legebant, versus primus in ψ′, ὡς οἱ μεν etc. post ultimum in χ′, ὡς ἐφατο etc. non offendebat; at poetæ, qui nexu continuo carmen contexuit versus ejusmodi ὁμομορφους iterare haud licebat. Andromache, in deliquio spiritus relicta, animum audientis anxium et suspensum tenet; atque in tanto casu tale silentium personæ maxime conveniebat: *leves enim curæ loquuntur, ingentes stupent.* Nott. pp. 67. 68.

NOTÆ IN LIBRUM VICESIMUM TERTIUM ILIADIS.

[Επιγραφή]. Dum mortem Hectoris plorant adeo Trojani, Myrmidones, Achille præeunte, ter circa lectum Patrocli currus circumagunt—13. Epulum funebre Achilles præbet, invocato primum Patroclo; ipse deinde apud Agamemnonem cœnat—58. Reversus dolori vehementer indulget: obdormiscit demum—64. Ei per somnos offertur Patrocli imago justa funebria poscentis—107. Aga-

memnonis jussu mane, Merione urgente, cæduntur ligna ad rogum extruendum. Socios excitat Achilles, ut, armis instructi, pompam funebrem deducant: corpus ferunt scissis comis conspersum: tenet ipse caput—137. Conficitur rogus: insequitur victimarum mactatio, et, secundum promissum, (supr. σ', 336 ss.,) immolatio XII juvenum Trojanorum. Accenditur deinde rogus, ardetque flatu Boreæ et Zephyri quos precibus invocarat Pelides ut flammam suscitarent—218. Luget Achilles per totam noctem: postridie mane restinguunt flammam vino, leguntque ossa Patrocli, quæ in urnam condita servantur, ex ipsius voto olim cum relliquiis Achillis socianda: excitatur deinde tumulus subitarius—256. Justa excipiunt ludi * funebres, propositis præmiis. Habentur certamina, primum cursus curulis—652. tum pugilatus cestu—699. luctæ—739. cursus gymnici—797. pugnæ cum hasta—825. disci—849. sagittandi—883. jaculandi—ad f.

Interponuntur narrationes, vss. 185–91, et 198–212, ministerii Veneris et Apollinis in curando corpore Hectoris; Iridisque in excitandis ventis ut rogum perflarent.

Achivis ad naves reversis, Myrmidones, ut conscendant currus et Patroclum lugeant, hortatur Pelides: præludit ipse—12. Ter circum corpus agunt currus: ingentem lamentationem edunt: repetit ipse, quod antea amico dederat, promissum, se, ut indigna pateretur, Hectorem canibus objecturum; jugulaturum porro XII filios Trojanorum.—23. Hectorem juxta lectum Patrocli pronum in pulvere extendit; Myrmidones deinde, armis exutos, convivio funebri excipit—34. (2). De versu ἀκεφάλῳ somniat Athenæus, (14, 8. cf. not. Clark.,) qui incipiat cum syllaba brevi. At conf. ύ, 61. χ', 379. et legem expositam ά, 51. Appropinquabat Bentleius, scripta voce ἐπειδή. Hellespontus, ut notatur a Sch. br., latius sumitur h. l. Sic antea, πλατὺς ἑλλήσποντος, ή, 86. (7). Ordinaverim, λυώμεθα ὑπ' ὄχεσφι, non ὑπολυώμεθαι cum Heyné. Angl. *from beneath the chariots*. In vs. infr. 513, quem citat Vir doctissimus, subaudierim ζυγῷ ex 510, vel ipsum ὄχεσφι. (10). τεταρπώμεσθα. Sensum vocis deducas ex ί, 701. Indicatur *dulcedo* cum *satietate* mixta, ut optime notat Ernesti h. l. in supplemento ad notam Clarkii: claudicat certe versio, *nos ipsi satiaverimus*. Huic appositus insequitur ἵμερος γόοιο vs. 14. Paraphrasis vetus bene exprimit mentem Ernestii; ἐπειδὰν δὲ τοῦ ὀλεθρίου θρήνου ἀ π ο λ α ύ σ ω μ ε ν etc. (13). τρὶς περὶ νεκρὸν etc. Conf. Aen. 11, 188—90. Apoll. Rh. A, 1059 sq. Δ, 1535 sq. (15). δεύοντο ψάμαθοι etc. Sensum exprimit Aen. 11, 191, *spargitur et tellus lacrimis, sparguntur et arma*. Ingentem luctum depingit poeta: attamen in hisce morati sunt veteres quasi cum hyperbola quadam elatis. Immerito, cum talia simplicitati sermonis affectuique vehementer excitato apprime conveniant. Cf. porro ί, 14. Apoll. Rh. A, 1067 sq. Confugit ad miraculum Dna Dacier in not. ex Eustath. expressa, quasi sabulum ipsum guttas doloris exsudarit——et arma hercle præterea!—cum sermonis sane, non minus quam phantasmatis poetici, commodo. (17). ἀδινὸς

---

* Exinde titulus antiquus rhapsodiæ, ἀγὼν ἐπιτάφιος.

γόος—supr. σ', 316. (18). Cf. σ', 317. (19). χαῖρέ μοι etc. Prosphonesis solita in funebribus quam transfert Maro in Aen. 11, 97 sq. *salve æternum mihi, maxume Palla, æternumque vale.* Illustrat Heyné in loc. ex Menexeno et orat. Pericl. Locus quem spectat vir doctus est Thucyd. II, 43 sq. (20). πάροιθεν. Cf. σ', 336 ss. (24). Recenset ἀεικία Eustathius: abjectionem in pulvere, raptationem corporis etc. (29). τάφον. Solebant exponere, τὸ δεῖπνον ἐπιτάφιον—at hoc præberi solitum funere jam exacto; præfert ideo Heyne simpliciter δόρπον. At difficile est ut sine respectu funebrium concipias. Apud Atticos *justa* universe vox indicat: Thucyd. II, 47. (30). πολλοὶ μὲν etc. Vix apposite excitat h. l. Clarke Aen. 11. 197—9, quum *dapes funebres* intelligantur, non *sacrificia:* possit vero locum Homeri ante oculos habuisse Virgilius, quem ad sua ornanda transtulit. ὀρέχθεον—diversimode accipiunt Vett. ἀνετείνοντο, (hoc adscivit vers. vulg.,) ἐφθέγγοντο, (*mugiebant:* cf. Aen. 2, 223.,) ἐκόπτοντο, (ut in loc. cit. Aen. 11, 197, *mactantur,*) ἐκινοῦντο. Secundum exhibet Gaza, ἐμυκῶντο. Primum melius quadrat cum τανύοντο infr. 33. Loc ϑ', 86, κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ illustrat quartum, quod ex Suida exhibetur; constructionem præterea, ἀμφὶ σιδήρῳ—quanquam et distinguere possis, ὀρέχθεον ἀμφὶ, σιδήρῳ σφαζ. Cf. cum loc. ι', 462—4, unde repetuntur vss. 32. 3. (34). κοτυλήρυτον—*largo flumine.* Etymon expressit Gaz. τοσοῦτον ὥστε κοτύλῃ ἀρύσασθαι.

Pelidem ipsum ad tentorium Agamemnonis abducunt principes: qui præconibus, ut lavacrum calidum Achilli appararent, jubent—41. Renuit ille: non enim ei licere ut caput abluat nisi post cremationem corporis amici, suique ipsius tonsionem. In præsenti dapes suadet: deinde ut postero mane lignum ad rogum extruendum cædant, quo ad opera sua copiæ quam citissime convertantur—53. Epulas secundum monita instaurant: cibo refecti demum ad somnum se recipiunt—58. (37). σπουδῇ. Cf. ε, 893. (39). κηρύκεσσι. Cf. σ', 558. (42). στερεῶς, *pervicaciter.* (46). ἐπεὶ οὐ etc. Constr. vel δεύτερον ἄχος, vel κατὰ τὸ δεύτερον, *secunda vice, iterum.* Angl. *a second sorrow such as this shall never reach my heart.* Cf. τ', 321 ss. (48). Appellat στυγερὴν δαῖτα—*dapes* propter absentiam amici *invisas—mensam fastiditam.* Pulchre sensum expressit Ovidius in Ponticc. X, 7 sq. (50). Construct. prætulerim, καὶ παρασχεῖν, ὡς ἐπιεικὲς—ὥστε τὸν νεκρὸν ἔχοντα, (τὴν ὕλην) etc. h. e. ut justis rite persolutis discedat ad inferos mortuus. Restat altera, ὡς ἐπιεικές ἐστι νεκρ. ἔχοντα ἑαυτὸν κ. τ. λ. (53). ἀπ' ὀφθαλμῶν. Comparat Heynè ἀπ' οὔατος, supr. χ', 454. Cum Hebraïsmo, Barnes. (56). sq. Cf. α', 468. 9. (58). Cf. α', 606.

Insomnis primo noctem agit Achilles inter questus et ejulationes: opprimitur demum somno, eique per quietem assurgit Patrocli imago vivum in cunctis referens—67. Humationem exorat imprimis—se etenim ad defunctorum cœtus non admitti dum insepultus maneat—74. Interitum Achillis vaticinatur—81, ampliusque exposcit ut juxta ossa Achillis ponantur sua—ut ne in morte quidem separentur qui per vitam adeo erant conjuncti—92. (61). ἐν καθαρῷ. Cf. ϑ', 490. Explicat Sch. br. ex seqq. " in loco puro facto ab undis al-

luentibus." Reconditius Ernesti, *in terra, sine strato*. Addit amplius Heyné, *sub dio:* hoc forsan adumbratum in loc. parall. Aen. 8, 28, *gelidique sub ætheris axe*. Primum simplicius. (62). λύων μελεδήματα, *curas resolvens*. Mutuatur Virg. in Georg. 1, 302. Citat Clarke hymn. Orph. 5, λυσιμέριμνε, κόπων ἡδεῖαν ἔχων ἀνάπαυσιν. Inseqq. νήδυμος ἀμφιχυθεὶς compares cum β', 19 quantum ad phantasma poeticum: epith. adumbratur in notissimis Pindari, τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκὺν—ἐπὶ γλεφάροις ὕπνον ῥέποντα κ. τ. λ., Py. 9, 42. *Dono divom gratissima:* Aen. 2, 269. (65). ἦλθε......ψυχὴ etc. Cf. Aen. 2, 270 sq. Senec. Troad. III, 35. Epith. δειλοῖο, quod obvium erat ε', 670, expressit Virg. in Aen. 2, 772, *infelix simulachrum, atque ipsius umbra Creusæ etc.* Cf. C. S. (69). εὕδεις—*potes hoc sub casu ducere somnos?* Aen. 4, 560. (70). Editum ἀκήδεις, h. e. ἠκήδεις, imperfectum: *non equidem me viventem negligere solebas—mortuum vero negligis*. Hæc est communis ratio. At bonus sensus præbetur ab ἀκηδεῖς—*non viventem negligis, sed mortuum*—quem ut cures oportet maxime. Deest in seq. ante περήσω, ἵνα vel ὅπως. (74). αὔτως ἀλάλημαι, *temere vagor*, vel, *sic—ut vides*. οὕτω πλανῶμαι, Gaz. Habemus hic expressam opinionem quæ apud veteres invaluerat erroris inhumatorum circa ripas Stygis: transtulit Virgilius in chorographia inferorum, Aen. 6, 325-30. Ex Orphicis desumptam inprimis religionem notant, idque ad humanitatis sensum de justis persolvendis excitandum. Quod memorat Maro de errore C annorum etc. nondum fuisse notum constat. ἄϊδος δῶ in vs. 74. sensu latiore dictum habemus, ut διὸς δῶ, ά, 426. Prohibentur enim inhumati ne amnem trajiciant ad ipsum δῶμα—*Plutonia regna*. Hades πυλάρτης, θ', 367. ν', 415. h. l. δῶμα εὐρυπυλὲς sensu apprime idoneo;—PATET *atri* JANUA *Ditis*, Aen. 6, 127. De καμόντων in vs. 72 cf. ad γ', 278. (75). καί μοι etc. Manuum prehensio erat gestus " peregre abeuntium", affectui concitando apta; fidesque huic interpretationi additur ex inseqq. οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις etc. At quidni in h. l., ut in ceteris, διδόναι χεῖρα, *promissum sancire?* Congruit loc. cit. a Clarke, Ae. 6, 370, verborum tenus; at sensus omnino dispar est. Expressit loc. paraphr. vet. δὸς τὴν χεῖρα ἵνα ἀποκλαύσωμαι, cui suffragantur Scholl. A. br. et Eustath. comparat hic construct. supr. 71, ἵνα περήσω. Vertit Heynè simpliciter, ὀλοφύρομαι—*fletu rogo*. (76). πυρὸς λελ. Cf. ή, 80. (77). οὐ μὲν γὰρ etc. *non amplius vivi simul erimus*. Expressum hoc cum tenera imagine φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων, ut Achilles in lamentatione supr. σ', 341, τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα. (79). ἀμφέχανε, *inhiabat*, ut devoret tanquam prædam. Reddit vulg. *absorbuit;* expressum hoc ex Sch. br. κατέπιεν, quod adscivit et paraphr. vet. ἥπερ λάχε—*quod sortito obtigit*. (80). Vaticinium jampridem notum: cf. φ', 277 ss. (81). εὐηγενέων. Cf. λ', 427. (83). μὴ τιθήμεναι, *ne ponas*. Distinguit in vs. sq. Wolfe post ὁμοῦ. Heyne, post ἀλλά. Utrovis modo bene procedit sententia, si transieris recta ad vs. 91. Reliqua sunt παρένθετα. (85). Respiciunt hæc ad pueritiam Patrocli. Narrationem exscribit ex Hellanico Sch. br. in not. μ', 1. παῖς ἀμφιδάμαντος memoratus vs. 87, nominatur ibi Clesonymus, et Aeane. Alias Lysander, ut ex Sch.

Vict. refert Heynè, Obss. h. l. Ceterum hic videmus, vel in puero, conservatum morem propter cædem exulandi: heroicæ erat ætatis, ut notavimus antea. (90). ἐνδυκέως—ἐπιμελῶς. (91). sq. ὁμὴ σορὸς—ἀμφιφορεύς. Vix in apposito hæc sumenda sine frigida ταυτολογίᾳ. σορὸς enim est *cistella*, λάρναξ infr. ώ, 795. Resecat ambos vss. R. P. Knight, vestigia antiquorum premens, qui ablegarunt vs. 92. fabulis magis quam re decorum. Narrationem habet Sch. br. de arca Thetidis, ei a Baccho præbita propter beneficium collatum supr. ζ′, 136.

Amico omnia, quæ exposcit, pollicetur Pelides; modo maneat, et secum comploret—98. Amplexum refugit umbra, terramque, fumi instar, subit—101. Expergefit attonitus Achilles, suisque visu narrato, desiderium, ut amplius dolerent, excitat: lamentantur usque ad mane—110. (94). ἠθείη. Cf. ζ′, 518. (97). ἆσσον στῆθι, *siste gradum, teque adspectu ne subtrahe nostro.* Aen. 6, 465. (98). τεταρπώμεσθα. Cf. vss. 10. 71. Distinguere possis sententiam duplici modo; ut edidi, μίνυνθά περ ἀμφιβάλοντε, vel, μίνυνθα...τεταρπώμεσθα, quod præstare censeo. (99). ὠρέξατο etc. Variavit paululum Maro in Georg. 4, 499—502. Aen. 2, 790—94. Desumsit partim in 5, 740. Adumbrantur quoque ad colorem totius loci 97—101, vss. Aen, 6, 697—702. Cf. et Odyss. λ′, 205—7. In voce ὠρέξατο inest *appetentiæ* quid et *affectus teneri*, usumque aptissimum notes vocis mediæ. Lucem fortasse suscitaveris in loco ambiguo supr. γ′, 307. (101). ταφὼν etc. Cf. ί, 193. Addam locis class. congestis supra, quæ lectori deliciarum studioso utile imprimis fuerit evolvere, Aen. 4, 276 ss. *Tali Cyllenius ore loquutus, mortales visus medio sermone reliquit, et procul in tenuem ex oculis evanuit auram. At vero Aeneas adspectu obmutuit amens; adrectæque horrore* etc. (102). ἔπος ὀλοφυδνὸν etc. *ultro flens ipse videbar compellare virum, et mæstas expromere voces.* Aen. 2, 279 sq. (104). ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι. Exponunt hæc notionem Homericam de anima, quod speciem corporis habeat, tenuem vero et umbraticam. Parum accurate verteris φρένες, *mens, prudentia*, quod minime cum præcedentibus cohæreret: errorem hunc notes in Sch. Ven. Sensum attigit vers. vulg. *præcordia;* quem et Gaza, εἴδωλον, σῶμα δὲ οὐδόλως. Nec cum minori fide Virgilius, *tenues sine corpore vitas—volitantes cava sub imagine formæ.*—Aen. 6, 292 sq. Notionem variavit noster in Odyss. λ′, 49, νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα.

In cunctis quæ de anima proferuntur in h. l. supr. π′, 856. et in locc. cit. Odyss. passim viam philosophis præsternere Homerum tradit auct. de poesi Hom. pp. 360 ss. Pythagoræ nimirum et Platoni: excitandos tamen hic censet vss. 100. 3. 4 tanquam *falsa* et *inutilia* tradentes; de republ. III, sub init. Operam certe luserit et oleum si quis absurda, indigna, sibique invicem contraria, quæ de natura animæ sapientia Ethnicorum vel optima tradidit, conciliare rationi pergeret: diversum omnino est quæ de *phantasmate poetico* cogitare possis, quod inter rudiores homines et ingenia obscurata excitandum erat. (107). ἔικτο δὲ θέσκελον—cf. supr. 66 sq. (108). ἵμερον etc. Cf. vs. 14. Ad seqq. cf. Virg. Eclog, 5, 20. 22. *extinctum crudeli funere, flebant——corpus miserabile.* Hoc νέκυν ἐλεεινὸν—nisi mavis μυρομένοισι ἐλεεινὸν, h. e. ἐλεεινῶς, ut ἐλεεινὰ in β′, 314. at

obvium erat supr. φ', 273, ἐλεεινὸν, *miserandum* (me); convenitque apprime sensus cum δειλὸς in vss. 65. 105 etc.

Mane, jussu Agamemnonis, conveniunt ex tentoriis Achivi ut extruendi rogi materiem colligerent: præit Meriones—113. Idam conscendunt cum mulis et securibus: lignum, quod referunt exinde, disponunt in ordine ad litus—125. (110). ἀτὰρ κρείων, etc. *Necnon Aeneas opera inter talia primus hortatur socios, paribusque accingitur armis:* Aen. 6. 183. Revoces quoque ad vs. infr. 112 sq. Ornatior est poeta in descriptione quam antea in η, 417 sq. apparatu funebri singulari tractato. (116). Versus decantatus est ad difficultates itineris exprimendas. δόχμια, *transversa*, vulg. illustrat sensum Nicand. in Ther. 478 sq. φεῦγε δ' αἰεὶ σ κ ο λ ι ὴ ν τ' οὐκ ἰθεῖαν ἀτραπὸν ἄλλων, δ ο χ μ ὸ ς κ. τ. λ. Obstacula designantur quæ a recto cursu detorquent. (117). κνημοὺς. Cf. β', 821. *Itur in antiquam silvam, stabula alta ferarum: procumbunt piceæ; sonat icta securibus ilex; fraxineæque trabes cuneis et fissile robur scinditur; advolvunt ingentis montibus ornos.* Aen. 6, 179 ss. Epitheton ὑψικόμους in vs. 118. adumbratur in Aen. 2, 629. *dictamnum—foliis et flore comantem;* 12, 412 sq. (120). διαπλήσσοντες, *diffidentes:* lectio Maroni nota, ut ex vs. 181 supr. cit. constat. Probant alii διαπλίσσοντες ex Odyss. ζ', 318, πλίσσαντο πόδεσσιν, in exp. Sch. br. διεβαίνοντο. Reddas hoc sensu, *firmiter stantes.* In nota Ernestii memorantur duæ alteræ διαρρήσσοντες, διαπρήσσοντες. Primam tuetur Wolfe—secundam, Heyne, "doctiorem" quippe. διασχίζοντες, paraphr. vet. quod tamen cum tertia memorata, διαρρήσσοντες, convenit. (121). δατεῦντο χθόνα. Paraphr. τοῖς ποσὶν ἐμερίζοντο τὴν γῆν. quod, ex Scholl. desumtum, præstare censet Heynè, comparatque cum phr. Lat. *carpere viam* etc. Cf. Georg. 3, 347. Præivit vers. vulg. (122). ἐλδόμενοι π. ut Od. κ', 529, ἱέμενος ποταμοῖο ῥοάων. (123). φιτροὺς. Cf. Odyss. μ', 11. φράσσατο, *designaverat*—animo sc.

Funebria Patrocli instituuntur: Myrmidones armati, curribus vecti præeuntes, deinde pedestres, pompam deducunt: corpus Patrocli in medio fertur, quod capillis tonsis consperserant; caput Achilles tenet—137. In extruendo rogo deinde versantur: abscindit comam Achilles quam fluvio Spercheo voverat Peleus, et amico ferendum offert: dein Agamemnonem monet ut cœnam jubeat parari et turbam dimittat—160. (132). Comparantur Aen. 11, 92 sq. Cf. phr. νέφος πεζῶν supr. δ, 274. (135). θριξὶ etc. Hæc sensum antiquitatis pulcherrime depingunt: comis, parte sui, mortuum conspergunt, ut eas, tanquam *vestimentum*, habeat—munere insigni amicorum decoratus. Vocem καταείνυον deducunt ex rad. ἕω, ἕννυμι, εἰνύω. Palæograph. Knight. καταϜεννυον. *Induebant.* Videtur sibi Eustathius morem singularem Thessalorum agnoscere in deductione mortui, φέρον......κάρη ἔχε. Habemus in Aeneide *feretro Pallanta reposto—fultum caput*—at non a sociis comitantibus. Quærendum est an mos ejusmodi indicetur in funere Elpenoris, Od. μ', 10—hoc vero certum est, Virgilium plurima ætatis suæ cum heroicis immiscuisse: cf. præsertim Aen. 6, 222—4. 11, 59—65. Profuerit magnopere judicium accuratius instituere utri-

usque loci ut adeo sensus antiquitatis discolor in luce magis patescat—at vetant hoc notarum angustiæ. (137). πίμπι. *Deducebat.* (138). πίφραδε, *indicaverat.* Acceperim μενοινέα in seq. ut ad *gratos honores* sepulcri respiciat: vertunt vulgo, *affatim accumularunt materiam,* in notione externa subsistentes. Cf. ί, 90. Rem ornavit Maro; *aramque sepulcri congerere arboribus, cæloque educere certant.* Aen. 6, 178 sq. (142). σπερχειῷ......τρέφε. Ritum illustrat Philostratus in Iconn. VII. σκόπει γάρ......ὅσος ὁ τῶν βοστρύχων ἄσταχυς, οὓς οἶμαι Νείλῳ ἔτρεφε—sc. Memnon Sic Ajax Ilisso: cf. Heroicc. Aj. XI. 2. Illustrant porro Plutarch. in Thes. 2. et Pausanias in Atticc. 1, 43, 4. Respexit ad locum Homericum Statius in Achill. 1, 628 sq.

Consuetudinem explicat Sch. br. ex veterum sensu Fluvios caussas esse juvenibus cur adolescant: κουροτρόφους, Sch. B. Certe ex obvia analogia supr. σ', 56 sq. φυτὸν...γουνῷ ἀλωῆς oriri poterat conceptus. Comparat Heyné cum more abjiciendi pili de victima rescissi in ignem: θυηλὰ hoc, supr. ί, 220. colorque analogiæ accedit quod Achilles erat πρωτοκόμης. Ejusdem conceptus (de fluviis κουροτρόφοις) adumbratio sunt seqq. 147: sacrificantur κῶλα ἔνορχα. (144). ἄλλως. εἰκῆ καὶ μάτην, Paraphr. vet. Verteris hoc sensu optime *nequicquam.* (147). παρ' αὐτόθι. Cf. γ', 42. (148). τέμενος etc. Cf. θ', 48. (151). Quum voti Peleus non sit compos, honorem socio addicit Pelides. Attingitur,, ut in plurimis, rudior sensus vetustorum in sacris: locum ideo improbat tanquam ἀνόσιον Plato in libr. de Republ. III, p. 391. a. b. (152). ἐν χερσὶ etc. Revocant hæc ad mentem verba Teucri in Aj. Flagell. 1173—5. Locutio Sophoclea, ἱκτήριος θησαυρὸς, donarium pulchre exprimit a reduce sacratum deo. (154). Parum apposite excitantur h. l. vss. Aen. 11, 201 sq. Cf. infr. 224. (156). ἀτρείδη etc. Sensum exhibet paraphr. vet. subaudito ὕστερον, *Atride—posthac equidem possumus luctui indulgere; nunc vero a pyra dimitte etc.* et hæc est communis ratio. At verterim absolute γόοιο μὲν etc. *sat datum lamentis*—πέλει κόρος. Istud γὰρ respicit ad seq. 158—*mandes tu, tibi enim volentes obsequentur.* Possit quoque spectari *inchoativum.*

Ceteris dimissis, manent funeratores qui pyram exstruant. Amplissimo eo educto, in summo corpus ponunt—165. Victimarum cæsarum adipe Achilles involvit corpus; disponit juxta victimas, amphorasque mellis et unguenti—170. Quatuor deinde equos in pyram injicit—canes duos—XII juvenes Trojanos: postremo ignem admovet, compellatione facta amici—183. (163). κηδεμόνες—οἱ στρατηγοί, Gaz. qui supr. ἀγοί. Vulg. *funeratores.* Officium eorum fuse adumbratur in Aen. 6, 212 ss. Ad sequentia illustranda adhibeas Aen. 6, 215. 220. 5, 96 sq. 77. 8. 11, 80—2. quibuscum cf. et 10, 517—20. In vs. 169 δρατὰ σώματα sunt pecudes excoriatæ—ἐκδεδαρμέναι. Afferri possunt h. l. ad illustrandam sententiam 164–69 vss Aen. 11, 197—99. Notabile vero discrimen est quod Morti instituuntur sacra, tanquam numini: inferiis Patrocli videntur hæc addicta. Inclinantur versus lectum amphoræ vs. 171, ut pinguia intus contenta flammam in majus excitarent. (176). κα-

κὰ.........ἔργα. Exp. ὀλοά. Explicat præced. χαλκῷ δηϊόων. (178). ᾤμωξέ τ' ἄρ' ἔπ. *Substitit Aeneas, gemituque hæc addidit alto——Salve, magne parens, iterum salvete recepti nequidquam cineres, animæque umbræque paternæ:* Aen. 11, 95. 5, 80. 1. Vss. 179 sq. obvii sunt supr. 19. 20. (183). Constr. δώσω πυρὶ ὥστε δάπτειν αὐτόν.

Narratur ministerium Veneris et Apollinis in arcenda αἰκείᾳ a corpore Hectoris, solisque, ne corrumperet, ardore. Oleo odorato inunguet illa, hic nebulam spissam obducit—191. Languescente interim flamma rogi, Achilles, libatione facta et victimis promissis, precatur Ventos, Boream Zephyrumque, ut flatu conjuncto ignem suscitent—198. Precationem exaudiens Iris, ipsa ad Ventos proficiscitur, quos in aula Zephyri convivantes invenit, celeriterque nuntium perfert, opem eorum Achillem precibus exposcere—211. (185). κύνας......ἄλαλκε......ἀφροδίτη. Cf. inprimis in Sacr. Scriptt. Sam. 2, 21, 10. ubi memoratur simile officium erga mortuos. Quare porro Veneri et Apollini tribuitur ἐξόχως cura tuendi corporis explicatur ex cultu eorum maxime inter Trojanos florente. Cf. doctiss. Mulleri Spec. Cris. Mythol. in Diar. Class. T. XXVI. pp. 313 ss. (186). ῥοδόεντι—ἐλαίῳ. Passim excitant Veteres ut usus unguenti antiseptici, Homero notus, comprobetur: ῥόδινον μύρον appellat Sch. A. Cf. Athen. 15, 11 in not. Clark. Plin. 21, 10. In Pausan. Bœott. 41, 3. memorantur τὰ ξόανα, simulacra, inuncta μύρῳ—τῷ ἐκ τῶν ῥόδων ποιουμένῳ, ne ab aere et humore corrumperentur. At præcipue ad hæc illustranda excitentur vss. Apoll. Arg. Δ, 870–2, ubi ministerium Thetidis hujusmodi circa Achillem narratur: necnon supr. π', 680. Effectus unguenti declaratur in seqq. ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκ. induratur cutis adeo, ut Achilles, raptato corpore, non laceraverit. (188). Pulcherrimi versus hic et seqq. κυάνεον νέφος, *cærula nubes.* κάλυψε δὲ—poeticus conceptus: *amictus nebulæ* meminimus, Aen. 1, 416. Miraculum rei conspicit Dna Dacier in hoc quod ad justam mensuram corporis obducatur nubes: at tale quid in mente poetæ extitisse vix judicarim; nisi id miraculum appelles quod speciem poeticam dixerint alii. (191). ἀμφὶ περὶ, dictum ut Lat. *circumcirca.* (197). φλεγέθοιατο, *comburerent.* Tuentur alii lect. νεκροὶ, ut sit, *comburerentur cadavera.* Est cod. Ven. at respuit Heyné, cum sit unus tantum νεκρός. Hallucinantem deprehendas virum doctum ex coll. supr. 175. 6. (198). Vertas, *materiesque se concitarit ipsa ad ardendum.* Cf. ρ', 463. Notat Sch. A. jam sæpius observatum: cf. ξ', 17. (199). Ord. μετῆλθε ἄγγελος. *Dea—nimborum in patriam, loca feta furentibus austris, Aeoliam venit:* Aen. 1, 54 sq. (200). ζεφύροιο......ἔνδον. ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ χαλεπῶς πνέοντος ζεφύρου. Paraphr. vet. Locutionem in h. l. ellipticam reor pro ἔνδον τοῦ δόμου. compararim cum ζ', 378—ellipsi vel inter Latinos notissima. Absolute dictum ἔνδον ibid. 374: at syntaxin similem constitueris. Sic ἔνδοθεν in Aesch. Pers. 986. Expeditur phr. ἔνδον εἶναι alias: cf. supr. υ', 13. De epith. δυσαέος cf. Wood, C. 3. p. 57. De ortu Ionico Homeri videtur sibi Vir doctus quid colligere ex h. l. at incerte satis opinor. Cf. C. 1. p. 27. (203). ἀνήϊξαν. Honoris caussa, ut cœlestes, adventu Jovis,

ἀνέσταν—ά, 533. cf. et ό, 85 sq. Seqq. translata a Callimacho, in Dian. 168 sq., notat Ernesti. (204). sq. Cf. λ′, 646. 7. (205). ἐπ' ὠκ. ῥέεθρα etc. Cf. ά, 423. 4. (207). ἵνα μετὰ τῶν ἀθανάτων δαίσομαι δαῖτα ἐκ τῶν ἱερῶν. *Sacrorum epulis intersim.* (208). κελαδεινόν. δυσαέα, supr. 200. (210). ὄρσητε. Cf. γ′, 305.

Venti nuntio Iridis excitati vires consociant, flammamque per totam noctem suscitant: indesinenter libat Achilles, invocans animam Patrocli—221. Per teneram imaginem patris cremantis ossa filii recens nupti adumbratur dolor ejus—225. Orta luce deficit flamma pyræ, ventique domum redeunt—230. Somno gravatus juxta pyram se projicit Achilles; expergefactus postea a concursantibus, eos ad ossa colligenda et tumulum extruendum hortatur—248. (214). In editt. quamplurimis video distinctum ita ut sit ἵκανον πόντον ὦρτο ἀήμεναι. Hoc Heynio displicet, quum excitentur Venti, non ut mare moveant, sed ut pyram accendant: distinguit ideo ut excipiant invicem ὀρέοντο......κλονέοντε...ἀήμεναι. Prætulerim participium ἀήμενοι cum interpunctione recepta. (217). βάλλειν φλόγα vertitur a Marone ad lit. *jactare flammam—ignem.* Aen. 2, 478. λιγέως,—λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα, ξ′, 17. (220). οἶνον ἀφυσσ. Ritus hosce solennes funeris illustrant loca class. Aen. 3, 66–68. 303. 4. 5, 98 sq. Invocatio animæ—*novissima verba*, Aen. 6, 231. quæ et ad cenotaphium facta est: cf. Aen. 2. 303. inhumatis porro: cf. Odyss. ί, 65. 6. (225). ἀδινὰ στοναχ. locut. conv. cum ἀδινὸς γόος. Cf. σ′, 124 etc. (226). sq. Improbat lect. qualis in editt. vulg. prostat, R. P. Knight. Hoc ob ἑωσφόρος trisyllabum. Versum unicum constituerit, ἦμος δὲ κροκόπεπλος ὑπεὶρ ἅλα κίδναται ἠώς. Cf. Not. h. l. (228). *Collapsi cineres, et flamma quievit.* Aen. 6, 226. Cf. ί, 212. πυρκαϊῆ, *pyra.* (230). ὁ δ' ἔστ. *gemitum ingentem pelagi—audimus—exultantque vada, atque æstu miscentur arenæ.* Aen. 3, 555 ss. οἴδματι θ. cf. supr. φ′, 234. Vertit Maro, *furens cumulo*: Aen. 2, 498. Obv. οἶδμ' ἅλιον in hymn. Apoll. 417. (232). κεκμηὼς etc. *fessos sopor occupat artus*: Georg. 4, 190. *irrigat artus,* Aen. 3, 511—pulcherrimo conceptu. (238).* ἐπίσχε. Cf. supr. 190. (243). φιάλῃ. Cf. supr. 91 sq. δίπλακι δημῷ, *omento duplicato*: cf. ά, 461. (244). Recepta lectio in editt. opt. κεύθωμαι. Reponit vero Sch. A. κλεύθωμαι h. e. κελεύθωμαι, *abeam.* Alteram illam Virgilio obversatam conjicere licet ex Aen. 3, 68, *animam condimus sepulcro.* Sic et Gaza, ἐναποκρυφθῶ. (246). ἐπιεικέα τοῖον, *justa mensura, nec valde grandem: quantum par sit exstrui.* ἐπιεικὴς est *decens, æquus:* deinceps, *modicus;* in quo sensu comparat Ernesti cum locut. contr. Lat. *improbus* pro valde grandi. Poterat addi ἀναιδὴς Græcorum. Notat vir doctus idioma ad Atticos postea transiisse, et adjungi τοῖον ut magnitudo indicetur: δεικτικῶς hoc accipe, cum gestu elatum—*magnitudine fere hac,* ut vertit Heyné optime, Obss. p. 403. Intellexit Gaza in paraphr. ἀλλὰ σύμμετρον οὕτω. Exemplum præbet usus inter Atticos Plat. in Phæd. ἐπιεικῶς συχνὸν ἐπιμένει χρόνον, *satis multo tempore.* Aliquando id absolute dictum: sic in Demosth. ἐπιεικῶς ἔσχε τὸ σῶμα, *valebat satis corpore.* (247). τιθήμεναι. Cf. supr. 83.

Dicto Achillis obsequuntur principes et funebria absolvunt, collec-

tis ossibus et tumulo aggesto—257. Achivis congregatis, præmia certaminis curulis effert Achilles; lebetes—tripodes—equos—mulos—boves—feminas—ferrum—261. Recensentur præmia in ordine: victori primo, feminam et tripodem amplissimum; secundo, equam gravidam; tertio, lebetem; quarto, talenta auri duo; quinto, poculum ἀμφίθετον—270. (250). Vss. variati infr. ώ, 791 ss. Tota hæc narratio colorem præbuit Odysseæ ώ, 71–77. 80–82. Notes illinc desumpta quæ meminit Sch. br. supr. 92 de ἀμφιφορεῖ—χρυσέη φιάλη h. l. Morem conspergendi pyram vino, odorato quippe et calido, expressit Maro in Aen. 6, 227. *reliquias vino et bibulam lavere favillam.* (251). κάππεσε τέφρη—*collapsi cineres:* Aen. 6, 226. βαθεῖα, h. e. εἰς βαθύ. πλείστη Gaza,—cum nullo sensu. (254). ἑανῷ λιτί. Cf. σ', 352. Iteratur ritus infr. ώ, 796. (255). τορνώσαντο σῆμα, *descripserunt aream tumuli.* Conspicitur idem usus vocis in Od. έ, 249, ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνήρ. Constituit sensum vocis προβάλοντο Sch. B—προ της πυρας ἐβαλον—κυκλῳ της πυρας. h. e. fossam circumducebant *extra* pyram, intra quam tumulum, terra aggesta, extruerent. Cf. ή, 336. 7. Sensum bene assequitur Gaza. (258). ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα. *Sedere fecit lato ambitu spectatores.* Vulg. Melius opinor paraphr. vet. ἐκάθισεν αὐτοὺς εἰς τὸν, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται, εὐρύχωρον τόπον. Fortasse in hoc sensu locum adumbravit Virg. in Aen. 5, 287 ss. ἀγῶνα reddens *circum.* Cf. et vs. 109. Dicitur certe vox de utroque—et *cœtu* considentium, et *loco:* cf. ή, 298. (259). ἄεθλα. Cf. Aen. 5, 109–12. Cum locutione in vs. seq. βοῶν κάρηνα comparant Aen. 5, 61 sq. *bina boum capita. Heads of oxen,* Angl. (261). πολιὸν, "*recens,* a colore"—*Ernesti. Splendidum,* Heynè—comparato σίδηρος αἴθων in ί, 366. (263). γυναῖκα etc. Cf. Aen. 5, 284. (266). βρέφος etc. *fœtum mulum utero gestantem.* Fortasse huc respexit Maro in Aen. 5, 285. (267). ἄπυρον λέβητα. Cf. ί, 122. (268). λευκόν. Cf. supr. 261. αὔτως adjectum ut supr. χ', 484. (270). ἀμφίθετον. Reddunt et *utrinque ansatum,* et *duplicem rotundum*—ut ἀμφικύπελλον, ά, 584. Hoc recte. ἀμφοτέρωθεν θέσιν ἔχουσαν. Paraphr.

Seipsum ex numero certantium eximit Achilles; equos enim, quamvis facile, si certarent, reportaturos præmia, aurigam desiderantes mœrere—286. (273). τάδ' ἄεθλα etc. *munera ante oculos, circoque locantur in medio:* Aen. 5, 109 sq. δεδεγμένα, *expectantia.* (274). εἰ μὲν νῦν etc. *Si nunc in alterius honorem ludi fuerint instaurati.* Certamen non init quippe ἀγωνοθέτης ipse. (277). Cf. supr. π', 380 sq. (280). τοίου γὰρ etc. Compares ζ', 164. σθένος ἡνιόχου, ut dictum sæpissime per periphrasin: cf. σ', 606. (281). ἠπίου. ut ἐνηέος supr. 252. Cf. ζ', 251. ὑγρὸν ἔλαιον, *liquidum*—ut nitescerent. Cf. ἧκα στίλβοντας ἐλαίῳ, supr. σ', 596. (282). ὕδατι λευκῷ, *perlucenti, puro.* Conf. *flumine vivo,* Aen. 2, 720. (283). Recte se habent τὼ—ἑσταότες—πενθείετον, syntaxeos respectu; cf. δ', 452. at salvo metro restitui possit ἑσταότε. (284). χαῖται ἐρ. *jubæ solo admolæ sunt:* form. Ion. pro ἠρεισμέναι εἰσί. Mœroris species effingitur ex ρ', 437. (285). στέλλεσθε, *vosmet accingite.* (286). πέποιθε etc. formula persæpe obvia: sic Juven. *confisus—lacertis,* X, 11.

Prodeunt certaturi, Eumelus, Diomedes, (cum equis Trois quos Aeneæ abstulerat,) Menelaus, (cum Aetha Agamemnonis, et suo, Podargo,) Antilochus. Huic consilium regendi equos, ut certior sit præmii, præbet Nestor—305. Cf. cum Homericis nobilissimam ἁρματηλασίαν in Sophocl. Electr. 701 ss. Navale certamen, summoque pro re nata judicio, describendum sumsit Maro: Ae. 5, 114 sqq. (288). εὔμηλος. Cf. β', 714. 764. (291). ἀπηύρα etc. Cf. έ, 265 ss. 323. 4. Interventus Apollinis habetur in vss. 344 ss. (297). δῶρ' ἵνα μή etc. Erat Sicyon in ditione Agamemnonis β', 572. operam ergo debebat Echepolus: at militi ignavo bonum equum prætulit Agamemnon—ὀρθῶς ποιήσας. Revocat hoc ad mentem θωὴν ἀχαιῶν, ν', 669. (299). εὐρυχόρῳ. Cf. β', 498. (300). ἰσχανόωσαν δρ. *appetentem cursus.* Cf. ρ', 572. (303). πυλοιγενέες. Cf. β', 54. (305). Desidero εὐφρονέων, ut junctura sit μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ......αὐτῷ. Dicitur plerumque φρονέων cum adjecto ἀγαθὰ, καλὰ etc. aliquando tamen absolute *prudens, gnarus;* ut infr. 343. Cf. χ', 59.

Ob equos Antilochi ceteris tardiores commendat artem regendi Nestor—314. Prudentiam in omni artium genere laudat, imprimis per exempla aurigarum, imperiti scientisque—325. Præcipit ut, quum metam attingat, equo sinistro habenas aliquantulum intendat, metamque interiore cursu præterlabatur; evitet tamen, ne currus illisus confringatur—343. Si hoc faciat, eum victoriam certissime reportaturum—348. (308). παντοίας ἱππ. Locut. solennis, ut ἀρετὰς παντοίας. Cf. χ', 268. μῆτιν infr. 313. (310). τῷ τ' οἴω etc. *vereor ideo ne eventura sint damnosa.* (311). ἀφάρτεροι, *perniciores.* Construct. in seqq. probarim ἴσασι πλείονα......ὥστε μητίσασθαι. sic πλείονα οἶδε, ν', 355. (314). μή σε παρεκπρ. *ne victoria excidat e manibus:* hoc ad lit. *ne te præterfugiant—ἄεθλα—præmia primo loco posita.* Hæc ἐξόχως dicta ἄεθλα. (317). ἐρεχθομένην ἀν. *classem—aquilonibus actam:* Aen. 1, 395. Exp. opt. σαλευομένην. Conf. cum ὀρέχθεον supr. 30. (320). ἀφραδίως......ἐλίσσεται, *temere vagatur.* Sententia optime procedit cum ἀλλ' ὅς in vs. 319. Induxerat Bentleius ἄλλος quod et tuetur Heyne: at videndum est an cum feliciore junctura in transitu orationis 320, 321. Tentes ἀλλ' ὅς—*sed qui equis curribusque suis confisus inconsideranter se-versat huc et illuc—ei demum aberrant equi etc.* (322). ὃς δέ κε etc. Vertas; *sed qui artes* (aurigandi) *calleat, agens (licet) equos inferiores, semper metam prospectans, flectit proxime, neque illum latet quomodo a cursus principio habenis intendat; sed dirigit* (ἔχει δρόμον) *tuto, et præcedentem observat.* In vs. 324 non cum Heynè acceperim τανύσῃ ἵππους, id vix Græcum existimans: sed ut vel *immanenter* dicas τανύειν σὺν ἱμᾶσι, vel τανύειν δρόμον. Sic infr. τάθη δρόμος, 375. Volentius accedo in seq. ἔχει, τοὺς ἵππους sc. supplevi in vers. δρόμον. Potui et ἔχει ἑαυτὸν ἀσφ. quod postea Atticismus evasit.

(326). Monita Nestoris. *Metam tibi indicabo quam facillime dignoscas, neque te latebit: stat lignum aridum, quantum ulna, super terram, vel quercus, vel laricis, quod quidem non putrescit imbre: saxa autem ex utraque ejus parte impacta sunt duo alba,* (330) *in parte viæ angustissima: at læve est curriculum hinc inde: seu alicujus monumentum mortalis jampridem defuncti, sive*

meta fuerat priscorum hominum tempore, et nunc pro termino constituit pedibus-valens nobilis Achilles: huic tu propius accedens, agito juxta currum et equos: (335) *ipse vero inclinator in curru affabre-concinnato paullulum ad sinistram eorum: at dextrum equum stimulis urgeto et increpatione, laxesque ei habenas manibus. Ad metam vero tibi equus sinister proxime admoveatur, ita ut modiolus tantum non stringere extimum videatur* (340) *rotæ pulcre-elaboratæ: in lapidem vero vites impingere, ne et equos lædas, currusque confringas. Gaudium nempe aliis, dedecusque tibi ipsi erit. Sed, dilecte, prudenter caveto: si etenim ad metam præter ceteros egeris (equos) urgendo,* (345) *non est qui te assequatur insequendo, neque prætereat.* (327). Constr. ἕστηκε ἐπὶ τόσον, ἐφ' ὅσον ὄργυια ἵσταται. (329). ἐρηρέδαται. Cf. 284. (330). Explicat Heynè ξυνοχὰς ὁδοῦ, "locum in quo via a dextra parte metæ flexu facto transit in alteram, eoque citerior viæ pars jungitur (συνέχεται) cum altera ulteriore." Obss. p. 423. *Anfractus viæ.* (332). Illustratur hic usus τοῦ ἐπὶ ex β', 797. Xenoph. Cyrop. 1, 6, 31. (334). ἐλάαν, et κλινθῆναι vs. prox. κένσαι, 537 etc. Cf. supr. 83. (340). ἐπαυρεῖν λίθου, h. e. προσεγγίσαι. Cf. λ', 572. (341). τρώσῃς. Cf. μ', 66. (343). Præcepta aurigationis 334—43 pulchre expressit Sophocl. Electr. 720 sqq. (346). ἀρείονα. Cf. Scut. Herc. 120. Claud. Cons. Hon. 555. Apollod. III. 6. 8. § 7. Stirpem divinam, ἐκ θεόφι γένος, adumbrat Quint. Sm. IV. 568 sq. θεοῖο θεσπέσιον γένος ἔσκεν ἀρείονος. Equi Laomedontei memorantur έ, 269. genus divinum, vs. 265.

Edocto filio, ad ceteros considentes redit Nestor. Quintus demum certaturus prodit Meriones—351. Conjectis sortibus prima exit Antilochi, Eumeli secunda; deinceps Menelai, Merionis, Tydidis—357. Stantibus in ordine terminum cursus proponit Pelides, Phœnicemque speculatorem apud metam constituit—361. (350). πείρατα, *capita summa:* quæ, ut edisceret, apprime erant utilia. Cf. τέλος μυθῶν, ί, 56. Adscivit expos. h. l. Gaza. (358). στὰν δὲ μεταστοιχεί. Lis est de voce: exponit Sch. br. ἐφεξῆς, quasi currus, unus post alterum, dispositi fuerint. At ita lex certaminis foret iniquior. Est ergo intelligendum aurigas *eadem serie* constitui, et quemque, ut sors exierit, locum a meta remotiorem versus dextrum occupasse. Generalia tantum exhibet Maro, *loca sorte legunt*, Aen. 5, 132. ibid. 315. Nec magis proficias ex Sophocl. Electr. 709 sq. Citat Heyné Pausan. de hippodrom. Olymp. Eliacc. β', 20, 7. σήμηνε etc. Cf. supr. 326. ss. Transtulit Quint. Smyrn. in 4, 193 ss. τοῖσι δὲ σημαίνεσκε δρόμου τέλος ὠκυτάτοιο ἀτρείδης,—ubi notes Pauwium inscite in textum recepisse ὠκυτάτου. Necnon Virg. Aen. 5, 129—*hic viridem Aeneas frondenti ex ilice metam constituit signum nautis pater; unde reverti scirent, et longos ubi circumflectere cursus.* Sic Jason et socii πλαταμῶνα in Apoll. A. 365. Adumbratur forsan Homericum σήμηνε in Aen. 5. 317, *simul ultima signant.* λείῳ πεδίῳ, supr. 330. (361). ὡς μεμνέῳτο δρ. Exp. Sch. br. ὅπως ἐπιμελοῖτο καὶ ἐπισκοποῖτο τὸν δρόμον, μή τις περὶ τὸν καμπτῆρα (metam) πανουργήσῃ. Tuetur sens. et Sch. B. *memori—animo—contemplaretur:* vers. vulg. h. e. *attente observaret.* Ratio habetur ex consilio Nestoris, et infr. 423. μεμ-

νέωτο pro μεμνέοιτο (quale scriptum exhibet Knight) a μεμνέω. Form. obv. Odyss. ξ', 168. supr. ό, 18. ύ, 188.

Habetur in seqq. 362—72 descriptio cum summa ἐναργείᾳ efficta cursus usque ad metam: evolant equi; pulvis conglobatus excitatur; dissultant currus; ardentes instant aurigæ. (362). Conf. Sophocl. Electr. 711 sqq. (363). ὁμόκλ. ἐπ.—ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ. Sic Tragicus in loc. cit. οἱ δ' ἅμα ἵπποις ὁμοκλήσαντες, ἡνίας χεροῖν ἔσεισαν. ἐσσυμένως, *ardore concitato.* In seq. cf. διέπρ. πεδ. ad β', 785. (365). κονίη ἵστατο. Sic in Aen. 12, 407 sq. *jam pulvere cœlum stare vident.* "Præiverat Ennius: *stant pulvere campi;*——quod est Homericum κονίη ἵστατ' etc. Non multo aliter Aen. 6. 300. *stant lumina flamma,* h. e. stat flamma in luminibus:——et Horatianum: *stat Soracte nive.* Nonnus voc. *stare* e Lucilio: *interea stat sentibus pectus.*" *Heyné,* Not. Aen. 12, 407. Expenderat vim locut. Ernesti h. l. (366). ὥστε νέφος etc. Expressit Virg. in Georg. 3, 110, *fulvæ nimbus arenæ tollitur.* (367). χαῖται ἐῤῥώοντο. Cf. ά, 529. πνοιῇς ἀνέμοιο, *flatibus Euri:* Georg. 2, 339. Cf. μ', 207. (368). ἅρματα... ἀΐξασκε. Pulchre reddit Virg. in loc. illustri Georg. 3, 108 sq. Cf. C. S. (370). πάτασσε etc. Cf. Georg. l. c. 105 sq. locutt. antea obv. ή', 216. ν', 282. De "media regione pectoris" Lucret. *Heic exsultat enim Pavor ac Metus:* 3, 142. Wakef. Repetiit Maro in Aen. 5, 137 sq. cum adjecta notione, ἱεμένων νίκης, *laudumque arrecta cupido; immensa,* 6, 822. (372). κονίοντες π. Cf. ν', 820.

Equis ultima jam tenentibus, studia aurigarum maxime accenduntur: Eumelus præit, insequente propius Diomede—381. Huic, consilio Apollinis, scutica humi dejicitur; tardius procedunt equi, jamque victoriam amissurus est ni intervenisset Minerva, quæ jugum Eumeli frangit: ipse curru deturbatur—397. Evolat ante ceteros Diomedes, Minerva equos stimulante—400. (373). πύματον δρόμον, *extremam cursus partem.* δρόμος δίαυλος intelligitur (cf. Sophocl. Electr. 691.) quem, uno circuitu facto, complebant. Certamen diverse constitutum notes in loc. vs. 726, et in Olympiis. Vertitur in seqq. ἐφ' ἁλὸς, *retro versus mare.* Illustratur constructio ex γ', 5, ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων. ampliusque potest ex recentiore Ionico, Herod. 7, 31, ὁδὸς ἡ ἐπὶ Καρίης φέρουσα. Constat porro ex hisce designatum fuisse curriculum versus campi interiora; flecti dehinc retro versus mare. Cf. Sch. Vict. in Heyn. Obss. vss. 365. 374. (375). τάθη δρόμος, *intendebatur, acrior reddebatur, cursus.* (377). ἐξέφερεν—nempe, ἑαυτούς. *proxime insequebatur.* Compararim locut. cum ζ', 252. λαοδίκην ἐσάγουσα. Cf. loc. (379). αἰεὶ γὰρ etc. *Videbantur in eo esse ut currum conscenderent.* (380). πνοιῇ......μετάφρενον......θέρμετ'. Propinquitatem notant verba. Transtulit Maro in Georg. 3, 111. et verborum tenus Sophocl. Electr. 718 sq. (381). καταθέντε κεφαλὰς, *capitibus demissis.* Equorum gestus notatur quum ardentes maxime feruntur cursu. (382). καί νύ κεν etc. Vertit Virg. *transeat elapsus prior, ambiguumve relinquat:* Aen. 5, 326. h. e. utri victoria adjudicanda esset. Eadem pene formula sensus variatur infr. 526, ad q. l. citatur a Clarke vs. supr. relatus; minus apposite. ἀμφήριστον—ἔλασμα, Eust. potius νίκην. Mavult Heynè ἐκεῖνον, "ipsum fecit talem, de quo ambigi posset." Cf. Lectt. var. ad

Aen. 5, 326. (385). τοῖο δ' ἀπ' etc. *Lacrimatur præ indignatione Diomedes, quod equas Eumeli aucta celeritate euntes videtur, suos autem, stimulo amisso, deficientes.* Expressit colorem orationis Virg. in Aen. 5. 172. 3. Equi dicuntur βλάπτεσθαι supr. ζ', 39. (388). ἐλεφηράμενος, *fraude lædens*, vers. vulg. ex Sch. br. δι' ἀπάτης βλάψας. Vox obv. in Odyss. τ', 565, et in Hes. Theog. 330. Etymon constituitur a Lennep. ἐλαφρὸς, *levis.* ἔλαφος *agilis.* rad. ἐλάω. Eustath. ἐλπίς. (392). Casus Eumeli adumbratur in Sophocl. Electr. 743–48. αἱ δέ οἱ etc. *equæ seorsum extra viam currebant.* Hoc in loc. nobili Sophocl. τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ πῶλοι διεσπάρησαν ἐς μέσον δρόμον—vs. 747–8. Adumbravit etiam Virg. in Ae. 5, 202 ss. (393). ἐλύσθη, *provolutus est.* Comparant infr. ω', 510. quod reddit Virg. *genibusque* VOLUTANS *hærebat:* Aen. 3, 607. (394). αὐτὸς etc. *excutitur, pronusque magister volvitur in caput:* Aen. 1, 119. (395). περιδρύφθη. Latet vox in ἀμφιδρυφὴς, β', 700. (397). θαλερὴ φωνή. cf. ρ', 696. (398). Transtulit Maro; *radit iter lævum interior, subitusque priorem præterit:* Aen. 5, 170–1. Postea, in cursu pedestri, *primus abit, longeque ante omnia corpora Nisus emicat:* vs. 318. Cf. infr. 423.

Equos hortatur Antilochus, ut, Diomede jam prima auferente, contendant de præmio secundo cum Menelao—409. Addit insuper minas; nec pabulum, nec vitam ipsam iis certa mansura, si redeant victi—413. Stimulis acti feruntur, donec jam pervenitur ad locum angustum, cavum in solo factum imbre hiberno: Antilochus extra viam agit equos, et assequitur Menelaum; eum postea, suos, ne invicem currus illidantur, cohibentem præterit—437. (402). Conf. Apoll. β', 588 sqq. Transtulit ad certamen navale Virg. in hortatione Menesthei, Aen. 5, 188—97. præcipue vss. 404—9. *non jam prima peto Mnestheus, neque vincere certo; quanquam o! sed superent, quibus hoc, Neptune, dedisti; extremos pudeat rediisse: hoc vincite,——hoc prohibete nefas.* (410). ἐξερέω, fut. Ion. κομιδὴ in seq. revocat mentem ad similem hortationem Hectoris ad equos; cf. θ', 185 sqq. Ea, qualis fuit, declaratur in vss. 188 sq. (412) sq. κατακτενεῖ......αἴ κ' ἀποκηδήσαντε etc. Ira non tantum rationis expertia, sed etiam ἄψυχα, attingit: insigne est exemplum ι', 212—16. ἀποκηδ. *segniter agentes*: ad lit. *cura abjecta.* Cf. supr. 70. (414). Repetitus vs. ex θ', 191. (416). παραδύμεναι. ἐκ πλαγίου ἐπιδραμεῖν, καὶ οὕτως ἔμπροσθεν γίνεσθαι. Eust. *astu præterire.* (417). Vs. obv. supr. μ', 413. Vertit Virg. seqq. μᾶλλον ἐπιδραμ. *olli certamine summo procumbunt,* 5, 197 sq. (420). ῥωχμὸς etc. Vet. paraphr. ῥύαξ καὶ σχίσμα γῆς. Posterius tantum ad ῥωχμὸς spectat: ῥύαξ est vox Thucydidea sign. *rivus*: *cluvies* h. l. nempe χειμέριον ὕδωρ. Fauces hujusce intrat jam Menelaus. (421). ἐξέρρηξεν (μέρος τι) ὁδοῦ. Hoc Gaza, διέκοψε καὶ κατέσπασε τὸν ὁδόν. (422). τῇ ῥ' εἶχε μ. *hac dirigebat Menelaus, rotarum-concursum vitans:* vers. vulg. ponitur ideo th. τροχὸς, *rota.* Exponit Theod. Gaz. ad mentem Porphyrii δρόμον, *cursum*—φυλαττόμενος τὸ τρέχειν ἅμα. At leviculum hoc. εἶχεν—ἵππους—δρόμον. cf. supr. 325. (423). Cf. supr. 398. (424). ὁδὸς ducebat per ῥωχμὸν supr. 420. Quum jam propius a Menelao abesset, detorquet currum Antilochus

a recta via; equos subsistit Menelaus, circuituque levi facto, intrat fauces ῥωχμοῦ Antilochus, et Menelaum antevertit. Ad colorem horumce sua concinnavit Virg. in Aen. 5, 164 sqq. (425). Objurgatio Menelai: sic Virg. l. c. "*quo diversus abis? iterum: pete saxa, Menœte,*" *cum clamore Gyas revocabat etc.* (427). τάχα etc. Optime constituit sensum Sch. Vict. "cum angustiam superaveris, latior tibi præbebitur campus ut me prætereas." Lectt. aliæ præbentur, περ ἐλάσσεις, παρελάσσῃς, παρελάσσαις. Cf. Obss. Heyn. h. l. Optarim κεν ἐλάσσῃς, *possis præterire*. Ellipsis solita obv. in seq. *cave ne utrosque lædas*: probandum quoque, ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους......μή πως δηλήσεαι etc. ἅρματι κύρσας—cf. infr. 435. (431). ὅσσα δὲ etc. *quantus est disci jactus, qui ad humerum adductus projicitur, quem juvenis vir emiserit—tantum juxta invicem spatium conficiunt.* οὖρα, h. e. ὅρα, ὁρμήματα. cf. κ', 351. δίσκουρα. infr. 523. Sensum vocis ἐπιδραμέτην incuriose reddit vers. vulg. (433). Confecto simul spatio, (δίσκου οὖρα,) cedunt retro (ἐρωοῦσι) equi Menelai, ipso cohibente, ne currus collidantur. (436). εὐπλεκέας. Cf. supr. 335. Vox obv. Hes. Scut. Herc. vs. 306.

Objurgat Antilochum Menelaus: profitetur se jusjurandum exacturum priusquam præmium certaminis ille auferat—441. Equos et suos incitat—447. (439). οὔτις etc. Formula jam nota, γ', 365. (440). ἐπεὶ οὐ etc. *quoniam non recte dicimus, nos Achivi, te sapere.* "Videmus et hic notionem prudentiæ cum honestate conjungi." *Heyné.* Juramentum quod memorat in seq. erat, omnia rite et absque dolo fecisse Antilochum: erat hoc lex certaminis. (444). φθήσονται γοῦνα καμόντα πρότερον ἢ ὑμῖν—*prius deficiet istis robur.* Cf. supr. π', 314. Exhibet Sch. br. φθίσονται, *peribunt,* (quod absurde in sua posuit Schrevel. cum φθήσονται,) at doctior altera lectio. Firmat Paraphr. vet. φθάσουσιν ἀσθενήσαντες. (446). sq. Cf. supr. 417.

Primus eorum in cœtu considentium Idomeneus advenientem conspicit Diomedem, quem, Eumelum expectans, primum non agnoscit: oratione habita, quod revera acciderat conjicit, Eumelum, fracto curru, excidisse—472. (448). ἀγῶνι. Cf. supr. 258. (450). Ἰδομενεὺς—anne quia acie pollebat?—"Propter amicum solicitus"—Sch. B. (452). τοῖο etc. *audiens eum incitantem equos, etiam dum longius aberat, agnovit: percepit vero equum insignem præeuntem, qui cetero quidem corpore spadix erat, at in fronte alba macula, rotunda instar lunæ, apparebat.* Homerica est syntaxis ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν etc. cf. supr. χ', 322. Notes artic. δεικτικὸν, τὸ ἄλλο. *toto isto corpore quod frontem non complectitur—eatenus* (τόσον) *spadix est etc.* (460). ἰνδάλλεται, simpliciter nunc, *videtur,* ἔοικε. Cf. supr. ρ', 213. (461). αἳ κεῖσε etc. *quæ eousque,* h. e. ad metam circumflectendam, *erant optimæ.* Vox κεῖσε respicit ad seqq. περὶ τέρμα etc. (466). καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἐλ. *et non feliciter ei cessit dum equos circumflexerit.* Notandum est Sophoclem hinc arripuisse describendi materiam in Electr. 744 ss. variatam ex supp. 391—7. (468). αἱ δ' ἐξηρώησαν etc. *ipsæque via excesserunt, postquam furor invasit animum.* Hoc ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, supr. 393. (470). δοκέω etc. Diomedem adesse autumat;—

Hoc vero, reclamante Ajace—et cum summa dicendi acerbitate—qui Eumelum accedere affirmat—481. Ad convicia res redit: acriter reponit Idomeneus: Oilidem ad sponsionem provocat, tripode vel lebete posito, arbitro Atride—487. Compescit animos Achilles, iramque principibus adeo indignam—498. (474). τί πάρος λαβρεύεαι; Vers. vulg. *quid continuo garris?* Comparat bene in hoc sensu Heynè locutt. cum πάρος in ά, 553. σ', 425. Alterum sensum apponit Vet. Paraphr. τί πρὸ καιροῦ λάβρως καὶ ἀπερισκέπτως λαλεῖς; h. e. *intempestive.* Affine est quod indicatur in Sch. br. πρὸ τῶν ἄλλων. Prætulerim, tanquam doctiorem, prius appositum: vox πάρος *consuetudinem* innuit, additurque sensu acerbiore. Etymon voc. λαβρεύειν habetur in paraphr. cit. λάβρος, *impetuosus, præceps:* Homericum est: cf. β', 148. ό, 625. C. S. Convicium generali sensu respondet dictis antea, ν', 824. αἱ δέ etc. *illæ vero procul——currunt*: ut adeo nec te decet, qui minime perspicacissimus es, tam fidenter pronuntiare. Prætulerim lect. αἱ δ' ἔτ' ἄν. *illæ vero adhuc procul:* est M. S. Townl. De epith. ἀερσίποδες, cf. supr. σ', 532. et not. infr. 501. (479). λαβραγόρην—ἀμείνονες. Apte observat Sch. B. (not. vs. 476): ἀγροικωδης μεν ἡ λοιδορια, ἀλλα μιμειται διαθεσεις *(ingenia)* των θεατων. δεδοκται γαρ τῳ ποιητῃ, παν ειδος εργων και λογων διαγραψαι. "Pictura poesis." (481). εὔληρα, *habenas.* Th. εἰλεῖν, *volvere, flectere.* (483). ἄλλα τε π. *cetera omnia inferior es* (præterquam in conviciis ingerendis). δεύεσθαι—cf. ί, 636 etc. (485). ἢ τρίπ. περιδώμεθον. "Faciamus sponsionem pignore posito, tripode vel lebete. Ut supr. χ', 254 erat ἐπιδόσθαι, pro δόσθαι μάρτυρας ἐπί τινι χρήματι, sic nunc τρίποδος περιδώμεθα est δώμεθα ὅρκον περὶ τρίποδος, quem pœnæ loco daturus erit uter nostrum temere contenderit. Od. ψ', 78. nutrix ad Penelopen oppignerat se: δώσομαι (ὅρκον) περὶ ἐμαυτῆς, ὥστε σε κτεῖναι ἐμὲ, jurejurando obligabo me tibi, ut me interficias." *Heynè.* Citat loc. Odyss. Clarke, additque Aristoph. Equ. 788. Sens. gen. exprimitur, *tripode deposito certemus.* (486). ἵστορα. Cf. σ', 501. (488) sq. ὤρνυτο......ὥστε ἀμείψασθαι. (490). καί νύ κε etc. *et nunc ulterius adhuc contentio progressa esset.* προτέρω, cf. γ', 400. δ', 507. etc. Ad instar horumce componuntur vss. Apoll. Arg. A, 492–4. προτέρω δέ κε νεῖκος ἐτύχθη, εἰ μὴ κ. τ. λ. (492). Cod. Harl. habet ἀμείβεσθε. Notatur a Clarke ut lectio, quoad *syntaxin,* bona: *prosodiam* improbat. Ignorabat vir doctus recte constitui scriptionem, Fεπέεσσι. (496). ἐπειγόμενοι,—σπεύδοντες περὶ ν. At voci mediæ vis inest.

Contentionem principum dirimit adventus Diomedis: præmia τὰ ἔξοχα, tripodem et feminam, aufert Sthenelus—513. (501). ἀειρέσθην—vocis mediæ accipio—*se attollebant.* Adumbratur in epith. ἀερσίπους, supr. 475. etc. Locut. πρήσσειν κέλευθον, ξ', 282. sic πρ. ἅλα, Od. ί, 492. et aliquoties, (ut infr. ώ, 264. Od. γ', 476,) πρ. ὁδοῦ. Hoc vero dicitur elliptice. (502). ῥαθάμιγγες. Cf. λ', 536. (503). πεπυκασμένα. *Obducta laminis aureis* etc. erant antea operculis β', 777. Ad discrimen notandum fortasse exp. paraphr. κεκαλυμμένον τὰ πέριξ ἄκρα. κεκοσμημένα, Sch. br. (504). Celeritatis species exhibetur: *levis in pulvere linquebatur canthorum orbita.* ἐπίσσωτρα, ί, 725. (507). ἀνεκήκιεν. Cf. ή, 262. Speciem, supr.

π', 109 sq. expressit Maro, *sudor fluit undique rivis*, Aen. 5, 200. Cuncta in h. l. habemus graphice admodum depicta,—equos anhelantes—heroem ipsum—socium adoperantem. Epith. παμφανόωντος in seq. explicatur bene ex vs. 503. (510). μάτησεν. Cf. ε, 233. (512). δῶκενέ τάροις ὥστε ἄγειν. Est formula in Homericis frequentata: comparat Clarke cum Aen. 5, 538, FERRE *sui* DEDERAT *monumentum—amoris:* variatam notes in vs. 572. Addas exempl. Aen. 1, 323. 5, 262. supr. χ', 404.

Antilochus secundus advenit: Menelaus, quem astu præterierat, subsequitur; intervallo tamen minimo, ut adeo, si plus curriculi restaret, statim esset transgressurus—527. Meriones quartus accedit—531, deinde Eumelus, spectaculum miserandum, confracto curru—533. (514). Notat Clarke voculam ἄρα connectere sententiam cum ea quæ præcesserat vs. 433. (517). ὅσσον δὲ etc. Intervallum designatur inter Antilochum et Menelaum: *quantum a rota equus distat, qui dominum trahit per campum cursu-concitato cum curribus; hujus quidem attingunt canthum pili extremi caudæ, is autem prope admodum currit, neque prorsus magnum (est) spatium in medio, (ea) per amplum campum currente* etc. (518). τιταινόμενος. Cf. 324. (523). δίσκουρα, plur. a nom. δίσκουρον, h. e. δίσκου οὖρον, supr. 431. Diminutum fuerat intervallum postea ob celeriores equos Menelai. (524). ὀφέλλετο. Cf. γ', 62. (526). προτέρω. Cf. supr. 490. (527). Cf. supr. 382. (528). Designatur spatium quod inter Menelaum et Merionem intervenit——jactus hastæ: hoc antea δουρηνεκὲς, κ', 357. Caussæ narrantur 530 sq. segnities equorum, ipsiusque imperitia. Notatur usus Ionicus vocis ἥκιστος. ἦν ἧκ. ὥστε ἐλαύνειν, *scientia aurigandi erat infimus.* Additur ἐν ἀγῶνι, fortasse quia in *pugna* arte instructior. (533). Sensus videtur constituendus, Eumelum ante se (πρόσσοθεν) egisse equos, manu autem currus traxisse: reperio in Sch. Ven. B. et agnoscere videtur fidus Scholiastarum interpres, Th. Gaza. Huc conf. Aen. 5, 270—2. 280. 1.

Conspecto Eumelo, miseratione motus Achilles præmia secunda ei vult assignata; comprobantibus ceteris, de injuria queritur Antilochus—547. Achilli plura adesse quibus, si libeat, Eumelum donet; at se nemini præmium secundum, nisi vi extorqueatur, concessurum—554. Benigne audit Pelides, suisque Antilocho concessis, thoracem eximie elaboratum Eumelo tradit—565. (536). Cf. Aen. 5, 282—5. (538). δεύτερα, h. e. κατὰ τὰ δ. ut notavit Ern. nisi velis numerum mutatum; nam syntaxis Homerica hoc admittit. Sic in seq. τὰ πρῶτα. (542). δίκῃ ἠμείψατο docte vertit Ernesti, *jure agere, jus urgere cœpit:* h. e. litem movere. Simpliciter Sch. *merito respondit*, quod Gaz. ἐνδίκως ἀπεκρίνατο. Illud probarim. Porro hoc jurgium de præmio transtulit Virg. in Aen. 5, 341 ss. Cf. infr. 566. (545). τὰ, ἐκεῖνα, φρονέων—Angl. *in consideration of etc.* Locut. antea obvia. βλάβεν, *læsæ fuerunt—cursu impeditæ.* Supr. 387. Notat in seq. Ernesti τὸ ἀνακόλουθον in αὐτὸς......ἐὼν pro αὐτῷ......ἐόντι, ut in β', 350—3, κρονίωνα......ἀστράπτων. At scribi poterat salvo metro αὐτῷ τ' ἐσθλῷ ἐόντ', et novam clausulam videtur incipere τὸ τι,—vix ergo concesserim viro docto analogiam ex-

emplorum: potius acceperim αὐτὸς...ἰὼν ut nominativi sint *absolute* (ut dicunt) positi. (546). ἀλλ' ὤφελεν etc. "Ce passage est remarquable, car Homere y enseigne bien formellement que les hommes ne peuvent reüssir dans leurs desseins que par la priere." Dac. in loc. Exempla sunt insignia γ', 119—21. infr. 768 sqq. Aen 5, 233 ss. (551) sq. ἔπειτ'......ἠὲ καὶ αὐτίκα νῦν,—*vel postea, ludis peractis, vel statim nunc coram Achivis.* (555). μείδησε etc. Ad exemplar Homericum habemus adumbratum ingenium Aeneæ in Aen. 5, 348—50. 358. *Tum pater Aeneas, "vestra, inquit, munera vobis certa manent:—me liceat casus misereri insontis amici. Risit pater optimus olli* etc. (560). θώρηκα. Cf. Aen. 5, 259—62. et narrat. supr. φ', 183. (561). Dubitatur de junctura; optimam reor, ᾧ χεῦμα κασσιτέρου περιαμφιδεδίνηται, *cui ora extrema cassiteri fusi ducta est circumcirca.* χεῦμα est "quod fusum sit": hinc *flumen*, Aesch. Eumen. 288. Vers. vulg. refinxi ut sensus explicatior sit. (565). εὐμήλῳ etc. *hoc juvenem egregium præstanti munere donat*: Aen. 5, 361. Add. vs. 282.

Inter hæc assurgit Menelaus, sententiasque ceterorum exposcit—de fraude Antilochi conquestus—574. Juramentum exigit ab Antilocho eum integre omnia egisse, nec dolo fuisse usum—585. Respondet ingenue Antilochus, caussamque adfert—animi juvenilis temeritatem—590. Libenter concedit præmium quod tulerat—597. (566). τοῖσι etc. et infr. 585 δόλῳ,—*hic totum caveæ consessum ingentis, et ora prima patrum, magnis Salius clamoribus inplet, ereptumque dolo reddi sibi poscit honorem*: Aen. 5, 340—2. Conf. cum seqq. ἐν δ' ἄρα κήρυξ etc. supr. σ', 505 ss. (574). δικάσσατε, μηδ' ἐπ' ἀρ. Convenit supr. σ', 502. *Decide impartially on both our claims.* ἐς μέσον, *aperte, palam.* Exp. Heyn. "μέσως ἐξ ἴσου, judicio animi in neutram partem inclinato; re petita a lancibus." Colorem præbuit Sch. B. μη ἑτεροβαρως. Possit quoque, *inter ambos certantes.* (576). De modo vertendi multum disceptatur: at si in nexu accipiamus vss. 571. 2. 7. 8. sequentia forsan constabunt: *Menelaus carries off the prize having prevailed aginst Antilochus by unfair representations: forsooth! because his horses were inferior* (vs. 572), *and he possessed of more address* (vs. 571) *and influence.* Subjecta ideo sunt, εἰ, Antilocho; αὐτὸς, Menelaus. βίῃ adjectum putarit ob studia adversa ceterorum. Restat secundum,—ut αὐτὸς in vs. 578 ad Antilochum respiciat, utque sejuncta accipiantur αὐτὸς δὲ κρ. etc. *ipse autem et in arte et in vigore juvenili præstat.* Aliæ perpendenti patebunt; primam vero rationem prætulerim. (579). ἐγὼν αὐτὸς δικ. ipse litem dirimam. ἐπιπλήξειν—ἐλέγξειν. respondet ὀνόσσεται supr. ι, 55. Angl. *I think that none here will gainsay my decision.* (581). ἣ θέμις ἐστί—form. solennis; cf. β', 73. *Sicut fas est—ante currum—tenens manu flagellum—equis tactis—jurato per Neptunum.* ἱμάσθλ. ῥαδινὴν—μάστιγα λεπτὴν καὶ ἐπιμήκη. Addit Sch. br. εὐκίνητον, unde forsan suum "argutum" habet vers. vulg. Perdunt vim in seqq. qui jungunt ἵππων ἁψάμενος cum ἔλαυνες. error hic notatur Schol. A. et cum eadem prava distinctione invenio in paraphr. vet. At vera (quam exposui) patet ex ξ', 271—3. (584). γαιήοχον. Cf. ι, 183. Mire Sch. br. γαιήοχος ὁ

τοῖς ὀχήμασι γαίων, ὅ ἐστι γαυριῶν. ἱππικὸς γὰρ ὁ θεός. At minime secundum analogiam est etymon, videturque ex h. l. effictum, ut reddatur ratio quare in juramentum vocetur Neptunus. Recte Gaza, τὸν συνέχοντα etc. τὴν γῆν. Vss. excitat Pausan. in Achaicc. 21, 3, ad explicandum epith. Nept. ἱππικός. Cf. supr. 307. (588). πρότερος...ἀρείων. Hoc ad *dignitatem*, ad *ætatem* illud respicit. πρεσβύτερος—κρείσσων. (589). Apprime hæc delectant; indoles mitis, animus generosus, verecundia amabilis Antilochi. Color sententiæ convenit cum γ', 108. 9. κ', 225. 6. ἐπιτλήτω κρ. *compesce animum*: τέτλαθι...καὶ ἀνάσχεο, ά, 586. (592). εἰ δέ νυ etc. *et si quid ex meis majus aliud postulaveris, id illico concessum malim, quam tibi constanter gratia excidere, et in deos esse sceleratus.* (594). βουλοίμην (μᾶλλον) ἤ etc. Cf. ά, 117. σοί γε, *tibi præsertim.* Emphaticum est γε. Compares locut. in seq. πεσεῖς ἐκ θυμοῦ cum εἶναι ἀπὸ θυμοῦ, ά, 562 sq. ἀλιτρὸς dictum accipit Heyne de *inverecundo*: talium memoratur supplicium supr. ό, 204. Vulgo perjurium intelligebant. De ἀλιτρὸς cf. θ', 361.

Affectu benigno motus Menelaus, ex sua parte, equum Antilocho concedit: hoc ob sua, patrisque, et fratris egregie facta—611. Lebetem aufert ipse—613. Meriones, talenta duo auri—615. (597). τοῖο δὲ θυμὸς etc. Pro junctura quam exhibui sic vertas; *illius autem animus recreatus est, ut ros* (ἰαίνεται) *circum spicas segetis crescentis, quando horrescunt arva; sic tibi, Menelae, recreatus est animus.* Dicitur hoc modo ἔερση ἰαίνεται π. σταχ. per hypallagen orationis (qua nihil est usitatius, vel apud Romanos) pro στάχυες ἰαίνονται ἔερση etc. Retinet juncturam Gaza, supplet vero,—οἷον εἰ ἔερση......περιεχύθη, quod sensum satis expedit, at minuit valde pulcritudinem imaginis quæ latet in ἔερση ἰάνθη, affectu mentis rei ἀψύχῳ tributo. De ἰαίνειν,—εσθαι, cf. not. ό, 101. Optime huc transfertur significatus, *tepescere*, qui Homericus est (cf. Od. κ', 359), ex loc. parall. Apoll. Γ, 1019. *at ros tepescit circum aristas etc.* qua ratione porro exulat inversio sententiæ. At non cum Heynio verterim *liquescit*, quod non existimo probatum per locc. cit. Od. μ', 175. Arg. Γ, 1019. verbum τήκεσθαι *affectum* monstrat—ἰαίνεσθαι, *caussam.* Ad locut. ληΐου ἀλδήσκοντος, sc. ἔερση, excitantur vss. venusti Pind. Nem. 8. 68 ss. αὔξεται δ' ἀρετά, χλωραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτε δένδρεον ἀΐσσει κ. τ. λ. Imprimis vero conferas locum nobilissimum, Georg. 2, 325—35. Cf. C. S.

In not. h. l. distinctionem refingit Ernesti, τοῖο δὲ θυμὸς ἰάνθη. ὡσεὶ δὲ περὶ στ. etc.—φρίσσουσιν ἄρουραι, ὣς ἄρα σοι, κ. τ. λ. nempe ut nova sententia exordiatur cum ὡσεὶ δέ. Alii ponunt ἔερση......(ἰαίνονται) ἄρουραι. at cum dispendio manifesto sensus poetici. Mire Paraphr. vet. φρίσσουσιν ἄρουραι,—ξηρότερά εἰσι τὰ χώρια—quod nihilo minus venustatem perimit, et adversatur sensui τοῦ φρίσσειν toties obvio: *segetes altæ, campique natantes—horrescunt*: Georg. 3, 198 sq.

(602). ὑποείξομαι αὐτὸς, *vicissim et ego cedam.* Vis media percipitur. (603). παρήορος. Vox a *sensibilibus* desumpta, (cf. ή, 156. θ', 87,) et ad *mentem* translata: *solutam* indicat, φρένα ἠερεθομένην, γ', 108. ἀεσίφρων, ύ, 183. (605). δεύτερον etc. "*post hæc cave, ne præstantiores decipias, iis præstare cupias.*" Ern. ἠπεροπτεύειν. Cf.

γ', 39. 399. (606). Sensus: *tibi iram condono, ob merita egregia, quod erga alterum vix libenter fecerim.* παρέκπεσιν, præter animi affectum: cf. ή, 120. etc. (608). ἀδελφεὸς——Thrasymedes. (613). λέβηθ' etc. *Tertia dona—lebetas*: Ae. 5, 266. Cf. supr. 267 sqq.

Donatis omnibus relinquitur quintum præmium, phiala (supr. 270). Hanc Nestori addicit Pelides, certando quippe ob senectutem impari—623. Lætus accipit honorem senex; dein pro more de virtute ejus pristina inter æquales concionatur: grates agit Achilli—650. (615). ὑπελείπετ' ἄεθλ. Vidimus enim Eumelum donatum extra ordinem. 560 ss. (620). δίδωμι......αὔτως. Quærunt vim Intpp. οὕτως ἐπ' οὐδενί, Gaz. *Gratis*, V. vulg. At, ut monui sæpius, *gestum* innuit verbum. Solent cum hisce comparare loc. Ae. 5, 531—6, ubi similiter Acestes " exsors ducit honores." Erat tamen ille in numero certantium, vs. 493. (622). ἀκοντιστὺν—*jaculorum certamen*: vulg. Præfert Heynè, *numerum certantium*, collato δ', 86, ubi obv. κατεδύσεθ' ὅμιλον. nec adversatur Sch. br. ἀκοντίου ἀγῶνα, nam ἀγὼν est et *cœtus*: cf. 258. Legit porro Ernesti ἐνδύσεαι, quod " magis poeticum et exquisitum" appellat; et in hoc videor intelligere virum doctum: exquisitum foret in recentiore poeta, at simplicitati Homericæ neutiquam respondet. Elegantia est. (627). οὐδέ τι etc. *neque manus omnino ex humeris se motant agiles.* Comparatur locut. in Hes. Theogon. 150, χεῖρες......ἀΐσσοντο, de filiis Terræ ac Urani. (629). Solennis modus incipiendæ orationis senilis, εἴθ' ὡς ἡβώοιμι, quem transtulit Virg. Ae. 5, 397, ss. *si mihi, quæ quondam fuerat—si nunc foret illa juventa.* cf. ή, 132. Legitur vs. ibid. 157. λ', 669. In seqq. recenset Nestor res ab eo præclare gestas dum funebria Amaryncei a filiis celebrarentur: erat Thessalus, qui in Elidem immigraverat, opemque una cum filiis Actoris Augeæ contra Hectorem tulerat. Cf. Pausan. Eliacc. ά, 1, 8. Buprasium memoratur supr. β', 615. iterumque in orat. Nest. λ', 759. παῖδες—Diores, β', 622. Hippostratus, Apollod. 1, 8, 5. (632). De Epeis cf. β', 619. De Pyliis, ibid. 591. Aetoli memorantur ί, 525. erant ex Elide oriundi. Pausan. ubi supr. (634). Recensentur in ordine certamina: pugilatus, πυγμαχία. lucta, πάλη. cursus, πόδες. hastæ jactus, ἀκοντιστύς. curule, ἱπποσύνη. Quinquertium, πένταθλον, ita proponitur, in ultimo cujus certamine tantum se victum perhibet, vs. 638. οἴοισί μ' ἵπποισι etc. *equis solis me præteregerunt filii Actoris (idque) numero, equis ante (ceteros) actis, invidentes (mihi) victoriam, quum maxima isti (certamini) relicta fuissent præmia.* Versionem quam dedi τῶν πρόσθε βαλόντες tuetur vs. supr. 572. expositum censeo πλήθει in vs. 641, ἔσαν δίδυμοι, ut adeo conjuncta eorum opera victoriam facilius pararent. (640). Accipio παρ' αὐτόφι ut sit παρ' αὐτοῖς, h. e. ἵπποις—*certamini curuli.* Probatur et αὐτόφι pro αὐτοῦ, ex τ', 255, ἐπ' αὐτόφι, *ibidem*; nunc, *in loco certaminis*, ἀγῶνι. (641). δίδυμοι. Hinc nata fabula, quam ex Pherecyde desumpsit Sch. br. λ', 708, Molionides fuisse bicorpores, συμφυεῖς. Cf. C. S. ὁ μὲν ἔμπεδον etc. Cf. supr. χ', 127 sq. Excitat Clarke h. l. Ae. 7, 586. (647). χαίρει δέ μοι etc. Efficitur junctura diversis modis. Erat primum mihi obv. ἦτορ χαίρει......(ἕνεκα τῆς)

τιμῆς, (διὰ) ἧς ἔοικέ με τετιμῆσθαι, reliquis ὡς......λήθω interpositis. Collatis deinde Editt. præstantiss. sequentia duo erui, quæ satis constiterint: χαίρει δέ μοι ἦτορ, ὥς μευ ἀεὶ μέμνηται......οὐδέ σε λήθω (ἕνεκα τῆς, *in respect of the*) τιμῆς, (διὰ) ἧς ἔοικέ etc. Hoc viri docti, Wolf. Knight. Heynianum est alterum, χαίρει δέ μοι ἦτ. ὥς μ. α. μέμνησαι (οὐδέ σε λήθω) ἕνεκα τ. etc. *lætatur mihi cor quod mei semper memor es (nec te effugio) præmii respectu, quo me honorari par est.* Secundum, quod vulgo prostat, tuetur vet. paraphr.: at in eo ordine, quo probaverim, recensui. ἐνηέος, *benevoli erga te.* (650). χάριν μενοεικέα, *gratiam, quod satis sit.* In sensu nonnihil diverso Flaccus, *debita jura vicesque.* Repetitur fere formula in Odyss. ζ', 180, orat. Ulyssis, quam et adumbravit Virg. in Ae. 1, 603–5, *dii tibi—— præmia digna ferant.*

Oratione Nestoris finita,—proponitur certamen 2dum, pugilatus: præmia, victori mula, victo poculum duplex—656. Ut prodeant viri duo certaturi hortatur—663. Assurgit primum Epeus minaciter se efferens: dein contra illum Euryalus—678. (653). πυγμαχίης ἀλεγ. *pugilatus ærumnosi.* Sic Apoll. B. 76. ἀπηνέα πυγμαχίην. Cf. Aen. 5, 363—7. θῆκεν ἄεθλα—*geminum pugnæ proponit honorem etc.* vs. 365. (655). ἀλγίστη δαμάσασθαι—*mettlesome.* In laudem miratur dictum Heyné! (659). ἄνδρε etc. *nunc, si cui virtus, animusque in pectore præsens adsit, et evinctis adtollat brachia palmis:* Ae. 5, 363 sq. Conf. Apoll. Rh. B, 15 sq. (661). χαμμονίην. Convenit vox cum epith. ἀλεγεινὴ supr. 653. Cf. χ', 257. (664). ὄρνυτο δ' αὐτίκα etc. *nec mora; continuo vastis cum viribus effert ora Dares:—caput altum in prælia tollit:—nec plura moratus, tum læva taurum cornu tenet atque ita fatur;* Aen. 5, 368. 9. 375. 381. 2. (670). μάχης ἐπιδεύομαι. Cf. ρ', 142. (673). ἀντικρὺ, *penitus;* ut διαμπερές. (674). κηδεμόνες. Supr. 163. Prodeunt infr. 695—8. Sunt *fidi æquales* in Ae. 5, 468. μενόντων, ut ἀντιοώντων supr. 643, pro μενέτωσαν, *manento.* (676). ὣς ἔφαθ' etc. Cf. Ae. 5, 385 sq. Euryalus memoratur supr. β', 565. (679). ὅς ποτε etc. Adumbrat hanc narratiunculam Virg. in Ae. 5, 370—4. δεδουπότος,——ἐν πολέμῳ τεθνηκότος, Sch. br. Favet sensui ν', 426. Apoll. Rh. A. 1304. Reddebant simpliciter *defuncti.* Cave autem ne accipias Euryalum interfuisse ludis funebribus Œdipi, quum ex Epigonis sit: ὃς respicit ad Mecisteum. (681). τὸν μὲν etc. Diomedes est ἀρωγὸς Euryali, ut Acestes Entelli, Ae. 5, 387 ss. Cf. 424. (684). δῶκεν ἱμάντας—*cestus pater extulit:* Ae. l. c. At hi ἱμάντες sunt *lora* quibus manus et brachia ligabant, qualia describuntur in Theocr. Diosc. 81. Cf. et Apoll. Rh. B. 63. 4.

Pugiles rite instructi prodeunt: insequitur descriptio pugnæ breviter et ζωγραφικῶς effícta. Percussus demum ad maxillam Euryalus vertigine corripitur; quem titubantem erigit Epeus, traditque sociis exanimem—698. (685). τὼ δὲ ζ. Lineas Homericas respexit Apoll. Rh. B, 67–9. Theocr. porro l. c. 80–3. *Constitit in digitos extemplo adrectus uterque, brachiaque ad superas interritus extulit auras:* Ae. 5, 426 sq. Cf. et Sil. Ital. 16, 295 sqq. Constructio in vs. est ἀνασχομένω σὺν χερσὶ—nam qui jungunt συνέπεσον χερσὶ tautologiam inducunt. (687). ἔμιχθεν. *Inmiscentque manus manibus,*

pugnamque lacessunt; 5, 429. (688). δεινὸς etc. ὣς τοῖσι παρῆιά τ' ἀμφοτέρωθε καὶ γένυες κτύπεον. βρυχὴ δ' ὑπετέλλετ' ὀδόντων ἄσπετος. Apoll. l. c. 82–4. Ampliavit et Maro vss. 433–6. præsertim—*duro crepitant sub volnere malæ;* fortasse respexit et ad Theoc. l. c. 100. ἔῤῥει δ' ἱδρὼς π. *sudor fluit undique rivis;* Ae. 5, 200. Comparent studiosi præcedd. cum Apollon. ubi supr. 85–7. (690). κόψε etc. *perculitque illum circumspectantem ad genam.* κόψε μεταΐγδην ὑπὲρ οὔατος, ὀστέα δ' εἴσω ῥῆξεν. ὁ δ' ἀμφ' ὀδύνῃ γνὺξ ἤριπεν. Apoll. vss. 95-6. Cf. Theocr. vss. 127–29. Ae. 5, 435. (691). ὑπήριπε γυῖα. Comparat Clarke Ae. 5, 447 sq. Minus apposite. Speciem magis referunt, *trementi genua labant,* 431 sq. (692). Pugilem ictu consternatum—prosilientem—labentem humi—exquisite depingunt sequentia: *velut quando sub primo impetu Boreæ exilit piscis, juxta litus algosum, nigerque continuo fluctus ipsum operit etc.* Expressi vers. vulg. φρὶξ est et *superficies horrescens maris,* ut μέλαιναν φρῖχ' ὑπαλύξει, φ', 126., et pro eo significatu refingi potest versio. (694). αὐτὰρ......ἐπειὸς etc. Ad personam Acestæ trahit Virg. Ae. 5, 451—2. (695). φίλοι etc. *consurgunt studiis Teucri et Trinacria pubes——ast illum fidi æquales, genua ægra trahentem, jactantemque utroque caput, crassumque cruorem ore ejectantem,——ducunt ad naves; galeamque ensemque vocati adcipiunt;* Ae. 5, 450. 468–72. Sic in Diosc. Theocr. vss. 99 sq. (698). ἀλλοφρονέοντα, *mente alienatum.* Vulg. De deliquium passo intelligendum est: vocem adscivit Theocr. ubi supr. 129. πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν κεῖτ' ἀλλοφρονέων. Exponit Apoll. l. c. vs. 97. τοῦ δ' ἀθρόος ἔκχυτο θυμός.

Tertia præmia proponuntur—*luctæ.* Victori, tripos duodecim boves valens: victo, femina—705. Indicto certamine, assurgunt Ajax major, et Ulysses; statimque se ad operam accingunt: at post varios conatus, procedente minus certamine, paciscuntur ut alter alterum tollat, quo res ad eventum citius perducatur—724. Ajax primo Ulyssem tollit, et ipse prosternitur: Ulysses deinde Ajacem: uterque hac vice humi procumbit—732. Nec amplius sinit, ut certent, Achilles; ambobus vero æqualia præmia addicit—739. (701). πάλαισμ. ἀλεγ. Cf. supr. 653. Notes hinc sua transtulisse Quint. Cal. in lib. 4, 215 sqq. (702). ἐμπυριβήτην—qui igni admoveri posset, non ἄπυρον, ί, 122. qui vel esset inter domus ornamenta, vel ἀνάθημα. Cf. Heyn. (705). τεσσαράβοιον. Haud inficete *pro sexu* Dna. Dacier; " je suis fort scandalisée de voir que les Grecs estimoient deux fois d'avantage un trepied qu'une belle esclave adroite et habile. Il me semble que cela est un peu grossier." At, mi femina, non agitur nunc de ætate Lodovici XIV. (710). ζωσαμένω. Supr. vs. 685. ἄρα, *ut mos erat.* (712). Invicem prensabant ut *tigna culminis,* ἀμείβοντες, λαμβάνουσιν ἀλλήλων. ζωγραφίαν comparationis in corporum situ gestuque depingendo notarit quivis. (714). τετρίγει......νῶτα, *stridebant* (ut τετριγυῖα supr. 101, *stridula*) *terga,* ἀπὸ χειρῶν, *nexu, prensatione manuum.* Video interpunctum ita a Wolfio: vulgatum tamen, et deterius, ἑλκόμενα ἀπὸ χειρῶν, expressit Knight. Videtur Gaza legisse ὑπὸ χ'. qua ratione junctura satis procedit. (715). νότιος ῥέεν etc. Compararim locut. νότιος ἱδρὼς cum Virgilianis, *maria humida,* Ae. 5, 594.

" nunc *humida* circum *stagna* volant :" 12, 476 sq. Accuratius fortasse *copiosus sudor*, quod a versione exprimitur, *sudor fluit—rivis*. Cf. supr. 507 sq. 688. (716). σμώδιγγες, obv. β'. 267. Dicitur in seq. αἵματι φοινικόεσσαι, non de sanguine elicito, sed, ut alicubi invenitur expressum, *genæ rubentes sanguine*, de colore vibicum. (720). Comparare possis locut. κρατερὴ ἲς ὀδυσῆος cum notissima, βίη etc. αἴαντος. cf. et β', 851. Atqui h. l. apposita est versio literalis. ἔχεν, *prohibebat*. (721). Vacillant Editt. inter ἀχαιοὶ et ἀχαιοὺς. Illud cum doctiss. Damm prætulerim; nam ἀνιάζειν dicitur ut plurimum *immanenter*,—*sollicitum esse, tædium concipere :* cf. σ', 300. Od. γ', 460. 598. *transitive* vero in Od. τ', 323. (724). ἤ μ' ἀνάειρ' etc. *vel me tolle, vel ego te.* " Est verbum (τὸ ἀναείρειν) luctæ proprium,—quum, ut exitum lucta haberet, alter alterum, qui tergum obverteret ejus pectori, attolleret. Ibi ergo Ulysses, dum tollitur, calce ferit poplitis flexum, a quo ictu cecidit retro Ajax. Id πάλαισμα dictum ἰγνύων ἀφαίρεσις." *Ernesti*—h. e. *poplitum ablatio.* Simili phrasi utuntur nostrates. Vicissim in seqq. dorsum præbet Ajax, ut Ulysses eum attollat; hoc ægre efficit, labiturque demum onere gravatus. (731). Quantum ad sensum parum interest an γόνυ interpretemur de genu Ulyssis vel Ajacis : hoc alterum tuebantur veteres. Reddunt vulgo *genu implicuit.* (734). εἰ μὴ, etc. Transtulit hæc Maro ad πυγμαχίαν. *tum pater Aeneas procedere longius iras, et sævire animis Entellum haud passus acerbis, sed finem posuit pugnæ.——prælia voce diremit :* Ae. 5, 461–7. Similiter in Quinto, 4, 263 sqq. certamen Diomedis et Ajacis dirimit Nestor in ludis funebribus Achillis. (735). ἐρῐδαίνετον......τρίβεσθε. Videmus hic exemplum luculentum syntaxeos parum curiosæ. Cf. γ', 452.

Quartum proponitur certamen —*cursus :* præmia,—crater argenteus, bos, semitalentum auri—752. Assurgunt certaturi Ajax Oilides, Ulysses, Antilochus—756. Exit primus Ajax, minimo deinde intervallo Ulysses—765. Precatur hic Minervam ut ei opem ferat; dea, precibus auditis, membris vigorem addit ; Ajacem impeditum prosternit—774. Prima aufert Ulysses, secunda Ajax; ultimus accedit Antilochus, cui Achilles extra ordinem addicit semitalentum auri—797. (740). Ex Homericis sua de cursu hausit Maro, Ae. 5, 286—361, descriptionis etiam *circumstantias* adumbrans. Conf. cum vss. 740—53, Ae. 5, 286—314. τίθει ἄεθλα—*præmia ponit ;* 292. (743). Intexitur narratio de poculo : id Phœnices dono dederant Thoanti, regi Lemnio; deinde Euneo, nepoti ejus, cessit; a quo acceperat illud Patroclus pro pretio redemptionis Lycaonis: narratur hoc supr. φ', 41. σιδόνες πολυδαίδαλοι, *artifices ingeniosi,* πολύτεχνοι, Strab. in loc. laud. a Clarke de arte omnigena Sidoniorum : 16, p. 1076. Oxon. Cf. ζ', 290 sq. (744). ἠεροειδέα—σκοτοειδῆ, Gaz. conv. cum οἴνοπα, α', 350. etc. Suavissimum sonat. (745). στῆσαν—*collocarunt,* vers. vulg. cum nullo sensu definito. Ex Od. β', 391, στῆσε (*navem*) δ' ἐπ' ἐσχατιῆς λιμένος etc. interpretatur Heynè *naves statuerunt :* suffragatur vet. Paraphr. προσώρμισαν, *appulerunt.* Officit huic, mea sententia, mutatio subjecti minus venusta, ἄγον κρητῆρα—στῆσαν νῆα—ἔδωκαν κρητῆρα. Reconditior est sensus Er-

nesti, "*exposuerant venalem; nam et vendere est* στῆσαι etc." notione haud dubie desumpta ex lancibus: cf. supr. ν', 745. reclamante tamen Heynio: vix enim id constitui venale dixeris quod mercatores postea ἔδωκαν. In hoc vir doctus parum sibi constat, nam in not. ad vs. 741 dixerat, "craterem a Phœnicibus *venum* expositum *emerat* Thoas rex." Ernestio adstipulor. (748). Constr. θῆκεν ἀέθλιον (ἕνεκα, *in honorem*) οὗ ἑτάρου, (ἐκείνῳ) ὅστις πέλοιτο etc. Ceterum in hoc variat narrationem Virgilius, propositis præmiis, equo. pharetra, galea—communiterque omnibus, spiculis bipennique. Legit Knight in vs. ἄεθλον: hoc antea Heynè ob inseq. Fου Obss. h. l. (751). λοισθήϊα—nempe ἄεθλα, ut infr. 785, præmia ejus qui ultimus adveniret. Lectionem adhibui ex Heyn. Wolf. quum in omnibus fere antea editum fuisset λοισθῆϊ, *ultimo*, a recto λοισθεύς. (752). *Aeneas quibus in mediis sic deinde loquutus;* Ae. 5, 303. (754). Ornate hæc profert Virg. 5, 294—302. (757). στὰν δὲ etc. Cf. supr. 358. *locum capiunt*, Ae. 5, 315. (758). ἀπὸ νύσσης, vulg. *a carceribus;* et in hoc sensu eleganter vertit Maro, *conripiunt spatia,—limenque relinquunt, effusi nimbo similes.* 5, 315 ss. Accipit Ernesti τέτατο dictum pro ἦν "eleganter,—propter longitudinem curriculi. Sic latini *porrigi* etc." Suffragatur Gaza, ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας (*the starting post*) ἐξετάθη ὁ δρόμος. At opinor Virgilium respexisse potius loc. sim. Odyss. θ', 121 sq. ubi de *carceribus* sermo evidenter est. In h. l. interpretor νύσσαν, *metam*, ut in cursu equestri, supr. 332. Ultima (πύματον δρόμον, infr. 768) jam conficientes, certantes acrius intendunt vires: hoc in verbis τέτατο δρ. inclusum reor, ut antea τάθη δρόμος, vs. 375 (cf. loc. 373—5,) et bene exponitur a Sch. br. μετὰ προθυμίας ἐξετείνετο. Accipias ideo cursum esse δίαυλον, a carceribus ad metam, et exinde, quum eam circumflexissent, ad carceres; et in hac parte cursus certantes summas vires protulisse.

(759). ἐξέφερεν (ἑαυτὸν) ὀϊλ. *Primus abit, longeque ante omnia corpora Nisus emicat, et ventis et fulminis ocior alis:* Ae. 5, 318 sq. Cf. Quint. Sm. 4, 195 sq. (760). Luculenter poeta designat intervallum; *id esse quod radii est a pectore mulieris quem perite admodum ea manibus tractet, e subtemine extrahens fila.* Longe aliter interpretatur Damm, qui de femina *nente* accipit, vertitque κανὼν, *fusus*—et πηνίον μίτον, *filum ad telam faciendam factum.* Tenebrosus valde locus est ob artis verborumque obscuritatem: satis tamen expeditus quod ad notionem intervalli attinet. Cf. Heyn. Obss. VIII. p. 509—14. (761). τανύσσῃ, *projiciat*, vers. vulg. et bene h. l. appositum notes quum illustret comparatio cursum τανυσθέντα. Cf. supr. 324. (762). μίτος est *filum*: πηνίον, *licium, subtemen*, e pluribus μίτοις confectum. Tela e jugo ad parietem desuper pendula, pondere subter appenso, elaborata est; ergo femina pectore prope admoto opus facit—ἴσχει (radium) ἀγχόθι στήθεος. (763). αὐτὰρ etc. *sed pone vestigia premebat pedibus, antequam pulvis funderetur circum*, qui nimirum ictu pedis excussus fuerat. Hoc variavit Virg. *calcemque terit jam calce Diores, incumbens humero:* Ae. 5, 324 sq. Inseqq. cf. cum sup. 380. 1. (766). ἴαχον etc. *tum vero ingeminat clamor, cunctique sequentem instigant studiis, resonatque fragoribus æther:* hæc in navali certamine Virg. Ae. 227. 8.

Cf. et Sil. Ital. 16. 319-32. (768). π. δρ. τέλεον. *spatio extremo, fessique, sub ipsum finem adventabant*: Ae. 5, 327 sq. Precationem Ulyssis in seqq. transtulit Virg. in vss. 233-8. (771). Cf. ἑ, 121. 2. Ornatius adumbrat Maro in 5, 239 ss. (773). ἀλλ' ὅτε δὴ etc. *sed quum jam in eo essent, ut in præmium irruerent (involarent*, vulg.). Vertit Virg. ferme ad lit. in Aen. 5, 327-33. sed variata suaviter imagine in seqq. per Nisi et Euryali, conjunctissimorum, amicitiam. Initia sunt episodii pulcherrimi in Aen. 9, 176 ss. Adumbrantur et Homerica in Quint. Sm. IV, 200 sq. sermone casuque mutuo sumtis ex Il. ζ, 39. (776). Cf. supr. 166. (781). ὄνθον ἀποπτύων—*faciem ostentabat, et udo turpia membra fimo.* Ae. 5, 357. 8. (783). παρίσταται—παρμέμβλωκε, δ', 11. (784). οἱ δ' ἄρα etc. *risit pater optimus olli*: Ae. 5, 358. (787). Conspicitur et in h. l. indoles mitis Antilochi, qui nec invidia nec ira movetur quod ultimus omnium accesserit. Honorem facile concedit senioribus, Ajaci Ulyssique: huic præsertim, qui viribus tam polleat. (791). ὠμογέροντα. Notionem expressit Maro; *cruda deo viridisque senectus*, Ae. 6, 304. Tricantur de verbo Intpp. quasi non satis constet γῆρας ὠμὸν esse *crudum*, h. e. *immaturum;* nondum eo profectum ut vires corporis solvat. Dicitur alias ὠμὸν γῆρας, præcox; Od. ό, 356. Vertas seqq. *difficile est autem Achivis, excepto Achille, contendere (cum illo) cursu.* (795). αἶνος μέλεος dicitur qui perperam effertur; qui laudanti nil gratiæ confert; verbo, qui, ἀχάριστος est. De voce conf. κ', 480. Adnotat bene Ernesti rationem hic haberi ingenii φιλοτίμου Achillis. Cf. π', 83. 95 ss.

Quintum certamen proponitur, singulare: præmia, spolia Sarpedonis; victori insuper gladium Thracium addit quem ab Asteropæo abstulerat: cf. supr. φ', 183. Prodeunt Ajax major et Diomedes—812. Ajax primo hastam emittit, nec sanguinem elicit, thorace ictum retundente—819. Jugulo Ajacis contra imminet Diomedes, quem, ne adversi aliquid accideret, sistunt a certando Achivi: præmia æqualia sortiti (Diomedes vero, ensem) abeunt—825. (800). Cf. supr. π', 663 ss. (805). Constr. ὁππότερος φθῇσιν ὀρεξάμενος (τοῦ ἄλλου κατὰ τὸν) χρόα etc. *quicunque prior vulnus intulerit, attigeritque intus viscera.* Lusus satis atrox! Veteres emolliebant exponendo ἔνδινα per τὰ μελῆ, vel τὰ ἐντὸς τῶν ἐντέων, *cutem:* at hæc est nova significatio pro re nata efficta. Versum resecat Knight, Aristarchum sequutus: hoc modo junctura satis procedit et offensio tollitur. Emendationem Bentleii refert Heynè, audaciorem nonnihil, φθήῃ ἐπιγράψας χρ. κ. sublato vs. 806. displicebat nempe syntaxis ὀρέξασθαι χρόα, cum debet esse χρόος. At retulerim accus. χρόα potius ad φθήῃ, nisi magis arrideat constructio quam supra expressi. (809). ξυνήϊα, *communia.* (810). ἀθετεῖται. Sch. A. " Lacinia omnino resecanda." *Knight.* (813—16). Vss. repetiti fere ex γ', 340 ss. Inest vero quod displiceat h. l. cum de ludo ἐναγωνίῳ agitur præsertim in vs. 815. (821). αἰεὶ ἐπὶ τῷ αὐχένι ἐστοχάζετο τῇ αἰχμῇ. Vet. Paraphr. ἐπέκυρε, *assequi-conabatur*, Vulg. Melius foret, *imminebat, observabat*—ἐδόκευε (Ψ, 340). Hoc convenit cum exp. Sch. B. ἐτήρει. Discrimen notatur inter κύρειν αὐχένος et αὐχένι. Hoc est *collo imminere*: illud, quod Atticorum erat,

(cf. Matthiæ, G. Gr. § 363.,) *collum assequi.* Vid. Heyn. Obss. T. VIII. pp. 523. 4.

Certamen sextum; discus profertur qui victori, loco præmii, cessurus est—835. Prodeunt certaturi, Polypœtes, Leonteus, Ajax Telam., Epeus. Aufert præmium Polypœtes—849. (826). σόλον interpretatur Sch. br. "massam, sphæræ instar." δίσκον autem, planum circulare. αὐτοχόωνον porro, *arte non elaboratum:* hoc vers. vulg. *e fornace-rudem.* Comparat Heynè locut. ἄροτρον αὐτόγυον in Hes. Opp. β', 51. h. e. aratrum cui dentale (γύης) adnatum est natura, non arte compactum. Secundum hoc αὐτοχόωνος est totus fusus in fornace; nec postea expolitus. (828). ἀλλ' ἤτοι etc. Cf. ζ', 416 ss. (832). Sensus horum sic constituendus est: *quantumvis ampla prædia possideat qui hoc præmium auferat* (ὁ χρεώμενος), *non ei necesse erit ut in urbem mittat ad emendum ferrum, sed operariis ejus quod satis sit ad usus rusticos ex hac massa, vel per quinque annos venturos, præbere poterit.* Jejune, nec satis accurate, effertur in vers. vulg. (835). παρέξει, nempe ὁ χρεώμενος. Mire vet. paraphr. παρέσται δοῦναι, quasi sit παρέξει αὐτὸν, sc. ὁ σίδηρος, *se præbebit ipse.* Constructio frequenter obvia est cum simplice ἔχειν, etiam in Homericis: at dubito de παρέχειν. (836). *Polypœtes:* β', 740. μ', 127 sq. *Leonteus,* ibid. (839). ἑξείης, *in ordine,* sortito. Sic μεταστοιχεὶ supr. 358. 757. (845). Ultra jactus ceterorum discum contorquet Polypœtes, et spatium definitur quantum transjecit,—καλαυροπηνεκές. καλαῦροψ, *pedum.* σημαινει το ροπαλον, απο του καλου (*a ligno*) και το ρεπειν. Sch. A. Vox est Hesiodea, κᾶλον. (847). τόσσον etc. *tantum jactu superavit spatium totum,* nempe, quod disco jaciendo constitutum fuerat. Eustathii constr. fuit, τόσσον ὑπερέβαλε πάντα σήματα διὰ παντὸς ἀγῶνος.

Certamen septimum, τῆς τοξικῆς. Proponuntur præmia, bipennes decem, totidemque securiculæ. Erigitur malus, et huic per pedem, funiculo illigato, adnectitur columba: qui eam figat victorem fore, et bipennes sortiturum; securiculas autem, qui funiculum assequatur,—858. Certaturi adsunt Teucer et Meriones: ille primum jaculatus, a columba aberrans, funiculo sagittam infigit; Meriones vero, voto facto Apollini, columbam, dum volat, transfigit, et præmia prima aufert—882. (850). αὐτὰρ ὁ etc. *Protenus Aeneas celeri certare sagitta invitat, qui forte velint, et præmia ponit; ingentique manu malum de nave Seresti erigit, et volucrem trajecto in fune columbam, quo tendant ferrum, malo suspendit ab alto.* Ae. 5, 485 ss. Accipienda sunt σίδηρον, πελέκεας, ut apposita, *secures ex ferro.* Cf. infr. ω', 58. Vertunt vulgo ἰόεντα, *spiculis-conficiendis-aptum,* quæ est expositio ultima in Sch. br. Th. ἰὸς, *sagitta.* Proponitur alterum, ἴον, *viola,* et ἰόεντα esse (ut ἰοειδέα, λ', 298.) epitheton ad colorem *nigricantem* spectans. Acceperim dictum de ferro apprime elaborato *(tempered steel),* cui inditur color *violaceus.* (854). καθ' ἧς—ἄρα, *ut constituta est.* (861). κλήρους etc. Pro more: *dejectamque ærea sortem adcepit galea:* Ae. 5, 490 sq. τεῦκρος δὲ πρ. *et primus clamore secundo Hyrtacidæ ante omnis exit locus etc.* (863). Usus singularis verbi ἀπειλεῖν, *minari,* pro εὔχεσθαι. Comparat Heynè supr. ύ, 83—5, ubi ἀπειλαὶ sunt ὑποσχέσεις, *pro-*

missa. (865). ὄρνιθος etc. *Ast ipsam miserandus avem contingere ferro non valuit, nodos et vincula linea rupit, quis innexa pedem malo pendebat ab alto: illa notos atque atra volans in nubila fugit.* Ae. 5, 509–12. (870). σπερχόμενος etc. Transtulit pene ad literam Virg. *tum rapidus jamdudum arcu contenta parato tela tenens, fratrem Eurytion in vota vocavit, jam vacuo lætam cœlo speculatus; et alis plaudentem nigra figit sub nube columbam:* Ae. 5, 513 ss. Adumbratio autem exactior conspicitur ex lectione in exemplare Massiliensi, σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐπεθήκατ' ὀϊστὸν τόξῳ. ἐν γὰρ χερσὶν ἔχε πάλαι, ὡς ἴθυνε. Sic, ut in l. c. Aen., uterque proprium arcum habet, suumque paratum tenet Meriones, cui statim aptet sagittam avemque trajiciat. Adsciscit lectionem acutissimus Knight cum interpunctione Heyniana, secundum quam verteris hoc modo; *deinceps vero festinans Meriones admovit sagittam arcui; in manibus enim tenebat dudum; sic deinde dirigebat.* Satis tamen procedit vulgata lectio (quæ Aristarchea est) modo similem distinctionem adhibeas.

Medelam alteram proponit Heynè in not. h. l. ἀθέτησιν nempe versus 871, recepto 870 ex Massiliensi. At durius id sonat, ἐπεθήκατ' ὀϊστὸν, positum sine subjecto, τόξῳ. Improbat porro Knight locutionem in Aristarchea, ἐξείρυσε τόξον χειρὸς, quam minime Homericam pronuntiat: at non ita ἐξείλετ' ὀϊστὸν (cf. δ', 116.), quam e vestigg. lect. Antimachi induxerim, damnato altero 871. Lectio ea est, ἐξείλετο τόξον χερσὶν κ. τ. λ. (872). αὐτίκα δ' ἠπ. Cf. γ', 119 sqq. (874). τρηρ. πέλ. cf. supr. χ', 140. (875). δινεύουσαν.—*lætam—et alis plaudentem*: Virg. ubi supr. venustissime. Sic de devolante Miltonus, *throws his sleep flight in many an airy wheel.* (876). Variata hæc conspicias in Aen. l. c. delapsa avis secum refert sagittam. Homerica 877—81 ζωγραφικωτάτως comparantur, præsertim species avis moribundæ in vs. 879. (880). ὠκὺς δ' ἐκ μ. *decidit exanimis, vitamque reliquit in astris ætheriis.—attonitis hæsere animis—Trinacrii Teucrique viri.* Ae. 5, 517 sq. 529 sq.

Præmia certaminis octavi proponuntur, *jaculandi* nempe. Hæc sunt hasta et lebes ὁ ἄπυρος. Assurgunt certaturi Agamemnon et Meriones: Achilles vero, sensu dignitatis regiæ motus, eos a certando dehortatur, et honorem primarium Agamemnoni tribuit—hastam Merioni—897. (885). λέβης ἄπυρος jam sæpius obv. notatur. ἀνθεμόεντα vulgo interpretantur *floribus-varium.* Sic Gaz. ἀνθηρὸν καὶ ποικίλον. Angl. *chased.* Præfert Heynè simplicius, *fulgidum;* cui *floreat,* h. e., *niteat* species. Sic λευκὸν supr. 268. (886). ἥμονες ἄνδρες,—ἀκοντισταί. *Jaculandi periti.* Nescio annon nimis subtiliter observatum fuerit a Dna Dacier, "Agamemnon ne s' est pas levé pour disputer les autres prix qui etoient plus considerables, mais il se leve pour le dernier, pour montrer qu' il ne veut que faire honneur à Patrocle et à Achille. Mais Achille ne souffre pas que personne concoure avec lui, il lui donne le premier prix. Il y a là une bienséance qui merite d'ètre remarquée." (896). ὅγ' ἥρως, Agamemnon. Tradit præconi, Talthybio (γ', 118), suum præmium ut in tentorio recondat.

NOTÆ IN LIBRUM VICESIMUM QUARTUM ILIADIS.

[Επιγραφή]. Ludis peractis, cœnæ somnoque se dant Achivi; Achilles noctem insomnem ducit amici desiderio affectus, raptatque ter circa tumulum ejus Hectorem curru religatum—18. Apollo, ob contumeliam indignatus jam toties repetitam, apud deos conqueritur, eos cultus religiosi quem Hector sæpissime solebat offerre parum memores arguens—54. Querelis motus Jupiter per Thetidem, ut ab ira desistat, imperat Achilli; simulque ad Priamum Iridem mittit quæ cohortetur, ut oblato pretio filium recipiat—186. Obsequitur Priamus: res autem memorata terret Hecubam quæ pro salute viri, Achillem adeuntis, timet; at non moratur Priamum, qui dona pretiosa colligit, hisque plaustrum onerari, ab Idæo præcone dirigendum—sibi currum parari jubet—282. Hecuba, ut libationem faciat, monet; dehinc, dextro omine accepto, iter ingrediatur. Hæc omnia rite fiunt—321. Preces exaudiuntur: ei Jovis jussu occurrit Mercurius, a quo per sopitos vigiles ad tabernaculum Achillis deducitur—467. Achilles a rege supplice facile exoratus, pretium redemptionis accipit, corpus ei lotum et vestibus involutum restituit, undecim dies induciarum ad sepulturam concedit, cœnæque adhibitum honestissime dormitum dimittit—676. Priamus e somno excitatus a Mercurio, et, ut reditum maturet monitus, die orto in urbem regressus, cum magna omnium lamentatione excipitur—717. Luctus inde et lamenta solennia instituuntur, quæ primo Andromache—746, tum Hecuba—760, inde Helena—776, exordiuntur. Exstructo deinde rogo, justa persolvuntur—804.

Ministerium deorum in hoc libro conspicitur: Apollinis, 32—119. Jovis, per Thetidem, Iridem, Mercurium, 77—469. 679—94. Titulus rhapsodiæ inter veteres fuit ἕκτορος λύτρα.

Pulcherrima exhibetur effigies viri affectu et desiderio moti: spectaculo ludorum peracto, quod breve aliquod solatium doloris oblivionemque adferre poterat recurrit ægritudo animi, abrumpitur quies,

versat sese huc et illuc, erigitur demum ex lecto—sede potius miseriæ quam curarum adminiculo. Bene h. l. Dna. Dacier: "Voici encore un passage que Platon condamne dans le. 3. liv. de sa République. Il ne peut souffrir que ce Poëte represente un Héros, et un fils de Déesse si foible dans sa douleur, et il trouve cet exemple d'une dangereuse consequence. Mais cette censure me paroît très injuste. Ce qu' Achille fait ici, et ce qu'il a fait au commencement du 18. liv. où sa douleur est encore plus marquée c'est ce que de plus sages de lui ont fait dans une grande affliction. Homere n'a pas voulu faire de son Achille un sage: il a voulu donner un charactere fougeux et emporté etc. Loc. Plat. laud. est Republ. III, p. 388 *a*. citat ille vss. 10. 11. 12. Cf. cum hisce β', 1 sq. (5). παιδαμάτωρ, suavissimum epitheton: iteratum, Odyss. ι', 373. Fons videtur esse unde sua venustissima hausit Alcman in vss. ab Heynio restitutis: cf. not. Ae. 8, 26 ss. Apollonius porro – ἐπήλυθεν εὐνήτειρα νὺξ ἔργων ἄνδρεσσι, κατευκήλησε δὲ πᾶσαν γαῖαν ὁμῶς. τὴν δ' οὔ τι μίνυνθά περ εὔνασεν ὕπνος, ἀλλά οἱ ἐν στέρνοις ἀχέων εἱλίσσετο θυμός. Δ, 1058. ss. Cf. C. S. (7). Junctura seqq. est, ἠδὲ μιμνησκόμενος τῶν (ἐκείνων) ὁπόσα τολύπευσε etc. εἶβε δάκρυον. De voce τολυπεύειν cf. supr. ξ', 86. (11) sq. Suavissima compages! δινεύεσκ' ἀλύων, *oberrabat mœrens.* Voc. ἀλύειν conf. ε', 352. οἷος ἀλᾶτο, ὃν θυμὸν κατέδων, ζ', 201. οὐδέ μιν ἠὼς...λήθεσκεν. h. e. *insomnis manebat usque ad ipsum mane.* (14). Sententia potest duplici modo constitui. In vulgatis ante Heynianam junctura probata est, ἀλλ' ὅγε...δησάσκετο, cum distinctione plena post ὄπισθεν. Obstat huic molestum illud δὲ in vs. 15. Tuentur tamen viri docti Wolfe, Knight; quorum hic, doctrina digammatica edoctus, ejicit τὸ δὲ in vs. 16, mire autem novam sententiam cum eodem inchoat. Junctura possit constitui, ἀλλ' ὅγε —ἐπεὶ ζεύξειεν κ. τ. λ. δησάσκετο δὲ ἕκτ. διφρ. ὄπ. (ὥστε) ἕλκεσθαι—τρὶς ἐρύσας κ. τ. λ. παυέσκετο, *iterum quieti se dedit, postquam ter raptaverat corpus.* Hoc ipse prætulerim nisi quod male me habet syntaxis ζεύξειεν......δησάσκετο δὲ, quod jure forsan grammaticæ imperfecte constitutæ tribueris. Restat ut accipiatur δὲ in vs. 15. ut supr. μ', 12. vertaturque *tunc, demum*, ut δή. Junctura fit proinde, ἀλλ' ὅγε δησάσκετο δὴ ἕκτ.—τρὶς δὲ ἐρύσας, παυέσκετο. Ceterum compares hanc ἀεικείαν cadaveris cum narratis supr. χ', 395 ss. add. ψ', 13. Ministerium Apollinis adumbratur ex ψ', 188–91. interest tamen, quod αἰγὶς h. l. pro nebula substituitur. Repetitur vs. 21 ex l. c. 187.

Visu Hectoris contumelia affecti commoti immortales Mercurium primo, ut corpus clam abducat, hortantur—24. Displicet hoc consilium Junoni, Neptuno, et Minervæ, in odio contra Trojanos perstantibus—30. Duodecimo tandem die post mortem Hectoris, aperte inter deos queritur Apollo, eos esse immemores θεοσεβείας Hectoris; Achillem porro, contra quod fas sit, sævire in *terram insensilem*—54. Reponit acriter Juno: minime æquum esse ut in eodem loco honoris habeantur Hector Achillesque; ille, e mortali natus,—hic, e dea—63. Litem dirimit Jupiter, qui Thetidem vult arcessitam, ut ea Achillem moneat de reddendo corpore—76. (24). κλέψαι. Dignum deo facinus! Monet Heyne, "furtum esse h. l. honestum; nihil aliud esse, quam subducere corpus manibus immanis hominis." Comparat simile

officium Mercurii in ἐ, 390. Mythum ex Eratosthene exscribit Sch. br. circa Mercurium κλέπτην,—*callidum, quidquid placuit, jocoso condere furto:* Horat. Carm. 1, 10, 7 sq. At hæc recentiorum figmenta ab Homericis aliena sunt. Proinde et hunc locum et superiora, ἐ, 385–404, improbat acutissimus Knight tanquam rhapsodorum inventa. Salse irridet Ethnicorum mythos de ἑρμῇ δολίῳ Luc. Diall. Deor. VII. p. 220. Hemst. εὔσκοπον. Epith. tributum censeo ob ministerium solenne: est enim διάκτορος. cf. φ', 497. Exponit Gaza, τὸν καλὸν κατάσκοπον. Sic Homerides in Hymn. Merc. l. 15, νυκτὸς ὀπωπητῆρα. et hoc fortasse cum *artis* respectu, ut Luciani illud ὀξύχειρ,—*light-fingered:* ib. § 2. Alii exponunt συνετὸν, ut Flacc. l. c. supr. *callidum:* πολύτροπον, H. M. 13. (27). ἔχον, *perstant*—in odio. διέκειντο, Gaz. quod et Sch. B. h. c. ἔχον τὴν διάθεσιν. Memineris h. l. *sævæ memorem Junonis—iram,* Ae. 1, 4. (28). ἀλεξάνδρου etc. Cf. ζ', 356. (29). νείκεσσε. Vacillant expp. inter ἔκρινε et ὕβρισε. utramque conjunxit vers. vulg. *contumeliose—damnavit:* oppos. ᾔνησε, *sententia—comprobavit.* Ad judicium Paridis, rem notissimam, verba respiciunt. μέσσαυλον, *tugurium*—in agris. Hinc *pastor* appellatur in Od. Horat. 1, 15, 1. *Idæus pastor:* Cic. Ep. I. 16. (30). τὴν δὲ etc. Venerem: *et dixit Veneri; vincis utramque Venus;* Ovid. Art. 1, 248. Intelligitur ex inseqq. ἥ οἱ πόρε μαχλ. *quæ ei injecit libidinem exitialem.* Fortasse huc respexit Silius Ital. apparatum judicii narrans, *postrema nitenti affulsit vultu ridens Venus etc.* VII. 467—φιλομμειδὴς ἀφροδίτη. Obversatum est menti poetæ quod ei feminarum pulcherrimam promiserat Venus.

Apposite ad vs. 27 ss. laudaris Ae. 1, 25—8, *necdum etiam caussæ irarum sævique dolores exciderant animo; manet alta mente repostum judicium Paridis, spretæque injuria formæ, et genus invisum.* Res sane, ut vulgatæ satis famæ, νεῖκος τῶν θεῶν, perhibetur a veteribus qui in seculis posthomericis vixerunt: controversia vero jam olim exorta est, an tale quid poetæ ipsi innotuerit. Huc spectat quod excitat Clarke a Macrob. 5, 16. quod porro Ernesti ex Hemst. Luc. T. 1. p. 253 *a.* Crisin subjicit R. P. Knight, ejectis vss. 23—30. " Omnes fabulæ de Paride agris enutrito, et dearum de pomo aureo litibus ab eo judicatis, serioris ævi sunt, et e mystica vel symbolica religione ortæ. Quin etiam ἀτη disyllabum Homerica lingua non agnoscit; et μαχλοσυνη vox serioris notæ est."

(31). δυωδεκάτη......ἠώς. Tempus constituitur sic; altero die a morte Hectoris materiam parabant ad exstruendum rogum: justa persolvebant sequenti nocte: tertio die acti sunt ludi funebres: per novem dies durabant contentiones deorum de corpore Hectoris; hoc narratur infr. 107. ss. (33). σχέτλιοι. cf. β', 112, etc. δηλήμονες, *injuriosi, noxii.* Crimen ingrati animi diis objicit, qui Hectorem, tam pium hominem, negligunt,—οὐκ ἔτλησαν σαῶσαι. (40). ἐναίσιμοι, *quod fas sit sentientes.* Cf. ζ', 521. ἀτάσθαλον depingit: cf. infr. 54. γναμπτὸν νόημα, supr. ὑ, 203, στρεπταὶ φρένες. ἄγρια οἶδεν, in phr. Hom. *est truci ingenio,—immitis.* (42). Deest verbum post εἴξας ut compleatur sententia, quæ nunc editur: subaudiri possit ᾖ ut sit εἴξας ᾖ, *obsequutus fuerit*—comparatque ad hoc syntaxeos stabiliendum Eustath. ς', 307. Recepit in contextum Knight emendationem Bentleii, εἴξασκε, et hoc

modo procedit sent., *qui animo instigatus, vadit contra ovium pecora etc.* (45). Notatur. vs. desumptus ex Hes. Opp. ά, 316, et ut alienus a loco, sententia, persona. Explicatur a Clarke ex Eurip. Hippol. 385. (46). μέλλει—ὀλέσσαι. Effertur hoc secundum formulam Homericam: vertas; *fuerit enim qui alium, vel adamatum magis, perdiderit—vel fratrem germanum, vel filium: sed tamen luctu lacrimisque expletus plorare desiit* etc. τλητὸν γὰρ—secundum poetæ tritum illud, *levius fit patientia quidquid corrigere est nefas.* (49). μοῖραι—*natura.* "Ita comparati sunt homines, ut ipso temporis progressu ac decursu luctus minuatur, dumque dolori adsuescimus, sensus levetur." *Heyné.* (52). Supplet Sch. B. ἢ του παύσασθαι post κάλλιον......ἄμεινον, et hoc præstat. Effert Gaza per positiva καλὸν......ὠφέλιμον, et conjungit (ut vulgo fieri solet) cum inseqq. Vertas vs. 53. Angl. *let him beware, lest, valiant as he is, he may incur our displeasure.* Friget Heynianum illud δέδοικα, μὴ—*vereor ne nos dii irascamur.* (54). κωφὴν γαῖαν, *glebam sensu carentem,* cadaver sc. Cf. λ,' 390. ξ', 16. Hoc expressit Tragicus, τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν, Antig. 1030. et Priamus, ἀτασθαλίαν, supr. χ', 418. (56). εἴη, h. e. ἔστω—habento hæc locum si in eodem gradu honoris Hectorem et Achillem ponetis; non aliter. Oratio consimilis obvia est in Od. ό, 434. εἴη τοῦτο pro ἔστω οὕτως. (58). γυναῖκα etc. *suxitque mammam feminæ.* Notat idioma Ernesti, γυναῖκα μαζὸν pro γυναικεῖον,—ἁπλοῦν ἀντὶ κτητικοῦ. illustrat porro Sch. Ven. ex φ', 37, ἐρινεὸν......νέους ὅρπηκας. Add. θ', 48. Ἴδην δ' ἵκανε......γάργαρον. Cf. ύ, 44. inter Atticos, Thucyd. 1, 107. Rarior est usus inter Latinos, qui adsciscunt tamen. θήσατο, exp. Gaz. ἐθήλασε. Notes errorem boni viri, quum θηλάζειν sit *mammam præbere,*—θηλάζεσθαι, *sugere.* (60). ἀτίτηλα. Cf. έ, 271. (63). δαίνυ', h. e. ἐδαίνυο pro ἐδαίνυσο, form. legit. imperf. ex δαίνυμι. Hinc codices quidam exhibent δαίνυσ'. *Ern.* Epulis adest Apollo ἔχων φόρμιγγα, ut ά, 603. (68). ἐπεὶ οὔτι φ. *quia nunquam prætermittebat munera:* hæc appellat *sacrificia.* ἡμάρτανε exp. ὑπερώρα. Locut. adscivimus in vernac. *he never missed,* et primario significatui vocis ἁμαρτάνειν, *aberrare a scopo,* convenit; nisi malis, ἡμάρτανε *(peccabat)* κατά τι τῶν δώρων. At in antiquo poeta melius est significationes vocum radicalibus earum proximas apponere: metaphorica et reconditior, cum eadem constructione, postea apud Atticos invaluit. Cf. Fisch. III. *a.* p. 368. (69) sq. Vss. repetiti ex δ', 48. 9. (71). ἀλλ' ἤτοι etc. Ang. *but let us forego the plan of removing secretly, etc.* Sensum, qui intellectui facilis est ex supr. 24., expressit Gaza ex Sch. B. ἀλλὰ τὴν μὲν περὶ τὸ κλέψαι βουλὴν ἐάσωμεν. (73). παρμεμβλ. Cf. δ', 11. (74). ἀλλ' εἴ τις etc. h. e. εἴθε, *utinam!* Sch. B. Prætulerim ut simplicius, *si quis Thetidem vocarit*—ἀγαθὸν εἴη. fere ut Galli, *je serois bien aise.* Cf. κ', 111. Pergit Sch. ὥσπερ δε εἰποντος, ἀλλ' ἀγε δη τινα μαντιν κ. τ. λ. (ά, 62), ἀνιστη καλχας, οὑτω και νυν ἡ ἰρις. την δε θετιν ἀποστελλει προς ἀχιλλεα δια το της συμβουλης εὐπαραδεκτον. Memorat ex Sch. A. lect. θέων h. e. τρέχων, *currens.* Absonum hoc plane.

Abit Iris perlatura ad Thetidem Jovis, de redemptione Hectoris, voluntatem; eique inter ceteras Nereides fatum filii ploranti supervenit—86. Obsequitur Thetis, invita primum, mandato Jovis, sese-

que ad iter accingit—94. Consessum deorum intrans honorifice a ceteris excipitur—102. (78). μεσσηγὺς etc. Cf. ν', 12. 33. Quod sequitur, μέλας πόντος, dictum accipiunt Scholl. et Eustath. de sinu Cardiano, qui antiquitus dicebatur Melas: confirmat interpretationem Sch. Vict. necnon Apollon. Rh. laudatus in Obss. h. l. a doctiss. Heynè,—Arg. A. 922. (80). Vertas: *ea autem, massæ plumbeæ similis, in imum delapsa est, quæ, apud cornu agrestis bovis, ingressa descendit piscibus cruda-vorantibus mortem inferens.* μολυβδαίνη, *plumbea-glandula*—funiculo appensa, ad gravandum, ut descendat ille in fundum. ἀγραύλοιο β. κ. *buffalo's horn.* Exponit optime Sch. A, συριγγα (cylindrum) ἐκ κερατος βοειου, ἥν παρετιθησαν τῃ ὁρμιᾳ ὑπερ το ἀγκιστρον, ὁπως μη οἱ ἰχθυες ἀποτρωγωσι τον λινον. At intelligebant alii per κέρας, την συμπλοκην των τριχων (cf. Sch. B), quod refellit Sch. A. ex π', 408. Inter argutias adnumerandum est. Vertit denique ἐμβεβαυῖα Ernesti, *aptata, nexa.* hoc vet. paraphr. προσκειμένη, at quo jure nescio, cum ἐμβαίνειν sit *conscendere, ingredi, incumbere. etc.* cf. β', 619. 720. ί, 199. π', 94. supr. ψ', 403. at tuentur editt. pene omnes, ἐμβεβαυῖα κατὰ κέρας β. quodque miror maxime, in sua accuratissima Frid. Aug. Wolf. Mutavit interpunctionem Heynè, et post eum Knight, ut junctura fiat ἐμβεβαυῖα ἔρχεται etc. hoc in versione expressi. ἐμμεμαυῖα Plat. *motu concitato ima petit:* sensu optimo. Cf. C. S. (83.) ἐνὶ σπῆϊ. Cf. supr. σ', 36 ss. σπέος ἀργύφεον, ib. 50. (85). κλαῖε etc. Cf. σ', 54. Vs. inseq. 86 damnatur a Sch. A. quia ὁμηρῳ, οὐχι τῃ Θετιδι, ἐμελλεν ἐν τροιᾳ φθισεσθαι. Debebat nempe Thetis dixisse, μέλλει φθίσεσθαι, de fato venturo viventis adhuc loquens: poetæ narranti anteacta convenit ἔμελλε φθ. Hæ, opinor, sunt argutiæ scholiastarum quas se non perspicere agnoscit Heyné. Nescio annon et inter *argutias* recensuerim not. seq. Sch. B. ἐπειδη μελλει καταστρεφειν τον λογον εἰς τας ἑκτορος ταφας, προλαβειν τι ἐπιχειρει των ἑξης, και το κεντρον ἐγκαταλιπειν, ὡς ὁ κωμικος φησι, τοις ἀκροωμενοις, ὡστε ποθησαι τι και περι της ἀχιλλεως ἀναιρεσεως ἀκουσαι κ. τ. λ. Et *quis desiderio sit modus?* (88). Comparat Heynè ἄφθιτα μήδεα cum Virg. *æterna imperia;* quia nempe ipse sit ἄφθιτος. Prætulerim *sana, integra.* (92). οὐδ' ἅλιον etc. Exp. Sch. B. οὐ ματαιωσω την κελευσιν αὐτου, *non irritum dabo quod jusserit.* (94). μελάντερον. οἰκειον θαλασσιᾳ και πενθουσῃ θεᾳ το μελαν. Sch. B. Sordida ideo prodit;—at quorsum illud prius? Anne ob πόντον οἴνοπα? (96). λιάζετο κῦμα,— θάλασσα διΐστατο. ν', 29. Pulchre Virg. *illum curvata in montis faciem circumstetit unda, adcepitque sinu vasto:* Georg. 4, 360–2. Exemplar propius accedit Odyss. λ', 242. (100). εἶξε, junior quippe, antiquiori deæ. in seq. ἡ ἡρα, ὡς βασιλις, τῃ δεξιωσει φιλοτιμειται. Sch. B. Consuetudo innuitur in δ', 4.

Thetidi aperit Jupiter consilium suum, eamque, ut filium moneat de restituendo corpore Hectoris, mittit: profitetur interea se id velle quo honos suus Achilli integer maneat—119. (105). ἄλαστον. Cf. χ', 261. (107). ἐννῆμαρ. Computus temporum hinc pendet supr. vs. 31. (109). Cf. supr. vs. 24. (110). προτιάπτω. προσάπτω, Gaza. h. e. *adnecto*, et in sensu generali, *tribuo, concedo.* In omnibus adeo effecta redditur βουλὴ διὸς, ά, 5. Cf. ibid. vss. 508. 524.

sqq. Memoratur in Sch. Ven. lectio Aristarchea προϊάπτω, h. e. προπέμπω, ut in ά, 3.—at sequiorem duco. (111). αἰδῶ etc. Bene se habet vers. vulg. *reverentiam in te et amicitiam in posterum* (h. e. εἰς ἀεὶ) *servans.* Explicantur ex præcedd. sic; *se id non concessisse ut abducatur furtim corpus Hectoris, eoque fine ut redemptionis pretia accipiat Achilles, id quod honoris loco ponebatur: hoc antea, pignus amicitiæ, promissum fuisse Thetidi,—ejusque memoriam servari.* Paulo aliter vet. paraphr. αἰδῶ τεὴν,—τὸ σὸν ἀξίωμα. q. d. *honoris memor quo prosequenda es.* At minus concinne hoc effertur, ut perpendenti constabit, et tramite sermonis obliquiore. (114). μαινομ. *Insanum* dicit, ἀτάσθαλον, qui indigna adeo molitur, κωφὴν γαῖαν ἀεικίζων. Supr. 54. (116). Conjungenda sunt αἴ κέν πως cum vs. 112. reliqua 113-15 sunt παρένθετα. Cf. phr. cum ά, 66. et λύσῃ—λύσασθαι, vss. 116. 118., ibid. 13.

Obsequuta Thetis filium adit, Jovisque mentem exponit—137. Se paratum esse, modo pretium numeretur, indicat Achilles—140. Dum hæc geruntur, Jupiter mittit Iridem ad Priamum, ut Achillem supplex adeat, hortaturum,—itinerisque apparatum edocet; ut cum uno solo comite, præcone, exeat—151. Spondet se Mercurium, qui deducat, adjuncturum: felicem porro itineris eventum—158. (124). ἐντύνοντο ἄριστον, *apparabant jentaculum.* Sic in Odyss. π', 2, ἐντύνοντο ἄριστον ἅμ' ἠοῖ. Convenit exp. Sch. A, τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα. Sch. br. ἀκράτισμα. Etymon varie proponitur: tenebant veteres ἦρ, *mane,* supr. ί, 360. Odyss. ύ, 156 Lennepius ἀρίζω, unde ἤρισμαι,—ισται, *adapto—apparo;* cui suffragatur Heynè pos. th. ἄρω. Obss. h. l. Palæograph. Knight. est ἀϜάριστον, (Prolegg. § CLII.,) etymonque ἀϜὸς, h. e. ἠὼς, *mane.* Certant porro Editt. de lect. qualis constitui debet. Intulit Clarke ἐντύνονθ' ἄριστον, et operose comprobat ex Theocr. 15, 146. Aristoph. Eq. 812. etc. ita scribi debere, quum prima in ἄριστον sit longa: hoc Knight ubi supr. per contractionem explicat. At lubricum id censet Heynê quod quis de Homericis pronuntiarit ex Atticis aliisque recentioribus; caussas ideo allatas a Clarke non satis graves existimat cur antiquam lectionem, ἐντύνοντο ἄριστον, ableget. Suffragatur, ut video, doctissimus Wolf. ἐντυϜονθ' ἀϜάριστον, Knight. (125). ἱέρευτο. Vox idonea: cf. σ', 559. (128). τέο μέχρις; *quousque?* Comp. phr. inseq. ἔδεσθαι κραδ. dictam de mœrente, cum ζ', 202. Comparatur a Clarke Ae. 12, 801. at Noster δεινοτέρως. Conf. cum seqq. μεμνημένος etc. Horat. Od. 5, 13, 16 sqq. Venustissime redditur vs. 130, pro sensu rudiore rudis ætatis compositus, *omne malum—levato—dulcibus alloquiis,* sub fin. (131). βίῃ. cf. ό, 194. π', 852 sq. (134). Cf. supr. vs. 113 cum 23 ss. (139). τῇδ' εἴη,—*huc adsit, qui pretium ferat.* Monet Ernesti h. l. "discrimen esse inter ἄγοιτο et ἄγοι. nempe illud dici de eo qui redimit et accipit; hoc de ministro, qui quod alterius est, abducit." Cf. infr. 151. Sensu peculiari sane usurpatum videtur ἄγεσθαι et in h. l. et δ', 19. ξ', 91. doctrinam vero in Homericis subtiliorem judico. (140). πρόφρ. θ. Cf. θ'. 23. χ', 183 sq. (149). γεραίτερος. Cf. ί, 60. (152). μηδέ τί etc. θάρσει, μηδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω. κ', 383. (154). ἄγων...πελάσσῃ, *ducens——admoverit.* Cf. ν',

1. (157). ἄφρων...ἄσκοπος...ἀλιτήμων. Argutantur in hisce veteres ut supr. ά, 526 sq. tria nempe indicari, *hebetudinem*, *imprudentiam*, *scelus*, unde in errores ducantur homines: sic prim. et ult. Sch. br. 2dum ponitur ex adverso τῷ εὔσκοπος supr. 24. In hisce *originem mali* quæsiverit philosophus.

Perfert Iris mandata Jovis ad Priamum, quem inter suos dolore acerbissimo confectum invenit—188. (159). ἀελλόπος. Epith. venustissimum, a Pindaro adscitum: adumbrat audacter Maro in Ae. 1, 317, *prævertitur Eurum*. Cf. infr. 342. (160). κίχε etc. Revocant ad mentem Ae. 2, 486. 7, 515 ss. *at domus interior gemitu miseroque tumultu miscetur:—hic Hecuba et natæ etc.* Excitat Clarke et Ae. 11, 215 sq. Species doloris per vividas imagines adumbratur h. l. Senior ipse inter plorantes, coopertus immunditie, immotus, cernitur; cui nec lacrimas nec vocem tribuit poeta, obversante aspectu teterrimæ ægritudinis. Hinc conceptum suum notissimum hausisse dicunt Timanthem. (161). ἔνδοθεν αὐλῆς. *ædibus in mediis, nudoque sub ætheris axe:* Ae. 2, 512. (163). ἐντυπὰς ἐν χλ. Sensum Scholl. exhibet vet. paraphr. ἐντυπαδῶς χλαίνῃ ἐγκεκαλυμμένος, ὡς διὰ τῆς σκέπης μόνον τόν τῶν μελῶν τύπον φαίνεσθαι, h. e. *penitus obvolutus*. Bene *Ernesti*, " ita veste adstricta, ut tota corporis figura appareat." Nec multum discrepantiæ inest: utraque notio conjungi potest. (165). καταμήσατο. Vertunt vulgo, *affatim injecerat*, at non satis cum respectu significationis primariæ. Melius Gaz. ἐπεσπάσατο, secundum quod versionem refingas, *affatim collegerat*. De segete metenda, floribus legendis etc. dicitur ἀμᾶν, ἀμᾶσθαι,—et phantasmate haud invenusto adfertur h. l. καθαμήσατο legit Knight, qui et ἄμαον pro vulg. ἄμων v. ἤμων supr. σ', 551. et ἀμήσαντες infr. 451. Vacillant porro lectt. inter καταμήσατο et κατεμήσατο. hoc a th. μάω, de quo vid. supr. έ, 748. etc. et favet inprimis Odysseæ illud, χερσὶ μάσασθαι, λ', 590, nempe, *decerpere, prehendere*. Reponere tamen possis χερσ' ἀμάσασθαι. Lectioni quam dedi h. l. adstipulantur Editt. præstantissimæ. (166). *Vidi Hecubam centumque nurus*——Ae. 2, 501. cf. supr. 160. (167). Cf. τ', 302. (169). στῆ δὲ...διὸς ἄγγελος etc. Cf. C. S. (172). ὀσσομένη, *augurans*. ἀπαγγέλλουσα, Gaz. Recte. Cf. ά, 105. Inconstanter Knight h. l. κακα Ϝοσσομενος et in ά, l. c. κακ' ὀσσομ. Fortasse vero hoc ob digammum aliquando silescentem: cf. Suppl. Præf. § 6. Not. *g*. (173) sq. Cf. β', 26. 7. Ae. 4, 268. 5, 726. sq. (175—87). Cf. supr. 145—58.

Nuntiæ Iridi obsequens Priamus filios, ut currum parent, jubet: intrat ipse thalamum ut pretiosa colligat—192. Consilium Hecubæ aperit eundi ad castra Achivorum, Hectoremque redimendi, fretus tutela Jovis—199. Cum ejulatu dicta excipit Hecuba, quæ mala omnia ominatur; prorumpit deinde in lamenta de filio—216. At Priamus, nihil motus, stare sententiam dicit; se vel ad extrema patienda esse paratum modo Hectorem suum semel adhuc amplectatur—227. (191). Vs lect. supr. ζ', 288. (192). γλήνεα, infr. 229 ss. Intelligit Ernesti ἀγάλματα, vertitque *delicias*. Cf. not. supr. ξ', 182. κεχάνδει, supr. ψ', 268. (194). Perperam vers. vulg. δαιμονίη, *infelix*. Reddas ut in ά, 561. (197). τί τοι φρ. Excitat

Clarke Ae. 1, 582, *quæ nunc animo sententia surgit*, subjungitque Ernesti, "τὸ εἶναι hic redundat ut ἔχειν alibi." Errat mea mente Vir doctus: discrepant locutt. τί τοι φρεσὶν εἴδεται et τί τοι φρ. εἴδ. εἶναι. hoc ellipticum reor, et subaudierim πρέπον, ὠφέλιμον. *Quid tibi potissimum esse videtur?* (201). πῆ δή etc. *quæ tanta animum dementia cepit:* Ae. 5, 465. Cf. supr. ύ, 332 sq. ἧς τὸ πάρος etc. *qua antehac eminebas.* (205). σιδήρειον. Monent Interpp. *duritiem animi* non spectari h. l. sed *constantiam, fortitudinem.* Quadantenus congruit Aeschyleum, S. c. T. 52, σιδηρόφρων θυμός. Optime autem Horat. *illi robur et æs triplex circa pectus erat etc.* Carm. 1, 3, 9 sq. (206). εἰ γὰρ etc. αἱρήσει, *capiet*, vers. vulg. melius *prehendet.* Sic invertitur ordo verborum; debebat enim præire ἐσόψεται. hoc tamen usitatum est in sermone Homerico. Vertit Ernesti *deprehenderit:* hoc vero alienum judico a solenni significatu verbi: abest porro partic. κεν, et tautologia inducitur. Paraphr. vet. mutat ordinem sententiæ, recteque exponit αἱρήσει per κρατήσει, *compos tui erit.* (207). ὠμηστὴς, *immanis:* ad lit. *cruda-vorans*, ut supr. 82. Epitheta probrosa maxime suppeditat ira muliebris. (208). ἄνευθεν, *seorsum*, ab Hectore sc. Vertas inseqq. 209 etc. *huic autem sic olim Fatum violentum nascenti nevit lino*, (decrevit,) *quando eum peperi ipsa, ut canes satiaret* (ὥστε αὐτὸν ἆσαι) *etc.* Obv. vs. 210 supr. ύ, 128. ἀργίποδας κ. ά, 50. (211). Cf. Ae. 9, 485–7. (212). τοῦ ἐγὼ etc. Bene paraphr. vet. οὗ δὴ ἐγὼ εἴθε ἔχοιμι τὸ μέσον τοῦ ἥπατος ἐσθίειν προσβάλλουσα τὸ στόμα. τότε γένοιτο ἂν ἔργα ἀντιτιμώρητα τοῦ ἐμοῦ υἱοῦ. *Utinam tenerem*—ὥστε ἐσθίειν. Illustrat προσφῦσα Ae. 10. 726, HÆRET *visceribus super accumbens*: comparatio ipsa mentem ducit ad fabulas recentiorum de Hecuba in *canem* conversa. De immanitate veteris sermonis in hisce cf. supr. χ′, 346. 7. ἄντιτα in vs. 213 dicitur pro ἀντίτιτα, *paria, quæ referuntur.* (214). οὔ ἑ κακιζόμενον, *se virum fortem præstantem.* (218). μηδέ μοι etc. Sensus est, *ne mihi male omineris*: locutio petitur ex more peregre euntium auguria captandi. Invaluit et apud Latinos; sic, MALA *soluta navis exit* ALITE. Hor. Od. 5, 10, 1. Adumbravit Homerica ipsa Virg. in Ae. 12, 72. 3. *omine tanto*, h. e. ploratu ominoso, ut hic κωκυτῷ vs. 200. Excitat Clarke et vs. 676 sq. (221). μάντιες...... θυοσκόοι......ἱερῆες. Cf. ά, 62. vers. prox. obvius est β′, 81. (223) sqq. Versus præclari, et ad pietatis amorisque paterni sensum depingendum apprime comparati. Angl. *but now,—for I have heard the goddess myself and beheld her face to face,—I shall go, and the mandate shall not be in vain: and if it be my fate to perish at the ships of the brazen-mailed Greeks—I welcome it: for Achilles may slay me forthwith, once I embrace my child in my arms and satiate my desire for mourning.*

Recensentur in ordine γλήνεα supr. 192. pepli, chlænæ, tapetes, pallia, tunicæ, aurum, tripodes, lebetes, poculum—234. Senex, dolore amens, Trojanos, filiosque imprimis, objurgat: hos, ut currum parent, acriter impellit—264. (228). φωριαμῶν ἐπιθ. *arcarum opercula.* (230). ἁπλοΐδας χλ. cf. γ′, 125 sq. τάπητας, cf. κ′, 156. (231). φάρεα, β′, 43. χιτῶνας β′, 42. (232). στήσας. Cf. ί, 745. Appendendi notio subest. δέκα πάντα. Cf. σ′, 373. τ′, 247. (233). αἴ-

θωνας. Cf. ί, 123. (235). ἐξεσίην, h. e. κατὰ ἐξ., ἐλθόντι. δημοσίαν ἐκπομπὴν, ἤτοι πρεσβείαν, πορευθέντι—Gaz Video in Edit. Gaz. (Florent. 1812) expressum ἐξ ἐσίην ἐλθόντι, h. e. ἐξελθόντι κατὰ τὴν ἐσ. quod, meo judicio, stare potest optime. Ibid. οὐδέ νυ etc. Id, pretiosum licet, libenter promit senex, redimendi filii cupidus. (240). κηδήσοντες, *tristitia affecturi.* (241). Vert. *anne vos juvat, quod mihi Saturnius dolores dedit?* Perperam vers. vulg. οὔνεσθε, *parvi penditis.* ὠφελεῖσθε, Gaz. recte. Accipias seqq. ὥστε ἐμὲ ὀλέσαι παῖδα, vel, ὥστε αὐτὸν ὀλέσαι. Illud prætulerim, vertasque; *ut perderem fortissimum.* (242). ἀτὰρ, etc. *sed et ipsi sentietis: faciliores etenim multo Achivis jam eritis, illo mortuo, occisu.* Sic vers. vulg. et recte. *Ademptus Hector tradidit fessis leviora tolli Pergama Graiis:* Horat. Od. 2, 4, 10 ss. Latet vero Hellenismus in sententia cui non absimilis est constructio in ά, 589 multoties jam laudata: effertur magis directe, ῥήϊτερον ἔσται ἀχ. ἐναίρειν ὑμᾶς, pro quo substituitur, ῥηΐτεροι ἔσεσθε ἀχαιοῖς......ὥστε αὐτοὺς ἐναίρειν ὑμᾶς. Citat Barnes ad illustr. μ', 63. Inter Latinos Heynè Horat. Od. ubi supr. Idioma nostrum propius multo ad Græcum accidit. (244). αὐτὰρ ἔγωγε...βαίην. Reddunt vulgo, *at ego certe—descendero;* minus recte opinor: accipias βαίην cum εἴθε ut supr. ἔχοιμι vs. 212, vertasque, *utinam descenderim.* Rectius se haberet vers. vulg. si adjunctum fuisset κεν.

(247). δίεπε......ἀντι του δια των ἀνδρων ᾕει.. οἱ δε, διειργε και διϊστα τους ἀνδρας. (at prius loco non convenit: desumitur ex β', 207. alterum, quod et in paraphr. vet. extat, Heynio placet—ἐδίωκε—*persequens-abigebat*, vers. vulg. Convenitque melius cum σπερχομένοιο in seq.). Pergit Schol.—και ἤπιος (sc. Priamus) μεν αἰει ἐστι. νυν δε ἡ λυπη ἑκτορος, και το πενθος, δυσκολον αὐτον ἐποιησεν ἀπειρηκοτα του ζην. Displicebat hoc bono Plutarcho. (248). σπερχ. *dum se festinaret senex.* (253). κατηφόνες, *probrosi.* Subtilius est quod monet Sch. A. θηλυκη προσηγορια ὀνειδισαι τους υἱους ἠθελησεν, οἱονει κατηφειαι. hoc quia κατηφὼν est feminini generis. At locutio est ejusdem coloris cum κάκ' ἐλέγχεα, β', 235, et apud Latt. *scelera.* Exponit Sch. br. ἄξιοι καταφονευθῆναι, quasi fuerit a themate φάω, *occido.* Merito, ut ineptum, improbat Damm. (254). ἕκτορος......ἀντιπεφάσθαι. Cf. ν', 447. (255). ὤ μοι etc. Commendat Sch. B. tres virtutes orationis, τὸ ἠθικὸν, τὸ ἐλεεινὸν, τὸ κινητικόν. eminere hoc præcipue in delectu verborum: στεναζει, προστασσει, λοιδορει. (257). τρώϊλον. Congressum ejus cum Achille, et interitum meminit Virg. in Ae. 1, 469 ss. Ad anteiliaca hæc spectant. (261). ὀρχησταί etc. " Ergo jam tum *saltator* in convicio, ut apud *Ciceronem* pro Murena." *Ernesti.* Excitat Clarke Ae. 9, 614 ss. Hor. Od. 2, 19, 25–7. Loc. cit. est Mur. § 6. init. (262). ἐπιδ. ἁρπακτ. οἱ μὴ τὰ τῶν πολεμίων, ἀλλὰ τὰ τοῦ ἰδίου δήμου ἁρπάζοντες, καὶ δημοβόρων (ά, 231) δίκην ἀδικεῖν τοὺς οἰκείους γενναῖοι. ὅθεν παροιμία......οἴκοι λέοντες, ἐν δὲ μάχῃ ἀλώπεκες. Eustath. 1349, 23. Proverbium excitat et Sch. B. h. l. Convenit dictum illud φ', 483, λέων γυναιξί. Hæc porro omnia quæ de filiis dicit Priamus, luxum et ignaviam, adumbravit Virg. in Ae. 9, 614—16. 11, 736—39. Horat. Od. 2, 19, 25 ss. Cf. et Odys. θ', 248. (263) sq. Vert. *non denium*

mihi plaustrum apparaveritis citissime, omniaque hæc imposueritis? locut. πρήσσειν ὁδοῦ h. e. κέλευθον διὰ τῆς.—cf. in Od. γ', 476. ό, 47. etc.

Plaustrum parant filii, imponuntque munera—276. Mulos deinde jungunt, Priamus ipse et præco equos—282. Locus insequitur ex difficillimis explicatu, ad rem quippe vehicularem spectans, nobis satis ignotam, nec eductam magis e tenebris per Scholiastarum aberrationes. Analysin inprimis Heynianam constituo: in suis deinde locis probatissima quæque veterum apponam.

Imponunt axi πείρινθα, (cf. vs. 190,) textum vimineum—267. deripiunt (suspensum in pariete) de clavo jugum, (ita aptatum ut ei colla inserant juncti duo muli,)—268, buxeum illud, media sui parte eminentiore in umbilici speciem, circum quam religari possint funes, instructum annulis—269. Affertur deinde una cum jugo lorum jugale, novem cubitorum—270, idque lorum applicant et innectunt temoni—271, in summa temonis parte, et admovent annulum paxillo—272. Tum ter religant funes utrinque circa prominentem umbilicum in medio jugo—273. postea vero deinceps colligant (nodo), et oram (oras funium) subdunt (nodo), ne dependeant (oræ)—274.

Quod annotationibus præsternit h. l. Sch. B. respicit ad artem poetæ in materia contexenda: πραγμα βιωτικον (*tenue*) ἐκοσμησε ποιητικων λεξεων ποικιλιᾳ. Communia exornare, grandesque inter conceptus recordari quam picturæ instar elaboranda est, quæ tractatur, narratio, officium est inprimis Epici. Variatur porro species pro dignitate personarum: cf. ί, 721 ss.

ζυγὸν......ὀμφαλόεν. ὑπεροχας ἐχον ἐν μεσῳ τινας, αἱς περιειλουνται οἱ ἱμαντες. οἱ δε, ἑνα μεσον ἐχοντες ὀμφαλον, ᾧ προσδειται ὁ ῥυμος. B. Hæc accuratiora ponit Eustath. qui et altera pro more cumulat. Exponitur quoque ex vs. infr. 273, γλύμμα τὶ κοῖλον (*cavum sculptile*) περὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ. ὁπου οἱ ἱμάντες περιτίθενται. p. 1350. 5. Videtur secundum ad Heynianum accedere, quod dedi supra. Vertunt vulgo, *umbilico-ornatum.* Jugum porro est ἀρηρὸς οἰήκεσσιν, *munitum annulis*, κρίκοις, per quos lora jugalia immissa mulos illigant, adnectuntque temoni. Lora illa sunt ζυγόδεσμα in vs. seq. (272). πέζῃ ἐπὶ πρ. in extima temonis parte, qua cum jugo temo committitur. Comparat Sch. A. cum locut. ζ', 40, ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ etc. et bene quod ad sensum. Explicat Eustath. πέζαν......τὸ ἄκρον, ᾧ ἐπίκειται ὁ ζυγός. atque nominari ita, *pedem*, quia deprimitur ad terram ὅτε λύθῃ ὁ ῥυμός. Ubi supr. l. 11. ἐπὶ δὲ etc. *annulum clavo injiciunt.* Impactum puta clavum in anteriore ora temonis, cui adnectuntur, extima sui parte, τὰ ζυγοδεσμα: partem alteram vidimus ter religatam circa jugi umbilicum: hic clavus est ἕστωρ—ὁ κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ ἐμπεπηγὼς πάσσαλος, sec. vet. paraphr. (274). κατέδησαν—sc. lorum jugale—ἑξείης, ordine, ceteris suis locis. ὑπέκαμψαν δὲ γλωχ. *subtus inflexam implicuerunt oram lori jugalis.* Hæc est ratio Heyniana, secundum exp. Sch. br. et fusiorem illam quam tradit Eustath. 1350. 20. Suffragatur doctiss. Damm. Restat altera, quam in vet. paraphr. expressam video; prima memoratur ab Eustathio,—obv. quoque in Sch. B. ὑπὸ τὴν γωνίαν τὴν γιγονυῖαν ἐκ τοῦ ῥυμοῦ καὶ τοῦ ζυγοῦ ἀπετερμάτισαν (*inflectendo-defi-*

nierunt) τὰ ἄκρα τοῦ ἱμάντος. Exigit hæc constructionem ὑπὸ γλωχ. diversam a priore. (277). ἐντεσιεργοὺς, *jugales*. vulg. at perperam: ἔντεα τοῦ ἅρματος sunt res vehendæ, in currum impositæ: muli qui in iis trahendis laborant sunt ἐντεσιεργοί—*laborando apti*. Sic Hes. Opp. β', 29, ἐπωσιεργὸς ἀνὴρ, citante Ernesti. Add. ἀμβολιεργὸς vs. 31. posterius hoc formam Homericam illustrat; at quomodo vir summus alterum, ἐπωσιεργός? Metrum opinor perimit, nisi ponas elatum fuisse ἐπωσιFFεργός,– quod vicissim *analogiæ* vix convenit. Notandum est plaustrum primo adornari, ἀπήνην, ἅμαξαν, ad vehenda munera, posthac vero corpus Hectoris, infr. 590. deinde currum, 279 sqq. (281). τὼ, *hos*, equos. ζευγνύσθην, *jungebant*. Priamus ipse et præco hoc officii funguntur. Argutantur in hac sententia veteres de vi mediæ vocis ζευγνύσθην, ut sit, *jubebant jungi*; cf. Sch. B. vestigia eorum premunt Clarke et Ernesti, at longius etiam a vero aberrant, cum prior temere induxerit ζωννύσθην, alter referat τὼ ad κήρυξ καὶ πρίαμος. At cf. Odyss. γ', 492. ό, 145. 190. ψ', 245.

Priusquam urbe exeant poculum vino impletum adfert Hecuba, hortaturque virum ut Jovi libet, precibusque exposcat augurium, indicem itineris felicis—298. Obsequitur ille, lotisque primum manibus, libationem facit, et precatur—313. Auscultans Jupiter augurium mittit, aquilam—320. (285). Hiatus in hoc vs. offendebat Clarke, δέπαϊ ὄφρα—proximeque attingit vir doct. theoriam qualem exposui in Suppl. Præf. § 9 ss. At ὄφρα non admittit digammum. Edit Knight ἐν δέπαϊ χρυσέῳ etc. (287). τῆ. Cf. ξ', 219. οἴκαδ' ἱκέσθαι. Cf. ά, 19. et Suppl. etc. § 5 fin. (293). καὶ εὗ, *et ejus*, sc. aquilæ—καρτίστου πετεηνῶν, supr. φ', 253. Constat hoc ex vs. infr. 311. at perperam Clarke interpretatur de Jove ipso, citato Ae. 10, 100. δέξιον. cf. μ', 239. (297). ἔπειτα, *cum ita se res habeat*. (301). αἴκ' ἐλεήσῃ. Cf. ά, 66. (302). ταμίην. Cf. ζ', 381. (303). ὕδωρ...ἀκήρατον, *aquam limpidissimam*; proinde idoneam ad ritus obeundos. Comp. *flumine vivo* Maronis, Ae. 2, 719. Suavissime transfertur Epith. ad sacra, sensu haud prorsus alieno, in Eurip. Hippol. 73. 76. (304). χέρνιβον......πρόχοον. Vasa aquaria, alterum illud majus, ore latiore. Bentleianum χέρνιβα τ' ἀμφίπ. etc. expressit Knight: opinor ut intelligatur h. l, ut in Odyss. ά, 136, χέρνιψ, *aqua ad lavandum*. Certe *vas* est χερνίβιον vel χέρνιπτρον. Sustulerunt versum antiqui. (306). στὰς μέσῳ etc. In subdivali loco, ut adeo circuitum ampliorem cœli haberet: hoc religiosum erat. Quam exquisite et ζωγραφικῶς elaboretur hæc tota descriptio supervacaneum fuerit monere. Quam optarim adesse Apellem quemdam aut Titianum. Collato loc. sim. γ', 275 sq. sentire possis quantum affectui commovendo prosint *circumstantiæ* (quas appellant) narrationis: frigescit oratio cui non inditur, animæ instar, quod mentem excitet, adspectum teneat, conceptum rei sensibilem promoveat. (315). Cf. vs. ϑ', 247. (316). Cf. supr. φ', 252. μόρφνος, περκνὸς, speciem distinguunt: prius excitat Arist. H. A. 9, 32, in not. Clark. h. l. μέλανα......μελανάετον, Gaz. (317) ss. Vert. *quanta vero excelsi janua thalami conficitur viri opulenti, clave instructa, aptata,—tantæ hujus utrinque pandebantur alæ*. εὔκληϊς, ut sæpius πολυκληῒς etc. De hiatu in medio versu vix moran-

dum est: refinxerim vero secundum not. Sch. br. ἰῢ κληῗσ' ἀραρυῖα. Suffragantur Editt. doctiss.

Cunctis rite instructis capessunt iter: mulos dirigente Idæo, equos Priamo—327. Mercurium interea, ut senem deducat, hortatur Jupiter: statim se accingit deus, obviamque illis, juvenis specie adsumpta, procedit—348. Accedunt invicem prope tumulum Ili: præco primus advertit: expavescit Priamus—360. (323). αἰθούσης ἐριδ. "Non e *porticu*: erat enim sub Dio, vs. 307. sed *ex aula*. vid. 161. ea cincta erat porticibus; unde ἐρίδουπος, *resonans*." *Ernesti*. Cf. ζ', 243. Possunt sane verba ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσι supr. 281. latius accipi, ut dicantur quoque de *aula*; at hoc tenendum reor, senes junxisse equos in domo interiore dum ceteri plaustrum in aula apparabant: convenit huic porro vs. 306. (326). ἐφέπων etc. Cf. έ, 748. Jungenda monet Heynè ἐφέπων μάστιγι. (334). σοὶ γὰρ etc. *tibi enim inprimis gratissimum est homini te-sodalem-adjungere, et exaudire, quemcunque volueris, soles.* Respicit ad hoc officium Mercurii. ἑταιρίζοντος sc., Luc. in Contempl. 2. Hemst. T. 1. p. 489. Necnon Horat. Carm. 1, 10, 13—16. hunc locum præsertim intuitus. (338). πηλείωνάδ' ἱκέσθαι. Cf. ά, 19. (339). διάκτ. ἀργ. Cf. φ', 497. (340). Cf. β', 44. Pulcherrime expressit locum, variatum quidem paululum pro recentiorum ingeniis, Virg. in Ae. 4, 238 ss. instar versionis est: *dixerat. ille patris magni parere parabat imperio; et primum pedibus talaria nectit aurea: quæ sublimem alis, sive æquora supra, seu terram, rapido pariter cum flamine portant. tum virgam capit: hac animas ille evocat orco pallentis; alias sub tartara tristia mittit; dat somnos adimitque, et lumina morte resignat. illa fretus agit ventos, et turbida tranat nubila.* Imitatus est Statius in Theb. 1, 303—8. Transferuntur vss. ad descript. sim. Odyss. έ, 43—49. iterumque 340—2 ad Od. ά, 96—98, de Minerva. (342). ἅμα πν. ἀν. cf. μ', 207. (343). ῥάβδον, quem *caduceum* Latini. Adumbravit hinc sua Claudian. de rapt. 1, 78 sq. *Cyllenius adstitit ales somniferam quatiens virgam etc.* necnon Ovid. de sopito Argo, Met. 1, 671 sq. Usum apud inferos venuste hinc translatum notes apud Horat. ubi supr. vss. 18 sq. Odyss. ώ, 1–5. Ex hisce postremis Maro, Ae. 4, 242 sq. supr. cit. Cf. C. S. Notandum est epitheton dei hinc ductum, χρυσόῤῥαπις, Od. κ', 277. (347). αἰσυμνητῆρι v. αἰσυητῆρι, *nobili genere orto*: hoc fere omnes, βασιλικῷ νέῳ etc. Sch. br. De etymo incerta valde traduntur; constat vero ex loc. Aristot. laud. a Clarke (de republ. 4, 10.) appellatos fuisse apud veteres Græcos αἰσυμνήτας qui summam potestatem habebant. Adduntur loca class. ab Heynè, Odyss. θ', 258. Theocr. Idyll. 25, 48. γεραίτερος αἰσυμνήτης. Etymon ponit Ernesti ex Etym. Magn. αἶσα. unde αἴσω, αἰσύω etc. Fortasse huc respexit Gaza in paraphr. φυλακικῷ τοῦ δικαίου, sc. τοῦ α ἰ σ ί ο υ. bene porro convenit cum notione constituta δικασπόλον, ὅστε θέμιστας πρὸς διὸς εἴρυται, ά, 238, *principis viri*. Cf. C. S. Quod ad lectionem attinet,—Aristarchea, quam expressi, omnino tenenda est. Tuetur Heyne optimis nominibus, Obss. h. l., nec non *Knight*. αἰσυητῆρι, *Wolf*. (348). πρῶτον ὑπηνήτῃ, *primum pubescenti*. Etym. ὑπήνη, *lanugo labris innata*, Sch. br. Cf. et Sch. ad Odyss. κ',

279. ubi notes repetitos vss. h. l. 347. 8. Compares porro Ae. 10, 524 sq. *flaventem prima lanugine malas—Clytium.* Excitat Clarke 9, 181. χαριεστάτη ἥβη, *Euryalus forma insignis, viridique juventa,* Ae. 5, 295. *nitidus juventa,* G. 3, 437. etc. (349). σῆμα ...Ἴλοιο. Cf. λ', 166. infr. 692. (350). στῆσαν etc. Interpunctionem Ernestii adscivi h. l. necnon probarim in seqq. 352, τὸν δ', ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν, ἐφράσσατο κ. ἑρμ. quæ vertit vir doctus, *hunc autem Mercurium animadvertit primus præco, e propinquo videns,*—usum Articuli optime definiens. (354). τέτυκται......γίνεσθαι δεῖ, paraphr. q. d. *nunc expromendum est quidquid in animo prudentiæ habes.* Cf. supr. ψ', 313. (355). διαῤῥαίσεσθαι. Cf. β', 173. (357). αἴ κ' ἑλ. Cf. supr. vs. 301. (358). σὺν......χύτο, *confusus est,*—quod et inter Romanos elegantius dictum monet Ernesti ex Suet. Cæs. c. 7. Sic Liv. 45, 42. *metus et mæror confundit animum.* Add. Tacit. H. 1, 44. Ibid. δείδιε......ταφών. *Ancipiti mentem formidine pressus obstupuit:* Ae. 3, 47 sq. Cf. et 4, 279 sq. Argutatur Ernesti in epith. γναμπτοῖσι, designari nempe *incurvum corpus* grandævi: at hoc plane substilitas mera est, quum adjungatur solenniter sine tali respectu: cf. λ', 668. etc. ταφὼν, *amens.* in loc. Virg.

Accedit Mercurius: caussam exquirit quare ita, periculis se objiciens, noctu exierit: se defensurum addit—371. Colloquium deinde subjicitur inter Priamum et Mercurium: sibi alter gratulatur quod deductorem tam acceptum nactus sit; Hectoris conditionem narrat deus—423. Recreatus animo senex donum offert, quod se accepturum negat Mercurius, timore Achillis simulato—439. (360). ἐριούνιος. Cf. υ, 72. (361). Cf. κ', 386. ἀμβροσίην, β', 57. (365). ἀνάρσιοι, *infensi.* ἀνάρμοστοι τὴν γνώμην, paraphr. vet. ex Sch. br. Constr. εἰδότες ἄρτια, ἑ, 326. (366). θοὴν......νύκτ. Cf. κ', 394. (367). ὀνείατα, quæ γλήνεα supr. 192. In genere, quæ *juvant* animum: cf. ι, 91. (369). Constr. ὥστε σε ἀπαμύνασθαι etc. et vert. *nec tu juvenis es—ut propulses* etc. Non sic Ernesti: qui porro *syntaxin* vix satis expedivit ex Xen. Mem. 3, 13 extr. discrepant enim omnino sententiæ. Compares ζ', 463. Ex nota sua (Obss. h. l.) liquet Heynium non perspectam satis habuisse mentem Ernestii. χαλεπήνῃ. Cf. π', 386. τ', 183. Excitat vs. cum levi mutatione Sueton. in Claud. § 42. ἐπαμύνασθαι......χαλεπαίνῃ. Erat signum ab Imperatore *excubitori tribuno* datum. (371). Notabile exemplum τοῦ δὲ pro γάρ. cf. α', 259. (373). οὕτω πῇ etc. *sic sane se res habet etc.* Noctu et imbellis ad castra inimica tendo, nec habeo qui tueatur, accedente periculo: at certe curæ sum deo, quum tibi occurrerim etc. (377). μακάρων τ. *felices* prolis designat, vel *nobiles, opulentos,* ut antea, λ', 68. Hoc verius videtur ex vs. supr. 347. (381). Ex iis quæ hic quærit Mercurius de caussa profectionis Priami sua ornasse censendus est Virg. in Ae. 3, 49 sqq. qui partim quoque respexit ad Eurip. Hecub. init. (382). ἵνα περ etc. *ut hæc tibi integra maneant.* (385). οὐ μὲν γάρ τι etc. Bene paraphr. vet. οὐ μὴν γάρ τι ἐν τῇ μάχῃ ἡττᾶτο τῶν ἑλλήνων—ut in ἑ, 636. ρ', 142. cf. et ν', 310. Ferri potest quoque, *nunquam carebat* (absistebat a) *pugna Achivorum,*—secundum form. ι, 225. Suavissime autem cuncta videas interposita;—mentionem patris, vs. 371. Hec-

toris deinde, herois præstantissimi; quo nil gratius esse poterat orbato mœrentique. Diluit hoc posterius acutiss. Knight, sublato vs. 385. (388). Versum pro suspecto dudum habui propter usum articuli minime Homericum: cf. Suppl. Præf. § 23 sqq. Sententia porro bene subsistitur ad vs. 387. In Iliade Knightiana, quæ ablegat vs. 385, facile possis carere; admisit tamen vir doctissimus. Reddit Heynè *quam præclare —— mentionem fecisti!* Vulgo prostabat, ὅς μοι καλὰ etc.

(390). πειρᾷ etc. *tentas*, (h. e. quæris a) *me,—sciscitaris de Hectore.* Cf. phr. εἴρεαι ἕκτ. cum κ′, 416. (392). ὄπωπα μάλα π. Angl. *I have very frequently seen:* cf. not. Clark. εὖτ' ἐπὶ ν. cum——*ultro bella in Argivos ferens, Graias petebat facibus Idæis rates;—cæde vasta—in Danaos furens:* Senec. Tr. 3, 35 ss. Cf. Aen. 2, 275 sq. (396). Declarat se esse Myrmidonem, Polyctoris fil., ipsumque inter septem filios sorte bello destinatum fuisse: se nunc, (speculatorem fortasse,) prodiise ad campum; Achivis enim propositum esse ut crastino die urbem obsideat. Ibid. νηῦς εὐεργὴς, ut ἐΐση, ά, 306. Notat artificium horumce Schol. br. quod se commendat Mercurius tanquam socium et contubernalem Achillis, ut majorem inde fidem capiat Priamus. Accedit porro fides ex suavitate repetiti affectus in vs. 398., q. cf. cum 371. (400). Distinxerim sententiam ut sit τῶν μετὰ (*inter eos*) λάχον etc. at parvi interest. (403). ἀσχαλόωσι. Cf. supr. χ′, 412. (404). Notatur duplex constructio: ἴσχειν (ἐκείνους, Achivos) ἐσσυμένους πολέμου, *ardenter bellum cupientes*, ut ἱεμένους. Cf. supr. ψ′, 718. Odyss. κ′, 529. vel, ut in paraphr. vet. expeditum video, ἴσχειν αὐτοὺς ἐσσυμένους ἀπὸ τοῦ πολέμου, *cohibere a pugnando.* Prius prætulerim ex ν′, 315. (405). De Hectore suo quærit Priamus, an integer adhuc apud naves maneat, canibusve objectus sit. μελεϊστὶ, vs. 409. *membratim.* (413). αὔτως—ἀνεπιμελήτως, Sch. br. Melius Gaz. οὕτως, quod, ut lectio, præfertur in quibusd. Codd., sed pro glossa accipiendum. Recte Heynè, *sicut erat*, δεικτικῶς. (417). ἀκηδέστως. Cf. χ′, 465. ἠὼς etc. Cf. supr. 12 sqq. (418). Cf. ibid. 18—21. Ibid. θηοῖό κεν, *admirabundus conspexeris.* "Forma Ionica est θηέομαι, nec ab eo unquam est recessum, neque in Herodoto." *Heyné*, Obss T. VIII. p. 679. Sic θῆμα pro θαῦμα in Herod. pass. Conf. loc. (laud. a Steph. in Th.) IV. 86. indicemque Edit. Wesseling. in voc. θάω. Add. supr. ό, 682. χ′, 370. Odyss. ρ′, 315. (419). ἑερσήεις. Perpulchre dictum de corpore cui color, venustas, species integra manent: Angl. *so dewy fresh he lies.* Vers. lit. *roscidus* usurpari similiter inter Latinos de *tenero, molli,* i. e. *pulcro*, monet Ernesti. Cf. infr. 757. Virg. Ecl. 4, 30. 8, 37. Possit quoque vox ad ministerium Apollinis nubem ἐερσάδη inducentis (supr. ψ′, 188) respicere. (420). μέμυκεν, *clausa sunt.* Respiciunt seqq. ad immanitatem Achivorum supr. χ′, 371. (424). Rite ob θεοσεβειαν Hectoris cuncta hæc accidisse profitetur senex: egregiam fuisse constat ex vss. 33. 66. sqq. (425). ἐναίσιμα. Cf. ζ′, 519. 521. τὰ καθήκοντα, Sch. br. *sua dona*, Aen. 3, 469. δῶρα, *sacrificia:* sic *munera* in Virg. Templa autem *donaria*, Georg. 3, 533. (426). εἴποτ' ἔην γε. Cf. γ′, 180. Accipit Heynè h l. ὅποτ' ἔην γε, recteque, ut censeo: at suavitas τοῦ εἴποτε prorsus effugit virum doctum: *conditio* expressa desiderium animi jam spe dejecti venustissime depingit. Citat Ernesti

Georg 4, 498.—pulchrum illud sane, at alienum ab h. l. (429). ἄλεισον. Cf. λ', 773. (430). αὐτόν τε ῥ. Vertunt vulgo, *ipsumque tutare*, et defenditur ex ε', 645. Audi vero Heyn. "fac ut corpus mihi reddatur; nam ῥύεσθαι idem, quod λυτρώσασθαι. et τὰ ῥύτρα sunt, λυτήρια, λύτρα." Hoc sane ex Hesychio constat; at non concesserim viro docto quod sensus allatus loco tam conveniat ut alter ille non sit et convenientior et melior. Sic ἐμέ τε σῶσον in vet. paraphr. (433). πειρᾷ etc. *Tentas me, senex, juniorem; nec (tamen) me persuadebis; qui me jubes tua dona, inscio Achille, accipere.* Dicitur παρὲξ ἀχιλῆα, ad lit *præter Achillem:* solus enim ille pretia accipere poterat. Hinc συλεύειν in vs. 436. Angl. *I fear—I dread from my heart to infringe his rights.* (438). ἐνδυκέως. Supr. 187. πεζὸς etc. *pedestris tibi adscitus comes:* terra marique te comitarer. Conf. ad vs. 439, γ', 539. ι, 55.

Mercurius, conscenso curru, aurigatur; equos mulosque concitat—442. Custodibus deinde apud fossam somnum injicit, portamque aperit—446. Quum jam ad tentorium Achillis pervenerint, obicem facili nisu dimovet deus, ducitque intus Priamum et dona—458. Peracto ministerio, se notum facit Mercurius; quæ agenda sunt Priamo exponit; abit—468. (442). ἐν δ' ἔπνευσ' ἵππ. Cf. κ', 482. ο, 60. 262. (443) sq. πύργους......τάφρον......φυλακτῆρες. Cf. κ', 180. 194. (446). πύλας......ὀχῆας. Cf. μ', 454 sq. (450). δοῦρ' ἐλάτης etc. *trabibus abiegnis cæsis:* ἀτὰρ etc. ὑπεράνωθεν δὲ ἐπέθηκαν καὶ ἐστέγασαν ὀροφὴν δασεῖαν, ἐκ λειμῶνος θερίσαντες, *tectum lanuginosum induxerunt etc.* Hoc pro distinctione recepta post ὄροφον. Syntaxin ἐρέφειν ὄροφον comparant cum καλύπτειν ἄσιν, supr. φ', 321. In edit. Wolf. interpungitur post ἔρεψαν. vertenda reliqua; *postquam demessuerant ex prato calamum lanuginosum.* Tuetur porro Heyné. At Knight, vir acutus, priorem (quæ et Barnesiana erat) adsciscit, doctiorem meo judicio, et concinniorem. Distinguit Scholiasta inter ὄροφον et ὀροφήν. *tectum* ille erat, hæc *calamus* ad conficiendum culmen aptus: sic et Eustath. at nescio annon subtilius quam verius. (452). Confecta est αὐλὴ (cf ζ, 243.) ex stipitibus denso ordine demissis in terram; vectis (ἐπιβλὴς, κληῒς) tenebat fores—abiegna, ut trabes tentorii supr. 450. ἐπιῤῥήσσεσκον, *obdebant—μεθ' ὁρμῆς, vi admota.* Sic in Sophocl. Œdip. R. 1244. Br. ἐπιῤῥήξασ' ἔσω,—τουτέστι κλείσασα, Sch. citatis hisce Nostri. (455). ἀναοίγεσκ. κληῖδα. Cf. annotata supr. ξ', 168. (457). Si in particulis argutari licet dixerim illud ῥα vim habere,—*Mercurius, quippe deus.* δὴ adjunctum designat magis tempus;—*illo, de quo loquor, tempore:* sic δή ποτε. (460). εἰλήλουθα, vim habet, *veni et nunc adsum:* iterat obs. Clarke ex α', 37. (463). ὀφθ. εἴσειμι, *conspectum adibo.* (464). ἀγαπάζεμεν ἄντην. *fovere palam.* "Ex veterum opinione nefas erat deum conspici ab aliis. quam ab eo, cujus caussa in medium processit." *Heyné.* Exempl. insigne hujus est α', 197. 8.

Descendit Priamus ex curru, intratque tentorium Achillis, clam ceteris qui ministrabant—477. Supplici inprimis gestu heroem adit: visu stupent famuli,—ipse etiam Achilles—484. (471). ἰθὺς etc. Cf. θ', 322. 336. (474). αὐτοῦ. etc. Supr. τ', 392. (477). ἔλαθ'

ἰών. Cf. supr. 337. (478) sq. Præclare hæc efficta, et cum adumbratione exquisita amoris paterni: cf. infr. 505. 6. (480). Adumbrat poeta τὸ θάμβος circumstantium: *sicut quando virum damnum grave ceperit, qui, homine in patria occiso, ad aliorum pervenit civitatem, ad (domum) viri opulenti,—stupor vero tenet intuentes.* Scopus comparationis constabit melius si ordinem verborum invertas: ὡς δ' ὅταν θάμβος ἔχει εἰσορόωντας (ἄνδρα) (ὃν) ἄνδρα ἄτη λάβῃ, ὅστε κατακτ. etc. Spectant hæc ad morem exulandi ob cædem quam quis, vel imprudens, commiserit: nec revertendum erat, donec et expiatio fuerit facta, et compensatio cædis (ποινὴ ἀνδρὸς ἀποφθιμένου, σ', 498. 9.) affinibus interfecti. ἄτη est *damnum*, quo se irretivit (ἐνέδησε, ί, 18.) facinore patrato, homicida: qui ei ritus ministraturus est, ὁ ἁγίσων. Confert Heynè Apollod. 2, 6, 2. Ernesti. Herodot. I, 35. Cf. C. S. Hæc, scintillulas quasdam lucis divinæ obscuratas sane et ἰώλους, comparare possis cum lege Hebr. Deut. 19, 4—10. coll. cum 4, 41–3.

Oratio Priami. Per patrem ejus Peleum Achillem obtestatur, quem jam aliorum injuriis petitum, avideque filii reditum expectantem depingit senex—492. Sua omnia diversa narrat: extinctos filios—unum instar omnium, Hectorem—quem redempturus adest-502. Obtestatur denique per deos, iterumque per patrem—ad f.

Supervacaneum fuerit exponere orationis hujusce compagem admirandam;—ea vel ex analysi conspici possit. Simplicitas in ea eminet, affectus, religio: cuncta quæ ingenium delectare, misericordiam movere, pietatis sensum elicere solent. *Miseri te si qua parentis tangere cura potest: oro, fuit et tibi talis Anchises, genitor, Dauni miserere senectæ:* Ae. 12. 932—6. Adeat lector studiosus Ae. 1, 487. *Epilogum* vocat Quinctilianus a nemine *æquandum:* Inst. Or. 10, 1, 49. " Divinum illud, μνῆσαι κ. τ. λ." *Heyn.* Not. Ae. 1, 487. (487). γήραος οὐδῷ. Cf. locut. supr. χ', 60. πηλῆα......τυτθὸν ἔτι ζώοντα etc. supr. τ', 334. 5. Effictas hinc fabulas recentiorum de calamitatibus Pelei opinatur Heyné. Hoc et in aliis quamplurimis fiebat, ut ex stillicidiis Homericis amplissimos rivos sibi conficerent poetæ seriores: exempla passim in transcursu notantur. Quæ proxime sequuntur respiciunt ad mutationes *politicas* quæ per totam fere Græciam, bello sæviente amotisque principibus, exortæ sunt. (490). ἀλλ' ἤτοι κ. cumulatus etsi miseriis, hoc tamen solationis habet, quod te reducem sperat. " La grande beauté de ce discours consiste dans la comparaison que Priam fait entre Pelée et lui, et dans l'extrême difference qu'il y trouve, après avoir fait voir ce qu'ils ont de commun. Il n'y a rien de plus délicat, de plus touchant, ni de plus capable d' adoucir un naturel violent et feroce comme celui d' Achille." *Dacier.* (496). νηδύος. Conf. Hesiod. Theog. 460. (499). ὃς δέ μοι etc. Tenero affectu hoc dictum, solum inter alios superstites (vs. præc.) relinqui sibi Hectorem: hoc ob fortitudinem eximiam: *solus qui poterat urbem tueri, abreptus est ille, et orbatus sum.* Cf. ζ', 403. (504). ἐγὼ δ' ἐλ. *illo adhuc miserabilior sum* etc. Cum seqq. cf. supr. 478. 9. At in constructione laborant viri docti: I. ὀρέγεσθαι χεῖρα v. χεῖρε πρὸς στόμα. II. ὀρέγεσθαι (*protendere-se*) κατὰ στόμα πρὸς χεῖρα. III. ὀρέγεσθαι σὺν χειρὶ πρὸς στ.

Tertium hoc tuetur Heyné, inductus præcipue sensu verbi ὀρέγ. in media voce. de quo cf. δ', 307. Secunda ratio prorsus dura et inconcinna est. Priorem adsciscit Knight. *sustinui admovere manus interfectoris-filiorum ad os meum*, cui sensui exprimendo censet vir doctus vocem mediam aptissime comparari. Restat ut accipiamus ὀρέγεσθαι χεῖρα, *protendere manum ad os Achillis*, ad barbam capiendam sc. et quare hoc improbet Heynê qui admisit supr. ψ', 197. lect. φλεγεθοίατο νεκρὸν, non video. Knightio adstipulor, præsertim ob vs. supr. 478. 9.

Mentione patris commotus lacrimatur Pelides: sortem suam plorat Priamus, quem ex terra demum alter elevat. et alloquitur—517. (507). ἵμερον γόοιο. Repetit obs. Ernest. Cf. supr. ψ', 14. ἀπώσατο ἦκα, *removebat leniter*. Ad mentem revocant seqq. τ', 301 sq. (510). ἐλυσθείς. Supr. ψ', 393. *genibusque volutans:* Ae. 3, 607. (513). γόοιο τετάρπ. Cf. ψ', 10. (514). "A grammaticis merito damnatus; quod otiosus est, et ιμερος ἀπο γυιων haud Homerice dictum." *Knight*. Cf. Sch. Ven. A. et Sch. Vict. Defendenti similis est Heynê ex Odyss. ζ', 140.

Oratio Achillis. Constantiam senis miratur qui periculum tantum subierit, adeundi castra Achivorum—521. Ut assideat hortatur: mentem aliquando a dolore revocari oportere; esse enim sortem communem hominum dolere. Illustrat hoc per mythum ævi simplicioris,—dolia duo in domo Jovis reposita—hoc, bonis muneribus, illud malis refertum, et conditionem vitæ huic vel alteri assignari, prouti in dona inciderit, lætam nunc, aliquando adversam—533. Exempla adfert, Peleum et Priamum—ad f. (518). ἦ δὴ πολλὰ etc. Sensus est: intus et in toto pectore dolorem jam concepisti qui adeo sustinueris etc. Cf. vss. 519 sqq. supr. 203–5. (523). κατακεῖσθαι, *residere:* Angl. *to remain unexcited*. Est forsan sensus delicatior in voce κατακεῖσθαι, quasi de *sopito* dicta. Sic κοιμᾶν ὀδύνας supr. π', 524. et inter Latt. *sopire:* cf. Claud. in Rufin. 324. (524). οὐ γάρ τις πρῆξις etc. *Dolendo enim nihil proficimus*. Similia sunt in Sophocl. Electr. 137 ss. ἀλλ' οὔ τοι τόν γ' ἐξ ἀΐδα παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀνστάσεις, οὔτε γόοις, οὔτε λιταῖς. Lect. memorat Sch. A. Ven. ἄνυσις. videtur glossa, et video appositam in vet. paraphr. cum adjunctis, μηχανὴ, πρᾶξις. (525). ἐπεκλώσαντο. Cf. supr. 210. (526). αὐτοὶ......ἀκηδέες. Hinc sua Epicurei de *indolentia* deorum, ῥεῖα ζωόντων. Illustratur sententia ex Hes. Opp. ά, 112 ss. Lucret. 5, 83. 6, 57. exinde sua Horat. *de grege Epicuri* et ipse, Sat. 1, 5, 101. Notandum est locum Lucretii laudatum a Clarke, 1, 57 sqq., ad vs. 62 a melioribus editt. nunc abesse. (527). δοιοὶ γὰρ etc. ἡ διπλη, ὁτι ἐντευθεν ἡσιοδῳ το περι του πιθου μυθευμα, (nempe in Opp. ά, 94 ss.,) και ὁτι δυο τους παντας λεγει πιθους, (quum unum tantum memoret Ascræus,). Sch. A. Hinc, incerte satis, de ævo Homerico quid statuere videtur Plutarchus. Addit Schol. quod hæc ad solationem Priami dicuntur, alias enim deos appellari (ut in Od. θ', 325.) δωτῆρες ἐάων. Improbat tamen philosophiam h. l. inculcatam Plato, Rep. II, 380. *a*. Apponitur deinde in Sch. ζητημα, quare hic mala tribuere dicantur dii, quum ipsi homines arcessant in Odyss. ά, 7, 34. λύσις expeditur ex personis loquentium, Jovis et

Achillis. Eadem fere Sch. B. Constructio sententiæ est, ἕτερος κακῶν, ἕτερος δὲ ἐάων. *Duo jacent dolia in domo Jovis, donis, quæ tribuant, referta; malis hoc, illud bonis:* at diverse constituebant veteres: cf. Pind. Py. 3, 146. cit. a Clarke. (532). βούβρωστις. Est proprie *appetentia cibi;* hinc *fames,* et in genere, *miseria.* ἀνία καὶ λύπη, Gaz. ex Sch. br. Fortasse designatur deus symbolicus, ut ἄτη, τ', 91 hoc innuit Sch. Vict. in Obss. Heyn. h. l. p. 707. Apponam vero Sch. B. βουβρωστις. συντονος ὀδυνη μεγαλως τους ἐχοντας αναλισκουσα. ἐν γαρ ταις ἀτυχιαις ὑπο λυπης ἑαυτους ἐσθιομεν, ὡσπερ βελλεροφοντης. Respicitur ζ', 202. Bonum Scholion, at paullum subtilius. Addit Sch. br. ἔνιοι δὲ......τὸν οἶκτον,—dictum nempe in sensu generali. Illustrat amplius Sch. B. vss. supr. 128 sq. (535). ἐκέκαστο ὄλβῳ etc. Cf. β', 530. (536). ἄνασσε etc. Hinc sua Catullus, *teque adeo eximie tedis felicibus aucte Thessaliæ columen Peleu, quoi Juppiter ipse, ipse suos divum genitor concessit amores etc.* LXII, 25 ss. De Peleo Hesiod. τετράκις ὄλβιε πηλεῦ ......ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνεις. (538). ὅττι οἱ etc. *quoniam ei in ædibus non nata est soboles eorum qui in regnum succedant:* h.e. adimitur spes regni per nepotes transferendi, quo nil gravius seni accidere poterat. Sententiam præced. expressit Eurip. Androm. 1203, θεοῦ γὰρ αἶσα, θεὸς ἔκρανε συμφοράς,—ad miserias Pelei spectans. (540). παναώριον, *immatura-morte-perituram:* οἱ αἶσα μίνυνθά περ,—μινυνθάδιον, ά, 416. 352. Cf. σ', 59 sq. Suavi affectu subjiciuntur οὐδέ νυ etc. quæ possis comparare cum similibus δ', 477. 8. οὐδὲ τοκεῦσι θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε. Hanc senis orbitatem, animique ægritudinem sorte misera laborantis eximie adumbravit Euripid. ubi supr. 1204 sqq. Excutiantur præsertim 1222-5, οὐκέτι μοι πόλις κ. τ. λ. coll. cum nostr. 538. 9. Totum locum ante oculos habuisse Tragicus censendus est. (543). Magna lis est de expedienda sententia. Vertas in sequentem modum secundum interpunctionem Wolfii: *et te, senex, olim quidem audimus opibus floruisse: quantum Lesbus superne, Macaris sedes, intra se complectitur, et Phrygia desuper, immensusque Hellespontus; hos inter, te, senex, divitiisque et filiis aiunt eminuisse.* Limites constituuntur imperii Priami, Lesbus a parte australi, a septentrionali versus occidentem Hellespontus, versus orientem Phrygia; Lesbus, insula oblonga, (εὐρύχορος, Dionys. 537.) dicitur complecti *intra se* τὰ ἄνω, partes ditionis versus septentrionem; jungas ideo ὅσσον ἄνω, *quantum superni etc.* Dicitur porro Φρυγίη καθύπ. ob eandem rationem; nam pars septentrionalis est, *superior,* regni. ἑλλήσπ. ἀπείρων, ut dictum sæpius, πλατὺς, ή, 86. supr. 82.

Hæc satis congruere videntur, et certe simplicissima sunt omnium quæ vidi: at sententia potest diverse interpungi: varias autem rationes longum foret expedire. Heynium offendit τὸ ἄνω, et reposuerit vir doctus ἀνὰ, ut sit ἀνείργει. hoc temere prolatum: nam ἄνω et καθύπερθεν sunt invicem apposita παραλλήλως, riteque geographicas notiones veterum exponunt: ἀνὰ foret et inutile et inconcinnum.

Adpellatur Lesbus ἕδος μάκαρος a conditore Macare, cujus ortum diverse referunt Scholiastæ. Sic Tenedus, ἕδος τέννου. Cf. C. S. (549). ἄνσχεο etc. καὶ πρῶτα μέν σοι, τοῖς παρεστῶσιν κακοῖς μηδέν τι

λίαν δυσφρονῶν, παρήνεσα. Euripid. Androm. 1233. 4. (550). οὐ γάρ τι πρ. Cf. supr. 524. Excitat Clarke ad vs. seq. Eurip. Alcest. 989 sqq. Addit Heynè Sophocl. Electr. 137—9. Sensus est: nil aliud efficies quam tibimet ipsi ægritudinem animi corporisque tabem dolendo inducere. Compararim constructionem in hoc versu, πρὶν καὶ κακ. etc, cum ά, 29. q. cf.

Priamus iterat preces ut reddatur corpus Hectoris, eoque facto, salvum reditum Achilli exoptat—558 Male vero alter excipit, cui jamdudum, adspectu senis et recordatione miseriarum, commotus erat animus: respondet se velle Hectorem restituere, idque, monitu Jovis coactus—562. At præcipitanter nimis Priamum ferri—ad f. (554). ἀκηδής. Cf. vs. 417. ζ', 60. κήδεαν mortuorum summatim exprimit Maro, Ae. 9, 486 ss. in oratione tenerrrimo affectu plena. Agnoveris in seqq. preces Chrysæ, ά, 18 etc. (556). ἀπόναιο. Cf. ρ', 25. *prosint tibi!* (558). ὁρᾶν φάος ἠελ. h. e. *vita frui.* Monendum est Aristarchum periodum finivisse cum δέξαι ἄποινα, vs 555. quod *lectoribus in scholis* placuisse haud miratur Knight: improbat tamen crisin vir doctus, et ob rationes satis validas. Ernesti olim, e vestigg. cod. Lips., sententiam finivit cum ἔασας, 557. cui partim adstipulatur Knight: esse enim ἐᾶν,, *sinere*, *dimittere* sine noxa, us. prob. ex φ', 221. infr 569. 684. Jure æquissimo ablegandum censeo vs. 558, qui a grammaticis, verum sensum verbi ἐᾶν ignorantibus, adjectus erat ut expleretur periodus. Grammaticam eorum posthabeo qui legebant ἔασας. idque dictum judicabant pro ἥσας, ab ἥδω, *delecto.* Crisin Ernestianam explet Heynè, Obss. h. l. pp. 714—16.

Ex vss. 555. 6. unicum conficit MS. Lips. λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω, σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις, et versum *heptametrum* induxit Knight: *Homerum dormitantem* conspexeris.

(560). νοέω......καὶ αὐτός. Animum præferocem juvenis qui suopte nutu omnia vult peracta, feliciter admodum in hisce exhibet poeta. Nec mireris hæc ad Priamum, hostem, dici, quum contuleris supr. ί, 607 ss. Vocem ἐρέθιζε, et vss. infr. 568—70. spectare dixerim ad verba Priami 556 sq. quæ reditum ad patriam videntur suadere. (563). καὶ δέ σε etc. Mentem ulterius movet religio, quum hoc ei persuasum sit, deum, qui deduxerit, habuisse Priamum. (567). ῥεῖα. Supr. 454 etc. (569). μή σε...οὐδ'...ἐάσω. *Ne te haud intactum relinquam:* cf. supr. 557. infr. 586.

Exit foras Achilles, unaque cum eo Automedon et Alcimus: disjunctis ex curru equis mulisque, præconem ducunt intus: eximunt porro ἄποινα—579. Ancillis deinde tradit corpus, ut lotum et inunctum veste tegerent. Hæc rite fiunt: ipse postea Achilles, clam Priamo, in lecto componit—590. Patroclum deinde adloquitur—595. (576). " Explenda sunt: οἱ ὑπέλυον τοῖς ζυγοῖς τοὺς ἵππους." *Heyn.* Prætulerim ἐκ ζυγοῦ. Formula occurrit supr. ψ', 513. (577). καλήτορα. Exponit ipse Homerus, ἠπύτην, λιγύφθογγον etc ή, 384. β', 50. (580). ἐΰννητον. Cf. σ', 596. (581). δῶκε...φέρεσθαι. Cf. ψ', 512. (583). νόσφ. ἀνερ. *corpore seorsum sublato, ne Priamus videret filium; ne ille contristato corde iram non cohibuerit, natum conspicatus, Achilli autem moveretur animus, illumque*

obtruncaret. Mitis sane indoles! (587). δμωαὶ λοῦσαν etc. Producunt—lavant—inungunt—veste cooperiunt: cf. Aen. 9, 487 sq. χεῖσαν.—supr. ψ′, 186. (590). ἐΰξέστην. Adversatur, reor, crisi Heynianæ supr. 578. qui ex Sch. Ven. A. desumit, tanquam *exquisitius*, ἐϋσσώτερον. Obss. l. c. p. 719. (591) Patroclum vocat ad partem τῶν ἀποίνων, veritus ne indignetur (σκυδμαίνηται) quod, promissorum immemor, Hectorem suis curandum restituat: hæc fuerant sæpius repetita: cf. ψ′, 182 sq. et al. ἀεικέα in 594. *aisproportionate.* contr. μενοεικέα, ί, 90. 227. etc. effertur per negationem οὐ...ἀεικέα, quod, ut monitum antea, vim intensiorem præbet. Honoris loco vel maximi habebantur hæc ἄποινα. cf. ί, 120 sqq. et al. In gratiam redibant—cædem compensabant—captivos cæsosque dimittebant, nonnisi pretio prius exacto.

Voto facto, redit ad tentorium Achilles, et Priamum, ut cibum capiat, hortatur - 601. Commendat hoc exemplo Niobes; fabulam notissimam refert—617. (598). τοίχου etc. cf. ί, 219. (602). νιόβη. Passim fabula circumfertur; orbatio—luctus—effigies lapidea. Inprimis ex Euphorione tradit Sch. br. Apollod. deinde, 3, 5, 6. Ov. Met. 6, 146 sq. ceteri proinde cum variatione subjecta. (603). δώδεκα etc. Nec in hoc consentiens est vox: Homerum sequitur Propert. in Elegg. 2, 20, 7. Statius porro in Theb. 6. 125. 6. Variant numerum Hyginus et Apollod. quibus concinunt Ovid. Senec. Auson. nec digna est, quæ expendatur, materies. (605). ἀπόλλων. *Dive, quem proles Niobæa magnæ vindicem linguæ—sensit.* Horat. Od. 4, 6, 1—3. Dianæ ministerium additur de quo cf. supr. φ′, 484. (607). οὕνεκ᾽ ἄρα,—*and the reason was, because etc.* ἰσάσκετο,—ἶσον ἔφατο, ά, 187. Huc respicit *vindicem magnæ linguæ* in Horat. supr. cit. (610). ἐννῆμαρ, vox solennis: sic ά, 53. ζ′, 174. Od. ί, 82. (611). λαοὺς......λίθους. De *animis* interpretatur Sch. br.—non tetigit eos misericordia. At hoc est argutari in mytho veterrimo: conversio fit primum populi, deinde ipsius, infr. 617., in lapides. (613). ἡ δ᾽ ἄρα etc. *hæc inquam.* Connectit ἄρα sententiam cum vs. 602, ut bene monet Clarke. (614). νῦν δέ που......κήδεα πέσσει. *Vitam in silvis, inter deserta ferarum lustra domosque traho.* Ae. 3, 646 sq. ἐν σιπύλῳ. etc. Cf. β′, 783. Sipylus erat mons Lydiæ, juxta Mæandrum: memorat Plutarch. in lib. de flum. etc. Hinc Niobe dicta *genetrix sipyleia* a Stat. Silv. 5, 1, 33. Verte 616, αἵτ᾽ ἀμφ᾽ ἀχ. *quæ circa Acheloum choreas-ducere-solent:* cf. ά, 37. Disseritur supr. φ′, 194. de usu vocis appellativæ ἀχελῷος. Hunc minime perspectum habens Scholiasta confingit fluvium ἀχέλητα e Sipylo monte decurrentem: ἀχελῷον Pausanias, Arcad. 38. sub f. Spectat Schol. ad lect. in Ven. A. B. ἀχελήϊον. at antiquitus extitisse reor, ἀχελωον ἐϜεῤῥώσαντο. Cf. ά, 529. Et sic refinxerim Hes. Theogon. 9. ἐϜεῤῥώσαντο δὲ ποσσίν. Odyss. ώ, 69, τεύχεσ᾽ ἐϜεῤῥώσαντο pro vulg. τεύχεσιν ἐῤῥ. Videsis λ′, 50. σ′, 411. (617). λίθος etc. *Saxea effigies:* Catull. Epithal. 61. "Niobe fingitur lapidea, propter æternum, credo, in luctu silentium." *Cic. Tusc.* 3, 107. philosophatus suo more. Aliter explicat Palæphatus, p. 32. Edit. Toll. at in hisce non immorandum est. Vertunt vulgo seqq. *immissos a diis dolores concoquit,* et hanc distinctionem tuetur Wolfius: Heynè λιθ.

λίθεα ἐκ θεῶν, *lapidea facta a diis.* πέσσει κ. *exercetur malis,* Ern. potius *dolori indulget,* locut. class. in Ae. 2, 776. Bene hoc convenit cum usu solenni in Hom. β', 237. δ', 513. etc. πεπαίνει, Gaz. respectu habito significatus primarii *maturescendi :* ζέφυρίη πνείουσα....πέσσει, Od. ή, 119. Metaphora est simplex et venustissima. Cf. C. S.

Convivium adparatur. Admirabundi invicem contemplantur Priamus et Achilles, fine facto edendi – 632. Priamus demum, ut ad lectum mittatur, rogat,—lugendo quippe defatigatus—642. Jussu Achillis lecti duo in porticu sternuntur.—648. (621). ἄργυφον. Cf. σ', 50. et cum seqq. 622 – 4, ά, 459 ss. vss. 625. 6. cum ί, 216. 217. vss. 627. 628 cum ί, 91. 2. (630). ὅσσος etc. *quem sese ore ferens !* Ae. 4, 11. Parum apte præcedenti vs. apponit Clarke Ae. 1, 613. quem potius referas ad vs. supr. 483. (633). τάρπησαν, vulg. *satiati sunt :* at cf. ψ', 10. Recte se habet versio, at notio subjungitur *desiderii, voluntatis* etc. pro re nata oborta. (635). λέξον......με, *mittas me decubitum.* (637). οὐ γάρ πω μύσαν etc. Nempe per XII. integras noctes : hoc mirationem facit Scholiastæ Vict. at bene monet Heynè loquendi esse formulam et spiritum ætatis heroicæ : sic (supr. 610 ss.) abstinuisse Niobem a cibo per IX dies. Obss. h. l. p. 731. (639). ἀλλ' αἰεὶ στενάχω etc. Cf. supr. 160 sqq. χόρτοισι. supr. λ', 773. (642). πάρος γε μὲν οὔτι,—form. sol. cf. σ', 425. (644) sqq. ῥήγεα,—ί, 657. τάπητας,—κ', 156. χλαίνας......οὔλας – π', 224. Construct. in vs. 646 est, ἐνθεῖναι χλαίνας καθύπ. ὥστε αὐτὰς ἕσασθαι, *ut obducerent cubantes.* Attingit vet. paraphr. ὥστε περιβληθῆναι. non tamen satis cum respectu *vocis* expeditur.

Caussam adfert Pelides cur velit ut extra tentorium cubet Priamus ; ne principum quis superveniat, et, regem conspicatus, in longius redemptionem corporis differat—655. Quærit porro spatium, quantum velit induciis datum, ut justa exequantur Trojani—658. XI dies rogat Priamus : ad plorationem corporis, IX. Duos, ad epulum funebre et humationem—666. Promittit omnia Achilles, et, fide facta, dimittit senem : ipse ad cubandum se confert—675. (649). ἐπικερτομέων. *Falso-metu-ludens,* Vulg. cui concinere videtur Gaz. παραλογιζόμενος. uterque a vero sensu aberrat, ut patet ex infr. 683 ss. *Subridenti* similis Achilles *id quod res est* monet senem, ne commoveatur metu animus. Argutatur Eustath. quem laudat Clarke h. l. quum nihil solennius fuerit hoc more cubandi extra ædes. Cf. Odyss. δ', 296 sq. ή, 335. Vert. *leniter irridens.* (650). λέξο. Cf. τ', 10. (652). ἣ θέμις ἐστί. Cf. β', 73. In vocc. αἰεὶ et θέμις observantiam erga Achillem, virum περιφανῆ, conspicit Eustathius. In seq. θοὴν νύκτα illustr. κ', 394. ibid. μέλαιναν, *Night,* SABLE *goddess, from her* EBON *throne,* Young, Night thoughts, I, 18. (655). ἀνάβλησις κακοῦ, β', 380. In seq. ἀτρεκέως obv. ibid. 10. (657) sq. ποσσῆμαρ......ὄφρα τέως, *quot diebus——ut tamdiu.* Promittit hæc Achilles, eminentia sua et auctoritate inter principes fretus. Possit quoque λαὸν ad Myrmidones suos respicere, quibus a bello cessantibus, cessarent quoque ceteri. (662). ἔλμ. Cf. μ', 38. Agri compotes sunt Achivi, longinqua silva, consternati Trojani etc. Possis vero interpretari ἐννῆμαρ pari modo ac supr. 610 et al. *superstitione* quadam adhibita. Excitat h. l. Clarke Ae. 11, 133. sqq.

at *numerum* dierum tantum desumit Maro, *bis senos pepigere dies:* cetera inepte cumulantur. (665). δαινῦτο. Recte editum a Clarke, Heyn. προπεριστπάμενον. In cett. Barnes, Schrev. Wolf. (quod miror) δαίνυτο, quod recte ob *quantitatem* refellit Clarke. At in hoc errat vir doct. quod contractum existimat ex δαινύοιτο. Hoc etenim ab analogia linguæ prorsus alienum reor. Rectius alii accipiunt opt. præs. a δαίνυμι. cf. Mathiæ G. Gr. 204. 3. *b*. et supr. ί, 70. *epularetur*, Vulg. Accedit vet. paraphr. εὐωχοῖτο, ad text. recept. δαινῦτο. (671). Dextra data fidem facit; hoc est δεξιώσασθαι. Explicatur hinc β′, 341, δεξιαί, ῇς ἐπέπιθμεν. iterum δ′, 159. Hinc locutt. apud Latinos, *obtestari, orare per dextram:* cf. Horat. Epist. 1, 7, 94. Cic. pro Dejot. 3. (673). ἄρα, *ut jusserat Achilles:* nexus est cum vs. 650. *Clarke*. προδόμῳ, ί, 469.

Priamum dormientem adit Mercurius, de sene solicitus, quomodo eum e castris sospitem reducat—682, admonetque discriminis quo versatur, quippe quem captum magnopere optarent principes Achivorum—688. Reditum parant citissime, castrisque excedunt: revertitur deinde ad Olympum Mercurius, quum ad vadum Xanthi perventum sit—694. (677). ἄλλοι μὲν etc. Vss. repetiti fere ex libb. II. X. init. (681). ἱερούς. Cf. κ′, 56. φυλάκων ἱερὸν τέλος. et cum vs. seq. β′, 20. (683). οὔ νύ τι etc. Bene exp. paraphr. vet. οὐδὲν σοι ἐν φροντίδι ἐστὶ τὸ δεινόν, *ignarus es quanta te circumstent pericula*. Hoc antea, οὐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος—κ′, 383. (684). σ′ εἴασεν, *tibi pepercit*. Cf. supr. 557. 569. (686). δοῖεν. Reddunt vulgo *dederint*, at vix cum sensu vero satis definito. *Quum pretio tanto mortuum redemeris, quantum putes exacturos Achivos qui te vivum teneant?* τρὶς τόσα. (692) sq. Cf. ξ′, 433. 4. φ′, 1. 2. Not. supr. 349 ss. Linquit eos Mercurius ad locum ubi primum iis occurrebat, supr. 360.

Luce orta, urbem intrantes sola ex Trojanis conspicit Cassandra, quæ proinde urbem totam gemitu implet—703. Ceteri omnes prodeunt, interque eos Hecuba et Andromache, dolore perciti—712. (695). ἠὼς etc. Cf. θ′, 1. ψ′, 227. (698). ἔγνω πρόσθ′......ἀλλ′ ἄρα. Conficitur apodosis more Homerico: vult vero poeta Cassandram primam omnium adventum patris sensisse. Vertit *Ernesti* ἀλλ′ ἄρα, *at vero*, vimque ex eo quærit, quod, " ut vates mota numine, et præsentiens rem, conscendit Pergamum." At nimis subtiliter doctus vir, quum in Iliade nusquam inducatur Cassandra ἡ μάντις, quod seriorum fuit commentum, et ex hoc loco arreptum forsan :—hæc monet Heyné. Addi potest quod filiæ de patre sororisque de germano solicitæ affectus omnino tollitur si *numine* potius quam *angore* et *desiderio* motam spectemus. Optime ideo Sch. B. ἀγωνιᾳ περι ἀδελφου και πατρος. (700). πέργαμον εἴσαν. Hinc Lycophr. in Cassandr. 29 sq. ἄτης ἀπ′ ἄκρων......λόφων ἦρχ′ ἀλεξάνδρα λογων. Vaticinatur nimirum ex loco excelso, carcere ejus: cf. not. Canteri in loc. At hoc est inventum serioris Homerum adumbrantis; vertas ideo εἰσενόησεν, simpliciter, *conspexit*, non *vatis instar præsensit*, ut quidam argute. (701). ἀστυβοώτην, ut ἠπύτην etc. Cf. vs. 577. (704). ὄψεσθε. Reddunt fere omnes *visite*, quasi sit imperativus a form. ὄψομαι, ut ἄξετε et οἴσετε etc. cf. γ′, 103. 5. At nihil video quod nos, quo

minus futurum ab ὄπτομαι accipiamus, prohibet. *Videbitis*, ait Cass., *foras prodeuntes, Hectorem,—si quando gaudebatis illo ex pugna reduce.* Perstringit in hisce mentem notio, *quantum mutatus ab illo Hectore, qui redit etc.* in loco nobilissimo, Ae. 2, 274 sqq. (708). ἀάσχετον. Cf. ί, 892. (710). τὸν......τιλλέσθην. Recte vers. vulg. *super hoc——vellebant crines :* sic vet. par. αὐτῷ......τὰς τρίχας ἀνέσπων. Docte expedit locutionem Heynè ex similibus κόπτεσθαι—τύπτεσθαί τινα, *se propter aliquem plangere.* Illustrat vir summus ex Tibull. 1, 7, 28. *Memphitem plangere docta bovem*, h. e. propter Apim plangere se. Addas Propert. 2, 24, 51 sq. *precor, ut* ME *demissis* PLANGAS *pectore nuda comis.* Nolim porro argutari in signo doloris; atqui dum lego τιλλέσθην......ἁπτόμεναι κεφ. in mentem venit ritus funebris mem. supr. ψ′, 135. Ibid. ἐπ' ἄμαξαν. Notatur scriptio Ionica, cum vox sit ἅμαξα. Cf. suppl. Præf. 48. III. (713) sqq. καί νύ κε δὴ......ὀδύροντο......εἰ μὴ,——*et nunc sane——lamenta edidissent——nisi* etc. (714). Constr. εἴξατέ μοι (ὥστε) διελθεῖν (σὺν) οὐρεῦσι. Possit quoque tentari εἴξατε οὐρ. ὥστε διελθ., cum μοι eleganter adscito: at illud præstat. Occurrit tamen infr. 718. εἶξαν ἀπήνῃ. (720). τρητοῖς ἐν λεχ. Cf. γ′, 448. Ibid. seqq. vert. *juxtaque collocarunt cantores, qui nænias auspicarentur ; quique lugubrem cantum, ipsi quidem, canebant—gemitusque admiscebant mulieres.* At prodiit locus vexatior a schedis criticorum, idque ex fide Codd. recenter collat. Indicarat dudum Ernesti θρήνους ex MS. Lips. In Venet. prostat θρηνους ἐξαρχουσ' cum distinctione plena, ut ita exordiatur nova sententia cum οἵ τε etc. In MS. vet. paraphr. video θρήνων ἐξάρχουσ', οἵτε etc. at explicatio apposita, οἳ τῶν θρήνων ἡγοῦνται καὶ τῆς τῶν στεναγμῶν ᾠδῆς, a syntaxi prorsus, et contextu abhorret. Cf. C. S. ἐξάρχ. PRÆCIPE *lugubres* CANTUS *Melpomene :* Hor. Od. 1, 24, 2 sq. Sic in Odyss. ώ, 60. videmus Musas θρήνουτας in funere Achillis. Consuetudo illustratur a Clarke ex Eurip. Phœniss. 1505. (1513 Pors.). Meminit iterum Horat. *nænias—luctus—querimonias—clamorem—honores sepulcri,* Carm. 2, 20, extr. (724). Cf. supr. ψ′, 136. Lamenta inseqq. comparare possis cum χ′, 431 ss. Eurip. Phœniss. 1499 etc. Pors. Acutissime de cunctis hisce adnotat Heynè, *recedere carmen a natura sua epica, et prominere in naturam dramaticam. Tragœdiam decere, hæc lamenta, et in tragœdiis occurrere.* Obss. h. l. p. 744. Argumentum ulterius petit, quare hæc " rhapsodis deberi" judicet, ex scabritie et ἀλλοκότῳ sermonis. Suffragatur Knight. (725). Distinguas, vel ὤλεο, νέος, ἀπ' αἰῶνος—*juventa florens, vita excidisti ;* vel ὤλεο, νέος ἀπ' αἰῶνος, *ætate adhuc juvenis.* Hoc exquisitius, at sermonem vetustum non satis redolet. Cum h. l. et seqq. conf. supr. χ′, 483—5. (728). Cf. ν′, 772. (729) sq. ἐπίσκοπος, *custos. Troici defensor—soli :* Senec. Tr. III, 63. Expressa habes seqq. ex χ′, 507. Cf. præc. κατ' ἄκρης cum ν′, 772. (732). σὺ δ' αὖ, τέκος etc. Cf. χ′, 487 ss. Adumbrantur ad ductum horumce lamenta Andromaches in Senec. Tr. III, 53 etc. (733). ἔνθα etc. Cf. χ′, 505. ἔργα ἀεικέα, operam servilem. Hæc de uxore meminerat jam Hector, ζ′, 456 sqq. (734). πρὸ etc. *pro domino.* ὑπὲρ, Scholl. quod insolentius notat Heynè. Exp. vet. paraphr. ἔμπροσθεν, *coram.*

(735). Verba λυγρὸν ὄλεθρον accipienda sunt per exclamationem dicta, *infandum interitum!* Tollit prorsus affectum syntaxis Heyniana, λυγρὸν ὄλ. pro. λυγρῷ etc. quasi sit κατὰ τὸν ὄλεθρ. (738). Cf. supr. τ', 61. (741). Vs. repet. ex ρ', 37. (742). ἐμοὶ δὲ μάλιστα etc. affectu tenerrimo prolata hæc et seqq. cf. ζ', 411 sq. *non enim mihi moriens e lectis manus porrexisti, neque aliquod mihi dixisti prudens verbum cujus perpetuo recordarer, noctesque et dies lacrimas fundens.* Laudat Clarke Aen. 9, 483. 4. Oratio tota usque ad vs. 488. Homerica ad mentem revocat. (746). ἐπὶ δὲ στεναχ. Hi gemitus videntur per intervalla facti, ceteris (ἐξάρχοις, vs. 721.) se excipientibus vicissim.

Hecubæ lamenta. Hectorem imprimis memorat immortalibus acceptum, quem, morte violenta illata, integrum omnino et *roscidum*, tanquam ab Apolline interfectum, recipit. Similia jam Priamus efferebat, supr. 426—8. ibidem notes form. ἐν θανάτοιο αἴσῃ, quam vertunt *in fato mortis;* melius foret, *casu, fortuna.* Respicit ad ministerium deorum, (mem. supr. ψ', 185—91.,) quod ex specie cadaveris pulcra vegetaque conjicit: cf. infr. 757. (752). πέρνασχ'—ut Lycaonem, supr. φ', 40 ss. In seq. appellatur Lemnus ἀμιχθαλόεσσα, quod exp. Gaz. secundum Scholl. ἀπρόσμικτος, *importuosa;* sic *inhospitalis* dicitur locus, cujus adeundi difficultas est: cf. Horat. Carm. 5, 1, 12. (757). ἑρσήεις. Cf. vs. 419. Refert Gaz. ἔνδροσος καὶ χλωρός. utrumque dictum de cadavere a putredine intacto. Vss. 758. 9. de *repentina morte* dictos opinati sunt veteres: cf. supr. 605 sq. Accedit plus fidei huic interpretationi ex vs. inseq. ἀγανοῖς βελέεσσιν, *mitibus telis,* πρᾳεῖς. διὰ τὸ ἀ ν ώ δ υ ν ο ν. Sch. B. id. Sch. br. ἀνώδυνοι γὰρ οἱ ὀξεῖς θάνατοι. Sensum adumbrationis optime illustrat Odyss. λ', 170—2. τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε......ἢ δολιχὴ νοῦσος, ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν; cf. ζ', 205. (760). ἀλίαστον. Cf. β', 797. etc.

Lamenta Helenæ. Ingenium Hectoris commendat, quod humanissimum semper experta fuerat: occiso eo, se neminem, qui tueatur, habere; omnes eam odio prosequuturos. (762). Ἕκτορ...φίλτατε. Confirmantur verba a narratis ζ, 343 ss. (764). ὡς...ὤφελλον ὀλ. Cf. form. γ', 428. sensumque expressum ex ζ, 345 ss. (765). εἰκοστόν. Numerum conficiunt Scholl. posito quod decem anni in bello apparando absumpti sunt, decem alii in gerendo: at verba ipsa Paridis, γ', 442 sqq., computum ineptum refellunt, et hoc imprimis,—concinnari hæc ultima Iliadis ad inventa et notiones auctorum seriorum, evincunt. Nec minus probatum existimo ex studio rhapsodi in adumbratione rerum quæ antea in Iliade narrantur apprime (dixerim pene *nimis*) curioso. (762). ἀσύφηλον. Cf. ι, 643. (769). γαλόων etc. Cf. ζ, 378. (770). ἑκυρὸς, Priamus. Adumbratur et hoc ex narrat. γ', 161 sqq. (771). παραιφάμενος, *monens.* Cf. ά, 577. In hac sententia refert Ernesti prius ἐπέεσσι ad παραιφάμενος, alterum ad κατέρυκες. At distinxerim ipse ita ut invicem excipiant κατέρυκες ἐπέεσσι, σῇ τ' ἀγανοφρ. etc. per epanalepsin; hoc enim melius affectum lugentis refert. (773). καὶ ἐμ' ἄμμ. ζ, 408.

Lamentatione facta, monet Priamus ut sepulturæ curam habeant: inducias enim ab Achille promissas esse ad justa exsequenda—781.

Narratur dehinc apparatus funebris qui per IX dies durat: Xmo tandem die comburunt corpus: XImo, collectis ossibus, tumulum exstruunt, epulumque funebre instaurant—ad f. (778). ἄξετε. Cf. γ', 105. 250. (782). ὑπ' ἀμάξ. Cf. supr. 711. (787). Cf. ψ', 165. (791). Cf. ibid. 237 sq. 250. 1. (793) sqq. Cf. ibid. 252—4. Exstructionem tumuli porro, ut in h. l., in seqq. 255. 6. πυκνοὶ λάες in vs. 798. sunt θεμείλια supr. ψ', 255. in quæ terra ad tumulum conficiendum ingeritur: nisi velis hæc esse *limites sulco ductos* ad designandum spatium tumuli. Forsan hi λάες sunt *opercula* fossæ (καπέτου) in quam demittuntur ossa: at in funere Patrocli ossa non conduntur humo; cf. ψ', 254. cum præc. 82 ss. 239 ss. (802). ἐρικυδέα δαῖτα. τάφον μενοεικέα, supr. ψ', 29. Possis referre εὖ in hoc vs. ad δαίνυντο, at melius conjunxeris cum συναγειρόμενοι, ut exhibet vers. vulg., *frequentes congregati.*

INDEX

MEMORABILIUM.

INDEX

VOCUM ET LOCUTIONUM

QUÆ IN NOTIS ILLUSTRANTUR.

A.

B.

Γ.

Δ.

E

Z.

H.

F.

Θ.

I.

K.

Λ.

M.

N.

Ξ.

O

Ω.

CURÆ SECUNDÆ.

Recensio brevis eorum quæ ad ampliorem illustrationem desiderantur. Accedunt σφάλματα typographica.

In Suppl. Præf. corrigenda sunt seqq. Pag. XII. lin. 23. pro 5 lege 6. Pag. XVIII. l. 4. leg. "mollitiei." Pag. XXV. l. 20. post "legentium" insere "constiterit." Pag. XXX. l. 6. distingue, "semper,—". Pag. XLVIII. l. ult. Insere IV ante "sic."

Lib. XI. (40). Comparare possis Hesiod. ἀσπ. ἡρακλ. 139—50 cum hisce Homericis 32 ss. Cum summa ἐναργείᾳ in utroque species adornata habetur: superadditam vero a nostro conspicias descriptionem *baltei*, eique tributum ornamentum quod a priore inditur clipeo. Cf. ibid. 161 sqq. Hesiodea transtulit Aeschyl. in S. c. Th. 491—4 (Blomf.),—nostrum vero intuitus: latet illud tam feliciter expressum, vs. 493. 4., αὐτὸς......βακχᾷ πρὸς ἀλκὴν, θυιὰς ὥς, φόβον βλέπων in loc. subject. 36. 7.—imprimis δεινὸν δερκομένη. (52). Locus vexatissimus ejicitur a Knight qui sic exhibet, ῥάοντ'. ἄσβεστος δὲ βοὴ γένετ'· ἐν δὲ κυδοιμὸν ὦρσε κακὸν etc. Si crisis viri doctissimi sana sit, probatior haud parum evadit constructio quam ultimam apposui,—profecta nempe a rhapsodo loquelæ Atticæ, magis quam Homericæ, studioso. Nec unicum hoc exemplum. (67). Loc. Pind. laud. est Py. 4, 405. 6. ὀρθὰς δ' αὔλακας ἐντανύσαις ἤλαυνε. In not. Heyn. apponitur duplex hujus constructio, quarum neutra probat τὸ ἐλαύνειν aliter quam memini h. l., nempe in sensu *immanente*, accipi debere. Prætulerim ἐντανύσαις (τοὺς βόας κατ') αὔλακας, ἤλαυνε *(agebat illos, vel properabat)*: construct. illustratur a nostro infr. ψ', 322. 324. Adnotat Sch. B. το παλαιον οὕτως ἐθεριζον, ἀπο των περατων ἀρχομενοι, και εἰς τα μεσα τελευτωντες. το δε ἐλαυνοντες, προς τον (l. την) συντομον ἀναιρεσιν, nimirum ad illustrationem seqq. 70. 1. Mecum ergo facit Scholiasta. (474). In hoc vs. legi possit ἕπον, ut sit constr. ἀμφίεπον ὀδυσῆα,—et hoc prætulit Knight. In obss. ad κ', 285. statuit vir doct. esse ἕπω in voc. act. *operam do*; in voc. med. *sequor*; quomodo huic conciliandum ἕφεπε, *insequebatur*, λ', 496.? Attamen illud ἀμφίεπον bonum sensum præbet: obvium est infr. 483. (Pag. 17. lin. 23). Leg. Pharsalica. (632) sqq, Expos. Sch. br. ἀμφιθετον videsis in ψ', 270. Distare puto Sch. B. parum vero feliciter, ut reor, expedientem: melius est quod adnotatur de arte *tornandi* vetustissimis nota. In seqq. tradit Schol. explicationes varias loci subobscuri δύω δ' ὑπὸ πυθμ. etc. Tres sunt; Aristarchi, quam amplexus sum: Athenæi, quam improbavi. Restat tertia,—διπλους ἠν ὁ πυθμην, ἡσσων ὑπο μειζονος περιεχομενος,—non majoris pretii. Audi Eustath. δεδιπλασμένον ἦν τὸ ποτήριον, καὶ οἱονεὶ ἐκ δύο σύνθετον. καὶ διὰ τοῦτο δύο πυθμένας ἔχον καὶ ὦτα τέσσαρα. τὰ γὰρ ἁπλᾶ μονοπύθμενά τέ εἰσι, καὶ ἄμφωτα. 869. 30.

Hæc sana, et intelligo: quæ pergit enarrare, (quod interpretati sunt quidam πελειάδες per allegoriam, quasi πλειάδας referentes,—ut adeo, pro figura mundi sphærica, poculum fuerit sphæricum,—καὶ τὸ τῶν ἥλων χρυσοειδὲς, καθὰ καὶ οἱ ἀστέρες,) prolusiones ingenii dixerim. (638). Pergit Athenæus (I, 24. 30. *d. e*); Δίδυμος δὲ πράμνιόν φησι οἶνον, ἀπὸ πραμνίας ἀμπέλου (est exp. Sch. br.) οὕτω καλουμένης. οἱ δε ἰδίως τὸν μέλανα. ἔνιοι δὲ ἐν τῇ καθολου τὸν πρὸς παραμονὴν ἐπιτήδειον, οἱονεὶ παραμένιον (παλαιῷ, ἀπὸ τοῦ παραμεμενηκέναι. Sch. br.) ὄντα. οἱ δὲ π ρ α ΰ ν ο ν τ α τὸ μ έ ν ο ς etc. (670). Artificium expendit Sch. B. ἐξ ἀναστροφης το διηγημα. ἐπι γαρ τοις ἐπιμηκεστεροις των διηγηματων, το μεν ἀπ' ἀρχης ἰεναι ἐπι την ἀφηγησιν ἀμβλυτεραν την ἀκροασιν καθιστησι. το δε ἐκ των πρακτικων, ἡδυ. Agnoveris legem epicam, *in medias res, non secus, ac notas, auditorem rapere:* Hor. in Art. poet. 148 sq. (676). Etymon ἅλις, *satis*, β', 90. etc. proculdubio verum est. Hoc Heynè (Exc. de digamm. τ', 384.) scribit Ϝαλις, et ingeniose deducit Scheid ex radice ἅδω, *satio*. Extitisse quidem Ϝαδις ex lat. *satis* perquam probabile est, nam commutabiles erant digammus et S. (cf. Suppl. Præf. § 3. not. *s*). Vetat metrum h. l. Ϝαλιθα, at hoc non mirandum, quum a derivativis, exolescente jam litera, digammus sæpe exulet. (699). Adfertur a doctissimo viro unum ex argumentis (" Olympicum quadrigarum certamen, diu post Homerica tempora institutum, plane designari") quare locum totum ablegemus. Petuntur alia ex sermone ab Homericis alieno, vss. 698. 749. 753. etc. Linguam symbolicam attingit Sch. A. οἰκεια τα θυματα. τοις ποταμοις και τῳ ποσειδωνι θυεσθαι λεγει ταυρους δια τας β ι α ς των ὑδατων. Illustratur nota ex mytho notissimo Acheloi in *taurum* conversi: sic Horat. *tauriformis volvitur Aufidus*, Carm. 4, 14, 25. ubi vid. Intpp. (753). Usus vocis ἀσπιδὴς Knightio displicet: cf. not. præc. vs. 699. (773). Radicem ponit Scheid χόω, *hio, pateo,*—unde χόρω. Huic convenit signif. *septum*, quam *primariam* duco: hoc vel ex loc. cit. Pind. constat, χόρτοις ἐν λέοντος, h. e. in *saltibus* silvæ Nemeæ. Cf. infr. ώ, 640.

Lib. XII. (3). Expendit œconomiam in hisce Sch. B. τιτρωμενων των ἀριστεων, μενειν ἐπι τῃ πεδιαδι ἑλληνες οὐκ ἐδυναντο· ἀναγκαιως οὖν την πεδιαδα μαχην ἐπι τειχομαχιαν μεταφερειν βουλεται. τουτου γαρ χαριν και ἀνεπλασε την τειχοποιΐαν, ὑπερ του ἀγωνος (anne ἀγωνα?) κινησαι ἐπι τῃ τειχομαχιᾳ. ἐπι οὖν του τρωϊκου τειχους τουτο ἀμηχανον (θεοποιητον γαρ ἠν). ἐπει δε αὐτος ἀνηγειρε το τειχος, δια τουτο και ἠφανισεν αὐτο, τον ἐλεγχον συναφανιζων, (cf. Sch. A. in not.,) της δε ἀφανειας αἰτιαν ἀπεδωκε, το μηνισαι θεους, θυσιων μη τυχοντας ἐπ' αὐτῳ. Cf. supr. ή, 445 sqq. (Pag. 28. l. 2.). Pro " faciles" leg. " facilia". Loc. Woodii cit. est pp. 277, 291. (53). Suffragatur editor doctiss. Origg. Lennep. qui ponit etymon σχέσθαι, *adhærere*: " σχεδὸν igitur est in modum *adhærendi*, i. e. *ferme*." Principium hocce latissime potest extendi. (66). Perpendenti constabit rationem 2dam minime posse cum *syntaxi* conciliari, deest enim in sententia *negativum*: atqui latet hæc constructio in Scholl. τραπήσεσθαι. Tenendum prius; at conserves vim vocis, *ubi eos puto se-sauciaturos (læsuros,* βλάψεσθαι) De verb. τρώω, *vulnero*. agit Etymol. in voc. ἐξέτρω: col. 347. 84. Radicem ponit Scheid formm. τρώσκω, τιτρώσκω, τράγω, τρύχω etc.

Origg. Lennep. in voc. et τραύω etc. Verbum Ionicum conspicitur in Odyss. φ', 293. οἶνός σε τρώει μελ. quod excitatum, et male expositum vidimus in Sch. B. παρατρέπει. Suppeditat meliora Sch. br. in loc. τιτρώσκει, βλάπτει. quæ et Etymolog. in loc. cit. Herodotea sunt τρῶμα, τρωματίζειν, τραῦμα. τρώω formatum putat Portus a τορέω per syncop. et paragog. Cf. Lexic. in voc. τρῶμα. (176). Clausula 175—81 ejicitur e contextu Knightiano ob ἄλλησι πύλησιν vs. 175. et λαπίθαι vs. 181. "unicæ erant castrorum πύλαι et Lapithæ Homero ignoti." ἠθέτησαν et antiquiores. (195). Huic loco antea parum cognito Herodotea lucem afferunt: integra appono. ταῦτα ἐπιλεγομένῳ Κροίσῳ τὸ προάστειον πᾶν ὀφίων ἐνεπλήσθη. φανέντων δὲ αὐτέων, οἱ ἵπποι, μετιέντες τὰς νομὰς νέμεσθαι, φοιτέοντες κατήσθιον. ἰδόντι δὲ τοῦτο Κροίσῳ, ὥσπερ καὶ ἦν, ἔδοξε τέρας εἶναι. Mittit deinde ad Telmessenses qui portenti sensum referant: interim vero expugnatur Sardis, ipse capitur. Pergit Herod. τελμησσέες μέντοι τάδε ἔγνωσαν, στρατὸν ἀλλόθροον προσδόκιμον εἶναι Κροίσῳ ἐπὶ τὴν χώρην· ἀπικόμενον δὲ τοῦτον καταστρέψεσθαι τοὺς ἐπιχωρίους. λέγοντες ὄφιν εἶναι γῆς παῖδα, ἵππον δὲ πολέμιόν τε καὶ ἐπήλυδα. (206). κάββαλε. Inter formas Aeolicas recensetur: cf. supplem. Præf. § 21 extr. (208). Rem metricam tractat doct. Burgess in præf. ad Misc. Crit. p. XXVII. Ed. Lips. Nil mutavit Knight. (380). Judice Knight, mergebant formæ ἀκριάεις, ὀκρ.όεις, in ὀκρυόεις—accuratius scriptum κρυοεις. Cf. Not. h. l. et γ, 518. ζ, 344. (Pag. 40. l. 3.). Pro "quantum" lege "quid".

Lib. XIII. (4). Excitat loc. Herod. acutissimus Knight ut improbet claus. 5—6. disciplinæ enim respectum haberi, quæ, nonnisi post tempora Homerica, e Pythagoræ Samii scholis, inter Thraces edebatur. Improbatur porro epith. γλακτοφάγοι,—quippe Homericum esse γάλα πίνειν, non φαγεῖν. (P. 50. l. 38). Pro συλέω lege potius σύλημι. (685). "Gentium Hellenicarum in Aeoles et Iones distributionem poeta prorsus ignorasse videtur; neque, si nosset, sequeretur eum ἰονας ἑλκεχίτωνας nosse etc." *Knight*, not. h. l. Certe sermo utriusque stirpis, quem alias Ionico-Aeolicum adpellavi, commiscetur in Homericis. Cf. suppl. præf. § 38 sqq. (P. 69. l. 13.) Post "supr." leg. "vss. 594."

Lib. XIV. (40). Mihi reputanti comprobatur lect. πτῆξε θυμόν, et ob caussam allatam in not. Cf. Eurip. Cyclop. 487. et Diar. Class. T. XXV. p. 406. De form. locut. φεύγων προφύγῃ disserit doctiss. Porsonus ad Eurip. Phœniss. 1231. Excitat similes ex Aristoph. Nub. 167. Herod. 4, 23. Xenoph. Anab. 2. p. 169. notato quod per verbum simplex *conatus*, per compositum *effectus* indicatur. Proxime ad normam Hebraicam accedit formula. (85). Hæc (86 sq.), de veteribus Romanis loquens, transtulit Plutarchus in vit. Marcell. § 1. (101). Bene recensuit vir. doct. signiff. varios τοῦ ἐρωεῖν, *copiose fluendi, retrocedendi, inhibendi, etc.* at minus recte, opinor, radicem fingit, ἔρω,—obsoletam illam, at in formis variis, ut perhibet, latentem. Propius vero attingit form. ῥάω, quæ Homerica est, (cf. ψ', 367.,)—unde ῥωέω, et per prosthesin, ἐρωέω. Comp. ά, 303. cum ύ, 37. ώ, 616. etc. (180). h. e. *commissuris fibularum*. Simpliciter Sch. br. περόναις. ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι τοῖς ἱματίοις. *fibulis*. Quærebatur in hisce ornatus, ut hodie: cf. Aen. 5, 313. et al.

(271). ἀάατον. Radicem unicam ponit Knight ἀϜατος, quæ in recentiore dialecto legitur ἆτος h. e. ἄἄτος. Signif. *avidus.* Præposito α privat. oriuntur formæ ἄᾱἄτος, ἀᾱᾱτος,—*innoxius, e quo nulla mala cupido oriri possit ;* et *inviolabilis, nulli malæ cupidini obnoxius.* Cf. Prolegg. II. § CLII. Primitus opinor extitisse ἄἄἄτος, et, primæ syllabæ quantitate fixa, legem 2dæ et 3tiæ mutari pro rationibus metricis,—consonis vocales sustinentibus,—digammo secundam, τ tertiam. (394). Apponere libet comparatt. cit. in not. ex Georg. 4, 260—3. *tum sonus auditur gravior, tractimque susurrant : frigidus ut quondam silvis immurmurat Auster, ut mare solicitum stridet refluentibus undis : æstuat ut clausis rapidus fornacibus ignis.* Cernere licet in hisce adumbrationem exquisitam : poetica inprimis sunt illa *tractim,* (cf. Lucret. 3, 529.), et *sollicitum,* mentis epith., de *mari,* ἀψύχῳ, dictum. Cf. Nostr. supr. vs. 17. At quare dico ἄψυχον? quasi non sint ἔμψυχα omnia dum spiritus poeticus vigorem afflet. (Pag. 93. l. 46). Disputavi in not. quasi lectum sit ἄρεως. Dedi in contextu ἀρῆς.

Lib. XV. (54). Adnotat R. P. Knight ; " siquid nostrum judicium valet, junctura ipsa ἐλθεμεναι——ὀφρ' ἐλθῃ interpolatorem satis prodit. De ceteris autem, quibus nomen urbis Trojæ neutro genere, ἰλιον αἰπυ, contra morem Homericum usurpatum est, vix dubitare licet." Exquisita nimis est, quam in priore membro statuit, crisis : præsertim quum sit ἐλθέμεναι in vs. 55. (cum notione τοῦ δεῦρο in 54.) *advenire,*—ἔλθῃ in vs. 57. *abeat.* Recorderis hæc in vetere poeta fieri. (104). Sic Sch. B ad vs. 108. ταπεινοφρονας αὐτους ἐλεγχει,—ἐκεινων σιωπησαντων κερτομουσα, τον ἐπιπλαττον ἐγελασε γελωτα etc. Pariter Eustath. 1007, 59. (187). τέκε, *partum edidit :* τέκετο, *suscepit ex femina.* Cf. ά, 36. β', 741. Nec tamen accurate servatur usus, quum et τεκεῖν et τεκέσθαι sint *de utroque parente* dicta : cf. χ', 485. 53. Lect. autem, τέκε ῥείη, prælatam habuit Knight " ob antiquæ linguæ indolem, quæ longiorem nominis formam postulat," —nempe ῥείη. Obvia est in loc. Hes. cit. in Not. (Pag. 102. l. 39.) " Hæc,"—nempe Scholiastarum placita. In lin. seq. lege " aliena". (211). ἀλλ' ἤτοι etc. Desidero léct. γε pro κε. ἀλλ' ἤτοι νῦν μέν γε, Angl. *for this once at least.* Non tamen improbarim grammaticam, quum illud κε sæpissime sit adjunctum *futuro.* (366). Ingeniose disserit de hac parte grammaticæ T. Burgess in Nott. Misc. Crit. pp. 377—83. Summa doctrinæ est, *aoristos 2dos, quos appellant, nil aliud esse quam imperfecta formarum obsoletarum* : sic ἔτυπον, ἐτυπόμην, a τύπω,—ἐτύπην a τύπημι, et in cett. similiter. Quod ad ὑπέσχεο attinet, forma primitiva σχῶ, σχέω, in Homericis extat : cf. β', 98. ϑ', 254. φ', 309. At cf. Matthiæ, G. Gr. § 171. 188 obs. 3. (Pag. 114. l. 37). Dele " certo."

Lib. XVI. (100). κρήδεμνον est ornamentum muliebre ; cf. infr. σ', 382. Revocatur mens ad notissima *anaglypha* Cybeles *turritæ :* sic Propert. *vertice turrigero——dea magna Cybelle :* Eleg. 3, 17, 35. (Ed. Maitt.) (128). Loc. cit. est, ὡς ἦν ἄφυκτα τῆς πόλεως ἁλισκομένης, αὐτὸς (Marius) αὐτὸν ἀπέκτεινεν. Vertit Reiske ; *ubi evolare nequivit, dum capitur oppidum, sibi ipse conscivit necem* : hæc et Xylandri versio. At tertiæ rationi accedit fides, si accipiamus con-

struct. ὡς τὰ τῆς πόλεως ἁλ. ἦν ἄφυκτα, *quum jam eo perventum est ut excidium non amplius differri posset*: τὰ τῆς π. ἁλ., *res urbis captæ*,—cædes, incendia etc. (325). Mythos de Chimæra appellat Knight "symbolicos": ratio habetur in tract. de ling. mytholog. symbol. Diar. Class. T. XXV. p. 46. (407). Conf. cum hisce infr. ω', 80 ss. (573). Repetit obs. Heynè in Obss. h. l. ἱκέσθαι in Homericis eandem vim obtinet.

Libr. XVII. (446). ἦ πολύμοχθον ἄρ' ἦν γένος, ἢ πολύμοχθον ἀμείων; χρεὼν δέ τι δύσποτμον ἀνδράσιν ἀνευρεῖν; loc. cit. Eur. Ad hæc respicere videtur Gray in exquisitissimo illo "*Ode on a distant prospect of Eton College*" St. X.

To each his sufferings: all are men
Condemned alike to groan;
The tender for another's pain
The unfeeling for his own.

Pressius in carmine, "*The progress of Poesy*"; St. II.

Man's feeble race what ills await,
Labour and Penury, the racks of pain,
Disease, and Sorrow's weeping train
And Death, sad refuge from the storms of Fate!

LIB. XVIII. (93). In sermone Homerico ἕλωρ est *captura*: at de forma ἕλωρον cogitat Heynè, quæ,—juxta analogiam τοῦ θρέπτρου, *pretii-nutritus*,—significet *pretium-interfectionis*. *Obss*. h. l. (395). Respicit ad hunc locum et α'. 593 ss. Knight in tract. sæpius laud.—"Vulcan, who was the personification of terrestrial fire—was fabled to have been thrown from heaven into the volcanic island of Lemnos, and to have been saved by the sea; volcanos being supported by water." Diar. class. T. XXVI. p. 33. (400). Nec majorem lucem adferunt Scholl. Ven. ἑ λ ι κ ε ς,......συνδεσμοι της κεφαλης, κοσμος των ὁρμων. κ α λ υ κ ε ς,......ἐνωτια, δακτυλιοι, συριγγες. A & B. Meri ariolatus! Significatum vocis κάλυξ nuper mihi reportavit pupillus meus ὁ τῶν εὐμαθεστάτων Edv. Leet, Sch. SS. Trin. Dubl. qui effertur Angl. *a rose bud*. Hoc conciliari potest cum 1mo supr. adlato, vix cum ceteris: affinem sensum video in loc. class. Mus. Her. et Leandr. 58. 9. ἐκ καλύκων, *e thecis–rosarum*. Venustissime apponitur in suo loco, at sermoni archaico disconvenit. (576). "Lectio altera veterum δια ῥαδαλον, omnino præferenda est: at male vocem ῥαδαλος a κραδαινω deduxerunt;—deducenda enim potius erat a ῥαζω, idem ac ῥαινω etc." (unde ἐῤῥάδατο, supr. μ', 431.). "Est itaque δια Fραδαλον δονακεFα *per irriguum vel roscidum arundinetum*: neque parvi momenti est, adversus Zenodoti et Heynei sententiam de toto hoc episodio, usus tam elegans appositi tam exoleti, ut grammaticis antiquissimis non amplius intellectum esset." *Knight*. Respicit vir doctiss. ad crisin Heynianam quam retuli supr. not. vs. 482. (616). Dignissima, quæ ad calcem

adjiciantur, adumbrata quædam judicavi;—et in hac serie, ut quam fortissime, simul ac semel exposita, sensum feriant.

Imprimis cf. vss. 483 ss. cum descript. scut. Tyd. Aesch. S. c. Th. vss. 383—6. Ed. Blomf. ἔχει δ' ὑπέρφρον σῆμ' ἐπ' ἀσπίδος τόδε, φλέγονθ' ὑπ' ἄστροις ο ὐ ρ α ν ὸ ν τετυγμένον. λαμπρὰ δὲ π α ν σ έ λ η ν ο ς ἐν μέσῳ σάκει, πρέσβιστον ἄστρων, νυκτὸς ὀφθαλμὸς, πρέπει.

Cf. vss. 492–5. cum sqq. Miltoni, *Parad. Lost.* XI. 590 ss. *they light the nuptial torch, and bid invoke Hymen, then first to marriage rites invoked: with feast and music all the tents resound* (ἐν τῇ μέν ῥα γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπίναι τε, vs. 491.).

Vs. 494 sq. ἐν δ' ἄρα τ. *others, whence the sound of instruments that made melodious chime, was heard, of harp and organ* etc. ibid. 588 ss.

Vss. 569 ss. παῖς......κιθάριζε etc. *to the harp they sung soft ditties, and in dance came on.* Ib. 611.

587 ss. coll. cum 541 ss. ἐν δὲ νομὸν......νειὸν μαλακὴν etc. *his eyes he opened, and beheld a field, part arable and tilth, whereon were sheaves new reaped; the other part sheep walks and folds etc.* Ibid. 429 ss.

Compares adhuc per partes sigillatim, locum venustissimum, quem integrum apposui, ne, dum in frusta secatur, dematur aliquid de pulcritudine totius: Incipitur a vs. 638 etc.

σ', 490. *He looked, and saw wide territory spread*
Before him, towns, and rural works between;
Cities of men with lofty gates and towers,
σ', 509. *Concourse in arms, fierce faces threatening war,*
Giants of mighty bone and bold emprize;
Part wield their arms, part curb the foaming steed,
Single, or in array of battle ranged,
Both horse and foot, nor idly mustering stood;
σ', 527. *One way a band select from forage drives*
A herd of beeves, fair oxen and fair kine,
From a fat meadow-ground; or fleecy flock,
Ewes and their bleating lambs over the plain,
σ', 529. *Their booty; scarce with life the shepherds fly,*
σ'. 530. *But call in aid, which makes a bloody fray;*
With cruel tournament the squadrons join:
Where cattle pastured late, now scattered, lies
With carcases and arms th' ensanguined field,
σ', 509. *Deserted; others to a city strong*
Lay siege, encamped; by battery, scale and mine,
Assaulting; others from the wall defend
With dart and javelin, stones and sulphurous fire;
On each hand slaughter and gigantic deeds.
σ', 503. *In other parts the sceptred heralds call*
To council, in the city gates; anon
503. 497. *Gray-headed men and grave, with warriors mixed,*
Assemble, and harangues are heard; but soon
In factious opposition etc.

Hisce prolusionibus gratissimis coronidem imponant vss. excitati dudum a Clarke ex Euripid. Electr. 464—8. ad loc. illustr. supr. 483—6.

Lib. XIX. (189). Add. exempl. syntaxeos hujusce, λιλαιόμενος ὁδοῖο, Odyss. α', 315. ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος, supr. ζ'. 68. παιδὸς ὀρέξατο, ζ', 466. ἐσσυμένος πολέμου, infr. ώ, 404. Intellecto ἕνεκα, (*quod-attinet-ad*,) ut notavi supra 142. syntaxis expeditur. (221). Vacillant ideo signiff. inter *cædes*, *fructus*, *metendi tempus*,—quarum prima et ultima affines sunt, et bene cum nostro conveniunt, *harvest of death*. Translate apud Latinos dicitur *seges* pro *fructu*: necnon pro cujusvis rei *multitudine*. Pariter *messis*. Firmatur, ut obiter moneam, versio quam dedi in not. præc. ex ψ', 591. q. cf. (291). Cf. not. in C. S. ad ί, 394. Tom. I. p. 409. Transtulit, ut obiter memorem, verba Euripid. in not. præc. Seneca in Tr. III, 19 sq. *exoritur aliquid majus e magno malum: nondum——fatum stetit.* (365). τὼ δέ οἱ ὄσσε ὄστλιγγες μαλεροῖο πυρὸς ὣς ἰνδάλλοντο. Apoll. loc. cit. Add. Colum. 7, 12, 4. appos. Lucret., *oculis, acri lumine radiantibus*. Pulchrum est Senecæ illud in Tr. III, 40. *vultus flammeum intendens jubar*. Loc. tot. in Aen. 12, 87–102. *properat ad exemplar* horumce: substituitur tantum allocutio hastæ in descript. Virg. quam Noster facit equorum, infr. 400. uterque ἐναργέστατως. Cf. infr. 387.

Lib. XX. (70). Obv. ap. Ovid Heroidd. 18, 71 sq. *argentea—Cynthia*; ap. Virg. Georg. 1, 431. *aurea Phœbe*. Sunt epitheta non sine ratione congesta *ignei vigoris* per symbola expressi—creantis vastantisque. Hæc, recondita veterum mysteria, pulcherrime pro systemate suo expendit doctissimus Knight in tract. sæpius laudato, *On the symbolical language of ancient art and mythology*: Diar. Class. Tom. XXIII. et seqq. (174). Apponere libet inter comparationes hinc expressas, præcipuas quas laudavi supr. 164.

αὐτὸς (Herc.) δὲ βροτολοιγὸν ἄρην ἐπιόντα δοκεύσας,
Il. γ', 23. ss. δεινὸν ὁρῶν ὄσσοισι, λ έ ω ν ὣς σώματι κύρσας,
ὅστε μάλ' ἐνδυκέως ῥινὸν κρατεροῖς ὀνύχεσσι
σχίσσας, ὀττιτάχιστα μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα.
ἐμμενέως δ' ἄρα τοῦ γε κελαινὸν πίμπλαται ἦτορ,
γλαυκιόων δ' ὄσσοις δεινὸν, πλευράς τε καὶ ὤμους
οὐρῇ μαστίζων ποσσὶ γλάφει, οὐδέ τις αὐτὸν
ἔτλη ἐς ἄντα ἰδὼν σχεδὸν ἐλθεῖν, οὐδὲ μάχεσθαι.
τοῖος ἄρ' ἀμφιτρυωνιάδης ἀκόρητος ἀΰτῆς
ἀντίος ἔστη ἄρηος, ἐνὶ φρεσὶ θάρσος ἀέξων,
ἐσσυμένως. ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἤλυθεν κ. τ. λ. Hes. S. H. 425.

——————— ———*pœnorum qualis in arvis,*
Saucius ille gravi venantum volnere pectus,
Tum demum movet arma leo, gaudetque comantis
Excutiens cervice toros, fixumque latronis
Impavidus frangit telum, et fremit ore cruento:
Haud secus adcenso gliscit violentia Turno.
Aen. 12, 4—9.

Excitat vs. 170. οὐρῇ δὲ κλ. Auct. tract. de poesi Hom. T. V. pag. 346. Ed. Glasg.

Lib. XXI. (7). " Bentleius adscripserat: " ἐρυκέμεν Achillem: quia alia via persequi eos voluit":—non itaque Juno, ut Achilli eriperet Trojanos, eosque servaret, caliginem objecisse putanda est, sed, ut Achilli tanto illustrior esset virtutis exserendæ facultas cæde Trojanorum." *Heynè*, Obss. h. l. p. 116. De hoc sensu, tanquam exquisitiore, constat. (394). κυνάμυια. Ita vox ערב vertitur a LXX. in Exod. 8, 21. Ps. 78, 45. Insecta maxime noxia indicatur. (470). Apud Tragicos frequentata sunt πότνια, δέσποινα, eademque constructione, h. e. vel *absolute* dicta, vel cum adjecto nomine: cf. loc. Eurip. cit. cum vs. 74. 228. Sunt apud Hesychium synonyma. Displicet vero Burgesio, docto viro, constructio usitata hujus loci, *domina ferarum Diana agrestis;* substituerit, *Diana veneranda, feris efferatior*,—ut nempe *absolute* usurpetur πότνια. Juncturam ergo probat, ἄρτεμις πότνια, ἀγροτέρη θηρῶν, quæ ordini verborum in contextu minime respondet. Cf. Diar. Class. T. XXVI. p. 371. § 16. ἀγρότερος porro in sermone Homerico est *agrestis*, Angl. *wild*: sic ἡμίονοι ἀγρότεραι, χ', 852., *wild-asses*. Comp. infr. vs. 486. (560). Abunde satis congeri possunt constructionis hujusce exempla: *VESPERTINUS circumgemit URSUS ovile;* Horat. Carm. 5, 16, 51. Cf. Serm. 1, 6, 113. 2, 4, 17. Pulcre Prudentius in Psychom. 376.—*vespertinus populus*,—quibus tarde, et post Hebræos, lux Evangelii affulsit.

Lib. XXII. (209). Sublimiter imaginem in hisce transtulit Miltonus: P. L. IV. 997 ss.

The Eternal, to prevent such horrid fray,
Hung forth in Heaven his golden scales, yet seen
Betwixt Astræa, and the Scorpion sign,—
Wherein all things created first he weighed,
The pendulous round earth, with balanced air,
In counterpoise, now ponders all events,
Battles and realms:—*in these he put two weights*
The sequel each of parting and of fight;
The latter quick up flew, and kicked the beam.

Constituuntur aliter κῆρες apud Quinct. II, 508. 539.

δοιαὶ ἄρ' ἀμφοτέροισι θοῶς ἑκάτερθε παρέσταν
κῆρες ἐρεμναὶ—————————
————— Ἔρις δ' ἴθυνε τάλαντα
ὑσμίνης ἀλεγεινά. τὰ δ' οὐκ ἔτι ἶσα πέλοντο.

Lib. XXIII. (65). Apposite excitaris h. l. Odyss. λ', 51 sqq. quæ transtulit Maro in Ae. 6, 337—81. ornate, suo more. Excutiat vero lector horum studiosus descriptionem pulcherrimam in carmine Ossianico, *Fingal*, II. init. Vetant limites notæ, ut eam, quod alias libenter fecerim, exscribam. (474). Illustrat hæc loc. Pind. vexatus, Ol. 2, 156. qui in edit. Heyn. prostat, μαθόντες δὲ λάβροι

πανγλωσσία, κόρακες ὣς, ἄκραντα γαρυέμεν. Excitat in not. vir doct. vss. infr. 478. 9. (597). *Roris fecundantis* species usitatissima est inter sacros ad illustrandos affectus animi, *gaudium*, *voluptatem*, *etc.* Venustissimum illud est in Ps. 133, 1–3. τερπνὸν......ὡς δρόσος ἀερμὼν ἡ καταβαίνουσα ἐπὶ τὰ ὄρη σιών. LXX.

At me continere nequeo quin apponam *thema* nobilissimum in Georg. loc. cit. super verba, ἰάνθη......ἔρσῃ, ληΐου ἀλδήσκοντος.

Ver adeo frondi nemorum, ver utile silvis ;
Vere tument terræ, et genitalia semina poscunt.
Tum pater omnipotens *fecundis imbribus* Aether
Conjugis in gremium lætæ descendit, et *omnis*
Magnus *alit*, magno commixtus corpore, *fetus*.
Avia tum resonant avibus virgulta canoris,
Et venerem certis repetunt armenta diebus.
Parturit almus ager ; Zephyrique *tepentibus* auris
Laxant arva sinus ; superat tener omnibus humor,
Inque novos soles audent se germina tuto
Credere ; nec metuit surgentes pampinus Austros,
Aut actum cœlo magnis Aquilonibus imbrem :
Sed trudit gemmas, et frondis explicat omnis.

Cum signif. ἰαίνεσθαι, *tepescere*, appos. in not. concinit vs. 330. extr. Video expositum ab Eustath. (1008, 5.) in com. ad ὁ, 103. τήκεσθαι, ἥδεσθαι, διαχεῖσθαι, μαλάσσεσθαι. Notio primaria, opinor, priori subest—*liquescendi præ calore.*

Lib. XXIV. (5). Spectant ad invicem duo loca nobilissima, quæ, ut sit diversa materies, apponam h. l. Apoll. Rh. Γ, 744 ss. Aen. 4, 522—31.

νὺξ μὲν ἔπειτ' ἐπὶ γαῖαν ἄγε κνέφας. οἱ δ' ἐνὶ πόντῳ
ναῦται εἰς ἑλίκην τε καὶ ἀστέρας ὠρίωνος
ἔδρακον ἐκ νηῶν. ὕπνοιο δὲ καί τις ὁδίτης
ἤδη, καὶ πυλαωρὸς, ἐέλδετο. καί τινα παίδων
μητέρα τεθνεώτων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν.
οὐδὲ κυνῶν ὑλακὴ ἔτ' ἀνὰ πτόλιν, οὐ θρόος ἦεν
ἠχήεις· σιγὴ δὲ μελαινομένην ἔχεν ὄρφνην.
ἀλλὰ μάλ' οὐ μήδειαν ἐπὶ γλυκερὸς λάβεν ὕπνος.
761 δάκρυ δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν ἐλέῳ ῥέεν· ἔνδοθι δ' αἰεὶ
τεῖρ' ὀδύνη.

Nox erat, et placidum carpebant fessa soporem
Corpora per terras, silvæque et sæva quierant
Aequora : quum medio volvuntur sidera lapsu,
Quum tacet omnis ager, pecudes, pictæque volucres,

Quæque lacus late liquidos, quæque aspera dumis
Rura tenent, somno positæ sub nocte silenti
Lenibant curas, et corda oblita laborum.
At non infelix animi Phœnissa, neque unquam
Solvitur in somnos, oculisve aut pectore noctem
Adcipit: ingeminant curæ;

In hisce vss. 528. 530. egregie illustrant epith. h. l. πανδαμάτωρ, et loc. supr. ψ', 62. λύων μελεδήματα θ.

(80). Rem aliter prorsus explicat *Clarke*: "the Greeks in fishing let the line with the lead at the end run over a piece of horn fixed at the side of the boat etc." *Travels*, Vol. III. p. 73 Not. Si morem antiquum hæc referant, sensus maxime congruus efficitur h. l. ἐμβεβαυῖα, *ingressa*. (169). Adventus dei,—cohorrescens senex, breviter et ἐναργῶς depinguntur: hæc vero, quam feliciter adumbrata in sacris,—Job. IV, 12—16.

Now a thing was secretly brought to me,
And mine ear received a little thereof.
In thoughts from the visions of the night,
When deep sleep falleth on men,
Fear came upon me,—
And trembling, which made all my bones to shake.
Then a spirit passed before my face,
ώ, 359 The hair of my flesh stood up,—
There was silence, and I heard a voice etc.

(343). Locum Homericum a vs. 339. expressit Statius, Th. 1, 303—8.

Paret Atlantiades dictis genitoris, et inde
Summa pedum propere plantaribus *illigat* alis,
Obnubitque comas, et temperat astra galero;
Tum dextræ virgam inseruit, qua pellere dulces,
Aut suadere iterum somnos, qua nigra subire
Tartara, et exsangues animare adsueverat umbras.

Mixta cum vetustis recentiora in hisce videas. Venustissime porro iste nequam, venditator ἀσεβείας, P. B. Shelley in poemate dicto *Prometheus unbound,* hæc et seqq. adumbravit:

Trampling the slant winds on high
With golden-sandalled feet, that glow
Under plumes of purple dye,
Cf. γ', 141. Like rose-ensanguined ivory,
A shape comes now,
Waving on high in his right hand
A serpent-cinctured wand. p. 35.

(347). Etymon Ernestii improbat Heynè, immerito, ut opinor,—

cum partim verum perspiciat vir doctus. Excogitare possis τὸν τῶν αἰσίων ὑπομνητήν. vel script. αἰσιμνητὴρ, ut sit αἴσιμα μνᾶσθαι secundum expos. in vet. paraphr. cit. Congruunt hæc apprime cum expositis a doctissimo Hemsterhuys ad Origg. Lennep. voc. αἰσυμν. Respicitur loc. in Arist. Polit. cit. a Clarke, et præterea loc. 3, 14 sq. unde fidem facit Dionys. Halic. (Antiq. Rom. V, p. 322). qui statuerat Romanos, more a Græcis ducto, ad *æsymnetarum* exemplum, dictatores suos creasse. Hinc deducit vir summus αἰσυμνᾷν vel αἰσυμνᾶσθαι, Doricum verbum, *summo imperio præesse.* Etymon Lennepii non probarim, σύειν, *impellere*: fuisse enim αἰσυμνήτην, *præsidem certaminis*; exinde *eum qui summo studio res curabat* etc. Respicit Knight ad ν′, 427. Anne ex αἰσυνήταο ibi obv. analogiæ quid constituit? (480). Narratur fuse mos expiandi in loc. cit. Herod. I, 35. Adrastus, Gordiæ fil., fratrem occiderat; dein se contulerat ad Crœsum. Cærimonia adpellatur ὁ καθάρσιος. qui fidem implorat, ἐπίστιος. Verba Homerica ἄνδρ᾽ ἄτη πυκινὴ λάβῃ adumbrat Historicus,—ἀνὴρ συμφορῇ ἐχόμενος etc. (543). Discrepant ab invicem Sch. A. B. in hac re. Refert prior (quod et Sch. br.) Macarem fuisse filium Crinaci. Sch. B., quod erat fil. Ili, qui, fratre Tenaga occiso, ad Lemnum se contulerat.

Lect. μάκαρος πόλιν refert Strabo: emendat Casaub. in not. VIII, p. 516. Ed. Oxon.

Accipiunt porro Sch. A & B ἀνω pro ἀνα. ἀνειργει και περιοριζει. (617). De hac tota compage 608—17 judex iniquior est acutissimus Knight: "a diversis diversorum rhapsodorum commentis in fabulam simplicem orti esse videntur:—sex priores forsitan a primo interpolatore adjecti; quibus quatuor sequentes, ab antiquis quoque damnati, postea assuti sunt. Metamorphosis ejusmodi, qua homines in lapides mutasse Jupiter dictus est, opinionibus et rationi fingendi Homericorum temporum parum convenit." Not. p. 54. (720). Extat in M. S. Ven. θρήνους ἐξάρχουσ᾽, h. e. *auspicantur nænias*: at hoc ritu inconcinna maxime evadit sententia, se mutuo excipientibus οἵ τι—οἱ μὲν ἄρ. Videtur Ernesti reddidisse θρήνων ἐξάρχους, *excellentes næniarum artifices*, quod vix omnino Homericum puto. Vers. molestum resecat Knight.

FINIS.

EXCUDEBAT R. GRAISBERRY.

A. D. 1823.